

玖玖
我的他比我小

ANH CHỒNG NHỎ

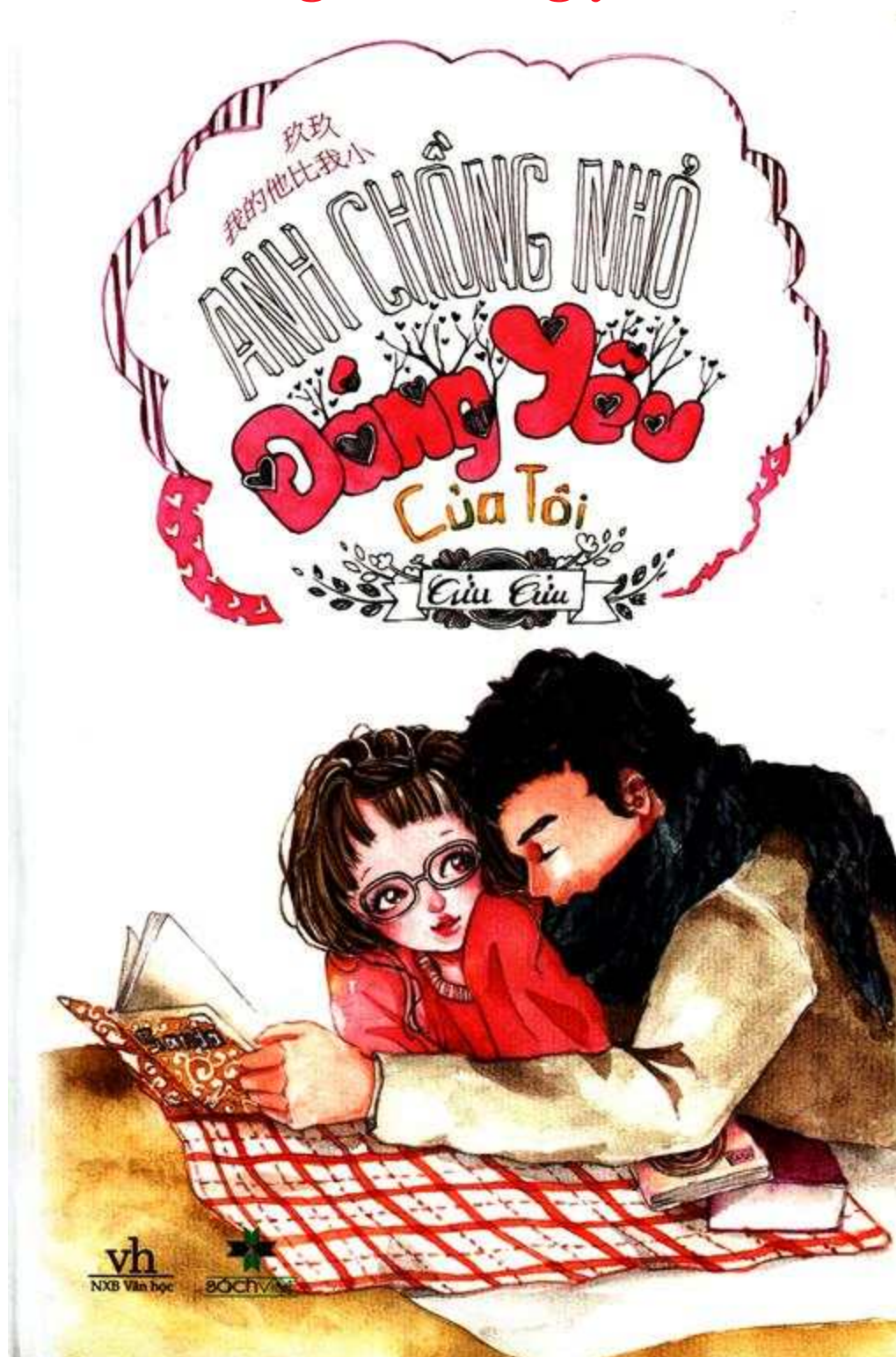
Đang yêu

Của Tôi

Cửu Cửu

Anh chồng nhỏ đáng yêu của tôi

Anh chồng nhỏ đáng yêu của tôi

Tác giả: Cửu Cửu

Người dịch: Hoài Thu

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 438

Ngày xuất bản: 20/04/2015

Giá bìa: 125.000 đ

Công ty phát hành: Sách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: 01634418056

Type

hanykata: 1-4

Luna123: 5-7

kimkhanh3597: 8-10

tdtm: 11-hết

Beta: saral

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Năm năm trước, sau khi bị sư huynh mà mình yêu tha thiết cự tuyệt tình cảm, Cốc Tử liền uống rượu say, bất cẩn nảy sinh quan hệ với cậu học sinh dạy gia sư là Trần Kiều. Vì uống say mềm nên cô cứ nghĩ đó là sư huynh.

Khi ấy, Trần Kiều muốn giải thích với Cốc Tử nhưng lại lỡ dịp. Cốc Tử tưởng rằng đã uống thuốc tránh thai khẩn cấp rồi nhưng ai ngờ lại uống nhầm thuốc nên vẫn có thai. Bác sĩ nói, thành tử cung của cô rất mỏng nên nếu phá thai sau này sẽ không sinh con được nữa. Suy đi nghĩ lại, cô quyết định nghỉ học để sinh con, nhờ có Hạ Dữ Quân giúp nên cô vẫn lấy được bằng tốt nghiệp và có một công việc ổn định.

Năm năm sau, Cốc Tử không thể chấp nhận được những cuộc hẹn xem mặt mà bố sắp xếp nên lại đưa con đến thành phố này. Trong một lần đi mua sắm cùng cậu con trai nhỏ Dục Dục, Cốc Tử bất ngờ gặp mẹ của Trần Kiều. Nghe mẹ kể Cốc Tử có một cậu nhóc rất giống mình, Trần Kiều lập tức tìm hiểu và theo đuổi cô. Cốc Tử dần dần gần gũi với anh hơn, vì anh cứ quẩn lầy cô và có những hành động rất trẻ con. Hơn nữa, vì con và cũng là ý của cha mẹ đôi bên, Cốc Tử chấp nhận kết hôn với Trần Kiều.

Sau đám cưới, Trần Kiều nhận thấy sự lạnh nhạt từ phía Cốc Tử, nhiều lần cố tình về muộn để thăm dò cô. Lúc này, sư huynh của Cốc Tử xuất hiện...

Từ sâu thẳm đáy lòng, người phụ nữ muốn tìm chỗ dựa hay trở thành chỗ dựa?

Tình yêu rốt cuộc cần quan tâm như người chị, hay có thể đòi hỏi như một cô em gái?

Vợ hơn tuổi là có phúc hay sẽ lục đục suốt cả ngày?

Giữa người đàn ông đỉnh đặc quý báu như kim cương và chàng trai trẻ đẹp tuyệt vời, bà mẹ đơn thân xinh đẹp sẽ chọn ai? Phía sau những tình tiết sến súa là tình cảm chân thành, là câu chuyện giữa dòng máu không thể chia tách và tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Tác giả

Cửu Cửu sinh ra ở Thủy Thành, Giang Nam. Tuy cô đã trưởng thành nhưng tính tình vẫn khá bướng bỉnh, trẻ con. Cửu Cửu thích đùa nghịch, nhảy nhót trong phòng, ôm đồ ăn vặt, uống nước ngọt và ngồi kể khổ, buồn dưa lê với bạn bè. Cô muốn dùng văn chương để ghi lại từng phút giây trân quý trong cuộc đời.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Trồng một người đàn ông làm chồng

- Quý Phi Ký

- Đâu hôn ký (ký sự về hôn nhân rắc rối...)

Mục lục

[Chương 1: Hữu duyên tương ngộ](#)

[Chương 2: Lấy lòng con trai, câu bà xã](#)

[Chương 3: Ra sức theo đuổi](#)

[Chương 4: Theo đuổi vợ vạ phần khó khăn](#)

[Chương 5: Thiêu thân liều mình lao biển lửa](#)

[Chương 6: Dù nhiều gian nan cũng xứng đáng](#)

[Chương 7: Hóa giải hiểm khích lúc xưa](#)

[Chương 8: Đăng ký kết hôn](#)

[Chương 9: Trước và sau hôn nhân](#)

[Chương 10: Cầu tự](#)

[Chương 11: Khủng hoảng hôn nhân](#)

[Chương 12: Chuyện tình yêu](#)

[Chương 13: Anh yêu em](#)

[Hậu ký](#)

[Ngoại truyện về Trần Dược](#)

Chương 1: Hữu duyên tương ngộ

“Mẹ... mẹ ơi... con đói rồi...” Hai bàn tay mũm mĩm kéo kéo váy ngủ của Cốc Tử, khuôn mặt phụng phịu chờ đợi trông đến thương, cái đầu bé bé xinh xinh lắc đi lắc lại không ngừng trên đùi của Cốc Tử, trông như thể sắp nổi cáu.

Cốc Tử không rời mắt khỏi máy tính, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, cô nhẹ nhàng nựng con, “Mẹ đang bận làm vài thứ, sắp xong rồi đây. Con yêu, con đi xem tivi một lát đã nhé!”

Cốc Dục đi quanh phòng một vòng, nó mở ra mở vào cánh tủ lạnh mấy lần mà chẳng tìm thấy thứ gì để ăn, cái miệng chu lên, mặt nó xị ra. Lát sau, nó chau mày rồi lại chạy tới lay chân mẹ: “Mẹ ơi, con đói lắm rồi, đói... đói... đói lắm rồi...”

Cốc Tử bị cậu con quấy rầy không thể tiếp tục viết thêm được gì nữa, cô thở dài rồi đành để cho nam chính trong cuốn tiểu thuyết của mình tạm ngồi đó chờ đợi với bao vương mắc đều chưa tháo gỡ được.

“Ông nỡm, mẹ đi nấu cơm cho ông ngay đây!” Nói rồi, cô vội đứng lên, kéo cậu con trai cùng vào bếp làm phụ tá cho mình. Cốc Tử lấy một nắm đậu cô-ve ra đưa cho con và đặt bên cạnh một cái bát nhỏ, “Cốc Dục, con bóc đậu cho mẹ, mẹ nấu món ăn nhé! Hôm nay mình ăn gì con, khoai tây xào thịt bò hay đậu xào thịt nhỉ?”

“Con vẫn muốn ăn cà om dầu cơ.” Cốc Dục ngẩng cổ lên vùi vùi vào mẹ, Cốc Tử gạt đầu, với tay lấy cái tạp dề đeo vào người. Cô vừa nói vừa nhanh tay lấy các loại rau và thịt từ trong tủ lạnh ra rửa dưới vòi nước.

Cốc Tử tên là Cốc Quân Nhan, tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh trường đại học H, hiện đang làm việc tại một công ty phiên dịch. Để kiếm thêm đồng ra đồng vào, thường ngày cô còn nhận viết thêm vài thứ, đôi khi là bài luận tiếng Anh, lúc là tiểu thuyết tình cảm, thậm chí cả những tiểu thuyết 18+... của Đài Loan. Tuy bận rộn thế nhưng số tiền cô kiếm được cũng chỉ đủ trang trải cho cuộc sống của hai mẹ con.

Cốc Tử làm rất nhanh, chẳng mấy chốc mùi thơm đã tỏa khắp gian bếp, Dục Dục ngồi bên thềm đến nhỏ cả nước miếng. Cốc Tử gấp một miếng thịt bò vừa chín tới thổi phồng phồng cho nhanh nguội rồi bỏ vào miệng con, “Con yêu, ăn đỡ mấy miếng đi, cơm chín tới nơi rồi.”

“Ngon quá!” Cốc Dục chun mũi lại, cái miệng nhỏ nhắn nhai ngấu nghiến, trông đến là đáng yêu.

“Mẹ vừa được gửi tiền biên tập vào tài khoản, đợi lát nữa mẹ đi siêu thị mua đồ thật ngon cho con nhé!” Cốc Tử chợt nhớ ra hôm nay là ngày lĩnh nhuận bút, cô nhẹ nhàng xoa đầu con. Tới thành phố này sinh sống, cô chẳng có mấy đồng tiết kiệm, tiền lương lại phải trả mấy tháng tiền thuê nhà, mà dạo này đời sống ngày càng eo hẹp, nhân có tiền nhuận bút phải đi mua cho thằng bé chút gì mới được.

“Vâng ạ.” Cốc Dục nghe mẹ nói vậy thì thích thú vô cùng, nhảy nhót như con sáo non, nụ cười tràn ngập, còn ánh mắt thì sáng như sao đêm. Cốc Tử ngắm cái nét thơ ngây hồn nhiên trên mặt con mà lòng cũng có phần háo hức.

Nồi cơm vừa chuyển nút, Cốc Tử dắt con đi rửa tay rồi xới hai bát cơm nóng hổi đặt lên bàn. Thằng nhóc con bé tí tẹo mà ăn cũng chẳng kém phần, nó cầm cái thìa bé tí tự xúc những miếng cơm ngon lành, thỉnh thoảng Cốc Tử mới gấp thức ăn cho con vì Dục Dục thích tự gấp hơn.

Ăn xong cơm, Cốc Dục ngồi một bên chơi ô tô điều khiển từ xa, thỉnh thoảng lại ồ á lên vài tiếng. Cốc Tử đứng bên cạnh nhìn con cười âu yếm. Nghỉ ngơi một chút cô đi rửa bát, khi mọi thứ đã đâu vào đấy cô mới nhìn máy tính, chà, đã sáu giờ rồi, thôi, để chàng nhân vật chính kia đợi thêm chút nữa vậy, phải đi mua sắm cái đã, bởi lẽ cô đã hứa với con trai yêu quý của mình rồi. Đợi khi nào nhận được khoản nhuận bút kia, nhất định sẽ đưa thằng bé đi ăn món gì thật ngon.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng chốc mà đã gần năm năm cô tới mảnh đất này. Cô yêu chốn này, bởi nơi đây có công việc cô thích, có bạn bè cô thương mến. Tất nhiên, nó cũng chứa đựng cả những ký ức không vui của cô. Đã mấy năm qua rồi, cô chẳng còn nhớ gì hết, và lại người gây ra đau đớn đó cũng chẳng còn ở thành phố này nữa. Khi còn ở quê hương W, bố mẹ bắt cô đi xem mặt, lúc ấy cô vẫn chưa có ý định tìm bố dượng cho con mình, cuộc sống ở nơi này vẫn thanh tịnh hơn, vì bạn bè cũng đã giúp cô tìm việc.

“Mẹ ơi, sao chúng ta không ở nhà ông ngoại nữa hả mẹ?” Cốc Dục vừa tới đây chưa lâu nên vẫn còn lạ lẫm với xung quanh, bước những bước chậm rãi theo mẹ. Nó ngược mắt lên nhìn cô nói đầy tự tin, “Ông ngoại yêu con lắm mà.”

Ông ngoại yêu con, nhưng ông ngoại không yêu mẹ, Cốc Tử thoáng nghĩ rồi thở dài, “Bởi vì... mẹ nghĩ kem ở đây rất ngon, thơm mùi hương thảo này, bên ngoài lại có lớp sô-cô-la giòn tan này, ngon ghê cơ!”

“Con muốn ăn!” Cốc Dục lập tức quên ngay điều vừa thắc mắc, mắt nó sáng lên lộ rõ vẻ thèm thuồng.

“Không được, hôm qua con vừa bị đau bụng.” Cốc Tử lắc đầu.

“Mẹ xấu bụng quá?” Cốc Dược nhú đôi mày buồn bã.

Cốc Tử cười, nắm lấy bàn tay con, “Cốc Dược phải ngoan nhé, con xem con bị ốm thì mẹ buồn thế nào, mà con thì lại phải uống thuốc này, phải đi bác sĩ tiêm này, con chắc chắn cũng không muốn thế, phải không nào? Con có nhớ lần trước cô y tá cầm cái kim dài thế nào không? Lại còn chọc thật mạnh vào tay nữa... ui chao, nghĩ đã thấy đau rồi.”

“Ôi...” Cốc Dược nghĩ lại cảnh tượng khủng khiếp trước kia mà không khỏi rung mình, đành ngoan ngoãn nghe lời mẹ không mè nheo gì nữa.

Hai mẹ con bước vào siêu thị, Cốc Tử đặt con lên xe mua hàng, đẩy qua quầy đồ ăn vặt.

Cậu nhóc con hiếu động Cốc Dược thứ gì cũng muốn ăn, nào là những món cậu bé xem trên tivi, rồi lại thấy bạn bè ở lớp mẫu giáo hay ăn, mà nhất là học thói quen hay ăn vặt của mẹ. Thằng bé chỉ hết món này tới món kia, nào thạch hoa quả, đùi gà, cánh gà, lưỡi vịt, sữa bò, bánh sô-cô-la... Cốc Tử cảm thấy trong lòng mắc nợ con nên đều cố gắng bù đắp tất cả, cô đẩy chiếc xe nhặt hết những thứ con chỉ rồi bỏ vào trong. Cốc Dược ôm mấy thứ đồ to về hoan hỉ lắm, miệng còn không ngừng hát đi hát lại mấy bài hát học được ở trường mẫu giáo. Cốc Tử cúi đầu mỉm cười nhìn con trai, bốn năm nay, thằng bé đã là tất cả cuộc sống của cô.

Siêu thị này là một trong chuỗi siêu thị lớn nhất ở đây, đặc biệt là trong thời điểm này, người tới mua sắm rất đông, nghe thấy tiếng hát non nớt của trẻ con thì ai nấy đều quay đầu lại nhìn. Hai mẹ con quả thực vô cùng xinh đẹp, người mẹ rất trẻ, nước da trắng trẻo còn đôi mắt thì sáng ngời, tóc dài vừa tới vai uốn thành những lọn nhỏ tự nhiên, đôi môi vẫn còn thoáng nét cười. Cậu con trai giống mẹ vài phần, đôi mắt to tròn có thần thái, chiếc mũi cao thẳng, cứ như phấn điêu ngọc giữa, trông rất đáng yêu.

“Mẹ ơi, con muốn ăn kem!” Cốc Dược nhìn mẹ vội vãnh.

“Không được, mấy hôm nữa mẹ sẽ dẫn con đi ăn sau.” Cốc Tử vừa nói vừa vớ tay lấy mấy túi sủi cảo đông lạnh trong tủ bảo quản ra rồi nhanh chóng đẩy xe đi, Cốc Dược thì cứ ngoác mồm ra gào “Mẹ xấu lắm, xấu bụng lắm...”

Cốc Tử thở dài, đứa trẻ này sao lại thích kem thế chứ? Cô đưa tay ra vuốt mái tóc tơ của nó rồi bảo: “Con ngoan, lần sau mẹ nhất định sẽ mua. Giờ nếu chỉ để thỏa mãn sở thích nhất thời, ăn kem vào bị đau bụng, con thấy có đáng không?”

“Ồ, cô giáo Cốc?” Cốc Tử đang giải thích cho con thì nghe thấy có tiếng nói quen thuộc từ sau lưng, cô bỗng lặng người đi đôi chút, quay lại thì thấy một phụ nữ quý phái đang cười với mình. Người phụ nữ này chăm sóc bản thân rất kỹ càng, mặt bà dậm một lớp phấn mỏng trông rất trẻ trung, nhất là chuôi vòng tròn châu trên chiếc cổ mảnh khảnh càng làm tôn lên nước da mịn màng, trắng trẻo của bà. Cốc Tử thấy bà thì không hề ngạc nhiên chút nào, cô cười nói “Cháu chào cô Trần.”

Năm đó, qua người bạn thân cùng trường đại học với cô là Tiểu My giới thiệu, cô tới làm gia sư tại nhà nơi em họ của Tiểu My, và người phụ nữ này chính là mẹ của cậu học sinh đó. Gia đình họ ai nấy đều rất trọng lễ nghĩa, cũng rất tôn trọng Cốc Tử, một tiếng cô giáo hai tiếng cô giáo, kể cả là bây giờ, đã năm năm sau đó.

“Cô giáo Cốc, cô chẳng khác xưa chút nào, càng ngày càng xinh đẹp.” Bà Trần mỉm cười rạng rỡ, đưa mắt nhìn Cốc Tử một lượt.

“Cô à, cô cũng ngày càng trẻ ra.” Cốc Tử khách khí đáp lại.

Bà Trần vui ra mặt, những lời nói này luôn rất có tác dụng với những phụ nữ trung niên. Rồi bà cúi người xuống nắm lấy tay Dược Dược đang ngồi trong xe, “Cháu bé đáng yêu quá.”

Cốc Dược nhoẽn miệng cười với bà Trần rồi nhanh nhẩu: “Cháu chào cô ạ!”

Cốc Tử mỉm cười, thằng bé này cũng thật lanh lợi.

Bà Trần cười đáp: “Phải nói là cháu chào bà, bé ạ!”

Cốc Dược cũng nhanh chóng chữa lại: “Cháu chào bà ạ!”

Bà Trần lấy làm thích thú, âu yếm đưa tay vuốt mặt Cốc Dược rồi hỏi nó, “Cháu mấy tuổi rồi?”

“Cháu bốn tuổi ạ.” Cốc Tử còn chưa kịp đáp thì thằng bé đã trả lời xong. Cốc Tử thở dài nhẹ một tiếng, năm năm trước cô đang học năm thứ tư, mà thôi, chuyện mà cô đã làm thì cũng chẳng có gì phải xấu hổ hết.

Thần sắc bà Trần không hề có chút thay đổi nào, có lẽ bà vẫn chưa nhận ra điều gì khác lạ, bà vuốt nhẹo yêu mặt thằng bé thêm lần nữa, hỏi han Cốc Tử vài câu, họ lưu số điện thoại của nhau xong thì chào tạm biệt.

“Mẹ ơi, bà ấy là ai ạ?”

“À, đó là mẹ một học sinh cũ của mẹ.” Cốc Tử nghĩ giây lát rồi trả lời con.

Tính tiền xong thì trời cũng đã tối. Cốc Tử một tay xách hai túi đồ, một tay nắm lấy bàn tay con, Cốc Dược ngẩng đầu lí nhí hỏi mẹ: “Mẹ ơi, con muốn ăn KFC, được không mẹ?”

Cốc Tử nhìn con, hai mắt thẳng bé cứ sáng rực, vừa lanh lợi vừa có phần nũng nịu, phì cười một tiếng, ánh mắt ấy của nó khiến cô không nỡ từ chối, cô gật đầu nhân nhượng: “Thôi được rồi.”

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của con đi về phía cửa hàng KFC gần đó. Chính lúc đó, một chiếc xe Mercedes màu bạc dừng trước cửa siêu thị, cửa xe mở, một chàng trai bước ra, anh có khuôn mặt trẻ trung khôi ngô, sống mũi cao thẳng, lông mày rậm và mái tóc đen nhánh. Anh cầm điện thoại nói nhỏ: “Mẹ ạ, con tới rồi, vâng, con vào đón mẹ đây.”

Ở cửa siêu thị, chàng trai đưa tay xách lấy túi đồ từ tay bà Trần, “Mẹ, ông bảo chúng ta tới chỗ ông dùng cơm tối.”

“Ừ.”

Chiếc xe từ từ lăn bánh, bà Trần như chợt nhớ ra điều gì rồi quay sang bảo con, “Trần Kiều, vừa rồi mẹ gặp cô Cốc đấy, là cô gia sư tiếng Anh hồi con học phổ thông ấy, con nhớ chứ?”

“Vâng.” Trong mắt anh chợt ánh lên đôi nét kỳ lạ.

“Cô ấy đã có một đứa con trai rồi, bốn tuổi, trông nó... xinh xắn lắm cơ, giống y như con hồi nhỏ...”

Chiếc xe đột ngột thắng gấp, bánh xe mài lên mặt đường phát ra âm thanh chói tai.

“Sao thế?” Bà Trần vội vàng hỏi.

“Đèn đỏ ạ.” Trần Kiều thong thả đáp, trên mặt không còn vẻ trấn tĩnh như ban nãy, khóe môi hơi nhật và giật giật, cô ấy cuối cùng đã xuất hiện

rồi. Lại còn có đứa con trai? Bốn tuổi?

Ở một góc trong cửa hàng KFC, Cốc Dục cầm chiếc bánh hăm-bơ-gơ ăn ngon lành, nó vừa ăn vừa nhìn khắp xung quanh bằng đôi mắt đen láy đầy linh lợi. Bỗng nhiên, thằng bé bỏ chiếc bánh xuống rồi bẽn lẽn gọi, “Mẹ...”

“Ừ”, Cốc Tử vừa ăn xong bánh dâu xanh, cô lấy giấy ăn lau miệng, cô cũng đã kịp nhìn thấy hết nét mặt của Dục Dục từ nãy đến giờ, thằng bé như có điều gì đó muốn nói mà không thể nói ra.

“Sao thế con?”

“Có phải con không có ba không?” Thằng bé nói tới đó rồi đỏ bừng mặt, có vẻ biết là đã làm mẹ buồn, nó cúi đầu xuống rồi lại thận trọng ngẩng lên dò xét mẹ.

Cốc Tử bối rối không biết nên trả lời con thế nào.

“Các bạn khác đều có ba đưa đón, chỉ mình con không có...” Thằng bé càng nói càng lí nhí, nó cúi gằm mặt xuống làm Cốc Tử không nhìn thấy ánh mắt con, chỉ nhìn thấy đôi lông mi chớp chớp, cái miệng thì hơi chu lên, đến là đáng thương, “Các bạn khác đều nói, tại sao không thấy ba con, con bảo ba đang ở Mỹ.”

Cốc Tử càng nghe càng thấy tim nhói lên, chưa bao giờ cô nhắc tới chuyện ba nó, cũng chưa hề thấy thằng bé hỏi. Cô tưởng rằng chuyện này có thể che giấu mãi, nhưng dù gì thằng bé cũng là trẻ con, mà trẻ con thì vẫn dễ chạnh lòng những chuyện như vậy. Cô cũng từng lớn lên trong hoàn cảnh ấy nên dễ dàng hiểu được cảm giác này. Cô vuốt tóc con rồi nhẹ nhàng: “Dục Dục, mẹ dành cho con cả hai tình yêu, cả tình yêu của mẹ và của ba, con chịu không?”

Cốc Dục ngơ ngác không hiểu lắm, nó nhìn vào mắt mẹ một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu, Cốc Tử áp mặt vào má con rồi nói “Dục Dục ngoan quá!”

Trên đường về nhà, Cốc Tử cảm thấy tâm trạng mình rất nặng nề, cha của Dục Dục có lẽ suốt cuộc đời này cũng không biết tới sự tồn tại của nó. Nói ra thì, cô chính là người có lỗi với con, bởi cô đã tước đi quyền nhận cha của con. Nhưng bây giờ cha của Dục Dục đã có một gia đình hạnh phúc, ban đầu cô vốn đã không muốn phá vỡ tình yêu của họ, bây giờ làm sao có thể phá vỡ hạnh phúc gia đình họ?

Cô vẫn nhớ cái ngày hè nóng nực đó, cô uống rượu say quên cả trời đất và đã lên giường với người ta, nhưng đó là người sư huynh mà cô thầm yêu chứ không phải loại đàn ông lăng nhăng nào khác trong quán. Nhưng sau đó anh ta không thừa nhận, biết làm gì hơn là tự mình chịu trách nhiệm, anh chẳng qua say rượu mà làm vậy nên cô không hoàn toàn đổ lỗi, còn cô, khi đó cô yêu anh nên dâng hiến cho anh, cũng coi như dâng hiến cho mối tình đầu.

Nghĩ lại cũng buồn cười, bản thân cô to gan là vậy mà đến sau cùng vẫn không có nổi một mảnh tình vắt vai, người đàn ông cô yêu chẳng để ý tới cô, người yêu cô thì cô lại đứng đưng chẳng màng tới. Bản thân của cô, Tiểu Tiểu suốt ngày kêu cô kén cá chọn canh, nhưng thực ra chỉ vì cô không muốn sống đời tạm bợ.

Sau đêm say rượu làm bừa đó, đầu óc vẫn còn u mê, cô về phòng uống thuốc tránh thai khẩn cấp mà người bạn cùng phòng vẫn để đầu giường. Ba tháng sau, cô bắt đầu thấy mình béo lên, tinh thần thường xuyên mệt mỏi, đi bệnh viện kiểm tra mới biết đã dính bầu. Cô vẫn nhớ rõ lúc ấy, cầm tờ xét nghiệm trên tay mà hai chân cô cứ nhũn ra như bún, hai môi run lên bần bật nói không ra lời. Chẳng phải cô đã uống thuốc rồi sao? Hay là cô uống

nhầm? Hay thuốc đã hết hạn? Tóm lại, sự tình cụ thể như nào chẳng thể biết được nữa, vì người bạn cùng phòng sau đó đã nghỉ học lấy một thương gia giàu có rồi. Thời khắc ấy, cô bất lực quá mà không dám hé răng tâm sự với bất kỳ ai, một mình đi tới phòng khám phụ sản định phá thai nhưng bác sĩ lại bảo thành tử cung của cô quá mỏng, nếu xử lý e sau này khó có con.

Chẳng biết điều gì lúc đó đã khiến cô chạy một mạch ra khỏi bệnh viện, cô muốn giữ lại đứa bé, tuy chỉ còn một năm nữa là cô tốt nghiệp. Tương lai hay đứa con? Cuối cùng cô đã lựa chọn về sau.

Giữ lại đứa con là việc để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng, phải chịu đựng những gì, tất cả những điều đó cô đều rõ cả, và cô chấp nhận.

Bây giờ Dục Dục đã lớn thế này, lại lanh lợi, khỏe mạnh nhường ấy, cô rất tự hào về con. Nhiều lúc ngắm con chơi đùa cô không giấu nổi niềm hạnh phúc, với cô thế đã là đủ lắm rồi.

Bước ra khỏi cửa hàng KFC cũng không còn sớm nữa, đúng lúc Cốc Tử định vẫy taxi về thì chuông điện thoại reo vang.

“Alô?”

“Cốc Tử, cậu đã đến thành phố H rồi à? Sao đổi số mà không cho mình biết? Trước đây mỗi lần đổi số cậu luôn báo cho mình đầu tiên mà? Lần này phải hỏi ba cậu mình mới biết đó, cậu thật quá đáng!” Tiểu Tiểu lớn tiếng nói trong điện thoại, giọng điệu rất bất mãn.

“Này, đã là gái có chồng rồi nhé, dịu dàng đi nàng ời.” Cốc Tử bỏ điện thoại cách xa tai hơn một chút để không nghe thấy giọng trách móc the thé của cô bạn, khéo miệng vẫn giữ nụ cười, cô vội vàng xin lỗi bạn, “Chỉ vì mình bận quá mà quên mất, xin lỗi cậu, mình xin lỗi cậu mà!”

Tiểu Tiểu là bạn thân học cùng trường cấp hai với cô, hai người ngồi cùng bàn, sau lại ở cùng ký túc xá với nhau. Ban đầu Tiểu Tiểu gọi cô là kẻ ngậm hột thị, nhưng thực ra đâu phải vậy, chỉ vì bản thân cô không thích nói chuyện với người lạ thôi, chứ lúc khùng lên thì có khi ai nói cũng không bằng. Hai người quen nhau đã lâu, cùng nhau trưởng thành, dù vui hay buồn đều cùng chia sẻ.

“Thôi được rồi, tha cho cậu đấy! Giờ mình đang ở dưới nhà cậu, ừ, ba cậu cho địa chỉ.” Tiểu Tiểu tuy vẫn chưa nguôi giận nhưng giọng cũng mềm đi rất nhiều.

“Mình đang về đây.” Cốc Tử tắt điện thoại, cúi đầu quẹt quẹt vào mũi con, “Được Được, cô Tiểu Tiểu tới thăm con đó, chúng ta mau về nhà thôi.”

Cốc Tử về tới cửa thì thấy Tiểu Tiểu không chỉ tới một mình, còn một người bạn nữa, đó là Võ Tiểu Mỹ hay còn gọi là Tiểu Võ. Tiểu Võ là bạn cùng phòng thời trung học của Tiểu Tiểu, lên đại học lại cùng học với cô, quan hệ giữa ba người rất tốt, Cốc Tử thường gọi cô là “Gái háo sắc”.

“A, Tiểu Tiểu, Gái háo sắc.” Cốc Tử gặp được họ thì vô cùng xúc động, cô bước tới giang tay ôm họ thật chặt.

Tiểu Võ lườm cô, hứ một tiếng rồi bảo, “Mình là gái hiền nhé.” Thực ra cô cũng cảm thấy hơi bực bội, bởi kể từ khi Cốc Tử mất tích hồi năm năm trước tới nay hai người chưa từng liên hệ với nhau, con bé này rõ thật là quá đáng. Tiểu Võ vốn muốn giận bạn, nhưng vừa nhìn thấy bạn thì cơn giận đã bay biến đi đâu hết. Cô cúi đầu đùa với đứa con xinh xắn của bạn, thằng bé dễ cũng phải ba hay bốn tuổi rồi, chắc đây chính là nguyên do mấy năm nay Cốc Tử không muốn liên hệ với bạn bè. “Cốc Tử à, con trai cậu xinh hơn cậu rồi đó, đáng yêu quá, mắt long lanh, mũi xinh nhỏ, môi đỏ hồng... thực sự là một công tử xinh xắn.”

“Gái háo sắc, cậu không biết dùng từ thì dùng cố.” Cốc Tử trêu bạn rồi bảo, “Con tớ không phải là công tử xinh xắn, phải là cậu bé đẹp trai.”

“Xi, nhưng nếu là mình dắt cậu chàng này tới thì chắc người ta sẽ bảo đó là con trai mình cũng không chừng.” Tiểu Võ nhìn cậu bé một lát rồi nói.

“Đừng có đùa, cậu làm sao xứng được với con mình.” Cốc Tử xì một tiếng, đã nhiều năm không gặp nhưng ba người họ vẫn thích chọc ghẹo nhau như vậy.

“Tiểu Tiểu, cậu nói với cậu ấy đi, bọn mình có giống không, có giống không hả? Đứa bé này nhìn quen lắm, lần đầu tiên gặp mà như đã quen lắm!” Nói rồi, Tiểu Võ kéo Cốc Dục ra so mặt hai người với nhau.

Tiểu Tiểu cứ ngồi cười mãi, cô nhìn mấy bạn rồi cũng thấy giống thật, “Ừ giống, giống lắm.”

Cốc Tử quay ra nhìn, cô chớp mắt ngạc nhiên, “Ồ cái mũi hơi giống thật. Nhưng mà mũi cậu sao thẳng bằng mũi Dục Dục nhà mình!”

Nói rồi tất cả cùng cười phá lên.

Đột nhiên Tiểu Tiểu nói, “Cốc Tử, thực tình mình ngưỡng mộ cậu, mình cũng muốn có một đứa con.”

“Vậy cậu ‘sản xuất’ đi, anh nhà lợi hại thế cơ mà...” Cốc Tử chớp mắt, môi mím hờ, Tiểu Võ cũng hòa theo. Tiểu Tiểu chỉ cười không biết nói sao, cô ôm Cốc Dục đi vào nhà.

Cốc Tử muốn chiêu đãi các bạn, vừa vào phòng cô đã bày cả đồ ăn vặt ra trước mắt rồi quay lưng vào bếp, Tiểu Tiểu và Tiểu Võ cũng vào giúp

một tay. Tiểu Võ như định hỏi gì đó nhưng lại thôi, rồi sau đó chỉ hỏi bạn, “Cốc Tử, bấy lâu nay cậu thế nào, ổn cả chứ?”

Cốc Tử đang thái thịt, cô dừng lại một lát rồi cười trừ, “Rất nhiều người cũng hỏi mình có ổn không, tuy cái tiếng làm ‘single mom’ chẳng hay ho gì, nhưng mình chả để ý, con mắt người đời dòm ngó sao kệ họ, bản thân mình giờ thấy rất ổn, thật lòng đấy. Thằng bé mang lại cho mình quá nhiều niềm vui.”

“Mình nghĩ cậu còn trẻ, cậu cần một người đàn ông.” Tiểu Võ buột miệng nói ra điều cô nghĩ.

Tiểu Tiểu nghe vậy thì vội ngắt lời bạn, “Tiểu Võ, cậu vẫn đang cảm dục đấy nhé, cứ thế rồi đến lãnh cảm mất thôi, cậu mới cần có đàn ông hơn thì có.”

Từ thời còn học cấp ba, Tiểu Võ đã hay đọc mấy cuốn sách chẳng ra gì về tình dục, tư tưởng vừa điên khùng vừa khác lạ, ấy vậy mà bấy lâu nay vẫn một thân một mình, bọn họ lấy làm lạ lắm.

Tiểu Võ hừ một tiếng rồi nói nhỏ, “Mình cũng có đàn ông chứ bộ.” Đến đây, cả ba người cùng cười sảng khoái.

Ba người phụ nữ cười cười nói nói trong bếp, Tiểu Tiểu đứng một bên nhìn Cốc Tử nấu ăn xem ra có vẻ thành thực, cô phục lắm. Cuộc sống đúng là rèn giũa người ta, trước đây cô nàng này chỉ úp gói mỳ thôi cũng than rách việc, nói gì tới việc biết nấu những món chẳng hề đơn giản này.

Tiểu Tiểu và Tiểu Võ đứng một bên, mang tiếng là phụ bạn nấu ăn nhưng chủ yếu là tám chuyện, kể về những người đàn ông đơn thân giàu có mà họ quen biết. Cốc Tử nghe rồi nhú mày nói, “Thôi xin các nàng, đừng xa gần bóng gió giới thiệu đàn ông cho mình nữa, thật đấy. Chỉ riêng ba mình giới

thiệt mình đã thấy phiền lắm rồi. Đây chính là lý do vì sao mình đổi số điện thoại liên tục, thậm chí mình còn bỏ việc tới đây để bắt đầu lại từ đầu.”

“Hi hi... Chuyện này đúng là phiền thật.” Tiểu Võ thừa nhận, cô nhún mày, vì bản thân cô cũng chung nỗi phiền muộn tương tự.

Cốc Tử đang rửa sò, điện thoại của Tiểu Võ ở bên đồ chuông, Tiểu Võ bèn với lấy nghe.

“Alô?”

“Chị họ, chị đang ở đâu đây?” Bên kia là tiếng cậu em họ Trần Kiều của cô.

“Chị ở chỗ Cốc Tử, là cô giáo Cốc hồi trung học của cậu ấy.”

Tiểu Võ đáp bừa một câu, ở bên kia Trần Kiều tự nhiên thấy lòng có phần thôn thức, cổ họng như bị cái gì chặn nghẹn lại, anh cố hít một hơi thật sâu rồi nói, “Chị họ, lát chị tới chỗ em được không, em có chuyện muốn nói với chị.”

“Ái chà, sao tự dưng lại ăn nói với bà chị này trịnh trọng thế?” Tiểu Võ vừa nói vừa cười lớn, cô và cậu em họ này rất thân thiết, bình thường hai người hay đùa bỡn với nhau, chưa bao giờ cô thấy cậu em mình như vậy cả.

Cốc Tử nấu cả một bàn thức ăn thịnh soạn, Tiểu Võ thử một miếng rồi không ngớt lời khen ngon. Năm năm nay họ chưa gặp nhau, cách đây không lâu mới liên lạc qua mạng, Cốc Tử giờ vẫn giữ được vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp như xưa, nhưng bên trong đã thay đổi rất nhiều, thậm chí cô còn không biết mình bước vào con đường văn chương từ bao giờ, thậm chí còn viết cả tiểu thuyết 18+, thứ mà trước đây chính cô cũng không thể tiêu hóa nổi.

Tiểu Tiểu thì gặp Cốc Tử ở quê vài lần, lần này cô đưa Tiểu Võ tới chủ yếu là để hai người nói chuyện với nhau. Cốc Được tuy vừa ăn KFC nhưng vẫn rất ưa các món điểm tâm của mẹ, cậu bé cũng ăn một chút rồi lại bám lấy Tiểu Tiểu chơi đùa. Tiểu Tiểu đến tuổi này cũng bắt đầu khao khát có con, thấy thằng bé dễ thương thân thiện thế thì thích lắm, bế nó ra sô-pha chơi mấy trò nó thích.

Giờ chỉ còn hai người ngồi ở bàn ăn, Tiểu Võ hỏi Cốc Tử, “Cốc Tử, cậu đang viết gì thế, cho mình đọc với?”

“Thỉnh thoảng mình dịch bài, rồi viết vài thứ vớ vẩn ấy mà. Được rồi, mấy hôm trước biên tập vừa gửi mình mấy quyển sách tặng, mình tặng cậu về đọc.” Cốc Tử khẽ cười.

“Tốt quá, tốt quá.” Khi Tiểu Võ giở một cuốn sách của Cốc Tử ra xem, mới nhận thấy bút danh của cô, Quân Nhan.

“Ồ, Cốc Tử, bút danh này hay quá, mà hình như đó là tên cậu.”

Cốc Tử âm ừ.

“Cốc Tử, cậu giỏi quá, hóa ra cậu chính là tác giả của mấy bộ truyện tình dục đó hả, rất hay đó, mình có đọc mấy bộ.” Tiểu Võ vừa nói vừa làm điệu bộ vui mừng rồi chạy tới ôm eo Cốc Tử. Cốc Tử chẳng biết nói sao, cô ngại ngừng gỡ tay bạn ra rồi nói, “Gái háo sắc, cậu đừng quá kích động.”

“Sao mình không kích động được chứ, ôi mình hưng phấn quá!” Tiểu Võ hoa chân múa tay, hóa ra tác giả mà cô yêu mến bấy lâu lại chính là bạn thân của cô, điều đó thực khiến cô bất ngờ.

Cốc Được chơi với Tiểu Tiểu một lúc thì ngáp ngắn ngáp dài, nó chui vào lòng mẹ cọ cọ cái đầu y như chú mèo con rồi nhõng nhẽo, “Mẹ, con

buồn ngủ rồi..”

Đúng là đã hơi muộn rồi, Cốc Tử cười xin lỗi hai bạn rồi kéo con vào phòng vệ sinh rửa ráy rồi cho con lên giường ngủ. Sau khi kéo chăn đắp cho con cô mới nhẹ nhàng vỗ về, “Con ngủ ngoan nhé, mẹ nói chuyện với các cô một chút.”

“Vâng ạ.” Dục Dục ngoan ngoãn gật đầu, “Tí mẹ vào ngủ sớm nhé.”

Chủ đề trong các câu chuyện của phụ nữ, nếu không phải đàn ông thì tất sẽ là hôn nhân. Tiểu Tiểu đã lấy chồng, với tư cách là người đã có kinh nghiệm, cô lên giọng với Cốc Tử: “Tìm một chàng đi nàng, kết hôn hạnh phúc lắm nha!” Cốc Tử hứ bạn một tiếng, “Đàn ông dễ tìm vậy ư? Tiểu Tiểu, cậu quả may mắn, gặp được một người quá tuyệt. Còn về đàn ông ấy à, thà rằng không có, quyết không lấy bừa, hiểu không?”

“Đúng thế, Tiểu Tiểu, chàng của cậu tuyệt thật đấy, nhưng đừng có lấy ra đả kích tụi mình.” Tiểu Võ ngay lập tức tiếp lời Cốc Tử, nói tới đó rồi dừng lại một chút, lại quay sang Cốc Tử, “Nhưng mà Cốc Tử, cậu sinh con trai rồi, tính cách con trai sẽ giống ba nó. Giờ cũng đến lúc cậu tìm người làm gương cho thằng bé, nếu không nó mà giống các mẹ là xong đấy! Cậu xem mấy chương trình mỗi lái ấy, bao nhiêu chàng tám vía... ”

“Ồ, con trai mình rất đàn ông đấy nhé.” Cốc Tử trừng mắt lườm bạn, “Nói cho các cậu nghe, mình nhớ trước đây thầy chúng mình đã nói, muốn sinh con thông minh thì phải tìm một người vợ thông minh, điều này có nghĩa là gì?”

Tiểu Tiểu cười, “Cốc Tử, hồi trước học toán hình như điểm thấp nhất của cậu là 1,5 phải không? Hồi trung học ấy, cậu tưởng cậu thông minh à?”

Tiểu Võ nghe thấy vậy thì bật cười thành tiếng, “Úi giời ôi, mình tưởng mình đã tệ lắm, ha ha, hóa ra cậu còn hơn cả mình! Cốc Tử, cậu nên tìm đàn ông thông minh thì hơn.”

“Tiểu Võ, cậu vẫn còn độc thân đấy nhé, cảm dục khó chịu đấy nhỉ, bao nhiêu năm nay làm sao sống được qua ngày thế, cậu tự sướng hả?” Cốc Tử phản kích.

Tiểu Võ lườm cô, “Có cậu tự sướng thì có, cậu xem trong văn của cậu kia, vừa bạo lực vừa dâm ô, khi cậu viết tới đó thì sao nhỉ... còn cả cái cách mê hoặc chết người kia nữa?”

Ba người đàn bà càng nói càng hưng phấn, vừa bóc mẽ lẫn nhau nhưng lại vừa vô tình gạt đi hết mọi thứ khác, như đang quay về những ngày tháng tươi đẹp thời đại học. Nhưng đối phương có những hai cái miệng, lại nói không ít điều có lợi cho Được Được nên cuối cùng Cốc Tử cũng thở dài, “Đợi mình đỡ bận một chút đã, rồi cũng sẽ tìm thử một người xem sao.”

“Vậy mới đúng chứ.” Hai người làm công tác tư tưởng cho bạn thấy có vẻ cho kết quả khả quan thì mừng lắm.

Cốc Tử đến lắc đầu bó tay với hai người bạn này, bởi cô biết, nếu cô còn tiếp tục từ chối thì tối nay đừng hòng đi ngủ.

Tiểu Võ lại nói, “Cốc Tử, mấy ngày tới mình ở với cậu vài hôm nhé, mình bị ba đuổi khỏi nhà rồi!” Nói đoạn cô nhăn nhó giải thích ngay không đợi Cốc Tử hỏi lý do, “Lại mấy chuyện xem mặt xem mũi ấy mà.”

“Ok!” Cốc Tử đáp ngay không suy nghĩ, cũng không hỏi thêm nguyên do. Dù gì căn nhà này cũng rất rộng, có bạn tới cũng đỡ buồn, không chừng cô bạn ‘háo sắc’ này còn có thể cho cô ít nhiều cảm hứng sáng tác cũng nên.

Vì đã hẹn tới chỗ em họ Trần Kiều nên Tiểu Võ rời đi trước. Tiểu Tiểu thấy đã muộn nên gọi điện cho ông xã Cố Triết Xuyên tới đón.

Tiền bạn về xong Cốc Tử ngăn người ra một lúc, cô búi ngùi thầm nghĩ ‘có bạn bè thật tuyệt’. Bao năm nay chỉ vì không thể mở lòng nên cô mới không liên lạc với mọi người, chứ kỳ thực lúc gặp lại, họ cũng đâu có cười nhạo cô, họ còn khích lệ cô, cô hiểu, họ thực sự là bạn cô nên mới thế.

“Em à, có chuyện gì mà thần bí thế?” Tiểu Võ nhớ tới giọng người em họ trong điện thoại lúc nãy có gì không ổn bèn chủ động gọi cậu ra quán cà phê.

“Chị...” Trần Kiều cúi đầu xuống, tay cầm cái thìa khuấy cà phê trong cốc, giọng trầm lắng, “Con trai của Cốc Tử, có phải rất giống em không?”

“Cái gì?” Tiểu Võ hoảng hốt nhìn Trần Kiều không hiểu.

“Nếu em không nhầm thì em chính là cha đứa trẻ.” Nghe Trần Kiều nói tới đây, Tiểu Võ liền phụt ngay ngum cà phê vừa mới nhấp, cô trừng mắt đập bàn kêu lên, “Trần Kiều, em nói lại chị nghe!”

“Lúc cô ấy say rượu, người làm chuyện đó với cô ấy là em.”

Tiểu Võ không tin nổi vào tai mình, cô cố trấn tĩnh lại rồi mới nói, “Nhưng Cốc Tử nói người đó là sư huynh học ngành vật lý của cô ấy mà.”

“Không phải, anh ta bỏ đi từ trước đó. Không phải là anh ta, mà là em...” Giọng Trần Kiều trầm hẳn xuống, “Buổi tối đó, người ở cùng cô ấy từ đầu tới cuối là em, em biết rõ cả.”

Tiểu Võ giận dữ, ngón tay cô run run chỉ vào mặt em họ, “Trần Kiều, mày, hóa ra thằng khốn nạn tao chửi bấy lâu lại là mày, mày biết không, mày có biết không hả...”

Trần Kiều đưa mắt nhìn đi chỗ khác, ánh đèn rơi vào đáy mắt anh tối lại, đổ một cái bóng đen mờ trên khuôn mặt, “Em vẫn luôn yêu cô ấy.”

“Vứt mẹ cái tình yêu của mày đi, mày đừng giải thích gì cả.” Tiểu Võ trừng mắt nhìn em, dường như cơn thịnh nộ của cô đã bốc lên tới đỉnh đầu. Cốc Tử nói coi tất cả nhẹ như lông hồng, nhưng năm năm nay cô ấy phải chịu đựng những gì đâu phải cô không hiểu, cô không tin cuộc sống của bạn mình lại có thể dễ dàng thuận lợi. Gia cảnh nhà Cốc Tử khá ổn, bố cô có một nhà máy riêng, nhưng vì mẹ qua đời từ sớm, cha cô lại cưới vợ mới, con gái chưa học xong đã có bầu mà không biết cha đứa trẻ là ai, chắc chắn cô đã sống trong biết bao lời bàn tán xì xào, chê trách.

“Mấy năm nay em đi tìm cô ấy mãi nhưng không có tin tức gì.” Trần Kiều nhìn xuống mỉm cười tự giễu, “Chị à, em biết em có lỗi với cô ấy, nhưng em thực sự muốn theo đuổi cô ấy, muốn bù đắp lại tất cả. Hôm nay, em tìm chị không phải muốn thương lượng gì với chị, em muốn chị ủng hộ em.”

“Chó chết!” Tiểu Võ vẫn chưa thể bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy với Trần Kiều, “Bây giờ mày tự nhiên dẫn xác tới trước mặt Cốc Tử thì mày bảo cô ấy phải thế nào, hả? Dù gì thì cô ấy cũng có tình cảm với sư huynh, còn với mày có gì đâu, nếu mày nói với cô ấy người đó là mày, ừ phải, thì mày nghĩ cô ấy sẽ ra sao? Mà cái quan hệ đó giữa hai người mày gọi là gì, cưỡng...”

“Khi đó, cô ấy ôm lấy em, em không kìm được.”

“Mày không tìm được à, lão toét! Mày vốn định ván đã đóng thuyền rồi ép buộc cô ấy phải không?” Tiểu Võ gần giọng tới tập xoáy Trần Kiều.

Sắc mặt Trần Kiều có đôi chút khó coi nhưng anh vẫn giữ giọng quả quyết, “Chị, cho em địa chỉ và số điện thoại của Cốc Tử. Nếu chị không cho em thì em cũng sẽ tìm ra ngay, chỉ cần cô ấy ở đây chắc chắn em sẽ tìm ra. Dù thế nào em cũng là cha ruột đứa bé, dù cô ấy có tha thứ hay không thì em đều phải thử, em không muốn cả đời cô ấy tưởng mình đã dâng hiến cho gã đó.”

Tiểu Võ giận tới độ bao lời muốn nói đều nghẹn ứ trong cổ họng, đứa em họ từ nhỏ chưa bao giờ làm chuyện gì sai trái sao đột nhiên lại phạm phải lỗi tày trời này, mà nạn nhân là ai, là bạn thân của cô! Tiểu Võ không nói gì cả, cô im lặng hồi lâu rồi lại nghĩ, Cốc Dược ít nhiều cũng có quan hệ họ hàng với mình, rõ ràng thằng bé có cha. Bây giờ Trần Kiều đã không giống như xưa, nó đã đủ lông đủ cánh để gánh vác trách nhiệm, chuộc lại cái nghiệp nó đã tạo, mình cứ ở đây ngăn cản liệu có tác dụng gì? Vấn đề bây giờ là Cốc Tử nghĩ gì, ngộ nhỡ thành đôi, thì cũng coi như một cuộc hôn nhân, một kết cục tốt đẹp.

Tiểu Võ mặt mày ủ rũ đầy bất lực, cô đẩy một mẩu giấy ra trước Trần Kiều, “Địa chỉ và số điện thoại đây! Giờ chị thấy mày không ra sao cả, chị sẽ không giúp mày.” Nói xong cô bỏ đi, trong miệng vẫn lầm rầm chửi rủa, đồ đáng ghét, tên khốn kiếp.

Trần Kiều cầm tờ giấy đọc đi đọc lại mấy lần rồi cẩn thận nhét vào túi, miệng hơi nhoẻn lên, trong lòng anh có đôi chút hy vọng, nhưng nhiều hơn lại là nỗi sợ hãi về tương lai đang nặng trĩu lòng.

Hôm nay là thứ hai, Cốc Tử đưa con tới lớp mẫu giáo rồi mới tới công ty như thường lệ. Có thể là vì bạn bè đã nói trước giúp cô một tiếng, hoặc cũng có thể mới bắt tay vào công việc nên cô thấy công việc ở đây cũng khá

nhàn hạ, sắp trên đã giao cho cô một số tài liệu để dịch nhưng nếu không xong có thể mang về nhà. Cốc Tử vốn không thích công việc này, nhưng vì đây là thịnh tình của người khác, con còn nhỏ nên đành vậy. Đồng nghiệp trong công ty rất thân thiện, hơn nữa, sau khi quen dần với môi trường ở đây, lại vốn là người khéo ăn nói nên chỉ vài tháng cô đã hòa nhập được với họ. Vài người đàn ông độc thân trong công ty cũng bắt đầu để ý, theo đuổi cô, Cốc Tử thấy có phần bất tiện nên một lần nửa nghiêm túc, nửa tránh những lời chòng ghẹo của họ. Cô mở ví ra rồi chỉ vào tấm ảnh trong đó, “Con trai em đây ạ, anh xem cháu có dễ thương không?” Quả đúng là phương cách đánh nhanh diệt gọn, chả mấy chốc cô cắt được khối đuôi quấy rầy mình.

Vừa tan sở, Cốc Tử nhận được một cú điện thoại từ số lạ, cô nhấc máy đây tò mò và thận trọng, “Alô?”

Đôi phương im lặng vài giây rồi mới lên tiếng, “Cốc Tử, mình Trần Kiều đây.”

“Trần Kiều?” Cốc Tử hỏi lại có phần nghi hoặc.

“Bạn tan sở chưa?”

“Ừm, tôi vừa nghỉ.”

“Mình thấy bạn rồi, để mình đưa bạn về nhà nhé!”

Cốc Tử chưa kịp nói gì thì đôi phương đã cúp máy, một chiếc Mercedes màu bạc nhanh chóng tiến đến dừng lại ngay cạnh cô. Trên xe là một anh chàng rất đẹp trai, mặc một chiếc sơ mi kẻ ca-rô màu hồng nhã nhặn. Là Trần Kiều ư? Trong lúc đó, Trần Kiều cố gắng cưỡng lại niềm say mê mà bản thân dành cho cô, miệng nở nụ cười gượng gạo rồi vẫy tay nói, “Mau vào xe đi chứ.”

Cốc Tử hơi do dự, đúng lúc đó có một nam đồng nghiệp đang có ý theo đuổi cô đi tới, cô thoáng chân chừ rồi bước lên xe.

“Ta đi đâu nhỉ?”

“Tới trường mẫu giáo đón con trai tôi.” Cốc Tử là người nghĩ thoáng, không ỡng ẹo giả bộ, anh đã muốn đưa cô về thì cũng chẳng sao, vả lại quan hệ giữa hai người trước đây cũng không tồi, giờ dù không còn là thầy trò nữa thì cũng là bạn bè, “Cảm ơn cậu, học trò Trần, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đón cô giáo của cậu thế?”

“Không có việc gì thì không tới được sao?” Trần Kiều cố tình làm vẻ mặt không vui, thậm chí còn hơi giận dỗi.

Cốc Tử cười lớn, “Học trò, cậu vẫn đáng yêu như hồi nào.”

Trần Kiều lén quan sát thần thái Cốc Tử qua gương chiếu hậu, anh yêu nụ cười của cô, hai lúm đồng tiền trên má cô sao mà dễ thương đến thế. Cô không hề thay đổi, dù chỉ là một chút, những lọn tóc xoắn nhẹ nhàng được nhuộm nâu rất hợp với làn da của cô.

“Cốc Tử, mình đến nhà cậu ngồi chút được chứ?”

“Làm gì?” Cốc Tử lắc đầu, giọng nghiêm túc, “Nhà tôi không tiếp đàn ông độc thân.”

“Cô Cốc ạ, vốn em định mời cô đi uống cà phê để hỏi cô mấy từ mới, nhưng giờ cô phải đón con về nhà nên chắc không có thời gian, vậy em phải về nhà cô rồi! À, mà nhân tiện thưởng thức món ăn cô nấu luôn, hồi trước cô nấu đến là khó ăn, không biết sau bấy lâu tài nghệ của cô có tiến bộ hơn tí nào không, chà chà...”

“Cậu thật là, nói năng không để chừa chỗ nào cho người ta lách.” Cốc Tử lắc đầu cười.

“Không phải cậu cũng từ chối thẳng thắn đó sao?” Trần Kiều hỏi lại, lông mi hơi nhướn lên, nhìn bề ngoài có vẻ anh vẫn rất điềm tĩnh, nhưng thực ra trái tim anh đang nhảy nhót loạn xạ, toàn thân như tê liệt cả rồi.

“Thôi được rồi, để gạt bỏ danh xấu năm xưa, tôi dành cho cậu món hời, thưởng thức tay nghề hiện nay của tôi một lần vậy.”

Trần Kiều cười mếu máo nhưng không nói gì, anh đã lớn rồi, không muốn là cậu em trong mắt cô nữa.

Tới trường mẫu giáo, Cốc Tử đón con rồi đưa con lên xe. Trần Kiều nhìn đứa bé mà tim đập thình thịch, trong lòng trào dâng bao cảm xúc, anh muốn nói gì đó nhưng lại dần lòng nín lại. Anh đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt Cốc Dục rồi nhẹ nhàng hỏi, “Cháu thật đáng yêu, cháu tên gì?”

“Cháu là Cốc Dục ạ,” Cốc Tử đặt con ngồi trên đùi mình rồi nhắc, “Chào chú đi con.”

“Cháu chào chú ạ!” Cốc Dục ngoan ngoãn lễ phép nghe lời mẹ.

“Chào Dục Dục.” Không hiểu sao Trần Kiều muốn đứa bé gọi mình một tiếng cha ngay lúc này biết bao, anh nhìn kỹ khuôn mặt đứa trẻ, cái mũi này quả nhiên được đúc từ cùng khuôn với anh mà ra.

Anh tiếp tục lái xe, Cốc Dục ngồi bên cạnh thao thao bất tuyệt kể cho mẹ nghe chuyện trường chuyện lớp ra sao, bạn nào đã bắt nạt một bạn gái và mình đã đánh bạn đó ra sao.

Cốc Tử nghe đến đây thì ra vẻ hài lòng khen ngợi con, “Làm tốt lắm, Được Được của mẹ thật vĩ đại.”

Trần Kiều ngồi một bên lắng nghe, anh cảm thấy không khí quanh mình bây giờ thật quá yên bình, khóe môi hơi nhếch lên để lộ nụ cười nhẹ, anh thấy mình như đã là một gia đình với họ bên tham gia câu chuyện, “Cốc Tử, dạy trẻ như vậy là không đúng.”

“Sao lại không đúng, con trai phải vậy mới được chứ! Cốc Được, mẹ ủng hộ con.” Nói rồi, Cốc Tử hôn chụt lên má con coi đó như phần thưởng dành cho thằng bé.

Trần Kiều lắc đầu không chịu thôi, “Con trai không phải như vậy, hay là để hôm nào mình dạy thằng bé nhé?” Chiếc xe dừng lại trước một khu mua đồ, “Mình cần mua vài thứ.” Nói đoạn anh nhìn sang Được Được và đưa tay ra xoa đầu nó, “Được Được, ở đây có tiệm kem mới mở phải không nhỉ?”

“Con muốn ăn kem mẹ ơi, mẹ nói có loại kem bên ngoài là vỏ sô-cô-la, lại có cả hạt khô nữa.” Cốc Tử đang định nói không được với con thì đứa trẻ đã tiếp, “Mẹ bảo mấy hôm nay mua cho con mà mẹ không mua, mẹ không giữ lời hứa gì cả.”

Cốc Tử đành chịu thua, “Thì mình cùng đi nào.”

Trần Kiều vừa tháo dây an toàn vừa nói “Ở đây người đông, hai mẹ con ngồi trong xe đợi mình, mình đi mua cho Được Được.” Cốc Tử vốn định trả tiền nhưng Trần Kiều vội ngăn lại, “Tối nay mình còn tới ăn cơm nhà cậu mà, để mình trả.”

Cốc Tử cũng không khách sáo nữa, cô gạt đầu để Trần Kiều đi rồi nghĩ tối nay làm món gì ngon ngon mời bạn. Không kể tới những thứ khác, năm

xưa nhờ thằng nhóc này mà cô có tiền tiêu vặt thoải mái, lại còn nếm được không ít món ngon vật lạ trong thời gian gia sư tại nhà anh.

Trần Kiều nhanh chóng từ khu mua sắm bước ra, một tay xách túi lớn, một tay cầm hai cây kem. Anh để đồ ra cốp xe rồi đưa hai cây kem cho hai mẹ con Cốc Tử và Cốc Dược.

“Cháu cảm ơn chú ạ.” Hình ảnh của Trần Kiều trong lòng đứa trẻ đã cao lớn lên rất nhiều, nó vừa thè lưỡi liếm kem, vừa luôn miệng gọi chú, hỏi chú hết cái này tới cái kia. Trẻ con tuổi này vẫn chưa phân biệt thị phi đúng sai, ai tốt với nó thì nó cũng sẽ tốt lại. Thằng bé hỏi, “Chú ơi, sau này cháu còn gặp chú nữa không?”

“Sao cháu lại hỏi thế?”

“Vì gặp chú cháu có thể ăn thật nhiều kem.”

Cốc Tử nghe thấy không biết nói sao, cô véo nhẹ lên má con rồi mắng yêu, “Cái thằng quỷ con này.”

Về tới nhà, Cốc Tử bắt tay vào chuẩn bị nấu nướng, Trần Kiều định giúp một tay nhưng cô nói không cần, cứ một mực đuổi anh ra ngoài. Cô nhớ cậu chàng này chẳng biết làm gì cả, nói là giúp nhưng có khi lại thêm vướng chân cô. Lúc trước có nhờ anh rửa một cái bát thì làm vỡ đến hai cái, làm cô chẳng biết nói sao.

Trần Kiều đành lui ra chơi với Cốc Dược, anh tặng mấy món đồ chơi chỉ bán với số lượng ít cho Cốc Dược, ngoài ra còn mua cả xe đua, một chú chó bằng nhựa biết đi và một vài thứ đồ chơi mà các bé trai yêu thích. Cốc Dược hoan hỉ ôm chặt mấy thứ đồ chơi ấy trong lòng, luôn miệng nói cảm ơn.

Trần Kiều bất giác ôm đứa bé vào lòng, cái bộ dạng đáng yêu ấy khiến anh thơm vào má nó mấy cái, rồi cứ thế ôm chặt nó trong lòng không chịu buông. Bọn trẻ con có mùi rất thơm, thứ cảm giác đó khiến tim anh mềm lại, anh nhẹ nhàng hỏi: “Con có thích chú không?”

“Có ạ.” Được Được trả lời ngay lập tức không cần suy nghĩ.

Trần Kiều lấy chiếc bút ra ghi số điện thoại của mình rồi đưa cho Được Được, “VẬY sau này gọi cho chú thường xuyên nhé!”

“Vâng ạ.” Cốc Được ngoan ngoãn gật đầu.

“Lúc đó, chú sẽ mua cho con kem này, còn nữa, còn cả đồ chơi mà con thích, chú đều mua cho con, chịu không?”

“Có ạ.” Được Được quàng tay vào cổ anh hôn một cái rõ kêu, trong lòng đứa bé, đây đúng là một người vĩ đại.

Cốc Tử nấu xong cơm thì gọi cả hai chú cháu ra ăn. Trần Kiều không giấu nổi niềm thán phục của mình, vừa ăn vừa không ngớt lời khen ngon, “So với mấy món cháy đen thui hồi trước, giờ cậu đã khéo tay hơn nhiều đó.”

“Nhóc con, hồi đó không phải nể là sinh nhật cậu thì tôi có cần phải nấu mì hay không, thật là vô lương tâm!”

Trần Kiều cười nhẹ, anh làm bộ lễ phép, chắp hai tay trước ngực rồi nói, “Cô giáo Cốc tốt bụng nhất trần đời.”

Hồi đó, Trần Kiều còn ít nói, có chuyện gì cũng giữ trong lòng, chỉ biết giận dữ vô cớ, vì cô quên mua quà sinh nhật cho anh mà anh không thèm nói chuyện với cô, cuối cùng không còn cách nào khác cô đành nấu mì cho

anh ăn. Đó là lần đầu tiên cô vào bếp, bát mỳ đó tuy nhìn không được hấp dẫn được cho lắm nhưng với anh lại là cao lương mà cả đời này không thể nào quên được.

Khi đó anh thậm chí còn chẳng dám gọi tên cô, nhiều nhất chỉ dám ới một tiếng “Này”. Anh thậm chí còn không dám cười vì sợ nụ cười của mình sẽ lộ ra điều bí mật gì đó nên anh cứ ừ ừ, cả ngày im lặng.

Ăn xong cơm, Trần Kiều làm bộ làm tịch lấy ra một tờ giấy viết vào đó mấy danh từ tiếng Anh chuyên ngành rồi hỏi cô, đại khái từ này đọc thế nào, từ kia đọc ra sao, cả câu nói như thế có chuẩn không?

Cốc Tử giải thích cặn kẽ cho anh từng mục một, xong xuôi thấy Trần Kiều vẫn chưa chịu về, cô khẽ ho nhẹ một tiếng rồi nhắc nhở, “Trần Kiều, cậu nên về rồi đây.”

Trần Kiều chau mày, anh liếc nhìn Dục Dục đang ngồi chơi xếp hình đằng xa rồi hỏi, “Cốc Quân Nhan, mình hỏi cậu một câu nhé, cậu có thấy thằng bé rất giống mình không?”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Anh cho rằng có những chuyện nên sớm nói ra thì tốt hơn, dù vẫn biết đây là chiếc hộp Pandora^[1] nếu mở, không cẩn thận sẽ đem đến hậu quả khôn lường. Nhưng anh không thể chịu đựng thêm được nữa, bởi chính sự im lặng của anh đã khiến họ lạc nhau suốt năm năm trời.

[1] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian nhiều điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà Zeus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra, nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra, và những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

“Gì cơ?” Cốc Tử không hiểu hỏi lại.

“Mình nói là thằng bé phải mang họ Trần.”

Cốc Tử ngăn người ra nhìn Trần Kiều rồi lại nhìn con mình, cứ như vậy mấy lần.

“Chuyện xảy ra năm đó có lẽ cậu đã hiểu nhầm rồi.” Trần Kiều hơi bối rối, giọng bắt đầu hoảng loạn, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Gắng trấn tĩnh lại đôi chút anh mới có thể tiếp lời, “Người đó là mình.”

Cốc Tử mở to mắt, đôi môi phút chốc bỗng nhợt nhạt không sắc máu, cảm thấy hai tay mình đang run lên, cô nói với anh bằng giọng sắc lạnh: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Tạm biệt Được Được.” Trần Kiều đứng lên vẫy tay chào Được Được, lúc này mặt anh trắng bệch không còn giọt máu, trong lòng hỗn loạn ngổn ngang như bãi chiến trường, nhưng khi chào đứa bé anh vẫn cố giữ một nụ cười bình thản.

Cốc Tử tiễn anh ra ngoài rồi đóng cửa lại, trong giây phút Trần Kiều chưa kịp phản ứng gì thì nắm đấm và tiếp sau đó là hai cẳng chân cô đã “hạ cánh” trên người anh liên tiếp. Khi còn học trung học, Cốc Tử ở gần một trung tâm dạy võ, ngày nào cô cũng chạy qua đó, hiện giờ công phu vẫn còn. Cô không muốn nghe thêm gì nữa, lúc này đầu óc nóng bừng bừng, cô cảm thấy mình điên rồi, vài chiêu võ đơn giản đẹp mắt dành cả cho anh. Trần Kiều đứng im như tượng đón nhận, mặc cho cô trút cơn thịnh nộ lên người.

“Thì ra là cậu?”

Một câu ngắn gọn thế mà như trút hết toàn bộ sinh lực của cô. Cô không dám tin đó là sự thật, không thể tin được! Rõ ràng cô đã cố gắng tìm cho mình một chỗ trú chân, nhưng rồi đột nhiên một người xuất hiện và tước nốt cả điểm tựa bằng phẳng nhỏ nhoi ấy.

“Không ngờ lại là cậu...”

Trần Kiều nhẫn nhịn chịu đau, toàn thân anh ê ẩm như kiêu xương đã gãy ra từng đoạn mà không dám động đậy. Bởi vì anh nợ cô. Nếu có thể chuộc lại lỗi lầm của mình bằng cách đó thì anh sẵn lòng. Anh nở một nụ cười méo xệch: “Cốc Tử, mình xin lỗi.”

Câu trả lời Cốc Tử dành cho Trần Kiều ngay sau đó là một cú đạp rất mạnh vào bụng Trần Kiều khiến anh ngã lăn ra đất. Trần Kiều đau đón ôm bụng nhưng vẫn gượng cười, “Cốc Tử, từ nay về sau cho mình chăm sóc cậu được không?”

Mặt Cốc Tử vẫn hằn lên nét giận dữ, cô gằn giọng, “Khốn kiếp! Sau này cậu đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa, gặp lần nào tôi sẽ đánh lần đó.”

Bị Cốc Tử đánh đến độ không đứng dậy được, Trần Kiều ngồi ngây người dưới đất, Cốc Tử giận dữ không thèm nhìn mặt anh thêm lần nào, lao vào nhà rồi đóng sầm cửa ngay trước mắt anh. Anh thấy mình đã có phần đường đột, nhưng anh cũng hiểu, những chuyện thế này, càng để lâu anh càng thấy bất an.

Sau đêm hai người ở cạnh nhau, chính vì Trần Kiều hơi do dự đôi chút nên đánh mất thời cơ tốt nhất để nói rõ mọi chuyện với Cốc Tử. Sau đó lại là thời gian Cốc Tử về quê nghỉ hè, tuy từ lúc đó, cứ vài ba ngày là anh lại gọi điện cho cô, nhưng mỗi lần chuẩn bị nhắc tới chuyện đó là lưỡi anh lại như tê lại, không sao nói ra lời. Vì vậy, anh định tới lúc khai giảng sẽ nói ra mọi chuyện và chính thức theo đuổi cô.

Thế nhưng vài hôm trước khi khai giảng Cốc Tử bận bù đầu, cô không có thời gian gặp anh, rồi sau đó cô biến mất không để lại vết tích gì, cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy, anh không có cách nào liên lạc được với cô. Trần Kiều cũng thường xuyên hỏi dò qua Tiểu Tiểu tin tức của Cốc Tử nhưng cũng chẳng nghe ngóng được điều gì.

Trần Kiều vịn cầu thang bước xuống, đầu óc nghĩ mãi về khoảng thời gian tiếp xúc năm năm trước và tình yêu đơn phương anh dành cho Cốc Tử bấy lâu nay, đôi môi mím chặt. Bước tới mấy bậc cuối cùng, đầu gối anh tự dưng mềm nhũn, ngã xuống chân cầu thang. Giờ thì anh dậy không nổi, cứ thế, anh ngồi trên đất cười khổ sở.

Anh đắn đo một lúc rồi rút điện thoại gọi cho Cốc Tử, dù chỉ là nghe được giọng nói của cô thôi anh cũng thấy ấm lòng. Thế nhưng Cốc Tử không nhắc máy. Anh gọi thêm vài cuộc nữa thì nghe thấy một giọng nữ quen thuộc cất lên “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Cốc Quân Nhan, Cốc Quân Nhan...” Anh ngồi đó gọi tên cô nhưng không dám lớn tiếng, chỉ lẩm nhẩm trong miệng. Mãi một lúc sau anh mới gượng dậy được, cố đi ra ngoài vẫy một chiếc taxi, anh đau quá không thể tự lái xe về được.

Người lái xe giật mình nhìn mặt anh qua gương chiếu hậu, khuôn mặt bị đánh không ra hình thù gì nữa, chỗ xanh chỗ tím, lại còn cả nguyên vết tay tát đỏ hằn trên má.

“Này cậu, đến bệnh viện hả?”

“Không, tới khu Kim Hóa.” Trần Kiều trả lời.

“Không đi bệnh viện à?” Người lái xe hỏi lại như vừa nghe nhầm.

“Không, vết thương này tôi để dành làm kỷ niệm, là bà xã tôi đó.” Trần Kiều bật cười trả lời anh tài xế, khuôn mặt anh khi nói vừa dịu dàng, vừa say đắm, nhưng đối với người lái xe, trông anh giống một kẻ điên hơn, chắc bị vợ đánh thành ngớ ngẩn thế, ông ta thở dài, “Cậu thanh niên, bạo hành gia đình là phạm pháp đấy!”

“Nếu là bạo hành gia đình thì tốt biết mấy, tôi thích vậy.” Trần Kiều có lẽ bị đau tới mức đầu óc không bình thường thật, anh như đang bị chứng hoang tưởng vậy. Dù gì lúc này, đối mặt với một người lạ, anh cũng muốn tìm người chứng kiến cảm giác của bản thân hiện nay. Mặt khác, anh lại cho rằng trận đòn này anh chịu là đáng lắm, nếu hôm nay anh có bị cô đánh chết cũng không oan uổng gì.

Hôm nay gặp được cô, lúc đầu còn thấy bình thường, giờ ngẫm lại anh thấy trong lòng vô cùng phấn khích. Cốc Tử, Dục Dục, hai người thân yêu của anh, được nhìn thấy họ anh cảm thấy còn hạnh phúc hơn uống được thuốc trường sinh. Người phụ nữ anh yêu giờ càng thêm xinh đẹp, còn đứa con nhỏ của anh sao lại đáng yêu đến thế! Nhưng nghĩ nữa, Trần Kiều đâm ra ừ ừ, hai bọn họ đã thuộc về anh đâu, cứ xem thái độ của cô ấy thì biết.

Chị họ nói đúng, anh đã đường đột quá! Lúc trước cô coi anh là gì? Học sinh? Em trai? Thế nhưng bây giờ, cô ấy đã biết anh là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, là cha của con trai cô ấy. Và giờ anh đã trưởng thành rồi, đâu còn là thằng nhóc vắt mũi chưa sạch hờn đó nữa.

Trần Kiều về đến nhà thì lau mặt qua loa rồi lên giường nằm, lát sau bỗng có tiếng gõ cửa. Hiện anh đang ở căn hộ riêng, trừ chủ nhật mới có người tới dọn vệ sinh, bình thường người tới thăm chỉ là mẹ anh thôi. Quả đúng thế, bên ngoài vọng vào tiếng mẹ anh hỏi khẽ, “Trần Kiều, con ngủ chưa?”

“Vâng...” Chưa lúc nào Trần Kiều tỉnh táo hơn lúc này, anh làm sao mà ngủ được. Mẹ anh đẩy cửa vào phòng, thấy mẹ định bật đèn anh vội ngăn lại, “Đừng bật, mẹ.”

Nhưng mẹ anh đã kịp bật đèn lên, thấy bộ dạng hoảng hốt và khuôn mặt bầm tím của con, bà vô cùng kinh ngạc, bà bước lại gần như để chứng tỏ mình không lầm, rồi ngay sau đó mắt bà long lên giận dữ. Trần Kiều, con trai bà vốn rất đẹp trai, sao hôm nay lại bị đánh tới mức bà không nhận ra được, “Trời ơi, con, có chuyện gì vậy?” Bà Trần thấy Trần Kiều ôm mặt che đi bèn nhẹ nhàng nâng mặt con lên hỏi cho ra nhẽ.

Trần Kiều vốn định chưa cho mẹ biết, nhưng việc đã đến nước này thì có lẽ nên nói ra sớm thì hơn, “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ. Mẹ vốn chùng mực nên con nói ra chuyện này với mẹ sớm cũng được, nhưng mẹ phải hứa với con là tạm thời giấu bố đã.”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng thế con?” Thằng con của bà, lúc nhỏ thì nghịch ngợm, lớn lên thì cứng đầu, chưa bao giờ bà thấy nó thừa chuyện nghiêm túc như vậy.

Thấy mẹ đã chuẩn bị tâm lý, Trần Kiều thấp giọng nói, “Con có con rồi.”

“Hả?” Bà Trần bịt miệng, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc như thể không tin vào điều tai mình vừa nghe thấy.

“Chính là... chính là con trai của Cốc Tử, nó là cháu nội mẹ.” Trần Kiều gật đầu khẳng định lại lời nói của mình.

“Cái gì?” Tim bà đập thình thịch. Sự việc tới mức khó tin quá, rồi bà lại nhớ tới thằng bé con vừa gặp hôm trước, ừ nhỉ, cái mũi đó, cái miệng đó, trông đến là quen.

“Cái đêm con tốt nghiệp, con hẹn cô ấy đi uống rượu, chúc cho cô ấy say xong thì con, con...” Tuy sự thực không phải thế nhưng Trần Kiều vẫn đề phòng, quan niệm môn đăng hộ đối của mẹ anh trước giờ vẫn rất nặng nề, nếu không làm quá lên một chút, đặc biệt là về trách nhiệm của mình thì anh e rằng bà khó mà chấp nhận chuyện này.

Nghe con nói vậy, tim bà đã mềm lại đôi phần, nhưng cũng ngay sau đó quên mất con mình đang bị thương, đưa tay tát bốp vào mặt nó, “Đồ mất dạy, sao mày dám hủy hoại sự trong trắng của con gái nhà người ta như thế?”

“Hôm nay con đã tới gặp cô ấy, cô ấy chẳng biết gì cả, vừa biết chuyện cô ấy đã cho con một trận.”

“Mày... đáng đánh lăm!” Lần đầu tiên bà Trần tỏ vẻ thất vọng với con trai mình như vậy.

Trần Kiều nhân lúc mẹ đang có chút đồng cảm với Cốc Tử liền thả thính, “Mẹ, con yêu Cốc Tử, con muốn theo đuổi cô ấy từ ngày xưa rồi. Giờ còn con trai con nữa, con kệ bố làm mối lái cho con với mấy cô tiểu thư nhà giàu gì đó, mẹ giúp con là được.”

Bà Trần lặng người, tiểu thư nhà giàu, phải rồi, tối này bà tới tìm Trần Kiều chẳng phải vì chuyện này hay sao, lại còn đem cả mấy tấm ảnh tới cho nó chọn nữa. Có điều tình hình bây giờ đã tới nước này, bà đành phải chấp nhận thực tế rõ ràng, “Bố con thì để mẹ từ từ nói chuyện với ông ấy.”

Bà Trần là người phụ nữ truyền thống, tuy nhìn còn rất trẻ nhưng tuổi đã ngoại ngũ tuần, cũng đã thích có cháu mà bông bế rồi. Giờ tự nhiên trên trời rơi xuống cho bà một đứa cháu, nói thế nào thì vẫn không chối bỏ được việc bà thấy trong lòng cũng có phần hoan hỉ. Nhưng ông Trần chồng bà lại

khác, tính tình ông vốn cương quyết, nếu biết con trai đã từng làm chuyện tày trời này hẳn có lẽ sẽ đánh què chân nó mất.

Trần Kiều biết mẹ đã đồng ý, anh thấy trong người dễ chịu đôi phần, sau đó chìm vào giấc ngủ rất nhanh, trong cơn mơ anh thấy cả Cốc Tử và Được Được đều trong vòng tay mình, hạnh phúc không sao tả xiết.

Về phần Cốc Tử, sau khi vào phòng, cô đau khổ vô cùng. Cô cố gượng cười dỗ dành con đi ngủ, còn mình ngồi nhìn trân trân vào màn hình máy tính, trong lòng đầy hỗn loạn chẳng biết phải làm thế nào. Sao tự dưng lại có chuyện không tưởng này rớt xuống đầu cô vậy? Bao nhiêu nhọc nhằn tủi khổ tưởng như đã chịu đủ, tưởng như đã vượt qua hết, vậy mà ngày hôm nay... Cô vẫn dỗ dành mình rằng tất cả đều là vì mối tình thơ dại đó, vậy mà sau suốt năm năm trời, cô mới biết người tình một đêm của mình khi đó không phải là sư huynh mà cô vẫn thầm thương trộm nhớ, mà lại là thằng nhóc con kém cô tới 3 tuổi, cái thằng nhóc ngày nào cô cũng phải nhắc nhở nó học hành tử tế này kia.

Đêm đó, Cốc Tử trần trọc cả đêm mà chẳng thể nào ngủ nổi, trong đầu tràn ngập những hồi ức đau thương. Năm năm trước cô đã lớn lao gì, thế mà phải chịu đựng tất cả tủi nhục để sinh ra đứa con này. Thế nhưng phòng sinh đẻ sao buông tha cho cô dễ dàng vậy chứ? Lúc mang bầu đứa nhỏ, cô gần như mắc chứng trầm cảm, đã mấy lần cô định kết liễu đời mình cho xong. Sinh con ra, tinh thần cô chẳng tốt nên sữa không đủ cho thằng bé bú, cô lại càng hoảng hốt. Thời gian đó nếu không có sự giúp đỡ của quý nhân thì chắc cô đã không đứng dậy được. Rồi cô tức giận, với suy nghĩ thà lúc đó ngủ với Hạ Dữ Quân còn hơn là chung đụng với tên nhóc Trần Kiều, chỉ ít họ Hạ đó còn hứa cho cô chi phiếu những một triệu đồng. Mấy năm liền hẳn cũng hết lòng chăm sóc cô, tặng một đêm cũng coi như trả ơn vậy, nhưng rồi nghĩ lại, dù bực thì bực, tức thì tức cô vẫn phải sống tiếp chứ biết làm sao. Buổi sáng bước ra khỏi giường, hai quầng mắt cô thâm đen, dỗ con ăn cơm xong cô vội đưa con tới trường rồi đến công ty.

Vừa bước vào cửa, cô đã thấy ánh mắt ám muội mọi người nhất loạt dành cho mình, như muốn dò hỏi cô rốt cuộc cậu chàng hào hoa đó là ai, không được phép che giấu đồng nghiệp. Cốc Tử chắc mẩm là vì chuyện chiếc Mercedes tới rước cô ngày hôm qua, cô giả vờ ngây ngô một cách bình tĩnh, mỉm cười lễ độ với mọi người rồi tới chỗ ngồi của mình, thoáng liếc qua chiếc gương nhỏ ở bàn, cô giật mình vì sắc mặt cô hôm nay tệ quá, không phải mọi người đang cho rằng cô đã giường chiếu quá độ đấy chứ?

Cô bật cười tự giễu rồi mở máy tính bắt đầu làm việc.

Lúc Cốc Tử làm việc, cô luôn tập trung cao độ, những việc khác đều có thể gác sang một bên. Tuy lực học của cô từ nhỏ không được tốt lắm, nhưng ơn trời là môn tiếng Anh lại rất khá, giờ tìm được một công việc liên quan tới tiếng Anh, lại nhàn hạ nên cô rất coi trọng, bản thân cô hiện cũng yêu thích công việc của mình. Mãi tới giờ nghỉ ăn cơm trưa cô mới dừng lại một chút. Mở MSN, cô vừa ăn cơm vừa lướt web, ngay sau đó có hàng loạt tin nhắn liên tới máy của cô. Một là của Miêu Miêu, “Cốc Tử, hôm qua cậu lên xe của chàng đẹp trai nào đó phải không?” Cốc Tử trả lời bằng một cái mặt quỷ rồi lờ đi. Tin nhắn thứ hai, “Cốc Tử à, thực ra anh không kém cỏi hơn hẳn đâu.” “Hi hi.” Với những loại tin như thế cô đã không còn chú ý tới từ lâu rồi. Tin nhắn thứ ba, “Em yêu, hôm tới anh về nước rồi, đến đón anh nhé!”

“...”

“Mang cả cậu nhóc tới nhé, lâu quá rồi không gặp nó.”

“Ok.”

Với Hạ Dữ Quân, chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng thì Cốc Tử sẵn sàng đồng ý. Vì anh đã giúp đỡ cô rất nhiều. Lúc cô mang bầu, anh đã dần dần tham dự vào cuộc sống của cô, giúp cô tìm một nơi để chờ ngày lâm

bồn, lại còn giúp cô lấy được bằng tốt nghiệp, giấy chứng sinh, đưa cô đi bệnh viện khám thai, thậm chí cả công việc này cũng chính là do anh tìm giúp. Trước đó, cô gần như chưa bao giờ qua lại gì với anh, thậm chí chưa bao giờ cô nhìn anh với thái độ dễ coi một chút.

Hạ Dữ Quân là ba nuôi của con cô. Sở dĩ Cốc Dược bảo với các bạn ở trường rằng bố nó đang ở Mỹ cũng là vì có đôi chút liên quan tới anh.

Còn quan hệ giữa Hạ Dữ Quân và Cốc Tử chỉ có thể hình dung bằng một câu: Tình yêu chưa tới.

Hạ Dữ Quân năm nay ba hai tuổi, lớn hơn Cốc Tử nửa tuổi, nhưng đàn ông mà, hơn ba mươi là độ tuổi hấp dẫn nhất. Cốc Tử là người thông minh, cô biết với loại đàn ông có địa vị, thân phận và thế lực như Hạ Dữ Quân, làm bạn thì được chứ làm chồng thì tuyệt nhiên không. Hấn phong lưu có tiếng, muốn anh chàng lãng tử này quay đầu, vì một bông hoa mà bỏ đi cả cánh rừng ư, điều này e là quá khó.

Cốc Tử quen anh năm thứ nhất đại học, khi đó cô đi cùng với Tiểu Tiểu tới Viện thiết kế xây dựng tìm Cố Triết Xuyên, vì gõ nhầm phòng nên đã chứng kiến cảnh tượng anh đang hú hí với gái bên trong, lúc mở cửa, anh vô cùng giận dữ với hai cô nhóc.

Lần thứ hai gặp hấn cũng là khi cô đi cùng Tiểu Tiểu gặp Cố Triết Xuyên. Tình cờ gặp nhau ở quán bar, họ gây lộn với nhau lúc uống rượu. Sau đó, tự nhiên hấn như biến thành một người khác, đi khắp nơi dò hỏi hành tung của cô, còn hẹn hò cô đi chơi.

Cô luôn luôn từ chối anh, bỗng nhiên một hôm anh nói anh thật lòng với cô.

Hai ngày sau, Cốc Tử xin nghỉ phép, đưa Cốc Dục tới sân bay đón Hạ Dĩ Quân. Cốc Tử phát hiện ra rằng, trong mắt con cô, chỉ cần đó là người đàn ông trưởng thành thì thằng bé đều yêu mến. Vì thế, ngoài áy náy, Cốc Tử càng thương con hơn mà không biết lấy gì để bù đắp cho nó. Không biết có phải vì không có cha mà vừa biết chuyện ba nuôi từ Mỹ về Cốc Dục đã tỏ ra rất vui, thằng bé bắt phải mặc áo gi-lê in hình chú dê xinh xắn mà trước ba nuôi đã mua cho nó.

Khi hai mẹ con tới sân bay, từ xa cô đã nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ đồ com-lê được may thủ công với nhãn hiệu nổi tiếng của Ý, chân đi giày da cao cấp, toàn thân toát ra phong thái lịch lãm và cuốn hút. Cốc Tử mím môi cười, trông anh ta thật ra đáng. Cốc Tử nhớ tới bộ dạng bực bội khó coi vì chưa thỏa mãn nhu cầu vào lần đầu tiên gặp mặt của anh mà cười phì thành tiếng.

Hành lý của Hạ Dĩ Quân đã được nhân viên của anh xách đi, anh đi về phía cô, từ xa đã giang rộng cánh tay đón hai mẹ con. Cốc Dục vừa nhìn thấy Hạ Dĩ Quân thì cũng chạy nhào về phía anh, Cốc Tử đành rào bước theo con, vừa đi vừa nhắc, “Cẩn thận kéo dẫm vào người ta, con!”

Cốc Dục nhỏ bé len lỏi trong dòng người đông đúc cuối cùng cũng lọt được vào vòng tay cha nuôi của nó, nó nũng nịu mà cười tí mắt nói, “Ba nuôi, con nhớ ba quá!”

Hạ Dĩ Quân ngồi xổm xuống hôn chụt vào má nó, anh cười hì hì, “Ba nuôi cũng rất nhớ con. Tối nay con tới chỗ ba nhé, ba mua nhiều quà đẹp cho con lắm đó.”

“Vâng ạ.” Cốc Dục hoan hỉ vỗ tay.

Cốc Tử lúc này đang đứng sau lưng Cốc Dục, cô cười rạng rỡ, “Anh Hạ, chào mừng anh trở về.”

Hạ Dữ Quân đứng lên mở rộng vòng tay, kê cho Cốc Tử phản đối, anh ôm gọn cô vào lòng mình, hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng bên tai cô, thì thầm, “Anh càng nhớ em hơn.”

Cốc Tử đã quen với những lời mật ngọt của anh nên chỉ cười, vỗ vỗ vai anh rồi nhanh chóng thoát ra khỏi cánh tay đang ôm trọn lấy vai mình. Cô dắt tay Cốc Được, “Đi thôi, em mời anh một bữa chào mừng anh trở về nhé.”

Cốc Tử vừa dứt lời, Trần Kiều (khéo trùng hợp, nay anh đưa cha anh ra sân bay) đã đứng sau lưng cô mỉm cười lạnh lùng, khoe môi hơi run run như không giấu được cơn giận trong lòng, “Cốc Tử, anh ấy là ai, em giới thiệu cho anh với.”

Trần Kiều nhìn thấy Cốc Tử từ lúc cô mới tới sân bay, vốn tưởng hai người có duyên gặp gỡ, lại ở chốn đông người như thế chắc chắn cô sẽ không thể ra tay với anh. Anh định bụng tới tìm cô nói chuyện tiện thể gặp thằng bé luôn, nào ngờ tự nhiên có một gã đàn ông phong độ không thua kém gì mình vô duyên xuất hiện, hấn ôm hôn con trai anh, rồi cả vợ anh nữa, tự nhiên như không có ai xung quanh, thực là... vô liêm sỉ!

Ngay lúc đó, ánh mắt của Trần Kiều và Hạ Dữ Quân đã gặp nhau, tựa như hai dòng sét vô tình chạm nhau rồi tóe lửa. Cốc Tử xưa nay tính tình khá cực đoan, nổi thất vọng với Trần Kiều đã lên tới tột đỉnh nên sẽ không vì người khác đang ở trước mặt mà đối xử tốt hơn với anh, cô đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, một tay dắt Được Được, tay kia bám lấy Hạ Dữ Quân rồi giục, “Mình đi thôi.”

Hạ Dữ Quân chẳng phải tay vừa, anh nhìn thấy Trần Kiều thì đã đoán ra đôi phần, trong lòng tự dung cũng thấy vài phần khó chịu. Nhưng rồi anh lại nghĩ, năm năm trước Cốc Tử đã chẳng màng gì tới gã kia, tương lai chắc

chấn cũng sẽ chẳng liên hệ gì tới gã cả, vả lại, thái độ của Cốc Tử bây giờ chẳng có vẻ gì như tình nhân giận dữ. Anh nhìn xuống cánh tay đang khoác lên tay mình, tự nhiên trong lòng thấy ấm áp, anh mỉm cười thân mật với Cốc Tử rồi đưa cả hai mẹ con rời khỏi sân bay.

Trần Kiều vẫn đứng đó, mặt đanh lại, môi anh mím chặt không nói được lời nào. Anh thà để cô đánh đập mắng chửi còn hơn nhìn thấy cô đi với người đàn ông khác rồi lạnh lùng với mình. Đúng lúc ấy, Cốc Dục quay lưng lại cười và vỗ tay với anh, “Cháu chào chú.”

Đúng là con trai anh vẫn tốt hơn cả. Nhờ câu nói ấy của Dục Dục mà Trần Kiều lập tức cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Trần Kiều quen Cốc Tử khi anh đang học lớp mười. Vì kém môn tiếng Anh nên cha mẹ ráo riết tìm gia sư cho anh, sau nhiều vất vả họ đã chọn ngay cô bạn mà người chị họ giới thiệu. Ban đầu gặp Cốc Tử, mới nhìn anh còn tưởng là con trai, cô cắt tóc ngắn, đi bốt ngắn, mặc áo sát nách, nhưng tới lúc anh bước lại gần thì mới thấy đó là một khuôn mặt rất xinh đẹp. Khuôn mặt cô hài hòa, nước da trắng mịn, lúc đó cô đeo kính cận, nhìn ai cũng phải nheo nheo mắt, khéo mỗi lúc nào cũng nở nụ cười và đặc biệt nhất là đôi lúm đồng tiền rất sâu hai bên má. Trần Kiều từ nhỏ đã không thích học tiếng Anh nên dù có gia sư ở đó anh cũng chẳng hứng thú hơn chút nào. Trước mặt cô, anh bỏ sách toán ra làm rất nhanh, Cốc Tử chẳng nói gì cả, chỉ nhìn cậu viết rồi cười hì hì, “Em đúng là học sinh thông minh chứ chẳng như chị, chị học đốt toán lắm.”

Trần Kiều nghe thấy cô gái khen mình thì xấu hổ quá, cậu đỏ lừ cả mặt rồi hỏi với giọng lạnh lùng, “Chị muốn dạy em tiếng Anh à?”

“Ừ, nếu em có việc em cứ làm cho xong đi, sớm hay muộn thì cũng phải học hai tiếng thôi.” Cô giở sách tiếng Anh ra xem rồi làm bài tập của mình,

Trần Kiều làm toán thêm nửa tiếng nữa thì lén quay sang nhìn cô, thấy cô không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, đành phải chủ động bảo, “Mình học đi.”

Cốc Tử giảng bài rất kỹ, tới khi nào anh hiểu mới thôi. Vốn tiếng Anh của Trần Kiều không phải quá kém, chỉ là không biết vận dụng thế nào. Quan trọng là anh cũng thông minh, trí nhớ tốt, nghe xong là hiểu ngay, thậm chí còn thấy môn học này khá lý thú. Mấy ngày đầu anh chẳng chú ý tới cô lắm, lúc nào vui thì nghe giảng, không vui thì mặc kệ nhưng cô cũng chẳng giận, cứ ngồi bên làm việc của mình, nhưng dù thế nào cũng vẫn giảng đủ hai tiếng mỗi ngày.

Gia sư của Trần Kiều trước đây chưa bao giờ dạy cho anh quá nửa tháng. Nửa tháng sau anh nhăn mày hỏi cô, “Sao chị vẫn kiên trì được chứ?”

Cốc Tử không nghĩ rằng cậu lại hỏi như vậy, cô bật cười, “Em biết không, nhà em ra điều kiện cho chị rất hấp dẫn đó.”

“Hình như trường của chị mười một giờ đêm là đóng cửa à?”

“Ừ.”

“Thế mười hai giờ chị mới về thì phải làm sao?”

“Chị trèo tường.”

“Hả?” Trần Kiều lộ ra đôi chút hứng thú, “Chị mà cũng dám trèo tường cơ á?”

“Cậu nhóc, bây giờ chín giờ rồi, cậu có chịu để tôi giảng bài chưa?”

“Chị không biết lười nhác là gì phải không?”

“Nhận tiền rồi thì phải tận tâm, điều này thì chị hiểu.” Cốc Tử cười nhẹ, “Mà em cũng rất khá, duy chỉ có vấn đề thời gian là khiến chị gần như phát điên, nhưng bù lại em thông minh, ít nhất những gì chị nói em đều hiểu.”

Rốt cuộc Trần Kiều vẫn là một đứa trẻ, nghe người khác khen mình thì trong lòng cũng vui và bắt đầu nhượng bộ. Dần dần anh không bắt cô phải chờ mình nữa, cô tới lúc sáu giờ là anh chuẩn bị nghe giảng ngay. Sau đó một thời gian, hai người cũng nói chuyện với nhau về những chủ đề khác. Trần Kiều dần phát hiện, cô gái mà anh cho là “cổ hủ” này thực ra cái gì cũng biết, anh kể cho cô game mới nhất, danh thủ thể thao mà anh yêu mến, chủ đề nào cô cũng cảm thấy thú vị, còn cùng trao đổi với anh, cô nói cô thích cầu thủ David Beckham.

Trên bàn học của cậu bắt đầu xuất hiện các món ăn vặt. Ban đầu Cốc Tử còn hơi ngượng nhưng lâu dần cô vừa giảng bài vừa nhai rau rầu mấy món ưa thích của mình.

Khi hai người thân với nhau hơn, Cốc Tử giao hẹn với cậu, nếu lần này cậu thi được trên tám điểm thì sẽ mời cậu ăn, Trần Kiều lại ra điều kiện khác, “Không, nếu được trên tám điểm thì chị đi chơi game với em!”

Hai người đi chơi với nhau mấy lần, Trần Kiều lại phát hiện ra rằng cô gái này cũng là tay khá, chơi game giỏi, trượt pa-tanh cũng cừ, mà giỏi nhất có lẽ là môn đánh người. Một lần cậu bị người ta lừa, cô vô tình nhìn thấy liền xử lý thay anh, khiến cho cả bọn chạy té ra quần.

Sau bao lần như vậy, anh vừa tò mò lại vừa ngưỡng mộ cô, bắt đầu để mặc cho bản thân có tình cảm đặc biệt với cô lúc nào không hay.

Trần Kiều ngồi phịch xuống sân bay nhớ lại bao nhiêu ký ức trước đó, còn Cốc Tử và Hạ Dữ Quân đã rời đi từ bao giờ. Trần Kiều nắm chặt hai tay lại, ngồi mà nhớ lại quá khứ phỏng có ích gì, nếu được cùng cô ấy đi

suốt quãng đời còn lại, tới lúc bảy tám mươi tuổi rồi cùng nhau ngồi ôn lại kỷ niệm mới gọi là ngọt ngào. Anh nhanh chóng đuổi theo hướng họ vừa rời đi nhưng không dám lại quá gần, từ đằng xa anh thấy họ đã lên xe, anh cũng bám theo.

Trên xe, Hạ Dữ Quân hỏi Cốc Tử, “Em không định nói với con à?”

“Anh nhìn ra à?” Cốc Tử hỏi lại Hạ Dữ Quân đầy hoài nghi pha lẫn ngạc nhiên.

“Rất giống mà, chỉ có người gốc mới không nhìn ra thôi.”

“Ừm... Em cũng mới biết thôi, em không thể chấp nhận được sự thật này.”

Hạ Dữ Quân nghe như cũng đồng cảm với cô đôi chút, “Em yêu em không thấy thực ra anh cũng tốt sao?”

Cốc Tử nghe thế thì cười phá lên, “Anh Hạ, anh là người tình tuyệt vời. Còn em giờ đã có con, em không cần người như anh nữa.”

Hạ Dữ Quân nghe thế không hề lộ ra một chút thất vọng nào, anh chỉ nhếch môi cười, không nói lại câu gì.

Cốc Tử mời Hạ Dữ Quân ăn món mà anh vẫn thích, anh là quý nhân phù trợ của cô, dù gì cũng nên mời một bữa tử tế, bữa ăn này rõ ràng phải chi một khoản không hề nhỏ. Nhưng tới lúc cô ra quầy tính tiền thì Hạ Dữ Quân đã trả, anh cười, “Anh không có thói quen để phụ nữ trả tiền.” Thấy Cốc Tử cự tuyệt, bèn bảo, “Lần sau anh muốn tới chỗ em ăn chục vài bữa, lúc đó em đừng có chối đấy.”

Cốc Tử biết mình không nói lại anh bèn gật đầu cười gượng, “Ok thôi.”

Trần Kiều đi theo họ suốt cả quãng đường, anh giấu mình một góc chứng kiến họ ăn cơm, cười đùa với nhau. Cốc Được được thằng cha đó chăm sóc tử tế quá, tất cả những điều đó với anh đều như gai nhọn đâm vào tim, đến độ rỉ máu. Nhưng dù có ghen tức bao nhiêu đi nữa thì lúc này anh vẫn phải nhịn, dù gì anh vẫn còn Cốc Được, anh chính là cha đẻ của thằng bé.

Trần Kiều đột nhiên thấy Hạ Dữ Quân lại gần Cốc Tử, lấy khăn ướt lau miệng cho cô, anh thấy khó chịu vô cùng, vừa định tới chỗ họ kéo Cốc Tử ra thì mẹ anh gọi điện tới, “Trần Kiều, con về nhà mau, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Trần Kiều nghe giọng mẹ có vẻ gấp gáp, nói qua điện thoại cũng không tiện, anh liếc nhìn đối phương bằng đôi mắt sắc lạnh có phần bất lực rồi quay ra lái xe về nhà.

Trần Kiều về tới nhà, vừa tháo giày vừa cất tiếng hỏi, “Mẹ, chuyện gì thế ạ?”

Bà Trần không trả lời anh, bà đứng cách đó không xa, nét mặt đầy phức tạp. Trần Kiều lại gần chỗ mẹ mới thấy ông nội đang ngồi trên chiếc xô pha, vẻ mặt giận dữ, đáy mắt ông tràn ngập nỗi thất vọng, “Quý ngay xuống!”

Trần Kiều lập tức đoán ra là mẹ đã nói chuyện của mình với ông nội. Trong nhà, người khó tính nhất là ba anh, việc chọn dâu cho anh ông đã tính toán từ rất lâu rồi. Nhưng lần này mẹ anh nói ông ra nước ngoài họp, sợ ảnh hưởng tới tâm trạng và công việc của ông nên mẹ chưa vội nói ngay, hơn nữa dù có nói thì cũng sẽ dẫn đo lẹa lời hết sức. Mẹ anh là người rất nhạy cảm với chuyện làm ăn cũng như sự nghiệp của gia đình nhưng với những chuyện trong nhà thì bà lại không có chút chủ kiến nào. Có lẽ bà sợ một mình không kham nổi nên phải báo chuyện ấy cho cả ông nội biết ngay. Thấy vẻ mặt giận dữ của ông, Trần Kiều biết ngay rồi sẽ phải nghe giáo

huấn một bài dài, mẹ anh liếc mắt nhắc nhở, anh vội vàng ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt ông.

Từ nhỏ tới lớn Trần Kiều luôn là đứa nhiều trò nghịch ngợm nhưng được cái miệng khéo ăn khéo nói, thành ra được cả nhà cưng chiều nhất mực, hơn nữa nhà họ Trần tới đời anh thì anh lại là độc đinh nên mọi người càng chiều chuộng hơn. Chuyện lần này khiến ông nội giận dữ như vậy thực sự là hiếm thấy, Trần Kiều chưa kịp mở miệng giải thích gì thì chiếc ba-toong đã tới tấp vung lên, đập xuống người anh. Mẹ anh nhìn thấy mà xót cả ruột gan nhưng tuyệt đối không dám mở miệng van xin hộ anh một lời. Ông nội vừa đánh vừa luôn miệng mắng, “Thằng cháu bất hiếu, không ngờ mày lại dám làm chuyện tày trời như vậy, đúng là nỗi nhục nhã của dòng họ Trần.”

Trần Kiều cũng không dám hé răng nửa lời, ông nội già rồi, đánh có đau đến mấy anh cũng chịu, mà anh lại là cháu nội độc nhất của ông, dù thế nào chắc ông cũng không xuống tay quá nặng. Điều khiến anh suy nghĩ nhiều hơn cả chính là ông nội nghĩ thế nào về chuyện của anh và Cốc Tử, nếu lỡ ông không chấp nhận cô ấy thì anh phải làm sao?

Ông nội đánh xong thì ném cây gậy sang một bên, ông thở một nhọc, thả mình xuống chiếc ghế sô pha. Trần Kiều không dám đứng dậy, kiên nhẫn chờ đợi mãi tới khi hơi thở của ông đều lại mới nghe ông nói, “Ta nghĩ lúc nào đó ta phải gặp thằng cháu của mình.”

“Hả...!” Trần Kiều từ hoang mang chuyển sang hứng khởi, có điều chỉ trong giây lát anh há hốc miệng gần như không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

“Ngày mai sắp xếp ngay cho ông!” Ông nội hắng giọng, vừa giận vừa bực nhìn thẳng cháu, “Đừng có vui mừng quá sớm, ta chưa nói gì đâu đấy!”

Trần Kiều hoan hỉ ra mặt, anh vừa đứng dậy thì lại nghe tiếng quát của ông, “Ai cho mày đứng lên!”

Trần Kiều lại vội quỳ xuống, anh định nói vài câu dễ nghe nhưng thấy sắc mặt ông vẫn đầy nộ khí thì ngấp ngừng, “Ông ơi, hiện nay chưa thích hợp để gặp cháu nó đâu.”

“Mày nói gì?” Ông nội quắc mắt hỏi lại, vẻ không hài lòng.

“Có lẽ ông chỉ tiếc xót máu mủ của gia đình là thằng chết của ông, nhưng đối với cháu, cả hai mẹ con họ đều quan trọng như nhau. Cho nên, cho nên cháu không muốn vì bất cứ lý do gì mà ông...” Trần Kiều thẽ thọt, nói tới đây thì ấp úng.

“Láo toét! Mày tưởng ông nội mày là người cổ chấp, cổ hủ hả? Khi xưa mày hại đời con gái nhà người ta sao không sớm thừa nhận, hả? Nếu không phải vì đứa trẻ đó thì mày còn định giấu giếm... giấu giếm cả thiên hạ chuyện này mãi phải không?” Ông nội ngẫm nghĩ rồi thở dài, “Ta đã cho người tìm hiểu qua về nó, chỉ là gia cảnh có hơi kém một chút, những thứ khác đều không tồi. Nếu không phải vì cái thằng khốn nạn là mày thì có lẽ cuộc đời nó đã rẽ sang hướng khác rồi.”

Trần Kiều chỉ biết im lặng lắng nghe, lời ông nói quả cũng có ý đúng càng khiến anh đau đớn trong lòng, “Ông ơi, mọi sự đều là lỗi ở cháu, cháu hiểu ý ông. Chỉ là đến giờ cô ấy vẫn không có ý gì với cháu, càng không có ý định để thằng bé nhận cháu, cháu chỉ không muốn ông gây thêm rắc rối cho cháu lúc này... Cháu muốn có chút thời gian để tự mình giải quyết.”

Nghe Trần Kiều nói vậy, sắc mặt ông nội không được tốt lắm, bà Trần cũng chỉ biết im lặng nghe hai ông cháu nói chuyện. Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, bản thân bà không dám có thêm ý kiến gì về việc này, bà đành viện cớ đi lấy cho hai ông cháu chút đồ ăn đêm để ra ngoài.

“Cháu tự giải quyết? Cháu giải quyết thế nào mà lân la tới tận giờ, khi thằng bé đi học mẫu giáo cơ chứ?” Ông biết khả năng của cháu mình, tuy đôi khi nó còn ham chơi ham vui. Về chuyện này, cháu ông làm được đến đó ông thấy vẫn chưa tốt, nghe con dâu nói, hai hôm trước nó vừa bị một trận đòn.

Trần Kiều cúi gằm mặt im lặng hồi lâu. Lúc đó... nếu thời gian quay ngược lại, trước khi cô biến mất, anh sẽ không do dự mà thừa nhận ngay với cô, anh sẽ nói với cô rằng anh yêu cô. Nếu anh dũng cảm hơn, mạnh mẽ hơn, có lẽ sự tình đã không ra nông nổi này. Nhưng tất cả những điều đó chỉ là giá như mà thôi, giờ đây anh hiểu, điều anh phải làm là nắm chắc cơ hội lần này để bù đắp lại cho cô.

Thực thà mà nói, với thân phận của Cốc Tử, vào được nhà họ Trần cũng có thể coi là một bước bay lên cảnh cao hóa phượng hoàng. Tất nhiên, Cốc Tử chẳng thêm bận tâm điều ấy. Ông nội Trần Kiều tuy tư tưởng phong kiến nhưng thực lòng không để ý tới chuyện môn đăng hộ đối, bản thân bà nội anh cũng xuất thân từ vùng nông thôn nghèo khó, năm đó tình cờ ông nội đi ngang qua làng, thấy bà nội đang giặt đồ thì ngay lập tức bị cái nét thuần chất ở bà mê hoặc, mặc cho mọi người phản đối ông vẫn một mực cưới bà về. Nay thấy bộ dạng hồn xiêu phách lạc của thằng cháu nội, ông cũng hiểu được nỗi khổ trong lòng nó, ông nén giận mà bảo cháu, “Đàn ông theo đuổi phụ nữ không phải lúc nào cũng nhất mực chiều chuộng, đôi lúc phải có khí phách một chút. Cái khí chất ngang tàng ngày thường của cháu chạy đi đâu cả rồi?”

Trần Kiều thấy ông nội dịu giọng thì biết ông đã nguôi cơn giận, anh ngậm thở phào nhẹ nhõm. Ông nói cũng phải, thường ngày anh có tiếng là người ngang ngạnh, quái chiêu, vút đâu cũng sống được, giờ trước mặt vợ con thì phải thể hiện như thế nào để cho họ ấn tượng tốt đẹp mới đúng.

Về phần Tiểu vũ, mấy hôm nay cô đứng ngồi không yên, vừa nghĩ tới khả năng Cốc Tử chắc chắn không tha thứ cho Trần Kiều, lại vừa mong cho cậu em mình được như ý nguyện. Ý nghĩ đó khiến cô cảm thấy có phần xấu hổ, nghĩ việc mình cho Trần Kiều số điện thoại của Cốc Tử như thế không biết liệu cô ấy có giận lây sang mình không, càng nghĩ càng khiến Tiểu Vũ mệt mỏi tới mức không dám chủ động liên lạc với Cốc Tử.

Thế nhưng cô mới bị đuổi khỏi nhà, ở mãi trong nhà nghỉ sao được? Hơn nữa, tháng trước cô vừa xin nghỉ việc, số tiền còn lại cũng chẳng đủ tiêu cho những ngày sau nữa, cô cần rằng nhẫn nhục thu dọn đồ đạc tới nhà Cốc Tử.

Tiểu Vũ đang ở cửa chờ thì bỗng một chiếc Ferarri sang trọng đỗ lại ngay trước cửa, xong một người đàn ông lịch thiệp bước ra, vì cách hơi xa nên cô không thấy rõ lắm, chỉ thấy anh ta nhanh nhẹn, lịch sự mở cửa sau xe, rồi lại thấy hai mẹ con Cốc Tử bước từ trong xe ra.

Tiểu Vũ vội nấp vào góc, cô nghe thấy tiếng Cốc Tử cảm ơn anh chàng, “Cảm ơn anh Hạ.” Tiểu Vũ lấy kính ra đeo, qua ánh đèn mờ mờ cô nhìn rõ người đàn ông kia hơn một chút, đúng là một anh chàng đẹp trai, phong độ, lại chín chắn hơn cậu em họ mình nhiều. Thấy thế, trong lòng Tiểu Vũ cảm thấy vui vì bạn mình có được đối tượng tốt như vậy, mặt khác cô lại thấy có chút gì đó thương Trần Kiều. Tuy Trần Kiều làm sai nhưng dù gì nó cũng máu mủ ruột thịt với cô, nếu quả chuyện này là thật thì nó thật đáng thương quá.

“Ba nuôi, ba lên chơi với con.” Dục Dục ôm lấy Hạ Dữ Quân nũng nịu, Tiểu Vũ thấy vậy thì sắp trào nước mắt đến nơi, bụng thầm nhủ “Đừng lên nhé, anh mà lên thì tôi đến chết còng ở cái góc này mất đấy.”

Hạ Dữ Quân nhìn Cốc Tử mỉm cười, dường như anh đang chờ cô trả lời. Tiểu Vũ đứng từ xa nhìn thấy người đàn ông này sao mà hấp dẫn đến thế.

Nếu anh nhìn cô như thế chắc cô sẽ ngất mất thôi.

Tiểu Võ nghĩ rồi gửi tin nhắn cho Cốc Tử, “Chị cả, nàng thực sự hẹn hò với anh chàng này đấy à?” Gửi tin nhắn xong cô lại quan sát Cốc Tử.

Cốc Tử cúi đầu xem tin nhắn rồi khẽ cười, cô vỗ vai Hạ Dữ Quân, “Su huynh, lần sau mời anh lên nhà uống nước nhé, lần này thôi vậy. ‘Gái háo sắc’ nhà em tới đây ở, gặp anh chắc hẳn sẽ cảm thấy ngại lắm.”

“Từ chối thẳng thừng thật đấy.” Hạ Dữ Quân vừa nói vừa cười, ánh mắt thoáng hiện chút yêu thương nhưng cũng đầy bất lực, anh vỗ nhẹ lên vai cô rồi nói, “Thế anh đi trước vậy”.

Cốc Dục hơi thất vọng một chút, nó ôm lấy ba nuôi nấng nịu, Hạ Dữ Quân biết tính khí Cốc Tử nói một là một hai là hai, tốt nhất đừng làm trái ý của cô, anh ngồi xuống thơm vào đôi má bầu bĩnh của thằng bé, khẽ nựng “Dục Dục ngoan, cuối tuần ba nuôi đưa con đi câu cá nhé?”

“Vâng ạ.”

Cốc Dục và Hạ Dữ Quân quần quýt một lúc mới chịu rời nhau. Trước khi lái xe đi, Hạ Dữ Quân còn mở cửa sổ xe gửi cho Cốc Tử một nụ hôn gió, “Anh đi nhé, em yêu.”

Cốc Tử đột nhiên thấy buồn cười, cái chàng đào hoa này sao lại muốn chôn chân ở chỗ cô cơ chứ, phải chăng người đàn bà không có được luôn là người có sức quyến rũ chẳng thể cưỡng lại? Nhưng thật lòng, chẳng phải cô đang giờ trò bốn cột với anh hoặc chơi trò lạt mềm buộc chặt, có hợp nhau hay không trong lòng cô rất rõ. Tiểu Võ thấy Hạ Dữ Quân đi rồi mới kéo hành lý ra khỏi góc khuất, cô vỗ vai bạn, “Cốc Tử, không ngờ cậu vẫn luôn giấu giếm một người đàn ông ưu tú như vậy.”

Cốc Tử cười xòa, “Anh ta là Hạ Dĩ Quân, cậu không quen nhưng chắc đã nghe tên.”

“Ồ, hóa ra là anh ta! Hồi trước may mắn gặp được một lần nhưng chỉ nhìn thấy sau lưng thôi, là người chơi thân với Cố Triết Xuyên đấy hả?”

“Ừ, là anh ta đấy, nhưng kiểu đàn ông này không thuộc về một người đàn bà nào, mình và anh ấy chỉ là bạn thôi.” Cốc Tử một tay kéo Cốc Dược một tay lấy chìa khóa dẫn Tiểu Võ lên lầu.

Tiểu Võ bất đắc dĩ mới phải dọn tới ở nhờ nhà Cốc Tử, nguyên nhân cô bỏ nhà đi chính là vì chuyện gặp mặt mà cô và cha xảy ra mâu thuẫn.

“Cốc Tử, cậu tin không, mình cũng đã thử xem chuyện nam nữ vui vẻ thế nào, cũng định thử tình một đêm xem rốt cục nó ra làm sao, thế nhưng số mình đen đủi, câu đúng phải một chàng tám vía, mình cóc thềm nên chạy mất.” Lúc Tiểu Võ nói điều này, mắt cô nhìn lên phía khác.

Cốc Tử chưa nghe ra trong lời nói của bạn thật giả ra sao, cô chỉ thấy tếu táo nên cười phá lên. Phụ nữ khi nói đến những chuyện này thường “lộ” ra vài thứ không lấy gì làm nhã nhặn cho lắm. Lát sau, Cốc Tử đi dỗ con ngủ, lúc cô quay lại, Tiểu Võ ý tứ chuyển chủ đề sang cậu em họ Trần Kiều. Cốc Tử không có chút hứng thú nào với chuyện này nên mặt hơi trầm xuống, “Tiểu Võ, cậu đang định khuyên nhủ mình điều gì sao?”

Thấy Cốc Tử nghiêm túc như vậy, Tiểu Võ nhanh ý, cố gắng phá tan bầu không khí nặng nề trong phòng bằng một tiếng cười lớn, “Lúc nghe được chuyện này mình đã vô cùng kinh ngạc. Mình đã suy nghĩ suốt mấy hôm liền, thực sự chẳng còn mặt mũi nào gặp cậu nữa, sợ vì quan hệ giữa cậu và Trần Kiều mà cậu không thềm nhìn mặt mình.”

“Cái đó cậu đừng lo, mình công tư phân minh.”

“Cốc Tử, liệu cậu và nó có thể đến với nhau không?”

“Không thể nào, mình nói chuyện khác đi!” Giọng Cốc Tử sắc lạnh cất lên ngay sau khi câu hỏi của Tiểu Võ kết thúc.

Tiểu Võ ngoan cố không chịu dừng lại ở đó, dò xét thêm thái độ của bạn, “Vậy sau này, người đàn ông thế nào thì sẽ được cậu chấp nhận?”

“Chỉ có hai điều kiện thôi, một là Được Được thích, hai là mình cũng thích.”

Tiểu Võ trầm ngâm một hồi rồi buông một câu, “Yêu cầu này thực là vĩ đại.”

Đúng vậy, điều kiện tưởng đơn giản là vậy, mà thực ra lại khó vô cùng.

Tiểu Võ biết tính Cốc Tử nên cô cũng biết chừng mực mà dừng lại, Cốc Tử có chính kiến của mình, cô cũng không nên xen vào quá làm gì. Thăng nhóc Trần Kiều, ở những chuyện khác chẳng có gì chê trách được, chỉ riêng chuyện này thì quả thật, đã khiến ai biết cũng phải thất vọng.

Cốc Tử dọn dẹp phòng khách lấy chỗ cho Tiểu Võ ở tạm, sau đó hai người rủ rủ nói chuyện tới tận nửa đêm. Mấy năm nay hai người không liên lạc với nhau nhưng dường như chẳng ai muốn nhắc đến những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, chỉ cười cười nói nói, ôn lại những chuyện tếu táo thời đại học, những chuyện lãng mạn tuổi ô mai dở dở ương ương mà thôi.

Chương 2: Lấy lòng con trai, câu bà xã

Buổi sáng, Cốc Tử uể oải bò ra khỏi giường, như thường lệ cô cuống cuống sửa soạn đưa Dược Dược tới trường rồi lại vội vàng tới công ty. Vừa tới cửa công ty, cô đã nhìn thấy Trần Kiều đang đứng đó, trên người mặc bộ vest trắng rất lịch sự, vẻ ngoài đẹp trai tuấn tú chẳng khác gì hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Tay anh cầm một bó hồng lớn, lớp sương mờ buổi sáng vẫn chưa tan hẳn quấn quanh người anh càng khiến anh trông như đang được phủ cả một bầu không khí ảo mộng. Không thể phủ nhận, sáng ra nhìn thấy một người với khuôn dung như vậy thực sự khiến người ta cảm thấy vui mừng hứng khởi, có điều, lúc này cô lại hoàn toàn không muốn nhìn thấy anh nên lạnh lùng bước về hướng khác. Trần Kiều thì khác, anh đã gặp được người trong mộng của mình, trong lòng vừa hồ hởi lại vừa căng thẳng, anh chỉ biết cười và cười thật tươi, anh ôm bó hoa đến gần cô trước ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ của bao nhiêu người, “Cốc Tử, chào em.”

Cốc Tử không dừng lại, cũng không hề tỏ chút nào lúng túng, cô đi thẳng về phía trước, chẳng thèm nhìn anh lấy một lần.

Trần Kiều mặc kệ, lấy lòng “bà xã đại nhân”, chuyện này quan trọng tới mức nào anh thừa biết, mặt phải dày mới được, anh nhét bó hoa vào tay cô, “Em thích chứ?”

Cốc Tử đẩy bó hoa ra cười khẩy, “Đừng có ấu trĩ thế, Trần Kiều, đừng để tôi phải làm anh mất mặt.”

Trần Kiều vẫn cười, nụ cười có đôi phần vô lại, “Cốc Quân Nhan, có thật em không cho anh một cơ hội nào không?”

“Vô liêm sỉ!” Từ khi biết được sự thật, Cốc Tử chỉ hận không thể xé anh thành tám mảnh, đừng nghĩ tới việc cô nể mặt anh, càng đừng mong có cơ hội gì hết, chỉ nhìn anh một lần thôi cô cũng cho đó là thừa.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trần Kiều thấy cô đi dép cao gót cộc cộc bước những bước kiêu hãnh qua mình thì thở dài, trước mặt là vài đồng nghiệp của cô, có lẽ sự việc vừa rồi họ đều thấy cả, anh lịch sự cười chào bọn họ, “Chào các cô, tôi là bạn của Cốc Tử, có gì nhờ các cô giúp đỡ ”

Thế là xong, cả công ty đều biết Cốc Tử có anh chàng người yêu đẹp trai tuấn tú, vừa nhìn đã biết ngay là công tử con nhà quyền quý, Cốc Tử giải thích sao cho đặng? Nhưng sau cùng cô cũng chẳng thêm giải thích gì thêm, người ta tin hay không thì liên quan gì tới cô? Bao nhiêu năm nay, cô đã chịu đủ kiểu ánh mắt của mọi người, huống hồ đây chỉ là chuyện vô thưởng vô phạt. Nhưng nếu Trần Kiều dám tiếp tục bám riết cô, cô sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ.

Bên này, Trần Kiều tới công ty Cốc Tử, bên kia ông nội Trần Kiều giấu mọi người, bảo lái xe đưa ông tới trường mẫu giáo của Cốc Dục. Cô giáo ở trường biết ông nội Trần Kiều, công ty ông là nhà tài trợ lớn trong các hoạt động của trường, nghe xong yêu cầu của ông, cô giáo nhiệt tình dẫn Cốc Dục ra ngay.

Cốc Dục vừa gặp ông thì vò đầu bứt tai, nó tò mò hỏi ngay, “Ông ơi, ông tìm cháu có việc gì ạ?”

Vừa gặp thằng bé ông đã thấy xúc động vô cùng, ông cứ vòng vo chẳng biết trả lời nó ra sao. Ông vẫy tay với thằng bé, lại gần, miệng nở một nụ cười hiền từ, “Cháu ngoan quá, cho ông ôm cháu một cái được không?”

Cốc Dục nghe vậy thì lùi ra sau một bước, nó cảnh giác nhìn ông Trần, “Mẹ cháu dặn không được nói chuyện với người lạ, càng không được tiếp xúc với người lạ.”

Ông Trần nghe xong thì vừa ngạc nhiên vừa cười thành tiếng, ông liếc sang nhìn cô giáo của Cốc Dục, cô giáo hiểu ý chạy ra xoa đầu Cốc Dục nhẹ nhàng, “Cốc Dục đừng sợ, có cô ở đây, không sao đâu.”

Được cô giáo bảo đảm, Cốc Dục thận trọng bước tới, ông Trần ôm nó vào lòng, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, trong mắt ngấn lệ, chỉ chực trào ra khỏi khoé mắt, ông vuốt ve cái má bầu bĩnh của nó, “Trông giống ba cháu hồi bé lắm.”

Cốc Dục vừa nghe thấy thì nhú mày lại, nó vừa hứng khởi lại vừa hoài nghi, “Ông biết ba cháu ạ?”

“Tất nhiên, ta là ông nội của ba cháu, hoặc cũng có thể nói ta là ba của ông nội cháu.”

“Cháu không tin!” Cốc Dục lắc đầu, ông Trần thấy bộ dạng vừa lắc đầu vừa kiên quyết của thằng cháu, liền tiện tay lấy tấm ảnh trong túi áo ra giơ ra trước mặt Cốc Dục, trong ảnh là một cậu bé khoảng chừng năm, sáu tuổi, “Cháu nhìn xem, đây chính là ảnh của ba cháu lúc còn nhỏ, có giống cháu không?”

Cốc Dục nhìn một lúc lâu, nó lắc đầu, “Không giống, ông nói dối, mũi ông sẽ dài ra.”

Ông Trần cười lớn, thằng bé quả thực vừa lanh lợi vừa đáng yêu quá. Ông nghĩ rồi lại lấy ra một tấm ảnh nữa đưa cho thằng cháu xem, “Coi này, ba cháu giờ đã lớn rồi, trông như thế này, cháu xem cái mũi có giống không nào?”

“Ơ? Đây là chú Trần mà.” Cốc Dục nhìn Trần Kiều trong ảnh hồi lâu rồi trả lại cho ông Trần, nói “Ông rất giỏi lừa trẻ con ạ.” Nói xong nó quay lưng bỏ vào lớp học.

“Chú ấy sao có thể là ba mình được? Nếu phải, sao mẹ lại không nói cho mình nghe?” Cốc Dục lắc đầu, không thể nào đâu! Cốc Dục vừa đi vừa nghĩ, vừa lắc đầu quây quây, vào tới cửa lớp cậu đồng dục tuyên bố cùng các bạn của mình: “Bên ngoài có một ông cụ thích lừa gạt.”

Ông Trần nghe thấy thế thì lặng người một lúc, thằng chắt này sao mà khó tiếp cận thế chứ! Cô giáo của Cốc Dục tỏ vẻ ngượng ngùng, giờ mới lên tiếng, “Ông Trần, trẻ con mà.”

Ông nội cười vui vẻ, “Sau này nhờ các cô chăm sóc thằng bé nhiều.”

Nói xong ông xin phép cáo lui, vừa đi vừa nghĩ bụng, Trần Kiều à, cháu phải cố lên, nếu con ruột mình mà cũng không thể đưa về nhà thì kém cỏi quá đây!

Không thể tiếp cận được với Cốc Tử vào buổi sáng, Trần Kiều quyết định tìm cô vào lúc nghỉ trưa, không biết anh có quan hệ gì với ai trong công ty mà cứ ngang nhiên đi thẳng vào văn phòng của cô. Cốc Tử tâm trạng đang không vui, cô mặc kệ mọi người đang ở đó, thẳng tay giáng một quả đấm vào giữa mặt anh, “Anh không phải đi làm nên rồi rảnh vậy hả?”

Trần Kiều ôm mặt một cách bản năng, cảm giác miệng mình đầy vị tanh, anh vẫn cười trừ, “Cốc Tử, cuối cùng thì em cũng chịu nói chuyện với anh rồi.”

Cốc Tử thấy đồng nghiệp đang chăm chú ngó chuyện của mình y như xem tạp kỹ, nhất là mấy cô đồng nghiệp nữ, mắt cứ dán vào Trần Kiều, cô

cười lạnh lùng, “Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh đừng làm phiền tôi, nếu không tôi gọi bảo vệ đó.”

Trần Kiều không biết làm thế nào, nghĩ bụng có lẽ giờ vẫn chưa phải lúc, anh bắt đầu dĩ rồi khỏi công ty, mặt buồn rười rượi. Anh quyết định rẽ qua chỗ Cốc Dục, cô giáo của Cốc Dục cũng quen biết anh thì không khỏi ngạc nhiên, sao hôm nay cả hai ông cháu nhà họ Trần đều tới đây vậy? Cô vốn là người nhiều chuyện, trong lòng nghĩ hẳn lại có chuyện con riêng con chung gì ở đây rồi. Cô mỉm cười nhã nhặn hỏi Trần Kiều, "Anh Trần cũng đến tìm Dục Dục phải không ạ?"

Trần Kiều hơi khó chịu nhưng cũng gật đầu. Cốc Dục không thích ngủ trưa nên lúc này được ra ngoài chơi nó thích lắm, thế nên anh đón thằng bé một cách dễ dàng. Thế nhưng hôm nay thằng bé dường như có tâm sự gì, gặp Trần Kiều xong thì thoáng nó cứ lăm lét nhìn anh, lúc lại nhăn mày nhăn mặt, chẳng khác ông cụ non là mấy.

Trần Kiều quan sát con hồi lâu, thấy mặt nó không giãn ra thì lấy làm lạ lắm, “Dục Dục hôm nay không vui sao?”

Cốc Dục quay đầu lại, nhìn Trần Kiều chăm chú từ trên xuống dưới, sau đó nghiêm túc lên tiếng, “Chú Trần, hôm nay có một ông già lừa đảo đến trường nói chú là ba cháu.”

“Hả, hả?” Trần Kiều tự nhiên thấy hoang mang, anh vội tấp xe vào lề đường, chắc chắn là ông nội đã tới thăm thằng bé, ông nội quả thật nhanh chân quá. Trần Kiều vốn định nựng con trước rồi mới nói cho thằng bé biết sự thực, nhưng thằng bé lại nhắc tới trước, Trần Kiều không muốn giấu nó nữa bèn cười hỏi dò con, “Thế cháu nghĩ sao?”

“Không thể như thế được!” Cốc Dục lắc đầu, rồi nó lại nhúu đôi lông mày lại, tay chống dưới cằm, “Thực ra cháu cũng thấy chú lúc nhỏ trông rất

giống cháu.”

Trần Kiều kéo nó lại gần sát mặt rồi chỉ vào chiếc gương chiếu hậu trong xe, “Chúng ta rất giống nhau phải không nào? Cháu xem hai cái mũi đều đẹp chưa này, cái miệng cũng vậy, nhất là lúc cháu nhíu mày ấy, trông lại càng giống chú.”

Cốc Dục chớp mắt gạt đầu lia lịa. Trần Kiều bắt đầu nghiêm túc hơn, “Dục Dục, thực ra chú chính là ba cháu.”

Trần Kiều vội ôm lấy đứa bé như sợ nó chạy vụt đi mất, “Dục Dục, ba xin lỗi, ba xin lỗi con rất nhiều, ba cũng vừa mới biết tới sự tồn tại của con.” Vậy là anh đã nhận con, đã nói ra được điều mà anh muốn nói suốt mấy ngày qua. Trong giây phút xúc động ấy nước mắt anh trào ra, rồi cứ thế anh vừa ôm chặt thằng bé vừa khóc tu tu, may mà lúc ấy đang giờ đi làm nên không có mấy người xung quanh, cũng không có người nào đi đường hiếu kỳ ngó lại nhìn.

Cốc Dục lặng im, mặt mày méo xẹo, mỗi lúc lâu mới nói, “Xấu hổ quá đi thôi, mẹ nói con trai thì không được khóc, chú lớn thế này rồi, sao chú lại khóc?” Cốc Dục đưa bàn tay bé xíu của nó ra lau nước mắt cho Trần Kiều, Trần Kiều nắm lấy bàn tay ấm áp của thằng bé hạnh phúc nói, “Dục Dục, được gặp con ba vui quá nên mới xúc động.”

Cốc Dục chớp mắt như dò xét Trần Kiều, một lúc sau nó lắc đầu, “Chú lừa cháu, cháu không tin đâu.”

“Dục Dục, cháu đi bệnh viện với chú để bác sĩ nói cho cháu nghe nhé. Bác sĩ nói chắc cháu tin rồi chứ?” Trần Kiều thấy Cốc Dục không nói gì thì tưởng thằng bé đã xuôi, nào ngờ thằng bé lại thêm phần ỷ rĩ, “Chưa bao giờ cháu thấy mẹ nhắc đến ba, mẹ nói ba không yêu mẹ.”

“Sao lại thế được, ba yêu mẹ rất nhiều, nhưng mẹ không yêu ba, hề gặp ba là mẹ lại đánh ba.” Trần Kiều vội trấn an thằng bé, giọng luống cuống.

“Tại sao vậy?”

“Vì khi đó ba đã làm một chuyện khiến mẹ tổn thương, cả đời này chắc mẹ sẽ không tha thứ cho ba.” Trần Kiều nói rồi làm ra vẻ thương cảm, “Vậy nên mẹ muốn trừng phạt ba, để cả đời ba không biết tới sự tồn tại của con.”

Dược Dược còn nhỏ, cái đầu ngây ngô của nó làm sao hiểu được những chuyện phức tạp, nhất là với những chuyện đột ngột thế này. Mặt khác nó lại rất hào hứng, cuối cùng thì khát khao được có một người ba đã chiến thắng nó, nó trầm tư rất lâu rồi mới nói, “Vậy chúng ta đi bệnh viện đi chú Trần.”

Trần Kiều xúc động, nước mắt nước mũi vẫn còn giàn giụa, anh lại ôm thằng bé thật chặt mà hôn hít, “Dược Dược, ba yêu con rất nhiều!”

Khuôn mặt Cốc Dược không mấy ánh lên niềm hoan hỉ, nó chỉ nhìn Trần Kiều âu sầu rồi nói, “Ba cháu đã bỏ cháu năm năm, nếu chú là ba cháu thật, sau này cháu sẽ không gặp chú nữa.”

Trần Kiều khựng lại, anh nhìn thằng bé với cặp mắt buồn vô hạn.

Dược Dược quay mặt đi cho khác rầu rĩ, “Còn nữa, mẹ chưa bao giờ đánh cháu, kể cả lúc cháu tè ra giường, mẹ cũng chưa bao giờ đánh cháu. Thế mà chú đã bị mẹ đánh, chứng tỏ chú đã làm chuyện còn tệ hơn cả tè dầm.”

Có đúng là con trai mình không đây, thằng bé láu cá quá thể. Trần Kiều vừa buồn cười vừa sửng sốt trước những câu nói ngô nghê mà rất đúng của con, sau đó lại có phần bối rối....

Nhưng sau thì anh vẫn quyết định đưa Cốc Dực tới bệnh viện cùng mình. Sau khi lấy máu để làm mẫu xét nghiệm xong, anh dẫn thằng bé đi ăn, đi chơi. Thường ngày Cốc Tử bận rộn, rảnh ra chút nào là cô lại tranh thủ làm thêm để kiếm tiền, không có mấy thời gian đưa con đi chơi nên thường thì Cốc Dực chỉ được ngồi xem hoạt hình hoặc chơi người máy một mình. Hôm nay được Trần Kiều đưa đi chơi nhiều nơi, nó không giấu nổi niềm vui.

Nhưng Cốc Dực vẫn thận trọng nhớ lời mẹ dặn, ăn chơi xong xuôi đâu đấy lại bắt đầu quay ra nghi ngờ, bất ngờ hỏi Trần Kiều, “Rốt cuộc chú có phải ba cháu không?”

Trần Kiều cũng sợ thằng nhóc con trở mặt không nhận mình, anh xoa đầu nó nhẹ nhàng nói, “Xét nghiệm phải mấy hôm nữa mới xong, lúc đó ba đưa con đi cùng, con sẽ biết ngay nhé.”

“Cháu chỉ là trẻ con, chú muốn lừa cháu thì dễ lắm.” Cốc Dực ra vẻ không dễ bị bắt nạt.

Trần Kiều chẳng biết nói sao, cái thằng bé này, nó còn đáo đê hơn cả mình lúc nhỏ! Anh ôm nó vào lòng, “Cốc Dực, như thế này không đáng yêu chút nào. Ba phải nói thế nào thì con mới tin?”

“Cháu muốn ba nuôi cháu xác nhận!”

Trần Kiều chau mày tức khắc, “Ba nuôi?”

“Vâng, ba nuôi. Ba nuôi rất tốt với cháu, chưa bao giờ ba lừa gạt cháu.” Cốc Dực cười tít mắt, ra vẻ kiêu hãnh.

Trần Kiều hơi biến sắc mặt, “Có phải cái người lần trước chú nhìn thấy ở sân bay không?”

“Vâng, đó là ba nuôi của cháu, có phải rất đẹp trai không?” Nói xong nó toét miệng cười, bộ dạng rất thích thú, như vẽ cố tình trêu tức Trần Kiều.

Cơn giận của Trần Kiều từ đâu ngùn ngụt kéo đến, chỉ hận không đánh cho thằng nhóc con này một trận được, ba ruột của mình thì không gọi, lại đi nhận một người lạ làm ba. Nhưng nghĩ một hồi, anh sao có thể bực tức so đo với một cậu nhóc con được, anh nói với nó bằng giọng mềm mỏng, “Dược Dược, bình thường ba nuôi có hay tới chơi với con không?”

Dược Dược lắc đầu, “Không ạ, ba nuôi sống ở Mỹ, mỗi năm chỉ về một hai lần, nhưng lần nào cũng đưa Dược Dược đi chơi.”

“Thế mẹ con có đi cùng không?”

“Tất nhiên là có ạ!”

“Vậy mẹ con có thích chú ấy không?” Hỏi xong câu đó, Trần Kiều tự thấy mình thật ngốc, ai đời lại đi hỏi trẻ con những chuyện này, nó đã biết gì đâu!

“Hình như mẹ không thích ba nuôi, ba nuôi cầu hôn mẹ mấy lần nhưng mẹ không nhận lời.”

“Thật... thật không?” Trần Kiều lắp bắp, như mừng hơn bất được vàng, nhưng ngay sau đó anh lại chột dạ, thấy có gì không đúng, “Mà cháu biết cầu hôn là thế nào không?”

“Cháu thấy trên tivi mà, người ta đem tặng rất nhiều rất nhiều hoa, còn tặng cả nhẫn nữa này, sau đó họ quỳ xuống rồi hỏi ‘em có đồng ý làm vợ

anh không' nữa này. Thực ra cháu rất mong mẹ đồng ý, vì như thế cháu sẽ có ba, nhưng mỗi lần thế mẹ toàn lườm cháu nên cháu không dám nói gì nữa.”

“Bình thường mẹ con có đi cùng các chú khác không?” Trần Kiều thừa cơ hỏi thằng bé điều mà anh đang rất quan tâm nhưng không dám hỏi Cốc Tử.

“Không có đâu! Trước cũng có một chú nói thích mẹ, nhưng từ khi biết mẹ có cháu các chú không chơi với mẹ nữa.”

Trần Kiều sung sướng, kéo thằng bé lại sát mình hơn mà hôn một cái rõ kêu, “Dược Dược, con nghĩ mẹ con có thích ba không?”

Dược Dược lắc đầu, rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu khiến Trần Kiều lúng túng chẳng hiểu ra sao, “Thế rốt cuộc ý con là thế nào?”

“Cháu không biết...”

Haiz, thế mà cũng làm anh căng thẳng mất một lúc, Trần Kiều nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói, “Dược Dược, ba yêu mẹ con, yêu rất nhiều, từ khi con chưa ra đời ba đã yêu mẹ rồi, con có ủng hộ ba không?”

Cốc Dược cúi đầu không nói lời nào, Trần Kiều lại tiếp, “Ba nuôi và ba đều muốn lấy mẹ con, nên chắc chắn chú ấy sẽ bảo ba không phải ba con, có thể con sẽ tin chú ấy mà không tin ba.”

“Vậy phải làm sao ạ?” Cốc Dược hỏi.

“Con nói xem, ngoài chú ấy ra con còn tin ai nữa?”

“Cô Tiều Tiều ạ.” Cốc Dược suy nghĩ trong giây lát rồi đáp.

“Được rồi, năm ngày nữa ba qua đón con, những lời ba nói hôm nay tạm thời đừng vội nói lại cho mẹ nghe, được không?” Trần Kiều làm ra vẻ nghiêm nghị, nói tiếp, “Con cũng muốn biết ba có phải là ba con thật hay không, đúng chưa nào?”

“Vâng.” Cốc Dược gật đầu xác nhận. Trần Kiều vốn định đưa thằng bé đến chỗ Cốc Tử nhưng nghĩ lại thấy đây không cách hay, cứ để thằng bé nhận anh là ba ruột của nó đã rồi hãy tính chuyện khác. Nghĩ rồi, anh đưa Cốc Dược trở lại trường mẫu giáo.

Năm ngày sau, Trần Kiều liên lạc với bệnh viện, biết kết quả xét nghiệm đã xong, trong lòng anh vừa căng thẳng vừa hồi hộp. Dù thế nào thì đây cũng là chứng cứ chứng tỏ mối quan hệ ruột thịt mãi mãi không thể cắt đứt giữa anh và Dược Dược. Anh lại đến trường xin phép đưa thằng bé ra ngoài, lại bảo Dược Dược gọi điện cho Tiểu Tiểu, đúng lúc Tiểu Tiểu và chồng là Cố Triết Xuyên đang cùng ra ngoài dạo phố nên cả hai cùng tới. Cốc Dược vừa thấy họ thì vội lại gần ôm ấp tình cảm, Trần Kiều thấy vậy trong lòng có chút ghen tị, Dược Dược đều thân thiết với mọi người hơn ba ruột của nó là anh.

Cốc Dược ôm lấy chân Tiểu Tiểu nói khẽ, “Cô Tiểu Tiểu, chú ấy bảo chú ấy là ba cháu, bây giờ đi bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm, cháu không biết gì cả, cô phải nói thật với cháu nhé.”

Tiểu Tiểu không tin vào những gì tai mình vừa nghe, cô nhìn Cốc Dược rồi lại quay sang Trần Kiều cứ như thế mấy lần, đúng là càng nhìn càng thấy giống, cô quay sang chồng khẽ kêu lên cầu cứu, “Anh Xuyên...”

Cố Triết Xuyên ngược lại khá điềm tĩnh, anh vỗ vỗ vào vai vợ mình để trấn tĩnh cô rồi bế Cốc Dược lên, nói, “Nếu vậy, chúng ta đi xem xem thế nào.”

Lúc lấy kết quả xét nghiệm, Cố Triết Xuyên cũng đi cùng, Trần Kiều cầm tờ giấy nhưng chẳng hề nhìn qua, giúi thẳng vào tay Cố Triết Xuyên ngay khi vừa nhận lấy, “Tôi không dối chuyện này đâu.”

Cố Triết Xuyên lấy tờ giấy xem một lượt rồi điềm tĩnh bảo, “Trước đây tôi đã nhận ra là anh thích cô ấy, nhưng hai người đã để lỡ mất năm năm, e rằng con đường trước mắt vẫn còn mờ mịt lắm.”

“Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.” Trần Kiều ngậm ngùi.

Sau khi Cố Triết Xuyên nói Trần Kiều đúng là cha ruột Cốc Dục, thằng bé chẳng nói gì cả, nó chỉ cúi đầu xuống, không nức nở tiếng nào nhưng nước mắt thì cứ lã chã rơi. Tiểu Tiểu lau mặt cho nó, vừa đùa vừa dỗ dành, “Dục Dục ngoan, Dục Dục không khóc nhè nhé.”

“Cô Tiểu Tiểu, chúng ta đi thôi!” Cốc Dục bất ngờ nắm lấy tay Tiểu Tiểu kéo đi. Trần Kiều không biết phải làm sao, anh chạy tới quỳ trước mặt thằng bé, hai tay đặt lên vai nó, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn, “Dục Dục, con không thể làm ngơ với ba như thế chứ.”

Ánh mắt Trần Kiều nhìn nó vô cùng bi thương, mặt anh méo xệch đi, muốn khóc mà không khóc được, “Là ba không tốt, ba đáng bị đánh đòn, ba đáng chết, ba không nên đối xử với hai mẹ con như vậy. Dục Dục tha thứ cho ba được không? Ba sẽ dành cả cuộc đời để thương yêu con, yêu mẹ con.”

Cốc Dục thấy Trần Kiều như vậy, nước mắt này giờ cố kìm nén giờ lại ào ra, nó ứa vào vòng tay Trần Kiều vừa đầm vừa đá, nức nở, “Ba xấu lắm, ba xấu lắm, ba không phải là người tốt, huhuhu...”

Tình cảnh ấy khiến những người chứng kiến cũng phải mỉm lòng, hai cha con cuối cùng đã có ngày hội ngộ, ôm chầm lấy nhau chẳng khác nào trên phim. Người qua lại trong bệnh viện rất đông cũng hiếu kỳ vây thành vòng ngó nghiêng, thậm chí còn có cả mấy tay nhà báo. Cô Triết Xuyên và Tiểu Tiểu thấy thế vội kéo hai cha con vào xe, cẩn trọng, “Muốn khóc thì vào xe mà khóc, không thì người ta lại cười cho...”

Tiểu Tiểu và Cô Triết Xuyên ngồi ở ghế sau, một lúc sau thấy hai cha con đã bình tĩnh đôi chút, Trần Kiều nói với con, “Từ bây giờ, ngày nào ba cũng mua kem cho con ăn, ngày nào cũng đưa con đi chơi, con chịu không?”

“Vâng, con muốn cả người máy.”

“Được, ba tặng con cả búp bê nữa nhé.”

“Không, đó là đồ chơi của con gái mà... Con muốn cưỡi ngựa.”

“Cưỡi ngựa?”

“Chính là con được cưỡi trên lưng của ba đó.” Giọng Cốc Dục lúc này vẫn còn nghẹn ngào.

“Được, được.”

Cốc Dục vốn được nghe các bạn cùng lớp kể ba chúng nó chiều chuộng thế nào, giờ nó cũng muốn được thử tất cả. Trước đây, nó chỉ biết im lặng mà thèm thường, giờ nó cũng có ba rồi, nó muốn ba bù đắp tất cả cho nó.

Tiểu Tiểu thấy vậy thì không khỏi bật cười, “Hai ba con làm hoà với nhau cũng nhanh thật đấy!”

Cô Triết Xuyên cũng xuýt xoa theo vợ, “Anh ta quả tốt số, tự đứng trên trời rớt xuống cho một đứa con trai, đến anh cũng phát thèm.”

Vừa hay Trần Kiều quay lại, anh bảo, “Hai người cũng sinh một đứa đi, sinh một đứa con gái, rồi sau này làm bà xã của con trai tôi.”

“Nghỉ ngay, dựa vào cái gì mà cậu muốn độc chiếm hết cái tốt thế!” Trong mắt Tiểu Tiểu, Trần Kiều vẫn là thằng nhóc con theo đuôi Cốc Tử ngày nào, lằm lằm lì lì lại hay giận dỗi, ai ngờ giờ cũng chẳng phải tay vừa, chuyện động trời như thế, suốt năm năm nay, cái khuôn mặt ấy cũng thật là biết diễn kịch quá, “Hứ, cậu có con rồi cũng chưa chắc tay đâu, Cốc Tử sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.”

“Anh chị, mong anh chị giúp đỡ tôi, à không, xin anh chị đừng cản đường tôi là được.” Trần Kiều lập tức chuyển bộ nhăn nhó khó khăn như trước.

Tiểu Tiểu thấy vậy không khỏi bật cười, miệng lưỡi gã này như được bôi dầu vậy, không như lúc trước, nếu chẳng may đâm phải gã thì ánh mắt gã sẽ lập tức sa sầm xuống, chỉ gườm gườm nhìn người ta chứ mồm mép không bắn như súng liên thanh thế này.

Tiểu Tiểu ngẫm lại thấy trước đây mình cũng vô tâm mới nghĩ quan hệ giữa Cốc Tử và Trần Kiều là bình thường. Giờ nghĩ kỹ lại thấy lúc trước Trần Kiều tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đã dành rất nhiều tình cảm cho Cốc Tử. Có lần nghỉ hè, cô, Tiểu Võ, Cốc Tử và Trần Kiều cùng đi Tây An chơi, trên đường đi, Trần Kiều dường như đã nghĩ không biết bao cách tách cô và Tiểu Võ ra để được ở riêng rẽ cùng Cốc Tử. Cậu ta vốn không thích chụp ảnh, ấy vậy mà lại cứ bám lấy Cốc Tử đòi chụp hình hai người, thêm một người nữa vô ý xen vào là giầy nảy lên. Giờ mới thấy ánh mắt của anh trước đây, thực đúng là tràn đầy mong muốn chiếm hữu Cốc Tử.

Trần Kiều vừa nhận con trai xong thì trong lòng vô cùng hoan hỉ, anh tỏ ý muốn mời họ đi dùng bữa cùng mình, nhưng buổi tối Cố Triết Xuyên đã có hẹn nên từ chối rồi đưa Tiểu Tiểu về trước. Về phần Tiểu Tiểu, cô cũng nghĩ vợ chồng cô không nên xen vào chuyện này quá sâu, còn phải xem thái độ của Cốc Tử như nào nữa.

Trần Kiều rất giữ lời, chỉ cần con trai đưa ra yêu cầu thì lập tức anh làm nó thỏa mãn hết. Anh đặt thằng bé ngồi lên vai mình rồi công kênh đưa con đi dạo phố, muốn ăn gì, uống gì, chơi gì anh đều chiều hết. Cốc Dục cũng vui sướng ra mặt, nó thoải mái ngồi trên vai Trần Kiều nhìn ngó khắp nơi, chốc chốc lại cười phá lên. Trần Kiều lần đầu tiên được biết đến niềm vui làm bố, hạnh phúc đến nỗi miệng cười không khép lại được. Hai người vui quá mà không biết một chuyện Cốc Tử không tìm thấy con, lòng đang nóng như lửa đốt.

Trần Kiều để điện thoại ở chế độ im lặng, tâm trạng lại đang rất hưng phấn nên anh quên mất việc phải chỉnh lại điện thoại cho trở về trạng thái bình thường. Cốc Tử hỏi thăm được số điện thoại của Trần Kiều qua Tiểu Võ xong, gọi mãi không thấy anh nghe thì càng lo lắng, hơn một lần đã định báo cảnh sát.

Trời gần tối, Trần Kiều bỏ điện thoại ra xem thì thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, lại đều là của “bà xã” (vì anh lưu số Cốc Tử trong máy mình là “bà xã”) thì lập tức hạ Dục Dục xuống rồi nhăn mặt thở than, “Thôi xong rồi Dục Dục, phen này chắc mẹ con giết ba mất thôi.”

Cốc Dục đang ăn kem, nó liếm từng miếng từng miếng một, nước kem ngọt mát khiến cu cậu nghe chừng khoái khẩu, thấy Trần Kiều nói vậy thì bất ngờ lạng người đi, tỏ ra hoảng hốt, “Ba mau gọi cho mẹ, xin lỗi mẹ đi ba! Rất hiệu nghiệm đấy!”

Trần Kiều gọi lại cho Cốc Tử, chưa kịp nói xin lỗi thì Cốc Tử đã quát lên, sau đó chặn họng anh, “Im đi, Dục Dục đâu?” Qua giọng nói, anh biết Cốc Tử đang nổi trận lôi đình.

“Con rất ỏn, để con ăn xong anh sẽ đưa con về ngay.”

“Từ nay về sau, không được phép của tôi mong anh đừng tùy tiện đem thằng bé đi! Anh Trần, anh hãy hiểu cho tấm lòng người làm mẹ này.”

“Nhưng anh là ba thằng bé, Cốc Quân Nhan!” Trần Kiều đột nhiên bốc hỏa, anh giận dữ ấn nút kết thúc cuộc gọi.

Cốc Tử không ngờ Trần Kiều lại đột nhiên buông thông một câu như vậy, thấy điện thoại báo bên kia tắt máy, cơn giận của cô lại bùng lên, cô chỉ muốn ném ngay cái điện thoại ra khỏi tay mình.

Cốc Dục mặt mày lấm lem vài vết kem, nó ngẩng đầu lên nhìn Trần Kiều với con mắt thông cảm, “Ba xong rồi, không ngờ lại dám hung dữ với mẹ.”

Trần Kiều lấy giấy ăn lau sạch sẽ mặt mũi cho con rồi nói với giọng thảm thương, “Dục Dục, cả thể xác và tinh thần ba đều bị mẹ con giày vò, con không cho ba phản kháng chút nào sao?”

“...”

Dục Dục im lặng thờ dài, lát sau nó mới chậm rãi bảo, “Nhưng mà, dù gì thì cũng không liên quan tới con. Mẹ chưa bao giờ làm tổn thương người vô tội cả.”

Trần Kiều chưa kịp phản ứng gì đã nghe thấy Dục Dục nói tiếp, “Nhưng chắc là mẹ giận lắm”, rồi nó lại liếm láp chiếc kem, mặt đăm chiêu

y như ông cụ non.

Trần Kiều lấy tay sờ sờ lên cằm mình, rồi đột nhiên anh mím môi, “Được Được, ba con mình cá cược với nhau đi!”

“Gì ạ?”

“Tí nữa ba sẽ đi thơm mẹ con một cái, nếu thành công thì từ sau cứ tới cuối tuần con phải đi chơi với ba, nếu không được thì con muốn sao cũng được, đồng ý không?”

Cốc Được dựa vào bàn, nó cười hì hì ranh mãnh, “Ba nuôi còn chưa bao giờ thơm mẹ...”

Trần Kiều nghiêng hẳn người lại sát Cốc Được rồi hôn nó một cái rồ kêu, niềm vui tràn ngập khuôn mặt anh, đột nhiên anh thấy chuyện này đầy tính thách thức, “Đi thôi con, hôm sau ăn tiếp... Chúng ta về thôi...”

Trần Kiều lái chiếc xe hơi đắt tiền của mình đưa con trai về, vừa dừng trước cổng nhà đã thấy Cốc Tử đang đứng đó trông ngóng, nhìn thấy con cô vội chạy ra vồ ngay lấy tay con rồi kéo thẳng bé đi. Trần Kiều chạy lên trước chặn cô lại, anh cười hì hì, “Cốc Quân Nhan...”

Cốc Tử nhú mày, bao nhiêu lời nói khó nghe nằm trong cổ họng này giờ đã sẵn sàng bật ra ngay, nhưng Trần Kiều nhanh nhẹn quay lại chặn ngay miệng cô bằng một nụ hôn rất nhẹ nhàng. Nhân lúc Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì thì anh đã vẫy tay chào cô, khoe miệng còn nguyên nụ cười mãn nguyện, “Tạm biệt, Cốc Tử.”

Cốc Tử như phát điên, cô định quay lại phản kích cho bõ tức thì đúng lúc đó Được Được kéo tay cô lại, “Mẹ ơi mẹ... Con bảo này.”

“Có gì tí nữa nói.”

“Mẹ ơi con phải nói ngay...” Cốc Dục vẫn bám chặt tay mẹ nó, hai mắt nó tròn xoe tỏ vẻ thỏ non ngơ ngác, Cốc Tử bị con kéo đã để tuột mất kẻ to gan kia, vì hắn đã nhanh chân lên xe rồi chạy mất. Cô nghiêng chặt răng, ngồi thụp xuống tét bôm bốp vào mông thằng bé, “Con với cái, con có ý phải không?”

Cốc Dục bụm miệng khóc, nó rời tay Cốc Tử ra chạy nhanh lên lầu, “Mẹ đánh con, con không chơi với mẹ nữa, mẹ xấu lắm.”

“Nhóc con.” Cốc Tử chạy hai bước thì túm được thằng bé, cô vạt cho thằng bé thêm mấy phát nữa rồi hét lên giận dữ, “Vừa rồi người kia nói gì với con?”

“Đó là ba con, cô Tiểu Tiểu đã làm chứng rồi.”

“Anh ta...” Cốc Tử giận ghen cả họng.

“Mẹ ơi, ba phải sống với mẹ chứ, tại sao ba con không được ở với mẹ? Ba nói ba đã làm điều có lỗi với mẹ nên mẹ mới không nhìn mặt ba, cũng không cho con nhận ba. Vậy ba đã làm điều gì sai hả mẹ?” Dục Dục vừa mếu máo vừa hỏi Cốc Tử.

“Cốc Dục, con lên nhà ngay cho mẹ.” Cốc Tử cố gắng giữ bình tĩnh, nói rõ ràng từng chữ thay cho việc trả lời câu hỏi của con. Cô thấy tim mình như nát tan thành trăm mảnh, khôn kiếp, con trai do cô một tay nuôi lớn giờ lại đứng về phía người ngoài.

Cốc Dục thấy mẹ giận thì cứ ngồi khóc rung rức, mắt nó đỏ hoe, nó cẩn thận tới từng hơi thở, không dám nói thêm gì với mẹ rồi lủn củn theo lên lầu. Tiểu Võ đang ở sẵn đó, mồm miệng như bôi mật, Cốc Dục chạy tới

ôm lấy Tiểu Võ, liên tục gọi cô. Tiểu Võ thấy Cốc Tử đang giận thì đưa thằng bé về phòng rồi chốt cửa lại, một mình Cốc Tử ở ngoài, cơn giận đang bùng lên trong ruột mà không biết làm thế nào xả cho sạch.

Tiểu Võ dỗ dành Cốc Dục một lúc thì thằng bé kể hết mọi chuyện vừa xảy ra giữa ba và mẹ nó cho cô nghe. Tiểu Võ nghe chuyện tự dưng thấy vui vui trong lòng, cô bảo thằng nhỏ, “Bác là chị họ của ba cháu, nghĩa là bác của cháu, chúng ta là họ hàng với nhau. Từ sau bác sẽ bảo vệ cháu, cháu gọi bác đi, không được gọi là cô Tiểu Võ nữa, nhé!”

“Vâng.” Cốc Dục ngoan ngoãn gật đầu, rồi nó đưa tay xoa xoa mông mình, “Hôm nay mẹ đánh cháu, mẹ dữ quá, có phải vì cháu ở cùng với ba nên mẹ không cần cháu nữa không?” Vừa nói xong thì nước mắt nó lại chảy ròng ròng, cái miệng chu lên nom đến ghét.

Tiểu Võ không phải người tinh tế, có đánh chết cô cũng không biết trong đầu thằng bé còn nghĩ những gì, cô kéo nó lại gần xoa xoa mông cho nó, giọng cung nụng, “Yêu cho roi cho vọt, con ngoan nào, đừng khóc...”

Đêm đó, Cốc Dục ngủ cùng với Tiểu Võ vì cửa phòng Cốc Tử khoá chặt, mặc cho Tiểu Võ sang gõ cửa bao lần, “Này, cậu là người lớn mà lại đi giận dỗi thằng bé à? Cốc Tử, mở cửa mau!”

Trong phòng, Cốc Tử nằm đờ đẫn trên giường mắt thao láo nhìn trần nhà. Cô khó chịu chứ, cô đau khổ ngược xuôi bao năm nay còn anh ta thì tiêu điều tự tại, có gì chỉ một câu nói mà anh ta nghiêm nhiên được nhận lại thằng bé? Thâm tâm cô lúc này thầm ước giá thằng bé không phải cốt nhục của anh ta thì tốt biết bao, cô không cam tâm, nhưng không cam tâm mãi có được không? Ông trời ơi, sao lại nhẫn tâm đến thế?

Cốc Dục không kìm được lòng nữa, cô khóc bật lên thành tiếng, nấc nghẹn liên tục, khóc mệt quá thì ngủ lả ở chỗ Tiểu Võ một đêm.

Sáng hôm sau Dục Dục thức dậy rất sớm, nó chạy ngay sang cửa phòng Cốc Tử rồi cứ thế quỳ thẳng lưng ở đó, trông rõ tội nghiệp. Tiểu Võ trông thấy cũng xót xa đến trào nước mắt, cô kéo thằng bé đứng dậy nhưng thế nào nó cũng không chịu. Mãi tới khi Cốc Tử mở cửa, nó mới vòng tay ôm lấy chân mẹ, cái đầu be bé của nó gục vào chân mẹ rồi cứ thế mà gào lên, “Mẹ ơi... mẹ... mẹ ơi!”

Cốc Tử cả đêm ngủ không ngon giấc, giờ cô phải trách ai đây, chẳng lẽ lại trách con trai mình. Thằng nhóc con này đáng yêu và tình cảm biết bao, cô cúi xuống ôm con rồi hôn lên má nó, xoa nhẹ mái tóc nó, “Ăn gì đây, nhóc con?”

Cô vốn định dạy cho thằng bé một trận, cấm nó từ sau không được nói chuyện với Trần Kiều, nhưng giờ lòng cô đã mềm lại đôi phần, từ lúc thằng bé bắt đầu hiểu chuyện đã khao khát được gọi một tiếng ba, giờ nó biết có ba rồi, bắt hai ba con đoạn tuyệt với nhau thật chẳng phải tàn nhẫn với thằng bé quá sao? Cô không muốn gặp Trần Kiều là một chuyện, nhưng giọt máu đào hơn ao nước lã, dù muốn đến mấy cô cũng chẳng gạt bỏ đi được sự thật. Mới đó mà con trai cô đã bị thu phục rồi, cái tên Trần Kiều này cũng thật không vừa. Cô thở dài thườn thượt rồi bế con đứng dậy ra gian bếp, sau khi đặt con ngồi ngay ngắn ở bàn, cô mở tủ lạnh lấy ít đồ ra làm mấy món Dục Dục vẫn thích ăn. Ăn xong, cô dọn dẹp qua rồi đưa Cốc Dục đến trường.

Cốc Tử đưa con tới trường xong thì đã sát giờ làm, cô định bụng bắt taxi tới công ty thì xe Trần Kiều đã đỗ ở đó, mặt mày hớn hởi, anh cất tiếng gọi kiểu vô cùng thân mật, “Cốc Tử, lên xe đi!”

Với Cốc Tử mà nói, khuôn mặt của Trần Kiều lúc này thực sự rất gọi đòn, nụ cười đó trông lại càng xấu xa, vô sỉ. Lần này cô không từ chối, đành hoàng bước lên xe rồi bảo, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Trần Kiều cảm thấy chiến thắng đã đến rất gần mình, cô ấy chịu nói chuyện là tốt rồi. Anh lái xe rất thận trọng, chủ ý kéo dài thời gian để ngồi với cô lâu lâu một chút, sau khi đi gần như trọn một vòng thành phố anh mới chọn một quán cà phê xinh xắn, lãng mạn để dừng lại. Cốc Tử vốn ghét cà phê, cô chỉ ra phía trước, giọng quyết đoán, “Sang quán trà đối diện đi!”

Chương 3: Ra sức theo đuổi

“Ừ, được.” Trần Kiều lập tức đồng ý rồi vòng xe sang trước cửa quán trà, anh bảo Cốc Tử xuống xe còn mình để xe ra bãi. Cốc Tử vào quán trước, cô chọn một chỗ cạnh cửa sổ. Cô thích quán trà này, không gian rất yên tĩnh thanh tao mà giá thành lại không quá đắt đỏ, thường những lúc viết mà không có cảm hứng cô lại ra đây ngồi, vừa nhâm nhi trà vừa nghe người ta chơi tỳ bà, lắng mình xuống cảm nhận vẻ tao nhã của không gian xung quanh quả thực cũng có tác dụng rõ rệt, thường để lại cho cô những cảm xúc khác biệt.

Thế nhưng, chỗ này lại không tiện lắm cho việc đỗ xe, nên phải một lúc sau Trần Kiều mới vào quán được. Đợi anh vào tới nơi thì trà đã lên, Cốc Tử gọi thêm một đĩa hạt bí. Trần Kiều ngồi yên trước mặt Cốc Tử, cô vẫn đang mãi ngắm phong cảnh bên ngoài còn anh thì mãi ngắm cô, chăm chú đến độ lạng người đi.

Cốc Tử thấy mãi mà anh không nói gì thì quay lại hắng giọng, “Trần Kiều, việc đã qua rất lâu rồi, tôi cũng không đòi anh phải có trách nhiệm gì cả. Tôi không còn là Cốc Tử trước đây nữa, tôi không cần người khác chịu trách nhiệm dù đó là ai, coi như tôi bị chó cắn một nhát, hoặc nói cách khác, việc xảy ra cũng có một phần trách nhiệm của tôi, chúng ta dừng lại ở đây đi.”

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì không vui chút nào, mặt anh biến sắc. Lát sau Cốc Tử nói tiếp, “Đứa trẻ này sinh ra ngoài mong muốn của chúng ta, nhưng nó đã đến với cuộc đời này cũng coi như có một phần đóng góp của anh. Từ sau một tuần anh gặp nó nhiều nhất hai lần, tôi nghĩ như thế có lẽ là hợp lý. Tuy nhiên, trước khi gặp thằng bé phiên anh hãy nói với tôi một tiếng để tôi khỏi lo. Còn nữa, thằng bé họ Cốc, không liên quan gì đến họ Trần nhà anh, anh đừng nghĩ lung tung gì nữa. Về sau anh còn có vợ, có con của riêng mình...”

“Cốc Tử, anh...” Trần Kiều nhú mày, ngắt lời Cốc Tử.

Cốc Tử hít sâu, “Đừng nói anh thích tôi. Tôi đối với anh như giáo viên với học sinh, hoặc chị gái với em trai, cho nên anh... ừm, về sau, anh đừng nghĩ là chúng ta sẽ có quan hệ gì với nhau nữa.”

“Em muốn anh coi đó là tình một đêm sao?” Trần Kiều vốn biết Cốc Tử không có ý gì với mình, nhưng hôm nay cô nói ra như vậy thật chẳng khác nào dùng dao khoét vào tim anh, khiến máu tươi cứ thế tuôn trào.

“Thôi bỏ đi.” Cốc Tử không muốn nói thêm, bốc một nắm hạt bí cắn tách tách. Trần Kiều ngồi trước mặt cô, anh nhấp một ngụm trà rồi bóc hạt bí cho cô, còn mình thì không ăn. Hình như rất lâu trước đây anh cũng đã từng làm việc này, khi đó anh còn là học sinh của cô, biết cô thích túi hồ đào của mình để trên bàn, muốn ăn nhưng lại ngại bóc, anh bèn bóc sẵn từng hạt để cô từ từ nhấm nháp.

Cốc Tử bóc rồi một đôi giây, nhưng sau cũng không hề chạm vào những hạt bí anh vừa bóc.

Trần Kiều cười, “Tay anh rất sạch, trước khi vào đây anh đã rửa rồi.” Cốc Tử nghe anh nói thế cũng chẳng nói gì, cô vợ lấy những hạt đã bóc vỏ đó bỏ cả vào miệng. Cốc Tử uống nửa ấm trà, ăn cả đĩa hạt bí xong thì mở điện thoại ra xem, “Thời gian trôi qua nhanh thật, tôi còn phải đi làm nữa.”

“Cũng đã muộn rồi, đừng đi nữa, ngồi thêm một chút đi.” Trần Kiều bóc rồi ngăn cô lại bằng khuôn mặt đáng thương, Cốc Tử vô tình liếc qua anh, phát hiện khuôn mặt đó giống y chang thằng nhóc con lúc nó tui thân, giống sao mà giống thế!

“Anh tưởng tôi là anh nên có thời gian rảnh rồi bay bổng cả ngày hay sao? Anh không đi làm không sao, đã có người nuôi, tôi không đi làm Được

Được sẽ bị đối.”

Trần Kiều đột nhiên dùng sức kéo cô vào lòng nói khẽ, “Anh không tội tệ như em nói đâu, anh có thể chăm lo cho hai mẹ con em. Lúc trước anh còn nhỏ, vừa học hết cấp ba nên chưa suy nghĩ cẩn trọng, chưa có chính kiến của mình. Giờ anh lớn rồi, anh có khả năng cho em cuộc sống mà em muốn có.”

Chỗ hai người ngồi không phải là phòng riêng, là Cốc Tử cố tình chọn chỗ này chính là vì không muốn có không gian quá riêng tư cho cả hai. Vậy nên, lúc này họ làm gì, mọi người xung quanh đều nhìn thấy cả, Cốc Tử vừa ngại vừa giận, lại không ngần ngại tặng ngay một nắm đấm vào mặt Trần Kiều. Trần Kiều như đã có kinh nghiệm, anh nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh đi, miệng vẫn cố nói, “Cốc Quân Nhan, em cho anh một cơ hội có được không?”

Cốc Tử thọc cùi chỏ vào đúng ngực Trần Kiều, anh đau quá phải buông lỏng cô ra, cô buông một câu lạnh lùng, “Đừng có mơ!” nói rồi cô cầm túi đứng dậy ra cửa.

Trần Kiều vội vã đuổi theo, tóm chặt lấy Cốc Tử đang ở bên ngoài đợi taxi, anh nói với ngữ khí khó lòng từ chối, “Để anh đưa em đi làm.”

“Không cần!” Cô vẫn giữ giọng lạnh lùng đáp lại.

“Em đợi một chút thôi, anh sẽ lái xe lại ngay mà.” Trần Kiều vừa nói xong thì hối hận ngay, “Không được, để em ở đây nhất định em sẽ chạy mất, đi với anh mau!” Nói rồi anh kéo tay Cốc Tử đi cùng với mình. Cốc Tử khó chịu, cô vùng vằng đẩy tay Trần Kiều ra, “Trần Kiều, anh làm người ta khó chịu rồi đấy.”

Trần Kiều không nghe, anh vẫn nắm chặt tay cô, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, môi bặm lại. Cốc Tử thoáng thấy ánh mắt Trần Kiều lúc này không còn ngây ngô như trước đây nữa, con mắt toả ra đầy sự quyết tâm và ham muốn chinh phục. Hai người vùng vằng một lúc rồi chẳng biết lại gây lộn với nhau từ lúc nào. Cốc Tử sinh Được Được xong thì không còn thời gian luyện võ nhiều như trước, cô cũng không biết là từ lúc Trần Kiều quen cô, anh đã đăng kí đi học võ, bao lâu nay vẫn miệt mài rèn luyện. mấy lần trước là anh nhường nhịn cô nên không ra tay, giờ Trần Kiều đã quyết không nhường nên Cốc Tử đành chịu thua.

Nói cho cùng Trần Kiều cũng là đàn ông sức dài vai rộng, Cốc Tử sao có thể khoẻ hơn anh được, thế nên chỉ một chốc anh đã đẩy cô sát vào mé tường. Cốc Tử xưa nay ra tay dứt khoát, bao năm nay trên võ đường hiếm khi gặp phải đối thủ, người đầu tiên là Hạ Dữ Quân, người thứ hai chính là Trần Kiều.

“Trần Kiều!” Cốc Tử vốn tự phụ về ngón võ của mình, giờ ngay cả võ lực cũng không ngăn cản nổi Trần Kiều khiến cô cảm thấy bản thân chẳng còn chút năng lực nào trước anh, cô chau mày lạnh lùng, “Bỏ tôi ra.”

Trần Kiều chỉ dòn cô vào tường rồi dùng cơ thể mình chắn trước mặt không cho cô động đậy, anh ghé sát mặt mình vào khuôn mặt cô, “Thực ra những gì em biết, anh đều biết cả, anh luôn muốn phải làm tốt hơn em. Hồi trung học, điều làm anh thích thú nhất chính là lúc em dắt tay anh, dạy anh trượt pa-tanh. Thực ra, khi đó anh đã chơi tốt hơn em nhưng vẫn vờ như không biết, chỉ vì không muốn buông tay em ra.”

“...”

“Cả môn tiếng Anh nữa, anh vốn ghét nhất môn đó, nhưng vì em thích nên anh phải cố học.”

“...”

“Mấy năm nay anh không ngừng rèn luyện bản thân, chỉ hi vọng khi gặp lại em anh có thể tự tin là mình xứng với em.”

“Đừng nói mấy điều đó nữa! Từ trước tới giờ những thứ ấy chưa bao giờ có ý nghĩa gì với tôi.” Cốc Tử không muốn anh nhắc tới quá khứ, bởi cô luôn coi mối quan hệ giữa họ trong quá khứ rất đơn thuần, bây giờ nghe anh nói vậy cô mới chợt nhận ra rằng, bao năm nay, tất cả đều chỉ là mình cô nghĩ như vậy, Trần Kiều đối với cô chưa bao giờ là quan hệ cô trò thông thường cả.

“Anh biết em không coi mối quan hệ giữa chúng ta ra gì nhưng đối với anh điều đó lại vô cùng, vô cùng quan trọng.” Trần Kiều thấy mặt mũi Cốc Tử đỏ gay, cộng thêm thở dốc thì biết cô giận lắm, anh có thể thấy nổi căm hờn trong mắt cô. Nhưng anh vẫn không buông cô ra, vì dù làm thế cô ấy cũng không yêu mến anh được thêm bao nhiêu, “Anh thực sự rất yêu, rất yêu em. Anh biết anh đã làm điều có lỗi với em, nhưng năm năm nay em không để cho ai biết mình ở đâu, ngay cả một cơ hội để giải thích anh cũng không có.”

Mặt Trần Kiều ghé sát lại, Cốc Tử giận quá hét lớn, “Trần Kiều, anh là đồ đáng chết!” Mặc cho Cốc Tử quát tháo, Trần Kiều cúi xuống đặt một nụ hôn lên làn môi mềm mại của cô rồi mới thả cô ra, “Em không bao giờ nhìn thấy anh, anh cũng đau lòng lắm chứ.”

Cốc Tử vốn chuẩn bị tiếp tục cho đối phương một trận, nhưng thấy anh ta đột nhiên đổi sang bộ dạng si tình khốn khổ, chẳng thể chịu nổi, cô bỏ ý định ra tay ở đó rồi chạy mất. Cô đi giày cao gót, chạy vội quá nên không may trượt chân xuống khe cống lề đường, giày vẹo sang một bên khiến chân cô đau điếng. Trần Kiều giật mình vội chạy lại thì Cốc Tử đã kịp vẫy một chiếc taxi rồi đi mất.

Cốc Tử học ba năm đại học ở đây nên cô đã rất quen với nơi này. Cô tới phòng khám ở trường đại học H, ông bác sĩ khám bệnh ở đây chừng hơn sáu mươi tuổi, trước kia mỗi khi bị thương Cốc Tử đều tới đây. Ông bác sĩ học trung y nhiều năm nên rất có kinh nghiệm điều trị các vết thương do trượt ngã, tuy đã nhiều năm không gặp nhưng vừa thấy Cốc Tử ông đã nhận ra ngay, “Tiểu Cốc, lâu quá không gặp cháu.”

Cốc Tử cười với ông, “Cháu chào ông Hứa! Chân cháu bị thương rồi, ông xem giúp cháu với.”

Bác sĩ Hứa xoa ít thuốc vào chân cho cô rồi nắn bóp một chút, “Mấy cô gái sao mà thích đi giày cao gót thế! Giày cao gót chỉ đẹp thôi chứ không tốt đâu, thời gian tới đây cháu đừng đi nữa, chân đã sưng thế này rồi có muốn đi cũng chẳng nhét vào nổi đâu.”

Ông bác sĩ già nói giọng hài hước khiến Cốc Tử bật cười, quay lại địa điểm quen thuộc khiến cô nhớ tới những kỷ ức trước đây, những năm tuổi trẻ hồn nhiên, vô lo vô nghĩ của cô. Khi đó cô thích chơi bóng rổ, thích đá bóng, lớp tiếng Anh lúc nào cũng “âm thịnh dương suy” nên cô thường thay các anh chàng tham gia thi đấu luôn. Cô lại vốn là người “thấy chuyện bất bình chẳng tha”, trước đây cũng đã vài lần đánh nhau với bọn học sinh đầu gấu, thi thoảng có lúc bị thương cô lại chạy tới đây, nghĩ lại những chuyện này cô không sao kìm được nụ cười.

Cốc Tử đắp thuốc xong, bác sĩ Hứa không lấy tiền của cô, nhưng cô không chịu, “Ông Hứa, lúc trước cháu là học sinh, không có tiền ông lấy ít đã đành, giờ cháu đi làm có tiền rồi, ông không lấy thì cháu còn mặt mũi nào nữa ạ.”

Ông Hứa cười vang, “Ông đi gọi xe cho cháu về nhé.”

“Không cần đâu ạ, có vài bước thôi mà ông.” Cốc Tử cúi đầu xuống xách đôi giày, lễ phép chào ông, “Ông xem, lại có bệnh nhân tới rồi, cháu chào ông, cháu về đây ạ.”

Cốc Tử ra khỏi phòng khám, miệng lầm rầm chửi rủa cái tên Trần Kiều khôn kiếp, nếu không phải vì hấn thì cô có thảm thế này không. Cô đang khập khểnh bước ra ngoài thì đột nhiên gặp người quen, là Hạ Dữ Quân. Chắc anh đi thể dục về ngang qua, trên người còn đang mặc đồ thể thao, hai tay đút túi quần, khuôn mặt thư thái, nhìn thấy Cốc Tử thì mắt sáng lên, anh dang đôi tay hướng về phía cô, “Em yêu, em tới thăm anh sao?”

Cốc Tử đang đau nên cử chỉ không được linh hoạt cho lắm, cô bị anh ôm trọn vào lòng, vất vả lắm mới ho nhẹ được mấy tiếng, “Anh Hạ, giữ hình tượng, giữ hình tượng một chút.”

“Ồ, khổ thân em, chân em sao thế này?” Hạ Dữ Quân cúi đầu, thấy Cốc Tử đang đi chân trần trên đất, dù trời đang thu nhưng đi chân không thế này chắc cũng khó tránh được cảm giác tê buốt, “Bị thương hả?”

Cốc Tử chỉ gật đầu, không nói rõ nguyên do, Hạ Dữ Quân quay lưng lại rồi ngồi thụp xuống, “Em lên đi.”

“O....” Cốc Tử hoàn toàn không muốn làm mấy chuyện vừa lãng mạn vừa ám muội như vậy, Hạ Dữ Quân theo đuổi cô đã lâu, làm sao cô có thể để anh được như ý nguyện thế này chứ!

Thấy Cốc Tử vẫn đứng yên đó, Hạ Dữ Quân nhíu mày, anh quay lại, giọng hài hước, “Anh vừa chạy bộ xong nên em sợ anh hơi hã, mau lên đi, anh không bị hôi nách đâu.”

Cốc Tử nghe vậy thì buồn cười quá, cô không cự nự gì nữa, với tay xuống xách đôi giày rồi cúi người trèo lên lưng của anh. Hạ Dữ Quân đang

bạn bộ đồ thể thao mỏng, lúc an tọa trên người anh, Cốc Tử cảm nhận thấy từng thớ thịt của anh đang cuộn cuộn dưới lớp vải. Cô lơ đãng nghĩ mấy chuyện nam nữ linh tinh, bình thường lúc viết truyện 18+ chẳng phải cô luôn dẫn đo đạc thân hình đẹp của người đàn ông là như thế nào sao, đó chẳng phải chính là kiểu thân hình vừa rắn chắc vừa gợi cảm như của Hạ Dữ Quân sao? Cốc Tử hoàn toàn xứng danh với cụm từ “gái háo sắc”, thậm chí còn trầm trọng hơn cả Tiểu Võ, thế nhưng được cái bề ngoài có vẻ ngoan hiền, nên dù lúc này cô có nghĩ tới việc Hạ Dữ Quân đã mây mưa với rất nhiều phụ nữ thì cũng không để lộ bất cứ phản ứng gì bất thường.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Hạ Dữ Quân công cô tới cổng lầu nhà mình thì dừng lại, Cốc Tử cảnh giác, “Anh đi đâu thế?”

“Về lấy xe chở em chứ sao! Em căng thẳng cái gì, anh thì làm gì được em nào? Nếu anh muốn làm gì với em thì đã làm lâu rồi!” Hạ Dữ Quân lại than. “Giờ anh vẫn như xưa, vẫn đủ sức hô phong hoán vũ, tướng mạo vốn đã đẹp nay lại thêm sức hấp dẫn của người đàn ông từng trải, anh thấy mình còn tuyệt hơn xưa, anh đã quay về chính đạo một cách ngoạn mục như vậy sao em vẫn không thích anh nhỉ?”

“Sur huynh, em cũng đã thử, nhưng thực tình em không có cảm giác gì với anh. Vả lại anh là người luôn khiến cho người ta cảm giác thiếu an toàn, mỗi lần nghĩ đến anh là em lại nhớ đến bộ mặt chưa thỏa dục vọng lần đầu em gặp anh.” Cốc Tử thành thật trả lời.

“Anh muốn ném em xuống đất.” Hạ Dữ Quân dữ dằn lên tiếng rồi thực sự thả lỏng hai cánh tay đang giữ Cốc Tử phía sau, may mà bên dưới là lớp cỏ mềm, Cốc Tử xuýt xoa kêu đau còn Hạ Dữ Quân thì cười sung sướng.

Hạ Dữ Quân tự ý đưa Cốc Tử về thẳng nhà, công ty phiên dịch chỗ Cốc Tử làm thuộc sở hữu của anh, vậy nên việc xin nghỉ một hôm cho Cốc Tử cũng chẳng khó khăn gì. Cốc Tử cũng không thấy phiền hà quá, cô nghĩ bụng, lát bảo người ta gửi tài liệu cần dịch hôm nay cho cô qua mạng là được. Hạ Dữ Quân lái xe đưa Cốc Tử về tới cửa còn công cô lên nhà, thực ra trong bụng Cốc Tử cũng rất trân trọng anh, nói chuyện với anh có cảm giác dễ chịu, đã nói ra được mọi chuyện thẳng thắn như vậy, coi như vẫn có thể thoải mái làm bạn bè. Khi được công từ tầng một lên tầng ba, Cốc Tử cũng chẳng nói mấy lời, nhưng vừa lên đến nơi cô thấy một gã đang dựa cầu thang hút thuốc, chẳng phải Trần Kiều đó sao? Ánh mắt anh gườm gườm, nhìn Hạ Dữ Quân chẳng khác nào sói ác gặp mồi, chăm chăm không buông tha.

Cốc Tử hơi nheo mắt, Trần Kiều dập thuốc ngay, anh cười xòa làm lành với cô, “Cốc Tử, em về rồi à?”

Đúng là tình địch gặp nhau cũng có đôi phần gương gao. Hạ Dữ Quân nhìn ánh mắt thách thức của Trần Kiều thì chỉ mỉm cười, Trần Kiều cho rằng đó là thái độ khinh thường nhưng cũng chẳng biểu lộ gì, bởi chỉ trừ khi ở trước mặt Cốc Tử và Dục Dục ra, còn đối với người khác anh chỉ ban cho một nụ cười nhạt và khoảng cách xa vời.

Trần Kiều thấy Hạ Dữ Quân công Cốc Tử thì liên tưởng ngay tới mấy việc lăng mạn mà các đôi tình nhân hay làm, nghĩ tới đó thì hỏa khí lại phùng phùng trong lòng anh. Đợi Hạ Dữ Quân cúi người để Cốc Tử xuống đất, thấy cô khập khiễng bước lại mở cửa anh liền hiểu ra cô bị trượt chân nên mới ra nông nổi thế, anh luống cuống nói lời xin lỗi đủ để cô nghe thấy.

Cốc Tử không muốn lằng nhằng gì với Trần Kiều. Mấy năm nay, tuy cô rất khổ sở nhưng ơn trời, mọi thứ đã qua cả rồi. Mặt khác, lỗi cũng một phần do cô, ai bảo cô không biết tự chủ, uống tới say be bét để cho người khác thừa cơ làm liều cơ chứ! Vết thương năm xưa cũng đã đến lúc liền sẹo

rồi, Cốc Tử ừ một tiếng, cô mở cửa rồi quay lại hỏi, “Vào trong ngồi chút chứ?”

Trong nhà còn có Tiểu Võ, lại thêm cả Hạ Dữ Quân, Trần Kiều có vào hay không là việc của anh, dù gì thêm hay bớt người với cô chẳng hề quan trọng.

Hạ Dữ Quân phong độ ngời ngời diu Cốc Tử vào trong, Trần Kiều không chối từ, bước vào theo rồi đóng cửa. Anh không hiểu Cốc Tử nghĩ gì, tưởng rằng cô đã hồi tâm chuyển ý nên trong lòng hoan hỷ đôi phần.

Tiểu Võ đang ngồi máy tính trong nhà, nghe tiếng mở cửa thì vội chạy ra, thấy ba người nam thanh nữ tú đang ở trước mặt mình, trong đầu cô bắt đầu biên diễn mấy chuyện tầm phào. Nhưng những liên tưởng ấy nhanh chóng bị dập tan khi cô thấy chân Cốc Tử hình như bị thương, cô vội đỡ bạn từ tay Hạ Dữ Quân rồi dìu qua ghế, “Sáng nay ra ngoài có sao đâu mà giờ lại thành ra thế này?”

“Ừ không sao đâu.” Cốc Tử cười, “Chỉ là trẹo chân sơ sơ thôi mà. Tiểu Võ, cậu pha trà giúp mình nhé.”

Tiểu Võ ừ một tiếng, cô đi rót bốn tách trà đem ra rồi ngồi cạnh Cốc Tử. Cốc Tử vừa bung tách trà lên thì Trần Kiều đã nhanh miệng, “Cốc Tử, uống ít thôi em, buổi sáng vừa uống nửa ấm, uống thêm nữa thì tối ngủ sao được?”

Tiểu Võ ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi, “Sáng hai người ở cùng nhau à?”

Trần Kiều gật đầu, anh nhìn qua Hạ Dữ Quân với ánh mắt khiêu khích, Hạ Dữ Quân vẫn bình thản như không có gì xảy ra, “Cốc Tử, chân em còn đau không? Mai anh đến đón em rồi tiện đưa em đi khám luôn.”

Tiểu Võ cúi đầu cười thâm, đàn ông lên cơn ghen đều y như nhau cả. Cô đứng lên định đi thì tay Cốc Tử đã đưa ra nhéo mũi cô nín lại như thâm nhắc cậu mà dám đi thì chết với mình. Không khí trong phòng trở nên gượng gạo, lát sau Cốc Tử ngẩng đầu nhìn đồng hồ thấy đã mười một giờ, cô lên tiếng, “Mình đi nấu cơm.”

“Đề anh giúp.” Cả Trần Kiều và Hạ Dữ Quân đều đồng thời đứng lên, Cốc Tử lắc đầu, “Các anh cứ ngồi đó xem tivi đi, có Tiểu Võ giúp rồi.”

Tiểu Võ thấy vậy thì nhanh chóng đứng dậy dìu Cốc Tử vào bếp rồi đóng cửa lại, chỉ đợi có thể, Cốc Tử liền lập tức thở hắt ra, “Tiểu Võ, điên người đến chết mất, ngọt ngọt quá đi mất!”

Tiểu Võ bụm miệng cười, “Cốc Tử, cậu đúng là số đào hoa nhé! Thực tình mà nói mình thấy cậu rất hợp với cả hai chàng. Trông cậu mơn mớn như vậy, lại còn xinh đẹp ngời ngời nữa, vừa rồi mình còn nghĩ tới mấy chuyện tình tay ba cơ đấy.”

Cốc Tử lườm Tiểu Võ rồi mỉm cười, cô cầm cái muỗng cốc cốc lên đầu bạn, “Chuyện tình tay ba cái đầu cậu, mau gọt khoai tây đi.”

Bàn ăn nhanh chóng được dọn lên, đúng phép lịch sự là khi ăn không nói chuyện, quanh bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng động đũa khi gấp thức ăn. Thịnh thoảng Trần Kiều ngược lên nhìn Cốc Tử lại thấy cô đang úp mặt vào bát cơm như thể sợ ai không cho cô gấp thức ăn, vậy nên màn chăm sóc tận tình mà hai người đàn ông định phô diễn từ đầu bữa tối giờ vẫn chẳng thể thành công.

Ăn xong cơm, Hạ Dữ Quân và Trần Kiều đều xin phép cáo lui, hai bọn họ không phải mấy kẻ vô công rồi nghề, tuy phụ nữ quan trọng nhưng cũng không thể ngồi lì cả ngày ở nhà người ta, họ cũng hiểu nếu như vậy thì chắc

chấn họ sẽ bị đàn bà chán ghét, coi thường ngay. Đợi khi cả hai người đàn ông đều đi rồi, Cốc Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Võ ngồi bên thì không thể nhịn cười, “Cốc Tử, có lẽ cậu nên qua lại với từng chàng thì tốt hơn, chứ như này, ba người cùng ngồi với nhau, cậu dù muốn đánh rắm một cái cũng chẳng đánh nổi. Haiz, có lẽ lúc ấy mấy người đều muốn mình biến mất, kỳ thực mình ngồi đó cũng ngượng lắm.”

“Được rồi, Tiểu Võ, lát nữa có mấy cuốn sách mẫu mới tới, mình tặng cậu coi như báo đáp. Đạo này mình viết cũng cuồng tay lắm, có lẽ hợp với khẩu vị của cậu.” Cốc Tử nhanh chóng chặn đứng ý đồ tiếp tục đùa cợt của Tiểu Võ, Tiểu Võ biết ý cũng cười nhẹ rồi đứng lên, “Rồi, mình vào làm việc đây, cậu xem tivi một mình nhé.”

Tiểu Võ cảm kích thực sự, cô uể oải vắn lưng, đạo này cô đọc khá nhiều sách, thế nhưng đúng là mấy cuốn của Cốc Tử thích hợp với cô nhất.

Hết giờ làm, Trần Kiều nghĩ tới bữa tối ở nhà mà đột nhiên chán nản, món ăn Cốc Tử làm rất hợp với khẩu vị của anh, ăn vào dễ chịu hết cả ruột gan. Nghĩ tới đó, Trần Kiều lại bắt đầu tìm lý do tới nhà Cốc Tử, đắn đo mãi chưa biết lấy lý do gì, sau cùng anh tự nhủ, mình thích cô ấy, yêu cô ấy, đó chính là lý do, với cả, anh còn muốn tới thăm con anh nữa.

Trước khi qua nhà có lẽ nên mua vài thứ đồ gì đó sẽ tốt hơn, Trần Kiều nghĩ bụng. Xưa nay anh thường rất quý quái, ngoại trừ khi mới quen Cốc Tử anh có chọc cô vài lần, còn sau này luôn tỏ vẻ tôn kính, nghe lời cô. Hiện giờ tình hình đã khác, nghĩ đi nghĩ lại, đàn ông theo đuổi đàn bà sao có thể nhu nhược mãi được, phải làm thứ gì độc đáo mạnh bạo hơn chút chứ?

Cốc Dược vừa về nhà được một lát thì nghe tiếng chuông cửa reo, thấy mẹ đang ở trong bếp, cô Tiểu Võ đang xem ti vi thì nó lớn tiếng hỏi vọng

ra, “Ai đấy””

“Dược Dược, là ba đây.” Trần Kiều nghe thấy giọng con thì vui lắm, Cốc Dược nghe thấy tiếng ba thì cũng vỗ tay rầm rầm, “Cô Tiểu Võ ơi, ra mở cửa.”

“Dược Dược, ai đó con?” Cốc Tử đang ở trong bếp hỏi vọng ra, Dược Dược chạy ra chỗ mẹ vờ như chưa biết gì, “Con không biết, cô Tiểu Võ đi mở cửa rồi ạ.”

Thằng oắt con đúng là tinh ranh, nó đồ tước cho Tiểu Võ. Cũng phải thôi, nó sợ mẹ không để ý tới nó, bên này là mẹ, bên kia là ba, bên nào cũng là người mà nó rất mực yêu thương cả.

Trần Kiều cười thầm, không ngờ hôm nay vào được nhà quá đổi thuận lợi. Anh ôm Dược Dược hôn lấy hôn để, bày ra một đồng đồ ăn vặt trước mặt thằng bé như thể làm ảo thuật, Dược Dược vui quá reo ầm lên. Cốc Tử quay lại, xem vẻ không vui, “Sao lại là anh?”

Trần Kiều không giận, anh cười xòa với cô rồi đem Cốc Dược chen vào bếp. Có Cốc Dược ở bên cạnh, Cốc Tử dù tức giận đến mấy cũng chẳng dám ho he gì, đúng là bố nào con nấy, vừa nhìn cái đã hiểu ý nhau ngay. Cốc Dược ngồi trên chiếc ghế nhỏ trong bếp ngược đầu lên nhìn ba mẹ, đôi mắt nó to tròn, đen lấp lánh trông đến đáng yêu.

Trần Kiều ở bên thỉnh thoảng lại quay ra hỏi này hỏi nọ, Cốc Tử chỉ ậm ừ, đôi lúc thấy phiền không đáp lại. Trần Kiều cứ cười suốt buổi, thỉnh thoảng quay ra làm mặt xấu đùa với con làm Cốc Dược thích thú cười đến híp cả mắt.

Tiểu Võ ngồi xem tivi cổ mím môi cười, nếu họ thành đôi thì tốt biết bao. Tuy rằng cô vẫn còn giận Trần Kiều nhưng nói gì thì nói, thằng em của

cô cũng là người thật thà, chắc chắn sẽ đối xử tốt với Cốc Tử, riêng điểm này cô có thể đảm bảo.

Trần Kiều cũng mặt dày, không cần Cốc Tử mời, anh tự xới cơm rồi ngồi ăn, lúc thì gấp thức ăn cho Cốc Dược, lúc lại gấp cho Cốc Tử, cô xê bát cơm sang một bên trừng mắt nhìn anh, “Tôi không thích người khác gấp thức ăn cho mình.”

Trần Kiều ‘ừ’ một tiếng rồi rụt rè kéo tay về, ngoan ngoãn cơm, đánh gọn xong hai bát thì mẫn nguyện ôm cái bụng no kên nói, “Đúng là món ăn Cốc Tử nấu rất ngon, giờ ăn thứ gì khác cũng nuốt không trôi.” Rồi anh quay sang nhìn Tiểu Võ với ánh mắt vừa ngưỡng mộ, vừa có phần ghen tị, “Chị họ, chị thực có phúc, ngày nào cũng được ăn cơm Cốc Tử nấu.”

Tiểu Võ hứ một tiếng, “Chị là ai chứ? Cốc Tử là huynh đệ kết nghĩa của chị chú đó.”

“Chị họ, em là em họ chị, chị thu nhận cả em nữa được không?” Trần Kiều như thể được đà lần tới.

“Cái này...” Tiểu Võ lắp bắp, mới nói được nửa câu thì Cốc Tử chen vào, “Năm mơ!”

Trần Kiều ăn xong cơm thì nhanh nhẹn đứng dậy dọn dẹp, Cốc Tử cũng không cản. Trần Kiều lì mặt đứng cạnh cô rửa bát, Cốc Tử thấy thế thì nghĩ bụng, thích thì đi mà rửa, rồi cô quay lưng bỏ đi. Trần Kiều đột nhiên gọi giật cô lại rồi nắm lấy tay cô, nhân lúc cô còn chưa kịp định thần lại, anh lấy chiếc còng tay đã chuẩn bị sẵn ra còng tay cô với tay anh lại.

Cốc Tử giận quá hét lên, “Trần Kiều!”

Trần Kiều mím miệng cười, anh từ từ lấy chìa khóa chiếc còng từ trong túi ra ngay trước mặt cô rồi ném vào nó qua cửa sổ...

Chương 4: Theo đuổi vợ khó khăn vạn phần

Cốc Tử há hốc mồm kinh ngạc, chưa kịp phản ứng gì thì Trần Kiều đã lên tiếng, giọng đầy hưng phấn, lại còn vừa nói vừa kéo cái còng trên tay phát ra mấy tiếng lách cách, “Cốc Tử, chúng ta bị còng chung mất rồi.”

Cốc Tử với con dao nấu bếp nghiêng răng nghiêng lợi. Trần Kiều nhắm mắt lại nhưng cũng không ra bộ né, “Nếu em mà chặt được cả tay anh thì cứ chặt”. Con dao sắc lười dừng lại chỉ cách cổ tay Trần Kiều có một phân, cốc Tử bắt lực vút dao sang một bên, hai tay cô nắm chặt lại, cô nhìn Trần Kiều giận dữ, “Anh muốn gì!”

“Chúng ta đi nhặt chìa khoá đi, có lẽ rơi vào bãi cỏ dưới đó thôi.” Trần Kiều cười gian manh rồi nhấc cái còng lên nói giọng tỉnh bơ, “Hay để còng chung mãi thế này cũng tốt.”

Cốc Tử tiện tay cầm lấy cái muỗng bên cạnh gõ vào trán của Trần Kiều, âm ức “Mấy năm nay cậu học được toàn những thứ hay ho nhỉ!”

Trần Kiều chỉ toét miệng cười, anh kéo tay cốc Tử đi ra ngoài. Tiểu Võ và Dục Dục đang xem tivi, đột nhiên quay người lại thì thấy hai người đang dắt tay nhau đi, cô sững sốt tới mức mắt chữ O miệng chữ A mà không thốt ra được lời nào.

Chân Cốc Tử vẫn còn đau, vừa ra ngoài Trần Kiều đã bồng cô lên tay, Cốc Tử đang giãy giụa muốn thoát ra thì Trần Kiều hơi cúi xuống nhìn cô nghiêm nghị, “Em đừng động đây, nếu không cả hai cùng ngã đấy. Mà sao hẳn ta công em thì được, còn anh thì ôm em cũng không được ư?”

Cốc Tử nghe Trần Kiều nói thế thì im bặt, vả lại chân cô vẫn còn đau, đỡ đi được vài bước lại càng hay. Khi xuống tới nơi, Cốc Tử kiên quyết muốn tự mình đi, cô leo đèo đi sau lưng anh, tốc độ rất chậm. Trần Kiều cũng muốn được ở cạnh cô lâu hơn nên tất nhiên chẳng thấy phiền hà gì. Lúc ở trong bếp, Cốc Tử cuống quá nên cũng không rõ Trần Kiều vút chìa khoá ra hướng nào.

Thực ra Trần Kiều biết rõ là chìa khoá đã rơi vào hồ nước, giờ đưa cô xuống dưới chủ yếu cốt để chọc cô thôi, anh chỉ vào bãi cỏ bảo chắc chắn là ở đây, như thể chưa biết gì. Cốc Tử dậm dậm chân một chốc chỉ thấy kiến cắn còn chiếc chìa khoá chết tiệt thì chẳng thấy tăm hơi, cô mò thêm một lúc nữa thì nổi cáu thực sự, “Anh đùa thế đã đủ chưa?”

“Đây không phải đạo cụ dõm mua ở mấy shop đồ chơi đâu, anh mượn của cậu bạn cảnh sát đó.” Trần Kiều tỉnh bơ đáp lại.

Cốc Tử đau đầu quá, cô đứng lên nhìn thẳng vào Trần Kiều, nghiêm nghị nói, “Trần Kiều, anh đừng như vậy nữa! Thế này mãi anh cũng mệt, tôi lại càng khó chịu, không phải sao? Giờ Dục Dục đã chấp nhận anh, tôi cũng không ngăn cấm gì, nhưng giữa hai chúng ta thì không thể được, trước đã không yêu, giờ lại càng không thể.”

Trần Kiều nghe mấy lời đó mà chua xót cả lòng, nhưng anh vẫn gắng sức nhẫn nhịn. Thấy cạnh đó có chiếc ghế đá, anh kéo cả Cốc Tử lại đó ngồi, “Trước không yêu là vì em chưa bao giờ nghĩ tới anh, em luôn coi anh là trẻ con, anh biết em thích người lớn tuổi hơn, em còn bảo nếu người đó hơn em cả một giáp cũng chẳng hề gì. Nhưng đã năm năm trôi qua, anh đã trưởng

thành, so với mấy gã trẻ con to xác thì không phải anh là người thích hợp hơn với em sao?”

Cốc Tử ngồi yên, cô nhăn mày mệt mỏi.

“Bây giờ tuổi của em cũng không ít nữa, chẳng lẽ em định ở vậy cả đời thật sao? Được Được cần ba, gia đình cũng cần có một người đàn ông làm trụ cột, để chia sẻ với em mọi chuyện.” Trần Kiều trầm giọng, tiếp tục đưa lời dụ dỗ.

Cốc Tử vẫn không nói gì.

“Cốc Tử, em nói đi.” Trần Kiều chăm chú nhìn cô chờ đợi, tỏ rõ quyết tâm của mình, nhưng cốc Tử dường như chẳng có phản ứng gì, lát sau cô mới lên tiếng, “Anh còn giữ chìa khoá nào khác không?” Nói rồi cô cũng quay lại nhìn anh, đôi mắt đỏ ngầu lên, giận dữ như núi lửa sắp phun trào.

Trần Kiều như không để ý đến sự tức giận của cốc Tử, anh chậm rãi rút điện thoại từ túi ra giơ trước mặt cốc Tử, “Anh cho em xem thứ này nhé?”

Cốc Tử chẳng biết làm gì hơn ngoài nín nhịn trước sự kiên trì của Trần Kiều, cô mệt mỏi chẳng buồn để ý tới anh, chỉ ngồi dựa vào đó. Anh ta chắc chắn không thể cùng cô thế này cả đời bên mình được, có lẽ chỉ muốn nói vài chuyện với cô, được thôi, cô để anh nói.

Màn hình điện thoại của Trần Kiều là ảnh cốc Tử hồi sáu, bảy năm trước đó, cô đang ngủ gục trên bàn trông rất đáng yêu. Sau lưng là phòng của Trần Kiều, có lẽ anh đã chụp khi cô còn làm gia sư của anh. Trần Kiều nói, “Tuy anh đã đổi nhiều điện thoại nhưng chưa bao giờ để hình nền nào khác. Ở nhà anh còn giữ rất nhiều ảnh của em. Ngày nào anh cũng lấy ảnh em ra ngắm, nhớ về em.”

“...”

“Hồi đại học có lẽ là những ngày đáng nhớ, vô lo vô nghĩ nhất của đời người, nhưng với anh, đó lại là khoảng thời gian đau khổ nhất vì không có em. Nhiều cô gái theo đuổi anh, nếu nói không muốn thì chắc chắn là giả tạo, chỉ nói riêng về vấn đề sinh lý thôi, anh đã phải nhẫn nhịn đến mức cực khổ. Anh từ chối tất cả bọn họ, ngày nào cũng cố gắng đọc sách, khi nhớ em anh lại điên cuồng vùi đầu vào sách tiếng Anh.” Trần Kiều hướng mắt về phía tây, nơi đó những tia sáng cuối cùng đang lịm dần, anh mím chặt môi nghẹn ngào, “Tùy em có tin hay không, anh đang chuộc lại lỗi lầm của mình. Nếu cả đời này không tìm thấy em anh sẽ cảm dực suốt đời.”

Cốc Tử vẫn im lặng, cô thấy tim mình vẫn đang đập từng nhịp trầm ổn, cô chậm rãi lên tiếng, “Đừng nhắc những điều ấy với tôi, tôi còn đau khổ hơn anh rất nhiều! Tôi đã buông tay rồi, tôi không trách anh, nhưng từ sau hãy nhớ, khi tìm người khác chơi mong anh chuẩn bị sẵn các biện pháp phòng tránh.”

“Không bao giờ có người khác! Vì em, lúc nào anh cũng giữ thân như ngọc, nếu cả đời này em không xuất hiện anh cũng sẽ không lấy ai khác.”

Cốc Tử chẳng chút động lòng, cô coi mấy lời đó như gió thoảng qua tai. Phải rồi, anh có lấy ai khác hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến cô, mà đàn ông ấy à, gã nào chẳng đứt túi sẵn vài chiêu lừa tình, tin sao được!

Trần Kiều đột nhiên nắm chặt hai tay lại, cố gắng dùng sức kéo, Cốc Tử trượt lại gần anh hơn, “Em xem cái này đi.”

Cốc Tử bất đắc dĩ nhìn vào màn hình điện thoại, phút chốc toàn thân cô run lên. Trong ảnh, hai mắt cô nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng lên vì rượu, hai tay cô quàng vào cổ Trần Kiều, mặt cô áp sát vào anh, môi còn nở nụ cười khoan khoái. Đó không phải là cô, tuyệt đối không phải là cô được!

Cốc Tử cố ý từ chối không xem, nhưng lúc này cô lại muốn giành lấy cái điện thoại của anh, thế nhưng tay Trần Kiều dài, anh đưa chiếc điện thoại lên cao không đưa cho cô, nói: “Khi đó em ôm lấy anh, thực sự anh không chịu nổi, là đàn ông đều không thể chịu nổi.”

“Anh định nói là tôi mê hoặc anh phải không?” Mặt Cốc Tử thất sắc, một trận gió thổi qua gây như thêm dư vị ảo não cho tình cảnh ấy, “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Bức ảnh này có mặt khẩu, bình thường không ai xem được” Trần Kiều vừa nói vừa lấy đầu ngón tay cái ấn ấn vài nút, bức ảnh đã biến mất. “Anh không có ý gì khác, nhưng đó là lần đầu tiên em chủ động với anh nên anh muốn giữ lại. Khi ấy anh rất vui, vì tưởng em cũng yêu anh. Nhưng sau đó em cứ gọi mãi gã sư huynh của em, đó là nguyên do vì sao sau hôm đó anh không dám nói ra sự thật.”

Cốc Tử lặng người bất động tại chỗ, đầu cô cúi rụp xuống. Trần Kiều nhìn thấy nước mắt cô rơi lăn xuống đầm cổ đem bên dưới rồi âm thầm biến mất. Không phải là cô không mạnh mẽ, chỉ là giây phút cô yếu đuối nhất lại vừa phập phù hiện ra môn một trước mắt, cô không chịu nổi nữa, suy sụp đến mức muốn nổi điên.

Trần Kiều chưa bao giờ thấy cô khóc, trong trí nhớ của anh lúc nào cô cũng vui vẻ, lúc nào cũng tươi cười lộ ra hai lúm đồng tiền trên má, để lại dấu vết sâu đậm trong trái tim của anh. Ngay lúc này đây, nhìn thấy bộ dạng mềm yếu của cô mà tim anh đau nhói, anh đưa tay đặt dưới mắt cô, mỗi giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay anh chẳng khác nào mỗi nhát búa giáng mạnh vào tim. Anh không dám lau nước mắt cô, anh móc điện thoại ngoan ngoan đưa cho cô, “Nhan Nhan, em đừng khóc nữa được không, điện thoại đây.”

Cốc Tử nghe thấy thì càng khóc to hơn. Người mẹ quá cố của cô vẫn thường gọi cô là Nhan Nhan, từ khi mẹ cô mất chưa bao giờ có người nào từng gọi cô như vậy, ngay cả cha cô cũng chỉ gọi cô là Tiểu Cốc Tử. Nỗi đau này chưa qua, nỗi đau kia đã ập tới, Cốc Tử khóc gần như không thành tiếng.

Ở một góc cách đó không xa, Tiểu Võ một tay giữ Dược Dược đang định chạy tới, một tay bịt miệng nó, “Đồ ngốc, ba cháu đang làm lành với mẹ cháu, không được đi.”

“Hu..u...uu...,” Dược Dược tức lắm, thằng bé nghĩ ba đang bắt nạt mẹ, ba làm cho mẹ khóc.

“Ngoan nào, nếu không nín cô đưa cháu lên lầu đó.” Tiểu Võ giữ chặt thằng bé, sợ nó chạy tới phá hỏng chuyện.

Cốc Tử vò lấy chiếc điện thoại ném bộp ra xa, trước mặt là bãi cỏ lớn nên có lẽ điện thoại dù ném thế vẫn chưa bị hỏng. Trần Kiều cũng chẳng tiếc gì, anh lại rút từ trong túi ra vài thứ đưa cho Cốc Tử, “Còn mấy thứ này nữa, em muốn thì ném nốt đi.”

Cốc Tử nhìn tay anh thì thấy đó là thuốc lá và bật lửa, cô chẳng ngại ngần rút một điếu thuốc ra châm lửa rồi bỏ vào miệng hút, động tác có vẻ thuần thục. Trần Kiều lặng người mất mấy chục giây, xong anh nhanh chóng rút vội điếu thuốc từ tay Cốc Tử vút đi, “Cốc Tử, sao em lại hút thuốc?”

Cốc Tử không trả lời câu hỏi đó, cô lạnh lùng, “Chìa khoá đâu?”

Thuốc lá thỉnh thoảng hút một điếu lúc buồn cũng tốt, nhưng cô không nghiện vì sợ ảnh hưởng tới Dược Dược.

“Anh không lừa em, anh không có thật mà.” Trần Kiều đứng dậy, Cốc Tử cười nhạt, cô nhanh tay rút một điều thuốc khác từ bao thuốc trong tay Trần Kiều rồi lại châm lên định dụi thẳng vào trước quần Trần Kiều, Trần Kiều hét lên một tiếng rồi luống cuống dùng tay kia gạt tay cô ra, “Cốc Tử, em thích dùng cách thức này sao?”

Tiểu Võ từ xa nhìn thấy, cô giật thót tim, trời ơi, Cốc Tử, sao cậu lại thích mấy trò ngược đãi dã man như vậy?

Cốc Tử cười nhạt, “Trần Kiều, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, anh còn dùng cách này buộc tôi ở bên cạnh anh, tôi chẳng ngại mà dùng cả ngàn cách để đoạn tuyệt đường con cái của anh đấy.”

Khác hẳn vẻ hốt hoảng vừa nãy, Trần Kiều bỏ mặc lời nói của cô ngoài tai, anh mỉm cười ám muội, lim dim đôi mắt, “Thực ra em chẳng cần làm gì cả, em cứ cương quyết chối từ anh như vậy thì đường con cái của anh cũng sớm tuyệt thôi.”

“...”

“Anh dễ bị kích thích vì mấy bức ảnh đó lắm đấy.”

“...”

Bản chất Cốc Tử chắc chắn cũng khá hứng thú chuyện phòng the, nghe Trần Kiều nói vậy cô vô ý nhoen miệng cười, rồi đột nhiên cô thấy trong tình cảnh ấy mà mình còn cười được thì rõ ràng không đúng lắm nên lại vội làm mặt nghiêm nghị. Thế nhưng chỉ một nét cười đó thôi cũng khiến Trần Kiều tự tin hơn hẳn, anh nhanh chóng nắm lấy bàn tay Cốc Tử ở phía tay cùng bị còng, mười ngón tay đan chặt vào nhau, Cốc Tử muốn rút ra nhưng Trần Kiều càng nắm chặt. Mắt Cốc Tử sầm lại, cô định giơ chân đá mạnh

vào chỗ nào đó cho bổ tức, Trần Kiều cũng nhanh chẳng kém, anh ào tới đè cô xuống đất.

Tiểu Võ đằng xa nhìn thấy liền thốt lên “Ôi trời”, hai cái người này định trần trụi ở đó ư?

Hai tay Dục Dục đã nắm thành nắm đấm, nó khua chân múa tay loạn cả lên, Tiểu Võ giữ chặt thằng bé lại rồi quyết định lôi nó vào nhà, “Trẻ con không nên xem những cảnh này, đi thôi, chúng ta vào nhà.”

Dục Dục bị Tiểu Võ lôi lên lầu thì chau mày bực bội nhìn cô “Ba bắt nạt mẹ, sao cô không cho cháu cứu mẹ!”

“Thằng nhóc này, cháu thì hiểu gì, đó là ân ái, trẻ con không biết không được nói linh tinh, nghe không?”

“Cô lừa cháu.”

“Ai thèm lừa cháu, ngày nào mẹ cháu cũng viết mấy thứ đó, nếu một người đàn ông thích một người phụ nữ sẽ đè cô ấy xuống đất, hiểu chưa hả nhóc?”

Dục Tiểu Võ nỗ lực “dạy dỗ” một phen, cuối cùng Dục Dục cũng tin là vậy, nó chun mũi lại bảo, “Vậy chúng ta xuống dưới xem, lần này cháu không kêu nữa.”

Tiểu Võ cóc nhẹ lên đầu thằng bé, “Con à, sau mẹ con có hỏi ai dạy con hư hỏng thì đừng có nói là cô nghe?”

Cóc Tử bị Trần Kiều ép xuống đất thấy ngực mình đau tức, còn Trần Kiều thì đắc ý ra mặt. Cóc Tử phát cáu lên, cô dùng tay không bị còng rút

vội chìa khoá trong túi quần của mình châm vào mông Trần Kiều khiến anh đau điếng, á lên một tiếng, “Cốc Tử, đau.”

“Anh dậy ngay cho tôi!”

Trần Kiều đau quá, nhưng cũng chẳng dám vạch chỗ đau của mình ra xem thế nào, anh còn làm thế không biết cô sẽ đánh anh thành bộ dạng nào nữa.

“Nhưng em phải hứa đừng đá vào chỗ đó của anh.” Trần Kiều ra vẻ ảm ức.

“Được.” Cốc Tử ngồi dậy khẽ rên rỉ, không thể xoa ngực trước mặt anh được, cô nhăn nhó chịu đau, giọng cáu cằn, “Trần Kiều, biết điều mau thả lão nương ra.”

Trần Kiều ngồi xuống nhặt cái điện thoại bỏ vào túi rồi nhìn Cốc Tử chăm chú, nói giọng vẻ thành thật, “Em chẳng hề già đi chút nào, em còn trẻ hơn mẹ anh.” *(Trần Kiều đang chơi chữ, vì từ ‘nương’ trong tiếng Trung được dùng để gọi mẹ.)*

Cốc Tử không còn sức nói gì nữa, cô mím chặt môi rồi cô ngồi bệt xuống cỏ, mắt nhìn vào hư không. Trần Kiều lắc người cô, “Nhan Nhan, Nhan Nhan....”

“Đừng gọi tôi là Nhan Nhan, tôi không thích người ta gọi tôi như vậy.”

“Quân Quân, Quân Quân...”

“Mẹ kiếp, Trần Kiều, anh không thấy buồn nôn sao? Cút sang một bên cho tôi!”

“Quân Quân, em hôn anh một cái được không?” Trần Kiều ngồi ở chỗ rất gần Cốc Tử, giọng điệu nũng nịu nhưng khuôn mặt không hề tỏ vẻ đùa cợt gì, thậm chí miệng còn hơi nhếch lên đầy ma mĩnh.

Mắt Trần Kiều vừa sáng lại vừa sắc sảo, nhưng lúc cười trông vừa gần gũi vừa dịu dàng, trước giờ Cốc Tử luôn biết Trần Kiều là một 'đứa trẻ' đáng yêu, chỉ là chưa bao giờ cô nghĩ mình và anh sẽ ngồi với nhau thế này. Cô cũng chẳng vừa, héch miệng lên nhìn anh, đưa tay lên vẫy vẫy rồi mỉm cười một cách khêu gợi, “Anh lại đây!”

“Ồ!” Trần Kiều không hề nghi ngờ gì cả, anh bị mê hoặc bởi đôi má lúm đồng tiền kia nên nhấc người ngồi xích lại gần. Chỉ đợi có thế, Cốc Tử cầm lấy tai anh ra sức véo, Trần Kiều đau quá kêu thất thanh nhưng Cốc Tử không chút mềm lòng, “Anh thả tôi ra thì tôi sẽ buông tay, nếu không cứ chờ đến lúc hỏng tai đi...”

“A, đau quá...” Trần Kiều rít lên, càng hét càng lớn tiếng. Ban đầu Cốc Tử vốn không định buông tay, thế nhưng họ ở ngay cổng khu chung cư, chẳng phải luôn có người qua lại sao, cô vừa bực vừa xấu hổ bất đắc dĩ phải nói lỏng tay, rít lên trong cổ họng, “Kêu cái con khi, anh tưởng anh là nô lệ tình dục bị ngược đãi chắc...”

“Ừ.” Anh gạt đầu kiêu xác nhận, “Chỉ của mình em thôi.”

Cốc Tử chán hẵn, tên tiểu tử này bây giờ không ngờ dây vào lại khó chịu như vậy, cô phúi phúi tay rồi bất ngờ thụi vào bụng anh một cái thật đau rồi mới cam lòng đứng lên. Trần Kiều cũng đứng dậy lẻo đẻo đi sau cô. Có lẽ cô ấy giận thật rồi, anh nghĩ thầm rồi hỏi nhẹ một tiếng, “Quân Quân, em cho anh một cơ hội được không?”

“...”

“VẬY từ nay, ngày nào anh cũng khóa tay mình vào với tay em, nếu em xem phim người lớn anh sẽ xem cùng em, em viết truyện người lớn anh sẽ là độc giả đầu tiên, lúc em ngồi dịch anh sẽ ở bên cạnh giúp đỡ em.”

“CẬM cái họng lại!” Cốc Tử nói như gào vào mặt anh, “Anh có bản lĩnh thì hãy khiến tôi yêu anh, nếu không, những thứ khác miễn bàn. Tôi không dám chặt tay anh thì tôi tự chặt tay tôi là được chứ gì?”

‘CẠCH’ một tiếng, tay cô nhanh chóng được thả ra. Trần Kiều nhếch mày trước con mắt ngạc nhiên của Cốc Tử, “Thực ra đây chỉ là đồ chơi tình dục thôi mà...”

“Mẹ kiếp!” Cốc Tử nhin không nổi, buông một tiếng chửi thề, thề mà để hấn đùa cợt cô này giờ.

“THÔI, chị họ đang ở đây nên anh về trước nhé, tạm biệt.” Trần Kiều thấy khuôn mặt đờ đờ nộ khí của Cốc Tử như bom sắp nổ thì nhanh chóng đánh bài chuồn.

Trần Kiều không về nhà mà lái xe tới nhà Cốc Tử ở thành phố W, anh nghĩ phải tìm cha cô để nói chuyện. Anh đã lấy được lòng thằng con trai, nhiệm vụ bây giờ là tiếp tục lôi kéo những người quanh cô cũng đứng về phía mình, như vậy, chắc chắn cô sẽ phải khuất phục, mà nếu chưa khuất phục cũng sẽ có người ở bên nói tốt cho anh. Không đánh nhanh thắng nhanh được thì dùng chiến thuật mưa dầm thấm lâu cũng tốt.

Nhưng Trần Kiều đã có phần tự phụ, khi anh gõ cửa nhà Cốc Tử, một người đàn ông đã đứng tuổi ra mở, ông ta nhìn anh chăm chăm bằng ánh mắt thiếu thân thiện, “Anh tìm ai?”

Trần Kiều nhìn ông, cảm giác mấy năm trước anh đã từng gặp ông nhưng đến giờ khác quá.

Trần Kiều cúi gập người, “Cháu chào bác, bác có phải là ba của Cốc Quân Nhan không ạ?”

“Anh là ai?” Ông già vẫn giữ nguyên thái độ dò xét, cảnh giác với anh.

Trần Kiều lễ phép đưa tay ra, “Cháu chào bác, cháu là cha của Được Được.”

Đến lúc này ông Cốc mới gần như ồ lên một tiếng, “Thật ư?”

“Vâng ạ, đây là giấy xét nghiệm.” Trần Kiều nghĩ có lẽ vụ này chắc thắng nên neho mắt cười, đưa tờ giấy cho ông Cốc.

Ông Cốc xem xong chẳng tỏ thái độ gì đặc biệt, nhưng ông ghé người sang một bên để Trần Kiều vào nhà. Trần Kiều bước vào thì có giọng phụ nữ hỏi vọng ra, “Anh Tấn, ai vậy?”

“Không có ai đâu!” Ông Cốc lớn tiếng trả lời rồi đưa Trần Kiều vào, đột nhiên không biết ở đâu lòi ra một cái đòn gánh, ông cứ thế quật tới tấp vào người Trần Kiều một trận, vừa quật vừa luôn miệng mắng, “Thằng chó chết! Không ngờ mày lại dám làm thế với con gái tao.”

Khi còn trẻ, ba Cốc Tử làm việc ở công xưởng, công việc nặng nhọc đã làm ông như được tôi luyện nên bây giờ tới tuổi này sức vóc ông vẫn còn rất tốt. Cái đòn gánh giáng xuống người Trần Kiều, ngoài đau thấu xương ra thì không còn cảm giác gì khác, anh không dám ra tay với người già nên chịu vài đòn, xong anh co giò chạy ra ngoài. Cửa đã bị khoá, Trần Kiều loay hoay mãi mới mở ra được.

Ba Cốc Tử vẫn chưa hết giận, thấy Trần Kiều đã bỏ chạy thì ném mạnh cái đòn gánh ra ngoài, bao lời thô tục trong miệng ông lần lượt tuôn ra cả,

ông chủ anh là thằng súc sinh, đồ đốn mạt, đồ cầm thú, còn dám xuất hiện trước mặt ông lần nữa ông sẽ không tha cho cái mạng chó của anh.

Người phụ nữ trong nhà chạy ra, “Anh Tấn, ai đó?”

Ông Cốc lại chủ một câu khó nghe, sắc mặt khó coi, mồ hôi vã ra từng giọt lớn.

Về phần Trần Kiều, anh bị đánh đến hai tay phát run không lái nổi xe. Anh ủ rũ ngồi ở ghế lái, lẽ nào sắp đến năm tuổi nên mới xui xẻo như vậy, vài ba ngày lại bị ăn đòn, vết thương cũ chưa lành đã lại thêm vết thương mới. Có lẽ vài hôm nữa anh phải bảo Cốc Tử mua cho anh mảnh vải đỏ hay chiếc quần sịp đỏ để lấy may, tất nhiên anh cũng biết nguyện vọng đó khó mà thành hiện thực. Nghĩ tới đó Trần Kiều lại bật cười, mấy chỗ đau nhức trong người cũng vui đi phần nào.

Sáng sớm trời hazy còn tờ mờ sương, Cốc Tử đang ngon giấc thì chuông điện thoại reo. Công việc của cô đợt này khá bận, đêm qua cô làm quên cả giờ giấc, mãi gần sáng mới lên giường đi ngủ. Lúc này cô cảm thấy vừa phiền não vừa bức dọc, mơ màng nhắc điện thoại lên sau đó liền nghe thấy đầu kia nói: “Xin hỏi cô có phải là bà Trần không?”

“Alô?” Cốc Tử ngái ngủ nhắc điện thoại lên, thấy số của Trần Kiều cô chắc chắn anh lại định giở trò gì bèn cúp máy ngay.

Chưa đầy ba giây sau, điện thoại lại đổ chuông, cô hét lên: “Alô, anh có thôi đi không hả?”

“Chào cô, anh Trần bị tai nạn xe đã được đưa vào bệnh viện Nhân Hòa, tạm thời đang trong tình trạng hôn mê.”

“Hả...?” Cốc Tử lặng người đi một lúc, sau đó cô như bừng tỉnh hẳn.

Cô vội chạy vào chỗ Tiểu Võ, “Tiểu Võ, Tiểu Võ, Trần Kiều có chuyện rồi.”

“Sao thế, sao thế?” Tiểu Võ đang ngủ ngon nghe thấy tin dữ liền vội vã bật dậy, “Có chuyện gì thế?”

Cốc Tử chỉ kịp nói, “Tai nạn ô tô.”

“Có nghiêm trọng không?” Tiểu Võ hốt hoảng, cô ném cái chăn đang ôm sang một góc.

“Không biết, anh ta đang ở trong bệnh viện ở thành phố W.”

“Sao lại ở W?” Tiểu Võ vừa thay quần áo vừa hỏi, “Còn Được Được thì sao?”

“Đưa thằng bé đi cùng thôi.” Cốc Tử chỉ nghĩ lỡ có chuyện gì thì ba con họ còn được gặp nhau lần cuối.

Tiểu Võ gọi điện thoại, một chốc đã có người đàn ông lái xe tới, trên đường tới thành phố W, Tiểu Võ hỏi Cốc Tử, “Sao Trần Kiều lại ở thành phố W?”

“Mình làm sao mà biết được.”

Tiểu Võ thở ra thườn thượt, giọng như sắp khóc đến nơi, “Mình đang nghĩ không biết có nên nói cho cậu mợ biết không đây, cậu đang ở nước ngoài, mợ đang bận việc thu mua, nhưng, nhưng...”

Cốc Tử nắm lấy tay bạn, “Đừng lo quá, hậu hoạn sống trăm năm mà.”

Dược Dược đang ngủ, cái miệng nhỏ xinh còn đang chu lên, điệu bộ ngủ trông đến ngon lành, nó chẳng biết có chuyện gì không hay đang xảy đến với ba nó cả.

Tại bệnh viện Nhân Hòa ở thành phố W. Trần Kiều đã tỉnh lại, anh bị tai nạn xe nhưng không nghiêm trọng lắm. Tối qua anh vốn định tìm khách sạn ngủ qua đêm, nào ngờ một chiếc xe phóng vụt qua, may mà nó cũng dừng kịp nên anh chỉ bị thương ngoài da và chấn động não một chút. Chỉ là lúc ngã ra đất, trong đầu anh hiện lên toàn bộ những khoảnh khắc trước đó, giống như toàn bộ cuộc đời trước đây đang hiện lại một lượt trước mắt, chẳng biết vì lý do gì, anh bị ngất đi, không còn biết trời đất gì nữa.

Lúc tỉnh lại, anh biết có người đã thông báo cho “bà Trần” rồi, tự nhiên anh thấy mừng ghê gớm. Trong điện thoại của mình anh lưu Cốc Tử là “bà xã”, cho nên khi xảy ra chuyện người ta chủ động gọi điện cho Cốc Tử đầu tiên.

Kết quả chụp X quang cho thấy không có gì nghiêm trọng, vết thương bên ngoài đều không phải do tai nạn gây ra. Người lái xe tông vào Trần Kiều thấy anh đã tỉnh lại thì vội xin lỗi, sau đó xin phép cáo lui vì có việc cần đi, mọi chi phí ở đây anh ta đã trả hết, nếu có việc gì cứ gọi cho anh ta. Trần Kiều độ lượng mỉm cười vẫy tay tạm biệt anh ta, còn không quên nói “Cảm ơn anh rất nhiều” khiến người lái xe kia chẳng hiểu ra sao nữa.

Trần Kiều lại nói “Lỗi là tại tôi, anh có việc xin cứ đi trước, cảm ơn anh đã giúp tôi lần này.” Nói xong anh lại chìm đắm trong mộng tưởng của mình, người lái xe kia thấy vậy thì có phần kinh ngạc, luống cuống hỏi bác sĩ có thật anh ta không bị gì không...

Trần Kiều thấy bình nước truyền đã sắp hết thì bảo y tá tiếp cho mình thêm một chai đường nho, y tá ngạc nhiên nhưng cũng chẳng biết phải nói sao, bệnh nhân là thượng đế, yêu cầu của anh ta cũng không quá đáng gì, hơn nữa người lái xe nọ là con trai viện trưởng, trước khi đi anh ta đã dặn dò phải đặc biệt chăm sóc ‘người bệnh này’.

Cốc Tử, Dược Dược và Tiểu Võ đến nơi thấy Trần Kiều đang nằm trên giường tiếp nước, hai mắt nhắm nghiền, môi nhợt nhạt, mép hơi sưng lên, trên mặt có mấy vết thương. Anh ‘vô ý’ để lộ ra cánh tay đầy các vết bầm tím và vết máu, tóc tai rối bời, lông mày nhăn lại như đang khó chịu lắm, nhìn anh lúc này trông thật là thê thảm, lại càng giống như một đứa trẻ thuần lương.

“Ba ơi...” Dược Dược là người đầu tiên không chịu nổi, nó ào ra trước, Cốc Tử kéo Dược Dược lại nói khẽ, “Con đừng động vào ba, ba sẽ đau lắm đấy!”

Tiểu Võ đứng bên cạnh hai mắt đỏ hoe từ lúc nào, từ nhỏ tới lớn cô chỉ chứng kiến cậu trai đích tôn duy nhất của gia tộc được chiều chuộng thương yêu ra sao, lần đầu tiên trông nháy Trần Kiều ở bộ dạng này, cô không khỏi xót xa. Cốc Tử dẫn Dược Dược bước gần lại bên Trần Kiều nói khẽ, “Trần Kiều, anh tỉnh lại đi, Dược Dược đến thăm anh này.”

“Ba ơi, Dược Dược đến thăm ba...” Thằng bé lại gọi khẽ Trần Kiều, giọng đầy sợ sệt.

Tiểu Võ lo lắng, “Nó bị hôn mê mãi không tỉnh hay sao, chúng ta phải đi hỏi bác sĩ xem.”

“Khụ... khụ...” Trần Kiều bắt đầu ho yếu ớt, anh từ từ mở mắt, tay không bị truyền nước nắm lấy tay Cốc Tử, giọng thều thào, “Cốc Tử, em đến rồi à, Dược Dược đến thăm ba rồi ư...”, rồi lại nhìn sang Tiểu Võ, “Chị họ, chị

cũng đến à?” Tiểu Võ âm ừ, cô kéo người y tá vừa bước vào hỏi thăm, “Chị ơi, chị đến xem, bệnh nhân tỉnh lại rồi.”

“À, anh này lúc này đã tỉnh rồi.”

“Chị ơi, chị lại xem, tôi thấy toàn thân khó chịu lắm.” Trần Kiều lên tiếng gọi y tá, giọng đầy thiếu ngủ.

“Lại khó chịu à?” Người lái xe đâm Trần Kiều nộ hình như đã xong việc nên quay lại thăm anh. Thấy mặt anh ta, Trần Kiều chán nản vô cùng, màn kịch này vẫn chưa diễn xong giờ lại xuất hiện người lạ, biết phải làm sao giờ.

Trần Kiều ho lên mấy tiếng, “Tôi thấy đầu hơi choáng, có lẽ vì được gặp bà xã và con trai nên tôi hơi xúc động. Cô y tá, cô giúp tôi rút cái này ra, tôi không muốn truyền nữa, tôi phải đưa con tôi đi chơi.”

Cốc Tử thấy vậy chẳng biết làm sao, cô vội bảo, “Trần Kiều, bộ dạng của anh hiện nay ảnh hưởng sâu sắc đến mỹ quan đô thị, anh nên nằm nghỉ thì hơn, khi nào hồi phục thì dẫn thằng bé đi chơi sau cũng chưa muộn.”

“Cô y tá, tôi nghe lời bà xã tôi, không làm phiền cô nữa vậy.” Trần Kiều đột nhiên quay ra, “Chị họ và người kia đâu?”

“Ông Ngự và cô ấy ra ngoài nói chuyện rồi.” Y tá lên tiếng trả lời.

“Hả?... Chắc không phải nói chuyện viện phí, không liên quan tới anh ta mà...” Trần Kiều vội giải thích cho cô y tá nộ, đợi cô ta ra ngoài xong anh quay ra Cốc Tử giọng hơi nũng nịu, “Bây giờ khắp người anh chỗ nào cũng đau, là vì bị ba em đánh đó.”

Cốc Tử hừ một tiếng, cô không tin, nói rồi cô giật tay mình ra khỏi tay Trần Kiều, giọng lạnh lùng, “Đừng nói vớ vẩn.”

“Thật mà, tối qua anh đến nhà em, định bụng gặp ba em cầu xin tha thứ, ông chẳng nói chẳng rằng lấy ngay đòn gánh nện anh một trận như tử. Ba em cũng khỏe thật đấy, suýt nữa anh không chạy nổi. Sau đó, hai tay anh run quá không lái xe được, nhưng ở chốn này anh có quen biết gì đâu, có lẽ là anh hoảng hốt quá nên... Lúc ngất đi anh còn nghĩ, nếu mình không dậy được nữa, liệu như vậy có thể coi là chuộc tội với em chưa...” Trần Kiều nói rất thành thực, Dục Dục ở bên ôm lấy tay anh, quay sang nhìn mẹ với vẻ mặt đáng thương. Cốc Tử nhìn hai cha con họ sao mà thân sắc giống nhau đến thế, cô hơi mỉm lòng chỉ quay ra bảo anh, “Trần Kiều, anh nghỉ ngơi đi.”

Trần Kiều đột nhiên rướn người lên, ôm lấy eo Cốc Tử kéo cô lại gần mình, đầu anh gục vào cổ cô. Cốc Tử định giãy ra nhưng thấy kim truyền nước vẫn còn cắm trên tay anh nên không dám động dẩy, “Trần Kiều, bỏ ra.”

Tay anh vẫn ôm cô thật chặt, giọng run run nhưng trầm ấm, anh cất lời hát, “Em là thiên thần của anh, và từ nay anh sẽ không còn cảm thấy u sầu, em chính là thiên thần của anh, em mang cho anh niềm vui sống, anh thậm chí còn học được cả cách bay cao, bay qua vô thường của nhân gian để hiểu rằng tình yêu là vật báu. Dù đời có đổi thay, chỉ cần có em sẽ có thiên đường... Em là thiên thần, em là thiên thần, em chính là thiên đường đầu tiên và mãi mãi của anh.”

“Cốc Tử, em là người đầu tiên và sẽ là người cuối cùng, anh sẽ không bao giờ buông em ra đâu.” Nói rồi anh nhẹ thả cô ra, miệng anh khẽ cười, âm áp như ánh mặt trời đầu đông bên ngoài cửa sổ.

Giọng hát trầm ấm của anh như ẩn chứa biết bao tình yêu, ánh mắt bắt lực của anh chứa đựng đầy sự hồi lồi, lúc anh bày tỏ tình cảm khuôn mặt anh đã lộ rõ tấm chân tình. Bây giờ Trần Kiều đã không còn là chú nhóc lăm lè của năm năm trước nữa, Cốc Tử cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Đã lâu Cốc Tử không nghe nhạc, cô chưa nghe bài “Thiên thần” này của ban nhạc Ngũ Nguyệt Thiên, nhưng cô thấy rất thích bài hát này. Trong phòng bệnh đột nhiên im ắng, Dục Dục là người phá tan bầu không khí ấy, “Ba, ba hát hay quá!”

“Vậy lần sau ba lại hát cho Dục Dục nghe nhé?” Trần Kiều đưa tay xoa xoa đầu con trai.

Cốc Tử thấy cảnh tượng vui vậy trước mắt thì không biết lòng mình đang ở trạng thái nào, cô kéo tay Dục Dục, “Con, để cho ba nghỉ đi, chúng ta về nhà thôi.”

Dục Dục cứ đứng yên đó, nó ngẩng lên nhìn mẹ, cái miệng lại chu ra, “Mẹ?”

“Gì thế?”

“Ba hát hay mà.”

“Ừ.”

“Vậy mẹ cũng hát một bài cho ba nghe đi, mẹ hát tiếng Anh cũng rất hay mà.”

Cốc Tử thấy hơi bối rối bèn quay ra cốc đầu thằng bé.

“Mẹ ơi, chúng ta còn đến thăm ba nữa không?” Giọng Dục Dục hơi lo lắng, Trần Kiều nhìn ánh mắt nó thì càng thấy yêu con hơn.

“Buổi sáng con vẫn chưa ăn gì, giờ có đói không? Hay là chúng ta đi ăn chút gì đó trước, xong qua thăm ông ngoại, lát nữa sẽ quay trở lại chỗ ba, có được không?” Cốc Tử hỏi ý kiến con rồi lại quay sang lạnh lùng hỏi Trần Kiều, “Anh có đói không?”

“Anh đói lắm, sắp chết vì đói đây!” Lúc trước Trần Kiều đã ăn rồi, nhưng để được gặp Cốc Tử thêm một chút anh vội nói với giọng thăm thương nhưng rất trơ trẽn.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Cốc Tử quay mặt đi không thèm nhìn anh, gã này với Dục Dục giống hệt nhau, chuyên làm bộ đáng thương để người ta mềm lòng thương hại. Nhưng Trần Kiều đang trong tình trạng như vậy, cô cũng không tiện từ chối. Lúc ra cửa Cốc Tử tìm khắp nơi mà không thấy Tiểu Võ đâu, gọi điện thoại thì thấy tắt máy. Cốc Tử hơi lo nhưng nghĩ chắc không có chuyện gì xảy ra nên dẫn Dục Dục xuống lầu dưới. Cô dẫn thằng bé đi ăn hoành thánh rồi đem lên cho Trần Kiều một bát, Trần Kiều lấy lí do bị đau tay, nhìn Cốc Tử bằng ánh mắt đáng thương, ý muốn cô đút cho ăn.

Cốc Tử phớt lờ như không thấy, đứng lặng một bên không động đậy.

Cốc Dục thấy ba thăm thương quá thì tiến lại gần, định đút cho ba ăn. Cốc Tử thấy vậy sợ con đánh rớt canh nóng nên lại đón lấy, ngồi xuống đầu giường nhẫn nại bón từng thìa cho anh ăn. Trần Kiều vô cùng sung sướng, anh từ từ nhai từng miếng, nụ cười còn động khêu môi, mắt ánh lên niềm hạnh phúc. Tuy Cốc Tử đã miễn dịch với ánh mắt tràn đầy tình cảm đó của Trần Kiều nhưng lúc này cô bị anh nhìn chăm chăm đến mức toàn thân đều thấy không thoải mái. Bón cho anh ăn hết bát hoành thánh, cô kéo Dục

Dược định đi ngay thì Trần Kiều gọi cô lại bằng giọng nhỏ nhẹ, “Cốc Tử, giúp anh lau miệng với.”

Cốc Tử thấy miệng anh còn đầy dầu mỡ, tuy làm bầm vài câu nhưng rồi cũng lấy giấy ăn lau cho anh. Cốc Tử vừa ra đến cửa thì Trần Kiều lại gọi giật cô lại. Cốc Tử khó chịu, nhưng giọng điệu cũng dịu hẳn, cô hơi mất bình tĩnh hỏi “Lại gì nữa?”

“Cốc Tử, em phải đền bù cho anh.” Trần Kiều đưa giọng nũng nịu, “Cũng vì gặp em mà anh mới bị bao chuyện xui xẻo như vậy.” Trần Kiều nói mà ánh mắt ngơ ngác ra chiều ngây thơ vô tội.

“Anh đúng là uống nhầm thuốc thật rồi.” Cốc Tử nhăn mặt rồi bước ra ngoài, Trần Kiều lại hét lên, “Cốc Tử, anh sắp tới năm tuổi rồi, nhớ mua cho anh một cái quần sịp màu đỏ.”

“Trời ạ, đồ dở hơi!” Cốc Tử buông một câu rồi bế Dược Dược đi ngay. Dược Dược ghé sát tai mẹ nó mà rủ rỉ, “Mẹ ơi, ba đáng thương quá, có phải ba đau lắm không mẹ?”

“Đáng đời hẳn!” Cốc Tử vô tình hứ một câu, nhưng rồi lại nghĩ dạy con như thế không tốt, cô lại nhẹ nhàng sửa lại, “Ba sắp khỏe rồi con.”

Cốc Tử đi loanh quanh bệnh viện một vòng vẫn không thấy Tiểu Võ đâu, gọi điện thoại thì tắt máy, cô bắt đầu thấy lo thực sự. Đột nhiên điện thoại của Cốc Tử reo lên, là một số lạ, “Alô, cô Cốc phải không? Tôi đưa cô Võ Tiểu My đi trước rồi.”

“Alô. anh là ai?”

Không có câu trả lời, đầu dây bên kia đã cúp máy, Cốc Tử nhớ ra giọng nói này rất giống với người đã gọi điện thông báo cho cô sáng nay, có lẽ

chính là người đàn ông cô vừa gặp trong bệnh viện hồi sáng. Tuy chưa nhìn rõ nhưng có vẻ anh ta không phải người xấu. còn nếu không sau khi đâm phải Trần Kiều anh ta đã bỏ chạy ngay.

Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại đến bao lần thì cô vẫn không thể ngờ đến việc Tiểu Võ bạn cô và người đàn ông này lại có mối duyên lạ lùng như vậy về sau.

Cốc Tử đưa con về nhà ngoại, ba cô đã tới nhà máy, mẹ kế Lâm Thanh của cô ở nhà, thấy Cốc Tử đưa con về thì vui ra mặt, bà tiến lại gần đón lấy Dục Dục, “Cháu yêu, thế là cháu đã về thăm bà ngoại rồi.”

“Bà ngoại.” Thăng bé hôn lên má bà nó một cái rồi kêu rồi quay ra cười tí cả mắt.

Bà Lâm Thanh xuống phòng bếp bung lên mấy thứ đồ ngon cho Cốc Dục, Cốc Tử thấy con cười sung sướng thì vỗ vào trán nó, “Nhóc con, ăn ít thôi, vừa ăn canh bánh bột xong.”

Bà Thanh vừa nựng thăng bé vừa nói với Cốc Tử, “Tiểu Cốc, hôm qua có một cậu thanh niên qua đây, mẹ không biết đầu cua tai nheo ra sao nhưng bị ba con đánh cho một trận như tử, ở đây vẫn còn giấy xét nghiệm nói cậu ta là ba của Dục Dục.”

Cốc Tử vốn tưởng Trần Kiều nói linh tinh, giờ thấy mẹ kế nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên, “Chẳng lẽ là thật sao?”

Bà Lâm Thanh không rõ lắm nhưng vẫn gật đầu, “Tất nhiên là thật!”

“Ba con đánh người ta thật à!” Cốc Tử lại hỏi. Cốc Dục ôm lấy cổ bà Lâm Thanh mà nũng nịu, “Sao ông ngoại lại đánh ba ạ, ba rất tốt với Dục Dục. Không được, đợi ông ngoại về Dục Dục sẽ xử lý ông ngay.”

“Ôi cái thằng quỷ con này, đòi xử lý ông ngoại cơ đấy.” Bà Lâm Thanh véo mũi thằng bé, rồi như nhớ ra gì đó, bà quay lại hỏi Cốc Tử, “Cốc Tử, cậu thanh niên đó có tốt với con thật không, cậu ta trông thế nào, gia cảnh có tốt không?”

“Ba tốt với mẹ lắm ạ, lại còn rất đẹp trai nữa.” Dục Dục nói lớn, Cốc Tử kéo nó lại тет nhẹ vài cái vào mông, “Đừng có nói linh tinh, trẻ con leo mép.”

“Nhưng đúng là thế mà.” Cốc Dục vẫn cố cãi, nó nhìn Cốc Tử ra vẻ không hiểu sao mẹ lại có thái độ như thế.

Bà Lâm Thanh tuy là mẹ kế nhưng vốn là người lương thiện. Lúc còn nhỏ Cốc Tử cũng là một đứa trẻ cứng đầu, sau khi mẹ ruột qua đời thì không chịu chấp nhận việc ba lấy vợ mới, cô thà ở trường chứ không muốn tiếp xúc với mẹ kế nhiều. Giờ cô đã trưởng thành, quan hệ của hai người đã không còn xa cách như xưa mà gần gũi nhiều hơn, nhất là từ khi cô đem Dục Dục về nhà thì chính bà là người đứng ra làm công tác tư tưởng với ba cô. Bà Lâm Thanh có hai con trai riêng nhưng đều sống xa nhà, lại thấy Cốc Tử thân thiết hơn nên giờ rất quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của cô. Vừa nghe tới chuyện người thanh niên nọ, cả đêm bà không ngủ được, “Cốc Tử, cậu thanh niên đó là ba của Dục Dục thật sao?”

“Tất nhiên là ba của cháu rồi!” Dục Dục lại tranh lời Cốc Tử. Cốc Tử bế thằng bé đặt lên ghế ngồi cho ngay ngắn rồi trừng mắt nhìn nó, “Con tự ăn đi, đừng có nói leo vào chuyện của người lớn.”

Bà Lâm Thanh đương nhiên không chịu tha cho Cốc Tử, bà kéo cô hỏi rất nhiều chuyện, Cốc Tử thấy không thể giấu được nữa nên cũng kể sơ qua cho bà nghe. Bà Lâm Thanh biết chuyện thì cười vui vẻ như chuyện hôn sự giữa hai người sắp thành đến nơi, còn luôn miệng tám tặc, “Cốc Tử à, con

qua lại với người ta đi, thằng bé đó thật lòng đấy. Nghe ba con nói trông nó cũng bảnh bao lắm, mẹ còn tưởng ông ấy nói đùa.”

“Mẹ... Con với cậu ấy không thể được đâu.” Cốc Tử nghĩ bụng, đó chính là sự khác biệt giữa hai thế hệ.

“Sao lại không thể chứ? Mẹ thì lại nghĩ là được, tuổi tác không thành vấn đề, bây giờ là thời đại nào rồi con? Mà cậu ấy lại thích con thế cơ mà, năm năm đã qua nhưng nó vẫn một lòng một dạ với con. Mà quan trọng nữa là cậu ấy là ba ruột của Dục Dục. Hạ Dữ Quân cũng là người tốt, nhưng ba ruột chẳng phải vẫn hơn sao? Con nghĩ xem, một người đàn ông trước khi cưới đối xử với con rất tốt nhưng sau khi cưới lại muốn có con của mình nữa, thì Dục Dục phải làm sao, hả?”

Cốc Tử nghe thế chỉ ậm ừ, cô thấy chuyện này bắt đầu rắc rối hơn, “Mẹ, mẹ quên mất điều cốt yếu rồi.”

“Điều đó không phải là cốt yếu nữa, chỉ cần con kết hôn với cậu ấy thì mọi chuyện sẽ hợp tình hợp lý cả.”

Cốc Tử hít một hơi thật sâu, cô vẫn biết mẹ kế của mình bình thường là người có đầu óc nhanh nhạy, mấy việc quyết toán sổ sách ở nhà máy của ba cô đều do một tay bà giúp, quy mô nhà máy ngày càng mở rộng, các quyết định này kia của nhà máy bà cũng đều góp thêm ý kiến rất sáng suốt. Thật là người phụ nữ đảm đang khéo léo, việc gì cũng lo được tươm tất vẹn toàn, thế nhưng sao với chuyện của cô bà lại u mê vậy?

“Mẹ, chuyện này khó nói lắm. Thực là...” Cốc Tử lúng túng không biết phải diễn đạt ra sao.

“Đợi ba con về rồi nói chuyện tiếp nhé. Riêng mẹ thấy cậu đó được đấy.” Nói rồi bà Lâm Thanh quay sang hỏi Cốc Dục, “Dục Dục, con có thích

ba con không?”

“Có ạ, con yêu ba lắm, nhưng mẹ lại không để ý tới ba.” Dục Dục cố tình nói lớn như sợ người khác không nghe thấy.

Cốc Tử thở dài, “Mẹ, mẹ đừng cố chấp như vậy.”

“Mẹ không cố chấp, mẹ chỉ muốn điều tốt cho con thôi, ừ thì cậu đó khi còn trẻ đã phạm sai lầm, nhưng giả sử khi ấy cậu ta có thừa nhận ngay thì chúng ta cũng sẽ không đồng ý. Năm năm trước cậu ta chẳng là gì cả, chỉ là một đứa mới tốt nghiệp cấp ba, cậu ta có thể mang lại gì cho con? Nhưng giờ thì khác rồi, cậu ấy đã trưởng thành, độ tuổi lại vừa đẹp, con đừng cố chấp, đừng giữ mãi chuyện của quá khứ trong lòng. Cái gì nên buông thì buông con ạ, như vậy tốt cho con, tốt cho cả Dục Dục.”

Cốc Tử biết không thể tiếp tục nói chuyện này với bà nữa, cô chẳng hiểu rốt cuộc thì bà nghĩ gì! Cốc Tử nói gì bà cũng có lý lẽ phản bác lại khiến cô chẳng biết nói sao, cuối cùng, cô lấy lý do đưa Cốc Dục đi mua đồ rồi đi luôn, cô muốn tai mình được yên tĩnh thanh thoi một chút. Lúc này, tâm trạng cô quả thực không được tốt lắm, cái tên Trần Kiều cứ vang lên trong đầu cô. Phải, anh thích cô nhưng cô không yêu anh. Anh là ba ruột của Dục Dục, nhưng không vì thế mà cô phải động lòng chứ? Nghĩ đi nghĩ lại cô thấy chỉ còn một cách chấm dứt quan hệ với anh: Đi gặp mặt.

Cốc Tử dẫn Cốc Dục dạo qua các dãy phố một lượt, đột nhiên thằng bé chỉ tay vào một cửa hiệu, miệng la lớn: “Mẹ ơi, quần sịp màu đỏ, quần sịp màu đỏ!”

Cốc Tử nhìn theo hướng con chỉ, thấy trong cửa hiệu gần đó đang treo một chiếc quần sịp ren đỏ còn gắn sẵn cả giá tám trăm tám mươi tám đồng, cô ngượng ngùng, vội lấy tay bịt miệng con, “Cốc Dục, mình đi chỗ khác xem nào.”

Cốc Tử vốn chỉ định đưa Cốc Dục lang thang phố chơi cho khuây khỏa, nhưng thằng nhóc con cô không biết đã bị Trần Kiều mua chuộc kiểu gì mà cứ một mực bắt mẹ phải vào cửa hàng mua cho bằng được cái quần sịp đỏ ấy. Cốc Tử bắt lự, bắt đắc dĩ đi vào một cửa hàng bán đồ lót dành cho người già trong một hẻm nhỏ và vắng vẻ, sau khi chọn được một chiếc quần đỏ giá mười đồng, cô mẫn nguyện nhắc nó lên lắc qua lắc lại trước mặt Cốc Dục, “Ba con mặc loại này mới thích hợp nhất”

Cốc Dục còn nhỏ chưa biết gì nhiều, chỉ cần thấy mẹ mua cho ba Trần Kiều của nó một chiếc quần sịp màu đỏ thì nó gật đầu lia lịa.

“Ông chủ, bớt chút đi, tám đồng nhé.”

“Không được đâu cô ời, mười đồng đã rẻ lắm rồi.”

“Tám đồng đi, con số đó may mắn biết bao!” Cốc Tử trả một hồi, cuối cùng cũng mua được chiếc quần với giá tám đồng. Bỏ chiếc quần vào túi xong cô đeo nó vào tay Cốc Dục, “Đợi chút nữa gặp thì con đưa cho ba nhé.”

“Mẹ thật tốt bụng!” Cốc Dục ngẩng đầu nhìn mẹ cười tí mắt. Cốc Tử thấy nụ cười ngọt ngào rạng rỡ ấy của con thì mọi điều không vui ban nãy đều tan biến cả. rồi bất chợt cô lại cười méo máo, quan hệ huyết thống thực sự khó mà dứt bỏ được...

Khi Cốc Tử đưa chiếc túi đựng chiếc quần sịp màu đỏ cho Trần Kiều, đầu tiên anh có phần ngại ngùng, nhưng ngay sau đó bỗng vui mừng khôn xiết, có lẽ do tâm trạng đã được giải tỏa. Anh cười lớn rồi khư khư giữ chiếc quần trong tay, cứ như nó có phép thần thánh làm lành mọi vết thương vậy.

Cốc Tử hứ một tiếng, “Bệnh nhân, thăm cũng thăm rồi, quà cáp cũng đầy đủ rồi, về cơ bản là không còn việc gì nữa...” Nói rồi cô đưa tay ra trước mặt anh, “Phiền anh đưa điện thoại cho tôi.”

Trần Kiều vừa định đưa nhưng anh lại lắc đầu, “Không đâu!”

“Anh làm ơn sửa lại tên cho tôi là Cốc Tử, hoặc xóa đi, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu, coi như chuyện gặp mặt con chúng ta miễn bàn, nhá!”

Trần Kiều mỉm cười, ngoan ngoãn đưa điện thoại cho cô, “Em nói thế làm anh cứ nghĩ như mình sắp li hôn đến nơi. Ồ, nếu chúng ta kết hôn rồi thì còn lâu anh mới chịu li hôn, em tốt bụng thế, đáng yêu thế, cá tính thế...”

“Đồ dở người.” Cốc Tử thấy cái miệng gã này giờ mới leo mép trơn tru làm sao, hoàn toàn khác với cậu học trò lúc nào cũng im như thóc trong bồ năm xưa, cô vút điện thoại trả cho Trần Kiều rồi bảo con, “Cốc Được, chúng ta về thôi.”

“Mẹ, ba khen mẹ như tuyên dương các hạn nhỏ trong trường mẫu giáo của con vậy.”

Cốc Tử chỉ trỏ vào đầu mình, “Ba con ấy à, cái này thỉnh thoảng hơi âm, con đừng nghe những gì ba nói.”

Lúc rời đi, Cốc Được không muốn chút nào, nó ngược đôi mắt to tròn đen láy của mình lên nhìn Cốc Tử, “Mẹ, con muốn ở lại chơi với ba, nói chuyện với ba một chút nữa.” Được Được quả có bài nũng nịu, cũng chẳng biết học được từ đâu, nói xong nó lại cúi đầu nhìn gằm gằm vào chân mẹ nó. Cốc Tử đành miễn cưỡng nhượng bộ, “Đi đi, thằng khỉ đáng ghét, vậy mẹ đi có chuyện, chút nữa quay lại đón con.”

Thực ra Cốc Tử chẳng có chuyện gì cả, chỉ là cô không muốn ở đó chứng kiến cảnh hai ba con họ ‘tình cảm thăm thiết’ với nhau, cô vất vả nuôi dạy thằng bé mà giờ nó cứ bám lấy người ta, nghĩ mà ảm ức như thể vô cớ bị mèo cào. Cốc Tử tìm một quán trà rồi tranh thủ ngồi đó nghĩ về cuốn sách đang viết dở, liệt ra mấy phần chính để viết cho dễ. Buổi chiều loáng cái đã trôi qua, thấy cũng đã muộn nên cô định tới bệnh viện đón Cốc Dược, nhưng đúng lúc đó lại nhận được điện thoại của bà Lâm Thanh.

“Alô, mẹ ạ? Có chuyện gì không mẹ?” Cốc Tử vừa hỏi mẹ kể trong điện thoại vừa đặt một dấu chấm trên trang đang viết dở trong cuốn sổ nhỏ trên bàn, coi như đã quyết định xong cái sườn truyện.

“Mau về nhà đi con, mẹ đã nấu một bữa thịnh soạn chờ con về đây.”

“Vâng ạ, con đi đón Cốc Dược rồi về ngay.”

“Không cần đâu con, Tiểu Kiều và Dược Dược đã về nhà rồi.”

“Mẹ... mẹ nói gì cơ ạ?” Khuôn mặt Cốc Tử nhanh chóng biến sắc, tim cô đập thình thình.

“Con mau về đây, mẹ làm món cá kho tộ con vẫn thích đó.”

Thế rồi điện thoại cúp ngay, nghe thấy tiếng tút tút ở đầu kia mà Cốc Tử vẫn chưa hiểu được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ cảm thấy cổ họng mình cứng đờ lại. Cái tên Trần Kiều khốn kiếp này! Vừa rồi đáng lẽ cô không nên để Dược Dược ở lại mới đúng, gã thật lắm trò, phút chốc đã lôi được cả thằng bé vào hùa với mình. Cốc Tử vẫy một chiếc taxi nhanh chóng về nhà, vừa bước tới cửa cô đã lớn tiếng hét, “Trần Kiều, anh mau cút đi cho tôi.”

Bà Lâm Thanh từ trong bếp bước ra vội vàng lau đôi tay vẫn còn dính dầu mỡ vào chiếc tạp dề rồi tiện kéo Cốc Tử vào bếp nói khẽ, “Cốc Tử, con làm gì vậy, đến nhà là khách mà.”

“Lát con phải cho Cốc Được một trận, thằng nhóc này... Hán gian.”

“Ôi trời ơi, con nói cái gì vậy?” Bà Lâm Thanh nhét ngay cái muống vào tay cô, “Con xào rau cho mẹ, mẹ đi rửa cua.”

Cốc Tử giận quá không nói thêm được lời nào, cánh mũi phập phồng, cô cảm thấy lửa giận trong lòng thậm chí có thể xào chín thức ăn. Xào xong đĩa rau, cô thấy tâm trạng mình đỡ hơn đôi chút, cô vừa dọn dẹp bếp vừa lầm bầm trong miệng “Thôi được rồi, không sao, đợi ba về sẽ đánh chết tên đáng ghét đó một thể.”

“Còn có mẹ mà.” Bà Lâm Thanh lại có vẻ vui ra mặt, “Thằng bé trông được đấy con, bảo sao con lại sinh ra được một Được Được khôi ngô đến vậy.”

Cốc Tử thấy mẹ cũng về phe Trần Kiều thì bực bội thở hồng hộc ra đằng mũi, nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt. Giờ cô chỉ muốn xông ra ngoài đánh cho Trần Kiều một trận nhưng xem chừng không được, cũng chẳng còn cách nào khác ngoài cố thủ đợi thời. Vừa đúng lúc, Trần Kiều đứng ở cửa bếp, tay bám vào cửa hỏi nhẹ, “Con giúp gì được không ạ?”

Bà Lâm Thanh vội đi tới, với giọng điệu xót xa như chính con ruột bà còn đang đau bệnh, bà bảo, “Cái thằng này, còn đang bệnh thể mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Hừ, cứ giả vờ đi...” Cốc Tử lườm Trần Kiều, còn anh thì lại cười với cô rất ngọt ngào, mắt anh sáng lên, ngày nào cũng được cô nấu cơm cho ăn thì cô có lườm anh thế nào anh cũng chỉ cảm thấy hạnh phúc thôi.

Lúc Cốc Tử dọn thức ăn lên bàn thì ba cô về tới nhà, thấy một bàn đầy người ông thoáng ngạc nhiên, ông quay sang nhìn Trần Kiều với ánh mắt không lấy gì làm hữu hảo, miệng cũng lập tức giở giọng mắng người. Bà Lâm Thanh vội tới ôm lấy ông, vỗ vỗ vai rồi kéo ông ra ngoài. Ông Cốc hai mắt đỏ rực, mặt mày cau có, vốn dĩ ông đã già trước tuổi, lúc này trông ông càng dữ dằn hơn, như sẵn sàng lao đến ăn tươi nuốt sống Trần Kiều. Trần Kiều sau trận đòn hôm trước của ông thì lúc này cũng bắt đầu sợ hãi, anh kéo vạt áo Cốc Tử cầu cứu, “Quân Quân, em phải bảo vệ anh đây.”

Cốc Tử quay sang nhìn Trần Kiều nhưng không nói gì. Cô ngồi yên chỗ của mình, cúi đầu ăn cơm, Được Được thấy vậy thì ngẩng đầu nhìn anh, nháy nháy mắt với ba xong nó quay sang quan sát mẹ, thấy mẹ không phản ứng gì thì lại cúi đầu ăn cơm tiếp. Tuy Cốc Được rất muốn đứng về phe ba nhưng nó cũng không dám chọc giận mẹ.

Bà Lâm Thanh thấy hết thái độ của mấy đứa nhỏ, bà kéo ông chồng ra ngoài nói chuyện.

Một lúc lâu sau cả hai ông bà cùng đi vào, tuy ông vẫn giữ thái độ như trước đó với Trần Kiều nhưng không có hành động gì khác. Ông định không ngồi vào bàn nhưng bà Lâm Thanh cứ kéo ông ngồi bằng được, vừa kéo vừa dỗ dành, Cốc Tử thấy không khí nặng nề thì ho lên mấy tiếng nhưng cũng không nói gì. Trần Kiều chào ông bằng bác nhưng ông chỉ ‘hừm’ một tiếng. Chỉ có Được Được còn bé, chẳng biết quan sát sắc mặt người lớn, nó tiến lại gần ông ngoại, gọi ông ngoại mấy tiếng nghe cứ ngọt xớt khiến không khí bữa ăn cũng dịu xuống phần nào. Cốc Tử ăn xong thì dọn dẹp qua loa rồi lên lầu.

Công việc hôm nay cô vẫn chưa làm, phải bảo người ta gửi qua mạng cho cô mới được. Cô lại có thói quen về đến nhà là phải tắm ngay, hôm nay cả ngày ở ngoài thấy người cũng mệt mỏi rồi, cô vào tắm rửa rồi mặc một

chiếc áo ngủ rộng ra ngoài. Ra tới nơi thấy hai cha con Cốc Dục đang đùa nghịch trên giường thì hơi cáu, cô quát Trần Kiều, “Anh ra ngoài mau!”

Trần Kiều lấy một chai dầu ở đầu giường đưa cho Cốc Tử, “Em xem mấy vết thương ở lưng anh, đều là do ba em đánh, em phải đền cho anh, bôi dầu cho anh đi.”

“Anh tự đi mà bôi!” Cốc Tử quát Trần Kiều một cái rồi bước tới trước bàn để máy tính. Trần Kiều không nản, anh cầm chai dầu đi tới với bộ dạng khô sở, cứ thế ngồi bên cạnh Cốc Tử, đến khi cô mở QQ lên, chỉ thấy xuất hiện rất nhiều các thông tin cấm trẻ em dưới mười tám tuổi hiện ra, anh liền kéo cầm cô quay ra phía mình, “Hoá ra em thích mấy cái này...”

“Cút đi.” Cốc Tử hất mạnh tay Trần Kiều ra.

“Bôi dầu cho anh đi mà, tay anh với không tới.”

“Dục Dục, ra bôi cho ba con đi này. Ba con thực quá phiền phức.” Cốc Tử nói rồi tắt màn hình chat, cô nhận file công việc mới gửi rồi chuẩn bị làm việc luôn. Dục Dục chun mũi lại, “Lọ dầu này là của bà ngoại đưa cho, mùi hơi lắm. Dục Dục không làm được đâu, mẹ làm đi ạ.”

Trần Kiều bắt đầu cởi áo, chỉ sau vài động tác anh đã cởi hết y phục ở thân trên, ngồi run rẩy trước mặt Cốc Tử. Thành phố này gần biển nên khá lạnh, dù trong phòng đã mở điều hoà. Cốc Tử thấy mình mảy Trần Kiều đầy vết thương thì cũng hơi mũi lòng, cô nhăn nhó nhận lấy chai dầu từ tay anh rồi chỉ sang chiếc giường bên cạnh, “Nằm xuống đi.”

Trần Kiều nghe thấy thế liền ngoan ngoãn nằm xuống, không quên nháy mắt với cậu con trai rồi toét miệng ra cười.

Cốc Tử lấy tấm bông ra, lúc bôi dầu cho anh cô quyết định trả thù cho bố ghét nên bôi mạnh tay vào vết thương, Trần Kiều rít lên, khuôn mặt anh khổ sở gục trên gối, nhưng vẫn cố nhẹ nhàng, “Cốc Tử, mấy năm nay em vất vả quá.”

Cốc Tử lại ấn mạnh vào vết thương, vừa làm vừa miên man nghĩ “Cơ thể tên tiểu tử đáng chết này đúng là đẹp thật, cơ bắp cuồn cuộn...”

“Anh chỉ yêu mình em, bị trúng độc của em rồi. Có em bên cạnh dù em đối xử với anh thế nào anh đều cảm thấy vui hết. Giờ em gần anh như thế này, anh thấy mình như đã trên thiên đường rồi. Nếu em còn giận chuyện trước đây, anh sẽ dần cảm hóa em, nếu em không giận nữa, xin em cho anh một cơ hội. Anh biết anh có lỗi với em, nhưng việc xảy ra thì đã xảy ra rồi, không thay đổi được nữa, nếu em đồng ý thì anh xin lấy tính mạng này đền bù cho em.”

Cốc Tử vẫn im lặng không nói gì.

“Em đừng lấy chuyện tuổi tác ra làm cái cớ, cũng đừng bảo anh ấu trĩ. Anh là người thế nào chắc em hiểu.”

“Xong rồi đó, anh về đi.” Cốc Tử lạnh lùng.

Thế nhưng Trần Kiều lại nằm yên không động đậy, mắt nhắm lại giả vờ như đã ngủ. Cốc Tử lay anh mấy cái nhưng anh vẫn nằm yên, cô cười nhạt, “Thế thì tùy anh.” Nói rồi cô quay lại bàn máy tính để làm việc cho kịp tiến độ hàng ngày.

Cốc Tử dịch được một ít tài liệu thì thấy người đã thấm mệt, làm động tác vươn vai mấy bận cho đỡ mỏi, vô tình quay ra, thấy hai ba con đã ôm nhau ngủ ngon lành từ lúc nào. Cốc Tử bỗng nhiên thấy mềm lòng, cô thở dài một tiếng rồi lại giương bả chăn ra đắp cho họ. Làm việc đến nửa đêm

công việc mới tạm xong, cô thả người ngã lưng ra ghế rồi nhẹ nhàng thở, đột nhiên thấy trước mặt có cốc nước, lại thêm hai bàn tay đang ra sức đấm bóp vai cho mình, giọng Trần Kiều hơi khàn khàn vang lên sau lưng, “Em nghỉ sớm đi.”

Nói rồi anh cứ thế thản nhiên cởi quần dài ngay trước mặt cô rồi về giường đi ngủ.

Cốc Tử chưa thể định thần lại ngay được, anh bá chiếm chiếc giường của cô rồi, giờ cô ngủ ở đâu? Anh cũng tự nhiên quá mức đấy.

Cốc Tử ngáp mỗi cả miệng cũng chẳng thay đổi được gì, cô đi lấy một bộ chăn gối trong tủ ra rồi để vào mé giường, ghé lưng vào đó ngủ một giấc thật sâu. Nửa đêm tỉnh giấc, cô uể oải mở mắt ra thì bỗng giật mình, bên cạnh cô có một người đang nằm ngủ ngon lành, hơi thở anh đều đều, vì sợ cô không có chỗ nằm thoải mái nên anh nằm cách cô rất xa, lại chỉ che người qua loa, cả nửa tấm lưng gần như ở bên ngoài mé giường. Cốc Tử định gọi anh ta dậy nhưng rồi cô lại không nỡ, cô cứ thế nhìn anh trong bóng đêm một hồi, mãi sau mới thở dài, cô kéo vội chiếc áo len bỏ đầy từ hôm qua ném lên người anh.

Rồi Cốc Tử lại chuyển mình ngủ tiếp, tối qua cô đã gửi đơn xin nghỉ phép, ba hôm nữa là sinh nhật ba cô, cô quyết định nghỉ ở nhà mấy ngày. Chẳng hiểu sao cô thấy hơi râm rút, mà vì lý do gì cô cũng chẳng rõ.

Lúc Cốc Tử tỉnh dậy thì đã không thấy Trần Kiều đâu, lúc nửa đêm cô không tỉnh giấc thì cũng không biết anh ta nằm chật chội thế nào. Cốc Tử ôm chăn ngồi dậy, cô buộc tóc lại rồi kéo chăn đắp cho con, đang định vào nhà vệ sinh rửa mặt, tới cửa cô mới thấy Trần Kiều từ trong đó đi ra, thấy mặt Cốc Tử còn đang ngơ ngác anh đã cười láu cá, “Hi hi, chào em...”

Cốc Tử ừ một tiếng, thoáng thấy anh vừa cầm cái gì đó giấu vội ở sau lưng cô nhăn mày, “Cái gì thế?”

“Không có gì đâu.” Trần Kiều vội vã lắc đầu.

“Hả?” Cốc Tử lườm anh, “Thành khẩn chút đi”

Trần Kiều lúc đấy mới ngoan ngoãn bỏ hai tay ra trước mặt Cốc Tử, một tay là chiếc quần sịp màu đỏ Cốc Tử mua cho, tay kia là chiếc áo thu đông màu trắng Cốc Tử thay ra hôm qua, chỉ có điều chiếc áo trắng đã bị nhuộm sang màu đỏ.

Cơn giận của Cốc Tử từ đâu đột ngột bốc lên, cô lườm một cái như muốn xé nát anh rồi ban luôn một nắm đấm, “Trần Kiều, anh giỏi thật đấy.”

Trần Kiều né sang một bên, mặt khở sở, “Quân Quân, là anh có ý tốt thôi mà!”

“Tốt cái đầu anh!” Cốc Tử bực bội giật lấy chiếc áo từ tay anh, cô nhìn vào nhà vệ sinh thấy toàn bộ quần áo của mình đang được ngâm cả trong một thùng nước nhỏ, nước mang màu đỏ rực... Cốc Tử tức sôi cả ruột, cô ném đồ đang cầm trong tay xuống ngay nền nhà rồi kéo Trần Kiều xềnh xệch vào trong nhà tắm thuê cho một trận, “Ai cho anh động vào đồ của tôi? Ai cho phép, hả? Đầu óc anh có làm sao không hả?”

Trần Kiều ôm lấy đầu, rồi anh ngồi thụp xuống ôm lấy chân cô, “Quân Quân, đừng giận nữa, anh chỉ muốn giặt đồ giúp em thôi mà.”

“Ai cho anh tự tiện giặt đồ của tôi?” Cốc Tử bực bội, “Đám quần áo, thế là vứt đi cả rồi!”

“Để anh đền cho em.”

“Tôi thềm vào!” Cốc Tử thở hồng hộc, đánh cũng đã đánh rồi, cô hằm hằm định bỏ ra ngoài nhưng chưa bước được mấy bước thì đột nhiên eo cô bị kéo mạnh vào trong. Trần Kiều kéo sát cô vào tường, môi anh nhanh chóng đè lên môi cô, cứ như chớp giạt vậy.

Vừa lúc đó cái đầu nhỏ của Cốc Dục ló vào, nó nhìn thấy vậy thì ba chân bốn cẳng chạy ra, vừa chạy vừa che mắt, “Ba làm chuyện xấu, ba làm chuyện xấu...”

Cốc Tử đẩy Trần Kiều ra, vừa bực vừa xấu hổ với con, cô nhớ khi trước thường dạy con...

“Mẹ ơi, họ làm chuyện gì thế ạ?” Dục Dục chỉ tay vào màn hình có đôi nam nữ đang hôn nhau.

“Họ làm chuyện xấu đó con, trẻ con không được xem, xem nhiều cũng sẽ làm mấy chuyện xấu ấy đấy.”

Cốc Tử đánh răng rửa mặt xong, thay quần áo rồi ra ngoài, thấy Trần Kiều đang ngồi ở giường “phổ cập kiến thức” cho Cốc Dục, “Con à, ba và mẹ làm như vậy để gia tăng tình cảm với nhau không phải là làm chuyện xấu, có như vậy thì sau này con mới một tay nắm tay ba, một tay nắm tay mẹ được.”

‘Một tay nắm tay ba, một tay nắm tay mẹ được...’ Mẹ Cốc Tử qua đời từ khi cô còn rất nhỏ, viễn cảnh ấy cũng chính là mong muốn lớn nhất của cô, cô bắt đầu tha thứ cho Dục Dục, tên tội đồ phản quốc!

Trần Kiều ngồi quay lưng về phía cô nên không biết Cốc Tử đã đi ra, anh vẫn say mê nói với Dục Dục, “Ba thực sự rất yêu Tiểu Quân Quân mà...”

Cốc Tử biết không im lặng cho qua được, cất tiếng gọi con, “Cốc Dược, đi rửa mặt thôi con.”

Cốc Dược vâng rồi chạy ra chỗ mẹ. Rửa ráy cho con xong, Cốc Tử dẫn thằng bé xuống nhà, Trần Kiều cũng đi sát cô, hơi thở anh kề bên tai cô, “Tiểu Quân Quân, em có thương anh...”

Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe Trần Kiều nói tiếp. “Anh biết cả rồi, anh rất vui, nhưng em hình như coi đó như giấc mơ thôi.”

Cốc Tử thấy má mình đột nhiên nóng bừng lên...

Trần Kiều giữ nguyên nụ cười của mình, ánh mắt anh tràn đầy hạnh phúc. Anh đứng lại nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cốc Tử, nụ cười càng rạng rỡ. Hạnh phúc đang tràn ngập trái tim anh.

Cốc Dược ngẩng đầu lên bảo mẹ, “Mẹ ơi, mẹ đỏ mặt rồi.”

Cốc Tử ngượng ngùng cốc vào đầu thằng bé “Trẻ con biết gì mà nói, đi xuống ăn sáng mau.”

Trần Kiều nhanh chân bước xuống, anh bế Cốc Dược lên rồi quay sang thơm vào má Cốc Tử một cái, “Ngoan quá”.

“Ờ?” Lửa giận lại bùng bùng nổi lên trong đầu Cốc Tử, Trần Kiều quay ra nhìn thấy bà Lâm Thanh đang đứng trước đó với vẻ mặt có chút ngạc nhiên thì vội lên tiếng chữa ngại cho cả hai “Cháu chào bác, cháu đói quá, có gì ăn không bác?”

“Có đây, có đây.” Bà Lâm Thanh nói rồi quay gót, lát sau bà bê ba lồng tre hấp bánh bao từ trong bếp ra, tươi cười bảo, “Ba Cốc Tử mới mua hồi

sáng đó, ông ấy đem cả mấy cái lồng tre này về nên còn nóng lắm, ăn xong rồi đem ra trả lại họ.”

Trần Kiều đưa tay đỡ mấy lồng bánh bao đặt lên bàn, anh gấp một cái ra thổi phù phù cho nguội rồi đút cho Dục Dục ăn, rồi lại gấp một cái nữa đưa cạnh miệng Cốc Tử, Cốc Tử không động đậy chỉ cúi đầu uống sữa đậu nành. Bà Lâm Thanh cười mỉm, ‘Con còn xấu hổ gì nữa, được rồi, mẹ không nhìn nữa, mẹ ra ngoài đây...’

Cốc Tử lặng người một lúc rồi nhanh chóng hiểu ra là mẹ cô đang nghĩ tới mấy chuyện đó. Mà cũng phải, tên Trần Kiều táo tợn này ở trong phòng cô, nếu không được mẹ cô cho phép, bố cô gật đầu thì sao anh ta dám? Anh dám vào đây sao? Vả lại con thì cũng đã sinh rồi, có thêm một em thì cũng có gì phải ngượng nào?

Trần Kiều lại đưa bánh bao lên trước miệng Cốc Tử, Cốc Tử nhìn anh một chút rồi từ từ há miệng ra, cúi đầu cắn lấy cái bánh, bánh bao nhân thịt ngon quá, nước còn chảy ra cả khoé miệng. Trần Kiều biết đang ở nhà bố mẹ Cốc Tử nên cũng không dám được thể lần tới, bèn được cho cô một miếng đã đủ khiến anh vui mừng ra mặt.

Dục Dục vừa ăn vừa cúi đầu, thỉnh thoảng nó mới hơi liếc sang nhìn mẹ, thấy lạ quá Cốc Tử hỏi, “Dục Dục con làm gì thế?”

Cốc Dục lại cúi đầu xuống, giọng thẽ thọt, “Ba bảo cái gì không hợp lễ nghĩa thì không được nhìn.”

Cốc Tử nghe con nói thế thì cười phì, cô quay sang Trần Kiều nghiêm mặt, “Anh đừng có dạy hư con ”

“Không có đâu, em dạy con đã đủ hư rồi, anh chỉ dạy thêm chút lém lỉnh cho con thôi.”

Ăn xong, Trần Kiều bảo dẫn Dục Dục đi trả chiếc lồng tre cho cửa hàng, Cốc Tử không có ý kiến gì, mặc cho hai cha họ dẫn nhau đi, cô trở vào bếp chuẩn bị bữa trưa. Bà Lâm Thanh đang nói chuyện với hàng xóm, thấy hai cha con Trần Kiều đi ra thì quay vào nhà nói chuyện với Cốc Tử.

“Cốc Tử à, mẹ thấy Trần Kiều cũng được đấy chứ, con thấy sao?”

“Vâng...” Cốc Tử đáp qua loa cho xong chuyện. Cô thừa nhận Trần Kiều tốt, ngoài việc hơi tro tráo mặt dày ra thì ưu điểm của anh ta không phải ít, điều quan trọng nhất chính là chiếm được tình cảm của Dục Dục, thằng bé cứ bám chặt lấy anh.

“Cốc Tử à, vậy bao giờ mới tổ chức hả con?”

Cốc Tử giật mình nhìn mẹ, không giấu được sự mất bình tĩnh của mình, “Mẹ, mẹ phải gả con đi bằng được mới vừa lòng ả?”

“Cốc Tử, theo cách nói thời thượng hiện nay, thì giờ con đã là bà cô già lớn tuổi rồi!” Bà Lâm Thanh lấy ngón tay dí vào trán cô, “Con xem con kìa, tối qua hai người đã ngủ chung rồi còn gì.”

“Mẹ! Mẹ tự ý cho hấn ta vào phòng con, giờ lại thành lỗi của con là sao?” Cốc Tử phản kháng, “Mà con rất xin lỗi vì đã phá hỏng ý tốt của mẹ, tối qua Trần Kiều ngủ với Dục Dục, một mình con ngủ dưới đất đó!”

“Ban đêm không... tranh thủ gì hả con?” Bà Lâm Thanh hỏi giọng điệu và vẻ mặt đều rất ngơ ngác.

“Mẹ, không phải mẹ vào phòng xem trộm sách của con đấy chứ, cứ nói không thành có...” Cốc Tử xì mặt.

Bà Lâm Thanh cũng giận, “Thôi thì tùy con vậy!”

Cốc Tử bỗng nhiên bật cười ha ha. Kể ra, mẹ kế của cô cũng thật hóm hỉnh, nếu mấy năm trước quan hệ giữa hai người cũng vui vẻ được như thế này thì còn gì bằng.

“Mẹ, có một đêm như vậy mà mẹ đã nhìn ra anh ta là người tốt kia à?”

“Tiểu Cốc, mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm kia. Con đừng nói không tin, chứ mẹ biết coi tướng đó, người tốt hay người xấu chỉ nhìn cái mẹ biết ngay. Thằng bé là người tốt, hôm qua vừa đến nó đã nói cả với mẹ rồi.”

“Ồ...”

“Mà tối hôm qua, ba và mẹ đều không ngủ được, còn xem tình hình các con chứ...”

“Ồ...”

Cốc Tử thực chẳng biết phải nói sao, chỉ biết ồ, à rồi tròn mắt nhìn bà Lâm Thanh, bà lại nhìn lại cô bằng ánh mắt tỉnh bơ, lại còn chớp chớp mắt ra điều vô tội. Mẹ kế, mẹ đang làm gì thế, giả bộ ngây thơ sao?

Trần Kiều dẫn Cốc Dục đi trả lòng tre cho người ta, xong thì tiện đường dạo phố luôn, “Dục Dục, ông ngoại con thích nhất thứ gì? Chúng ta mua quà gì mừng sinh nhật ông bây giờ nhỉ?”

Dục Dục ra vẻ suy nghĩ hồi lâu mới đáp, “Ông ngoại thích uống rượu, hút thuốc.”

Trần Kiều nâng mặt con lên thơm một cái, ‘VẬY còn Quân Quân của ba con mình thì sao, tặng cái gì cho mẹ con thì tốt nhỉ?’

“Mẹ thích ăn...”

“Dạo này mẹ thích ăn nhất món gì?”

“Kem ạ.”

“Oánh một trận bây giờ.” Trần Kiều lắc đầu nhìn thẳng con lấu cá của mình, nói rồi hai ba con lại tung tăng dắt nhau đi.

Trần Kiều đưa Dục Dục ra công viên dạo một vòng rồi hai ba con ra siêu thị mua đồ, mỗi người cầm một hộp sữa chua vừa mút vừa đi về.

Trần Kiều nghĩ tới Cốc Tử thì bỗng nhiên thấy buồn cười. Cốc Tử thích ăn vặt nhưng lại kén chọn, chỉ ăn đúng hàng của một nhãn hiệu, có điều không kén chủng loại, cái gì cũng ăn. Mẹ anh làm về thực phẩm nên lúc nào trên bàn anh cũng có khoai tây lát, sữa chua, lúc anh làm bài tập thì cô ngồi cạnh ăn bím bím, nhai rắc rắc nghe đến ngon tai. Trước đây sữa chua là món anh không thích nhất, món gì mà vừa chua vừa ngọt, nhưng vì cô thích mà anh dần dần cũng thích theo, đại để anh thích tất cả những gì cô thích. Mấy năm qua nhờ cô anh đều làm những việc cô thích, cứ như thể làm vậy cô sẽ ở gần bên anh vậy, thậm chí có lúc anh cảm giác như mình còn có thể ngửi được mùi hương của cô.

Trần Kiều đưa Dục Dục về nhà, anh lén bỏ đồ đã mua vào trong ngăn kéo kín đáo ở phòng Cốc Tử rồi mới đem một hộp sữa chua cho cô, còn cẩn thận cầm sẵn ống hút vào đó. Cốc Tử đang rửa rau, bàn tay trắng nõn của cô hoà vào những lá rau xanh dưới dòng nước làm Trần Kiều đứng cạnh không sao rời mắt ra được.

Cốc Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đỏ của anh thì trừng mắt nhìn, Trần Kiều đưa sữa chua cho cô, tất nhiên Cốc Tử chẳng khách khí, cô đón lấy hộp sữa rồi ngoắc tay ra hiệu, “Ra rửa rau đi.”

“Nhưng anh... không biết làm.”

“Mau lên, cái này, cả cái này nữa, rửa tất cả mau lên, nếu không thì biến khỏi đây ngay hôm nay.” Cốc Tử nói chẳng nề nang.

Nước lúc này khá lạnh, vừa chạm tay vào đã khiến tay Trần Kiều đỏ hồng cả lên. Cốc Tử thoải mái đứng hút sữa chua, mặc anh đánh vật với đám rau cần rửa, sau đó lại nhiệt tình sai Trần Kiều làm hết cái nọ đến cái kia. Ngoài mặt Trần Kiều tỏ ra không vui nhưng thực ra trong lòng anh đang hi h hả muôn phần, chỉ cần được ở cạnh cô, anh làm gì cũng thấy vui vẻ hết.

Cốc Tử ngồi lặng một bên nhìn anh khom lưng làm việc nhà, trong lòng bỗng nhiên đan xen rất nhiều cảm xúc phức tạp. Người đàn ông luôn miệng nói yêu cô, động tí là nũng nịu, ăn vạ cô này sẽ là người đàn ông của đời cô hay sao? Cô khẽ nhoẻn miệng cười thầm nghĩ: “Thôi, cho cậu ta một cơ hội. Cốc Tử, mày có thể không cần đến gia đình, nhưng Được Được thì cần...”

Cốc Tử vẫn đang nghĩ ngợi linh tinh thì Hạ Dữ Quân gọi điện thoại tới, giọng nói của anh vang lên sang sảng trong điện thoại. “Em yêu, mấy hôm nay không gặp em rồi, hoá ra em làm biếng trốn việc nhé.”

“Ồ, em trốn việc hồi nào, em đã hoàn thành công việc của ngày hôm qua rồi.” Cốc Tử ngồi trên ghế thoải mái nói chuyện với Hạ Dữ Quân, đột nhiên cô cảm thấy có ai đang ghé sát bên vai cô, hóa ra là Trần Kiều, anh áp sát tai vào điện thoại, mặt đầy nộ khí rồi trừng mắt nhìn Cốc Tử.

Cốc Tử trừng mắt nhìn lại anh rồi hươ tay như đuổi ruồi, cô lấy chân đạp anh ra xa rồi lại tiếp tục nói chuyện với Hạ Dữ Quân chủ yếu là mấy chuyện công việc và vài việc lặt vặt. Trần Kiều vừa lúi húi phía bếp vừa dỏng tai lên nghe cô nói chuyện, câu cuối cùng của cô là, “Ồ, anh đến rồi à, em ra mở cửa cho.”

Trần Kiều thấy thế thì vội vàng chạy ngay tới chỗ cô, dí tay ấn lên trán cô hăm hực bảo, “Này này, làm gì mà nhiệt tình thế, em cố ý chọc tức anh phải không?”

“Xì...” Cốc Tử cười hỉ hả, “Chị đây muốn nhiệt tình thì chú ngăn được chắc?” Cô hất tay anh ra, “Hừ, đến ghét, tay đến là lạnh”

Sau khi Hạ Dữ Quân bước vào nhà thì Trần Kiều đột nhiên thấy thế giới này thật đáng ghét. Cốc Tử và Hạ Dữ Quân nói chuyện vui vẻ, ngay cả tiểu Dục Dục cũng đáng ghét nốt, đã được anh ‘dạy dỗ’ mấy ngày nay rồi mà cũng sấn lấy hấn, luôn miệng gọi Hạ Dữ Quân là ba nuôi, ba nuôi. Cái thằng cha Hạ Dữ Quân này sao càng nhìn mặt càng thấy ghét, cái gì cũng muốn tranh với anh là sao?

Vừa đúng lúc ấy, bà Lâm Thanh về đến nhà, Trần Kiều tranh thủ thể hiện đang ‘ra sức làm việc’, bà Lâm Thanh thấy vậy thương quá bèn đẩy anh ngoài ra rồi nháy mắt ra hiệu, Trần Kiều ngay lập tức hiểu ý, mỉm cười cảm ơn bà. Trần Kiều nhanh chóng lấy lại phong thái, đứng đặc bước ra ngồi xuống cạnh Hạ Dữ Quân, không thấy chút xã giao gì, anh cười nhẹ, “Anh Hạ, sao hôm nay rảnh lại đến nhà tôm thế này?”

Cốc Tử phút chốc không nói lên lời, còn Hạ Dữ Quân lại bình thản đáp, “Không ngờ anh Trần đây lại là người thích ăn nhờ ở đậu như vậy.”

Cốc Tử nhanh chóng định thần, cô ngồi một bên bóc quýt Hạ Dữ Quân vừa mang đến chia một nửa cho Dục Dục rồi ăn một nửa rất vui vẻ, vừa

ăn vừa nghe hai người đàn ông chín chắn kia móc máy nhau, cảm giác cũng không tệ chút nào. Cốc Tử chẳng chen vào được mấy câu nên không nói gì nữa, cả hai tay này đều chẳng vừa. Một lát sau bà Lâm Thanh gọi mọi người vào dùng bữa, Cốc Tử chọn một chỗ ngồi xuống, Hạ Dĩ Quân và Trần Kiều chẳng ai bảo ai, mỗi người ngồi một ghế bên cạnh ghế Cốc Tử.

Dược Dược bị đá khỏi cuộc thi tranh giành chỗ ngồi cạnh mẹ thì tủi thân nhìn cả hai người đàn ông rồi lại quay sang nhìn mẹ. Trần Kiều nhanh chân đứng dậy kéo đầu ghế của Cốc Tử lại sát phía mình, rồi bế Dược Dược ngồi lên đùi mình, một bàn bốn người rõ ràng chia làm hai phe, Trần Kiều cười hỉ hả, “Anh Hạ đã nhường rồi.”

Hạ Dĩ Quân cười nhạt, “Tôi không để ý mấy chuyện thiếu phong độ như vậy.”

“Cảm ơn anh đã nhường.”

“Nhưng tôi có nhường gì đâu?”

“Vậy tôi càng không nhường.”

Cốc Tử thấy tình hình trước mắt khó xử quá, hai người này tưởng họ đang đấu võ với nhau chắc, thế cô là cái gì? Cô cũng nói một câu ‘cảm ơn đã nhường’, rồi bê đi một đĩa bí đỏ rán trứng, vừa đi vừa gọi Dược Dược, “Dược Dược, chúng ta ra đây.”

Dược Dược ngơ ngác tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả, nhường nhau là thế nào? Cốc Tử vừa kéo thằng bé đi vừa giải thích, “Cảm ơn đã nhường nghĩa là cảm ơn ai đã để cho mình thứ gì đó mà mình vẫn thích. Ví dụ như đĩa rau này chẳng hạn, chẳng phải con rất thích ăn món này sao?”

Cốc Dược chu mỏ lên, “Nhưng bà ngoại làm nhiều món ngon lắm, con không chỉ thích ăn mỗi món này, con còn muốn ăn cơm.”

“Thế thì con đi ăn đi, mẹ đi viết bài đây.” Nói rồi cô bỏ tay thẳng bé ra đi thẳng vào phòng.

Đột nhiên Cốc Tử thấy mình có cảm hứng viết lạ lùng... Cảm hứng đến là dồi dào, hai người đàn ông đang ghen tuông, ra sức cạnh khỏe nhau kể ra cũng rất thú vị, cho tình tiết này vào tiểu thuyết chắc chắn sẽ rất hấp dẫn. Cốc Tử mở máy tính, các ngón tay thon dài của cô lướt nhẹ trên phím như chơi đàn, thỉnh thoảng cô lại quay ra gấp một miếng bí đỏ cho vào miệng. Một loáng đã hai tiếng trôi qua, lúc cô viết có nghe tiếng bà Lâm Thanh gọi nhưng cô không để ý, chỉ vâng một tiếng cho phải phép. Lúc cô dừng tay thì phần mở đầu cũng đã xong, đĩa bí đỏ bên cạnh cũng đã nằm trọn trong bụng. Cô hít một hơi thật dài rồi vươn vai đứng lên đi vào nhà vệ sinh, lúc trở lại thấy Trần Kiều đang ngồi trước máy tính gõ lách cách gì đó. Cô nhón chân lại gần xem anh viết gì, “Cốc Quân Nhan phát hiện ra rằng thực tình cô rất yêu Trần Kiều, vì anh vừa dễ thương vừa tốt bụng, cuối cùng cô đã ngã vào vòng tay anh. Mùi thơm phảng phất trên người cô...”

Cốc Tử đột nhiên nghĩ đến mấy chữ thể hiện đúng tâm trạng của cô lúc này, thật rồi như tơ vò nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, cô đưa tay cốc nhẹ lên đầu anh, “Trần Kiều, anh bị trúng gió à?”

Trần Kiều quay lại nhìn cô cười hì hì, rồi anh tuyên bố giọng hùng hồn, “Anh vừa xem qua cuốn sách của em, em định viết chuyện tình tay ba hả? Em đừng có mơ! Em theo mình anh là được rồi, nói cho em biết, tư tưởng đó của em không được đâu nhé. Anh đã giúp em thay đổi kết cục câu chuyện rồi. Ừm, phải lưu lại đã... Hì hì...”

Cốc Tử lập tức ghen lời, cô nhìn chăm chăm vào mặt anh, thấy có thêm vài vết thương, cô chẳng buồn hỏi han gì, chỉ đá anh một cái, “Cút ngay ra

kia cho tôi.”

Trần Kiều mặt dày lấy ghế lại ngồi cạnh cô, “Quân Quân, mặt anh lại có mấy vết thương này.”

“Ừ.” Cốc Tử vừa bôi đen đoạn văn Trần Kiều vừa viết rồi bỏ đi, vừa chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, tên tiểu tử này thật là phiền phức, khó khăn lắm cô mới có hứng viết được một đoạn tạm gọi là “thăng hoa”, không ngờ lại bị anh xoá sạch đi, dù rằng cô chỉ tùy tiện viết vài dòng cho thỏa mãn đôi chút tâm tư tà ác của bản thân nhưng trong lòng vẫn tràn đầy oán thán. Cô chẳng thèm để ý đến Trần Kiều nói gì, thỉnh thoảng mới ừ hử một tiếng. Trần Kiều kéo vai cô về sát người mình rồi đặt đầu mình trên vai cô, trông rõ thảm thương, “Anh Hạ vừa đánh anh.”

“Đáng đời!” Cốc Tử lạnh nhạt đẩy anh ra.

“Hi hi, nhưng hấn còn bị thương nặng hơn anh, suýt chút nữa thì anh cho đi tong cái hạnh phúc nửa đời còn lại của hấn.” Nói rồi Trần Kiều từ từ kể lại đầu đuôi cho Cốc Tử nghe. Hoá ra khi Cốc Tử vừa rời đi thì Trần Kiều đã không ngừng quay sang thách thức Hạ Dữ Quân khiến tay này điên lên, hai người quyết định ra vườn hoa bên ngoài choảng nhau một trận.

Cốc Tử chớp mắt cười phản kích, “Trần Kiều, anh cũng được đấy nhỉ?”

“Ai bảo em nói tốt cho hấn như vậy.” Trần Kiều đưa tay ra nghịch mấy lọn tóc của Cốc Tử, “Cốc Tử, tóc em đẹp quá, rất mềm mại, nhuộm bao nhiêu lần mà vẫn đẹp thế này. Anh có nên đi nhuộm cho giống màu tóc của em không nhỉ?”

“Được đấy!” Cốc Tử hồ hững trả lời, tay vẫn gõ lạch cạch trên bàn phím.

“Không được, em xem, trong văn của em lại xuất hiện một gã tóc đen.”

Trần Kiều thật biết cách chọc giận người khác, Cốc Tử định dùng chiến thuật lạnh lùng với anh nhưng anh cứ tỉnh bơ giữ nguyên thái độ, một mình ngồi đó thao thao bất tuyệt như đọc diễn văn. Cốc Tử bị chọc cho tức điên lên, hai tay càng lúc càng nện mạnh lên bàn phím, sau cùng cô nói như hét vào mặt Trần Kiều, “Anh cút ngay ra kia cho tôi.”

“Đừng nóng mà, anh không phiền em nữa, em viết tiếp đi.” Trần Kiều thấy cô giận thật thì xuống nước, không dám ho he gì thêm, anh quay đi rót cho cô cốc nước, thậm chí còn đưa lên tận miệng cô, “Nào để anh giữ cho em uống.”

Bao nhiêu hỏa khí của Cốc Tử đã dồn cả xuống chân chỉ chực giơ lên đá anh, nhưng đến nước này thì quả là lực bất tòng tâm, cô mắng anh mà như mèo mào, “Nhóc con Trần Kiều, bây giờ anh đã đủ sức đánh nhau với người ta rồi thì về nhà đi chứ? Hả?”

“Thôi được rồi, anh không chọc em nữa, em làm đi.” Trần Kiều thu lại nụ cười láu cá, đặt cốc nước trước mặt rồi quay ra ngồi trên giường, tiện tay với một cuốn trên giá sách ở đầu giường giở ra xem. Cốc Tử lại tiếp tục gõ gõ bàn phím, hai người đàn ông trong truyện bắt đầu đánh nhau rồi, cảm hứng viết dạt dào đến nỗi bao nhiêu câu chữ trong đầu cô ào ào tuôn ra đầy sinh động, với kết cục thật bi thảm, người đàn ông thứ hai bị đánh thua đến độ tuyệt đường con cháu...

Cốc Tử viết xong phần đó thì đứng dậy đi rót nước, quay ra thấy Trần Kiều đang vui đầu đọc sách, đúng lúc ấy anh cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của cô. Tiếp đó anh quay mặt đi chỗ khác, hai má ửng đỏ, rồi lại cúi xuống đọc tiếp, cô không biết anh đang có ý đồ gì nhưng cô cũng chẳng buồn để ý, cô chạy qua rót nước rồi tiếp tục công việc.

Khi Cốc Tử làm việc xong thấy Trần Kiều vẫn đang chăm chú ngồi đó đọc sách, bên ngoài trời đã tối, cô đứng dậy bật đèn rồi ra ngoài. Chẳng có ai ở nhà, Cốc Tử hơi tò mò không biết mọi người đi đâu nhưng cũng không tiện hỏi Trần Kiều, cô đi vét cơm nguội ăn vì thấy bụng đã có phần trống trải, đang ăn dở thì Hạ Dữ Quân đưa Dục Dục về, trên tay Dục Dục ôm rất nhiều đồ. Cốc Tử quay sang nhìn Hạ Dữ Quân thì thấy mặt anh cũng bị thương đôi chỗ, cô cười gượng, “Anh Hạ, ở đây ăn cơm nhé?”

“Dục thôi, vừa đưa Dục Dục đi chơi cũng thấy hơi đói rồi. Hạ Dữ Quân cười sung sướng như chỉ đợi cô nói thế.

Cốc Tử đứng lên hâm nóng lại thức ăn rồi lấy cho Hạ Dữ Quân một bát. Dục Dục đã ăn ở bên ngoài nên không muốn ăn nữa, nhưng nó vẫn dính lấy Hạ Dữ Quân, ngồi ngay cạnh anh chơi ô tô điều khiển từ xa mà anh vừa mua cho, miệng còn như lẩm nhẩm điều gì đó. Cốc Tử hơi ngượng nói, “Anh Hạ, lại khiến anh phải tốn tiền rồi, mấy hôm nữa em mời anh đi ăn.”

“Dục Dục là con nuôi anh mà.” Hạ Dữ Quân tiếp tục chọc ghẹo, “Còn em là vợ nuôi của anh, tiêu tiền cho hai người cũng có sao đâu.”

Cốc Tử chỉ cười nhưng không nói gì. Hạ Dữ Quân bỗng nhiên bỏ bát đĩa xuống, lấy ra một chiếc nhẫn từ túi áo ra, giọng điệu nghiêm túc, “Cốc Tử, em lấy anh nhé, anh thật lòng mà. Đã từ lâu anh không còn qua lại với ai nữa cả, ngay cả lần này anh cũng đã nghĩ rất kỹ rồi, anh thực lòng đấy. Em xem như lúc này này, ba người chúng ta cùng ăn cơm, như một gia đình đầm ấm biết bao. Em đã có Dục Dục, sau này anh cũng chỉ cần mình Dục Dục thôi.”

[©STENT](#)

Đây là lần duy nhất Hạ Dữ Quân cầu hôn mà không chuẩn bị hoa tươi, thấp nến hay không làm gì phô trương thái quá. Thái độ anh lúc này vừa

chân thành vừa nồng nhiệt, anh đưa ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn Cốc Tử, “Vì em mà bỏ đi một cánh rừng, anh thấy cũng đáng lắm.”

Không giống những lần trước, lần này Cốc Tử không trực tiếp từ chối, cô ngồi im do dự hồi lâu. Hạ Dữ Quân vừa căng thẳng vừa hồi hộp chờ đợi, Cốc Tử vừa định nói gì thì cửa phòng cô bật mở, Trần Kiều cầm điện thoại của cô ra, “Cốc Tử, có điện thoại.”

“Ừm.” Cốc Tử nhận lấy rồi chạy vào trong nghe, “Tiểu Võ, cậu muốn chết à, sao giờ mới gọi lại cho mình?”

“Cốc Tử, hu...uu...uuu... mình mất trinh rồi.” Ở đầu kia điện thoại Tiểu Võ vừa nói vừa nức, nước mắt ghen ngào vô cùng bị ai.

“Tiểu Võ, cái gì cơ? Là ai vậy, mình báo cảnh sát ngay.” Cốc Tử giật mình, cô bắt đầu trách cứ bản thân.

“Không cần đâu, mình chỉ đang cảm khái thời thiếu nữ trong sáng của mình đã một đi không trở lại mà thôi...” Tiểu Võ sụt sịt.

“Cậu bị hỏng não à?” Cốc Tử trấn tĩnh đưa lời đánh giá, “Người đó là ai? Sao tự nhiên lại đem cậu đi? Hai hôm nay cậu ở với hắn? Làm gì? Cậu tình nguyện hay bị cưỡng ép?”

“Anh ta tên là Ngụy Tử Minh, ban đầu mình tỏ tình với hắn, hắn từ chối, sau đó hắn quay lại yêu mình thì mình lại bỏ đi. Lần này, bọn mình đã lên giường với nhau, là 419^[1] đó... Mình càng nghĩ càng thấy đau lòng, càng nghĩ càng muốn chết, mình hỏng não rồi, mình ngu quá, hu hu...”

[1] Phát âm tiếng Anh trùng với cụm từ for one night - tình một đêm.

“Bình tĩnh, cậu đang ở đâu mình đến đón cậu?”

“Mình đang ở cầu Thiên Minh, mình muốn nhảy xuống, cậu mau đến đi, nếu không chắc chỉ còn nước cậu đến nhận xác mình, hu hu....”

Cốc Tử không biết nói sao, cô vội vã ra cửa, vừa lấy giày xỏ vào chân vừa an ủi bạn, không biết cô nàng Tiểu Võ này làm chuyện gì nữa. Hạ Dữ Quân thấy vậy nôn nóng hỏi: “Sao thế em?”

"Em đi đón Tiểu Võ, cô ấy đang muốn chết kìa." Cốc Tử hoang mang lên tiếng, mở cửa rồi vội vã chạy ra ngoài.

“Anh đưa em đi.” Hạ Dữ Quân thấy Cốc Tử đang lo lắng thì không nhắc tới chuyện cầu hôn nữa, “Anh lái xe đến đây.”

“Đó là chị họ tôi, tôi sẽ lo. Chị ấy sắp chết đến nơi, anh là người ngoài có gì mà can dự vào!” Trần Kiều nói rồi cũng nhanh chóng chạy lại chỗ Dục Dục xoa đầu con dạn dò, “Dục Dục ngoan, ở nhà nhé, lát ba về sẽ mua đồ ăn cho con.”

“Vâng ạ.” Dục Dục ngoan ngoãn gật đầu.

Cốc Tử đoán giờ tâm trạng Tiểu Võ không ổn định, chắc chỉ muốn gặp mình cô để tiện giải bày về “cú sốc” vừa qua nên cô vội lắc đầu, “Các anh đều ở lại đi, một mình tôi đi là được rồi.” Nói rồi cô chẳng đợi xem hai người phản ứng thế nào, quàng vội chiếc khăn treo gần đó lên cổ rồi đi ngay.

Tới cầu Thiên Minh, cô quả nhiên thấy Tiểu Võ đang ở đó, nước mắt lưng tròng, vừa khóc vừa lấy tay lau nước mắt. Cốc Tử thận trọng tới gần kéo cô lại, “Tiểu Võ, đừng đứng trước gió mà khóc thế, đến đau mắt mất thôi.”

“Cốc Tử, huuu...” Tiểu Võ ôm lấy Cốc Tử rồi vùi vào lòng bạn mà nức nở. Cốc Tử chẳng biết an ủi bạn thế nào, cô vỗ vỗ vai Tiểu Võ, “Thôi nào, chúng ta về đi, về rồi nói chuyện sau.” Tiểu Võ lấp bắp, “Mình... mình muốn tự tử, mình không muốn sống nữa...”

“Cậu khùng à, tự tử cái gì, đi nào, chúng ta về thôi!” Cốc Tử dùng hết sức lực của mình xốc bạn vào trong một chiếc taxi vẫy vội rồi đưa cô về nhà. Tiểu Võ vẫn khóc dữ dội, giọng nói trở nên khàn đặc khó nghe, Cốc Tử chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cô vội lấy chiếc khăn của mình lau nước mắt cho bạn, “Tiểu Võ, cậu đừng khóc nữa, có chuyện gì đau lòng sao? Cậu nói rõ mình nghe nào, mình nghĩ cách cho cậu.”

Lúc Cốc Tử đưa Tiểu Võ về, Hạ Dữ Quân và Trần Kiều đều đang đứng ở cổng chờ, bộ dạng rất sốt ruột, thấy hai người về đến nơi thì đều thở phào nhẹ nhõm. Cốc Tử không còn bụng dạ nào để ý tới họ nữa, cô đưa Tiểu Võ vào phòng mình, bảo bạn vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi cho tỉnh táo rồi ngồi chút cho tĩnh tâm lại. Bao nhiêu năm nay, cô và Tiểu Võ đã cùng nhau ‘gây lộn’ rất nhiều, cũng đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, thế nhưng chưa bao giờ cô thấy bạn mình khóc nhiều như vậy, có lẽ sự việc lần này với Tiểu Võ nghiêm trọng hơn nhiều.

Phải lúc lâu sau mới thấy Tiểu Võ không khóc nữa, Cốc Tử từ từ hỏi rõ ngọn ngành, “Tiểu Võ, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Võ khóc xong thì quay sang nhìn bạn với con mắt mơ hồ, “Cậu hỏi tại sao mình khóc ư? Tại sao nữa... không phải cuối cùng thì mình cũng đã phá trình rồi sao...”

Cốc Tử bất ngờ tới ngã ngựa ra giường, cô cũng bắt đầu nhại lại bạn, “Á, Tiểu Võ, cậu để mình chết đi!!!”

“Thực ra anh ta thể lực khỏe mạnh, phối hợp với mình rất ăn ý, nhưng sao mình lại không vui nhỉ?”

“Tiểu Võ, cậu đừng nói nữa, mình nghe mà phát bực.” Cốc Tử đã nghiêm túc trở lại.

“Chỉ là mình không ngờ chuyện đó xảy ra, mình vẫn định dành tới đêm tân hôn kia!”

Cốc Tử nhìn bạn chằm chằm, “Còn mình thì bao nhiêu năm trước đã không còn rồi, còn có cả thêm Dục Dục nữa. Mà, vấn đề là bọn cậu có dùng biện pháp gì không đấy? Uống thuốc à?”

“Anh ta có mặc áo mưa...” Tiểu Võ chớp chớp mắt, “Mình có cần phải uống thuốc nữa không?”

“Không sao đâu.” Cốc Tử trấn an bạn rồi lại hỏi, “Rồi tới đây cậu định thế nào?”

“Mình cũng chẳng biết nữa. Mình không có tình cảm gì với anh ta, thật tình không có gì cả. Nhưng anh ta lại là người đàn ông đầu tiên của mình, mà chuyện đó... bọn mình lại rất hợp, nếu anh ta là đối tượng gặp mặt của mình thì mình thấy cũng ok.”

Cốc Tử im lặng không phản ứng gì.

“Mình khóc xong rồi, Cốc Tử, ngoài kia còn hai người đàn ông đang đợi cậu ra phân xử kia. Cậu ra đi, cứ kệ mình.”

“Ừ, hì hì...” Cốc Tử cười nhạt, “Tiểu Võ, vừa rồi cậu gọi điện làm mình sợ hết cả hồn.”

“Ừ...”

“Vừa rồi có người cầu hôn mình, bị cậu phá rồi đó, mình đã suýt đồng ý.” Cốc Tử nói rồi làm vẻ mặt nghiêm trọng.

“Hả?” Tiểu Võ kêu lên thất thanh, “Mình có lỗi với Trần Kiều quá!”

“Là Hạ Dữ Quân kia.”

“Ồ, thế thì mình làm đúng rồi, may quá.” Tiểu Võ vuốt vuốt ngực, cố nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt đang méo mó vì khóc nhiều quá.

Cốc Tử nguyệt bạn một cái rồi ra ngoài lấy chút đồ ăn cho bạn. Hạ Dữ Quân đã về, Trần Kiều đang ngồi trên cái ghế tựa có thể lúc lắc được, trông chẳng khác gì ông già, Được Được thì ngoan ngoãn ngồi bên chơi một mình. Bình thường, Trần Kiều thấy Cốc Tử thì lập tức xoắn xuýt vô vập lại ngay như mèo thấy mỡ, nhưng lúc này anh nhìn Cốc Tử bằng ánh mắt chẳng mấy cảm xúc, lại còn hừ một tiếng rồi quay mặt đi ngay.

Cốc Tử có phần ngạc nhiên trước thái độ đó của Trần Kiều nhưng cô cũng chẳng để tâm. Lúc cô đi vào lại chạm mặt anh lần nữa, anh lạnh lùng nhìn cô rồi lại ‘hừ’ một tiếng. Cốc Tử hơi chau mày, đáp lại cho anh bằng ánh nhìn cũng không mấy quan tâm.

Cốc Tử vào phòng đặt đĩa cơm trước mặt Tiểu Võ, “Cơm vẫn nóng đấy, cậu mau ăn chút đi.”

“Chiến đấu trên giường nhiều quá, đến hết cả hơi rồi.” Tiểu Võ nói rồi trệu trạo và cơm vào miệng.

Thấy Tiểu Võ đã dần trở lại bình thường, Cốc Tử lựa lời cười hì hì hỏi bạn, “Tiểu Võ, mình nhiều chuyện một chút nhé, chiến đấu trên giường như

cậu nói ấy, có thú vị hay không?”

“Chẳng phải cậu cũng chiến đấu rồi đó sao, còn hỏi mình chuyện này làm gì?” Tiểu Võ tròn mắt nhìn Cốc Tử.

Cốc Tử hứ một tiếng, “Khôn kiếp! Người ta đâu phải không biết thì mới hỏi... Bực bội gì đâu!”

“À à...” Tiểu Võ vội xin lỗi bạn “Nhưng như thế cũng không được, mình không nói với cậu đâu vì thế nào cậu cũng bê cả vào mấy cuốn tiểu thuyết 18+ của cậu cho xem! Định cho mình và hấn làm nhân vật chính, rồi cuối cùng sẽ là một cái ‘happy ending’, phải không? Mình không định phát triển mối quan hệ này, nên không thể cho cậu biết được.”

“Xì! Không nói không cho cậu ăn cơm nữa!” Cốc Tử vừa nói vừa làm bộ đòi lại đĩa cơm Tiểu Võ đang ăn dở.

“Mình thà không ăn cơm chứ không thể giúp cậu thoả mãn cái tính tò mò được!”

Đúng lúc này, hên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cốc Tử đằng hắng một tiếng mời vào, Trần Kiều bước vào nói nhỏ, “Chị họ, chị qua đây một chút.” Ánh mắt Trần Kiều từ đầu tới cuối không nhìn Cốc Tử một lần nào.

Tiểu Võ ừ một tiếng rồi cùng Trần Kiều đi ra.

“Chị họ, tối nay chị ở đâu?” Trần Kiều lên tiếng hỏi.

“Cậu làm sao vậy? Sao mặt mày lại sầm sì thế kia?”

“Em phải ngủ với Cốc Tử, chị ra phòng khách ngủ đi.”

Tiểu Võ lúc này mới toét miệng cười gian xảo, “Trần Kiều, em làm thế không được đâu nhé.”

“Nếu được thì chị đem cả Được Được đi.”

“Ồ, nhưng mà cậu... cậu định làm gì?” Tiểu Võ ngơ ngác.

“Em muốn cầu hôn cô ấy.”

“Thần sấm à, đánh xuống đầu tôi đi?” Tiểu Võ nghe em họ nói vậy thì chỉ thiếu nước ngã ngựa ra vì quá đổi bất ngờ...

Thế nhưng về việc này, cô rõ ràng đã đứng về phe Trần Kiều, chỉ cần cậu em họ cô một lòng một dạ với mẹ con Cốc Tử và không làm điều gì quá đáng thì cô sẽ hết lòng giúp đỡ. Bạn thân sẽ trở thành em dâu mình, thành người một nhà rồi thì sẽ vui biết mấy, kể cả không sống gần nhau thì tết nhất cũng sẽ gặp mặt, đúng như một gia đình. Tiểu Võ đang nghĩ ngợi thì thấy Trần Kiều hằm mặt, “Chị mau đồng ý đi chứ!”

“Ừ...”

“Nhưng giờ em vẫn chưa chuẩn bị xong, chị không được nói gì với cô ấy đâu đấy.”

“Được rồi mà” Tiểu Võ gật gật đầu, tự nhiên cô thấy mình thảm quá, người nào cũng bắt nạt cô là sao chứ?

Cốc Tử không thấy hai chị em họ vào cũng không băn khoăn gì, cô ngồi vào bàn máy tính, chuẩn bị bắt tay làm việc. Lát sau, cô cảm thấy có người đi vào, rất nhẹ nhàng mà cũng không lên tiếng, cô tưởng là Tiểu Võ nên không hỏi gì. Người đó hình như vào nhà vệ sinh, mãi lâu sau mới ra, Cốc Tử thấy lạ nên quay lại nhìn, chạm đúng khuôn mặt không biểu cảm của

Trần Kiều, anh mím chặt môi trông lạnh lùng khác thường. Lúc này, anh đang mặc một bộ vét trắng, đầu tóc cũng đã chải chuốt tươm tất trông rất bảnh bao. Cốc Tử thấy vậy thì ‘oa’ một tiếng đầy ngạc nhiên, mắt cũng ánh lên chút tán thưởng, tiện thể hỏi một câu, “Anh chuẩn bị ra ngoài đấy à?”

Trần Kiều vẫn giữ nét mặt như cũ bước tới chỗ Cốc Tử rồi tự nhiên ngồi lên bàn máy tính của cô, góc môi anh bắt đầu lộ nét cười ranh mãnh, “Cốc Quân Nhan, sao hôm nay em không từ chối... lời cầu hôn của anh ta?”

Cốc Tử ngay lập tức hiểu ra nguyên do vì sao anh cứ yên ắng căng thẳng suốt cả buổi tối ngày hôm nay, cô hồ hững ừ một tiếng rồi đẩy anh ra, “Anh có ý kiến gì à?”

“Nhưng em cũng không đồng ý anh ta.” Trần Kiều cười, đuôi mắt hơi híp lại, nói rồi anh khom người xuống để ghé sát Cốc Tử hơn, “Vậy nếu anh cầu hôn em thì sao? Anh không có hoa tươi, cũng không có nhẫn đẹp, anh chỉ có trái tim này, cơ thể này, em có đồng ý không?”

Cốc Tử ngồi dựa ra sau ghế để tránh sự gần gũi của anh, cô nhăn mày, “Trần Kiều, anh say đấy à?”

“Anh rất thực lòng đấy, em có đồng ý không?”

“Tất nhiên tôi không...” Cốc Tử chưa nói hết câu thì Trần Kiều đã nhào tới.

Chương 5: Thiêu thân liều mình lao biển lửa

Trần Kiều vòng tay ôm đầu Cốc Tử hôn mãnh liệt, vì dùng quá nhiều sức nên chiếc ghế nghiêng ngả, cả hai người đều ngã nhào ra phía sau. Cốc Tử hơi cuống, còn Trần Kiều đã nhanh tay đỡ lấy phần gáy của cô trước khi cả hai người chạm đất. Cốc Tử co hai chân định bật dậy nhưng Trần Kiều đã ra sức ấn cả người cô xuống đất.

“Á...” Cốc Tử giãy giụa đẩy Trần Kiều ra, nhưng hôm nay hình như anh vừa được ăn gan hùm mất rồi, anh ghì mạnh cô xuống đất rồi không biết lấy ở đâu ra một sợi dây, trói chặt hai tay hai chân cô lại. Cốc Tử giận tím người, Trần Kiều đột nhiên bật cười lớn thành tiếng, ánh mắt sầm sì khi này cũng biến mất.

Cốc Tử nổi giận đùng đùng, cố vùng thoát khỏi sợi dây, Trần Kiều bế bổng cô lên giường, “Hôm nay, anh sẽ đường đường chính chính ngủ với em.”

“Anh mà dám, tôi giết cả họ nhà anh!” Cốc Tử định hét lên thì Trần Kiều đã lôi đầu ra chiếc khăn bịt chặt miệng cô. Anh đưa tay cởi cúc áo cô, vừa cởi được áo ngoài thì lại lấy chân quấn vào người cho cô, anh ngồi quay lưng lại với cô trên đầu giường thờ dài, đôi mày nhíu lại, rồi quay người lại lay Cốc Tử, “Cốc Tử, xin em đừng giận có được không?”

Cốc Tử trừng mắt nhìn anh ta, Trần Kiều nói như thanh minh, “Anh vốn định cảm hóa em bằng sức mạnh của đàn ông, nhưng anh không làm được. Anh nghĩ nếu làm vậy chắc cả đời này em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa mất.”

Cốc Tử lúc này đã thực sự bốc hỏa, tròng mắt cô đảo qua đảo lại như muốn thiêu cháy anh. Trần Kiều bắt đầu cởi trói cho cô, vừa cởi vừa nói, “Thôi được rồi, anh không dám nữa. Anh nhát thật, nếu bạo hơn chút nữa chắc em sẽ theo anh cũng không biết chừng.”

Thấy Cốc Tử vẫn im lặng, anh lại tiếp tục lên tiếng, “Thôi mà, em đừng giận nữa mà. Máy gã trong tiểu thuyết chẳng phải cũng đều như vậy, thế mà phụ nữ vẫn yêu họ đến chết đi sống lại đấy thôi? Chỉ là anh không biết kỹ thuật của mình thế này, không biết em có thích hay không?”

Cốc Tử chẳng biết nói gì, đợi sau khi được trói cô liền cầm gỏi ném vào Trần Kiều, anh không tránh cô lại càng tức giận, lại lấy chăn ném, anh cũng không tránh. Rồi Cốc Tử trùm anh vào chăn, ngồi lên phía trên rồi nện điên cuồng, “Khốn kiếp, anh lại dám giở trò ấy với tôi à, tôi sẽ kiện anh tội cưỡng dâm.”

“Sau khi kết hôn mà anh làm vậy em có kiện anh không?”

“Chó chết, anh đừng mơ đến chuyện tôi lấy anh. Tôi cóc thèm lấy anh, mẹ kiếp, ngày mai tôi sẽ đi gặp mặt rồi lấy chồng, cho anh khỏi tư tưởng hảo huyền.”

“Em dám? Em gặp mặt tên nào anh xử tên đó luôn, em có giỏi cứ thử đi.” Trần Kiều nói vọng ra từ trong chăn.

“Anh còn dám uy hiếp tôi à?” Nói rồi Cốc Tử tiếp tục thẳng tay nện xuống, may mà chiếc chăn bông đủ dày. Cốc Tử cứ đánh vậy, Trần Kiều cũng cảm thấy hơi đau, nhưng không đến nổi tím bầm toàn thân như lần trước bị bố Cốc Tử đánh.

Trần Kiều trốn trong chăn mãi cũng bắt đầu tìm cách trốn thoát, “Này, bộ quần áo này của anh đắt lắm đấy nhé, em phải đền cho anh đấy.”

“Hừ...” Cốc Tử đứng lên, dùng chân đá mạnh, “Giờ ngày nào anh cũng ăn đòn nên luyện thành mình đồng da sắt rồi à? Đợi lát nữa tôi mách ba tôi lấy đòn gánh nện cho anh thêm một trận.”

Trần Kiều vẫn gan lì, “Cốc Tử, em nói chưa hết ý rồi, anh là đao kiếm bất nhập, anh nhớ em... anh nhớ em cả tối nay rồi.”

“Anh rút đi cho khuất mắt tôi!” Cốc Tử đá anh ra khỏi cửa rồi khóa trái cửa lại. Được Được vô tình chứng kiến hết cảnh tượng này, ông bố tuần tú

bị mẹ nó cuộn trong chăn bông rồi đá ra khỏi cửa. Dục Dục tiến lại gần, lấy bàn tay nhỏ xinh mềm mại của mình vuốt lên khuôn mặt ba nó rồi hỏi bằng giọng hết sức thông cảm, “Ba ơi, ba ổn chứ ạ?”

Trần Kiều ừ nó một tiếng, “Dục Dục, mẹ con không cần ba nữa rồi, làm sao bây giờ?”

Dục Dục quay sang nhìn Tiểu Võ đang ngồi nhai mía, “Cô Tiểu Võ, phải làm sao bây giờ?”

“Còn làm sao nữa, ba cháu xấu bụng quá nên mẹ cháu không thèm nữa rồi.” Tiểu Võ nhả bã mía rồi lại hừ một tiếng, “Cũng thật là, cậu có còn là đàn ông không thế, cầu hôn thế nào cũng không biết, haiz...”

Trần Kiều lồm cồm bò ra khỏi chăn rồi ngồi xuống ghế, đúng lúc ấy ba Cốc Tử về, thấy chăn chiếu lộn xộn ngay phòng khách thì có vẻ khó chịu, Trần Kiều thấy vậy vội chạy đến quỳ trước mặt ông, “Bác ơi, xin bác gả Quân Quân cho cháu.”

Ba Cốc Tử đã bị vợ tẩy não từ lúc nào nhưng vẫn không thể hiện sự hài lòng với Trần Kiều, ông lạnh lùng hừ một tiếng, “Chuyện này phải để Tiểu Cốc tự quyết định, tôi không quyết thay nó được.”

Ngay sau đó, Cốc Tử mở cửa phòng mình đi ra, “Ba, cái người ba nói lần trước ấy, người mà điều kiện cũng khá ấy, ba hẹn người ta giúp con, con sẽ đi gặp.”

Ba Cốc Tử thấy gái tự dung hồi tâm chuyển ý theo ý mình, dù rằng lời đề nghị đó ông đưa ra đã khá lâu rồi thì vẫn vui mừng ra mặt, ông vui vẻ nói chờ mình một tí để sắp xếp thời gian cho con gái đi ngay.

Cốc Tử xưa nay làm chuyện gì cũng phải ngay và luôn, thế nên thời gian đi xem mặt đã được bố cô quyết định ngay vào ngày hôm sau. Vừa sáng sớm cô đã dậy bắt đầu trang điểm, lựa chọn váy áo chuẩn bị cho cuộc hẹn vào buổi tối. Bình thường cô ăn mặc rất đơn giản, không chút cầu kì, thế nên hôm nay chỉ cần thay đổi chút xíu, thay bộ quần áo công sở cứng nhắc bằng chiếc váy thanh thoát, nhẹ nhàng, cô bỗng như lột xác, chẳng khác gì một thiếu nữ vô cùng trẻ trung, xinh đẹp.

Trần Kiều thấy cô lộng lẫy như vậy thì cũng ngỡ ngàng đến ngất ngây, thế nhưng cô ấy lại trang điểm để đi gặp mặt người đàn ông khác, ý nghĩ đó khiến anh bực bội vô cùng.

Hồi trước, mỗi lần động viên Cốc Tử ra ngoài gặp mặt thì bà Lâm Thanh lúc nào cũng nhiệt tình ủng hộ, còn lần này cô chỉ nhận được sự đồng tình duy nhất từ ba cô, còn những người khác đều kịch liệt phản đối. Nhưng Cốc Tử không để ý, cô xỏ chân vào đôi giày cao gót, tay xách một cái túi nhỏ rồi nhanh chóng ra khỏi cửa, vẫy một chiếc taxi tới chỗ hẹn.

Trần Kiều tức điên người, anh kéo Dược Dược, “Đi với ba mau, chúng ra phải bảo vệ mẹ, nhờ mẹ gặp phải tên yêu râu xanh nào thì sao.” Tiểu Võ thấy vậy cũng hòa vào, “Phải đấy, chúng ta cùng đi. Nào, lên đường thôi.”

Cốc Tử tới điểm hẹn thì gửi tin nhắn cho đối tượng gặp mặt rồi cô vào ngồi trong một bàn nơi góc quán chờ anh ta đến.

Ba người Tiểu Võ, Trần Kiều và Dược Dược cũng lặng lẽ ngồi khuất vào một góc để nhìn lại được phía cô nhất. Mắt Trần Kiều thỉnh thoảng lại đảo ra phía cửa dò xét, hề thấy người đàn ông nào vào quán là anh lại lạnh lùng quan sát hẩn từ đầu đến chân. Khoảng mười phút sau, Trần Kiều cũng thấy một người đàn ông rất phong độ bước vào quán, thân hình cao to, phong thái ngời ngời, quả là đối thủ đáng gờm của anh. Trần Kiều nhìn người đàn ông kia rồi khẽ nheo nheo mắt, đây chẳng phải là ‘người gây tai nạn’ cho

anh hôm trước sao? Anh liền huých Tiểu Võ rồi bảo, “Chị họ, chẳng phải người của chị kia sao?”

Tiểu Võ cũng bất ngờ không kém, cô lặng người nhìn Ngụy Tử Minh đang từ từ tiến lại phía bàn Cốc Tử rồi lịch thiệp ngồi xuống. Miệng cô dần dần há ngoắc ra, mãi cho tới khi thành hình chữ O tròn trĩnh mới thôi.

Khi thấy “đối tượng” ngồi ngay ngắn xuống trước mặt mình rồi, Cốc Tử cũng vô cùng kinh ngạc. Người này chẳng phải là Ngụy Tử Minh sao? Nhưng vừa mới hai hôm trước anh ta còn dùng số khác mà, hay là một lúc dùng nhiều số, một số riêng tư, một số dùng trong công việc? Nếu biết trước đó là người đàn ông của Tiểu Võ thì chắc chắn cô sẽ không tới. Nhưng đã đến đây rồi thì cũng phải bình tĩnh, đừng hoảng, bây giờ mà đứng dậy bỏ đi thì bất lịch sự quá. Cốc Tử nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi chủ động mỉm cười chào đối phương, “Chào anh Ngụy.”

“Chào cô Cốc.” Nói xong anh ta vẫy tay ra hiệu gọi người hầu bàn đem cà phê đến, khước miệng vẫn giữ nụ cười nho nhã mà xa cách. Hai người nói vài chuyện băng quơ, Cốc Tử tự thấy cũng khá tâm đầu ý hợp nếu như anh ra bỏ cái bộ mặt xa cách và giả tạo đó đi. Đối phương là người khéo ăn khéo nói, anh ta học rộng hiểu nhiều nên khi nói chuyện luôn để lại cho Cốc Tử cảm giác rất thoải mái. Nhưng nói cho cùng, Cốc Tử vốn đã biết chuyện riêng của anh ta nên sớm xác định đây hoàn toàn không thể coi là một cuộc “xem mặt” được, cô tỏ ra thận trọng, cuối cùng cũng chủ động lên tiếng hỏi đối phương, “Anh Ngụy, không biết hôm nay đi xem mặt có mục đích gì?”

Ngụy Tử Minh cười, trả lời vẻ rất tự nhiên, không chút sáo rỗng, “Cha tôi nghĩ rằng tôi đã đến tuổi kết hôn, và lại tôi nghĩ mình cũng cần một người vợ.”

Cốc Tử cúi đầu, tay cầm chiếc thìa khuấy nhẹ tách cà phê, “Vậy xin hỏi, nếu bây giờ ngồi trước mặt anh là cô Võ Tiểu My, phải chăng tâm trạng của

anh sẽ tốt hơn nhiều?”

“Đúng thế.” Anh ta gật đầu xác nhận không chút do dự, rồi bình thản nói, “Tôi vốn không định đi xem mặt. Nói cho cùng vừa mới quan hệ với một người phụ nữ rồi lại đi xem mặt người khác, ngay bản thân tôi cũng không chấp nhận được mình về mặt nhân phẩm. Nhưng vì tôi biết đối tượng là cô nên tôi vẫn đến, với hy vọng mình sẽ có thêm được một số thông tin tin cậy.”

“Nhưng Tiểu Võ mới là bạn tôi.” Cốc Tử nói rồi chống khuỷu tay lên bàn, đặt cằm lên bàn tay vẽ bấn khoăn.

“Cô Cốc, tôi mong nhận được sự giúp đỡ của cô.”

Cốc Tử im lặng trước lời đề nghị của Ngụy Tử Minh, lát sau cô cúi đầu ý tứ nhìn vào biểu thị đồng hồ trong màn hình điện thoại. Cũng ngồi được hơn nửa tiếng rồi, đã có thể rút lui êm, cô đứng lên nói khẽ với Ngụy Tử Minh, “Anh Ngụy, trước khi thấy được tấm chân tình của anh có lẽ tôi không có lý do gì để giúp anh. Chào anh.”

Trần Kiều thấy Cốc Tử chủ động rút lui thì khắp khởi mừng, anh nói với Tiểu Võ, “Đi mau đi, kia là người của chị, mau nhận hàng đi.”

Trần Kiều bỏ lại Tiểu Võ còn đang ngồi ngây ra ở đó rồi kéo Dục Dục ra trước mặt Cốc Tử, “Cốc Tử, mình về nhà thôi em.” Nói rồi anh nắm lấy tay cô một cách rất tự nhiên, rồi lại đưa lời trách móc, “Em bỏ anh và con đi gặp người đàn ông khác, có biết thế là xấu lắm không?”

“Đúng thế, mẹ đáng ghét quá, đây là người yêu cô Tiểu Võ mà.” Dục Dục cũng hòa vào với Trần Kiều, tròn xoe mắt nhìn mẹ có phần bất mãn, Cốc Tử bỗng nhiên bị cô lập, cô dờ khóc dờ cười gõ đầu thằng bé, “Nhóc con, đừng có học thói xấu của ba con đó.”

“Mẹ ơi, chúng ta đi ăn thôi, ba nói sẽ mua đồ ngon thật là ngon cho mẹ con mình đó. Ba nói đó là tiệc mừng công.”

“Đi thôi, đi thôi, mình đi mua đồ tặng ông ngoại, mai là sinh nhật ông rồi.” Cốc Tử vừa nói vừa bước những bước nhanh ra khỏi quán.

“Con đã tự tay làm thiệp tặng ông rồi, là ba dạy con làm.”

Cuộc xem mặt hôm nay xem ra quá mức trùng hợp, đến sau cùng lại thành một vở kịch dở dang. Cốc Tử đứng ở cửa một lúc không thấy Tiểu Võ ra, ngẫm nghĩ bản thân mình cũng không nên phá hỏng cuộc hẹn của người ta. Trần Kiều lái xe tới, Dục Dục kéo tay Cốc Tử lên xe bằng được. Trần Kiều sau khi mò mẫm thành phố W vài ngày thì giờ đã thông thuộc khá nhiều đường phố, quán xá, chỗ nào có đồ ngon, đồ đẹp anh đều biết cả. Cốc Tử nói Trần Kiều đưa cô vào một trung tâm mua sắm, cô muốn chọn tặng ba một chiếc áo khoác ấm. Trần Kiều gửi xong xe cũng cùng cô xem, thỉnh thoảng anh lại đưa ra mấy lời nhận xét rất hữu ích. Vì vóc người anh cũng tầm tầm ba Cốc Tử, tuy anh có hơi cao hơn ông một chút, nên anh nghiêm nhiên được Cốc Tử nhờ làm người thử đồ luôn.

Trần Kiều mặc từng chiếc áo Cốc Tử chọn lên người, cười sung sướng đến híp cả mắt, “Cốc Tử, có phần thưởng không đó?”

Cốc Tử giúp anh kéo khóa, chỉnh sửa lại áo cho ngay ngắn rồi mới gạt đầu, “Có.”

Sau một hồi lựa chọn, cô mãi nguyên chỉ vào chiếc sau cùng anh đang mặc trên người, nói, “Lấy chiếc này đi.”

Trần Kiều cởi chiếc áo ra đưa cho Cốc Tử cầm, anh vừa cười vừa nói, “Em trả công anh gì thế?”

“Ra ngoài rồi tính.” Cốc Tử bảo người bán hàng gói chiếc áo lại, Trần Kiều vội rút ví ra trả tiền nhưng Cốc Tử nhất định không chịu. Trả tiền xong, như sợ cô quên, Trần Kiều nhắc lại thêm lần nữa, “Em định thưởng cho anh cái gì nào?”

Cốc Tử cười, cô móc móc ngón tay ý bảo anh lại gần mình, Trần Kiều hoan hỉ y lệnh, vừa lại sát bên thì cô co chân giẫm mạnh xuống chân anh một cái đau điếng, “Sao, anh có hài lòng với phần thưởng này không?”

Trần Kiều kêu oai oái, ôm lấy Dục Dục kêu than nhưng thằng bé chỉ cúi đầu cười, rồi nó ôm lấy cổ Trần Kiều, cất giọng an ủi, “Ba ơi, trước đây mẹ thường bảo con là, yêu cho roi cho vọt...”

Cốc Tử nghe thằng tiểu tử con mình nói vậy thì bỗng chốc cảm thấy trên đầu như co cả đàn quạ ngọp qua, rít lên những âm thanh thê lương. Cô lờm hai cha con đang đứng đó cười gian xảo, đúng thật là cha nào con nấy mà. Vừa lúc đó có một phụ nữ từ trong đi ra, thấy Dục Dục thì vừa nhìn vừa xuýt xoa, “Ôi, cháu bé đáng yêu quá!”

Trần Kiều đắc ý, lịch sự cười đáp, “Vâng, con trai cháu đây ạ.”

Dục Dục cười tí mắt, “Mẹ cháu xinh xắn, ba cháu đẹp trai thì cháu phải đáng yêu rồi.”

Người phụ nữ thấy Dục Dục còn nhỏ mà trả lời rành rọt và đáng yêu đến thế thì cười lớn, bà quay sang Cốc Tử, lặng đi một thoáng, sau đó liền tiếp lời, “Cho tôi chụp cùng với cả nhà một kiểu ảnh được không? Tôi sắp đi xa rồi nên muốn giữ làm kỷ niệm.”

“Được cô ạ!” Trần Kiều nghe thấy chụp ảnh cả nhà thì đồng ý ngay, Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì đã bị anh kéo lại gần, tạo dáng đầy thân mật.

Cốc Tử còn chưa định thần lại thì Trần Kiều đã nhanh chóng choàng tay qua vai cô, người phụ nữ lớn tuổi thời thượng kia chụp xong thì lại thờ dài, “Nếu cháu gái tôi còn sống thì chất của tôi hẳn cũng đã lớn tầm này rồi.”

Cốc Tử đột nhiên thấy trong lòng dâng lên niềm thông cảm, nỗi đau mất mát người thân cô rất hiểu, cô bước tới ôm lấy bà an ủi, “Người mất đã mất rồi, người sống cũng không nên quá đau buồn cô ạ.”

Người phụ nữ nọ xúc động ngược lên bảo, “Hay cháu làm cháu nuôi của ta đi, ta sẽ có thêm cháu rể, thêm cả chất cho vui vẻ quây quần.”

Cốc Tử khó xử thực sự, tình cảnh hiện nay của cô giống hệt như trong phim vậy, hai người hoàn toàn xa lạ gặp nhau trên đường rồi trong phút chốc nhận làm người thân thích. Người phụ nữ nọ dường như nhận thấy nỗi e ngại của cốc Tử thì nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, giải thích, “Cháu à, ta không phải người xấu đâu, cháu xem danh thiếp của ta.”

Trần Kiều liếc qua tấm danh thiếp rồi lên tiếng xuýt xoa, “Hóa ra cô là Đường phu nhân, chủ nhân của phòng tranh triều Đường, chúng cháu thật thất kính.”

“Cháu biết ta ư?” Bà Đường cũng không kém phần ngạc nhiên, cười tíu mắt rồi quay sang nhìn cốc Tử, “Bình thường ta không hay về nước, nếu lúc nào về cũng có thể gặp các cháu thì vui biết mấy. Ta nhìn người không sai đâu, ta rất có cảm tình với cháu.”

Cốc Tử mỉm cười tươi tắn nhìn bà rồi đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp, cô cũng ghi địa chỉ của mình vào một mảnh giấy cho bà Đường. Sau khi tạm biệt bà, cô dường như vẫn không chú tâm lắm tới chuyện này.

“Anh quen bà ấy à?” Cốc Tử hỏi Trần Kiều.

“Sở trường của cô ấy là vẽ hoa mẫu đơn, người trong giới đánh giá khá cao các tác phẩm của cô ấy. Anh chỉ biết đôi chút thôi vì ông nội của anh rất thích các tác phẩm của cô ấy, ở nhà vẫn còn giữ mấy bức kia.”

“Ồ, thật thế sao?” Cốc Tử vốn sinh ra trong một gia đình bình thường, không có thói quen sưu tầm tranh chữ gì cả, thế nên cô cũng chẳng mấy hứng thú gì đối với mấy thứ có liên quan tới nghệ thuật. Ba người tới một cửa hàng Pizza Hut, Dục Dục cứ luôn miệng mè nheo đòi ăn thứ này thứ nọ nên họ vào đó dùng bữa luôn. Vừa ăn được một lúc thì Trần Kiều nhận được điện thoại, “Con chào ba! Ba ở nhà ạ? Vâng... Con đang bận chút việc, vâng, con về rồi nói chuyện sau.”

Trần Kiều nói một hai câu rồi cúp điện thoại ngay, anh quay sang bảo Cốc Tử, “Điện thoại của ba anh.”

“Ừ.”

“Ba anh bảo đi xem mặt người phụ nữ khác.” Trần Kiều nói, điệu bộ thăm dò.

“Ừ.” Cốc Tử gật đầu, cũng không nói gì thêm. Thế nhưng Dục Dục nghe thấy vậy thì quay sang nhìn ba nó, chun chun cái mũi lại vẻ không hiểu.

“Cốc Tử, em không ghen ư?” Trần Kiều nhìn cô thắc mắc.

“Ghen à? Có hơi sớm không nhỉ?” Lúc này Cốc Tử mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Hừ, đề tuột mặt người đàn ông như anh, em sẽ phải hối tiếc.” Trần Kiều hậm hực, anh quay sang hỏi Dục Dục, “Có phải thế không con?” Nói

đoạn anh xoa xoa đầu thằng bé, “Con trai, con đi cùng ba về gặp ông bà nội nhé, gặp cả cụ nội nữa, được không con?”

“Hừ.” Thằng bé bắt ngờ hừ một tiếng, “Ba còn phải đi gặp cô nào mà, con không về.”

“Không đâu con, không ai xinh đẹp hơn mẹ con, ba không thèm để ý tới họ đâu. Mà muốn ba không gặp họ thì con về nói với ông một tiếng cho ba, được không con?”

Dược Dược nghe Trần Kiều nói thế thì sắc mặt thay đổi một trăm tám mươi độ, nó đảo mắt nhìn sang Cốc Tử, “Có được không mẹ?”

“Con muốn thì cứ đi.” Cốc Tử đáp ngắn gọn rồi thản nhiên cho một miếng hoa quả vào miệng ăn ngon lành.

Trần Kiều tuy hơi thất vọng nhưng cũng không nói gì thêm, anh biết Cốc Tử vốn tính tình ương ngạnh, cả giận là mất khôn ngay, rồi anh sẽ từ từ khuất phục cô, dục tốc bất đạt mà.

Ba người ăn xong thì đã tới chiều, Trần Kiều đưa hai mẹ con về nhà, trong lòng anh cảm thấy hơi bứt rứt.

Cốc Tử về nhà, ba cô hỏi tình hình xem mặt ra sao, cô lắc đầu, “Chuyện xem mặt thật không thú vị chút nào...”

Ba Cốc Tử định hỏi thêm nhưng bà Lâm Thanh đã gọi ông vào bếp giúp bà một tay, Cốc Tử về phòng thay đồ rồi bật máy tính, chuẩn bị làm việc. Dược Dược bắt đầu thấy hơi tò mò, sao ba mẹ vừa ra ngoài về thì tâm trạng đều trở nên không vui như vậy? Trần Kiều đưa hai mẹ con Dược Dược về thì lại ra ngoài, Dược Dược ở trong phòng hết nghịch cái nọ lại nghịch cái

kia, đột nhiên nó tìm thấy túi quà hôm trước ba nó mua để tặng ông ngoại, nó tiện tay lôi cả túi đồ ăn vặt đưa ra trước mặt Cốc Tử, “Mẹ ăn đi mẹ.”

“Ồ?” Cốc Tử vừa lấy đồ ăn vừa hỏi, “Ồ đâu ra thế con?”

“Ba mua cho mẹ đây ạ.”

Cốc Tử hơi ngạc nhiên, cô ừ con một tiếng nữa rồi bóc các thứ ăn ngon lành. Đó từng là những món ăn vặt khoái khẩu nhất của cô, lại đúng nhãn hiệu cô hay ăn, dù rằng giờ đây cô đã không còn thích một vài món như trước nữa.

Không ngờ anh vẫn còn nhớ cả.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, có rất nhiều chuyện cũ giờ nghĩ lại thấy đã không còn quan trọng nữa, cũng như người sư huynh trước đây cô từng ngưỡng mộ, từng thầm thương trộm nhớ vậy. Rồi có một ngày cô sẽ chẳng thể nào lường tượng ra khuôn mặt, nụ cười của anh, thậm chí không còn hình dung được lúc đó mình yêu anh ta đến nhường nào. Hồi ức, hôm nào đó bỗng nhiên nhớ lại, thực sự chỉ như một giấc mộng phù du.

Cốc Tử nghĩ ngợi một lúc rồi cũng bắt tay vào làm việc, lát sau cô quay lại thì thấy Dục Dục đang vừa đọc truyện tranh vừa ăn bím bím, tóc thằng bé đã dài trùm qua tai, chắc phải sớm đưa nó đi cắt tóc. Thằng bé cúi đầu xuống, đôi lông mi nó vừa dài vừa cong vút trông rất đáng yêu, làn da nó lại trắng mịn, trông thực sự xinh trai. Cốc Tử nhìn con thấy trong lòng tràn ngập niềm vui khó tả, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, cô buột miệng hỏi con, “Dục Dục, con có yêu ba không?”

“Có ạ!” Dục Dục vừa trả lời vừa gật đầu như đó là điều đương nhiên.

“Tại sao lại yêu?”

“Vì ba là ba của con, ba lại tốt với con, tốt cả với mẹ nữa.” Nói rồi Dục Dục ngẩng đầu lên hỏi mẹ, “Mẹ, mẹ có lấy ba không?”

Cốc Tử nghe con hỏi thế thì cười ha hả, “Có phải mẹ theo ai con cũng thích không?”

“Còn lâu ạ.” Dục Dục lém lỉnh trả lời mẹ nó.

“Không phải hỏi trước con muốn mẹ lấy ba nuôi sao?”

“Trước khác giờ khác mà! Bà ngoại bảo ba và mẹ mới là một đôi, mà ba lại là ba ruột của con nữa.”

Cốc Tử thở dài, đúng là chẳng có gì để nói với một đứa trẻ con, tuy rằng đứa con mà cô mất công dạy dỗ có già đời hơn đôi chút so với chúng bạn cùng lứa nhưng dù gì nó vẫn là trẻ con, nếu không, sao có thể dễ dàng bị mua chuộc như vậy được?

Đã hơn chín giờ tối, Dục Dục đến giờ buồn ngủ, Cốc Tử dẫn con ra đánh răng rồi cho thằng bé lên giường. Vừa lúc đó bà Lâm Thanh vào gọi Cốc Tử ra ngoài nói chuyện. Bà Lâm Thanh tuy có mến Trần Kiều thực, nhưng bà cũng muốn biết xem rốt cuộc hôm nay Cốc Tử đi gặp mặt có gặp được người đàn ông tốt hay không, Cốc Tử cũng trả lời bà thành thật không giấu giếm. Bà Lâm Thanh nghe xong chuyện thì thở phào như vừa trút được gánh nặng trên người.

“Ồ, mà Tiểu Kiều đâu, sao không thấy thằng bé?”

“Con cũng không biết, chắc ra khách sạn ở rồi mẹ.”

“Con bé này... nhà chúng ra còn có phòng khách mà.” Bà Lâm Thanh lên tiếng trách.

Bà thấy Cốc Tử có vẻ không muốn nói chuyện nữa thì bảo cô về phòng nghỉ ngơi, người làm mẹ như bà chỉ có thể cho con cái lời khuyên, chứ quyền lựa chọn và quyết định vẫn là ở chúng. Với bà, cậu trai trẻ Trần Kiều rất được, chân thành, thực thà và lễ phép.

Cốc Tử về phòng nhưng không sao ngủ ngay, cô làm nốt mấy việc còn dang dở cho xong rồi gửi mail đi, sau đó cô lại mở file cuốn tiểu thuyết của mình ra viết vài dòng. Thế nhưng hôm nay, cô không có hứng thú chút nào với việc này nên lát sau cô bỏ đó đi tắm. Cốc Tử vừa tắm xong thì chuông điện thoại reo, là tin nhắn của Trần Kiều gửi tới, “Cốc Tử, ra mở cửa cho anh.” Đã hơn mười một giờ rồi, có lẽ Trần Kiều sợ đánh thức ba mẹ cô, cô vội khoác một chiếc áo ngoài bộ đồ ngủ rồi ra ngoài mở cửa cho anh. Cửa vừa mở, mùi rượu nồng nặc phả vào, Trần Kiều hình như đã say lắm rồi, cả thân thể đổ nhào vào người cô. Cốc Tử loay hoay một tay đỡ anh đứng vững, một tay đóng cửa lại.

Cốc Tử đẩy Trần Kiều nhưng anh không động dậy gì cả, hình như đã ngủ say, không biết anh giả vờ hay thật nữa đây, nếu là thật anh về đây bằng cách nào, mà nếu là giả vờ sao Cốc Tử cầu véo đủ kiểu anh vẫn không động dậy hay phản ứng gì? Cốc Tử hơi khó chịu nhưng chẳng biết làm thế nào, cô dìu anh vào phòng tắm vốn chỉ định lau mặt cho anh, nhưng Trần Kiều vừa vào tới nơi thì đã nôn thốc nôn tháo, cô lại vội đẩy anh ra chỗ bồn cầu, chạy ra đứng đằng sau vừa vỗ lưng cho anh vừa lẩm bẩm trách móc, “Đã không uống được rượu thì đừng có ra ngoài uống linh tinh. Anh có biết thế này sẽ gây phiền phức cho người khác lắm không?”

Trần Kiều nôn xong thì quay người lại cởi đồ, Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì thì anh đã cởi hết quần áo rồi mở vòi nước, xối vào người mình. Cốc Tử

vội quay lưng đi ra thì nghe tiếng Trần Kiều lèm bèm ở phía sau, “Đem quần áo sạch của anh vào đây.”

“Ở đây làm gì có quần áo của anh?” Cốc Tử lẩm bẩm một tiếng. Mãi chẳng nghe thấy anh nói gì. Cốc Tử ra ngoài tìm không thấy thứ gì có thể cho anh mặc bèn lấy tạm một chiếc khăn tắm cũ rồi gõ cửa phòng tắm đưa cho anh. Thế nhưng mãi một lúc lâu sau vẫn không thấy anh mở cửa, trong khi bên trong nước vẫn xối đều đều, cô đánh liều hé cửa ngó mắt vào xem thì thấy Trần Kiều đã dựa vào tường ngủ từ lúc nào. Cốc Tử ghen lời, cô đành chui vào tắt vòi nước rồi lấy khăn tắm lau người cho anh. Tuy hai người đã từng chung đụng nhưng Cốc Tử vẫn không dám nhìn thẳng vào anh. Lau người cho Trần Kiều xong, Cốc Tử lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người anh rồi đẩy Trần Kiều ra, vừa đẩy vừa nói như thúc, “Mau, mau ra ngoài đi.”

Trần Kiều từ từ mở mắt ra, “Quân Quân.”

“Cái gì?”

“Anh yêu em.”

“Tôi biết rồi!” Cốc Tử thấy Trần Kiều đã mở miệng nói chuyện nhưng cũng chẳng biết là anh nói hay rượu nói, cô quay lưng định đi ra thì Trần Kiều đã nhào cả người về phía cô, “Em cũng anh ra ngoài đi.”

Cốc Tử đẩy Trần Kiều ra, “Anh không thấy vai trò của chúng ta đang đảo lộn hả? Đừng quậy nữa, đi ngủ đi.”

“Không, anh vẫn chưa đánh răng.”

Cốc Tử vốn định quát thêm nhưng thấy Trần Kiều đúng là đã say bí tỉ rồi, cô lẳng lặng đi lấy bàn chải, bôi vào đó ít kem đánh răng rồi nhét vào

miệng anh, “Đây, anh đánh đi.”

Trần Kiều cầm bàn chải quét hờ hờ trên răng, Cốc Tử thấy vậy thì ngứa mắt, vội lấy đánh cho anh, Trần Kiều được đà làm ra vẻ đau đớn, ôm lấy miệng rồi nói, “Đau quá.”

“Khó chiều hơn cả Dục Dục.” Cốc Tử mắng, “Cứ không vui là học đòi đi uống rượu à? Học hành bao năm nay mà thành thế này à?”

Trần Kiều tỏ ra không hiểu, “Việc này thì liên quan gì đến học hành?”

Cốc Tử quay đầu đi không thèm để ý tới Trần Kiều, cô ra ngoài trải chăn ga xuống nền nhà, vừa trải xong thì Trần Kiều bước đến trước mặt cô, chiếc khăn tự nhiên rơi xuống đất đúng lúc cô ngược đầu lên, tự dưng thấy một vật trên cơ thể anh đang cương cứng chỉ thẳng vào mặt cô, cô ngượng ngùng vội cúi người xuống, lão đạo định luôn ra chỗ khác. Trần Kiều định giơ chân để kéo cô lại nhưng mất trọng tâm, lại đổ vật cả người về phía Cốc Tử.

Cảnh tượng đó thực không thể ám muội được hơn nữa, Cốc Tử không đứng lên ngay được trong khi Trần Kiều bắt đầu trở nên thiếu kiểm soát, anh ôm lấy mặt cô hôn như điên dại. Cốc Tử dùng hết sức đẩy anh ra, vừa bực tức vừa ngượng ngịu, “Trần Kiều, mau đi ngủ đi.”

Trần Kiều cười lớn, anh làm bộ mặt vừa ngốc nghếch vừa có phần vô lại, “Không, anh không ngủ.”

Cốc Tử bị Trần Kiều sấn sổ hôn nãy giờ thì cả mặt nhóp nhép đầy nước bọt, cũng may mà Trần Kiều chưa “động thủ” sờ soạng gì, nếu không chắc chắn Cốc Tử sẽ cho ‘người huynh đệ’ của anh phế hẳn. Trần Kiều mãn nguyện nhắm mắt rồi quay sang ngủ khì khì, trên miệng vẫn còn nguyên nụ

cười như trẻ con, Cốc Tử thận trọng lách ra khỏi vòng tay anh, cô kéo chăn đắp cho anh rồi tắt điện, lên giường ngủ với Dục Dục.

Trần Kiều ngủ được hơn một tiếng thì thấy khó chịu trong người, anh lật qua lật lại, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Cốc Tử mơ màng tỉnh giấc, cô xuống giường, khẽ đặt tay sờ lên mặt anh rồi hít hoảng, “Trời, sao trán anh nóng thế này.”

Trần Kiều nắm lấy bàn tay cô đang để trên trán anh, “Quân Quân, anh khó chịu quá.”

“Tôi đi lấy thuốc cho anh.” Cốc Tử lắc đầu, gã này mới uống chút rượu đã thành ra thế này, vừa nôn mửa mặt xanh mặt vàng khi này giờ lại sốt bừng bừng nữa. Trần Kiều càng giữ chặt tay cô hơn. “Em đừng đi, đừng bỏ anh.”

“Trần Kiều, anh đừng như vậy, mau bỏ tay ra.”

Trần Kiều vẫn giữ rịt lấy tay cô rồi xoa xoa lên mặt mình, “Quân Quân, Quân Quân...”

“Đừng làm ồn nữa, đang sốt thế này nếu để nặng thêm rồi không thọt chân cũng thành người ngớ ngẩn mất thôi. Đến lúc đó Dục Dục sẽ không gọi anh là ba nữa đâu.”

“Vậy em có bỏ anh không?”

“Thôi đừng làm nhảm nữa.”

Trần Kiều ngoan ngoãn nói lỏng tay, Cốc Tử ra ngoài tìm thuốc hạ sốt cho anh rồi trở về phòng rót một cốc nước ấm, đỡ anh dậy cho anh uống thuốc. Trần Kiều uống ừng ực hết cốc nước mà vẫn chưa thấy đủ, Cốc Tử

lại ra rót cho anh thêm một cốc nữa, uống nước xong anh kêu lạnh, toàn thân run lẩy bẩy.

“Để tôi tăng nhiệt độ điều hòa vậy.”

Trần Kiều kéo tay Cốc Tử, “Em ngủ với anh được không, anh lạnh quá...”

“Trần Kiều, anh có tỉnh táo không đây?” Cốc Tử điềm tĩnh hỏi rất nghiêm túc.

[©STENT](#)

“Anh không biết, em ngủ với anh đi, anh thấy khó chịu lắm.” Anh nhăn mày trông bộ dạng thảm thương như sắp khóc đến nơi.

Cốc Tử thở dài, cô chỉ thấy anh lúc này trông đáng thương như một đứa trẻ vậy. Nếu cô không làm theo có khi anh lại gây ầm ĩ, khiến cả nhà không ai ngủ được cho coi, Cốc Tử miễn cưỡng kéo chăn nằm xuống, quay lưng vào phía Trần Kiều.

Cánh tay Trần Kiều đưa ra ôm chặt lấy vòng eo rồi kéo mạnh cô lại sát anh. Anh thực sự rất lạnh, toàn thân run lẩy bẩy, lúc anh áp sát vào người cô, cơ thể anh như thể đã bị đóng băng, Cốc Tử hơi nhích ra thì anh lập tức lại ôm chặt hơn. Cứ như vậy, Cốc Tử không sao ngủ được, một lúc sau, khi Trần Kiều hết run rẩy, toàn thân anh ấm trở lại, hơi thở cũng nhẹ dần, đều đặn phả bên tai cô. Cốc Tử khẽ đưa tay sờ trán anh thấy đã hạ sốt thì yên tâm hơn, rồi cô cũng ngủ thiếp đi lúc nào chẳng rõ. Sớm hôm sau khi tỉnh dậy cô đã thấy mình và Trần Kiều đang nằm mặt đối mặt, hơn nữa Trần Kiều còn đang nhìn cô bằng ánh mắt của loài sói ác, “Em tỉnh rồi à?”

Cốc Tử định quay lưng đi thì Trần Kiều dang tay ôm cô chặt hơn, anh đưa một chân đè lên người cô, “Em toi rồi.”

“Anh định làm gì?”

“Em... Em... không ngờ em đã cướp mất trinh tiết của anh.” Trần Kiều làm bộ mặt biến sắc quay sang Cốc Tử, cô chán nản đưa lời cự nự, “Anh nghĩ quá rồi đây.”

“Em xem, trên người anh chẳng mặc gì. Chỗ đó cũng thế.” Trần Kiều nói rồi áp sát vùng bụng mình vào cô, Cốc Tử bỗng thấy mặt mình nóng bừng, cô lấy sức đẩy anh ra, “Anh đi chết đi.”

“Hôm qua em lợi dụng anh không biết gì mà... Em đáng ghét quá.” Trần Kiều làm bộ oan ức mếu máo như cô dâu nhỏ vừa bị cưỡng ép đêm tân hôn.

“Hừ.”

“Em phải chịu trách nhiệm! Em bảo không thích anh mà lại có quan hệ thân xác gần gũi với anh, em đáng ghét quá.” Trần Kiều nói rồi ranh mãnh kéo lấy gấu quần cô, mặt mày nghiêm túc.

Cốc Tử mặt ngơ ngác, rõ ràng là anh ta kéo mình vào ngủ cùng, “Tôi không có mà.”

“Anh sẽ không tố cáo em đâu, nhưng về sau em chịu trách nhiệm với anh một chút là được.” Trần Kiều nói giọng tỉnh bơ đáng ghét.

Cốc Tử hứ anh một tiếng, cô ngồi xổm lên nhìn anh như đang nhìn dị nhân rồi cất tiếng hỏi, “Trần Kiều, anh có làm hay không lẽ nào bản thân anh không biết?”

Trần Kiều như chỉ chờ cô nói thế, đáp lại đầy tự tin, “Giường còn ướt đây này.”

“Anh dầm ra giường, đừng có đổ vạ cho tôi.” Cốc Tử còn nói lớn tiếng hơn, át cả tiếng anh.

Dược Dược bị đánh thức vì nghe tiếng tranh cãi ồn ào, nó bò dậy nhìn Cốc Tử đang ngồi cạnh Trần Kiều thì ngơ ngác hỏi, “Mẹ ơi, ba mẹ đang nói cái gì thế?”

Cốc Tử vội vàng nghĩ cách giải thích cho con, “Ba con tè dầm ra giường đây này, không biết phải làm thế nào nên đang nhờ mẹ nghĩ cách giùm.”

“Lêu lêu ba.” Dược Dược cũng chạy ra ngồi xổm trước mặt Trần Kiều rồi vuốt ve mặt ba nó vẻ thông cảm, “Mẹ ghét ai tè dầm nhất đó. Dược Dược không tè dầm, Dược Dược biết tự đi toa-lét.”

Cốc Tử thấy Dược Dược chạy vào nhà vệ sinh thì bật cười, nhưng Trần Kiều lại tỏ ra không vui, “Vậy sao em lại ngủ bên cạnh anh?”

“Ồ... Tới qua anh say rượu đầu óc lú lẫn cả, giờ lại còn giở trò mất trí với tôi à?”

“Tới qua anh làm sao?”

“Sao anh không nghĩ bản thân kéo tôi lại chỗ của anh mà lại cho là tôi leo vào chỗ của anh. Anh tè dầm ra đó đã không biết xấu hổ còn cứ gào lên, xem gương con trai anh kia kìa.”

Đến đây Trần Kiều vờ nhắm mắt lại rồi kéo chăn trùm lên đầu mình.

Cốc Tử làm sao lại không biết rót cuộc là sao, nhưng thấy Trần Kiều đang mồm năm miệng mười đột nhiên im như hến thì không quen, cô kéo chăn ra, “Anh mau dậy giặt ga gối đi, rồi đem phơi đem ra ngoài. Còn nằm ỉ ra đây lại đến tối bây giờ.”

Trần Kiều nhắm mắt giả chết, mặt anh đỏ lừ lên như vừa nghĩ ra điều gì đó. Nếu bảo tối qua anh say thì cũng không phải say đến mức không biết trời đất là gì, anh vẫn còn nhớ lảng máng mọi chuyện mà, nếu bảo không say cũng không phải, anh biết khi ấy mình không tỉnh táo lắm. Lúc vừa tỉnh dậy đầu óc còn mơ hồ, lại thêm chút hưng phấn nên anh đổ ráo mọi chuyện sang Cốc Tử, nhưng giờ kết nối lại mọi chi tiết nhớ được mới thấy xấu hổ vô cùng. Cốc Tử thì vẫn nghĩ anh đang giả vờ, hoàn toàn không bận tâm đến bộ dạng thẹn thùng, ngượng nghịu ấy, cô hừ một tiếng, “Tí nữa đừng có phơi chăn ra lan can phòng tôi kéo người ta tưởng nhầm.”

Trần Kiều hậm hực quay lưng đi rồi lại vùi đầu xuống gối, “Không đâu, cứ coi như em đến tháng đi mà.”

“...”

“Hay coi như mình đã ‘đào hầm’ rồi thì có làm sao!” Giọng Trần Kiều trầm hẳn xuống kiêu lên lút sợ ai nghe thấy khiến Cốc Tử không biết mình nên cười hay khóc.

Dẫu sao tình cảnh ấy cũng khiến cả hai người đều khó xử, may sao có Dục Dục chạy ra giúp họ phá tan bầu không khí ấy. Dục Dục ngồi xuống đất lay người Trần Kiều đưa lời an ủi, “Ba ơi, hôm nay sinh nhật ông ngoại mẹ sẽ làm nhiều món ngon cho coi, ba mau dậy đi.”

Trần Kiều không hề động dậy, Dục Dục quay sang nhìn mẹ, “Mẹ ơi, có phải mẹ mắng ba tè dầm nên ba khóc nhè rồi không?”

Cốc Tử quay sang bảo Trần Kiều, “Được rồi, đừng giả bộ nữa, mau dậy đi mua rượu đi.”

“Anh không có quần áo mặc... à, đúng rồi, cái quần sịp đỏ của anh hình như đang phơi ngoài ban công phòng em, đi lấy cho anh đi.” Cốc Tử nghe vậy thì vội đứng dậy với cái quần đưa cho anh, lại sang phòng ba cô tìm ít quần áo cũ cho anh mặc tạm, vừa vào phòng đã nghe tiếng Dục Dục hét ầm ĩ đầy phấn khích, “Ba ơi, ba mặc quần đùi đỏ giống như siêu nhân vậy.”

“Cái thằng này đáng ăn đòn.” Nói rồi anh vỗ vào mông thằng bé mấy cái. Cốc Tử thấy thế cũng không nhin được cười, lát sau mới hăm lại được, bảo anh, “Anh dọn dẹp phòng rồi thay quần áo đi, tôi mang mấy đồ này tới tiệm giặt khô cho anh.”

Trần Kiều lập tức ngoan ngoãn mặc quần áo vào, anh bỏ đám quần áo của mình tới qua trút ngoài nhà tắm vào túi đưa cho Cốc Tử rồi bảo cô, “Rượu và thuốc lá anh đã mua sẵn cả rồi.”

“Ừ.” Cốc Tử trả lời gọn lỏn rồi mang quần áo tới cửa hàng giặt là trước khu, xong xuôi cô về dẫn Dục Dục đi chợ, hỏi thằng bé xem hôm nay nên mua rau gì, thịt gì. Lúc vừa ra khỏi chợ thì đã thấy Trần Kiều đứng đó, anh mặc quần áo cũ của ba cô không hợp lắm, nhìn qua đã thấy buồn cười, thế nhưng Trần Kiều mặc kệ, anh lảng xảng đi tới trước mặt đón cô miệng vẫn cười tươi rói, “Em mua xong rồi à?”

Nói rồi anh đưa tay đỡ lấy mấy túi đồ trên tay Cốc Tử, cô cũng không từ chối, mấy bà bán hàng ở công chợ đã quen Cốc Tử, thấy cách ăn mặc của Trần Kiều thì đều ngạc nhiên hỏi cô, “Cốc Tử, đây là...”

“Em họ cháu đấy ạ!” Cốc Tử cười giòn giải thích với họ.

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì lập tức xị mặt xuống trông đến khó coi, anh đến trước mặt cô, bao nhiêu hào hứng trước lúc đến đây giờ xẹp xuống cả, không nói một lời nào. Dục Dục liếc nhìn Trần Kiều không dám nói gì, lại liếc mắt nhìn Cốc Tử rồi lắc tay cô, Cốc Tử biết mình vừa lỡ lời khiến anh phật ý thì ho nhẹ một tiếng, “Tôi đi mua ít đồ uống.”

Trần Kiều không nói gì, anh xách đồ đi thẳng về nhà.

Dục Dục thấy ba chẳng nói chẳng rằng thế thì ngạc nhiên hỏi mẹ, “Mẹ ơi, sao ba lại giận thế?”

“À, vì ba bị biến thành cậu của con.” Cốc Tử nói xong lại hỏi thằng bé, “Dục Dục, con muốn uống gì, nước cam nhé?”

“Không, con muốn uống nước dừa cơ.” Dục Dục tranh thủ đòi mẹ cho uống đồ cậu bé thích, Cốc Tử cũng chiều con, liền dắt tay con đến hàng bán các loại nước ép hoa quả tươi.

Về tới nhà, Cốc Tử nhanh chóng vào bếp đeo tạp dề vào người chuẩn bị làm món ăn, bà Lâm Thanh đứng cạnh giúp cô một tay, bà nháy mắt hỏi, “Cốc Tử, Tiểu Kiều sao thế?”

“Sao con biết được!” Cốc Tử đáp như thể thái độ khó ưa đó của anh chẳng chút liên quan gì tới mình.

“Còn nói là không biết à! Bình thường thằng bé cũng tốt tính vui vẻ hòa đồng thế, nếu không bị con trêu chọc thì còn ai vào đây nữa?”

“Mẹ, tính tình anh ra không tốt tí nào, y như trẻ con vậy, ấu trĩ không để đâu cho hết. Giờ lớn rồi còn dở đó, ngày trước ai mà chọc giận anh ta, chắc chắn anh ta sẽ trả lại gấp bội phần.”

“Con bé này, nói linh tinh.” Bà quay sang lườm có ý trách con.

“Con đây có nói linh tinh.” Cốc Tử hứ một tiếng, cô bỏ cá vào chảo dầu rán, bà Lâm Thanh đột nhiên quay lại, “Tiểu Kiều, cháu làm sao thế?”

“Dạ, cháu vừa giặt chăn xong nhưng không biết phơi ở đâu. Quân Quân không cho cháu phơi ở lan can phòng cô ấy, vì sợ người ta hiểu nhầm.”

‘Mẹ kiếp, Trần Kiều, anh muốn nói thật thì cũng đã đành, sao nhất thiết phải khiến người khác hiểu lầm như vậy.’ Cốc Tử nghe Trần Kiều nói vậy thì giận sôi người, không phải vì còn đang bận với chảo cá thì anh hẳn đã được nếm đòn no của cô. Bà Lâm Thanh vội rửa sạch tay, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Thôi để đó bác làm cho.” Nói rồi bà đỡ vội lấy tấm chăn từ tay Trần Kiều, “Phơi ra ban công ngoài phòng con bé, chỗ đó thích hợp phơi chăn nhất.”

“Thôi bác ơi, Quân Quân biết cháu phiền bác thì kiểu gì cháu cũng sẽ no đòn với cô ấy.” Trần Kiều lại làm vẻ mặt đáng thương.

“Cái con bé này, để lát bác nói nó cho.”

Bà Lâm Thanh phơi xong chăn thì quay lại kéo tay Trần Kiều ra ngoài nói chuyện, “Cốc Tử bình thường không thế đâu, mấy hôm nay chắc con bé... đến tháng... tâm lý không bình thường nên mới trút giận sang cháu đây.”

Trần Kiều gật đầu ra vẻ hiểu ý, “Tất cả đều tại cháu không tốt, tôi qua cháu uống say nên... nên... cô ấy giận cháu là phải thôi ạ.”

“Cái này cả hai bên đều tình nguyện mới được chứ, con bé khỏe thế nó mà không đồng ý thì cháu làm gì được nào? Cháu à, cứ phải từ từ, cẩn thận,

cũng đừng có chiều nó quá, con bé được chúng ta chiều từ bé thành thử đâm hư rồi.”

Cốc Tử nghe thấy mẹ cô to nhỏ với Trần Kiều thế thì hơi bức, cô cầm cái muống ra lớn tiếng hỏi, “Mẹ, gia vị mẹ để đâu rồi, con tìm không thấy!”

“Ồ! Để mẹ đi lấy.” Bà Lâm Thanh tắt tả quay vào bếp nhưng tìm mãi không ra, hóa ra Cốc Tử đang cầm giấu phía sau lưng, cô quay lại lườm Trần Kiều ranh mãnh. Trần Kiều biết thế, tới gần cô rồi nhanh tay giật lấy lọ gia vị giơ lên, “Bác gái, tìm thấy rồi đây ạ.” Nói xong, anh quay sang nhìn Cốc Tử bằng ánh mắt vừa ranh mãnh vừa chứa chan tình cảm, “Cốc Tử, em cũng thật tinh quái đó.”

Thoắt cái đã gần tới trưa, ba Cốc Tử sắp về đến nhà mà com canh vẫn chưa tươm tất, Cốc Tử không thềm để ý tới Trần Kiều nữa, vội vàng quay ra xào nấu nẫu nẫu. Trần Kiều hôm nay cũng đột nhiên thay đổi tính nết, anh lảng lảng vào phòng cô dọn dẹp lau chùi cửa sổ, dọn xong phòng Cốc Tử lại sang phòng ba Cốc Tử dọn nột, bà Lâm Thanh ý tứ nhưng nói thế nào Trần Kiều cũng không chịu, Cốc Tử thấy vậy thì chỉ buông một câu, “Anh ta thích làm thì mẹ cứ kệ đi.”

Lúc ba Cốc Tử về tới nhà thì các món gần như đã xong xuôi. Sau khi các món đã được dọn đầy đủ lên bàn, mọi người bắt đầu lấy bánh ra rồi châm nến. Ba Cốc Tử không để ý mấy chuyện hình thức sinh nhật như này nhưng Cốc Tử vẫn nhất quyết làm cho ông, cô nghĩ ba đã vất vả mãi rồi, cả năm chỉ có một ngày để chúc mừng ông thì cũng nên làm gì đó. Trần Kiều mở chai rượu rót đầy ly của ông, “Ba, con mời ba một ly.”

Cả Cốc Tử và ba cô đều lấy làm ngạc nhiên về cách xưng hô của anh, họ ngừng lại rất lâu, bà Lâm Thanh gỡ rối cho cả nhà bằng cách nâng ly của mình lên chúc mừng. Hôm nay, ba Cốc Tử có vẻ rất vui, con gái thì hiếu thuận, cháu ngoại thì đáng yêu, lại còn có người cụng ly cùng ông. Trần

Kiều cũng đang cố hết sức làm ba Cốc Tử vui lòng, cứ cụng hết ly này đến ly kia, hai người uống xong còn quay sang nói chuyện với nhau rất sôi nổi. Trần Kiều dường như không giỏi uống rượu thật, mới vài ly rượu trắng vào bụng mà mặt đã đỏ bừng lên, bà Lâm Thanh vội nhắc Cốc Tử sang ngồi cạnh anh, ban đầu cô hơi do dự nhưng sau cùng cũng đành nghe theo lời mẹ, cô gấp vào bát cho anh ít đồ ăn rồi nhắc, “Anh uống ít thôi, tửu lượng của ba tốt lắm đó.”

“Tửu lượng của anh cũng tốt mà.” Trần Kiều cự nự ngay.

“Thôi xin anh, tốt mà tối hôm qua còn vậy! Anh nên ăn chút gì lót dạ đi đã.”

Ba Cốc Tử thực sự rất vui, ông khua khua tay trước mặt Cốc Tử, “Không sao đâu con, uống chút rượu thôi mà, thanh niên là phải uống tí chứ, còn con, từ hồi nhỏ đã biết uống rồi đấy thôi.”

Bà Lâm Thanh xua tay, “Anh còn nói nữa! Từ nhỏ Cốc Tử học toán không tốt, chắc chắn là vì anh để con bé uống rượu rồi, em đã bảo không nên cho trẻ con động vào rượu bia nhưng anh có thèm nghe em nói đâu.”

“Chuyện đó thì liên quan gì, em xem hai lúm đồng tiền của nó có sâu không, đây là trời sinh đấy.” Ông Cốc cũng xua tay, vội vàng chuyển chủ đề.

“Oa, lúm đồng tiền của Quân Quân thực sự rất sâu, đặc biệt quyến rũ.” Trần Kiều cũng nhanh miệng góp chuyện, đoạn anh quay sang Cốc Tử, “Cười một cái anh xem nào.”

Cốc Tử tảng lờ như không nghe thấy gì, cô lấy dao cắt bánh chia cho mọi người. Trần Kiều say thật rồi, anh cứ ngồi đó lảm nhảm suốt buổi không ngừng, nào là thích Cốc Tử từ lâu, yêu Cốc Tử từ bao giờ, rồi muốn kết hôn

với cô, có bao nhiêu chuyện nhạy cảm gì đều tuôn ra hết cả. Ba Cốc Tử lắc đầu, “Ba tưởng nó uống được... Cốc Tử, con dìu nó vào phòng nghỉ đi rồi ra uống với ba một ly.”

Bà Lâm Thanh trừng mắt nhìn ông, “Ông cũng không còn trai tráng nữa đâu nhé!”

Cốc Tử đứng lên kéo Trần Kiều vào phòng, vừa dìu anh cô vừa nói, “Vào phòng đi, tôi pha ít mật ong cho anh.”

Tuy hơi bức mình nhưng biết Trần Kiều làm vậy cũng vì muốn làm ba vui nên cơn giận của Cốc Tử cũng nguôi đi nhiều, cô dìu anh vào phòng rồi pha cho anh ít mật ong, lại giữ cốc cho anh uống từng ngụm một. Trần Kiều liền kéo tay cô uống cho bằng sạch, mắt anh lơ đãng, “Anh khó chịu quá.”

“Mau vào toa-lét đi, anh buồn nôn phải không?”

“Không, anh khó chịu. Em ôm anh là hết ngay.”

Cô lấy tay cốc vào trán anh rồi đỡ anh nằm xuống giường nghỉ, cô kéo chăn đắp cho anh rồi với tay bật điều hòa cho ấm phòng, trước khi ra ngoài còn nhắc, “Anh nghỉ chút đi.”

Thấy con gái trở ra, ba Cốc Tử hỏi ngay, giọng điệu có phần lo lắng, “Trần Kiều không sao chứ con?”

“Không sao đâu ba, nhưng đúng là anh ta không uống được rượu.” Nói rồi cô ngồi xuống dùng bữa tiếp, hôm nay đồ ăn nhiều, Cốc Tử lại thấy ngon miệng nên ăn rất nhiệt tình. Ăn xong cơm, ba Cốc Tử bảo phải ra xưởng, ông hỏi Dục Dục có muốn đi cùng mình không, đã lâu ông không đưa thằng bé ra ngoài “khoe khoang” được. Dục Dục nghe ông nói thế thì đồng ý ngay, một phần cũng vì gần xưởng của ông ngoại có cửa hàng

bánh kẹo lớn, trong đó có mấy loại ngon mà nó chẳng thấy nơi nào khác bán.

Giờ còn lại bà Lâm Thanh và Cốc Tử ở nhà dọn dẹp, xong xuôi bà nói sang hàng xóm chơi mặt chược, Cốc Tử về phòng làm việc. Vừa mở máy tính đồng nghiệp của cô đã gọi trên MSN, “Cốc Tử à, cho mình gửi lời chúc mừng sinh nhật ba cậu nhé, cậu cũng sớm quay lại làm việc nha.”

“Có chuyện gì không, ngày nào mình chẳng hoàn thành công việc được giao?”

“Không phải cậu cứ ở lì nhà mà không tới công ty nữa đấy chứ?”

“Có chuyện gì không?” Cốc Tử tự nhiên thấy sốt ruột.

“Cuối tuần này có tiệc, cậu tham gia nhé? Amy phải đi với người yêu nàng ta, còn một người nữa thì đi thăm người ốm, cậu xem công ty mình chỉ có mấy mống đàn bà con gái, cậu về đi với mình đi, lần này tổ chức ở khách sạn Huy Hoàng đó, đồ ăn ngon cực luôn.”

“Thôi được rồi, mai mình sẽ tới công ty.” Cốc Tử cười gửi tin nhắn qua cho bạn. Đôi phương cũng gửi lại cho cô một cái mặt cười lớn.

“Mai em đã về rồi sao?” Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên phía sau lưng Cốc Tử, cô giật mình lại quay thì thấy Trần Kiều đang bê hai cốc nước đứng đó với đôi mắt mơ màng. Anh để một cốc lên bàn cho cô rồi ngồi xuống bên cô, cầm cốc còn lại lên chậm rãi uống, “Anh đưa em về nhé. Anh về cùng em.”

“Được.” Cốc Tử gật đầu, ngồi xe của anh vừa nhanh vừa đỡ tốn tiền, cũng chẳng có lý gì để từ chối cả. Cô cầm cốc nước lên uống, ngồi trong phòng điều hòa lâu nên môi cô đã hơi khô và cũng thấy khát nước rồi. Trần

Kiều cười mãn nguyện, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, “Em tốt quá.”

Nói xong, anh nhanh chóng quay lưng về giường nằm để Cốc Tử ngồi đó với khuôn mặt đầy ngỡ ngàng. Trần Kiều nằm yên trên giường được một lúc thì bắt đầu nhỏ nhẹ, “Cốc Tử, hôm qua có phải ngày đèn đỏ của em không?”

Cốc Tử giật nảy mình, nước trong miệng cô vừa nhấp phụt thẳng vào màn hình, “Anh hỏi thế là có ý gì?”

“Tình trùng sống được mấy ngày liền, nếu không cẩn thận, biết đâu...”

“Vớ vẩn, tôi mặc mấy lớp quần liền.” Cốc Tử hơi đỏ mặt, “Đừng có nói những chuyện đó với tôi, có được không?”

“Chuyện thân mật nhất mình đã làm rồi, còn việc gì mà anh không thể hỏi thẳng em được nữa.” Trần Kiều nằm đó, ngược đầu dậy, mặt hơi mơ màng, “Lúc trước anh đọc trên tạp chí ấy, nói có chuyện một cô gái nằm trên giường của chị gái anh rở mình mà lại dính bầu đó.”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi đó, chuyện đó vô cùng hiếm gặp.”

“Nếu lỡ rơi phải em thì sao?” Trần Kiều vẫn không có ý định dừng lại câu chuyện mình mới khơi mào.

“Nếu có thì chứng tỏ cái duyên giữa tôi và anh nó rồi như tơ vò.”

“Vậy anh có thể ngồi bên cạnh em ‘nghịch súng’ được không?”

Cốc Tử đỏ bừng mặt, cô giận dữ quay lại máy tính, “Trần Kiều, anh đừng mượn rượu mượn say mà tùy tiện ăn nói linh tinh như vậy.”

“Không, anh không có ý đó...” Giọng Trần Kiều yếu dần, anh từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cốc Tử thấy đằng sau không còn tiếng động gì nữa nhưng tim cô vẫn đập thình thịch, cô chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính mà không biết phải làm gì, mãi lâu sau mới bình tĩnh trở lại được.

Buổi tối, ba Cốc Tử biết cô phải về lại thành phố H thì quỵn luyến không nổi, ông nghĩ ngợi sao đó rồi quay sang vỗ vai Trần Kiều, “Chăm sóc con bé cẩn thận nhé.”

“Vâng ạ, xin ba cứ yên tâm.” Trần Kiều trong lòng sung sướng vô cùng, anh thành thật gật đầu với vẻ mặt rất nghiêm túc rồi quay sang dắt Dục Dục ra xe. Cốc Tử sau khi yên vị trong xe thì lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Võ, nhưng lại là giọng một người đàn ông vang lên, “Có chuyện gì cô cứ nói với tôi.”

“Ồ...” Cốc Tử bối rối, “Tôi muốn nói chuyện với Tiểu Võ.”

“Cô ấy ngủ rồi, cô ấy rất ổn, tôi sẽ đưa cô ấy về.”

“Rốt cuộc anh và cô ấy hiện nay là quan hệ gì vậy?” Cốc Tử hơi mất bình tĩnh.

“Quan hệ nên có giữa đàn ông và đàn bà.”

Cốc Tử cúp mạnh điện thoại cái rụp, miệng lẩm bẩm, “Không hiểu nàng ta nhìn người kiểu gì nữa?”

Trần Kiều cười, “Chị họ lần này si mê tuyệt đối rồi.”

Trần Kiều đưa Cốc Tử về nhà thì vẫy tay tạm biệt hai mẹ con, anh bảo mình phải qua công ty có chút việc, Cốc Tử ừ một tiếng đáp lại, nếu không phải anh ta cứ bám riết lấy cô thế này thì cô đã thoải mái hơn rất nhiều.

Hôm sau, Cốc Tử đưa con tới trường xong thì gặp chuyện không may. Đây gọi là ám tiền khó phòng, tránh được lần một, không tránh được lần hai. Cô ngất đi hồi lâu mới tỉnh dậy, lúc mở mắt ra mới phát hiện mình đã bị giam trong một phòng kín.

Cả tay chân cô đều bị trói chặt không cử động được, miệng cũng dán một lớp băng keo cỡ lớn, không phát ra được bất cứ tiếng động gì. Cô cố cựa quậy cơ thể đang ê ẩm của mình rồi quan sát tứ phía xem sao, tuy có lo lắng nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại để suy xét mọi việc rốt cuộc thế nào.

Cô cố gắng huy động trí nhớ để liên kết lại toàn bộ sự việc, giữa ban ngày ban mặt như thế mà cô bị bắt cóc, hơn nữa tên nào tên nấy trong hội cũng đều thân thủ bất phạm, không chế cô một cách dễ dàng. Nói cho cùng, cũng tại cô đã quá tự tin vào bản thân. Nghĩ một hồi, Cốc Tử bắt đầu lấy lưỡi liếm cho ướt để đẩy miếng băng keo ra, lát sau cô thấy lưỡi mình bỏng rát, miệng cũng khó chịu vô cùng, có điều trời không phụ lòng người, miếng băng keo cuối cùng tuột xuống. Trong khoảng thời gian đó, cô cũng không quên thử vận may với đôi tay đang bị trói chặt của mình, cứ mãi sợi dây trói ấy vào trụ cột bằng sắt lõi lõm, nhưng sợi dây chắc quá, hồi lâu mà không thấy suy chuyển chút nào. Nhưng dù thế nào, cô vẫn phải tiếp tục thử.

Cốc Tử mài sợi dây hồi lâu, cả người đầm đìa mồ hôi, cánh tay và sợi dây trói phía sau đã dính đầy vết máu nhưng cô vẫn không ngừng lại, vừa kiên trì mài vừa cảnh giác cao độ. Hiện giờ Cốc Tử không thể xác định kẻ địch là ai, bởi bình thường cô đối nhân xử thế vốn rất hòa nhã, nào có gây thù chuốc oán với ai để ra nông nỗi này? Lẽ nào ở đây có sự nhầm lẫn, hay chỉ là bộc phát không thôi?

Ngay lúc cô đang nỗ lực công cuộc tự giải cứu mình thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng của một tên điều đóm: “Đại ca, ở bên này ạ. Lần này tụi em có quà cho anh, đảm bảo anh hài lòng. Dạ, kho số 2 anh ạ.”

Tim Cốc Tử bắt đầu đập thành thịch.

“Đại ca, anh mà không tới thì chắc chắn sẽ phải hối hận cả đời, đây là chút lòng thành của tụi em.”

Cốc Tử mài sợi dây trên tay nhanh hơn, thâm nghĩ, lẽ nào chốc nữa thôi, mình lại phải ‘thi triển công phu’ để tự vệ đây?

Không biết là bao lâu, Cốc Tử chỉ thấy thời gian ì ạch trôi qua, tay cô đã đau lắm rồi, có lẽ một tiếng, mà cũng có thể là hai, thấy sợi dây đã hơi lỏng ra một chút khiến cô càng cố gắng, hít một hơi thật dài rồi lại hít hục mài, cuối cùng sợi dây cũng đứt. Cốc Tử tranh thủ tháo vội sợi dây ở chân ra, sau đó cô thở dốc, gượng đứng dậy vận mình vài cái, đột nhiên cô nhìn thấy một chai rượu khuất sau tấm bàn gỗ ở góc tường, cô cầm lấy chai rượu, nép sát cửa lắng nghe giọng nói bên ngoài.

“Đại ca... ở bên này.”

Cốc Tử gần như nín thở, mắt cô ánh lên đầy những tia căm giận.

Lúc cửa mở ra thì tay Cốc Tử đã hạ xuống, nhưng rất nhanh đã có một bàn tay kịp chụp lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng hắt. Cốc Tử chưa kịp định thần để nhìn ra ai thì nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên nghi hoặc, “Cốc Tử?”

“Ơ?” Cốc Tử hơi nheo mắt đứng lên, “Anh Hạ?”

Mặt mày Hạ Dữ Quân lúc này rất khó coi, anh ta quay lại thúi cho tên đi cùng một đám ngã lăn ra đất, giọng giận dữ, “Chúng mày làm ăn kiểu gì thế? Ai cho chúng mày bắt cô ấy tới đây?”

Mấy tên đàn em đứng sau khúm núm, “Dạ, đại ca, bọn em tưởng...”

“Cút!” Hạ Dữ Quân hét lên một tiếng rồi kéo Cốc Tử ra ngoài, cô thở hắt ra, rồi giật tay mình ra khỏi tay anh. Hạ Dữ Quân thấy tay Cốc Tử tím xanh tím ngắt vì dây trói, lại đầy những vết xước chảy máu nữa thì xót ruột vô cùng, anh áy náy, “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Cốc Tử ngồi trong xe anh, sau cơn giận cô đã bình tĩnh trở lại, nghĩ lại chuyện hy hữu vừa rồi cô không khỏi buồn cười, “Đám đàn em của anh có hiếu với anh ghê nhỉ?”

Hạ Dữ Quân nghe cô nói vậy thì mím môi ngượng ngịu, “Cốc Tử, mấy năm nay anh thực thảm bại dưới tay em rồi.”

Cốc Tử cười lớn tiếng, mỗi lần nhắc tới chuyện này cô lại thấy hơi ngại. Chiếc xe đột nhiên thắng gấp, Hạ Dữ Quân căng thẳng nhìn cô, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, “Cốc Tử, anh hỏi em lần cuối, em có cho anh cơ hội không?”

Cốc Tử cũng nhìn lại anh chằm chằm, khuôn mặt anh lúc này vừa có phần tùy tiện lại vừa có phần phớt lờ tất cả, vờ như không để ý lắm nhưng ánh mắt lại rất chân tình. Cô hít một hơi thật sâu, nhưng cũng chẳng biết nên nói với anh thế nào cho phải.

“Bây giờ anh làm ăn buôn bán đường hoàng rồi, cũng có thể coi là có chút tài năng. Phía sau anh còn rất nhiều thế lực chống lưng ủng hộ, sự nghiệp đang đà phát lên như điều gặp gió. Anh từ nhỏ vốn đã kiêu ngạo, đàn bà quanh anh không thiếu, anh cũng không từ chối họ, coi như hai bên

cùng có lợi vậy thôi. Nhưng đối với em thì lại hoàn toàn khác, ban đầu chỉ là mê say đơn thuần, sau đó mong muốn chinh phục ngày càng tăng lên. Bao nhiêu năm đã qua, thực sự giờ anh đã biết mình cần gì, lúc ở bên em anh thấy mình thoải mái, lúc không có em anh nhớ đến còn cào, là anh thực lòng thực tâm với em. Anh biết em không muốn bị quản thúc chặt nên cũng không dám gần em quá nhiều, lúc nào cũng để không gian riêng cho cả hai. Giờ anh đã thấy chán cảnh sống một mình rồi, Cốc Tử, em thông minh như vậy chắc em đã hiểu.”

“Em xin lỗi...” Cốc Tử nhìn thẳng vào mắt Hạ Dữ Quân không trốn tránh nữa, đôi môi cô hơi mấp máy ngập ngừng, có vẻ áy náy. Mấy năm qua Hạ Dữ Quân vẫn luôn đối tốt với cô, chăm sóc cô, lúc ban đầu có thể là vì muốn theo đuổi cô mà làm vậy, nhưng đến bây giờ cô đã hiểu được anh thực lòng yêu cô, muốn lấy cô làm vợ. Nhưng cô đối với anh... thực sự quan hệ của hai người vẫn chưa đến mức như là người yêu, đôi khi cô cũng muốn tiến lại gần hơn, nhưng chẳng thể thay đổi được. Cô không có cảm giác gì khi ở bên anh, hay như người ta nói, cô với anh, có duyên mà không có phận.

Anh nhếch môi cười, “Anh hiểu rồi. Nhưng anh vẫn sẽ đợi. Nếu em đổi ý hãy nói với anh ngay nhé. Tuần sau anh ra nước ngoài rồi, chưa biết chừng sẽ không quay về.”

Cốc Tử chau mày khi nghe anh nói vậy, nhưng cô biết, có vẻ Hạ Dữ Quân đang nói rất nghiêm túc, “Anh Hạ, còn công chuyện của anh bên này thì sao?”

“Cố Triết Xuyên nuốt một phần rồi, phần còn lại sẽ có người chăm chút. Sản nghiệp nhà họ Hạ phần lớn đều đã được chuyển đi, vì em mà anh coi như đã rũ sạch quá khứ băng đảng cho nhà họ Hạ.”

Cốc Tử không biết nói gì, chỉ có thể gượng cười, “Chúc anh sớm tìm được ý trung nhân.”

Hạ Dĩ Quân cũng gượng cười rồi tiếp tục lái xe phóng đi, “Ha ha, em còn chưa tìm thấy, chúc phúc cho anh sớm thế làm gì?”

“Thực ra sống một mình thế này cũng tốt, không nhất thiết cứ phải tìm thêm ai đó.” Cốc Tử phì cười.

“Em còn trẻ, lại còn có Dược Dược. Còn anh, nhiều khi uống rượu say về nhà, cả nhà trống hoác mà chỉ có một mình, cô đơn lắm...”

“Cô đơn hả? Nghĩa là anh muốn có người hầu hạ, thế thì tìm bảo mẫu là xong.”

“Bảo mẫu có hầu ngủ được không?”

“Thì gọi gái về, anh cũng đâu phải lần đầu tiên làm chuyện ấy.” Cốc Tử đảo để đáp lại.

“Hừ, giờ anh không thềm làm mấy chuyện thiếu đạo đức đó. Thực ra Trần Kiều cũng tốt đó, trong giới làm ăn hắc cũng là người có danh tiếng, có thể bảo vệ được cho em, cũng trị được cái tính của em. Nếu em và hắc có gì đó, anh thấy cũng không tồi.”

Cốc Tử không nói gì, cô lẳng lẳng mở nhạc, tiếng dương cầm êm dịu tràn ngập cả khoang xe. Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, Hạ Dĩ Quân đưa Cốc Tử vào trong rịt lại vết thương, còn mua thêm tuýp thuốc chống sẹo cho cô. Xong xuôi đâu đấy lại quay ra xin lỗi Cốc Tử, “Anh có lỗi với em, mấy thằng đó không hiểu chuyện nên mạo phạm tới em rồi, nếu em cần gì cứ nói với anh một tiếng.”

“Thôi được rồi, em không chấp nhặt với lũ trẻ ranh ấy, chỉ một lần này thôi em nhắc anh, từ sau nhớ vui vẻ lên.”

Hạ Dữ Quân dẫu môi, “Bò dậy khỏi người em, tâm trạng tự nhiên sẽ vui vẻ lên thôi.”

Cốc Tử cười xòa, không thêm đề ý đến lời trêu chọc Hạ Dữ Quân vừa buông, “Chúc anh mọi chuyện tốt lành.”

“Mấy ngày trước khi anh ra nước ngoài, em ở bên anh nhé. Yêu cầu nhỏ bé nhất rồi đó.” Hạ Dữ Quân cười, nụ cười đến mê hoặc lòng người, tràn đến cả đáy mắt.

“Được.” Cốc Tử không nỡ từ chối lời đề nghị mà anh vừa rào trước đón sau là “nhỏ bé nhất” ấy.

“Buổi tiệc cuối tuần ở khách sạn Huy Hoàng, em làm bạn nhảy của anh nhé!”

“Hả!”

“Vì anh vẫn chưa tìm được ai đi cùng, em không từ chối chứ?”

Cốc Tử bất đắc dĩ gật đầu, lòng đầy chán nản, “Được mà.”

“Giờ em về nghỉ luôn nhé, đừng đi làm nữa, anh xin phép cho.”

Cốc Tử ngán ngẩm than, “Anh Hạ, anh làm thế sao coi được, dù gì em cũng là cấp dưới của anh. Lần nào anh cũng cho em nhiều đặc quyền như vậy, bọn họ sẽ ý kiến đó.”

“Ai có ý kiến?” Hạ Dữ Quân cười, rồi anh rướn người qua chỗ cô để tháo dây an toàn cho cô, “Bọn họ có ý kiến vì họ ghen tị với em, nhưng ghen tị thì có ích gì, họ không có tư cách đó. Có đặc quyền mà không biết tận dụng thì chỉ có kẻ ngốc, mà em đã dùng bao lâu nay rồi, giờ mới có thắc mắc, không cảm thấy bản thân hơi giả tạo sao?”

“Ừ, nói cũng phải.” Cốc Tử toét miệng cười xác nhận, vừa định xuống xe chuẩn bị lên nhà thì Hạ Dữ Quân gọi giật lại, “Không mời anh lên nhà ngồi chút được sao?”

“Anh Hạ, anh sắp ra nước ngoài, chắc còn bận nhiều việc, em không làm phiền anh nữa.” Cốc Tử nói rồi cười vẫy tay chào anh, hai cái lúm đồng tiền xinh xắn lại xuất hiện trên má cô. Hạ Dữ Quân thờ dãi nhìn bóng cô khuất dần ở cửa, cái gì không phải của mình thì mãi không thể là của mình, kết cục này chẳng liên quan gì tới việc anh xuất hiện sớm hay muộn, chỉ là anh đã không dễ dàng từ bỏ. Trong lúc Cốc Tử yếu đuối nhất, khó khăn nhất, anh đã ở bên cô, giúp đỡ cô, sau này nhớ lại, anh cũng cảm thấy như thế cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Cốc Tử vừa lên lầu thì thấy Tiểu Võ đã ngồi ở phòng vừa xem ti vi vừa ăn mấy đồ ăn vặt của cô. Cốc Tử nhìn bạn, “Này nhóc, hần thả cậu về rồi đấy hả? Lại quán quýt giường chiếu mấy hôm phải không?”

Tiểu Võ quay đầu lại, mắt nhìn Cốc Tử mơ màng, “Cái gì mà gọi là quán quýt giường chiếu mấy hôm rồi chứ?”

“Hờ hờ, định giả vờ mất trí với mình hả?”

Tiểu Võ cười ha hả, “Cốc Tử à, không phải đang là giờ đi làm của cậu sao, sao lại về nhà thế?”

“Mình vô duyên vô cớ bị bắt cóc, may quá, đã được thả ra.” Cốc Tử nói vẻ thản nhiên khiến Tiểu Võ không khỏi tò mò, “Mau nói rõ cho mình nghe xem nào.”

“Cậu nói chuyện của cậu cho mình nghe trước đi, nếu không đừng hòng mong mình kể chuyện đâu.” Cốc Tử cười lớn, cô ngồi cạnh bạn rồi giật lấy túi đồ ăn, Tiểu Võ hứ một tiếng rồi nói đầy khí khái, “Chết cũng không kể cho cậu nghe.”

Cốc Tử làm bộ ôm túi đồ ăn về phòng, dừng dung “Không nói thì thôi, mình đi làm việc đây.” Nói rồi cô về phòng thật.

Vừa mở máy Cốc Tử đã nhận được tin nhắn của bạn cô: “Cốc Tử, cậu gạt mình, vẫn chưa thấy cậu về nè!”

“Mình về rồi, nhưng lại có chút việc nên chưa tới công ty. Cuối tuần mình nhất định đi dự tiệc mà.”

“Vậy thì được! Nhưng hôm nay lại có một anh chàng rất đẹp trai tới văn phòng tìm cậu, chỉ tiếc hai người không có duyên gặp mặt, tiếc ghê!”

“Mình không thèm tiếc đâu.” Cốc Tử chắc mẩm đó là Trần Kiều, không gặp lại càng tốt.

Cốc Tử chưa kịp thoát thì có người add nick của cô kèm lời nhắn, “Quân Quân, anh là Trần Kiều, add anh đi.”

Cốc Tử hứ một tiếng rồi cũng đồng ý add nick anh. Đồng nghiệp của cô cũng có dòng nhắn mới, “Nhưng mình cho anh ta nick MSN của cậu rồi.”

“Ồ...”

Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì thì Trần Kiều đã nhảy vào chat, “Quân Quân, anh muốn bàn với em một chuyện.”

“Nói đi?”

“Cuối tuần ở khách sạn Huy Hoàng có tiệc, anh chưa có bạn nhảy, em đi cùng anh được không?”

“Ồ, tiếc quá, không được rồi.”

“Sao thế?”

“Vì tôi trót hẹn với người khác rồi...”

“Ai thế? Lại là tên họ Hạ đó phải không?” Ở phía bên kia Trần Kiều đang nghiêng răng hậm hực.

“Chuẩn.”

Trần Kiều lập tức offline luôn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhóang cái đã đến ngày thứ bảy.

Sáng thứ bảy, Cốc Tử vẫn còn đang mơ màng trong giấc ngủ thì Hạ Dữ Quân đã gọi điện đánh thức cô, Cốc Tử vừa ngáp vừa trả lời điện thoại, “Sao anh gọi em sớm vậy?”

“Có một bộ đầm rất hợp với em, em xuống đi, anh đưa em đi thử.” Hạ Dữ Quân nói với cô bằng giọng điệu bình thản mọi khi.

Với Cốc Tử mà nói, giọng điệu của Hạ Dữ Quân lúc này còn dễ chịu hơn nhiều so với khi hắn nói mấy lời tình cảm sâu đậm mặn nồng. Cô chui ra khỏi giường, “Không phải chỉ là đi tiệc thôi sao, em nhiều quần áo lắm rồi.”

“Em nhiều quần áo là việc của em, nay em đi tiệc cùng anh, ăn mặc thế nào là do anh quyết.”

“Anh Hạ, đừng có bá đạo thế có được không?” Cốc Tử vào toa-lét, cô vừa mở loa ngoài vừa đánh răng.

“Anh đang ở vừa nhà em rồi, để Được Được ở nhà với Tiểu Võ, chúng ta tận hưởng không gian hai người một chút.”

Cốc Tử không biết nói gì, cô thay quần áo xong rồi vào phòng nói Tiểu Võ một tiếng, Tiểu Võ ừ rồi bảo bạn, “Cậu yên tâm, mình sẽ tận tâm chăm sóc bảo bối của cậu.” Vừa dứt lời lại quay người rồi chìm vào giấc ngủ.

Cốc Tử thở dài rồi ra cửa. Hai tay cô đút chặt trong áo khoác, Hạ Dữ Quân đứng dưới lầu đợi cô, thấy cô anh đưa mắt nhìn hết một lượt rồi buông lời nhận xét, “Cốc Tử, thế này mà bảo là nhiều quần áo à, trông chẳng nữ tính gì cả. Bộ nào bộ nấy đều một kiểu cách cứng nhắc...”

Cốc Tử hứ một tiếng, “Anh có biết thế nào được gọi là cá tính không, thời đại giờ không chuộng kiểu nữ tính như anh nói nữa rồi.” Cốc Tử trước giờ lúc nào cũng xuề xòa chuyện ăn mặc, cô cũng mặc nhiên nghĩ phong cách của mình là độc đáo, ngay từ hồi cấp hai đến giờ lúc nào cũng ăn mặc kiểu trung tính thế này, giờ tự nhiên có người góp ý cô cảm thấy hơi khó chịu.

Hạ Dữ Quân lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt nữa, chẳng thêm quan tâm phản ứng của cô, nói tiếp, “Em lại còn đội mũ nữa, trời ạ, có phải trả con mười mấy tuổi đâu, bỏ ra đi. Cả bộ quần áo này nữa, nhiều lắm cũng

chưa đến một ngàn đồng, quê mùa! Lại còn áo bên trong kia, trong chẳng ra kiểu gì, ôi, xem đôi tất nữa này...”

Cốc Tử càng nghe càng bực mình, gần như muốn đập cho anh ta một trận, “Anh cứ phải chọc cho em điên tiết lên mới thỏa mãn hay sao?”

“Ồ đây, anh chính là muốn chọc giận em, đánh nhau với em một trận đây!” Mỗi người chêm một câu, không ai chịu ai, sau cùng Hạ Dữ Quân túm lấy Cốc Tử rồi ấn cô vào xe, “Thôi không đùa em nữa, đi thử quần áo thôi.”

Cốc Tử nhìn Hạ Dữ Quân bực dọc, “Anh Hạ, anh có làm sao không vậy?”

“Thực ra em có gì tốt đâu, sao lúc xưa anh lại bị em hấp dẫn vậy nhỉ? Trông thì cũng được, nhưng đời này có thiếu phụ nữ đẹp hơn em đâu? Dáng người cũng được, nhưng ngoài kia bao nhiêu người nóng bỏng hơn, hấp dẫn hơn, mà... còn nữa...”

“Này này, anh Hạ, anh bị tinh trùng xung não rồi hả?” Cốc Tử đả độn ngắt lời Hạ Dữ Quân không chút nể nang.

“Anh sắp đi rồi, đang nghĩ cách làm sao để buông em đây.” Hạ Dữ Quân cười nhạt, buông lời chán nản.

Cốc Tử thấy vậy thì cũng thay đổi thái độ, nhìn anh mỉm cười ám muội, “Chính vì sắp đi rồi nên anh phải nghĩ những điều tốt đẹp về em mới đúng chứ. Anh phải nghĩ là, một người con gái đẹp tựa tiên sa giáng trần thế này, không có được là vì bản thân mình chưa đủ tốt, đúng không? Và lại, kiếp này có thể gặp được em, coi như sống cũng không uổng rồi.”

“Em chỉ được cái leo mồm là giỏi.” Hạ Dữ Quân đáp trả rồi trầm ngâm đôi chút. “Bao nhiêu năm nay chúng ta nói không ít lời mật ngọt, làm không ít chuyện thân mật, thôi được rồi, cũng coi như anh không thua thiệt gì.”

“Ha ha ha...” Cốc Tử cười phì, mấy chuyện thân mật đúng là có nhưng chỉ dừng lại ở những cái ôm là hết. Có điều, đúng là có một lần súng suýt bị cướp cò. Lần đó hai người cùng uống rượu với nhau, tất nhiên từ đầu đến cuối đều do Hạ Dữ Quân giảng bày, Cốc Tử khi ấy không vui, bị động rơi vào cái bẫy của anh chỉ vì muốn có một bờ vai an ủi, nhưng rồi lý trí vẫn gọi thế nào mà phút cuối cô không sa đà hơn nữa, vội vã bỏ đi.

Chỉ cần buông thả một lần, chắc chắn có lần thứ hai, cô thực sự không gánh vác nổi. Khó khăn lắm mới bám trụ được lâu như vậy, nếu như cô lại để bản thân rơi vào hố sâu đó nữa thì thực sự ngu ngốc quá.

Tới cửa hàng, Cốc Tử cũng chẳng làm bộ e thẹn nữa, gu thẩm mỹ của Hạ Dữ Quân xưa nay vốn rất ổn, bộ đầm đen mà anh nói thực sự rất hợp với Cốc Tử, vừa trẻ trung vừa sang trọng, vừa có thể tôn được hết tất cả các ưu điểm của cô. Cốc Tử vốn thích đeo thắt lưng, bên ngoài bộ đầm này cũng có một cái thắt lưng to bản đính đá lấp lánh, càng làm nổi bật vòng eo thon gọn của cô. Hạ Dữ Quân ngắm cô trong bộ váy mới thì tấm tắc gật đầu tán thưởng, “Được đó, lấy bộ này đi, mình đi thôi.”

Cốc Tử dáng vốn cao, Hạ Dữ Quân ngắm thêm lượt nữa thì nói cô tháo đôi giày cao gót ra khỏi chân, thay vào đó một đôi đế bằng, “Em như thế này đi bên cạnh thì trông anh mới nổi bật, anh thích cô gái nhỏ bé, e ấp hơn.”

Cốc Tử định nói gì đó nhưng lại thôi, hôm nay anh nhìn cô cái gì cũng không vừa mắt, bản thân cô cũng thấy bức bối, nhưng nghĩ anh sắp ra nước ngoài nên chịu nhịn trong lòng. Hạ Dữ Quân bảo Cốc Tử đi mua đồ cùng

mình nhưng anh gần như chẳng chọn gì, chỉ mua cho cô và Dược Dược. Thấy một chiếc móc chìa khóa anh bỗng quay lại hỏi cô, “Cái này đẹp không em? Cái này có được không?”

Cốc Tử chau mày kéo anh ra ngoài, “Anh định thay hết đồ của em thành đồ anh tặng mới vừa lòng hả?” Anh sắp đi rồi, những thứ còn lại phỏng có ý nghĩa gì?”

“Thế em bảo anh phải làm sao?” Hạ Dữ Quân hơi gằm lên đầy bất lực nhưng rồi nhanh chóng quay đầu đi, sau khi trấn tĩnh một hồi lại cầm tay Cốc Tử kéo đi, “Chúng ta đi thôi!”

“Này, anh đừng có kích động.” Cốc Tử vùng vằng.

Hạ Dữ Quân hình như nổi giận thật, anh chẳng nói chẳng rằng, đẩy Cốc Tử vào trong xe rồi cứ thế lái hơn một tiếng đồng hồ. Nơi anh đưa cô đến là một khu biệt thự ở ngoại ô mang dáng dấp kiến trúc cổ điển của Pháp, bên ngoài là tường màu vàng hồng nhàn nhạt, mái ngói màu đỏ, dưới ánh nắng của buổi sớm đông trông vô cùng hoành tráng. “Anh là dân kiến trúc mà! Căn nhà này đã tốn rất nhiều mồ hôi cũng như tâm huyết của anh, còn tốt hơn căn mà Cố Triết Xuyên tặng Tiểu Tiểu. Nội thất cũng được hoàn thiện trang hoàng đầy đủ rồi, anh muốn tặng nó cho em. Em đồng ý nhận tấm chân tình này của anh nhé!”

“Không!” Tuy rằng đã bị mê hoặc và choáng váng trước vẻ đẹp của căn biệt thự cùng không gian dễ chịu xung quanh, thế nhưng Cốc Tử vẫn không cho phép mình nhận.

“Anh ghét em như vậy, lúc nào cũng từ chối anh. Anh cũng ghét chính mình, vốn biết là không thể nhưng vẫn chuẩn bị tất cả cho tươm tất thì mới hài lòng. Vì thế lần này anh quyết định rời xa em, tới một nơi thật xa. Người như anh đâu phải khó khăn gì để tìm một người phụ nữ cho mình.”

“Vâng.” Cốc Tử nhìn anh ấy nãy, chỉ đáp lại sự hờn dỗi của anh bằng một tiếng gọn lỏn ấy.

Hạ Dữ Quân quay lại nhìn cô, lắc đầu rồi thở dài thườn thượt, “Em thật ầu trĩ và cố chấp, lúc nào thích thì bảo thích, không thích thì bảo không thích, sao em không nói với anh được nửa lời giả dối nhỉ?”

“Ồ... Nói dối thì có ích gì đâu, bù tai trong chốc lát làm sao thỏa mãn được cả đời? Không phải sao?” Cốc Tử bĩu môi, lấy lại sự chủ động cho mình.

“Em đừng mâu thuẫn thế nữa!” Đi thôi, mình đi ăn cơm.” Nói rồi Hạ Dữ Quân đưa tay kéo cô lại sát mình, “Cho anh ôm em một lát là được.”

Hơi thở của anh bao trùm lấy cô, không biết bắt đầu từ khi nào mà mùi nước hoa trên người anh đã biến mất, chỉ bởi vì cô nói không thích. Giờ trên người anh chỉ còn lại một mùi đàn ông mạnh mẽ, quyến rũ.

Hai người ngồi cả buổi chiều trong phòng ăn nói chuyện, Hạ Dữ Quân hỏi Cốc Tử, “Sau này anh nên tìm người con gái như thế nào? Kém anh mấy tuổi?”

Cốc Tử làm ra bộ rất có kinh nghiệm về chuyện này, “Anh cũng không còn trẻ nữa, nói chung, chỉ cần anh chịu đối xử tốt với người ta thì mọi thứ khác như tuổi tác đều không quan trọng.”

“Nhưng nếu anh thích người ta mà người ta không thích anh thì sao?”

“Thì đành phải bá vương quyết căng cung thôi.” Cốc Tử trả lời không chút đề phòng.

“Có hiệu quả không?” Hạ Dữ Quân nhếch môi.

“Với điều kiện là cô đó không có võ, hì hì.” Cốc Tử đã nhận thấy mưu đồ của Hạ Dữ Quân, cô ngượng ngùng chuyển đề tài, “Thực ra đây chỉ là một buổi tiệc, sao anh lại phải tham gia?”

“Không phải vì có em đi cùng sao?” Hạ Dữ Quân nhìn đồng hồ, “Cũng sắp đến giờ rồi, em đi trang điểm đi.”

Xe dừng ở cửa khách sạn, Cốc Tử đang khom khom người chui ra khỏi xe thì vừa lúc ấy có một chiếc xe đã rất quen thuộc cũng dừng lại. Cốc Tử chưa kịp phản ứng gì thì người trong xe bước ra, đó là một người đàn ông vận bộ vest trắng, đợi anh ta bước hẳn ra, Cốc Tử nhìn sang, đó chẳng phải là Trần Kiều sao? Trần Kiều bước tới phía cửa sau lịch lãm mở cửa, đưa tay ra đón lấy bàn tay người đang ngồi trong xe, đó là một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà. Cô gái đó rất đẹp, cô ta vận bộ đầm dạ hội màu đen, tóc búi cao gọn gàng trên đỉnh, khuôn mặt rạng rỡ.

Hạ Dữ Quân lúc này cũng đã đứng bên cạnh Cốc Tử, anh đưa tay ôm lấy eo cô rồi tới trước mặt Trần Kiều, “Anh Trần, lâu quá không gặp!”

“Vâng, lâu quá không gặp.” Trần Kiều nhìn chằm chằm vào cánh tay đang để trên eo Cốc Tử, miệng nở nụ cười vừa thách thức vừa bất lực, lúc nhìn sang Cốc Tử, ánh mắt anh lạnh lùng mà sắc nhọn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Khi bốn người bước vào hội trường, lập tức trở thành tiêu điểm của buổi tiệc. Cốc Tử và Hạ Dữ Quân sánh vai một lúc thì cô chủ động tách ra, cô bạn đồng nghiệp Miêu Miêu vội kéo cô ra một chỗ, mặt hớn hớn, “Cốc Tử, cậu với chủ tịch Hạ vẫn cứ thân thiết với nhau như vậy nhỉ?”

“Xi, lúc nào bọn mình chả thế.” Cốc Tử kéo bạn ra góc khác, “Chúng mình ăn đi, chẳng phải cậu đến là muốn thưởng thức các món ăn nổi tiếng ở đây hay sao?”

“Ăn cái này đi, cái này ngon này.” Miêu Miêu gấp liền mấy miếng bánh ga-tô bỏ vào đĩa rồi đưa cho Cốc Tử, “Nghe nói chủ tịch Hạ mời hẳn một tay thợ làm bánh người Pháp tới đây.”

Cốc Tử nếm một miếng, quả thật hương vị đều rất ngon, nhưng bình thường cô cũng hay ăn nên cảm giác không đến nỗi thèm thuồng. Hạ Dữ Quân chưa bao giờ keo kiệt với cô, chỉ cần anh về nước, có món gì ngon hay mới lạ cô đều có phần. Miêu Miêu thấy vui nên ăn rất nhiều, Cốc Tử buổi trưa ăn không nhiều nên giờ thấy bạn ăn đến ngon lành thì cũng hào hứng ăn các món khác, thấy rất ngon miệng. Miêu Miêu lấy một ly cocktail lại, “Cốc Tử, bọn mình uống chung.”

Bỗng nhiên Miêu Miêu làm vẻ rụt đầu, lè lưỡi với bạn, “Bọn mình cứ ở đây mãi xem ra không hay nhỉ, phải đi mời các sếp chứ.”

“Cậu đi đi.” Cốc Tử cúi đầu, có ý lảng tránh.

Miêu Miêu nhìn bạn, “Cậu không đi thật à?”

“Ừ.” Cốc Tử gật đầu xác nhận. Sếp thì có vài người đó, nhưng người có quyền hành nhất cô đã không muốn mời rồi thì nói gì tới mấy người kia? Miêu Miêu thấy vậy thì không nói gì thêm, một mình cầm ly rượu đi ra phía ngoài, Cốc Tử tiếp tục thưởng thức các món ăn cô chưa thử. Lúc sau, khi cô đang soạn tin nhắn thì có người tới trước mặt, tưởng Miêu Miêu đã quay lại liền bảo, “Cậu về rồi hả... ơ, Trần Kiều?”

Trần Kiều đứng dựa vào bức tường thành được dựng lên để làm giá đỡ rượu cũng như thức ăn, một tay anh chống trán, đưa mắt nhìn cô với thái độ

khó đoán, tay còn lại cầm ly rượu, “Cô Cốc, tôi mời cô một ly.”

Cốc Tử không từ chối, cô cầm ly rượu gần đó lên cùng với anh rồi nhấp một ngụm. Trần Kiều quay sang hỏi, “Cô thấy người bạn đi cùng tôi hôm nay thế nào?”

“Ồ, cô ấy cũng đẹp đấy, rất hợp với anh.”

“So với cô thì sao?”

“Cô ấy trẻ hơn tôi, tất nhiên rồi, chắc còn đang đi học.”

“Ừm.”

“Dù gì thì chắc anh cũng chưa vội kết hôn, thế nên cứ từ từ mà yêu. Có điều cũng nên đối tốt với con gái nhà người ta.”

“Cô có ghen không?” Cơ mặt Trần Kiều như đang co lại, anh đưa tay nhón lấy một miếng bánh trên đĩa của cô rồi bỏ vào miệng.

Cốc Tử chỉ cười không nói gì, với Trần Kiều mà nói, thái độ này của cô không khác nào cô muốn nói với anh rằng ‘Anh thực không biết tự lượng sức.’ Anh hắng giọng rồi nói tiếp, “Em họ tôi đấy, hôm nay nó đến là muốn đến xem mặt cô chị dâu này.”

“Cốc Tử, hóa ra em trốn ở đây, làm anh đi tìm mãi.” Hạ Dữ Quân bước tới trước mặt Cốc Tử, anh hơi cúi đầu xuống, cố tình để môi mình sượt qua tai cô, “Ăn no chưa vậy hả?”

Chỉ một hành động hồ hững như không đó thôi mà Cốc Tử đã đỏ mặt tía tai, Trần Kiều hừ một tiếng rồi đứng thẳng người lên, Hạ Dữ Quân không dừng lại ở đó, khế đưa lời trách yêu, “Em cũng thật là, sao lại không hiểu

chuyện thế, đừng trốn ở đây nữa, mau ra đây anh giới thiệu em với mấy người.” Nói rồi anh kéo Cốc Tử đi, khi Cốc Tử bước qua người Trần Kiều, anh đưa tay kéo giật cô lại hăm hực, “Em vừa cho một người đàn ông hy vọng, giờ lại quay sang tình cảm với người khác là sao, không được đi!”

Hạ Dĩ Quân nhìn Cốc Tử rồi quay sang mỉm cười với Trần Kiều, “Cô ấy là bạn nhảy của tôi hôm nay.”

“Là bạn nhảy của anh thì đã sao? Cô ấy là vợ tôi. Hôm nay tôi rộng lượng nhường cô ấy cho anh một chút thôi.” Rồi anh lại sát gần mặt Cốc Tử, “Quân Quân, chút nữa anh đón em.”

Theo lời của Miêu Miêu thì tối hôm qua Cốc Tử chẳng khác nào người trong giới thượng lưu, thậm chí còn là người nổi bật nhất đêm tiệc. Lúc cô đi với Hạ Dĩ Quân trông hai người rất đẹp đôi, cô nhắn tin cho bạn, “Cốc Tử, với khí chất thế này, cậu có số làm quý phu nhân đó.”

Cốc Tử then thùng trả lời tin nhắn, “Nhưng mình thấy được cùng ăn cơm công ty với các cậu ngon hơn nhiều.”

“Thế chàng công tử họ Trần đẹp trai đó đâu, cái anh chàng hôm trước tới tận công ty tìm cậu đó, hình như giữa hai người cũng có gian tình?”

“Không hề.”

“Tối qua mình nhìn thấy hết rồi.”

Cốc Tử lườm bạn, “Tại sao, mình chẳng biết gì cả.”

Tối hôm qua.

Tại bữa tiệc sang trọng ấy, trong lúc Hạ Dữ Quân đưa Cốc Tử đi giới thiệu với mấy vị lãnh đạo cấp trên, Cốc Tử cũng uống khá nhiều rượu. Trần Kiều kéo cô em họ Nhậm Hoằng Tử của mình ra một chỗ góc xa nói chuyện nhưng mắt vẫn dán chặt về phía Cốc Tử, ánh mắt tràn đầy lửa ghen, chốc chốc lại lên tiếng đầy vẻ bất mãn, “Cái lão họ Lý kia, sao hắn lại dám nhìn cô ấy bằng ánh mắt háo sắc thế kia, từ sau anh tuyệt đối sẽ không bàn chuyện làm ăn cùng hắn nữa.”

“Còn cái gã đầu bếp thôi tha nào đang nắm tay cô ấy kia?”

“Anh, người ta là chuyên gia ẩm thực đó.” Nhậm Hoằng Tử nhắc anh bình tĩnh.

“Anh mặc kệ hắn là ai, không ai được phép động vào bà xã anh!” Trần Kiều thấp giọng giận dữ, Nhậm Hoằng Tử đứng bên cười nghiêng ngả, “Anh à, người ta có để ý tới anh đâu, lúc mới vào đây cô ấy còn không thèm chào anh một tiếng kia.”

“Mấy đứa chíp hôi 9x tụi em thì hiểu gì, cái đấy chính là sự khác biệt về mặt tuổi tác đấy. Ở tuổi bọn anh thích tỏ ra lạnh lùng như vậy.”

“Xi...” Nhậm Hoằng Tử cười ngất, cô quay sang kéo tay áo Trần Kiều, “Anh, đưa em về nhà đi. Mẹ em mà biết hôm nay em ăn mặc thế này để đi với anh tới đây chắc bà giết em mất.”

Trần Kiều không trả lời em họ, mắt lại dán về phía Cốc Tử quan sát.

“Mẹ em cứ tưởng em thích anh, thật đấy.” Nhậm Hoằng Tử cười nhúm mắt.

Trần Kiều lườm cô, “Ai bảo em giữ ảnh của anh như ảnh thần tượng vậy.” Nói rồi anh mở điện thoại, “Anh Trương, anh tới đón Hoàng Tử về giúp tôi.”

“Anh, chúc anh và chị dâu vui vẻ nhé, tí nữa anh còn chương trình gì khác không? Nhớ chuốc cho chị ấy ít rượu rồi làm cuộc 419, à không đúng, phải là 429 chứ?... Bye anh!”

Trần Kiều cốc mạnh vào trán cô em họ, anh lắc ly rượu trên tay đứng từ xa nhìn Cốc Tử. Anh thực sự yêu nụ cười của cô, lúc này nụ cười đó tuy có hơi giả dối nhưng anh vẫn rất yêu, hai lúm đồng tiền nhỏ xinh như được khắc sâu trên má cô, xinh đẹp mà ngọt ngào, thấm đẫm cả trái tim bé nhỏ của anh.

Thấy Cốc Tử có vẻ đã chúc rượu xong xuôi, Trần Kiều bước tới nâng ly rượu lên trước mặt cô, cô phóng khoáng đưa ly rượu lên cười với anh, “Tổng giám đốc Trần, tôi mời anh một ly.”

Ly rượu cô vừa đặt ngang môi đã bị anh giật lấy đưa lên miệng uống, anh quay ra uống hết cả ly của mình rồi cười đáp, “Uống rượu cho người phụ nữ của mình là nghĩa vụ của đàn ông.”

Cốc Tử lắc đầu, cô quay lưng đi chỗ khác, cánh tay Hạ Dữ Quân vẫn đặt trên eo cô. Trần Kiều chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, anh tiến lên trước, giật cô vào lòng mình rồi kéo nhanh cô ra ngoài cửa.

Chương 6: Dù nhiều gian nan cũng xứng đáng

Trần Kiều hành động thuận lợi như vậy là vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, trước đó anh không dự tính làm thế, nên không có thời gian để suy tính trước sau hay chần chừ do dự; thứ hai, Cốc Tử cũng đã muốn rời đi từ lâu; và thứ ba, bản thân Hạ Dữ Quân cũng đã quyết định buông tay. Hạ Dữ Quân biết mình và Cốc Tử mãi mãi cũng chẳng nên cơm cháo gì, nhưng dù sao, anh cũng đã đánh giá thấp khả năng kháng cự của Trần Kiều.

Trần Kiều kéo Cốc Tử ra chỗ để xe, anh đưa cô vào xe rồi khóa cửa lại, tay vẫn nắm chặt tay cô, Cốc Tử ngồi thản nhiên bên ghế lái chỉ buông khẽ một câu, “Đi thôi.”

Trần Kiều không động đậy gì, anh nhắm mắt ngồi yên ở đó, Cốc Tử lại hỏi, “Anh sao thế?”

Trần Kiều vẫn một tay cầm tay Cốc Tử, tay kia đặt lên ngực, “Anh đang nằm mơ, mơ thấy Quân Quân dắt tay anh đi, còn nhẹ nhàng thủ thủ bên tai anh nữa. À, anh còn mơ thấy Quân Quân rủ anh đi khách sạn.”

“Trần Kiều, đừng có nằm mơ, mau tỉnh dậy đi!” Cốc Tử rút tay mình ra, “Mau đưa tôi về nhà.”

Trần Kiều khởi động rồi bắt đầu lái xe đi, nhưng con đường trước mặt càng đi càng heo hút, Cốc Tử chau mày, đưa lời nghi hoặc, “Anh định đi đâu thế?”

“Anh muốn nói chuyện với em, chỗ này hơi hẻo lánh nên khỏi sợ em chạy mất.”

“Trần Kiều, hôm nay đã có một người đàn ông ưu tú chịu buông tay rồi, tôi nghĩ anh cũng nên theo bước anh ta để làm người thứ hai luôn đi.” Cốc Tử ngáp ngủ, “Bản thân tôi chẳng có gì tốt đẹp cả, mà ngày nào anh cũng thế này không thấy phiền sao!”

Trần Kiều ngáp ngừng đôi chút, hơi thở anh mỗi lúc một nặng dần, đột nhiên anh nhào cả người sang, hai tay đỡ lấy cổ Cốc Tử, “Hắn buông tay vì hắn không có hy vọng gì. Trong giới, hắn là người thế nào chúng ta đều rõ, nếu em nhận lời hắn thì anh sẽ tự thọc hai mắt mình rồi nhảy lầu cho coi. Còn anh, anh nguyện lòng theo đuổi em, bởi vì anh yêu em và anh một lòng hy vọng.”

“...”

“Anh nói yêu em, thích em hết lần này đến lần khác, chắc em thấy chán ngấy rồi, cũng nghĩ rằng anh giả dối. Nhưng em sao biết lần nào nói với em câu đó anh cũng phải lấy hết can đảm, lần này cũng hy vọng em nhận lời, tuy biết rằng đó chỉ là ảo tưởng. Nếu có thể buông được em anh đã buông từ rất lâu rồi... Anh chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã gặp lại em, sao em có thể nói anh buông tay em ra được?” Trần Kiều ghé sát lại gần cô hơn nữa, hai mắt anh đỏ ngầu, môi anh sát lại môi cô, mùi rượu nồng lên trong hơi thở của cả hai người, “Quân Quân, Quân Quân...”

“Tôi đã không còn là tôi trước đây nữa, chờ đợi chỉ làm anh thêm mất thời gian và lý trí của mình thôi.” Cốc Tử đáp.

“Người anh yêu tên là Cốc Quân Nhan, tình cảm trước đây anh dành cho cô ấy chỉ đơn thuần là yêu, còn tình cảm bây giờ còn có thêm cả phần trách nhiệm. Dù bây giờ em thế nào thì cũng đều là vì anh mà thế, anh phải chịu trách nhiệm với em, càng phải yêu thương em hơn gấp bội. Em đã chịu khổ quá nhiều rồi, giờ là lúc phải được tận hưởng vị ngọt cuộc sống.”

Cốc Tử uống không ít rượu nhưng cô chưa say, trước những lời lẽ thấm đẫm chân tình đó dường như cô cũng đã hơi mềm lòng, cô từ từ nhắm mắt lại, môi anh đã dán lên môi cô nhưng chưa đu sâu thêm vào. Cảm nhận được tâm ý ấy, Trần Kiều tiến sâu hơn nữa, tim anh đập thành thịch, cánh

tay anh đưa lên sờ soạng khắp người cô. Hôn cô trong tư thế đó rất mới nhưng anh không dám làm gì khác, sợ cô bị động mà đổi ý. Cô không phản kháng gì đã là sự khích lệ rất lớn đối với anh rồi, anh hôn cô rất lâu, mãi cho tới khi nhịp thở của hai người cùng gấp. Trần Kiều kéo tay cô xuống dưới bụng mình, Cốc Tử trừng mắt nhìn anh, cô nắm chặt tay không chịu buông ra, Trần Kiều thì thảo bên tai cô, “Em đã nhìn thấy rồi mà, còn ngại gì nữa.”

Cốc Tử hít một hơi thật sâu, cô lấy sức đẩy anh ra khỏi rồi bình thản như không, “Tôi muốn về nhà, muộn quá rồi.”

Trần Kiều ảo não, anh trách mình hành động lỗ mãng quá, lúc này anh rất hưng phấn nhưng trong lòng biết rõ khao khát này khó làm tới tận cùng. Anh quay đầu xe về hướng nhà Cốc Tử, lúc này trong đầu Cốc Tử rất hỗn loạn, cô biết mình đang rung động.

Trên suốt quãng đường về hai người không nói gì, xe dừng lại trước quán vịt, Trần Kiều dừng lại, đi vào mua rất nhiều xương vịt rồi dúm cả túi vào tay cô, “Trước em thích món này nhất. Em cũng biết chỗ này xa như vậy, mà lúc trước anh toàn lái trộm xe của mẹ tới đây mua, hồi ấy anh còn chưa có cả bằng lái xe cơ đấy.”

Cốc Tử cảm ơn anh, cô ngồi yên giữ lấy túi xương vịt.

“Giờ em không thích nữa sao?”

“Giờ ăn không tiện, để về nhà đi.” Cốc Tử đáp.

Trần Kiều ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, anh lái xe đưa cô về cửa. Tới nơi, anh bước ra mở cửa cho cô, “Anh không tiễn em lên tận nhà nữa, dù gì em cũng chẳng thèm.”

Anh quay lưng định đi thì chợt nghe cô gọi giật lại, “Trần Kiều.”

“Hử?”

“Anh... viết gì đó thành ý cho tôi. Lái xe cẩn thận nhé.”

“Gì cơ?” Trần Kiều không tin vào tai mình, anh vội quay lưng hỏi lại.

Thái độ của Cốc Tử lúc này hơi khác, cô không nói gì nữa mà vội vàng mở cửa lên lầu. Trần Kiều cứ đứng trơ ở đó hồi lâu, mãi anh mới thốt lên lời, “Ông trời ơi, ông vẫn còn thương con!”

Trần Kiều phóng xe như bay về nhà rồi vội vàng mở máy tính ra, gõ lạch cạch trên bàn phím hồi lâu, nhưng cứ viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, anh muốn dùng mấy từ đơn tiếng Anh viết nên một bức thư tình mùi mẫn, lãng mạn nhất có thể gửi cô.

Bên kia Cốc Tử vừa ngồi đọc bản thảo vừa gặm xương vịt, chỉ mình cô ở nhà, Tiểu Võ đưa Dược Dược ra ngoài chơi vẫn chưa về.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trần Kiều viết một mạch tới sáng, cuối cùng cho kết quả là mười mấy trang thư tình tiếng Anh, anh cẩn thận đọc lại từ đầu chí cuối, thấy mãn nguyện rồi mới nhấn nút gửi thư đi. Lúc này mặt trời đã ló ngoài cửa sổ, Trần Kiều không sao ngủ được nữa, anh đi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, rồi tới cửa hàng hoa tươi mua một bó hồng, sau đó anh tới hàng ăn mua thêm ít đồ ăn, xong xuôi đâu đấy anh phóng xe tới dưới lầu nhà Cốc Tử chờ cô.

Trái tim đầy nhiệt huyết của Trần Kiều đập rộn ràng, anh không đoán được phản ứng tiếp theo của cô sẽ là gì. Anh đợi cô hơn một tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó tim anh cứ nhảy nhót hoài như không thể ngồi

yên, có điều người đầu tiên mà anh gặp lại không phải là Cốc Tử mà là Tiểu Võ. Tiểu Võ và Dục Dục đang dung dăng dung dẻ đi về từ đâu đó, thấy xe Trần Kiều thì cô kéo Dục Dục lại rồi gõ cửa xe, “Trần Kiều, cậu làm gì ở đây thế?”

“À... Dục Dục...” Anh ra ngoài hôn con một cái rồi hỏi, “Mẹ con đâu?”

“Mẹ ở trên nhà.”

“Hai người vừa ở đâu về thế?”

“Cô Tiểu Võ vừa hẹn hò về đó ba.”

Trần Kiều lườm Tiểu Võ, “Chị đi hẹn hò còn mang thằng bé đi làm gì? Kiểu gì chả xuất hiện mấy cảnh tượng cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, chị làm thằng bé hư là không được đâu đấy!”

“Xi.” Tiểu Võ hứ em họ một tiếng, “Lại bị người ta bỏ ngoài cửa rồi hả? Hoa đẹp đấy, nhưng chắc Cốc Tử không nhận đâu.”

Trần Kiều không thèm để ý tới lời chế nhạo của chị họ, Tiểu Võ xoa đầu Dục Dục, “Con lên gọi mẹ xuống đây.”

“Vâng ạ.” Dục Dục ngoan ngoãn vâng lời.

Lát sau Cốc Tử đi xuống, cô đang mặc quần áo ở nhà, chân còn đang mang đôi dép bông hình con thỏ, đầu tóc rối bời, mắt vẫn mơ màng chưa tỉnh hẳn, cô ngáp dài, “Chuyện gì vậy?”

Trần Kiều đưa hoa và đồ ăn sáng cho cô, “Em nhận được mail của anh chưa?”

“Chưa, vừa ngủ dậy mà.” Cốc Tử nhận đồ Trần Kiều mang tới rồi vẫy tay chào anh, “Tôi lên nhà đây.”

Trần Kiều thấy cô đi thì rầu lòng ngay lập tức, sao cô ấy không mời anh lên nhà, nhưng thôi, dù gì đồ mua tới cô ấy cũng nhận cả rồi. Anh mãi nguyên lái xe về, về tới nhà, việc đầu tiên của anh là bật máy tính lên đợi câu trả lời của cô, một lúc sau Trần Kiều nhận được tin nhắn của Cốc Tử, “Trần Kiều.”

“Ồ.”

“Anh mà cũng xứng làm học trò của tôi!”

“Hả.”

“Có chút ngữ pháp đơn giản cũng viết sai hết cả.”

Trần Kiều đọc mấy dòng chữ mà chỉ muốn khóc ngay cho thỏa, người phụ nữ này, tại sao toàn bắt nạt người ta như vậy!

“Quân Quân yêu dấu của anh, ngoài ngữ pháp sai ra thì em có thấy gì khác không?” Trần Kiều không thể chịu nổi thêm, gõ chữ trả lời cô.

Cốc Tử vừa ăn sáng vừa lạch cạch gõ bàn phím, khoe miệng cô nhoe lên, nở nụ cười ranh mãnh, “Nhìn là biết ngay bình thường anh không chịu khó học hành gì, có mấy từ đơn giản mà cũng viết sai, trình độ văn chương cũng chỉ lùn thế thôi.”

Trần Kiều bị Cốc Tử chọc tức thì nghiến răng nghiến lợi, “Em cứ nói thẳng ra đi, em không thấy cảm động chút nào sao?”

Anh dường như đang mất dần bình tĩnh, nói rồi anh viết lại câu đó hàng chục lần nữa lên cửa sổ chat.

Cốc Tử vừa nhai vừa nhìn màn hình cười, cô đoán được phản ứng bây giờ của Trần Kiều ra sao nên càng muốn chọc tức anh, bình thản nhấm nháp cốc sữa đậu nành mà chưa trả lời vội.

Trần Kiều dán mắt vào màn hình chăm chú đợi câu trả lời, hơn mười phút trôi qua vẫn không thấy có tín hiệu gì, không chịu được nữa, anh với điện thoại gọi cho cô. Vừa thấy bên kia nhắc máy anh đã vội lên tiếng ngay, “Quân Quân, tất cả những điều anh viết trong thư đều thật lòng.”

“Ừ.”

“Vậy em trả lời anh đi!”

“Ồ...” Cốc Tử với lấy tờ giấy ăn lau miệng, trong lòng cũng đang ngổn ngang cảm xúc, bây giờ anh bắt cô nói thực tình cô chẳng biết phải nói gì.

Trần Kiều ở bên lại lần nữa lên tiếng giục phải nói, Cốc Tử khó chịu bảo, “Ồn ào quá đi mất, chiều nay lão nương dẫn anh đi uống trà, chính là quán lần trước đó, lát qua đón người ta.” Nói xong cô cúp máy ngay.

Trần Kiều dường như không dám tin vào điều tai mình vừa nghe, anh hét tướng lên như trẻ con được quà rồi mồm nguyền ngả lưng ra sau giường thiếp đi một lát. Nhưng niềm vui hình như lớn quá, anh không ngủ lâu được, tỉnh dậy thay quần áo ngay. Hẹn hò thì chẳng cần phải phiền phức như trước nữa, anh mặc một chiếc áo len cao cổ và một chiếc quần jean, xong xuôi anh lái xe đi đón cô.

Lúc anh đến Cốc Tử đã đứng đó chờ anh, hết như giữa hai người tâm linh tương thông vậy. Hôm nay nhìn Cốc Tử rất trẻ trung, cô vận chiếc váy

len cao cổ màu đen, đi đôi bốt dài tới gối, lại còn đeo kính mắt bản to vô cùng sành điệu.

Trần Kiều thấy cô đứng đó đợi mình thì vui mừng không để đâu cho hết, anh hỉ hả tới nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hỏi, “Em lạnh không?”

“Ồ, bình thường.” Cốc Tử nói rồi chui vào xe, “Đi thôi, đứng ngoài lạnh quá.”

Trần Kiều lên xe xong mới để ý thấy cô mang cả máy tính theo, tay kia cầm bút, anh nén chút khó chịu vừa nhen lên xuống, hỏi vu vơ, “Không phải em mang máy đi để làm việc đấy chứ?”

“Biết đâu lại có chút cảm hứng nên cứ mang theo thôi.”

“Vậy lúc anh nói chuyện với em, em sẽ không lờ anh đi đấy chứ?” Trần Kiều vẫn hỏi giọng nghi ngờ.

Cốc Tử nhìn anh rồi toét miệng cười, cô đưa tay ra xoa lên đầu anh, “Cậu nhóc, ngoan nào.”

“Xi.” Anh né tay cô nhưng trong lòng chợt cảm thấy ấm áp lạ thường, rồi bất ngờ anh thơm một cái thật kêu lên má cô, “Em ngoan cho anh nhờ mới phải.”

Xe đi được một lúc anh chợt dừng lại, quay sang véo má cô, “Da em đẹp thật đó.” Nói rồi anh chăm chú nhìn kĩ thêm hồi nữa, quả là mềm mại, mịn màng, chẳng tìm thấy một lỗ chân lông nào, “Có thật không dùng phấn gì không?”

“Thật mà.” Cốc Tử đẩy anh ra xa, anh lại ghé sát vào cô hơi nũng nịu, “Hôn một miếng nữa thôi.” Anh nhanh chóng đạt được mục đích rồi vội lái

xe đi, đợi khi anh không để ý, Cốc Tử đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hình
rằng hôm nay trời hơi nóng.

Xe dừng trước quán trà, anh dắt tay cô vào quán. Trà vừa lên, anh tranh
phần rót trà cho cô, chủ động bóc hạt dưa cho cô, trong khi ấy mắt vẫn
không rời khỏi cô nửa phút.

Bị Trần Kiều chiếu tướng mãi như vậy khiến Cốc Tử cảm thấy không
được thoải mái, hai má nóng rực, cô lườm anh, “Anh đừng nhìn tôi thế nữa
có được không?”

Trần Kiều như chỉ đợi cô nói thế thì lập tức chuyển sang ngồi bên cạnh
cô, khoác tay lên vai cô rồi lấy hạt bí cho vào miệng cô, anh ngả đầu ra cười
lém lỉnh, “Sao lại không được nhìn em, em đẹp quá nên anh thích nhìn mà.”

“Xì, chỉ vài năm không gặp mà miệng lưỡi anh không ngờ càng ngày
càng ngọt hơn trước. Giá cứ im như hến giống lúc trước, có khi còn đáng
yêu.”

Trần Kiều ngả đầu sát cổ Cốc Tử, “Lúc trước đáng yêu sao được, cái gì
cũng phải giấu trong lòng, khó chịu chết đi được. Cứ như bây giờ lại hay, có
gì đều có thể nói được với em.”

Cốc Tử cười nhếch mép tự giễu, “Anh không thấy chúng ta không hợp
nhau sao?”

“Không hợp ư? Làm gì có chuyện đó.” Anh sát lại gần cô hơn, trước đây
những gì anh không dám làm thì giờ anh đều làm, những điều trước đây
không dám nói thì giờ anh cũng bạo gan nói ra hết cả, “Thực sự cơ thể của
em và anh rất hợp nhau, thật đấy, em không biết chứ anh thì rất rõ...” Lúc
nói câu này Trần Kiều thậm chí còn nhìn cô bằng ánh mắt si tình đắm đuối,
khiến Cốc Tử lập tức rùng mình, giật nảy cả người.

“Còn những thứ khác, em xem mình quen nhau bằng ấy năm, giờ tính anh cũng tốt hơn trước rồi, em không có gì phải sợ cả.”

“Cứ thử một thời gian xem sao đã.” Cốc Tử chặn hết những lời anh định nói tiếp, nhẹ nhàng lên tiếng, “Chỉ có thử lại một thời gian nữa mới biết có hợp không.”

Trần Kiều ôm chầm lấy cô, miệng cười sung sướng, anh đã chờ đợi cơ hội này từ rất lâu rồi.

“Lá thư đó, thực ra anh viết rất hay, anh phải cảm ơn nó.” Cốc Tử cũng cười, rồi cô mím môi lại, “Thực ra bây giờ bảo chúng ta trở lại như xưa là điều không thể. Năm năm đã trôi qua rồi, vận đổi sao dời, mọi thứ đều đã thay đổi, nhưng nếu anh nhất định cho rằng tôi là lựa chọn đúng đắn của anh thì tôi cho anh một cơ hội.”

“Được được!” Trần Kiều áp sát cả người anh vào cô. “Lá thư đó anh viết rất lâu đó, viết cả đêm em có biết không? Anh đã nhớ lại tất cả những ký ức tươi đẹp của chúng ta từ trước tới nay. Từ qua tới bây giờ anh chưa ngủ chút nào, giờ để anh ôm em ngủ một lúc được không?” Không đợi Cốc Tử trả lời, Trần Kiều đã nhắm mắt giả vờ thiếp đi. Lá thư đó Trần Kiều kể lại hết những kỉ niệm giữa họ kể từ lần đầu gặp nhau, cả tâm trạng của anh, những đau khổ dằn vặt trong lòng anh, cả sự hối hận cũng như ý muốn chạy trốn của anh, anh đều bộc bạch tất cả với cô.

Không phải tình yêu nào cũng đều có thể chấp nhận, và không phải tội lỗi nào cũng không thể được tha thứ.

Cốc Tử ngồi đó uống trà, bên tai cô là hơi thở đều đều của anh. Cô tin cả đêm anh không ngủ, lại thấy anh mặc ít áo như vậy thì cũng cảm thương, Trần Kiều không biết cô đang nghĩ gì, anh cũng không dám hỏi. Không biết

Cốc Tử ngồi thế cho anh ngủ bao lâu, mãi cô mới vỗ vai gọi anh dậy, “Tôi đau vai rồi.”

Trần Kiều mở mắt, hàng mi dài của anh chạm nhẹ vào cổ cô, ánh mắt đó đơn thuần mà vô tội, “Em mới à?” Anh cầm lấy tay cô mà nắm mà xoa, được một lúc thì ghé sát tai cô thì thầm gì đó. Cốc Tử giơ thẳng tay bịt vào đầu anh, “Anh bị tinh trùng xung não à, cả ngày chỉ nghĩ tới mấy chuyện đó.”

“Anh muốn mà, em không muốn sao!”

“Không!”

“Vậy những lúc em viết thứ tiểu thuyết đó, đều không cảm thấy gì sao? Hôm anh ở nhà em, đọc cuốn sách đó thực sự anh đã rất muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống em. Em là miếng thịt thơm, anh đã thèm thường từ lâu lắm rồi.”

Cốc Tử nhăn nhin không nói gì.

“Lúc anh ở nhà ba em cũng vậy, ngày nào cũng muốn xông tới làm càn mà thôi...”

“...”

“Có phải em muốn nói chúng mình bắt đầu từ năm tay không?”

Cốc Tử làm vẻ bất lực không biết nói sao, cô đứng dậy bảo, “Tôi đi vệ sinh một lát.” Thế nhưng hơn chục phút sau vẫn không thấy Cốc Tử ra, lại thấy điện thoại của mình rung lên, hóa ra là Cốc Tử gửi tin cho anh: “Chuyện này, ‘bà cô’ tôi ghé thăm, chúng ta về nhà thôi.”

Trần Kiều phụng phịu, mặt đầy uất ức, nghĩ mãi không biết mình sai ở đâu, không phải anh đang bộc bạch tình yêu với cô sao. Cô cũng đâu còn bé nhỏ nữa, chắc chắn cũng phải có ham muốn đó chứ. Ồ, có lẽ nào do cô e thẹn quá...

Nhưng Trần Kiều thuộc tuýp người dẫu có trăm trận đều bại thì cũng quyết không lùi bước, anh chắc mẫm Quân Quân bé nhỏ của mình ngượng ngùng nên mới thế, anh gửi lại tin nhắn cho cô:

“Bà cô em đến hả, anh muốn gặp xem sao!”

“Mỡ mà húp!” Vấn đề này thật thiếu nhã nhặn, rõ ràng anh ta giả vờ, Cốc Tử nghĩ bụng mà chỉ chực khóc òa.

“Tại sao, anh là người của em mà, họ hàng thân thích của em anh cũng cần gặp chứ!” Trần Kiều vẫn tiếp tục giả ngây giả ngô.

“Cút đi.”

“Em đang ở đâu?”

“Trên đường về nhà?”

“Ồ.”

Cốc Tử vừa ra khỏi taxi đã thấy Trần Kiều đứng đó đợi cô, khóe miệng anh cười gian xảo, “Bà cô em đâu?”

Cốc Tử không nhận được nữa, cô buông tiếng chửi, “Anh... Mẹ kiếp!”

Trần Kiều theo cô lên nhà hỏi hết cái nọ đến cái kia, nào là có khó chịu không, mệt mỏi hay không, băng vệ sinh có đủ dùng không, Cốc Tử lúc này đầu như bốc khói nghi ngút, “Trần Kiều, anh đúng là đồ vô duyên.”

Trần Kiều vẫn cười hì hì, ghé sát tai cô nói nhỏ, “Sao lại nói anh vô duyên, em là người của anh nên anh quan tâm mọi chuyện của em thôi.”

Lúc này cả Dục Dục và Tiểu Võ đều không có nhà, Cốc Tử có phần bức bối, cô nàng này dạo này sao đi lang thang suốt vậy, có lẽ 419 nhiều quá giờ thành nghiện mất rồi. Cốc Tử đến thẳng thật chứ không phải lấy cớ với Trần Kiều, cô đi vào nhà vệ sinh một lát, một mình Trần Kiều ngồi trên ghế, anh thoải mái thả mình xuống.

Lúc Cốc Tử ra cô bung theo hai cốc nước hoa quả, một cốc đặt vào tay Trần Kiều, Trần Kiều cảm ơn cô rồi mím môi bảo, “Cốc Tử, anh kể chuyện cho em nghe.”

“Ừ.”

“Em biết Nhạc Phi chứ?”

“Ừ.”

“Nhạc gia quân rất lợi hại đúng không?”

“Ừ.” Cốc Tử thấy Trần Kiều cố tình vòng vo thì cứ mặc cho anh nói, cô hồ hững trả lời gọn lỏn, không biểu lộ lấy một chút tò mò.

“Mỗi lần trước khi đánh quân địch ông đều nói với binh sĩ, chỉ cần chiếm được tòa thành thì đàn bà và tiền bạc trong đó đều là của họ.”

“Ừ.” Cốc Tử gật đầu, đưa cốc nước lên miệng uống già nửa, “Anh định bày tỏ điều gì?”

“Mỗi lần em giận anh, em đánh anh anh đều nghĩ, chỉ cần giành được trái tim em thì em và Được Được sẽ là của anh.”

Cốc Tử không biết nói sao, cô ngậm thêm một hớp nước trong cốc rồi bảo, “Tôi phải làm việc đây.”

Trần Kiều nào có chịu, anh đứng lên sát vào người cô, “Quân Quân yêu quý, đừng làm việc cả ngày thế có được không, thỉnh thoảng cũng phải ngồi chơi với anh chút chứ. Em ngồi đây anh kể chuyện cho mà nghe.”

“Nhưng chuyện của anh chán lắm.” Cốc Tử chọc anh, nhưng thực tình đúng là cô chẳng thích thú gì mấy những câu chuyện kiểu đó.

Trần Kiều tất nhiên không chịu thua, anh lại tiếp tục kể, “Em cứ nghe anh nói hết cái đã. Trên thế giới có một bộ tộc ăn thịt người có tên là Tộc Roi Dài, cái đó của họ rất dài, có thể cuốn quanh eo, bình thường có thể bỏ ra làm vũ khí tấn công kẻ địch.”

Cốc Tử giờ tay bịt miệng anh, “Trần Kiều, anh đừng kể nữa, tôi thực sự không muốn nghe.”

“Thực ra anh cũng không biết chuyện đó là thật hay giả, có điều em thấy nếu như thế thì những người vợ của họ thật đáng thương không?” Trần Kiều cầm lấy tay cô đặt lên mặt mình, rồi anh hôn vào lòng bàn tay cô, “Em yên tâm, chúng mình hợp nhau mà.”

Cốc Tử nghiêng đầu nhìn anh thở dài, “Anh cứ đôi ba câu là lại nói tới chuyện đó, chị đây thực sự hơi nghi ngờ.”

Anh phủ phục lấy người cô rồi nghịch ngợm khuôn mặt cô đùa cợt, “Quân Quân, cho em toàn quyền sử dụng người anh đó.” Nói rồi Trần Kiều lại thay đổi sắc mặt, “Thực ra những lời này anh chưa bao giờ nói với con gái, kể cũng xấu hổ thật. Ồ, nhưng mà anh chỉ nói điều người ta thích nghe thôi.”

“Tôi...”

“Em thích nghe thì anh sẽ nói cho em nghe, em không cần xấu hổ với anh.” Anh lại tiếp tục vuốt ve khuôn mặt cô, “Bây giờ cả người anh đang nóng phùng phùng lên đây, vì anh vui mà. Hôm nay cuối tuần, có công việc gì em cũng để sang một bên đi, ở cùng với anh, được không?”

“Vậy mình đi xem phim đi.” Cốc Tử gật đầu nhượng bộ.

Xuống cầu thang, Trần Kiều lon ton chặn trước mặt Cốc Tử, ngăn không cho cô đi xuống, Cốc Tử quát, “Anh làm gì vậy?”

“Anh công em! Lần trước em để hấn công rồi, giờ phải đền lượt anh.” Cốc Tử nghe anh nói vậy thì suýt phì cười, biết là không chối được, liền hất cằm lên làm bộ như nữ hoàng hạ lệnh, “Mau ngồi xuống đi!”

Thấy Trần Kiều ngồi xuống, Cốc Tử nhảy phốc lên lưng anh, hai tay cô quàng vào cổ anh. Trần Kiều chính là người thích bị ngược đãi, nhất là được Cốc Tử ngược đãi mình, thấy cô lấy tay choàng cổ mình thì tỏ ra vô cùng hứng khởi. Công cô một lúc rồi mà anh vẫn không buông tay ra. Cốc Tử phải cắn một miếng thật mạnh vào cổ anh mới chịu bỏ cô xuống, “Tôi thích ngồi xe hơn, ngồi trên người anh chẳng có mấy thịt, khó chịu lắm.”

Trần Kiều cười hì hì, “Người em ám thật đấy, lại mềm nữa.” Cốc Tử vô thức cúi xuống nhìn ngực mình rồi nhìn ra cửa sổ coi như không có chuyện gì, Trần Kiều xoa xoa mặt mình, “Anh cười nhiều quá thành thử tê hết cả cơ mặt rồi đây. Hay là, mình đi nhanh đi.”

Cốc Tử làm bộ không hiểu anh định nói gì.

“Bao giờ mình đi đăng ký hết hôn, tổ chức hôn lễ rồi lên giường cùng nhau nhỉ?”

“Đừng có được đà lần tới nhé!” Cốc Tử nghiêm nghị, “Cũng đừng ăn nói lăng nhăng nữa, đừng để tôi phải rút lại mấy lời đó đấy.”

Trần Kiều nghe cô nói vậy cũng chẳng tỏ ra thất vọng, với anh, chuyện đó giờ chỉ còn là vấn đề sớm muộn mà thôi, nhưng dù thế nào đi nữa, giờ có cô ở bên cạnh anh đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Buổi chiều đi xem phim, Cốc Tử chọn ngay một bộ phim kinh dị, thể loại mà Trần Kiều sợ nhất, vừa xem phần mở đầu mặt anh đã xanh lét như tàu lá, toàn thân anh lợt hẳn xuống ghế rồi tình nguyện ngồi đó nhìn Cốc Tử xem. Cốc Tử bị anh nhìn tới mức đỏ hết mặt vì khó chịu, cô bực bội đẩy cánh tay anh đang run rẩy ôm lấy tay cô.

Trần Kiều không chịu, anh càng bám lấy chặt hơn rồi vùi đầu vào lòng cô, không thể không nói vai trò của hai người lúc này đã bị đảo ngược, Cốc Tử ngược ngùng đẩy anh ra, “Đừng khiến tôi có cảm giác như bị bóng đè vậy.”

Từ rạp chiếu phim bước ra Trần Kiều tỏ vẻ không vui tí nào, người ta vẫn nói có thể nhận được nhiều món hời khi ở trong rạp chiếu phim, nhưng có lẽ anh là ngoại lệ. Anh vùng vằng kéo Cốc Tử, “Sao em lại thích xem phim kinh dị vậy?”

“Thì không ai chịu xem cùng tôi mà, cuối cùng cũng có một người tự chui đầu vào rọ.” Cốc Tử thản nhiên đáp.

“Em bắt nạt anh hoài à.” Trần Kiều hậm hực.

“Không chịu được thì anh đi đi.” Cốc Tử nói đầy vẻ đắc ý.

Trần Kiều như không để ý câu khích bác của Cốc Tử, anh ngược lên nhìn trời rồi lựa ý hỏi “Không còn sớm nữa rồi, giờ em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn... máy tính.”

Cốc Tử có thói quen lên mạng hằng ngày, bình thường chẳng có gì chơi nhiều nên giờ vẫn chỉ khoái nhất món này. Trần Kiều như đã có ý đồ gì đó sẵn trong đầu, nghe cô nói thế thì đồng ý đưa cô về nhà ngay. Về nhà, lúc Cốc Tử ngồi đánh máy Trần Kiều cũng ngồi bên, thấy cô viết anh cũng

chăm chú đọc, văn phong của Cốc Tử khá tốt, hài hước ngầm nhưng anh thích nhất những đoạn cô viết mấy chuyện đó, đọc mà toàn thân anh ngứa ngáy khó chịu. Nhưng có như vậy cũng đừng có đại mà chọc Cốc Tử, anh biết vậy, nếu không cô sẽ không nương tay.

Trần Kiều ngồi bên thấy cô đã viết hòm hòm thì rót cho cô cốc nước, “Cốc Tử, bao giờ chúng ta mới đến bước đó?”

“Ồ... cái đó chẳng thú vị đâu.”

“Em chưa hưởng thụ thì mới nghĩ vậy thôi.” Rồi như chỉ đợi có thế, anh lên lớp cho Cốc Tử cả loạt bài giới tính, nào là sex tốt cho đàn ông thế nào, tốt cho phụ nữ ra sao, kể cả những thứ chẳng có căn cứ gì cũng được anh lôi ra bằng hết.

Cốc Tử ghen lời, chẳng biết nói gì hơn, cũng không hấn là cô bực anh, thành ra chỉ ngồi nhìn anh cười. Trần Kiều thấy cô bỗng nhiên dịu dàng như vậy thì cũng cười theo, rồi anh quỳ xuống ôm lấy chân cô nức nở, “Cốc Tử, xin em hãy làm vợ anh, hãy đồng ý lấy anh đi, cho anh làm chồng em đi, anh tốt bụng lắm, cả đời này sẽ đối xử tốt với em.”

“Anh đừng có làm trò đó với tôi. Ở bên cạnh anh là một chuyện, kết hôn lại là chuyện khác, kết hôn còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật nữa kia.”

“Em xấu quá, em ức hiếp anh mà lại không muốn chịu trách nhiệm với anh.”

“Tôi thêm vào, sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh? Tôi không bắt anh chịu trách nhiệm với tôi đã là tốt lắm rồi.”

“Nhưng anh tình nguyện chịu trách nhiệm mà, em cho anh chịu trách nhiệm đi.” Trần Kiều chân thành nói.

Cốc Tử bỏ chân ra rồi cũng quỳ xuống đất luôn, “Giời ơi, anh đừng thúc tôi, đừng ép tôi có được không, không là tôi nhảy lầu cho coi. Phải cho tôi thời gian chứ!”

Vừa lúc ấy Tiểu Võ về đến nhà, thấy một nam một nữ đang ôm nhau quỳ dưới sàn thì vô cùng cảm động, cô đưa tay che mắt Dục Dục, còn mình thì cứ đứng đó sục sục. Cậu em họ đáng yêu của cô, người bạn gái rất đối thân thiết của cô, rốt cuộc họ đã sắp thành duyên đôi lứa rồi.

“Cho cháu xem, cho cháu xem...” Dục Dục chưa kịp hét thêm thì bị Tiểu Võ bịt miệng luôn.

“Em đừng nhảy lầu, em mà nhảy anh cũng nhảy luôn.”

“Anh mà còn thúc tôi, tôi nhảy thật cho anh coi...”

“Đừng mà em...”

Tiểu Võ nghe xong màn đối đáp giữa họ thì chán nản thở hắt ra, trời ạ, chuyện gì mà nhạt nhẽo!

Buổi tối, Trần Kiều một mực đòi ở lại ăn cơm xong mới chịu về.

Tiểu Võ bảo bình thường Trần Kiều ăn không nhiều, lại kén cá chọn canh, giờ ba mẹ anh mà thấy anh ăn ngon miệng như vậy chắc sẽ vui lắm. Cốc Tử đột nhiên nghĩ ra gì đó bèn quay sang hỏi Tiểu Võ, “Tiểu Võ, nhà cậu còn có em họ ư?”

“Có mà.” Tiểu Võ gật đầu, “Có hai đứa lận, một đứa mới học cấp hai, đứa kia thì tên là Nhậm Hoằng Tử, con bé đó ranh lắm đấy, hình như nó lại còn thích Trần Kiều.”

Cốc Tử cũng chỉ là đột nhiên nhớ ra thì hỏi, Trần Kiều nghe thấy thì như mở cò trong bụng, anh tưởng rằng cô cũng thích anh, cũng để ý tới anh, đang muốn tìm hiểu về anh, nhưng nghe Tiểu Võ nói vậy thì đột nhiên la lớn, “Võ Tiểu My, chị đừng nói linh tinh.”

“Đừng có gọi tên cúng cơm của tôi thế chứ! Tôi nói linh tinh gì nào?” Tiểu Võ thấy cậu em gọi cả tên cả họ mình ra thì lập tức bốc hỏa lên đầu, “Con bé Hoằng Tử đó thích cậu là chuyện xấu mặt của cả họ nhà mình, giờ ai ai cũng đều biết cả rồi.”

Cốc Tử vốn chỉ tiện mồm hỏi, giờ thấy Tiểu Võ nói vậy thì sinh tò mò, mấy chuyện đó ở thời xa xưa thì không sao, nhưng thời buổi hiện nay mà còn có chuyện đó thì... “Rốt cuộc thì chuyện gì vậy?” Cốc Tử không giấu nổi tò mò.

“Con bé Hoằng Tử đó cơ bản là tốt, trông lại rất xinh đẹp. Từ nhỏ nó đã bám riết lấy Trần Kiều, lúc nhỏ nó ngủ ở nhà họ Trần cứ một mực phải ngủ chung giường với Trần Kiều... Mà thôi, đó là chuyện hồi nhỏ không tính, nhưng cái hồi nó sinh nhật mười lăm tuổi, nó chẳng thích quà gì, chỉ muốn được Trần Kiều hôn nó.”

“Ồ há...”

Mặt Trần Kiều tối sầm lại.

“Mà cậu biết đấy, Trần Kiều hồi trước không hay nói nhiều, nhưng riêng với con bé thì nó chiều lắm.”

“Ừm...” Cốc Tử như ngửi được mùi vị gian tình trong câu chuyện, càng lúc càng hiếu kỳ, cô còn thắc mắc Tiểu Võ và Trần Kiều là chị em mà sao tài kể chuyện giữa họ lại khác nhau một trời một vực thế? Dù có hay không, Tiểu Võ nhất định sẽ nhào nặn thành một câu chuyện đầy những chi tiết gian tình mà kể ra, Trần Kiều hiểu điều đó, vội vã đứng lên sừng sộ, “Võ Tiểu My, chị đừng dựng chuyện cho em nữa, sao lại ăn không nói có vậy?”

“Ồ... Cái này cậu cũng biết đó, cô nhà mình chả bảo sau chín giờ tối là cấm nó gặp cậu còn gì.”

“Em...” Trần Kiều áp ứng.

“Vì hồi nhỏ cậu vén váy nó!” Tiểu Võ nói rồi cười rú lên. Trần Kiều đỏ bừng cả mặt, không biết vì xấu hổ hay vì tức giận bà chị họ vô duyên của mình. Anh quay sang nhìn Cốc Tử bằng ánh mắt đáng thương như định trần tình, cô thấy thế thì vội xua tay, “Yên tâm đi, ai chẳng có tuổi thơ, Tiểu Tiểu lúc sáu tuổi cũng tè dầm ở trường kia...”

“Hai chuyện đó khác nhau mà!” Trần Kiều từng làm gì Tiểu Võ đều rõ mồn một, Tiểu Võ từ nhỏ lớn lên cùng với anh, có bao nhiêu chuyện “bí mật” cô đều biết hết. Anh đưa mắt ra hiệu nể tình thân thích, Tiểu Võ đắc thắng rồi nhanh chóng thôi ngay, quay sang bảo anh, “Mà đây, nếu không phải tôi giới thiệu Cốc Tử làm gia sư cho cậu thì cậu có gặp được cô ấy không, bây giờ cậu có đứa con trai dễ thương như thế đấy chắc!”

“Chị họ, ngày mai cả nhà em mời chị đi ăn cơm.”

“Xi, cứ làm như tôi mốc mồm đến nơi không bằng! Không cần, mai tôi hẹn giai rồi!”

Cốc Tử ngồi bên nghe hai chị em họ đả đố một chín một mười này ra sức nói xéo nhau thì cười như được mùa, thấy Trần Kiều như đang bị kích

động quá thì vỗ vai anh, “Trần Kiều, anh yên tâm đi, tôi không để ý đâu mà.”

Trần Kiều ăn xong cơm vốn định ở lại chút nữa nhưng Cốc Tử một mực đuổi anh về, mà tối nay ba của Trần Kiều cũng mấy lần điện thoại gọi anh về nhà có việc. Trần Kiều biết ba gọi về vì chuyện gì, nhưng có những việc đúng là không nên tiếp tục giấu nữa.

Trần Kiều phóng xe về nhà, ba lặng nhìn anh, giọng trầm xuống, “Anh cũng còn biết đường về nhà đấy?”

Trần Kiều cười hì hì, “Con đi theo đuổi bà xã mà.”

“Đừng có giỡn với tôi! Tối hôm qua anh còn đưa con Hoằng Tử ra ngoài phải không? Cô anh gọi điện nói với tôi rồi. Đã nói với anh không biết bao lần rồi, đừng có thân mật với con bé đó, nhớ có chuyện gì thì cả cái nhà họ Trần này biết chui xuống lỗ nào?”

“Ba, mọi người đừng nghĩ lung tung có được không? Giữa con và Hoằng Tử chỉ có tình cảm anh em mà thôi.”

“Anh dối với con bé là tình anh em, nhưng con bé thì chưa hẳn!”

Trần Kiều chẳng muốn đề ý tới chuyện ba anh vừa nói, chuyện này rõ ràng là hiểu nhầm, thôi vậy, mọi người đã không tin thì anh cũng kệ, giải thích cũng chẳng ai chịu nghe cả. Giờ điều mà anh quan tâm nhất là Cốc Tử và con trai anh, nhất định anh phải đòi họ cho thằng bé, nó phải được gọi là Trần Dục mới đúng. Anh ngồi thẳng dậy rất nghiêm chỉnh, đối diện với ba anh, “Ba, có chuyện này con muốn thưa với ba, cả nhà mình đều biết rồi, chỉ mình ba chưa biết.”

“Chuyện gì vậy? Mẹ anh gần đây mấy lần cứ định nói thì lại cứ lấp ba lấp bắp, tôi biết ngay là có chuyện gì đó.”

Trần Kiều sợ ba anh. Từ nhỏ anh đã bị ông đánh không biết bao nhiêu lần nên giờ vẫn còn e dè, nhưng nghĩ tới nụ cười ngọt ngào của Cốc Tử thì anh lấy hết can đảm nói ra, “Ba, con có con trai rồi, cháu đã năm tuổi.”

“Cái gì?” Phản ứng của ba quả là ngoài sức tưởng tượng của anh, ông hét lên, “Năm tuổi? Năm nay anh mới bao nhiêu tuổi?”

“Vâng, thằng bé kháu lắm ba à.”

Ba anh nào còn tâm trạng nghe cậu quý tử nói gì nữa, sau khi xác nhận sự việc đó là thật, ông cầm chiếc gạt tàn trên bàn trà ném qua, Trần Kiều vội né sang bên, “Giờ không phải con muốn thương lượng với ba, con chỉ muốn báo cho ba biết là ba có cháu nội rồi, có cả con dâu rồi. Ngày nào ba cũng chăm chăm giới thiệu bạn gái cho con, con đã chán ngấy rồi.” Trần Kiều nhân cơ hội nói hết mọi chuyện ra cho ba anh nghe, bao nhiêu nỗi ám ức trong lòng cũng đều tuôn ra cả.

Ba Trần Kiều nghe xong thì lặng người đi, mãi sau đó mới lên tiếng giọng điệu rất khó đoán định thực sự ông đang nghĩ gì. “Lúc nào anh dẫn con bé đó về đây cho tôi coi.”

“Dạ?” Trần Kiều không hiểu lắm thái độ ba mình lúc này, nhưng thấy ông có vẻ bớt giận hơn lúc nãy anh mới dám lên tiếng, “Ba, vậy là ba đồng ý hôn sự của tụi con rồi phải không?”

Ba Trần Kiều châm điếu thuốc thở hắt ra, “Cứ đưa về đây xem sao đã.”

Chương 7: Hóa giải hiểm khích lúc xưa

Sau khi nói chuyện với ba, Trần Kiều bỗng nhiên thấy cuộc đời ngày càng trở nên tươi đẹp, việc lớn việc nhỏ hầu như đều đã giải quyết ổn thỏa cả rồi, anh hỏi ý Cốc Tử xem lúc nào cô có thể tới gặp ba anh. Ban đầu Cốc Tử không hứng thú lắm, nhưng sau bao phen năn nỉ thuyết phục của Trần Kiều thì cô chịu không nổi, lại nghĩ khi mình đã nói cho anh cơ hội thì bản thân cũng phải nghiêm túc nhìn nhận sự việc, rồi sau cùng cũng sẽ phải nghĩ tới chuyện hôn nhân, gia đình, chứ không phải chỉ chơi đùa vớ vẩn, vì thế cô đồng ý tới gặp ba anh.

Một tuần sau đó, Cốc Tử trang điểm cẩn thận, thay ra thay vào mấy bộ quần áo, lúc này cô mới thấy mình cũng biết sợ chứ không hẳn là vô lo vô nghĩ, cô lo lắng không biết mình có già hơn anh không, ăn mặc có đúng mực không, lại lo không biết gia đình họ có ưng cô không. Trần Kiều đợi cô ở ngoài mãi không thấy cô ra thì sốt ruột, anh vào phòng tự mình chọn đại một bộ giúp cô rồi trấn an, “Em mặc gì cũng đẹp mà.”

Cốc Tử soi gương hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh rồi dẫn cả Dục Dục đi cùng, Trần Kiều tự tin tay trái dắt con, tay phải dắt vợ về nhà. Hôm nay mẹ anh ở nhà, biết chuyện Cốc Tử đã đồng ý đưa Dục Dục đến chơi bà mừng ra mặt, họ vừa đến bà cúi ngay xuống ôm hôn thằng bé, hết ngấm nghĩa một hồi rồi lại nước mắt lưng tròng, Cốc Tử xoa đầu con nhắc, “Chào bà đi con.”

“Cháu chào bà ạ!” Dục Dục không sợ người lạ, nó cười híp cả mắt gọi một tiếng bà. Mẹ Trần Kiều đáp nó một tiếng rồi xúc động quá chẳng biết phải nói gì, “Bà đưa cháu đi chơi nhé.”

Dục Dục đưa mắt sang nhìn mẹ do dự, Cốc Tử cười bảo, “Đi đi con.”

Ba Trần Kiều ở trên thư phòng đợi họ. Lúc Cốc Tử lên gặp, cô hơi chợn vì vẻ bề ngoài nghiêm nghị của ông. Ba Trần Kiều lịch sự mời họ ngồi xuống, hỏi thăm xã giao Cốc Tử vài câu, Cốc Tử ngoan ngoãn đáp lời ông. Lúc nghe Cốc Tử nói ba cô là xưởng trưởng một nhà máy ông hơi chau mày, rồi ông hỏi sang tình hình kinh tế gia đình cô, đến đây Cốc Tử như đoán được đôi phần, cô khách sáo đáp lại vài câu cho phải phép.

“Khi đó cháu làm gia sư cho Trần Kiều nhà ta, chúng ta chưa hề đối xử gì tệ với cháu, lương tháng trả đủ, tối nào cũng có xe đưa đón tận nơi.”

“Vâng ạ.”

“Năm năm trước cháu còn nghỉ học giữa chừng rồi sinh thằng bé, cháu không thấy mình đã phải trả cái giá quá đắt sao, nếu sau này cháu không vào được cửa nhà họ Trần?”

Trần Kiều nghe thấy ba nói vậy thì hơi sững sốt, từ xấu hổ chuyển sang giận dữ, “Ba!”

“Con đừng nói gì!” Ba Trần Kiều xua tay, ông quay sang nhìn thẳng vào Cốc Tử.

Cốc Tử cảm thấy dường như hôm nay mình đã đến nhầm chỗ, ba Trần Kiều bảo cô đến đây là muốn hạ nhục cô, cô cố gắng bình tĩnh mỉm cười rồi đứng dậy, “Thưa bác, có lẽ bác hiểu nhầm cháu rồi. Hôm nay cháu đến đây không phải vì muốn bước vào cửa nhà họ Trần, cháu chỉ tới thăm hai bác với tư cách là bạn của Trần Kiều thôi ạ. Còn đứa bé, nó không có quan hệ gì với nhà họ Trần, nó mang họ Cốc.”

Nói xong, cô lễ phép cúi gập người trước người đàn ông trung niên vừa nghiêm khắc lại vừa cổ hủ, “Cháu chào bác, cháu xin phép về.”

Trần Kiều cũng vội đứng lên, ba anh gọi anh ở yên đó thế nào anh cũng không nghe, ông hừ một tiếng bất lực, “Con với chả cái.”

Trần Kiều đi ngay sau Cốc Tử luôn miệng xin lỗi, “Quân Quân, ba anh...”

“Không sao đâu, ba anh không thích tôi.” Cốc Tử vẫn bình tĩnh, cô nhếch môi cười, “Trần Kiều, việc này có lẽ chính bản thân anh cũng không rõ. Trước đây tôi sinh Được Được ra chỉ bởi vì muốn được kết hôn với người đàn ông tôi yêu, tất nhiên đó không phải là anh, ha ha...”

Mặt Trần Kiều biến sắc, Cốc Tử dứt khoát gỡ từng ngón tay anh đang nắm chắc tay mình ra, “Ngoan nào em trai, chị về đây, khỏi phải tiễn chị.”

Cốc Tử thấy hơi bối rối, cô mở túi lấy bao thuốc ra rồi rút một điếu, châm lửa hít một hơi thật sâu. Trần Kiều vẫn đứng đằng sau cô, “Quân Quân.”

Có lẽ giờ Cốc Tử mới bình tĩnh được, cô mỉm cười lấy lại sự kiêu hãnh cho mình rồi quay sang, thấy có vẻ cá cô bèn vút điếu thuốc đang cháy dở trên tay mình vào đó. Trần Kiều lặng người, anh chớp mắt rồi bước lên nắm lấy tay cô, “Cốc Tử, em về dọn một phòng cho anh, có lẽ tối nay ba anh sẽ đuổi anh ra khỏi cửa.”

“Anh yên tâm!” Cốc Tử vỗ vai anh rồi nói đầy bình thản, “Đừng vì tôi mà bất hiếu với ba anh, chắc chắn ông ấy sẽ tìm cho anh một cô vợ tốt hơn.”

“Anh nói thật.” Sắc mặt Trần Kiều đột nhiên trở nên khó coi kì lạ.

Lúc Cốc Tử đưa Được Được về, mẹ Trần Kiều quyền uyến luyến mãi, bà nói đi nói lại với cô, “Quân Quân, lần sau lại đến nghe cháu.”

Cốc Tử lịch sự đáp vâng rồi cười mỉm, cô quay sang bảo Dược Dược vẫy tay chào bà. Lần sau ư? Còn có lần sau hay sao? Cô đến để tự chuốc nhục vào thân sao?

Tối đó, thiếu chút nữa là bệnh tim của ba Trần Kiều phát tác, ông nổi cơn thịnh nộ, nguyên nhân là vì bể cá kia.

Bình thường ông không có thú vui gì đặc biệt ngoài nuôi cá cảnh, để có được mấy con cá này ông phải tiêu tốn đến mấy triệu đồng, lại còn phải nhờ bạn ông đem từ nước ngoài về, ông yêu chúng lắm, giờ không biết vì sao chúng lại nhất loạt lẫn quay ra chết. Trần Kiều đứng ra nhận trách nhiệm là do anh làm, quả thực ngay sau đó, anh bị ba thẳng tay đuổi ra khỏi nhà.

Trần Kiều bị ba đuổi đi thì vui lắm, bình thường anh vốn chẳng ở nhà mấy, giờ lại có lý do để tới chỗ Cốc Tử, anh nhanh chóng dọn ít quần áo mang theo, lúc đi anh lạnh lùng nói với ông Trần, “Ba chẳng có lý do gì để trách cô ấy, là con cưỡng bức cô ấy. Nếu cả đời này cô ấy không hạnh phúc thì đều là do lỗi của con trai ba!”

“Còn nữa, không phải tiêu thư danh gia vọng tộc mới môn đăng hộ đối với con trai ba. Là con trai ba có tội, không xứng với người ta. Không phải cô ấy bám lấy con, mà là con lụy tình, là con không chịu buông cô ấy.”

Nói xong Trần Kiều quay lưng đi thẳng, mặc kệ ba anh sau lưng đang nổi trận lôi đình.

Trần Kiều không phủ nhận ba anh luôn đối tốt với anh, luôn làm những điều tốt nhất cho anh, nhưng những gì ba anh thích, không có nghĩa là anh cũng thích. Từ nhỏ ông đã dùng cách thức của mình, tư tưởng của mình giáo dục anh, gò bó và áp đặt vào anh, bởi ông cho rằng anh ngang ngược,

bất kham. Nhưng riêng lần này anh quyết không nghe, dù thế nào đi nữa, vì bà xã, vì con trai, anh nhất định phải lấy hết dũng khí đấu tranh đến cùng.

Trần Kiều vừa đi thì ba anh như trở thành tội đồ của gia đình. Bình thường mẹ anh nhất mực nghe lời ông là thế, giờ bà cũng phản kháng lại, “Cái ông già đáng chết này, con trai, con dâu, cháu ruột đều bị ông đuổi rảo đi rồi.”

Trần Kiều vừa ra khỏi nhà thì bèn lu loa khắp nơi chuyện ba anh đuổi con dâu, cháu trai ra khỏi nhà.

Mẹ Trần Kiều chưa kịp trách móc ba anh xong thì ông nội đã gọi điện tới, “Anh giỏi lắm, rốt cuộc anh đang làm cái trò gì vậy? Càng động tay vào càng hỏng bét, việc này anh để đấy tôi lo, còn anh, anh đi mà lo việc buôn bán, kinh doanh của anh ấy. Ôi giờ ơi, thằng chết của tôi...”

Ba Trần Kiều bị cô lập thì càng bức, con bé đó nào có gì tốt hơn những đứa ông đã mất công chọn cho con trai ông chứ? Còn thằng con trời đánh Trần Kiều của ông nữa, đúng là thằng bất hiếu, nó lại còn giận cá chém thớt, trút hết bức tức lên mấy con cá vàng vô tội của ông.

Về phía Cốc Tử, đưa Dược Dược về nhà rồi thì trong lòng cô buồn bức khó chịu vô cùng. Cô nhốt mình trong phòng, cứ thế đờ đẫn ngồi trước màn hình máy tính. Không phải cô không để tâm tới quá khứ của bản thân, vết sẹo chôn sâu trong lòng bị người ta lật ra, cào rách lại rồi xát thêm muối vào đó, làm sao tránh khỏi xót xa?

Cuối cùng cô cũng muốn mở lòng, muốn tìm một người để chia sẻ tâm sự của bản thân lúc này, lại thấy Tiểu Tiểu lên mạng thì ngay lập tức nói chuyện, “Tiểu Tiểu, cậu đang làm gì thế?”

“Mình đây, mình vừa lên xong thì cậu lên, ha ha.”

“Haiz, mình buồn và đau lòng quá!”

Rồi cứ thế, Cốc Tử lạch cạch gõ một tràng những chữ lên màn hình khiến Tiểu Tiểu nhìn không khỏi chóng mặt, cô chưa hiểu có chuyện gì xảy ra với bạn của mình, vừa chậm rãi nhai mực nướng mà Cố Triết Xuyên vừa mua cho vừa gõ gõ bàn phím trả lời, “Cốc Tử thân yêu, cậu làm sao vậy?”

“Hôm nay mình tới nhà Trần Kiều để gặp ba cậu ấy. Ông ấy có vẻ không vừa lòng với gia thế nhà mình và nhân phẩm của mình, mình coi như bị nhục mạ một phen. Ông ấy nghĩ rằng mình chấp nhận hủy hoại tương lai, cố tình sinh Dục Dục ra để leo qua thềm cửa vào nhà ông ấy. Tất nhiên, mình vẫn đủ bình tĩnh tươi cười chào ông ấy đường hoàng rồi mới về, mình cũng hiểu cha mẹ nào chẳng muốn tốt cho con. Nhưng giờ đây, mình thực sự buồn và tủi thân khủng khiếp.”

Bên này Tiểu Tiểu đọc những dòng tâm sự của bạn mà chỉ có thể há hốc miệng vì ngạc nhiên, rốt cuộc Trần Kiều và Cốc Tử bắt đầu từ bao giờ đã tới nước gặp phụ huynh như thế này.

“Haiz, cậu phải lòng Trần Kiều từ khi nào vậy?” Tiểu Tiểu hỏi lại bạn.

“Quên chuyện lỗi lầm xưa kia đi thì Trần Kiều chẳng có gì không tốt cả. Không phải là giờ mình đã phải lòng anh ấy, chỉ là lần nào cũng thấy anh ấy hạ giọng năn nỉ, lại một lòng lo lắng cho mẹ con mình, mình cũng thấy mềm lòng. Đồng ý tới nhà anh ấy hôm nay hoàn toàn là do mình ngốc nghếch mà ra.”

Cốc Tử nghĩ một lúc rồi gõ tiếp, “Nhưng nếu thực sự quan hệ giữa hai đứa mình muốn phát triển sâu hơn thì tất nhiên, mình cũng muốn được sự chấp nhận của mọi người. Nhưng sự đã đến nước này, giờ mình chẳng muốn gì nữa cả, khoảng cách về gia thế, địa vị, tuổi tác, và bao nhiêu thứ

khác nữa, nếu ở bên nhau thì sau này phải đối mặt với những gì, thực sự mình cũng không rõ nữa.”

Cốc Tử chỉ là muốn nói ra những điều đang đè nặng lấy tâm trí cô cho nhẹ lòng, ở bên kia Tiểu Tiểu ngồi nghe bạn tâm sự cũng thấy xót xa. Tiểu Tiểu không nói gì cả, cô để cho bạn một mạch trút bầu tâm sự, đợi bạn gõ xong một lúc, Tiểu Tiểu mới đặt câu hỏi, “Tớ hỏi thực nhé, cậu có thích Trần Kiều không?”

“Tiểu Tiểu, cậu vẫn theo chủ nghĩa lãng mạn, nhưng cuộc đời thực phũ phàng lắm, có thích cũng không mài ra mà ăn được.”

“Ồ, mình biết, nhưng mình vẫn hy vọng các cậu có thể ở bên nhau, và càng hy vọng cậu cũng có tình cảm với Trần Kiều. Còn về Dục Dục, mình thấy thằng bé yêu ba nó lắm.”

Cốc Tử im lặng không trả lời Tiểu Tiểu.

“Thực ra, trước đây thi thoảng mình cũng nghĩ đến anh Hạ. Anh ấy tốt thật đấy, nhưng cậu lại không thích anh ấy, mình cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Tiểu Tiểu, chúng ta đừng nói chuyện anh Hạ nữa, được không? Người ta nói một người đàn ông lãng tử vẫn có thể quay đầu, sau này nhất định chỉ chung tình với một người phụ nữ, nhưng những chuyện trước kia thế nào cả mình và cậu đều rõ. Ngay trong lúc đã có bạn gái rồi anh ta vẫn có thể ngoại tình, rồi chơi gái gọi, kết hôn xong e rằng cũng tương tự, mà tới lúc đó anh ta ngoại tình hay chơi gái thì chắc chắn mình đều ly hôn. Biết là ôm một quả bom sớm muộn cũng sẽ nổ thì sao mình có thể vì lãng mạn thơ mộng mà gắn đời mình vào đời anh ấy nữa? Mình cần tình yêu, nhưng cuộc sống không như cổ tích, mình vẫn nghĩ chỉ cần có người hợp tính hợp nết thì sau khi kết hôn vẫn có thể từ từ bồi đắp tình cảm được.”

“Mình...” Tiểu Tiểu để một hàng dài dấu chấm lửng sau đó.

“Tiểu Tiểu à, thanh mai trúc mã như bọn cậu thực rất hiếm, cực kỳ hiếm. Nếu lúc trước mình cũng túm ngoéo lấy anh chàng Đậu Đậu cùng xóm thì biết đâu giờ đời mình cũng hạnh phúc tràn trề rồi.”

“Cái chàng Đậu Đậu mặt mũi đầy... mụn nhọt ấy à? Xấu lắm!”

“Đẹp có mài ra mà ăn được không, mình cho hắn đi bán tia la-de là được chứ gì, ha ha ha.”

Sau một hồi chuyện trò qua lại, tâm trạng của Cốc Tử đã khá lên rất nhiều, hai người càng nói càng vui vẻ, chuyển sang chủ đề hoàn toàn khác từ lúc nào. Cốc Tử cũng quên mất chuyện không vui ban đầu, cô ngồi trước màn hình cười ha hả.

[©STE.NT](#)

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa phòng, rồi một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, “Quân Quân, anh vào được không?”

“Tiểu Tiểu, anh ấy đến rồi, lát mình chat sau nhé, lần này chắc mình phải nhần tâm hơn đôi chút.”

“Ok, chúc cậu may mắn.” Tiểu Tiểu là người theo chủ nghĩa lãng mạn, cô tin chắc Cốc Tử và Trần Kiều sẽ chẳng thể dứt ngay được.

Cốc Tử đứng dậy mở cửa thì thấy Trần Kiều đứng sẵn đó, phía sau anh còn có cả Tiểu Võ và Dục Dục, mặt Trần Kiều có vẻ căng thẳng còn Tiểu Võ và Dục Dục thì ngơ ngác mơ màng. Cốc Tử không cho họ vào, cô lạnh lùng nói, “Anh về đi” rồi đóng rầm cửa lại, cài chốt bên trong.

Cửa đóng sầm lại, Trần Kiều vẫn đứng yên tại chỗ, Cốc Tử ngồi lên ghế tiếp tục chat với Tiểu Tiểu, “Là lá la, mình cho giai out rồi.”

“Cốc Tử thân yêu à, cậu lại làm gì vậy?”

“Mình bảo hần biển đi rồi.”

“Biển à biển à, biển lên giường à?”

Cốc Tử gửi một hình ảnh đá bay người đi, chào Tiểu Tiểu rồi quay sang viết tiểu thuyết.

Cốc Tử đóng sầm cửa rồi nhưng Trần Kiều vẫn đứng trơ trước cửa như khúc gỗ, dù Tiểu Võ và Dục Dục nói gì anh cũng không lên tiếng. Tiểu Võ bực quá giơ chân đá anh một cái, “Bực bội! Nói gì đi chứ, cậu muốn chết à, cậu làm gì cô ấy rồi?”

“Em tiêu rồi, tiêu rồi...” Anh cứ đứng lảm bảm rồi quỳ xuống đó đập đầu vào cửa, “Tôi đã tạo nghiệp gì kiếp trước đây? Cốc Tử, xin em, xin em nghe anh nói một cậu thôi.”

Cốc Tử không thèm để ý, cô đeo tai nghe vào, bật nhạc ở mức to hết cỡ rồi ngồi viết một mạch tới mười hai giờ đêm, lúc mở cửa ra ngoài thì sợ chết khiếp, phòng khách tối om mà Trần Kiều vẫn quỳ ở đó. Cô vừa đi một bước anh đã ôm lấy chân cô rồi gục mặt vào đó nức nở, giọng lạc đi, “Cốc Tử, em nghe anh giải thích đã.”

“Có gì đáng phải nói đâu?” Cốc Tử hừ một tiếng, cô nhìn quanh không thấy Tiểu Võ và Dục Dục đâu, đoán hai cô cháu có lẽ đều đã ngủ.

“Được rồi, không nói những chuyện khác nữa, nhưng anh bị ba đuổi ra khỏi nhà rồi, hôm nay anh phải đến nương nhờ em đây.”

“Nhà tôi không hoan nghênh anh.”

“Cốc Tử à, giờ anh đã trắng tay ra khỏi nhà rồi, em từ bi hỉ xả mà giang tay đón nhận anh được không?”

“Sao thế? Anh li hôn rồi chắc mà tay trắng ra khỏi nhà?”

“Haiz, không phải em không hiểu anh nói gì chứ? Anh đã quỳ ở đây từ chiều tới giờ, vừa đói vừa mệt, hai chân cũng tê cứng cả rồi. Em làm ơn làm phúc được không?”

“Hứ!”

“Anh biết ba anh đã làm tổn thương em, em đừng để ý tới ông, anh đã nói với ông rõ ràng rồi, là anh cưỡng bức em, anh là người có tội.” Cốc Tử nghe những từ đó thì cơn điên lại lao đến âm âm, cô giơ chân lên đạp anh ngã lăn ra đất.

Trần Kiều ôm mặt lồm nhồm bò dậy, anh lẻo đẻo theo sau cô không nói gì, Cốc Tử đi vào bếp rồi quay lưng lại hỏi xẵng, “Có ăn mỳ không?”

Trần Kiều gật đầu lia lịa, nụ cười lập tức rạng rỡ trên môi. Anh lấy tạp dề mặc vào cho cô rồi ôm cô từ sau lưng, giọng anh lạc cả đi, “Anh sợ cả đời này em không thềm để ý tới anh nữa.”

Cốc Tử lấy nước nóng trong phích đổ vào nồi, nước sôi rất mau, cô vừa bỏ mỳ vào vừa nói, “Tôi rất không muốn để ý tới anh. Nhưng... ba anh nói có sai đâu?”

“Em có tài, lại chăm chỉ như vậy, chỉ có anh là không xứng với em thôi, đều là anh không tốt.” Trần Kiều lại bè cái miệng ra như sắp khóc tới nơi.

Cốc Tử không đáp lời anh, cô chặt thêm ít nước xương hầm sẵn trong tủ lạnh, với thêm hai quả trứng gà ta nấu cùng. Mỳ sắp chín, cô lại lấy hai cái bát múc bát to cho anh còn cô ăn bát nhỏ, bát của Trần Kiều có cả hai lòng đỏ trứng. Cốc Tử cúi đầu xuống bát của mình, thổi mỳ cho nhanh nguội rồi bắt đầu ăn, Trần Kiều như bị thôi miên, cứ thế nhìn cô chăm chú, nước da của cô vừa trắng lại vừa mịn màng, gương mặt cô giờ chẳng biểu lộ cảm xúc gì nhưng anh lại cảm thấy lòng mình vô cùng ấm áp. Lúc cô ăn mỳ, môi cô đỏ mọng lên... khiến Trần Kiều nuốt nước miếng liên tục, vô cùng thèm muốn.

Trần Kiều thấy Cốc Tử đã ăn gần hết bát mỳ, chuẩn bị ngược lên nhìn về phía mình thì lập tức cúi xuống bát mỳ của mình, anh ăn rất nhanh, còn uống cạn cả nước rồi hăm hờ đem hai cái bát đi rửa. Cốc Tử nhìn anh vụng về rửa bát nhưng vẫn không có ý lại giúp, chỉ ngồi đó mỉm cười. Trần Kiều quay lại thấy cô cười thì lặng người đi, sau đó bỏ cả bát đĩa đẩy chạy đến ôm cô vào lòng.

Một lúc sau, Cốc Tử đẩy ra anh mới quay lại rửa nốt bát đĩa, xong xuôi quay lại ôm Cốc Tử thủ thủ, “Em à, tối rồi, cho anh ngủ với em nhé, trời lạnh thế anh không muốn ngủ ở sô-pha đâu.”

“Sô-pha nhà tôi vừa êm vừa ấm, đó là thứ duy nhất trong nhà tôi bỏ hẳn một số tiền lớn ra mua đấy.” Cốc Tử đẩy nhẹ anh ra.

“Thôi đừng mà em...” Trần Kiều cứ như chó con được chủ cưng chiều quá thì quẩn quanh chân không dứt, anh kéo cô vào phòng, mỉm cười ranh mãnh rồi nhanh chóng chốt cửa lại.

Cốc Tử hơi sững người, Trần Kiều nhìn cô thì biết ngay cô định ra tay thì lập tức nắm ngay lấy hai nắm đấm tay cô, giữ chặt lại, “Đừng mà, đừng đánh anh, chúng ta nói chuyện với nhau đi. Cũng khuya rồi, lên giường hãy nói.”

Cốc Tử tức nghẹn, không nói được lời nào.

“Dù gì đây cũng không phải lần đầu mình ngủ với nhau mà.”

Nhưng dẫu sao cô cũng đã buồn ngủ dúi cả mắt lại rồi, cô không biết nói sao cho lại với cái miệng trơn tru của Trần Kiều, đành thở dài, “Tôi ngủ đây, nhíp cả mắt lại rồi.”

Sau khi đèn tắt...

“Này, bực bội, anh đi chết đi!” Cốc Tử ngáp ngủ giờ chân đạp thẳng Trần Kiều xuống đất.

Trần Kiều ngã lăn quay dưới sàn, anh nhăn nhó ôm đầu, “Anh, anh không cố ý mà...” Thật sự là anh không cố ý, chỉ là ngủ mơ, ý loạn tình say nên chẳng may đụng chạm tới cô. Anh thận trọng bò lại lên giường nằm bên cạnh cô, mấy phút sau cô lại hét lên, “Đừng có động cái tay thôi của anh vào người tôi! Còn lằng nhằng nữa là tôi chặt luôn đấy.”

“Anh không làm gì nữa mà.” Trần Kiều nắm lấy tay cô để vào bụng dưới của mình, “Nó lại khó chịu rồi em!”

“Ừ, cứ ở đó mà khó chịu tiếp đi.” Cốc Tử xì một tiếng rồi rút tay lại, “Mau ngủ đi, mai tôi còn phải đi làm nữa.”

Dù gì thì Trần Kiều cũng đã được ở lại rồi, nếu Cốc Tử đuổi anh lại quỳ xuống nài nỉ cô, rồi cô lại mềm lòng ngay thôi. Cốc Tử không chịu được

khi nhìn thấy anh quy lụy, nhỏ bé trước mình như vậy, đúng, trước mặt cô anh dường như bỏ đi tất cả sĩ diện của mình, thế nên dù trong lòng cô còn bao nhiêu oán hận thì trước tấm chân tình đó cũng dần dần nguôi ngoai.

Thực ra, người nhiều oán niệm nhất trong nhà lại chính là Dục Dục, từ khi Trần Kiều tới ở đây, nó không còn được ngủ chung giường với mẹ nữa, vì lần nào Trần Kiều cũng tìm cách hối lộ nó, uy hiếp nó, sau đó đẩy nó sang phòng Tiểu Võ, “Dục Dục ngoan nhé, ba có hạnh phúc hay không là tùy vào con cả đấy, con nể mặt ba chút đi.”

Thỉnh thoảng Dục Dục cũng không chịu mà làm loạn, những lúc ấy Tiểu Võ lại xoa đầu nó, “Nhóc con, cháu không thích ngủ với cô hả, cô còn thơm hơn mẹ cháu kìa.”

Dục Dục nhìn chăm chăm vào Tiểu Võ, lúc Dục Dục còn đang nói chuyện cùng Tiểu Võ, Trần Kiều đã vội vàng lên vào phòng Cốc Tử rồi chốt ngay cửa lại.

Dục Dục chun mũi, “Cháu muốn nghe mẹ kể chuyện cơ.”

“Cô cũng biết kể mà.” Tiểu Võ kéo Dục Dục về phòng, “Về cô kể chuyện cho mà nghe.”

Cô chưa kịp nói gì thì thằng bé đã oang oang giọng, “Ngày xưa ngày xưa có một người đàn ông lạnh lùng, một ngày anh ta vào núi nhặt được một cô bé bèn đem cô về nhà. Cô bé rất đáng yêu, lại trắng nõn nà, khi cô bé lớn, người đàn ông nói, em hãy làm vợ anh nhé, rồi...”

Tiểu Võ đỏ mặt, “Sao cháu biết!”

“Ngày nào cô cũng kể cho cháu nghe chuyện đó, người đàn ông nhặt được một cô bé, cô bé lớn lên, sau đó kết hôn rồi... hai người lên giường

với nhau.”

Tiểu Võ lại đỏ bừng mặt, cô cốc vào đầu Dục Dục, “Thằng nhóc này, sao mà khôn sớm vậy! Đi ngủ mau, đợi ba cháu đạt được gian kế rồi hãy về, nếu không là công cốc cả đấy, cháu xem nhà chỉ có hai phòng thôi mà.”

Dục Dục lên giường đi ngủ, nó chau mặt bảo, “Mẹ cháu thơm hơn cô nhiều, cô là chúa lười biếng.”

Tiểu Võ làm mặt giận dữ hét lên với Dục Dục, “Giai của cô còn không chê, cháu đòi chê cô hả?”

Dục Dục nghe cô Tiểu Tiểu nói thế thì cười nhăn nhở, “Chú Ngụy luôn miệng chê bai cô, cô không nghe thấy sao?”

Tiểu Võ tức giận nhảy lên, đi đi lại lại trong phòng mấy vòng liên, cuối cùng dường như cũng đã tìm ra được câu trả lời đích đáng: “Cái đó, người ta gọi là ghen tị.”

Trần Kiều thực sự thích thú khi được sống ở đây, vì ngày nào anh cũng được đưa vợ đi làm, đưa con đi học rồi mới tới công ty, tâm trạng vì thế cũng tốt theo, ngày nào cũng hân hoan rạng ngời, khiến cô thư ký Lisa của anh cũng phải ngạc nhiên thắc mắc, “Sếp Trần, dạo này tâm trạng sếp tốt thật đấy!”

“Ừ, dạo này bà xã đối xử tốt với tôi, con trai cũng quán lấy tôi, tất nhiên là tôi phải vui rồi.” Trần Kiều nói rồi mím môi, ra vẻ rất tự hào.

Cô thư ký Lisa bắt đầu lăm chuyen, “Sếp Trần, sếp đừng đùa chứ! Theo tôi biết thì ngay từ năm thứ ba đại học sếp đã đảm nhận vị trí này, thế mà thư ký của sếp là tôi chưa bao giờ có cơ hội giúp sếp tặng hoa hay chọn quà cho phu nhân cả.”

Trần Kiều gật gật đầu, thùng thảng đáp với bộ dạng tuyệt đối si tình, “Lisa, tôi luôn yêu sâu sắc một người phụ nữ, chúng tôi đã có con với nhau từ lâu rồi...”

“Con riêng hả sếp? Trời đất...” Lisa mở to mắt, biết mình vừa lỡ lời, cô vội đưa tay bịt miệng lại.

Trần Kiều nhìn cô khua tay, “Lisa, đặt cho tôi bữa tối ở nhà hàng Ky Sĩ.”

“Vâng, thưa sếp.”

Lisa quay lưng đi, trong lòng vẫn băn khoăn không biết người phụ nữ của sếp mình là vị tiểu thư danh giá nào. Nhưng nếu là tiểu thư nhà giàu chắc chắn tin này đã lên trang đầu các báo kinh tế lớn trong thành phố. Thế thì, người đó không phải là một “cô bé lọ lem” nào đó chứ? Phải chăng vì thế mà sếp Trần muốn bảo vệ cô ấy, tuyệt nhiên không để lộ ra điều gì cả?

Cốc Tử đang ăn trưa thì Trần Kiều nhắn tin cho cô, “Quân Quân, anh mời em ăn tối được không?”

“Không, tôi bận rồi.” Cốc Tử thẳng thắn từ chối.

“Đừng thế mà, mấy hôm nay anh ở nhà em, ăn cơm của em, khó khăn lắm anh mới muốn đại phát từ bi để em ăn chực anh một lần, em xem...” Trần Kiều năn nỉ xin cô nhượng bộ.

“Ồ thế hả, tốt lắm, tốt lắm, vậy tôi sẽ đến.” Cốc Tử chợt nhớ ra tối nay cô không quá bận, rồi bộ mặt thất vọng của Trần Kiều lại loáng thoáng hiện lên trong đầu cô, cô thấy có lẽ mình không nỡ.

“Anh bảo Tiểu Võ đón Được Được về nhà rồi, hết giờ làm anh qua đón em.”

Cốc Tử đọc xong tin nhắn thì không trả lời lại, nhét điện thoại vào túi, rồi tùm tùm cười, Miêu Miêu ngồi đối diện nhìn ra vấn đề, liền bung đĩa cơm sang ngồi cạnh Cốc Tử, hươ hươ bàn tay trước mặt cô, “Này, Cốc Tử ơi.”

“Hả?”

“Mặt mày rạng rỡ thế này, có phải đang yêu không?”

“Không có!” Cốc Tử vội gạt tay Miêu Miêu xuống, còn mình thì quay sang hướng khác đánh lạc hướng cô bạn.

“Đừng có gạt mình, sáng nay mình thấy một con Mercedes Bent ở ngay trước công ty. Của ai đấy, sếp Trần hử?”

“Nhiều chuyện, mình cho cậu thịt này!” Cốc Tử nói rồi gấp mấy miếng thịt ba chỉ trong đĩa mình sang cho Miêu Miêu, Miêu Miêu nhìn mấy miếng thịt thì vui vẻ ăn ngon lành, quên cả chủ đề nóng hổi cô vừa mới khơi mào.

Đến giờ tan làm, chẳng hiểu Cốc Tử nghĩ gì rồi lại vào nhà vệ sinh dặm lại phấn trang điểm, lại còn tô cả son môi, trong đầu thì tâm đắc với câu nói của ai cô cũng không nhớ rõ, ‘Phụ nữ trang điểm cho người khác nhìn’. Ở nhà vệ sinh ra, cô nhìn thấy một người đàn ông đang đứng giữa lối đi, anh ta vận một chiếc sơ mi trắng, đầu hơi cúi xuống như đang suy nghĩ điều gì, thấy Cốc Tử đi tới thì ngẩng đầu lên dò xét. Cốc Tử nhìn thấy ánh mắt lạ thường của anh ta thì cũng quay sang dò xét lại, quả là một người đàn ông tuấn tú, khuôn mặt hài hòa, chỉ có đôi mắt vừa dài vừa nhọn, còn đôi môi hơi mỏng, rất đáng phải đề phòng. Cốc Tử viết tiểu thuyết nhiều, cô thường miêu tả loại đàn ông như thế này vừa đào hoa vừa bạc tình, xong cô

quay mặt đi lướt qua trước anh, mới đi được vài bước thì thấy anh ta gọi giật, “Cốc Quân Nhan?”

Cốc Tử vốn đã cho rằng người này không tốt lành gì, định bụng nếu anh ta giở trò thì sẽ ra tay ngay, nào ngờ anh ta lại gọi chuẩn xác tên cô, cô tò mò nhướn mày.

“Đúng là cậu rồi, không nhớ mình sao?” Người đàn ông nọ mỉm cười, sai bước tới chỗ cô.

Cốc Tử lưỡng lự mấy giây, “Ồ, tôi nhớ ra rồi, tôi đã gặp anh ở công ty, tầng năm, bộ phận khai thác thị trường, anh tên gì ấy nhỉ...” Hình như là hôm qua, Miêu Miêu có nói với cô chuyện công ty mới tuyển một anh chàng đẹp trai vào làm ở bộ phận khai thác thị trường ở tầng năm, lúc đó cô đang mải nhắn tin với Trần Kiều nên không chú ý lắm.

“Tiểu Cốc Tử, mình Bỉ Cốc đây, vẫn chưa nhớ ra sao?” Anh ta toét miệng ra cười rồi làm mấy động tác rất trẻ con.

Cốc Tử nhận ra mấy động tác đó, nhất là động tác một tay làm hình chữ bát rồi đặt dưới cằm, đó là động tác cô thường làm khi chụp ảnh. Cô ngạc nhiên nhìn lại anh từ đầu đến cuối, so với bộ dạng ngốc nghếch hời hợt thì đúng là khác nhau một trời một vực.

“Cậu là Bỉ Cốc?”

Đó là bạn chơi hời hợt của Cốc Tử, tên là Cốc Ánh Dương. Bạn thanh mai trúc mã của Cốc Tử có vài người, bao gồm Đậu Đậu, Bỉ Cốc, rồi còn có cả Đạo Cốc gì đó, xung quanh nhà cô đều là người họ Cốc nên tên hời hợt của mấy đứa toàn liên quan tới các loại ngũ cốc. Cốc Ánh Dương là con nhà gia thế, ba anh làm chức vị cao sau được chuyển tới làm trong ủy ban địa phương nên cả nhà chuyển tới thành phố H sinh sống, có lẽ cũng phải bảy,

tám năm nay Cốc Tử không gặp anh. Cốc Tử nhìn lại cậu bạn từ đầu xuống chân thêm một lượt rồi gật đầu tấm tắc, “Được đó, giờ cậu không còn thò lò mũi xanh như hồi xưa nữa, haha...”

Cốc Ánh Dương ngượng ngùng, “Tiểu Cốc Tử, sao cậu toàn nhớ điểm xấu từ hồi xưa hồi xưa của mình thế?”

“À, mà sao cậu lại nhận ra mình ngay thế?” Tuy đã không liên lạc với nhau nhiều năm nhưng phải nói thật rằng, gặp lại bạn cũ nơi đất khách quê người quả thực khiến Cốc Tử xúc động.

“Hôm qua, mình có nói chuyện với đồng nghiệp của cậu, bảo rằng mình quen cậu nhưng họ đều không tin, sau nhìn kỹ lại thì đúng là người quen thật.”

“... Cho nên?”

“Số điện thoại nè.” Cốc Ánh Dương cười đắc ý, “Cậu chẳng khác gì so với hồi xưa, có chăng thì ngày càng xinh đẹp hơn.”

Cốc Tử định nói gì thì điện thoại của cô đổ chuông, là Trần Kiều gọi đến, giọng anh hơi trách móc, “Quân Quân, sao em vẫn chưa ra vậy, bị sếp giữ lại hả?”

Cốc Tử cười ha hả, “Không, tôi gặp người quen nên đang buôn một chút thôi.”

“Con trai hay con gái vậy? Vậy anh lên chào một câu nhé.”

“Không cần đâu, tôi xuống ngay đây.”

Cốc Ánh Dương thấy Cốc Tử cúp máy thì bảo cô, “Mình cũng xuống dưới bây giờ, đi cùng nhé.”

Cốc Tử ừ một tiếng, cô bỏ điện thoại vào túi rồi cùng anh đi xuống, hai người nhanh chóng trao đổi số điện thoại cho nhau và thêm vài câu hỏi thăm tình hình nữa. Trần Kiều thấy Cốc Tử vừa cười vừa nói, đi xuống cùng một người đàn ông thì lập tức lên cơn ghen, anh ra khỏi xe, bước tới trước mặt Cốc Ánh Dương lịch sự, “Xin chào, người quen?”

Cốc Ánh Dương nhìn Trần Kiều rồi bảo, “O, Trần Kiều?”

Trần Kiều cũng hơi ngạc nhiên, anh nhìn kỹ người quen của Cốc Tử rồi cũng lên giọng đầy bất ngờ, “A, sư huynh!”

Hóa ra Cốc Ánh Dương và Trần Kiều vốn cùng học một trường, trước kia còn chơi bóng cùng với nhau nên cũng gọi là có chút quen biết. Cốc Ánh Dương lịch sự mời hai người cùng đi ăn cơm, Trần Kiều đau khổ mà không tiện từ chối, bữa tối lãng mạn dưới ánh nến cùng với Cốc Tử có nguy cơ đi tong, anh nháy mắt ra hiệu Cốc Tử lên tiếng từ chối nhưng Cốc Tử lại toét miệng cười, “Bỉ Cốc, khiến cậu phải tốn tiền rồi.”

Trần Kiều chỉ muốn lập tức xử ngay cô, nhất định là cô cố ý, lúc nào cũng chỉ thích dầy vò anh mà thôi.

Cốc Ánh Dương con nhà giàu có, anh hào phóng mời hai người tới một nhà hàng có tiếng là đắt đỏ, Cốc Tử không khách khí gì, cô nghĩ đơn giản lần này cậu mời thì lần sau tôi mời, nên cô thích gì đều gọi lên cả, sau đó đẩy cuốn thực đơn tới trước mặt Cốc Ánh Dương. Cốc Ánh Dương lại đẩy cuốn thực đơn sang cho Trần Kiều, Trần Kiều hỏi ý kiến Cốc Tử, thấy hai bọn họ cứ nhường nhau mãi thì cô chủ động gọi tuốt các món mình thích ăn lên. Không khí bữa cơm rất cởi mở, nhất là khi Cốc Tử và Bỉ Cốc ôn lại những chuyện ngày thơ bé, hồn nhiên và vui vẻ biết bao. Trần Kiều ngồi

bên nghe chuyện chẳng thấy vui vẻ chút nào, nhưng thấy Cốc Tử cao hứng thì cũng không dám ngắt quãng. Bữa ăn kéo dài khoảng một tiếng rưỡi thì xong trước vẻ mặt có phần hậm hực của Trần Kiều, ba người cuối cùng đã đứng dậy.

Lúc ra ngoài, Trần Kiều cố ý khoác vai Cốc Tử đầy thân mật trước mặt Cốc Ánh Dương như thể sợ người khác không thấy hai người đang thân thiết lắm! Cốc Ánh Dương dường như đến giờ mới nhận thấy điều đó, liền quay ra hỏi, “Bọn cậu qua lại được bao lâu rồi?”

Trần Kiều nhanh chóng cướp lời Cốc Tử, “Tám năm rồi.”

Cốc Ánh Dương đi rồi Trần Kiều vẫn không hề buông tay, lại cao hứng nói, “Bỗng nhiên anh thấy, chúng mình như luôn ở cạnh nhau chứ chưa bao giờ cách xa.”

Cốc Tử đứng ở trước cửa nhìn thẳng mặt anh rồi nở nụ cười, cô bất ngờ thom chọt vào má anh, “Có tiếp tục hẹn hò nữa không?”

Trần Kiều sượng như điên, cúi người xuống định bế bổng cô lên mà chạy quanh mấy vòng cho thỏa nhưng Cốc Tử đã đoán được ý đồ của anh thì vội ngăn lại, “Không đi là tôi về nhà đây.”

Trần Kiều đưa cô tới nhà hàng Kỵ Sĩ như đã hẹn từ trưa, Cốc Tử ăn đã no nên giờ chỉ nhâm nháp thêm ít hoa quả, Trần Kiều vội lấy tay cô rồi há miệng ra, Cốc Tử thấy thế thì xiên một miếng dưa đưa vào miệng anh rồi tiếp tục ăn phần của mình. Trần Kiều làm bộ thảm thương, “Cốc Tử, hôm nay em gặp lại anh chàng thanh mai trúc mã đó, hình như có gì đó khang khác?”

“Có không?” Cốc Tử nhướn mày làm điệu với Trần Kiều.

“Có mà.”

“Có cái gì?”

“Hôm nay bỗng nhiên em rất dịu dàng.” Trần Kiều nói rồi lộ vẻ không vui, nghĩ tới thái độ của Cốc Tử dành cho Cốc Ánh Dương thì hoàn toàn khác so với khi đối xử với mình thì thấy sao cô bất công quá.

Cốc Tử mỉm cười, cô ngoắc ngoắc ngón tay, Trần Kiều hiếu kỳ ghé sát lại cô, nhưng mặt chưa kịp chạm thì chân đã thấy đau điếng, hóa ra Cốc Tử có ý làm thế để giảm gót giày cao của cô xuống chân Trần Kiều.

“Anh đúng là thích ăn đòn, hừm, vẫn cứ thích cái câu ‘Yêu cho roi cho vọt’ phải không?”

Tối nay quả là không mấy êm ả đối với Cốc Tử. Quả là oan gia ngõ hẹp, lúc cô ở nhà vệ sinh chỗ nhà hàng Kỵ Sĩ trở ra lại vào nhầm phòng, gặp cả đồng người quen trong đó, trong số đó có mấy sếp mà lần trước Hạ Dữ Quân giới thiệu với cô trong buổi tiệc. Cô vốn định xin lỗi rồi cáo lui ngay nhưng bị sếp kéo lại, “Cốc Tử à, lại đây mời mấy sếp một ly đi em.”

Cốc Tử tưởng sếp nói đùa nào ngờ sếp nói xong thì đứng lên kéo cô vào thật, cô đành vào rót một ly rượu, bắt đầu dĩ mời cả bàn. Trí nhớ của cô không tồi, cô nhớ tất cả tên họ những người mà mình được giới thiệu, khi mời tới người cuối cùng thì chai rượu vang cũng đã vơi đi một nửa. Một người đàn ông lạ tới rót rượu trắng vào ly của cô, “Chúng tôi vẫn chưa được mời cô này, tiếp tục nào.”

Cốc Tử lưỡng lự, tử lượng của cô tốt không có nghĩa là uống lẫn lộn được cả hai loại, nhưng lại sợ không nể mặt mấy người đó thì sếp mình mất thể diện, cái khổ của cô là trời không sợ, đất không sợ, nhưng lại sợ đắc tội với sếp, sếp sẽ gây khó dễ cho mình. Đúng lúc ấy Trần Kiều đẩy cửa bước

vào, Cốc Tử thấy anh thì thở phào một cái rồi nâng ly uống cạn. Cốc Tử vốn định tiếp tục mời rượu nhưng Trần Kiều đã đi tới ôm lấy eo cô, “Các chú à, sao lại bắt nạt người ta quá vậy? Ly tới để cháu mời các chú.” Thế nhưng rượu vừa rót vào ly, còn chưa kịp nhắc lên anh lại ý kiến, “Mà không được, lát cháu phải lái xe đưa cô ấy về, hình như cô ấy cũng say rồi, cháu xin phép. Lần sau gặp lại nhé, các chú!”

Nói xong anh nhanh chóng kéo Cốc Tử ra ngoài, Cốc Tử uống tất cả đã hơn chục ly rượu thì giờ bắt đầu thấy hơi choáng thật. Sắc mặt Trần Kiều sầm hẳn lại, anh cốc lên đầu cô, “Em ngốc quá, cái lũ yêu râu xanh ấy, em uống với chúng làm gì.”

“Đều là sếp mà...”

“Sếp gì lũ chúng nó, một lũ háo sắc, sau này anh mua hết cả công ty của chúng cho em giỡn chơi coi.” Nói xong anh quay lại ôm lấy cô xót xa, “Lại còn dám trộn cả rượu trắng với rượu vang cho em uống, thực là một lũ súc sinh chán sống rồi.”

Cốc Tử mơ mơ màng màng gục đầu vào ngực anh, kệ cho Trần Kiều chửi rửa mấy tên kia, rồi để mặc anh bế mình đặt lên xe. Lúc này cô đang rất tỉnh táo nhưng lại muốn gãi say như vậy. Bao nhiêu năm nay cô chỉ có một mình, cô không thích tiệc tùng nhưng không phải lúc nào cũng thoái thác được cả, lần nào cô cũng không dám để mình say, bởi vì cô không tìm được người đáng tin để dựa dẫm. Cô để anh thắt dây an toàn cho mình rồi đưa cô về nhà, kệ anh rửa mặt, bón nước cho cô sau đó. Xong xuôi anh tắt đèn lên giường nằm ôm lấy cô nhưng tuyệt đối không có hành động gì lỗ mãng.

Cốc Tử nằm im, để yên cho Trần Kiều ôm mình, mãi lúc sau cô mới ngủ được. Gần sáng, anh vô thức lại chạm vào người cô khiến cô tỉnh giấc, cô

lấy tay đẩy anh ra, không may đẩy đúng vào chỗ đang cương cứng trên người anh, Trần Kiều dường như cũng đã tỉnh, khẽ kêu một tiếng.

Cốc Tử ngượng ngùng nhưng có lẽ trong người vẫn còn chút hơi men nên cô nói chuyện với anh rất thẳng thắn, “Tối qua tôi say, sao anh không thừa cơ làm chuyện đó?”

“Anh đã sai một lần, không thể sai thêm lần nữa.” Giọng Trần Kiều như lạc đi, mặt anh có nét buồn thương như đứa trẻ, “Mấy năm qua không ngày nào anh không tự trách mình.” Anh nắm lấy tay cô đan vào tay mình, rồi thấy lòng như ấm lại.

“Vậy anh khó chịu lắm phải không?”

“Khó chịu cũng phải đợi em cho phép mới được.” Trần Kiều nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy giờ anh có cảm giác gì không?”

“Tất nhiên.” Anh gật lẩy gật đề, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

“Vậy thì làm đi.”

Rồi Cốc Tử nhắc lại lần nữa, “Chúng ta làm đi.”

Phản ứng đầu tiên của Trần Kiều là ảo não, anh lại phải nằm bên cạnh cô tự mình thỏa mãn. Tiếp đó bỗng nhiên như tỉnh ngộ, hoan hỷ đến mức điên cuồng, anh quay sang đè cả thân hình mình xuống người cô, hơi thở anh phả vào cổ cô nóng bừng, cánh mũi anh phập phồng sát nhẹ vào mũi cô, rồi nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô rồi thở rất gấp, “Quân Quân, thật sao em?”

Không phải anh nghe nhầm đấy chứ, cô ấy đã đồng ý rồi sao?

Cốc Tử nhẹ nhàng đáp lại, khe khẽ như có phần ngượng ngùng, “Tự nhiên tôi thấy nóng đầu, có lẽ tí nữa tôi sẽ hồi hận mất.”

Trần Kiều cong môi, mắt anh sáng rực lên trong đêm tối, anh đưa tay ôm lấy cô thật chặt, khi chạm vào làn da mát lạnh của cô tự nhiên anh thấy mình hưng phấn lạ thường. Nụ cười rạng rỡ đọng trên mặt anh, anh ngượng nghịu thì thầm bên tai cô, “Sau lần đó, anh đã hình dung trong lòng không biết bao nhiêu lần, giờ cuối cùng đã thành sự thật.”

Cô đã chấp nhận thể xác anh, liệu có phải tâm hồn cũng đang dần dần tiếp nhận anh không? Anh cúi gục xuống hôn lên làn môi cô, nhẹ nhàng ve vuốt làn môi mềm dịu của cô. Bên cánh mũi anh là hơi thở dịu hương của cô. Anh yêu mùi thơm trên thân thể ấy, nó khiến anh cảm thấy vừa ấm áp vừa vui sướng. Anh tình tứ hôn lên mặt cô, Cốc Tử thấy không quen, cô hơi né anh ra, nụ hôn dịu nhẹ của anh khiến cô cảm thấy bất an, cô vỗ vỗ lên lưng anh, “Nhột quá...”

Trần Kiều cười khẽ, anh đưa tay cởi lớp quần áo trên người cô, Cốc Tử ngượng ngùng đưa tay giữ chặt lấy quần, Trần Kiều cúi đầu dụi vào mặt cô khe khẽ, “Ngoan nào, bỏ tay ra em.”

Cốc Tử ban đầu vẫn kiên trì giữ chặt, nhưng khi Trần Kiều cúi xuống hôn nhẹ vào từng ngón tay cô, cảm giác tê tê như luồng điện chạy dọc sống lưng khiến cô bất giác buông ra. Anh bật cười chọc ghẹo, áp sát vào vai cô, “Em cũng có cảm giác phải không?”

“Vớ vẩn, tôi cũng là phụ nữ bình thường mà, hơn nữa tôi cũng đâu bị lãnh cảm.” Cốc Tử tự thấy bản thân mình mâu thuẫn, cô cố dùng giọng nói lạnh lùng để che giấu đi cảm xúc thật của mình, trong bóng đêm mắt cô vẫn mở tròn xoe.

Trần Kiều mỉm cười, anh đưa làn môi nóng hổi của mình dịch dần xuống dưới. Cốc Tử như nhớ ra điều gì thì vội lên tiếng, “Anh đừng có giở trò chụp ảnh chụp chiếc gì đó nữa đây nhé.”

Trong đầu Cốc Tử lúc này lại hiện lên mấy bức ảnh quái gở của mình trong điện thoại của anh.

“Không đâu em, dù gì sau này ngày nào anh cũng ở bên em mà.” Anh nói như muốn nhận được sự tin cậy của cô, ngón tay anh trượt qua làn môi cô khiến toàn thân cô run lên.

Môi Trần Kiều trượt dần xuống dưới, anh hôn cô say đắm, Cốc Tử vừa hơi đau vừa tê dại, cảm giác lạ lùng mỗi lúc một trào lên mạnh mẽ trong người, cô nắm lấy tóc anh bảo dừng lại nhưng không thể ngăn nổi. Trần Kiều nhẹ nhàng kéo tay cô, “Em đừng gượng, cứ thoải mái là được.”

Cốc Tử tuy thường ngày tính tình bạo dạn nhưng kỳ thực cô vẫn rất rụt rè trước mấy chuyện giường chiếu. Trần Kiều thì to gan hơn, anh tỏ ra thành thực và cuồng dại. Anh sợ rằng chỉ có ngày hôm nay được ở sát gần cô, lần tới sẽ chẳng biết là khi nào, thế nên có bao nhiêu chiêu trò anh đều thể hiện cả. Cốc Tử đoán được anh sắp làm gì thì vội ngòai nhồm dậy, ôm lấy đầu anh khê bảo, “Anh quay lại cho em.”

“Không được.”

“Thực sự không được!”

“Anh bằng lòng mà.”

Nói rồi Trần Kiều lại ấn cô xuống, khê thì thầm bên tai những lời dịu dàng, “Đừng sợ, anh sẽ cố nhẫn nhịn, trước tiên để em hưởng thụ đã.”

“Em...” Môi anh đã khóa môi cô lại, không để cô kịp nói hết lời, toàn thân cô như tê dại, cô không kìm được anh nên cứ buông mình theo cảm xúc của anh. Anh yêu cô, yêu cô rất nhiều, trong lúc xúc động, cô còn nếm được nước mắt của anh, những giọt nước mắt vừa đắng lại vừa ngọt, cô nhẹ nhàng đưa tay lên mắt anh, bàn tay cô ngay sau đó cũng đầm nước.

Trần Kiều nghiêng mặt đi, áp má mình vào má cô rồi nhẹ nhàng ve vuốt, hơi thở anh mỗi lúc một gấp gáp, “Quân Quân, anh yêu em, anh yêu em rất nhiều.” Trong bóng tối, mắt anh nhắm lại mà nước mắt vẫn lăn chã rơi, những giọt nước mắt nóng hổi lăn qua má cô rồi thấm xuống gối, “Cả đời này anh chỉ có em thôi, chỉ riêng mình em thôi...”

Cảm xúc trào dâng mạnh mẽ, vừa bi thương lại vừa ngọt ngào, Cốc Tử bỗng như chợt nhớ ra điều gì đó, cô đẩy anh ra, “Này, em không muốn sinh con nữa, mau đeo thứ anh đã chuẩn bị vào đi.”

Trần Kiều tụt hứng bò ra khỏi giường rồi lấy cái bao nhỏ trong túi, không quên hỏi Cốc Tử, “Em có muốn đeo giúp anh không?”

Cốc Tử ra vẻ không để ý tới anh, “Tôi thui thui thế này, không nhìn thấy gì đâu...”

“Vậy chúng ta bật điện.”

“Không, không bật điện, anh tự đeo lấy.” Mặt Cốc Tử nóng ran, rõ biết là Trần Kiều không nhìn thấy sắc mặt cô lúc này nhưng cô vẫn quay sang phía khác.

“Thực ra anh muốn có mấy đứa nữa, từ lâu anh đã nghĩ chúng mình có thể sinh ba bốn đứa kìa.” Trần Kiều tự nói một mình, Cốc Tử thấy anh lại bắt đầu ăn nói linh tinh liền giơ chân đạp anh một nhát. Trần Kiều ngoan

ngoãn mặc áo mưa xong xuôi mới cúi xuống yêu chiều cô tiếp, ban đầu Cốc Tử thấy hơi khó chịu, cô chau mày, “Em thấy hơi đau...”

“Đợi lát nữa sẽ không đau đâu em.” Trần Kiều cố nén lại cảm xúc rạo rực của mình, “Quân Quân, lần đầu tiên anh vào không thuận lắm... lúc ở ngoài đã...” Anh bỗng im bặt vì sợ cô giận anh, nói cho cùng đó cũng là ám ảnh của cả cô và anh.

Cốc Tử không nói gì, Trần Kiều nhớ lại lần đầu tiên được chiêm ngưỡng cơ thể cô, một niềm hưng phấn dâng trào khiến anh không đủ sức trốn tránh nữa.

“Nhẹ một chút.” Cốc Tử hơi rên lên.

Trần Kiều chủ động giảm nhịp độ, không thấy Cốc Tử phản nản gì nữa anh mới thả lỏng mình đôi chút, anh hỏi ý kiến của cô, hỏi rất nhiều lần. Ban đầu Cốc Tử không biết nói gì cứ ậm ừ, thấy anh hỏi nhiều cô đáp đại khái bằng giọng rất khẽ, “Tuyệt lắm.”

“Em thích không?”

“Ừm.”

“Anh phải liều mạng công hiến mới đúng, như vậy mới không có lỗi với Quân Quân đáng yêu của anh.” Trần Kiều dịu dàng.

Xong xuôi đâu đó, Trần Kiều thấy toàn thân thoải mái dễ chịu vô cùng. Lát sau, Cốc Tử mới dậy bật đèn lên nhìn đồng hồ, cô đẩy anh một cái, “Sáu rưỡi rồi, dậy đi làm thôi, anh đáng ghét quá, bao nhiêu sức lực đều bị anh vắt kiệt cả.”

Trần Kiều quay sang ôm lấy eo Cốc Tử rồi rúc đầu vào lưng cô, “Mình xin nghỉ đi.”

“Nghỉ cái đầu anh!” Cốc Tử khoác áo ngoài rồi vào nhà vệ sinh, Trần Kiều không mặc gì cả, cứ thế theo cô vào phòng tắm, “Cho anh tắm cùng với.”

Cốc Tử vốn định đóng cửa để anh ở ngoài nhưng không kịp, đành để anh bước vào, ngấm mình trong gương cô thấy thân thể mình chỗ đỏ chỗ tím, cô trợn tròn mắt lờm anh, “Anh ăn thịt người hả?”

Trần Kiều đứng bên cười hì hì, niềm vui khó tả dâng trào trong lòng, cùng cả chút đắc ý rất trẻ con.

Cốc Tử tắm xong thì ra làm đồ ăn sáng, Trần Kiều đứng bên cạnh xem cô có cần anh giúp gì không, thỉnh thoảng anh lại ngược lên nhìn cô, nhớ lại chuyện đêm qua rồi cười tít mắt. Cốc Tử mặc kệ anh nhìn trộm cô, lúc sau Trần Kiều kéo vạt áo cô, đưa lời thương lượng, “Cốc Tử, tối mình làm lần nữa được không?”

“Không đâu.”

“Sao vậy?”

“Em chẳng còn chút sức lực nào nữa cả.”

“Nhưng anh thì tràn đầy sinh lực, để anh hầu hạ em là được.” Nói xong anh nhào tới giữ lấy cô, “Được không em, có được không vậy?” Giọng Trần Kiều nũng nịu cứ như trẻ con mong đợi được quà, Cốc Tử bị anh dụ nhớ lại chuyện hồi đêm thì xấu hổ, dùng sức đập vào tay anh, “Đi ra, em đang rần rần mà.”

“Có được không em? Em cũng thích mà.”

“Nói sau đi, đừng có phiền em.” Cốc Tử nói rồi lấy cùi chỏ thúc vào anh một nhát cho bỏ ghét.

Trần Kiều thấy vậy thì thôi, miệng cười hỉ hả đi sắp bát đĩa ra bàn. Lát sau Tiểu Võ cũng dậy, tóc tai bù xù bước ra khỏi phòng, miệng vẫn còn đang ngáp dờ, cô đứng dựa người vào cửa bếp thấy hai người họ thân mật với nhau, cảnh tượng thực sự hòa nhã bèn ho thành tiếng, “Hôm nay hai người dậy sớm nhỉ?”

Trần Kiều quay lại nhìn Tiểu Võ nháy mắt, Tiểu Võ không hiểu em họ đang ám hiệu gì, mặt vẫn ngơ ngác. Cốc Tử rần trúng xong thì bê ra rồi quay sang lườm Trần Kiều, quay sang nói chuyện với bạn: “Gã này đầu óc có vấn đề rồi, cậu đừng để ý.”

“Mình cũng nghĩ vậy.” Tiểu Võ ngừng lại rồi kéo cầm Cốc Tử, “Hôm nay ta thấy nàng hơi khang khác đó nha.”

Cốc Tử đỏ mặt, tay cô khẽ run rồi lập tức trấn tĩnh lại ngay, “Làm gì có!”

“Có mà!” Tiểu Võ nhú mắt sát lại gần bạn, “Hình như cậu... chuyện đó.”

Cốc Tử tưởng bạn nhìn thấy chứng cứ gì thì vội lảng ngay, “Tiểu Võ, cậu vào gọi Dục Dục dậy, rửa mặt mũi cho thẳng bé giúp mình rồi ra ăn sáng nhé.”

“Ừ.” Tiểu Võ cũng lấy hai tay xoa xoa lên mặt mình cho tỉnh ngủ hẳn, “Mình cũng chưa rửa mặt đây.”

Trần Kiều thấy Tiểu Võ đi rồi thì cười ha hả, “Quân Quân, sao em lại đỏ mặt, người ta phát hiện ra bây giờ.”

“Mau ăn cơm đi.” Cốc Tử lườm anh giả tàng.

Trần Kiều thực sự hoan hỉ trong lòng, thấy Dục Dục ra thì ôm hôn con thật kêu rồi nói khẽ, “Dục Dục, mẹ con cũng thích ba rồi đó.”

Dục Dục sáng mắt lên, “Thật ạ?”

Trần Kiều gật đầu ra vẻ bí mật, “Thật!”

Tiểu Võ nhìn Cốc Tử hồi lâu bỗng phát hiện trên tai có vết cắn, cô ồ lên một tiếng, “Hóa ra hai người cũng đã thực sự lên giường rồi... thế chứ, đợi mãi cuối cùng đã đến lúc trời quang mây tạnh. Thảo nào mình cứ thấy có gì đó không giống thường ngày, thì ra hai người đã lăn lộn trên giường cả đêm qua rồi đấy!”

Dục Dục cười hì hì, “Ba mẹ sắp kết hôn rồi sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi, tôi ba sẽ hỏi ngay cụ xem ngày nào tốt ngày thì đi đăng ký kết hôn với mẹ con.”

Cốc Tử hừ một tiếng, “Anh đi mà lấy, tôi không đi.”

Trần Kiều thấy sắc mặt cô không ổn, anh biết cô vẫn giận chuyện ba anh nói những lời nhục mạ hôm trước nên mỉm cười rồi chủ động chuyển sang chủ đề khác. Anh quay sang hỏi Dục Dục nay học gì trên lớp, về phần Tiểu Võ, cô vốn phớt lờ, chỉ biết đùa mấy chuyện liên quan đến chủ đề thiếu nghiêm túc chứ không để ý thấy được những chuyện gì khác đang xảy ra. Ăn sáng xong cô nhận phần thu dọn bát đĩa vì có thể đến công ty muộn

một chút. Trần Kiều đưa hai mẹ con xuống nhà chuẩn bị đến trường rồi đến chỗ làm.

Trần Kiều đưa Dục Dục đến trường trước rồi mới đưa Cốc Tử tới công ty. Anh mở cửa để cô xuống rồi nắm lấy tay cô, giọng anh chân thành, “Quân Quân, anh thật lòng thật dạ với em. Em còn ám ức chuyện gì anh đều biết cả, anh sẽ giải quyết.”

“Ừm.”

“Đừng giận nữa nhé.” Rồi anh nựng nựng vào má cô, “Em lên đi.”

Cốc Tử vẫy tay chào anh rồi nghĩ sao cô quay lại, kiễng chân lên hôn nhẹ vào má anh, thấy anh ngơ ngác đứng trơ ra đó thì phì cười. Vừa đặt chân vào tới công ty thì Miêu Miêu ở góc nào đó xỏ ra đánh đá, “Này, lần này bị người ta bắt tận tay rồi nhé!”

Cốc Tử vốn là người kín tiếng, đã quyết không nói thì tuyệt đối im lặng. Miêu Miêu cũng không truy vấn thêm, dù gì thì cô cũng biết rõ hai người họ đã thành một đôi, chỉ là cô vẫn tò mò, không biết họ đã abc này nọ với nhau chưa, trước hay sau buổi hẹn, làm sao mà quen nhau, thậm chí còn nghĩ tới cả phương pháp câu kéo mấy anh đẹp trai nhà giàu là như thế nào.

Cô ngồi ngay sau Cốc Tử, càng nghĩ càng tò mò đến mức lẩm bẩm ra thành tiếng, như để lôi kéo sự chú ý của Cốc Tử, để Cốc Tử hết kiên nhẫn mà kể hết với mình. Lúc hai người vào thang máy, Cốc Tử xì một tiếng rồi tinh nghịch bảo Miêu Miêu, “Còn lâu mình mới nói cho cậu biết!”

“Cốc Tử, cậu xấu tính thế.” Miêu Miêu ra vẻ tủi thân.

“Lúc nào mình chả xấu thế.” Cốc Tử đắc ý nhướn mày.

“Ồ, cái này thì mình không phủ nhận.” Tiếng một người đàn ông đằng sau vọng lên, Cốc Tử quay lại thì thấy Cốc Ánh Dương đang đứng sau cô, đôi mắt một mí của anh hơi nhướng lên, khóe môi vẫn chưa dứt nụ cười. Miêu Miêu tròn tròn mắt, không hiểu sao Cốc Tử với anh chàng này đã kịp quen biết nhau rồi, thế nhưng cô nhanh chóng ngắt dòng suy nghĩ lung tung ấy, hai mắt sáng lên, chủ động đưa tay ra trước mặt Cốc Ánh Dương, “Anh Cốc, chào anh. Tôi là Miêu Miêu ở công ty phiên dịch.”

Cốc Ánh Dương cũng lịch sự đưa tay ra đáp lễ, cười tươi và chào lại, “Chào cô.”

Cốc Tử thấy Miêu Miêu say đắm nắm tay anh chàng đến nỗi không muốn bỏ ra thì suýt cười phì.

Vào thang máy, Cốc Ánh Dương ga-lăng nhân vào ô chỉ tầng sáu giúp họ, đúng là phong thái của lịch thiệp. Anh vừa cười vừa nói chuyện rất đúng mực, lúc ra còn quay lại tạm biệt họ.

Miêu Miêu như càng nể phục Cốc Tử nhiều hơn, cô chần tay không cho Cốc Tử vào văn phòng rồi lại làm điệu bộ chấp tay lạy Cốc Tử, “Cốc Tử, cậu quen anh chàng đẹp trai đó ư, a... vừa rồi mình như bị điện giật ý.”

Cốc Tử ngẩng đầu nhìn tứ tung lên trần nhà, rất lâu cô mới hỏi, “Thật ư?”

“Thật mà!” Miêu Miêu thực thà gật lấy gật để, “Nếu không phải là cậu thì mình làm sao có cơ hội nắm tay anh ấy. A... a..., Cốc Tử, anh chàng cùng họ với cậu, có phải anh trai, anh họ hay con cùng cha khác mẹ với cậu không? Mau giới thiệu chàng cho mình đi.”

Cốc Tử bất lực chẳng biết nói gì với Miêu Miêu, chưa được mấy giây lại nghe tiếng cô bạn, “Suýt nữa thì mình đã tự tiếp thị bản thân rồi, xấu hổ

quá, hì hì.”

“Cậu phấn khích tới mức có thể đi nhảy lầu được rồi đó.” Cốc Tử ho hắng mấy tiếng, “Mau vào đi, sếp tới rồi đó.”

Sếp Cốc Tử chính là người tối hôm trước không cho Cốc Tử đi ngay mà muốn cô ở lại chúc rượu mấy người bạn làm ăn của mình, ông họ Từ, là sếp cao nhất ở công ty phiên dịch này. Thấy Cốc Tử thì ông ta vội gọi giật cô lại, “Cốc Tử, lại đây!” Cốc Tử theo ông đi vào phòng, thấy ánh mắt ông ánh lên vẻ gì đó rất khác lạ, vào phòng lại còn nhẹ nhàng mà thân thiện đưa lời dò hỏi, “Cốc Tử, cô với anh Trần có quan hệ thế nào vậy?”

“Ồ...” Cốc Tử nghĩ một lát không biết nên trả lời thế nào cho ý tứ.

“Thôi tôi biết rồi, cô không phải giải thích nữa, lúc nào cô giới thiệu công ty chúng ta tới Trần tiên sinh đi. Trong giới tài chính, anh Trần có tiếng là nhạy cảm, nhất là về mấy ngành quản lý vốn đầu tư, kinh doanh, cô xem công ty chúng ta, tuy chỉ là công ty phiên dịch nhưng thỉnh thoảng cũng cần tài trợ...”

“Sếp à, tuy tôi không muốn nói quan hệ của chúng tôi nhưng tôi phải nói để sếp hiểu...” Cốc Tử khẽ đưa lời giải thích.

“Ừm.” Sếp cô cười híp cả mắt nhìn Cốc Tử, như đang chờ đợi cô tiết lộ cho hắn một bí mật gì tày trời ghê gớm lắm.

“Tôi với anh ta chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Nói xong cô cúi người chào sếp rồi xin phép đi ra, “Sếp, nếu không có việc gì thì tôi xin phép về làm việc, về mối quan hệ của chúng tôi xin sếp giữ miệng cho.”

Sếp Cốc Tử đứng đó, mắt tròn tròn ngơ ngác.

Cốc Tử về đến phòng thì cười nhạt, lão già khốn kiếp, tuy rất muốn nể mặt lão nhưng cô thực sự không muốn giúp lão gì cả. Mà nghĩ lại, đối với Trần Kiều, cô chỉ biết cả ngày anh mặt dạn mày dày nói chuyện yêu đương với cô, chứ những chuyện khác bao gồm công việc, kinh doanh... của anh, cô nào có biết gì.

Cho đến lúc tan tầm, Miêu Miêu vẫn bám lấy Cốc Tử để gọi chuyện về Cốc Ánh Dương. Cốc Tử và Cốc Ánh Dương đã lâu không gặp, cô quả thực chẳng biết mấy chuyện về anh, nhưng thấy Miêu Miêu có vẻ thực lòng quan tâm nên cũng định rủ bạn ra quán trà sữa nói chuyện cho thoải mái. Đột nhiên cô nhận được điện thoại từ số máy lạ gọi tới, nhận xong cuộc điện thoại khuôn mặt cô vốn đang vui vẻ hân hoan bỗng sa sầm lại, cô chỉ vâng rồi quay sang bảo Miêu Miêu, “Mình xin lỗi, mình có chút chuyện.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Không, nhưng không thể chậm trễ được. Chuyện của Bỉ Cốc tới mình sẽ lên mạng nói chuyện với cậu.”

“Ok.” Miêu Miêu tuy không đành lòng để Cốc Tử đi nhưng cũng không nài ép gì thêm, cô biết Cốc Tử đang có việc phải làm.

Người gọi điện cho Cốc Tử là ông nội Trần Kiều, ông bảo muốn gặp Cốc Tử nói chuyện. Cốc Tử nhận điện thoại xong thì trong lòng rối bời, tim cô đập thình thịch vì lo lắng. Ba của Trần Kiều đã nói cô như vậy, không biết ông nội của Trần Kiều sẽ nói với cô những gì, nghĩ tới đây cô thực sự hoảng loạn. Phía trước là một khoảng tối đen, cô chẳng biết phải làm thế nào. Cô tới quán trà chỗ đã hẹn với ông nội Trần Kiều với tâm trạng hoang mang, vừa tới cửa quán đã có một người mặc đồ vệ sĩ bước tới trước mặt cô, giọng lạnh lùng, “Cô Cốc, mời cô đi bên này.”

Cốc Tử theo anh ta tới một chiếc bàn, thấy một người tuy đã già nhưng thần thái vẫn còn rất nhanh nhẹn, thông tuệ đang ngồi đó, tóc bạc đã đôi phần nhưng cặp mắt khá tinh anh. Ông không còn trẻ nữa nhưng nhìn ông cô thấy bóng của Trần Kiều trong đó, rất đẹp lão, ông nhẹ nhàng chỉ ra phía trước, “Cháu ngồi đi.”

Cốc Tử lễ phép cúi chào ông rồi ngồi xuống.

Ông Trần cũng có vẻ nghiêm nghị và quắc thước, ông nhìn cốc Tử hồi lâu rồi mới gật đầu hài lòng, “Được lắm, được lắm, thảo nào cháu sinh cho nhà ta một thằng chắt đáng yêu thế!”

“Ông Trần...”

“Gọi ta là ông nội được rồi.”

“Vâng...”

“Sắp thành người một nhà rồi, đừng khách khí quá. Tháng sau ngày nào cũng đẹp, các cháu đi đăng ký kết hôn đi.” Ông Trần nói rất nhẹ nhàng, thân thiện, cứ như đang bảo, tháng sau ngày nào cũng phải ăn cơm, chúng ta chọn một nhà hàng cùng dùng bữa đi.

Cốc Tử theo quán tính suýt vâng một tiếng, nhưng cô lập tức ngăn lại tiếng vâng đó ở trong cổ họng, nét mặt bối rối khó xử, “Thưa ông, thực ra cháu và Trần Kiều...”

“Ta hiểu, ta hiểu mà. Cái thằng Trần Kiều này thực sự quá xấu xa, nhưng cháu yên tâm ta đã mắng nó rồi, còn cho nó một trận như tử nữa. Thực ra khi xưa nó hồ đồ, đã làm chuyện có lỗi với cháu, nhưng nó tuyệt nhiên không phải người xấu, cũng là đứa khá được. Nếu cháu vẫn muốn trừng

phạt nó thì hãy để nó bên cạnh cháu, để nó phải nghe theo lời cháu, làm nô bộc hầu hạ cho cháu.” Ông Trần vội ngắt lời cô.

Cốc Tử kinh ngạc đến lặng người, phản ứng đến ngô nghê, thực sự lúc đó cô chỉ muốn thét lớn, cảm ơn ông nội, cảm ơn ông nội, ông thật bao dung và độ lượng!

Ngay sau đó, ông Trần lại tiếp lời, “Ba Trần Kiều vốn đã được huấn luyện trong quân đội, vì thế tính cách có phần cương nghị, bảo thủ lắm, nói năng cũng không biết nể mặt ai câu nào, cháu đừng để ý tới nó. Ta cũng đã xử lý nó rồi. Mà không phải, phải là cả nhà ta đều đã cùng xử lý nó rồi, chỉ là nó sĩ diện quá, chưa thể dễ dàng nghe theo mà thôi. Cháu biết không, để bắt nó nói một tiếng xin lỗi mà ta đánh nó chảy cả máu nó cũng không chịu.”

“Cháu...” Cốc Tử đột nhiên thấy ông nội quả là vĩ đại, lại rất gần gũi, nói câu nào câu nấy đều dễ chịu, thấm ngay vào ruột vào gan.

“Con người mà, ai cũng đều mong có con cháu sum vầy quây quần. Giờ ta già rồi, chẳng làm gì được nữa, chỉ mong một điều sao cho con cháu đứa nào cũng được hạnh phúc mà thôi.”

Cốc Tử thấy ông Trần đang xúc động, cô chỉ im lặng cúi đầu nghe ông nói.

“Trần Kiều do một tay ta nuôi lớn, hình như nó được ta nuông chiều quá rồi nên từ giờ cháu đừng chiều chuộng nó nữa, cứ lạnh lùng với nó chút nó sẽ tự quần lầy ngay.”

Một vài người thực rất có tài trong việc ăn nói, chỉ mấy câu thôi đủ khiến cho khoảng cách giữa đôi bên được rút ngắn lại rất nhiều. Ông nội Trần Kiều là người như thế. Ban đầu lúc mới tới, Cốc Tử e dè co cụm bao nhiêu

thì giờ cô lại thoải mái gần gũi bấy nhiêu, cô quay sang tâm sự với ông hết chuyện này tới chuyện khác, ông cũng thoải mái đáp lời cô, thân mật và tình cảm như một người ông dành cho cháu dâu của mình.

Tình cảm của Cốc Tử dành cho Trần Kiều cũng ít nhiều thay đổi theo chiều hướng tích cực. Gần nhau mấy hôm lòng cô cũng đã mềm đi đôi chút, chỉ là để thay đổi vai trò ngày lập tức khiến cô không thích nghi kịp thành ra khó xử, nhưng bản thân cô cũng nhận thấy rằng mình đang nỗ lực thay đổi rất nhiều để thích ứng với những vai trò mới. Nhưng dù có thế, quan hệ giữa hai người cũng chưa tới mức để nói tới chuyện cưới xin ngay, thế nên khi nghe ông nội Trần Kiều nói chuyện này, cô thực sự bối rối, khó xử. Ông Trần bảo cô, “Nghe ông nói này, ngày mai ông và Trần Kiều sẽ tới nhà cháu một buổi. Hôn sự tất lẽ phải nói chuyện với ba mẹ cháu mới đúng, phải không?”

Tâm trạng Cốc Tử rối bời, “Ông à, sao ông lại sắp đặt đâu vào đấy cả như thế, cháu chưa hề chuẩn bị tâm lý chút nào mà.” Thế nhưng những điều ấy cô cũng chẳng thể nào nói ra, chỉ đành giữ trong lòng.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Cốc Tử cũng thích uống trà, cô và ông cùng uống hết một ấm rồi mới ra về, lúc ra ngoài cô có cảm giác mơ màng, thực hư lẫn lộn thì mới vỗ đầu mình mấy cái. Ông nội quả là người khéo ăn khéo nói, cô gần như bị ông thuyết phục hoàn toàn rồi.

Tiện đường về, cô rẽ vào cửa hàng mua mấy cái quần sịp cho Trần Kiều. Anh cũng thật là, ra khỏi nhà mà không mang nhiều đồ cá nhân một chút, buổi sáng không tìm thấy quần là cứ thế trần nhòng nhòng đi lại trong phòng, lỡ người khác mà thấy thì còn mặt mũi nào chứ!

Cốc Tử về nhà thì Dục Dục cũng đã về đến nơi, đang hăm hở ngồi chơi đồ chơi dưới đất. Thấy Cốc Tử về, thằng bé quay lại nhìn mẹ, “Mẹ về rồi ă?”

“Ừ, ba đâu con!”

“Ba giận quá nên ra ngoài rồi.” Dục Dục nói năng như người lớn.

“Sao thế?”

“Ba bảo mẹ xấu bụng xấu bụng nhất trần đời.”

Cốc Tử không biết đã có chuyện gì nên chẳng biết nói sao, cô xấu bụng ư, nếu xấu bụng thì cô sớm đã cho hấn về trầu trời rồi.

Lúc này, Tiểu Võ từ trong phòng chạy ra hốt hoảng, “Cốc Tử, nguy rồi, máy tính dính virus rồi.”

Cốc Tử trừng mắt, “Cậu đừng có làm linh tinh đấy nhé, dính virus thật thì mình giết cậu. Trời ơi, bản thảo của mình!”

Tiểu Võ như sắp khóc đến nơi, “Vì mình xem mấy video clip toàn trai xinh gái đẹp, cho nên, cho nên...”

“Sao virus lại kinh khủng thế nhỉ?” Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Cốc Tử vội trấn an bạn, “À không, tối qua mình viết xong xuôi rồi, không sao đâu. Hôm nay mình cũng không phải viết gì cả, cậu diệt virus đi. Mà nghe nói ai đó của cậu là thần vi tính mà, mau đem đến mà nhờ anh ta giúp.”

Tiểu Võ như người chết đuối vớ được cọc, lại có thêm lí do chính đáng để được gặp người tình, cô ừ một tiếng rồi cười ngay được, vội vàng chạy

về phòng chuẩn bị. Được mấy bước cô quay lại nhìn Được Được, thằng bé ồ lên một tiếng rồi nói luôn, “Cháu cũng đi với cô.”

Cốc Tử ừ xiu, vậy là buổi tối ăn cơm một mình rồi. Tiểu Võ dẫn Được Được đi được một lúc mà Trần Kiều vẫn chưa về, cô thấy hơi lo bèn nhắc điện thoại gọi cho anh, “Anh lại làm sao thế?”

Trần Kiều bắt máy rất nhanh, giọng anh trầm ngâm, “Anh với em chỉ là quan hệ qua đường thôi sao?”

Cốc Tử ngừng lại vài giây, chắc chắn là lão sếp chết tiệt của cô đã kịp ba hoa chích chòe gì rồi đây, “Anh đang ở đâu?”

Trần Kiều mím chặt môi như đang đấu tranh tâm lý, cũng phải vài giây sau anh mới trả lời, “Anh ở chỗ xích đu sau khu.”

“Ở đấy cho chết rét à?” Cốc Tử cúp máy, cái xích đu sau khu ở ngay bên ven sông, giờ thì gió to, trời lại lạnh như vậy, chẳng lẽ anh muốn bị đông thành đá mới hài lòng chẳng. Cô vợ vội chiếc khăn quàng và găng tay rồi xuống lầu đi tìm anh. Sắp cuối năm nên thời tiết mỗi lúc một lạnh hơn, Cốc Tử đã mặc mấy lớp quần áo mà mỗi khi gió thổi qua cô lại co rúm người. Từ xa cô đã thấy bóng người mặc đồ trắng ngồi trên xích đu, đưa đi đưa lại. Ở gần đó sáng đèn, hắt lên người anh tạo ra một cái bóng đen dài đang ủ rũ cúi đầu xuống. Vì còn khá xa nên Cốc Tử chẳng thể nhìn rõ được nét mặt anh lúc này, cô lắc đầu, rào bước tới chỗ anh. Tới nơi, cô đứng trước mặt anh rồi hơi cúi đầu xuống, cất giọng châm chọc, “Lại giờ trò giận dỗi trẻ con đây hả?”

“Anh không thêm giận dỗi!” Trần Kiều trước đó thực sự rất khó chịu, nhưng thấy cô tới tìm thì trong lòng cũng kịp ấm lên đôi phần.”

“Vậy thì tôi về nhé?”

“Đừng mà...” Trần Kiều đưa tay kéo cô lại ngồi lên lòng mình, anh gục đầu sau lưng cô rồi cứ thế im lặng không nói nửa lời. Cốc Tử tủm tỉm cười rồi lắc đầu, “Có chuyện gì thì nói ra, anh cứ im lặng thế làm sao tôi biết được?”

Trần Kiều lúc này mới ngẩng đầu lên cắn vào gáy cô một miếng, “Anh là thế nào với em?”

“Theo anh thì là gì nào?” Cốc Tử đau quá thì rít lên, “Đồ cún con, đau quá?”

“Dù gì cũng không phải quan hệ như em nói! Tuy giờ chúng ta chưa phải là vợ chồng, nhưng ít nhất cũng là người yêu của nhau chứ.”

“Thế tôi đã nói giữa chúng ta là quan hệ gì nào?” Cốc Tử hỏi vặn lại. Trần Kiều đưa tay vuốt tóc cô rồi ra vẻ giận dỗi, “Thôi thôi, em nói gì thì là cái đó, anh không có quyền giận em, chỉ cần em cho anh ở bên cạnh em dù chỉ một giây một phút thì anh cũng cam lòng.”

Cốc Tử nghe anh nói vậy thì xót xa, cô không nhịn được bèn nói tuôn tuột mọi chuyện rõ ràng cho anh nghe, xong cô quay lại vò đầu anh, “Đấy, sự thể là như thế đấy! Nhóc con mà còn giận nữa thì cứ tự mình ngồi đây ngắm cảnh, chị lên nhà đây!”

Trần Kiều toét miệng cười ngọt ngào, anh ôm lấy cô, “Chị à, chị tốt quá, em yêu chị.”

Cốc Tử lặng người còn chưa biết nói gì thì Trần Kiều đã đỡ cô đứng lên, bảo, “Mình đi ăn gì đi em.”

“Ừm, đi thôi, tôi cũng muốn ăn cái gì nóng một chút.”

Cốc Tử dễ mềm lòng, vừa nghĩ đến cảnh để anh một mình đứng ở đây đã thấy tội, dù biết thừa anh đang giở trò “khổ nhục kế” nhưng cô vẫn không nỡ lòng nào. Trần Kiều rút một chiếc gang tay cô đeo vào tay mình, tay kia anh nắm lấy tay cô cho vào túi áo mình, anh mỉm cười hôn vào má cô, “Quân Quân, tự nhiên anh thấy rất hạnh phúc.”

“Thật ư?”

“Đúng là có gì hiểu lầm, nếu nói ra được tất cả thì vẫn tốt hơn. Em xem, anh đau lòng mất cả buổi.”

“Ai bảo anh ngốc thế!”

“Không phải anh đau lòng càng chứng tỏ anh càng yêu em sao?”

“Xi.”

“Hi hi, nhưng nếu em sẵn lòng tạo quan hệ làm ăn cho anh thì cũng được, anh sẽ chú ý. Nhưng lão già sếp em đó, anh không thích tí tẹo nào, vừa nhìn đã thấy xấu xa rồi...”

“Ồ...” Cốc Tử hờ hững đáp lại lời anh, trong lòng cô lúc này cũng thấy ấm áp lạ kỳ.

Khu vực hai người tới rất náo nhiệt, có rất nhiều cửa hàng bán đồ ăn vặt và nước uống, Trần Kiều xuýt xoa, “Anh vẫn chưa ăn tối, đói bụng quá.”

Cốc Tử véo nhẹ vào cái bụng gầy nhom của anh, hỏi một câu băng quơ, “Chỉ vì chuyện đó thôi à?”

“Ừ.” Anh gật đầu xác nhận rồi giơ tay quàng lấy vai cô, “Đối với em đó là chuyện nhỏ nhưng với anh đó là chuyện kinh thiên động địa, mới nghe qua thôi mà ruột đau như cắt.”

“Đồ ngốc, giờ bù lại, tôi mời anh ăn cháo nhé.” Cốc Tử phì cười, anh chàng này càng lớn lại càng nhõng nhẽo, cứ như trẻ con vậy.

“Không, ăn cháo nhanh đói lắm, em mời anh ăn tôm đi, gần đây có một cửa hàng rất được.”

Cốc Tử lườm anh, “Anh cứ phải vất hết sạch tiền của tôi thì mới chịu à?”

Trần Kiều rút trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng dúi vào tay cô, “Của anh cũng là của em, của em cũng là của anh mà. Mình mau đi thôi, nhớ là phải mời anh một bữa thịnh soạn đấy.”

Cốc Tử bị anh lôi vào một cửa hàng nhỏ nhưng không gian bên trong lại rất tuyệt, Trần Kiều gọi một đĩa tôm lớn, Cốc Tử cười hì hì, “Gọi cả hai chai bia nhé.”

“Em còn sành ăn hơn cả anh đấy.”

“Ừ, ăn tôm uống bia là tuyệt nhất đấy.” Cốc Tử giơ ngón tay cái khẳng định.

“Ăn xong chúng mình phải tới chỗ vắng người đàm đạo chuyện đời mới được.” Trần Kiều được thể thương lượng, mắt anh sáng rực lên trông đến háo hức, Cốc Tử nhìn mà chỉ muốn đánh cho một trận vì cái tội giả ngây giả ngô đó. Trần Kiều thấy khóe miệng Cốc Tử khể co giật, lại nói, “Quân Quân, Quân Quân, hãy chiều anh đi, hãy chiều anh đi...”

Cốc Tử vừa bị trêu tức vừa buồn cười đến mức đỏ hết cả mặt, cô không hiểu rốt cuộc anh đã được nuôi lớn thế nào đây!

Lát sau tôm và bia được bê ra, hai người tập trung ăn, thỉnh thoảng mới nâng cốc lên cùng một cái. Trần Kiều cúi đầu ăn rất lâu rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, với cái tay còn đang dính đầy mỡ bôi vào mặt cô, “Này, lúc trước em thực sự yêu anh chàng sư huynh đó à?”

“Ừm.”

“Anh gặp anh ta rồi, thực ra không đẹp trai bằng anh.”

“Anh ấy rất dịu dàng.” Cốc Tử mỉm cười, trả lời cho qua chuyện.

“Dịu dàng không mài ra ăn no bụng được. Mà anh cũng sẽ dịu dàng với em, em chịu không?” Trần Kiều nói rồi bóc một con tôm bỏ vào miệng cô, cười tít cả mắt, “Em ăn đi này.” Đợi cô ăn xong, anh lại cầm cốc bia lên để sẵn bên cạnh miệng cho cô uống.

Thích dịu dàng, ai mà không biết chứ?

Cốc Tử chịu không nổi bèn đẩy anh ra, “Ra chỗ khác đi, dịu dàng là phát ra từ khí chất, anh giả vờ dịu dàng làm người ta nổi cả da gà rồi đây này.”

Trần Kiều cầm khăn ướt lau khóe miệng cho cô, “Này, giờ em không còn thích hăn nữa chứ, à không, em quên hăn rồi chứ?”

Cốc Tử lắc đầu bất lực, cô đưa tay ra dí vào trán Trần Kiều, “Thực ra khi đó sinh Được Được ra, nguyên nhân chủ yếu là vì cơ thể tôi, chứ không liên quan gì tới mấy chuyện yêu đương đó. Anh đừng nghĩ lung tung. Chỉ vì một người mà từ bỏ tất cả... đó chỉ là chuyện trong tiểu thuyết thôi. Lúc đó tôi còn trẻ, lại hiếu thắng, còn biết bao nhiêu là lý tưởng...”

Trần Kiều lắng nghe Cốc Tử nói, tuy thương xót cô nhưng trong lòng lại thấy phấn khởi, sầu muộn như cũng vừa được trút hết cả. Anh vốn tưởng cô vì người đàn ông kia mà bỏ đi tất cả, quyết ý sinh con, nếu vậy chắc cô phải yêu hắn sâu đậm lắm, yêu còn hơn chính bản thân cô, mà nếu thế thì cả đời này có lẽ cũng chẳng thể quên được tình yêu đó. Nhưng giờ nghe cô nói vậy, anh bỗng cảm thấy mình trút được cả gánh nặng trong lòng bấy lâu, anh gọi chủ quán mang ra thêm mấy chai bia nữa, “Nào, uống thôi, không say không về.”

Cốc Tử thấy Trần Kiều nổi hứng như vậy thì vội can ngăn, “Đừng uống nữa, tử lượng anh kém, anh mà say lát tôi cũng anh về sao nổi?”

“Anh phải chuốc cho em say, rồi...” Trần Kiều nhìn cô cười gian xảo.

Cốc Tử nghe thấy thì im bật, trong đầu gã này hình như không còn nghĩ được thứ gì khác.

Ăn xong Trần Kiều vẫn không định về nhà, với anh, thời gian hai người ở cạnh nhau vẫn là quá ít. Khi hai người còn đi học, tuần nào cô cũng dành cho anh năm buổi, mỗi buổi hai tiếng. Cốc Tử luôn rất nghiêm túc và chần chu trong học tập, khi còn làm gia sư cho anh cô không cho anh nói chuyện linh tinh, cũng không cho anh trốn học. Thời cấp ba là thời gian tươi đẹp và mơ mộng nhất, có tình cảm rồi anh cũng mạnh động, cũng đau khổ khi phải giấu kín mối tình đơn phương đó trong lòng. Giờ nhớ lại khoảng thời gian đó anh vừa thấy ngọt ngào lại vừa cay đắng. Bình thường lúc ra ngoài hai người đều đi với nhau, nhưng không phải chỉ có riêng anh và cô, mà đều là ba bốn người cùng có mặt, anh thấy khó chịu, mặt mũi lúc nào cũng nhăn nhúm, nhưng chẳng biết làm thế nào nên lại trút hết giận dữ lên người cô, khiến cô ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì.

Hai người đang đi bộ, ánh đèn đường hắt vào tạo ra hai cái bóng song song nhau vô cùng lãng mạn, đột nhiên Trần Kiều nâng mặt Cốc Tử lên ngắm nghía thật kỹ, ánh mắt cô dịu dàng như nước, làn môi hơi cong lên cười nhẹ. Anh cúi xuống hôn môi cô, dào dạt như cơn sóng trào lên cuốn lấy hơi thở của cô rồi ôm chặt cô vào lòng cười lớn, “Không phải anh mơ.”

Cốc Tử đẩy anh ra một chút rồi lắc đầu, “Anh bị âm IC mất rồi.”

Trần Kiều không dừng lại ở đó, anh quỳ một gối xuống trước mặt cô, “Quân Quân, em đồng ý lấy anh nhé.”

Anh nhìn cô chăm chú với ánh mắt dạt dào tình cảm, “Giờ anh không có hoa, cũng không có nhẫn, anh chỉ có trái tim nóng bỏng yêu thương giữa trời đông giá rét mà thôi.”

Đúng lúc ấy, cơn gió bắc thổi ngang mặt lạnh buốt, cô nghe thấy cả tiếng gió rít lên điên cuồng, nhưng những lời anh vừa nói đủ làm thành trì chống lại tất cả rét buốt, khiến tim cô nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực, cô toét miệng cười, “Này, anh diễn kịch hả, mau đứng dậy.”

“Để anh cởi áo cho em sờ ngực trái của anh, xem tim anh nóng bỏng ra sao.” Nói rồi anh làm động tác như cởi ra ngay lúc đó. Một người đàn ông lịch lãm bất chợt quỳ xuống trước một cô gái ngay bên lề đường, cạnh quán cơm, cửa sổ lại trong suốt, người ngồi trong quán nhao nhao rướn cổ ra xem, một vài người đi đường cũng dừng lại nhìn ngó, Cốc Tử thấy mình bỗng nhiên trở thành tâm điểm chú ý thì vừa ngại ngùng vừa bức bối định quay đầu bỏ đi, nhưng nhìn xuống anh lúc này lại cảm thấy không nỡ. Thực ra, Trần Kiều đang dò xét ý cô, anh biết cô đã thực sự mềm lòng, trước những chiêu thức mạnh bạo, mãnh liệt và cần chút “mặt dày mày dạn” này của anh, cô dần dần chìm đắm. Người xung quanh xúm lại để ý mỗi lúc một đông, Trần Kiều chẳng tỏ vẻ ngượng ngùng gì còn cô lại khác, cô vội vã kéo anh dậy, nói, “Thôi được rồi, có gì về nhà nói, đi mau lên.”

“Không đâu!” Trần Kiều lì lợm quyết làm theo ý mình, được thế càng kéo chặt lấy tay cô.

“Được, mau đi thôi.” Cốc Tử vừa nói xong thì anh đã kéo cô chạy đi như bay, vốn khi này ở nhà ra cô chỉ đi dép lê, bị anh lôi đi như vậy thì cô chạy không nổi, dép bay một nơi người đi một nẻo. Chân bị buốt, cô thét toáng lên, Trần Kiều chạy đi nhặt dép cho cô rồi cũng cô lên chạy như điên. Cốc Tử ở trên lưng anh không ngừng đấm thùm thụp rồi nói, “Đáng ghét, chân em lạnh cóng cả rồi, mau bỏ em xuống.”

Trần Kiều giả vờ như không nghe thấy gì, anh hưng phấn hét lớn, “Quân Quân, cảm ơn em, cảm ơn Quân Quân, anh yêu em Quân Quân. Trần Kiều sẽ yêu em cả cuộc đời.”

Trần Kiều đưa Cốc Tử chạy lên thăm cỏ trước khu nhà hỏ, lúc này cả hai đã không còn chút hơi sức nào, anh nằm lả ra đất, cô cũng nhào lên người anh. Trần Kiều cười lớn, xoay người nằm đè lên người cô rồi hôn tới tấp lên cằm, lên tai, miệng cô không ngớt, “Tuyệt quá... tuyệt quá...”

“Lạnh quá.” Cốc Tử đẩy anh ra rồi ngồi lên, cô vừa phát hiện ra trong lúc chạy Trần Kiều đã làm mất đôi dép của cô từ lúc nào không hay, Cốc Tử giận quay sang đá anh, anh bèn kéo hai chân cô vào lòng mình xoa nắn, “Đề anh sưởi ấm cho em.”

“Cút đi, đó là đôi dép em thích nhất, mau đi tìm về cho em, nếu không coi như em chưa nói gì với anh.”

Trần Kiều tỏ ra mất hứng ngoài mặt nhưng trong lòng lại rất vui, anh cũng cô lên nhà rồi giở túi, lấy ra một chiếc nhẫn đeo vào tay cô, anh nắm lấy tay cô rồi mở lòng bàn tay ra mà hôn vào đó, cười hỉ hả, “Anh vui quá.”

Nói xong anh lại cuống cuống xuống nhà tìm dép cho cô. Cốc Tử về phòng tranh thủ dọn đồ đạc của anh, kể cả mấy chiếc quần sịp cô vừa mua cho anh cũng bỏ tất vào va-ly. Vừa kéo va-ly ra đến cửa thì Trần Kiều cũng về tới nơi, Cốc Tử cầm lấy đôi dép rồi đẩy va-ly của anh ra ngoài, cô cười títt mắt, “Anh về đi.”

“Anh không về được nữa.”

“Thực ra em biết anh còn có nhà riêng nữa, thôi, mau về đi.” Trần Kiều còn chưa kịp định thần thì Cốc Tử đã đẩy anh ra, “Cứ ở đó mà giả vờ đáng thương, mau về đi.”

Trần Kiều như khóc dở mếu dở, đứng ở cửa gọi cô, “Quân Quân ngoan nào, mở cửa cho anh, sao em lại thế...”

“Hôm nay, anh đã được thỏa nguyện, nhưng em thì vẫn còn vài điều bứt rứt, em không chịu được anh vui mừng thái quá, xì...” Cô cũng biết ghen tức chứ bộ, sao mọi thứ tốt đều về tay anh cả?

“Thật không thể hiểu nổi.” Trần Kiều đập cửa một lúc lâu nhưng Cốc Tử dường như chẳng thèm để ý tới, anh bắt đắ dĩ rút điện thoại ra cầu cứu Tiểu Võ nhưng Tiểu Võ cũng không nghe máy. Trần Kiều thở dài, đúng lúc có điện thoại của ông nội, “Nhóc con, về đây nói chuyện với ông ngay.”

Cốc Tử ở trong dòng tai để ý ngoài cửa hồi lâu không thấy động tĩnh gì thì đoán chắc Trần Kiều đã về, một lúc cô lại ra ngó xem sao, thấy không có ai thật thì lại thấy hơi lạc lõng. Cô về phòng đổi mặt khẩu máy tính, mắt vô tình liếc qua chiếc nhẫn kim cương đang lóng lánh trên tay mình thì bất giác lắc lắc đầu vì hoa mắt. Cô liếc qua chiếc gương nhỏ ở đầu giường, nụ cười tươi tắn đã ở trên khóe miệng cô từ lúc nào.

Cốc Tử nhớ ra Tiểu Tiểu thì vội lên chat với bạn.

“Tiểu Tiểu à.”

“Hả?”

“Trời, cậu mang bầu rồi hả? Chúc mừng cậu.” Cốc Tử thấy cửa sổ chat hiện lên trạng thái của Tiểu Tiểu thì vô cùng sung sướng.

“Ừ, bà xã của Dược Dược có lẽ sắp ra đời rồi. Mà mãi mới thấy cậu lên chat nhỉ, tìm mình chắc có chuyện quan trọng phải không? Chuyện cậu với Trần Kiều sao rồi?”

“Mình điên mất rồi, mình đã nhận nhầm của anh ấy, chấp nhận cả lời cầu hôn của anh ấy rồi, nên...”

“Aaaaaaa, chúc mừng cậu, chúc mừng cậu, thật tốt quá! Cuối cùng thì Cốc Tử đơn chiếc bấy lâu của mình cũng sắp sửa kết hôn rồi... Là lá la, ngày mai trời mưa đá mất thôi!” Tiểu Tiểu bên kia có vẻ đang phấn khích bởi tin này lắm.

“Mình đang muốn nói với cậu, tiện thể hỏi luôn cậu, rằng mình làm vậy đúng không?”

“Tất nhiên rồi. Tất nhiên là đúng rồi.”

“Cậu cho mình một lý do đi?”

“Vì mình không chịu nổi cảnh cậu đơn chiếc một mình mãi như vậy.”

Thế rồi hai người lại bắt đầu tán chuyện hôn nhân, nghe Tiểu Tiểu truyền đạt kinh nghiệm rồi chọc ghẹo, Cốc Tử bật cười sung sướng, “Thôi nàng đi

ngủ cho người ta nhờ, có bầu rồi không nên ngồi máy tính nhiều đâu nhé.”

“Ừ, mình thoát đây, Tiểu Xuyên ca ca sắp về rồi.”

Cốc Tử thấy tâm trạng mình giờ càng thêm vui vẻ, thoải mái, cô định quay sang viết vài thứ thì nghe thấy tiếng mở cửa, có lẽ cô cháu Tiểu Võ đã về.

“Suýt, Dục Dục, nhẹ thôi.” Tiếng Tiểu Võ thì thầm.

“Dạ?” Dục Dục không hiểu yêu cầu của cô Tiểu Võ.

“Ba mẹ cháu đang làm chuyện xấu, chúng ta không nên làm phiền.”

“Ồ.”

Cốc Tử ngồi trong phòng hóng tai ra ngoài, nghe Tiểu Võ nói thế thì bậm môi bất lực, bỏ máy tính đó rồi mở cửa, “Tiểu Võ ngoan nào, mau chóng trả lại máy tính cho mình, mình không quen dùng máy này.”

Tiểu Võ mếu máo bày tỏ, “Cốc Tử, vì cậu mà... hu hu, mình bị mất hết hình tượng rồi.”

“Làm sao, làm sao?”

“Trong máy cậu có bao nhiêu là phim, mình nhận hết là của mình rồi đó, hu hu, cậu có lỗi với mình nhiều lắm, biết chưa?”

“Tiểu Võ, mình không tin anh ấy không hiểu gì về cậu, và lại trong đó có phim nào mà không phải là cậu gửi cho mình, hả?”

Nói rồi cô giật lấy chiếc máy tính quen thuộc của mình từ tay Tiểu Võ đặt lên bàn rồi mở máy khởi động luôn, giọng điệu rất hài lòng bảo, “Tốc độ nhanh hơn hẳn, cảm ơn cậu, Tiểu Võ, giúp mình chuyển lời tới ông xã tương lai của cậu nhé.”

“Mẹ ơi, ba đâu ạ?” Được Được nãy giờ đi quanh nhà một vòng mà không thấy Trần Kiều đâu thì nín vạt áo Cốc Tử hỏi, Cốc Tử âm ừ trả lời con, “Ba con về nhà rồi.”

“Ồ...” Cốc Được chu mỏ lên tỏ vẻ tiếc nuối, “Sao ba lại về rồi? Chẳng phải con đã nhường giường ngủ cho ba rồi sao?”

Cốc Tử cười phì, cô xoa đầu thằng bé cung nụng, “Không lâu nữa sẽ tới lúc ngày nào ba cũng chơi với con.”

Tiểu Võ vừa nghe Cốc Tử nói thế thì suýt nữa sặc nước miếng, “Hả? Ý cậu là sao?”

“Giúp mình xem ngày lành tháng tốt đi, mình đi đăng ký kết hôn.” Cốc Tử trả lời bạn, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Aaaaaaaaaa!...” Tiểu Võ hét tướng lên, cô không tin nổi vào những điều mình vừa nghe thấy.

Hôm sau, Cốc Tử nhận được điện thoại từ một số máy lạ, bắt máy rồi cô mới biết người gọi cho cô là bà Đường, người phụ nữ lần trước cô tình cờ gặp và được bà ngỏ ý nhận làm cháu nuôi. Tuy nhiên sau đó cô cũng không liên lạc gì với bà, hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của bà thì cảm thấy khá bất ngờ.

“Ai dà, cháu nuôi, cuối cùng cũng liên lạc được với cháu.”

“Cháu chào bà.” Cốc Tử thấy giọng bà Đường trong điện thoại rất nhiệt tình, cô cũng vui vẻ đón nhận và đáp lễ.

“Trời ạ, dạo trước mất địa chỉ của cháu, mãi sau bà mới tìm thấy, suýt chút nữa thì đánh mất luôn cả cháu gái nuôi, cháu rể nuôi, chất trai nuôi vừa mới nhận. Dạo này cháu thế nào?” Rồi đột nhiên bà đổi giọng, “Mà công việc của cháu bận lắm sao, đợi mãi mà chẳng thấy cháu liên lạc với ta.”

“Bà, cháu xin lỗi.” Cốc Tử chỉ dám nói vậy chứ nào dám bảo tính cô trước giờ vốn không quen chủ động liên lạc hỏi han với người lạ. Vốn cô cũng tưởng bà chỉ là một người bình thường còn đỡ, giờ biết thân phận của bà như vậy thì thành thử cũng ngại, cô sợ mình mang tiếng thấy sang bắt quàng làm họ.

“Ừ, ta hiểu mà, bà già này trông giống bọn lừa đảo quá mà.” Nói rồi bà Đường thở dài, “Chẳng giấu gì cháu, cháu gái ta đúng là hơi giống cháu, nên ta chẳng kìm nén nổi... Người già rồi, bắt đầu muốn được bù đắp. Cháu biết không, khi nó còn sống ta đối xử với nó không được tốt, nên nó mới bỏ ta mà đi như vậy...”

Cốc Tử tự nhiên thấy đồng cảm với bà, hóa ra chồng, con trai, con dâu bà đều mất sớm, chỉ còn lại một đứa cháu gái, vì bá quá hà khắc nên không muốn sống cùng bà, nó bỏ đi cùng bạn trai, rồi chẳng may gặp tai nạn xe hơi.

“Đời người đều là hư không, có thể cháu nghĩ ta có danh có lợi, nhưng rốt cuộc giờ ta chẳng còn gì cả...”

“Bà à...”

“Bao nhiêu năm nay, mọi tâm tư ta cứ mãi chôn giấu trong lòng, thỉnh thoảng nghĩ lại mới thấy xót xa. Giờ ta đang ở thành phố W này, ngày mai

ta tới thành phố H tham gia một cuộc đấu giá, các cháu không phiên thì tới đây đi, chúng ta gặp nhau một chút, đem cả thằng bé con tới cho ta gặp nó nhé.”

“Dạ, được bà ạ.” Cốc Tử cúp máy rồi thở dài, mỗi người đều có một mảnh đời riêng phía sau lưng, trông trái hay cô đơn chỉ một mình họ biết. Ban đầu cô cứ nghĩ mình gặp phảo người lừa đảo chuyên nghiệp, giờ nghĩ lại cô thấy mình đúng thật quá may mắn, không ngờ lại gặp một người nổi tiếng như vậy.

Cô lên mạng tìm hiểu thêm một vài thông tin về bà. Trong giới bà rất nổi tiếng, đạt được nhiều thành công khiến nhiều người phải ngưỡng mộ, nhưng theo như bà nói, đó chỉ là những thứ phù du, chết cũng chẳng mang theo được.

Hôm sau, Cốc Tử đưa Dục Dục đi gặp bà Đường cùng mình. Bà Đường dáng người đầy đặn, ăn mặc rất thời thượng, cả người toát lên vẻ quý phái, cao sang. Cốc Tử vừa tới bà đã ôm chầm lấy cô và Dục Dục, Cốc Tử thấy bà thực sự thân thiện nên cũng nhanh chóng mất đi vẻ e dè, cười thật tươi với bà.

Dục Dục thấy bà Đường thì ngoan ngoãn chào một tiếng cụ nuôi rồi to rồi cười híp cả mắt lại. Cốc Tử cười phì, thằng ranh con này, nó giống ai mà hề cất tiếng chào ai cũng thân thiết, ngọt ngào như thế.

Cốc Tử đột nhiên tò mò, “Bà, không phải bà phải dự cuộc đấu giá gì đó sao, sao lại bảo cháu tới tìm bà?”

“À, cuộc đấu giá đó hả, bà không đi nữa, chán lắm. Nếu không ra sớm lát nữa họ lại đòi chiêu đãi nữa, thà như thế này đi, ta thích đến đây ăn Pizza Hut cùng các con, nhỉ, thằng tiểu quỷ này thích nhất món này mà.”

Cốc Tử cảm nhận rõ trong con người bà Đường như có bảo bối ẩn chứa sức tái tạo lạ kỳ, tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng toàn thân bà vẫn tỏa ra sức thanh xuân mãnh liệt, cô băn khoăn không biết liệu có phải vì bà hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật mà được như vậy hay không?

Đang ăn bỗng nhiên Cốc Tử nhận được điện thoại của Trần Kiều, “Alô, có chuyện gì thế?”

“Ông vừa ở tỉnh về, có quà cho em, nhân tiện tới nhà chơi luôn, đang dưới cổng này. Em có ở nhà không?”

“Em không ở nhà rồi, giờ đang ở quán Pizza Hut chỗ quảng trường với bà nuôi, là bà Đường đó, anh có tới không hả cháu rể nuôi?”

Bà Đường ngồi một bên nghe Cốc Tử nói thế thì che miệng bật cười.

“Thật ư? Anh đưa ông nội đến nữa có được không? Ông cũng rất muốn gặp bà. Ông vừa trúng đấu giá tranh của bà đó.”

Cốc Tử quay sang hỏi ý kiến bà Đường, bà cười gật gật đầu, cô liền nói với anh, “Anh mau tới đi.”

Trần Kiều vừa dìu ông nội vào trong quán Pizza Hut liền xảy ra một chuyện vô cùng bất ngờ, chứng kiến sự việc, Cốc Tử chỉ còn biết há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Vừa nhìn thấy ông nội bước vào cũng Trần Kiều, bà Đường đã sững sờ, bà cứ thế nhìn ông chăm chú rồi mãi mới đứng dậy, lắp bắp được mấy từ, “Anh hai, có phải là anh hai đó không?”

“Em ba, em ba phải không?” Ông nội nghe thấy có người gọi mình thì toàn thân cũng run lấy bầy, như không tin vào mắt và tai mình nữa.

“Anh hai, anh vẫn còn sống ư?”

“Em à, em chính là bà Đường đó ư?” Ông nội run run nắm lấy tay bà, nước mắt cứ thế rơi lã chã.

Trần Kiều, Cốc Tử và Dục Dục đứng một bên nhìn họ mà không biết phải làm sao, mặc cho hai người già cứ đứng đó cầm tay nhau vừa khóc vừa cười.

“Anh già đi nhiều quá!”

“Ừ, em cũng thế, chúng ta đều già quá rồi.”

Trần Kiều tò mò quá, nhưng mãi mới cất lên lời hỏi, “Ông à, cháu chưa từng nghe ông nói còn có em gái, có phải ông còn có anh trai nữa không vậy?”

“Bà ấy là em kết nghĩa của ta, đã hơn bốn mươi năm rồi không gặp, thế mà vừa nhìn em đã nhận ra anh.” Ông nội thốt lên.

“Anh xem chúng ta, thoát một cái đã già thế này rồi, haha, có đến năm mơ em cũng chẳng dám nghĩ tới việc có thể nhìn mặt nhau thêm một lần như thế này nữa.”

“Sau cùng em vẫn nhận lời lấy đại ca. Đường phu nhân, hóa ra em chính là vợ của Đường Nghĩa Hoa.”

Hai người nhìn nhau miệng cười mà cả khuôn mặt vẫn tràn đầy nước mắt. Cốc Tử níu tay Trần Kiều, Trần Kiều biết ý bèn kéo cả Dục Dục rồi ba người ra ngoài, “Ông, bà, hai người cứ nói chuyện đi, tụi cháu ra ngoài đi bộ một lát.”

Ba người ra khỏi quán Pizza Hut, Cốc Tử hỏi Trần Kiều, “Chuyện này rốt cuộc là sao? Là có duyên gặp lại hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi vậy?”

“Em hỏi anh làm sao anh biết được. Nhưng anh đoán hồi còn trẻ ông nội và bà Đường đã có tình cảm với nhau. Em không nghe ra vẻ hối tiếc trong lời nói của hai người sao? Nhưng dù sao đi nữa ông nội anh cả đời vẫn chung thủy với bà nội, yêu bà cả đời, bà không may mà qua đời sớm nhưng ông cũng không lấy vợ khác.”

“Thế còn Đường phu nhân thì sao nhỉ?”

“Cái này anh cũng không rõ. Nhưng giờ ông già rồi, nhiều lúc cô đơn cũng muốn có thêm bầu bạn, nếu họ có gì thì cũng tốt.”

“Thực không thể nào tin được, anh nói xem, trái đất đúng là tròn nhỉ?”

“Thật kỳ diệu!” Được Được không hiểu gì nhưng nghe bố mẹ nói chuyện cũng chen vào, Cốc Tử nghe con nói vậy thì bật cười thành tiếng.

Ông nội và bà Đường đã hơn bốn mươi năm chưa gặp lại, có rất nhiều chuyện giải bài tâm sự nên ngồi chuyện trò với nhau một mạch đến tận khi trời tối. Cốc Tử vốn mong đợi xem ông nội và bà Đường có tiếp tục phát triển thêm gì đó không nhưng bà Đường sau đó vẫn ra nước ngoài, trước khi đi bà còn tặng Cốc Tử một trong số tác phẩm mới nhất của bà, coi như quà nhận cháu nuôi.

Cốc Tử hơi tò mò về đời tư cũng như mối quan hệ giữa bà với ông nội Trần Kiều nhưng cô tự thấy mình thật vô duyên khi hỏi bà chuyện đó. Trần Kiều cũng không nghe ngóng thêm được tin tức gì từ ông nội, có điều sau buổi gặp gỡ bất ngờ hôm đó, ông về nhà nhốt mình cả buổi trong phòng không chịu gặp ai, cũng không cho ai vào phòng. Sau buổi đó khi ra ngoài, ông nội vẫn bình thường như mọi khi.

Chương 8: Đăng ký kết hôn

Hai ngày sau, Cốc Tử vừa tan làm thì nhận được điện thoại của bà Lâm Thanh. Bà Lâm Thanh chưa bao giờ gọi điện cho Cốc Tử vào giờ này, cô bắt máy mà trong lòng vừa lo lắng, vừa có chút nghi hoặc, “À lô, mẹ ạ, có chuyện gì không ạ?”

“Cốc Tử à, chúng ta đang ở nhà hàng Lai Phúc đối diện công ty con này, Dục Dục cũng được đón về rồi.”

Cốc Tử sinh nghi nhưng mẹ không nói gì nhiều đã vội cúp máy ngay, cô biết bà đang giấu mình chuyện gì nhưng vì mẹ đã mở lời, cô không thể không qua đó. Vừa tới cửa, một cô lễ tân xinh xắn bước tới chào cô, lịch sự hỏi: “Xin hỏi, cô là cô Cốc phải không ạ?”

“Vâng”. Cốc Tử gật đầu, càng lúc cô càng thấy lạ, không biết thực sự mẹ cô có ý tứ gì.

“Xin mời cô đi lối này.” Lễ tân nói rồi đơn đả dẫn đường cho Cốc Tử, nổi tò mò trong cô càng lớn hơn. Lễ tân đưa cô tới cửa một gian phòng khá lớn rồi mở cửa mời cô vào, Cốc Tử vừa bước một chân vào đã thấy bên trong có rất nhiều người, cô tưởng mình đi nhầm phòng, chẳng buồn quan sát gì thêm quay gót trở ra thì nghe thấy tiếng Trần Kiều, “Quân Quân!”

Cốc Tử quay lại, nhìn rõ mọi người thì tâm trạng bỗng nhiên rối bời không biết nói làm sao.

Cô lặng người một lúc, Trần Kiều đã nhanh chóng đứng dậy ra cửa ôm lấy cô rồi kéo vào trong. Quanh bàn ăn ngoài cha mẹ cô, con trai Dục Dục, còn cả ông nội và cha mẹ Trần Kiều. Mọi người đều đang nhìn Cốc Tử khiến cô cảm thấy hơi gượng gạo, cô chào lần lượt từng người một lượt rồi mới ra ghế dành cho mình bên cạnh Trần Kiều ngồi.

Dù có ngạc nhiên đến mấy thì cô cũng nhanh chóng định thần và nhận ra, đây chính là buổi gặp gỡ chính thức giữa hai gia đình.

Cốc Tử có phần hồi hộp và dò xét thái độ của ba Trần Kiều nhưng tuyệt nhiên không thấy ông biểu lộ gì, cô không đoán được ông đã vui vẻ mà ung

thuận chuyện này hay không, bản thân cô thì không thể phủ nhận việc mình vẫn còn để bụng chuyện gặp mặt hôm trước. Ông nội và mẹ Trần Kiều thì nói chuyện với cha mẹ cô rất thân mật, thậm chí đã bắt đầu bàn tới chuyện lễ nghi, sính lễ trong hôn sự.

Cốc Tử chẳng biết nói gì, im lặng cúi gằm mặt xuống nghe người lớn nói chuyện.

“Ông nội, cháu muốn ăn quả dâu”. Dục Dục bất ngờ lên tiếng.

“Ừ”. Lúc này ba Trần Kiều mới lên giọng trầm ấm, ông tươi cười nhón mấy quả dâu bỏ vào đĩa của Dục Dục ra vẻ rất nựng thằng bé, khác hẳn với thái độ nghiêm nghị và khắc nghiệt của ông hôm trước với cô. Lúc này, khuôn mặt ông ánh lên vẻ hiền từ, nhân hậu lạ thường, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Cốc Tử, ông tỏ ra lúng túng và có vài phần hồi hận. Cốc Tử ban đầu nghe thấy tiếng con, ngược mắt lên lại thấy hành động và ánh mắt của ông thì có chút sững người lại, nhưng ngay sau đó cô mỉm cười với ông đầy lễ phép.

Cốc Tử lại cúi xuống bàn, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng, cô nhấn tin cho Trần Kiều, “Có chuyện gì vậy anh?”

“Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi còn gì? Kết hôn không phải chuyện riêng của hai đứa mà là của cả hai gia đình đó.”

“Anh lấy cả nhà ra ép em. Em giận rồi!”

Sau hôm Trần Kiều cầu hôn mình, Cốc Tử không thấy anh có thêm động tĩnh gì thì cũng không suy nghĩ nhiều lắm, thế mà mới vài hôm sau đã nhanh chóng “triệu tập” toàn bộ người lớn của hai nhà đến đây, phải chăng vì anh sợ cô thay đổi quyết định?

“Hi hi, em ngoan, nghe ông nội nói mai là ngày lành đó.”

Cốc Tử chưa kịp nhấc lại cho Trần Kiều đã nghe tiếng bà Lâm Thanh lên tiếng gọi mình, “Cốc Tử, con cúi đầu làm gì thế? Còn ngượng nữa sao, mau quay ra đây nói chuyện với chúng ta đi.”

“Vâng...” Cốc Tử trả lời nhưng vẫn không dám nhìn thẳng lên, trong đầu vẫn còn hơi mơ hồ.

Lúc này ông nội lại lên tiếng, “Hai cái đứa này! Con trai đã lớn thế kia rồi thì không cần ăn hỏi nữa, kết hôn luôn đi. Mai là ngày tốt, đi đăng ký kết hôn luôn được rồi, đầu năm sau có ngày lành đó. Bằng đó thời gian chuẩn bị chắc là cũng đủ rồi, nhỉ?”

Cốc Tử chưa hết sửng sốt thì lại nghe mọi người nói tới chuyện nhà cửa. Ba Cốc Tử nói sẽ tặng hai đứa một căn biệt thự và một chiếc ô tô, ông nội ngay lập tức thoái thác bảo không cần bày vẽ nhưng ba Cốc Tử một mực đòi tặng, nếu không chứng tỏ mọi người không nể mặt ông, thế là chuyện nhà cửa coi như đã định.

Còn có cả biệt thự ư, Cốc Tử ngạc nhiên đến độ chẳng hiểu tại mình có vấn đề gì không. So với những gia đình lân cận thì nhà Cốc Tử cũng được coi là khá giả hơn đôi chút, nhưng nếu bảo để mua biệt thự với cả ô tô nữa thì cô hiểu, số tiền tích lũy cả đời của ba đều sẽ phải tiêu tốn vào đó cả. Máy năm nay dù cô có chất bóp tiêu pha cũng chẳng có được đồng nào đưa về nhà gọi là biếu ba mẹ, thậm chí, mẹ kế cùng hai người anh của cô còn thường xuyên gửi tiền thêm để cô trang trải cuộc sống. Nếu giờ ba cô làm thế thật thì cô thực lòng rất khó nghĩ, rất áy náy, tâm trạng cũng đột nhiên trở nên nặng nề.

Thực lòng Cốc Tử không muốn nhận món quà cưới đắt tiền như vậy nhưng bà Lâm Thanh không nghe, bà còn nói nếu không nhận sẽ không coi

cô là con nữa.

Trần Kiều thấy thế thì nhắn tin cho cô, “Cộc Tử à, ý tốt của ba mẹ em cứ nhận trước đi đã, sau này chúng mình trả lễ lại mà, em đừng nghĩ nhiều nhé.”

Cộc Tử chẳng biết trả lời anh ra sao nên không nhắn tin lại.

Sau đó bà Lâm Thanh mới lần hồi mà nói cho Cộc Tử biết, “Vốn dĩ gia đình mình cũng không phải trèo cao gì, nhưng hai đứa đã có con với nhau rồi, Trần Kiều cũng thực lòng thực dạ với con nên chúng ta mới sẵn lòng gả con cho nó. Bao nhiêu năm nay, ba mẹ chắt bóp cũng được một ít gọi là thêm thắt được gì thì thêm vào, nhất quyết không để họ coi thường gia đình chúng ta được, đây cũng là ý của hai anh con. Vả lại con cũng có ông cậu làm cục trưởng cục cảnh sát, chú họ cũng là hiệu trưởng trường trung học thực nghiệm, nhà mình quan hệ với các cậu, các chú đều tốt cả, lúc cưới nhất định sẽ mời họ tới, như vậy coi như cũng giữ được chút thể diện.”

Cộc Tử nghe bà Lâm Thanh nói với cô mấy chuyện này tuy thấy không thoải mái lắm nhưng không thể phủ nhận sự thực đúng là như vậy. Nhà họ Trần dễ dàng chấp nhận cô như vậy chẳng qua cũng là “quý mẹ vì con.”

Thế nhưng, lúc ăn cơm ba Trần Kiều cũng thể hiện rõ thái độ rằng mình rất hài lòng với cô con dâu này, có phải ông đã bị ông nội tẩy não rồi chẳng? Cô cứ phân vân mãi, nhưng cô hiểu, hơn cả có lẽ là vì tình yêu thương dành cho đứa cháu nội kia. Ông còn nói Trần Kiều vì cô mà sẵn sàng bỏ nhà đi, còn giận cá chém thớt mà đành lòng giết cả mấy con cá vàng quý giá của ông nữa. Cộc Tử nghe tới chuyện đó thì mặt mũi nóng bừng, cô liếc trộm sang phía Trần Kiều gặp đúng ánh mắt Trần Kiều cũng liếc mắt nhìn cô cười nhẹ, khuôn mặt cắt nghiêng của anh càng lúc càng thêm anh tuấn.

Hai nhà ngồi chuyện trò với nhau tới tận tối, ông nội tỏ vẻ rất hài lòng về mọi người trong gia đình Cốc Tử, ông nói chuyện với ba mẹ Cốc Tử rất vui vẻ từ đầu cho tới cuối bữa. Ba mẹ Trần Kiều cũng vừa vui vẻ đáp chuyện, vừa đùa nghịch với Dục Dục. Còn Trần Kiều, ngồi bên Cốc Tử thỉnh thoảng anh lại làm mấy động tác tình cảm rất ám muội khiến cô xấu hổ, phải lườm anh mấy bận.

Vì đã muộn nên ba mẹ Cốc Tử ở lại, Cốc Tử bèn dọn phòng mình làm chỗ nghỉ ngơi cho họ, Trần Kiều ý tứ cũng không tới ăn vạ ở nhà cô nữa. Trước khi đi ngủ, Trần Kiều gửi tin nhắn cho Cốc Tử, “Em yêu, ngày mai anh nhất định dọn về chỗ em ở đây, anh đã bắt đầu nhớ em lắm rồi. À, cảm ơn em về món quà bí mật, anh đang mặc rồi, anh rất vui.”

Cốc Tử vừa đọc tin nhắn vừa tủm tỉm cười, anh đúng là hết thuốc chữa. Cũng may mà cô đuổi anh ra khỏi nhà sớm, chứ không để cha cô biết anh đến ở lì nhà cô suốt thời gian thì cô không biết sẽ phải ăn nói ra sao với ông. Thế nhưng Cốc Tử dường như quên mất, rằng bên ngoài ban công phòng cô, chiếc quần sịp của Trần Kiều vẫn còn đó, tung bay phấp phới trong gió.

Tiểu Võ thấy cha mẹ Cốc Tử tới thì đơn giản rót nước mời, ba mẹ Cốc Tử nhìn quanh căn nhà rồi thì không ngớt lời khen ngợi, “Căn nhà này rất được, môi trường xung quanh vừa thoáng đãng vừa đẹp mắt, lại còn gần công ty Cốc Tử nữa, thật vô cùng thuận tiện.”

Buổi tối trước khi đi ngủ, ba Cốc Tử phát hiện ra “vật thể lạ” ngoài ban công phòng con gái thì hơi khó chịu, lên tiếng mắng Trần Kiều mấy câu khiến bà Lâm Thanh phải ái ngại can ngăn, “Giờ là thời đại nào rồi ông, mà thằng bé Trần Kiều đó cũng tốt đấy chứ.”

“Vẫn chưa lấy nhau mà đã dọn về ở chung rồi, thật không sao chịu nổi! Hư hỏng quá, thật không coi ai ra gì nữa.” Rồi ông thở dài thườn thượt,

“Thôi thôi, con gái lớn rồi, cũng chẳng giữ trong nhà mãi được.”

Sớm hôm sau, ba mẹ Cốc Tử vội vã về ngay, nhà máy còn có nhiều việc cần họ giải quyết nên không thể đi lâu được. Trước khi về, bà Lâm Thanh cầm tay Cốc Tử mà thủ thỉ, “Ba Trần Kiều tuy hơi nghiêm khắc nhưng không phải người xấu, từ giờ về sau dịp lễ tết nào con cũng nên tới hỏi thăm một tiếng, nhất định không được bỏ qua mấy lễ tiết đó. Con chuẩn bị làm dâu nhà họ tới nơi rồi, cũng không phải trẻ con nữa.”

“Vâng ạ”. Cốc Tử thở dài, kết hôn, hóa ra không phải chỉ lấy một người mà là lấy cả nhà họ nhà người ta nữa.

Buổi chiều, Cốc Tử vẫn đang làm việc trên công ty thì Tiểu Tiểu gọi điện thoại tới, giọng điệu vội vàng, “Cốc Tử, mau lên chat đi, mình phát hiện ra một chuyện.”

“Hả?” Máy tính công ty không cài phần mềm chat, thấy Tiểu Tiểu hốt hoảng như vậy thì Cốc Tử đâm lo, cô vội miết tải phần mềm chat xuống rồi vào nói chuyện với bạn, “Cốc Tử, cậu mau xem đi, đây là thứ Trần Kiều nhận được đó.”

Cốc Tử vừa xem thì không khỏi giật mình hoảng hốt, “Anh thật quá nhẫn tâm với tôi, tôi sẽ bỏ đứa con, quyết không khiến anh phải khó xử.”

Cốc Tử trợn trừng mắt, cô vội điện thoại gọi ngay cho Trần Kiều nhưng ở đầu kia truyền lại chỉ là giọng nói quen thuộc “thuê bao quý khách vừa gọi...”, điện thoại của anh đang trong tình trạng tắt máy. Trong lòng Cốc Tử chẳng mấy chốc mà bùng bùng lửa hận, Tiểu Tiểu lại gọi điện tới bảo cô, “Cốc Tử, đừng giận, đừng nóng vội, có gì thì cứ từ từ hỏi cho rõ ràng đã.”

Thế nhưng đầu óc cô luôn trong trạng thái ong ong suốt cả thời gian còn lại của buổi chiều, cô không sao tập trung làm việc được, mọi suy nghĩ của

cô đều xoay quanh mấy dòng chữ Tiểu Tiểu gửi cho cô lúc trước. Cô có chút nghi ngờ có ai đó đang cố tình tạo ra chuyện này, thế nhưng cô chẳng tìm ra ai có đủ ác ý để đùa giỡn như vậy, cô cảm thấy vô cùng hỗn loạn.

Tan làm, Cốc Tử tới trường mẫu giáo đón Dục Dục, thằng bé nắm tay mẹ rất chặt rồi ngẩng đầu hỏi, “Mẹ, sao hôm nay ba không tới đón Dục Dục?”

“Ba con làm chuyện xấu nên trốn mất rồi”. Cô trả lời con không suy nghĩ rồi quay sang hỏi lại, “Con muốn ăn gì, mẹ đưa con đi ăn.”

“Con ăn kem”. Mắt Dục Dục sáng lên.

“Nhóc con, ngày nào cũng chỉ thích ăn món đó là sao? Thôi được rồi, ăn kem, nhưng ăn ít thôi, nghe không?”

Cốc Tử đưa Dục Dục đi ăn kem rồi vào siêu thị mua ít hoa quả khô, cũng sắp cuối năm rồi, phải chuẩn bị ít đồ ngay từ bây giờ.

Hai mẹ con về nhà được một lúc thì Trần Kiều gọi điện thoại tới, “Quân Quân, hôm nay anh bận chết đi được.”

“Anh có chuyện gì nói với tôi không?” Cốc Tử lạnh lùng ngắt lời anh.

“Có, anh đang định nói với em, anh đang ở...”

“Thôi, tôi không muốn nghe!” Cốc Tử thở dài đánh thượt rồi cúp ngay điện thoại, cô tắt máy rồi rút cả dây điện thoại bàn ra, sau đó nằm dài ủ rũ trên ghế, cùng xem phim hoạt hình với Dục Dục. Tiểu Võ đã sang với “gian tình” của mình nên trong nhà lúc này chỉ còn hai mẹ con cô.

Dược Dược thấy Cốc Tử thở hắt ra, lại thấy mắt mẹ đỏ hoe thì đẩy khẽ cô, “Mẹ ơi, mẹ làm sao thế?”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

“Con xem tivi đi”. Giọng cô nghẹn ngào như sắp bật khóc tới nơi.

“Mẹ...” Dược Dược nũng nịu, khẽ lay cô.

Dược Dược bảo muốn đi vệ sinh rồi nhanh chân chạy vào phòng lên gọi điện đi nhưng không sao gọi được, nó ngạc nhiên rồi cũng ảo não bước ra chỗ mẹ.

Một lúc lâu sau bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, Cốc Tử ghé mắt nhìn qua mắt mèo thì thấy đó là Trần Kiều, cô chẳng nói chẳng rằng tắt phụt đèn bên trong đi rồi dẫn con vào ngủ, “Không được đi đâu nghe không, coi như không nghe thấy gì cả, đi ngủ ngay cho mẹ.”

Lát sau không thấy tiếng gõ cửa nữa, Cốc Tử nhìn đồng hồ thì đã hơn mười giờ, hôm nay cô chưa làm việc nhưng cũng chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc nữa, cô quyết định lên giường ngủ sớm.

Chẳng bao lâu sau, Cốc Tử đột nhiên thấy có một luồng hơi thở nóng ẩm phả trên mặt cô, cô mơ màng mở mắt ra thì giật nảy mình. Đôi tay đó nhanh chóng bịt miệng cô lại, giọng khẽ khàng, “Là anh”.

Cốc Tử đẩy bàn tay lạnh như băng của anh ra, lạnh lùng, “Anh làm gì vậy?”

Trần Kiều kéo cô ra khỏi phòng ngủ, đẩy ra ra ghé sofa hỏi, “Em lại làm sao vậy? Sao em cứ phải dày vò anh thế mới được?” Cốc Tử cười nhạt, “Bây giờ tôi không muốn nhìn mặt anh.”

Trần Kiều lắc mạnh vai cô, giọng hơi gầm lên, “Có chuyện gì thì em phải nói ra chứ, sao lại cứ xử như thế này?”

Cốc Tử nhếch mép cười, cô vốn định giữ thể diện cho anh nhưng anh đã muốn thế thì cô ngại gì không nói, cô cũng rít lên, giọng đánh đá, “Cô ta là ai, cái người có nick Mây Màu Vờn Trắng đó? Các người ở cạnh nhau từ bao giờ? Cũng là tình một đêm sao? Là anh say hay cô ta say?” Đến đây, tự nhiên Cốc Tử thấy cổ họng mình nghẹn lại, cô trừng mắt nhìn anh, khoe mắt ánh lên vẻ căm hờn.

“Mây Màu Vờn Trắng?” Trần Kiều sững người hỏi lại.

Rồi anh nhanh chóng chạy ra bật máy tính, mở nick chat xem cụ thể là như thế nào, vừa mở ra thì tin nhắn đến dồn dập, có đến hai chục người vào tìm anh chat, thậm chí còn cả gọi điện video, có lẽ muốn dò xem anh có lên mạng không, còn có rất nhiều cửa sổ chat hiện ra. Cốc Tử cũng lại gần anh xem có chuyện gì, cô lạnh lùng nhìn màn hình, những người tìm Trần Kiều đều hỏi cùng một chuyện, đại khái “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”, “Đừng nhắn tâm thế chứ!”

Trần Kiều tìm thấy người có nick Mây Màu Vờn Trắng đó rồi hậm hực chửi thành tiếng, “Lâm Khởi Nhiễm, đồ thần kinh, đồ bệnh hoạn, cả nhà cô đều bệnh hoạn!” Rồi anh với tay xóa nick cô ta trong list một cách dứt khoát, xong anh quay lại nhìn Cốc Tử với tâm trạng mệt mỏi, như không còn chút sinh khí gì, “Giờ em còn định nói gì nào?”

Cốc Tử lặng người, đột nhiên như hiểu ra mọi việc, cô cúi mặt xuống lí nhí, “Vậy hôm nay anh định nói chuyện gì với em?”

Trần Kiều im lặng không đáp, anh quay lưng xỏ giày ra về.

Cốc Tử trở về phòng nhắn cho anh một tin, “Em xin lỗi”. Rồi cô trở lại giường nằm nhưng giấc ngủ chập chờn không yên, cô cứ nghĩ mãi về cảm xúc và biểu hiện của anh khi nãy. Cô thấy mình thật ngốc, thật quá trẻ con, chỉ vì một lời nói bâng quơ trên mạng mà cô suy diễn, hiểu lầm, rồi làm mình làm mẩy với anh.

Sáng tỉnh dậy, Cốc Tử thấy hai mắt mình thâm quầng, cô thở dài, đúng là cái tuổi nó đuổi xuân đi, thời thiếu nữ dù có thức đêm thức hôm thế nào thì cũng chẳng bao giờ thấy thâm quầng mắt cả. Cô với lấy hộp phấn trang điểm cho khuôn mặt mình tươi tắn một chút rồi đưa con tới trường, vừa ở trường của con ra thì nhận được tin nhắn của Trần Kiều, “Phòng 501 khu Kim Hoa. Anh bị ốm rồi!”

Cả đêm qua Cốc Tử nghĩ mãi không biết phải xin lỗi anh thế nào, hôm nay anh bảo bị ốm, cô vội vàng gọi điện tới công ty xin nghỉ làm rồi vẫy taxi tới địa chỉ anh vừa nhắn. Tới nơi, Cốc Tử chưa kịp gõ cửa đã thấy cánh cửa khép hờ để đó, cô thận trọng vào phòng, vừa vào vừa gọi tên anh, lúc vào đến chỗ anh thì thấy anh đang nằm trên giường ngủ, mặt đỏ bừng bừng.

Cô cúi người lấy tay sờ vào trán anh thì thấy nóng ran cả bàn tay, lại còn đỏ mề hôi trộm nữa, cô vỗ nhẹ vào má anh, gọi vài tiếng, “Trần Kiều, anh tỉnh dậy đi!”

Trần Kiều mở hờ mắt nhìn cô, “Anh... Anh đau đầu quá!”

“Đồ ngốc, anh không biết đường đi bệnh viện hay sao? Mau mặc quần áo vào rồi đi.” Cốc Tử lấy quần áo đưa cho anh mặc, lúc kéo chăn ra mới biết anh ngủ trần, không biết có phải cố ý hay không mà anh không mặc gì cả. Trần Kiều không buồn động đây, tuy miệng cô mắng anh nhưng vẫn mặc từng thứ một cho anh. Bình thường trông Trần Kiều gầy nhưng thực ra người anh rất săn chắc, không nhẹ cân chút nào, may mà Cốc Tử trước đây đã từng luyện võ, cũng được coi là khỏe mạnh nên mới đủ sức công anh

xuống lầu được. Hơi thở của anh chập chờn phả vào gáy cô nóng ran. Cốc Tử nhanh chóng đưa anh vào bệnh viện rồi lấy sổ xếp hàng xem bệnh cho anh.

“Anh ấy bị sốt lâu chưa, cũng khá nặng đấy.” Bác sĩ khám bệnh cho Trần Kiều ái ngại nói.

“Bác sĩ, bác sĩ tiêm cho anh ấy với”. Cốc Tử vội vã lên tiếng

Trần Kiều lúc này lại đột nhiên bưng tỉnh, sợ hãi lên tiếng, “Tôi không tiêm đâu, không tiêm đâu, uống thuốc là được rồi!”

Cốc Tử ừ một tiếng rồi nựng anh, “Bệnh nặng như thế này rồi, tiêm sẽ khỏi nhanh hơn”. Rồi cô quay sang nháy mắt với bác sĩ, ông bác sĩ nhanh chóng hiểu ý cười rồi lắc đầu. Cốc Tử nhận thuốc xong thì thấy Trần Kiều đi về phía phòng tiêm, vừa nhìn thấy cô thì vội kéo cô lại, “Em đi đâu thế? Mình đi về thôi.”

“Nghiêm túc chút đi. Khi này lão nương cũng anh tới đây muốn gãy cả lưng rồi đây”. Nói rồi cô kéo tay anh đi, nước mắt nước mũi Trần Kiều từ đâu cứ thế rờn rờn chảy xuống, cảm giác thấy cổ mình ươn ướt dính dính, cô vừa nghĩ vừa không khỏi bật cười, cái gã này to xác mà y như trẻ con vậy, chẳng biết giữ gìn vệ sinh gì cả, “Eo ôi kinh quá! Đừng có làm bừa nữa.” Cốc Tử lên giọng trêu anh.

“Em lừa anh”. Trần Kiều phụng phịu.

“Thôi ngoan nào, lát về nhà em nấu cháo cho anh.”

“Anh không thèm!” Trần Kiều nũng nịu trên cổ cô, Cốc Tử lấy khăn giấy ra lau mũi cho anh, “Kinh quá, mau đi thôi, lần trước thấy anh tiêm có thế này đâu.”

“Tiêm nhưng mà anh không thích bị tiêm vào mông, anh ghét để người ta tụt quần ra...”

Cốc Tử không nhịn được cười, cô bảo anh, “Thôi mà, ngoan đi, người ta xem một tí thì có sao đâu”. Hai người đi tới quây tiêm, Cốc Tử đưa thuốc cho y tá rồi chỉ về phía Trần Kiều, Trần Kiều có phản kháng thế nào cũng không nổi lại cô, đành phải vào tiêm, trong lúc tiêm vẫn nước mắt nước mũi giàn giụa.

Cốc Tử lau nước mắt cho anh, lớn xác thế rồi mà cứ như trẻ con vậy, có khác gì cô đang phải nuôi thêm một đứa trẻ nữa. Cô y tá đứng cạnh trông cảnh ấy cũng phì cười.

Tiêm xong, Cốc Tử đưa anh về nhà mình rồi dìu anh lên giường nghỉ, Trần Kiều kéo tay cô, “Cởi quần áo cho anh, không anh khó chịu, không ngủ được.”

“Ồ...” Cốc Tử lại lần nữa mỉm lòng vì ánh mắt đáng thương của anh, hơn nữa anh lại đang bị bệnh, thôi thì chiều vậy, cô cởi quần áo cho anh xong thì kéo lớp chăn dày đắp để anh khỏi lạnh, “Anh ngủ chút đi, em làm chút gì cho anh ăn.”

Cốc Tử vừa ra ngoài, trên mặt Trần Kiều lại lấp lánh một niềm hạnh phúc, Cốc Tử của anh thật đáng yêu, thật là quá đáng yêu. Nể tình cô đã đưa anh tới bệnh viện, anh tha lỗi cho cô!

Cốc Tử nấu cháo trắng, xào thêm một ít rau rồi trộn vào bón cho anh ăn, xong lại lấy thuốc cho anh uống, còn ngồi cạnh giường chăm chút, hết lấy khăn lau trán rồi lại sờ trán anh xem hạ sốt chưa, “Đã đỡ hơn một chút rồi đấy!”

Trần Kiều bỏ tay cô ra rồi hừ một tiếng, “Rõ ràng là em đang cố bù đắp cho anh, vì em cảm thấy áy náy.”

Cốc Tử im lặng không nói gì, cô bấm bụng ngồi yên nghe anh nói.

“Anh muốn em đối xử với anh thực bụng cơ!” Trần Kiều nói xong thì kéo chăn trùm kín lên đầu.

Cốc Tử cười phì, cô lật chăn ra, dí ngón tay trở của mình vào trán anh, “Còn trẻ con hơn cả Dược Dược!” Nói xong cô đứng lên mở máy tính, nhờ đồng nghiệp gửi tài liệu cần làm qua mạng giúp cô. Ở công ty, người xin nghỉ nhiều nhất chẳng ai khác ngoài cô, cứ động cái là nghỉ, nghỉ tới đây cô lại thờ dài đánh thượt một cái.

Trần Kiều nằm tới trưa thì đầu đã ướt sũng mồ hôi, nóng quá làm anh tỉnh dậy, anh thấy cơ thể đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cốc Tử nghe thấy anh trở mình thì đứng lên rót cho anh một cốc nước ấm, “Anh thấy đỡ hơn chưa?” Cô đưa tay gạt những sợi tóc lơ phơ trên trán anh rồi lau sạch mồ hôi cho anh.

Trần Kiều uống hết cốc nước thì quay ra hôn một cái vào má cô, “Anh nói cho em biết, đừng tưởng đối xử tốt với anh thì anh sẽ dễ dàng tha thứ cho em. Đúng là em nên làm như vậy với anh, anh ốm thế này đều là vì em mà ra hết, hôm qua anh đứng dưới trời lạnh suốt mấy tiếng đồng hồ mà không hiểu tại sao.”

Cốc Tử đẩy mạnh anh nằm xuống giường, “Ngủ tiếp đi, em đi nấu com đây.”

“Cốc Tử, hôm qua anh đi công tác, vì gấp quá nên không báo cho em, đáng lẽ phải đi hai hôm... anh chỉ muốn sớm về nhà gặp em, hôm qua gọi điện chỉ là định hỏi em thích quà gì... Sau đó, buổi tối anh tìm Tiểu Võ mãi

mới lấy được chìa khóa... hôm qua anh đã nổi giận...” Trần Kiều gọi giật cô lại rồi nói.

“Em xin lỗi, là em chưa chịu tìm hiểu rõ chuyện đã giận anh, từ sau em sẽ không thế nữa.”

“Đều là vì con bé Lâm Khởi Nhiễm bệnh hoạn đó. Mà em không phải thường xuyên lên mạng sao, trên mạng có rất nhiều thứ là giả, em không biết à? Anh chỉ muốn em biết rằng ngoài em ra anh không có ai khác, dù chỉ là đóng đưa thôi cũng không.”

“Ừm”. Mất Cốc Tử hơi ướt, cô hít một hơi thật sâu, “Anh nghỉ đi, em đi nấu cơm.”

Trần Kiều nằm trong chăn nghĩ ngợi linh tinh thêm vài chuyện, bỗng nhiên anh cảm nhận được một mùi vị chỉ có riêng ở cô, anh mỉm cười, chắc chắn sau này anh và cô, hai người sẽ có một cuộc sống hạnh phúc đông đầy.

Cốc Tử quay ra phòng bếp đeo tạp dề, lấy rau thịt trong tủ lạnh ra chuẩn bị nấu nướng. Có hai người nên cô không làm nhiều món, chỉ đơn giản có món thịt lợn nấu rau chân vịt và mấy món nhẹ đơn giản. Xong xuôi, cô vào phòng xem Trần Kiều đã tỉnh chưa, vì khi này cô thấy tinh thần anh đã khá hơn hồi sáng rất nhiều. Lúc Cốc Tử đi vào đã thấy Trần Kiều mặc quần áo đầu vào đây, còn lấy một chiếc chăn mỏng quây thêm bên ngoài rồi ngồi trước máy tính, cô thắc mắc không biết anh đang làm trò quỷ gì đây. Thấy Cốc Tử, anh quay ra cười hì hì, để lộ hàm răng trắng bóng nhưng lại làm bộ sục sục hít thở, “Anh đói bụng lắm rồi.”

“Anh ra ngoài ăn hay sao?”

“Ừ”. Trần Kiều nhanh tay tắt cửa sổ chat trên máy tính, Cốc Tử vẫn kịp ngó vào đó xem anh đang làm gì, nhưng cũng chỉ đọc được vài dòng nội

dung “...mình có bầu rồi, bạn trai cậu...” gì gì đó, cô lườm anh, “Có rồi việc không cơ chứ!”

“Ở công ty anh có một nhân vật được mệnh danh là ‘number one’, chốc nữa anh bảo cậu ấy giúp anh một việc. Anh nhất định phải trả thù tên bệnh hoạn đó.”

Cốc Tử quay sang vò đầu anh, “Đừng có trẻ con thế, mau ra ăn thôi.” Nói xong cô vói thêm áo ấm đưa cho anh mặc vào, “Cẩn thận không lại nhiễm lạnh đó.”

Trần Kiều đứng sau lưng cô lẩm bẩm, “Tự nhiên em dịu dàng với anh thế, anh không quen.”

Cốc Tử xì một tiếng, cô quay lưng lại, giơ cao giò đá anh một cái ngã vật ra sofa, “Bệnh hoạn”.

Hai người ra ngoài ăn cơm, Trần Kiều gấp miếng rau chân vịt lên nhãn nhó, “Anh không ăn có được không?”

“Không được, rau này rất nhiều dinh dưỡng, mau ăn đi!” Cốc Tử nói rồi gấp mấy cọng rau vào bát anh, còn múc một bát canh đầy cho anh, “Anh phải ăn hết đó.”

Trần Kiều bình thường vốn kén ăn nhưng không phải là anh thực sự không ăn được. Anh lại đưa ánh mắt đáng thương ra nhìn Cốc Tử, cô phải dỗ dành khuyên bảo mãi, cuối cùng anh cũng ăn hết chỗ thức ăn cô yêu cầu. Ăn xong anh uể oải nằm ra ghế, tay ôm một chiếc gối ôm rồi nói, giọng đầy mãn nguyện, “Anh không đi đâu nữa, cứ nằm đây có người chăm đến tận răng, thật là sướng thân.”

Cốc Tử lườm anh, “Vâng, hôm nay em đã trốn làm để chăm anh đó, thưa thiếu gia”.

Trần Kiều mở tivi, hết chuyển kênh này lại tới kênh khác, sau cùng anh dừng lại ở kênh đang chiếu cảnh đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm. anh quay sang nhìn cô với ánh mắt gian xảo, rồi lại móc móc ngón tay gọi cô, “Mau lại đây cùng xem với anh, em”.

“Em phải làm việc, anh xem một mình đi.” Cốc Tử quay lưng vào phòng. Cùng xem thứ đó với anh á, hừm, ngộ nhỡ anh đột nhiên nổi hứng thì phải làm sao?

Trần Kiều vốn không thích xem mấy phim truyền hình thần tượng dài tập nên ngay sau đó anh cũng tắt tivi rồi vào phòng. Anh với đại một quyển sách rồi nằm dài trên giường đọc nhưng kỳ thực anh cũng không thích đọc sách lắm, đặc biệt là cuốn tiểu thuyết viết theo lối xuyên không này, anh thấy mấy cuốn tiểu thuyết đầy những chi tiết 18+ của Cốc Tử còn thú vị hơn, nghĩ tới anh liền bỏ sách xuống gọi cô, “Cốc Tử, anh bảo này.”

“Gì thế?” Cốc Tử ngồi yên tư thế xoay lưng về phía anh, hỏi lại.

“Đồ em biết trong cuộc đời anh, câu nói nào khiến anh lập tức cảm thấy kinh ngạc nhất, hưng phấn nhất không?”

“Hử?” Cốc Tử cảnh giác không trả lời, làm bộ chưa hiểu lắm.

“Là lúc em bảo anh, vậy thì làm đi.”

“...”

“Bây giờ em biết anh muốn nói gì nhất với em không, vậy thì làm đi...”

Cốc Tử thấy mặt mình bừng bừng nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh buông một câu, “Anh tự làm một mình đi”. Rồi vẫn tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu phát ra sau lưng cô, “Á, á...ồ...ồ...”

Cốc Tử không chịu được nữa quay lại nhìn, thấy anh nằm đó xem sách rồi rên rĩ vậy thôi chứ chẳng có hành động gì khác. Trần Kiều thấy cô quay lại thì nhìn cô cười híp mắt, “Quân Quân, giờ anh mới biết ROOM nghĩa là gì, ha ha ha, hóa ra là như vậy.”

“Xí...” Nếu có thể, cô thực sự muốn ọc ngay vào anh lúc này.

Trần Kiều thấy Cốc Tử vẫn còn đang ngơ ngẩn thì đằng hắng một tiếng, “Này, nếu muốn thì tới đây, lão gia ta không hầu hạ nàng đâu.”

“Nhưng, nhưng em sợ lây virus ... bệnh tâm thần của anh!” Cốc Tử phá lên cười rồi tiếp tục làm việc. Cô đang bận túi bụi, gần đến cuối năm có biết bao nhiêu việc phải làm, ban ngày mất bấy nhiêu thời gian chăm anh, giờ không cố gắng làm chắc đêm phải thức khuya mới xong mất. Cốc Tử quyết định không nói chuyện gì với anh nữa, dồn hết sức tập trung vào công việc, tới lúc công việc hòm hòm rồi mới nhớ phải đi đón Dược Dược về, cô hỏi Trần Kiều muốn ăn gì không thì mang lên cho anh.

Trần Kiều nghe cô hỏi thì lập tức nhô dậy vào nhà vệ sinh, lát sau bước ra thần khí tươi tắn, bảo muốn đi cùng Cốc Tử, cô trợn mắt gõ vào đầu anh, “Đang bệnh chưa khỏe hẳn lại còn đi tắm, không sợ chết rét hả? Thôi thôi, mặc quần áo thật ấm vào đã rồi đi đâu mới được đi.” Nói xong cô rút khăn giấy ra đưa cho anh, điệu bộ đến buồn cười, “Bé à, lau nước mũi đi kìa.”

Cốc Tử thấy mặt anh ngơ ngác thì phì cười, Trần Kiều bảo, “Lát nữa anh mang hành lý về đây nhé.”

“...”

“Ngày mai mình đi đăng ký.”

Cốc Tử nhanh chóng ra ngoài, vờ như không nghe thấy gì. Trần Kiều rảo bước theo sau kéo lấy tay cô, khước môi nhếch lên cười tinh nghịch. Chỗ này cách trường Dược Dược không xa lắm, hôm nay Trần Kiều lại không lái xe, anh nắm tay Cốc Tử đi bộ cùng tới đón con. Hai người hôm nay đều bận đồ đen trông rất hợp nhau, anh nắm lấy tay cô, ngón tay cái lùa vào lòng bàn tay cô khoanh tròn tròn trong đó rồi đột nhiên bảo, “Hồi trước, mỗi lần đi tiệc rượu, có rất nhiều cô gái tới làm thế này với anh...”

Đó rõ ràng là dấu hiệu nhắn nhủ đối phương làm chuyện đó sao, Cốc Tử biết thừa ý đồ của Trần Kiều lúc này nên thản nhiên đáp, “Không làm thì đúng là phí phạm...”

Trần Kiều nhếch môi, “Em muốn anh đi ngoại tình sao?” Anh sát lại gần mặt cô, phả hơi thở ấm áp của mình lên má cô đầy tà niệm khiến cô đột nhiên đỏ mặt. Trần Kiều đưa bàn tay bên kia lên véo má cô một cái, “Anh thích đánh đòn nào thật khó cơ!”

Đón Dược Dược xong Trần Kiều vẫy một chiếc taxi trở lại nhà riêng của anh. Căn biệt thự này không hề nhỏ chút nào, bốn phòng ngủ, hai phòng khách, thêm hai nhà vệ sinh, không gian rất rộng rãi, bên trong không quá ngăn nắp nhưng cũng không bừa bộn. Trần Kiều lấy nước ngọt và đồ ăn vặt đưa cho Cốc Tử và Dược Dược, còn mình thì vào phòng thu dọn vài thứ. Lần này anh mang nhiều đồ hơn trước rất nhiều, thấy vậy Cốc Tử ngạc nhiên, “Anh mang nhiều thế làm gì?”

“Hay là em và con chuyển về đây ở luôn đi nhỉ?” Rồi Trần Kiều ngập ngừng, “Nhưng anh muốn gọi người đến sửa sang lại đôi chút đã, phải chuẩn bị phòng tân hôn cho chúng ta.”

Dược Dược đang ăn thì ngẩng đầu lên nhìn quanh, “Chỗ này đẹp hơn nhà mình mẹ ạ, lại còn rộng hơn nhiều nữa”. Trần Kiều cười lớn, xoa đầu con, “Con thích là tốt rồi, một thời gian nữa chúng ta sẽ dọn về đây con nhé”. Nói xong anh gói ghém đồ ăn trong tủ lạnh thành một bọc lớn đưa cho Dược Dược, “Mang về nhà bên kia này con.”

Dược Dược ôm lấy bọc đồ ăn vặt, mắt nó sáng lên, “Ba ơi, từ giờ ba sẽ ở chung với mẹ và con luôn chứ?”

Trần Kiều quỳ hấn chân xuống trước mặt con, lấy mũi mình dí sát vào mũi nó, “Tất nhiên rồi, ba sẽ ở cùng mẹ và con hết cả đời này.”

Dược Dược vui sướng nhảy cẫng cả lên, nó được thể cười toét miệng rồi khoe, “Ba ơi, bạn gái ở lớp con bảo trông ba rất đẹp trai!”

Cả Trần Kiều và Cốc Tử nghe con nói vậy thì phì cười, “Thằng quý!” Cốc Tử xoa xoa đầu con, rồi cả ba người cùng về nhà Cốc Tử.

Trần Kiều đưa đồ đạc tới nhà Cốc Tử xong xuôi thì lại tắt bật tới công ty xử lý công chuyện, lúc anh trở về nhà đã hơi muộn, Dược Dược đã lên giường ngủ từ lâu, anh lân la ngồi xuống cạnh Cốc Tử bắt đầu “đòi hỏi quyền lợi”. Cốc Tử thấy anh mè nheo quá đến đau cả đầu thì đẩy anh ra, “Anh vẫn chưa khỏe mà, mau đi nghỉ sớm đi.”

“Không đâu” Tay Trần Kiều đã mò mẫm dưới lần áo của Cốc Tử từ lúc nào, rồi cứ đà đó sờ soạng lên khắp người cô. Cốc Tử đang bận bù đầu với công việc, đến mai đi làm là phải đưa cho người ta, tuy cảm xúc của cô cũng đã bị anh làm cho rối rắm nhưng vẫn kiên quyết quay đầu sang phía khác, rồi bất chợt cắn thật mạnh vào cổ anh, Trần Kiều chưa kịp hét lên kêu đau cô đã bịt ngay miệng anh lại, “Đi ngủ mau!”

“Anh ngủ không nổi đâu!” Trần Kiều phụng phịu, thấy Cốc Tử lưu tài liệu vào hòm thư rồi tắt đèn, Trần Kiều chưa kịp vui mừng đã nghe cô nói, “Em mang máy tính ra ngoài làm việc, anh ngủ với Dục Dục đi.”

Trần Kiều cố gắng kéo chút vạt áo Cốc Tử nhưng không được, cô đã ra khỏi phòng rồi, Trần Kiều muốn khóc ngay mà không còn nước mắt, anh nhắn tin cho Cốc Tử, “Em yêu, sao hôm nay em không chịu chiều anh, tại sao vậy?”

“Em để dành tới đêm mình động phòng hoa chúc.”

“Nhưng chúng mình đã cùng nhau hôm trước rồi mà.”

“Lần đó chỉ là một chuyện tình cờ tuyệt đẹp mà thôi.”

Trần Kiều nói không lại, anh hừ một tiếng, “Thế thì đợi tới đêm tân hôn vậy, dù gì cũng chỉ còn một ngày nữa, anh sẽ cố gắng nhịn thêm chút nữa vậy.”

Sáng hôm sau, mới năm giờ Trần Kiều đã thức, anh thử liền một lúc mấy bộ trước gương hồi lâu, sau cũng chọn được một bộ mà anh ưng ý nhất, đắc thắng nhìn mình bánh bao tuần tú trong gương. Anh lại xúc thêm chút nước lên đầu rồi chải chuốt tóc, sau đó hứng khởi hoa chân múa tay vài cái rồi đưa tay kéo con dậy, “Dục Dục, mau dậy thôi con.”

Dục Dục ậm ừ vâng vâng dạ dạ nhưng không sao mở mắt ra nổi. Anh bèn cưng nựng nó, “Ngoan nào Dục Dục, hôm nay là ngày đại hỉ của ba đó, mau dậy nói ‘chúc mừng ba’ đi con!”

“Chúc mừng ba!” Thằng bé vẫn mắt nhắm mắt mở nói cho ba nó vui rồi cựa mình quay sang bên kia ngủ tiếp.

“Nhóc con!” Anh vỗ nhẹ vào mông con rồi kéo chăn lên đắp cho thằng bé. Anh ra khỏi phòng làm đồ ăn sáng, xong xuôi đâu đấy mới gọi Cốc Tử dậy, cô vẫn chưa kịp tỉnh ngủ, ngáp dài rồi bảo anh, “Làm gì vậy, vẫn còn sớm mà?”

Tối qua Cốc Tử làm việc đến mãi khuya mới ngủ nên giờ vẫn chưa đủ giấc.

“Không sớm đâu em”. Trần Kiều cười hì hì, “Phải đi sớm một chút, không thì người xếp hàng đông lắm đấy.”

Quả như lời Trần Kiều nói, lúc họ tới, tuy rằng cửa ủy ban vẫn chưa mở nhưng người xếp đã cả một hàng dài. Cốc Tử trên đường đi thì không sao, nhưng vừa tới cổng trụ sở ủy ban thì cô đột nhiên hoang mang, lùi về sau một bước rồi nói, “Trần Kiều, em sợ...”

Trần Kiều nắm chặt tay cô rồi mím môi lại, anh trừng mắt nhìn cô, “Này, em chưa lâm trận thì đừng có nghĩ tới việc bỏ trốn đấy.”

Cốc Tử cùng Trần Kiều đứng vào hàng xếp theo thứ tự, tâm trạng cô rối bời, chỉ mong sao đoàn người phía trước chuyển dịch chậm đi một chút, “Cho em gọi cuộc điện thoại đã.”

Cốc Tử lấy điện thoại ra gọi cho ba mẹ cô trước tiên, bà Lâm Thanh nhắc máy nghe, thấy Cốc Tử báo cáo tình hình thì không ngừng gật đầu, “Tốt quá, chúc các con hạnh phúc tới đầu bạc răng long, sau này cuộc sống luôn mỹ mãn, hòa hợp.”

Cốc Tử lại gọi cho mấy người bạn thân của mình là Tiểu Tiểu và Tiểu Võ, họ cũng vui vẻ chúc mừng cô. Cốc Tử hít một hơi thật sâu, vừa định bỏ điện thoại giờ đã nóng rực của mình vào túi thì có người gọi đến, là Hạ Dữ Quân, “Cốc Tử, em có biết vào rồi là không ra được nữa không?”

“Em biết mà.”

“Nếu giờ anh ở bên cạnh em, chắc chắn anh sẽ không đồng ý.”

Trần Kiều vốn mắt tinh tai thính, từ đầu đã biết ai đang gọi điện cho Cốc Tử, thấy Cốc Tử vẫn còn đang do dự thì cướp điện thoại, “Alô, chào tổng giám đốc Hạ. Hôm nay là ngày đại hỉ của chúng tôi, tôi đang rất vui, chỉ nhắc anh một điều, anh cũng đã già rồi đấy.” Sau đó cúp ngay điện thoại bỏ vào túi của mình, lại quay sang bám lấy eo cô, “Đừng hòng cho ai cơ hội ngăn cản em.”

“Nếu trái tim em đã đủ kiên định thì ai có thể ngăn cản em được chứ?” Cốc Tử nhìn sâu vào mắt Trần Kiều.

“Vậy tim em đã đủ kiên định chưa?”

“Đề em nghĩ đã.”

Ba tiếng sau họ đi từ ủy ban ra, mỗi người cầm một tờ giấy đăng ký kết hôn, Trần Kiều vui mừng khôn xiết như trút được một gánh nặng, “Giờ anh mới thấy thoải mái quá, thoải mái quá...”

“Tại sao em luôn nghĩ mình quyết định vội vàng quá như thế?” Cốc Tử lờm anh.

“Làm gì có! Đi thôi, chúng ta về nhà làm nghĩa vụ vợ chồng thôi.”

Cốc Tử đẩy đầu anh ra, “Cút đi! Cả ngày chỉ nghĩ mấy chuyện đó.”

Trên đường về thi thoảng Trần Kiều lại cười hì hì, “Quân Quân à, tuy rằng tâm trạng anh hiện đang rất thoải mái, nhưng vẫn hơi căng thẳng một chút đấy. Trước khi mình đăng ký có rất nhiều điều anh không dám nói với em, giờ thì anh dám rồi.” Trần Kiều hít một hơi thật sâu rồi nhìn Cốc Tử về do dự hồi lâu, Cốc Tử chau mày nhìn anh mãi không nói gì, rồi đột nhiên cô thở dài, “Làm sao cứ có cảm giác như mình bị lừa vậy?”

“Không đâu, em không hề bị lừa.” Trần Kiều hít một hơi thật sâu rồi hơi quay mặt sang phía khác, “Em có yêu anh không?”

Cốc Tử lặng người đi một chút, cô thấy ngón tay để trên vô-lăng của anh hơi động đậy, cô cười bảo anh, “Mấy lời tình cảm đó, mình đừng nói nữa, được không?”

Trần Kiều quay lại hôn nhẹ lên môi cô, “Quân Quân, đối với em điều đó không quan trọng, nhưng lại rất quan trọng với anh. Nhưng anh không ép buộc em đâu, chúng ta cứ từ từ thôi.” Anh rất muốn nghe ba từ đó thốt ra từ miệng cô, kỳ thực anh hiểu kết hôn đâu phải là kết cục cuối cùng.

Trần Kiều lái xe rất chậm, anh tằm tằm cười, trông có vẻ vui nhưng chưa đến mức vô cùng hoan hỉ. Anh thầm nghĩ: “Có phải mình tham lam quá không, luôn muốn nhận được thật nhiều, thật nhiều tình yêu từ cô ấy. Nhưng thôi nào, cứ từ từ.” Trước sau gì rồi anh cũng sẽ khiến cô phải cảm động thôi, không đúng sao?

Thấy cũng đã gần trưa, Cốc Tử hỏi anh, “Mình về nhà ăn sao?”

Trần Kiều lắc đầu, “Mình đi Capton”.

Cốc Tử ngạc nhiên, đó là khách sạn năm sao, cô vội hỏi, “Ban ngày ban mặt ra đó làm gì.”

Với Cốc Tử, Capton chỉ là nơi đốt tiền, cô nghĩ một chút rồi bảo, “Kể cả là muốn ngủ cũng không cần chọn nơi đắt tiền thế chứ?”

Trần Kiều chớp chớp mắt, giọng nói tinh nghịch, “Ngủ á?”

Thấy vẻ mặt Cốc Tử ửng đỏ rồi chuyển sang bên lén, Trần Kiều cười, nói với cô, “Minh đi tắm suối nước nóng.”

“Đi spa thích hơn.”

“Vậy tùy em. Ở đó phục vụ khá tốt, em thích chơi hay thích ăn gì đều sẵn sàng hết.”

Cốc Tử không biết nói gì hơn, cô lườm anh, “Mấy hôm nay anh không chịu tới công ty làm việc gì cả.”

“Có em, anh chẳng muốn đi đâu cả.” Trần Kiều cười hì hì, thấy Cốc Tử không nói gì anh vội vã giải thích ngay, “Đừng lo, bà xã, anh sẽ chăm lo thật tốt cho em và con mà.”

Cốc Tử vừa nghe Trần Kiều gọi mình là “bà xã” thì thấy ngực như thắt lại, Trần Kiều ghé lại đặt lên má cô một nụ hôn, “Thực ra mọi việc ở công ty anh đều thu xếp ổn thỏa rồi, không có gì đáng lo, thỉnh thoảng không ở đó cũng không sao. Giờ anh muốn có thời gian ở bên cạnh em. Việc phải làm nhiều nhất ở công ty là nhậu nhẹt, mà anh lại là nhân vật bí mật, không nhất thiết phải tham gia.”

Cốc Tử chẳng biết nói gì thêm, thôi thì tùy anh vậy, anh đã trưởng thành chín chắn rồi, làm việc gì cũng tự biết dự liệu.

Trần Kiều giao lại xe cho nhân viên khách sạn ở cửa rồi dắt tay Cốc Tử bước vào trong. Trong khách sạn có tặng đồ bơi, thay đồ bơi xong Cốc Tử

co rúm người lại, không phải Trần Kiều muốn nhìn thấy cô mặc đồ bơi nên mới đưa cô đến đây đó chứ? Trần Kiều kéo Cốc Tử vào ngâm mình ở bồn nước nóng, xung quanh hơi nóng bốc lên hừng hực, anh nhìn cô cười, “Mình xuống đi.”

Cốc Tử không nói gì cả, cô ngồi sát bên bờ chỉ ngâm chân mình vào đó lắc qua lắc lại, thấy Trần Kiều cứ bắt mình phải xuống thì giờ chân đá một cái làm nước bắn tung tóe lên cả mặt anh. Trần Kiều không chịu thua, anh dùng sức kéo đôi chân trắng muốt của cô làm cô kêu lên oai oái, hai người bắt đầu chành chọc, bên bờ nước hơi trơn nên cô nhanh chóng bị anh kéo vào trong bồn.

Sức Trần Kiều khỏe, anh kéo tuột cô xuống dưới nước mạnh quá làm Cốc Tử không sao nhấc đầu lên được, tuy vậy anh cũng chỉ dìu cô mấy giây rồi lại kéo cô lên, mặt mũi tóc tai Cốc Tử lúc này đã ướt sũng. Cốc Tử giận dữ đưa tay đâm thẳng vào mặt anh, “Đồ khốn! Anh làm cái gì vậy hả?”

Trần Kiều rất nhanh né nắm đấm của cô, anh cười hì hì nhìn vào ngực cô, “Chị à, ngực chị nở nang đẹp quá...”

Cốc Tử bất giác cũng nhìn xuống ngực mình, mặt cô giờ đã đỏ như gấc, không nói được lời nào.

“Hè năm đó nhìn em mà anh cứ mê mẩn mãi.”

Cốc Tử giận dùm dùm định bò lên trên nhưng dưới chân trơn quá, cô lại ngã nhào vào bồn. Trần Kiều với tay nắm được một chân của cô, tay kia đỡ eo cô, làn da trắng nõn ở đùi cô lộ lòi dưới nước khiến anh không sao rời mắt khỏi đó được, lại tiện tay sờ lên đùi cô rồi mân mê. Nước ở đây vốn nóng dễ làm máu lưu thông, dồn cả lên mặt, giờ lại bị Trần Kiều trêu ghẹo thì Cốc Tử đỏ phừng cả mặt, cô quay sang lườm anh. Tay Trần Kiều áp vào

người cô, tuy không động đây nhưng rất khêu gợi, Cốc Tử ngượng ngùng đập tay anh, “Đồ dê già, bỏ tay ra.”

“Bây giờ không có ai vào đây đâu em.” Môi Trần Kiều cong lên, anh thở mạnh vào gáy cô, giọng đưa đẩy, “Nơi này rất tuyệt cho việc đó đó em...”

Nói rồi chẳng đợi cô phản ứng, Trần Kiều kéo cô vào lòng mình rồi mơn trớn thân mình cô, lại tiếp tục rót vào tai cô những lời nồng cháy, nụ cười khêu gợi của anh khiến cô nhanh chóng mềm lòng, ngã vào anh không vùng vẫy nữa. Trần Kiều cúi đầu xuống, lưỡi anh mau chóng cuốn lấy lưỡi cô, trong làn hơi nước nóng mờ ảo thỉnh thoảng lại khẽ vang lên những thanh âm của tình yêu, ngọt ngào, lãng mạn vô cùng...

Cốc Tử ngồi lì trong chăn, Trần Kiều sấy tóc cho cô rồi bung lên đặt trước mặt cô một bàn ăn thịnh soạn. Đã ba giờ chiều rồi, cô đã đói cồn cào, làn da trắng nõn của Cốc Tử giờ chuyển sang đỏ phừng phừng, Trần Kiều ngồi cạnh cô, thỉnh thoảng lại gắp từ đĩa của cô những thứ anh thích ăn. Cốc Tử lườm anh, Trần Kiều lại đưa đĩa của anh cho cô, “Em thích thứ gì thì lấy này.”

“Bà xã...” Trần Kiều ăn xong thì nhấm nháp một ly rượu nhẹ, tay bên kia anh cũng cầm một ly, lát lại đưa cô nhắp một ngụm, “Em thấy dễ chịu chứ?”

Cốc Tử không nói gì, mãi lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Kiều bên lễn, “Tuyệt lắm, em rất thích. Không đến thì quá thiệt thòi.”

Khuôn mặt Trần Kiều như bừng sáng thêm, thấy Cốc Tử tâm trạng thoải mái, môi cong lên, hai lúm đồng tiền hằn sâu trên má cô thì tim càng thêm rộn ràng, anh đưa miệng về phía cô, “Để anh mớm cho em nhé.”

“Không!” Cốc Tử nhanh tay nhét đồ ăn vào miệng anh, “Em vẫn chưa ăn no, chưa nghỉ ngơi đủ, rồi lát còn phải đi đón Dược Dược nữa.”

“Anh bảo chị Tiểu Vô đi đón rồi!” Trần Kiều cười, “Hôm nay là ngày vui của chúng mình, phải ở đây chơi cho thỏa thích đã chứ.”

Cốc Tử gấp một cái rồi đưa đĩa của mình cho Trần Kiều, cô cầm lấy cái điều khiển tivi, “Mình xem tivi nhé”.

“Cốc Tử, em có mang bầu nữa không?” Trần Kiều tự nhiên hỏi cô.

“Ồ, nếu có thì sinh chứ sao. Nếu bị phạt tiền thì anh cũng không sao mà, phải không?” Cốc Tử nhìn Trần Kiều vừa cười vừa thăm dò anh phản ứng ra sao.

“Thật hả em?” Trần Kiều hôn cô đánh chụt một cái, Cốc Tử lại nói, “Thực ra, hôm nay là ngày an toàn.”

“Ồ...” Trần Kiều mở to mắt nhìn cô, bộ dạng ngạc nhiên nhưng rất ngây thơ, “Em nói dối anh.”

“Em nói dối anh đây, thì làm sao nào?” Cốc Tử bĩu môi, “Vớ lại, kể cả không phải ngày an toàn thì chưa chắc đã có được, thổ nhượng của em không tốt lắm.”

“Nhưng mà đội quân của anh tinh nhuệ lắm.”

“Ra chỗ khác đi!” Cốc Tử xấu hổ cười, đẩy anh ra bên cạnh. Anh thật là chẳng biết xấu hổ là gì nữa.

Cốc Tử ngồi xem tivi một lúc thì mắt nhúu hết cả lại, đầu cô gục dần sang một bên rồi ngủ thiếp đi, Trần Kiều đỡ cô nằm ngay ngắn lại rồi kéo chăn

đắp cho cô, còn mình thì nằm cạnh ôm lấy cô, trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Mấy năm nay cuộc sống của Cốc Tử thật lắm ghập ghềnh, chuyện lớn có chuyện nhỏ có, hoàn cảnh xô đẩy khiến cô suốt ngày lăn lê trên các trang mạng xã hội nên cũng gọi là có biết ít nhiều về tình yêu và hôn nhân, nhưng mọi thứ chỉ là trên lý thuyết, cô chưa thực sự trải qua cảm giác nào trọn vẹn. Đến giờ khi nhìn lại, cô mới phát hiện ra bản thân đã bị “thịt” rồi.

Cô vốn nghĩ mình cũng có chút cảm tình với Trần Kiều, Dục Dục lại yêu mến anh, quần lấy anh, cha mẹ trong nhà cũng mong muốn cô sớm thành thân để có một gia đình trọn vẹn đúng nghĩa. Bản thân cô cũng có nhu cầu sinh lý, mà thực sự về khoản này, cô và Trần Kiều rất hợp nhau. Trước hôn nhân, mọi thứ đều diễn ra tự nhiên, vậy sau hôn nhân, đương nhiên cũng tương tự?

Nhưng đâu phải chuyện hôn nhân nào cũng có thể chờ đợi điều đương nhiên?

Cốc Tử ngủ cả chiều trong khách sạn thì tỉnh táo hẳn, cô kéo Trần Kiều dậy theo mình. Trần Kiều vốn định ngủ một đêm ở đây nhưng Cốc Tử nhất định không nghe, không dỗ được cô nên sau đó hai người ra về. Lúc này, Dục Dục đang dỗi vì không thấy ba mẹ đến đón, Tiểu Võ thì mãi tận sáu giờ mới đến trường được, làm nó phải lủi thủi một mình đứng đó đợi tới tận khi trời sắp tối.

Dục Dục bình thường rất ngoan, rất nghe lời, nhưng hôm nay nó giận, ba mẹ dỗ thế nào cũng không nghe. Cốc Tử thấy vậy thì đành phải chấp tay ngọt nhạt, “Thôi con ơi, lần sau mẹ sẽ đến đón con đúng giờ mà, mẹ hứa đó. Đừng có giận nữa.”

Trước rất nhiều lời dỗ dành và hứa hẹn ngon ngọt của Cốc Tử về những món ăn ngon, Tiểu Dục Dục cuối cùng đã nguôi giận, hai mắt long lanh ầng ầng nước, “Mẹ ơi, mẹ đưa con đi ăn kem nhé.”

“Được rồi, mẹ con mình đi thôi.” Nói xong Cốc Tử dắt Dục Dục ra ngoài, Trần Kiều cũng vội đi theo, còn lại mình Tiểu Võ ở nhà, cô tủi thân nhắn tin cho Ngụy Tử Minh, “Lần sau cho em về đúng giờ nhé, hôm nay Dục Dục tủi thân khóc cả buổi rồi này.”

Trần Kiều và Cốc Tử đưa Dục Dục đi ăn kem xong thì đi ăn tối luôn, xong xuôi mới vui vẻ quay về. Lúc này, Tiểu Võ cũng về rồi, Dục Dục tự động sang phòng ngủ với Tiểu Võ. Trước khi đi ngủ, thằng bé còn nằm trên giường giơ hai chân lên trời quấy đạp rồi nũng nịu, “Không ai cần con nữa, không ai cần con nữa.”

Tiểu Võ đang gửi tin nhắn ngọt ngào cho người tình, thấy Dục Dục thế thì xoa đầu nó cười hì hì, “Dục Dục ngoan, cô Tiểu Võ cần con mà.”

“Cô là xấu bụng nhất, trọng sắc khinh bạn, hứ!”

“Cô, cô mà thế á? Ba mẹ cháu mới là trọng sắc khinh... con ý.”

“Lần trước cô đi với chú Ngụy bỏ cháu một mình ở KFC kìa.” Dục Dục chu cái mỏ ra, giọng điệu cũng không vừa.

“Cô...” Tiểu Võ nghe vậy thì cứng họng, cô vội xoa xoa đầu nó, tắt điện thoại để ra một góc rồi ôm nó ngủ.

Bên phòng Cốc Tử, trước lúc ngủ, cô thấy Trần Kiều bỏ hành lí của mình ra xếp gọn gàng từng chiếc vào tủ. Anh có rất nhiều quần áo, nào là com-lê, nào là đồ đi chơi, nhưng nhiều nhất lại là đồ ngủ, anh mang tới cả chục chiếc mà toàn là những loại dễ thương, sexy, cô nghĩ bụng, đàn ông gì mà

“xí xón” quá vậy. Trần Kiều treo được một nửa thì quay lại hỏi cô, “Quân Quân, giờ em thích anh mặc bộ nào?”

Cốc Tử làm bộ ngất ra giường, đến là bó tay với anh. Đợi lúc cô quay ra đã thấy anh mặc trên người một chiếc áo choàng dài màu đỏ, cổ áo có thêu các hình hoa văn rất tinh xảo, còn có cả thắt lưng bao quanh, lúc bước đi, đôi chân dài của anh lấp ló phía trong. Cốc Tử ngạc nhiên, “Trần Kiều, anh mặc đồ khêu gợi như thế làm gì?”

“Khêu gợi quá sao em?” Trần Kiều nói rồi ngó xuống, xem lại bộ áo mình đang mặc có như cô nói không, sau anh lại toét miệng ra cười hì hì, “Còn gì nữa? Anh toàn mặc như vậy thôi.”

“Sao chưa bao giờ em thấy?”

“Trước khi mình kết hôn anh không nỡ để em thấy.”

Cốc Tử phì cười, cô phi một cái chân ra đập vào anh, “Cút ra kia.”

Trần Kiều lại né, rồi anh ngon ngọt, “Mai anh đưa em đi mua đồ ngủ nhé, em xem mấy cái đồ của em...chẳng dễ cởi ra chút nào cả.”

Cốc Tử lấy tay sờ sờ vào đồ ngủ của Trần Kiều, thấy chất vải nhẹ, mượt, và rất mềm tay, lại còn vừa ấm vừa đẹp nữa, cô gật đầu đồng ý.

“Em mặc mấy màu đỏ, cam, đen đều rất đẹp, rất tôn da em.” Trần Kiều lại quay sang nhìn cô đắm đuối, “Nước da em đẹp lắm, toàn thân em cũng đẹp, trên người em mọi thứ... đều rất đẹp.”

Cốc Tử nghĩ, có lẽ anh sắp nói tới những chỗ linh tinh khác thì chau mày lại, “Trần Kiều, hôm nay sao em cứ có cảm giác khác về anh.”

“Ừm, vì mình kết hôn rồi mà.”

Cốc Tử đập đầu mình vào gối, “Mau tìm một miếng đậu phụ cho em đập đầu vào, trời ơi, xin hãy thu nhận con.”

Trần Kiều ngồi ở đầu giường thờ dài nhưng trong lòng lại tràn trề sung sướng, sau bao nhiêu trắc trở ghập ghềnh, cuối cùng anh cũng đạt được nguyện ước. Thấy Cốc Tử chau mày hồi lâu, Trần Kiều làm bộ hết khóc lóc, van xin đến quỳ lạy cô, bộ dạng lúc nào trông cũng đáng thương và thành thật.

Mãi lâu sau, Cốc Tử mới ngóc đầu khỏi gối nhìn mặt Trần Kiều rồi đột nhiên nói nghiêm túc, “Trần Kiều, thực ra kết hôn chẳng có nghĩa lý gì cả, giấy kết hôn hoàn toàn có thể đổi thành giấy ly hôn mà.”

Trần Kiều xị mặt ra, anh ôm chặt lấy eo cô rồi mím môi, “Rốt cuộc em nghĩ gì vậy?” Rồi anh lại gục đầu bên cổ cô thiếu não, “Anh không thể rời xa em được, không bao giờ.”

Cốc Tử đẩy anh ra, “Thôi được rồi! Trước đây chắc chắn anh đã giả vờ, em biết rồi, lúc chúng ta lấy giấy đăng ký kết hôn anh cứ cười cười, giờ thì em mới nghĩ ra, đây đích thị được gọi là giao hoạt. Giờ anh phải bày tất cả khuyết điểm của anh ra trước mặt em, nếu không được em trả hàng về nơi sản xuất đấy, nếu anh giấu em, hự hự...”

Trần Kiều một chân quỳ trên giường, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, anh cúi đầu nghĩ một hồi lâu rồi mới nói, “Thực ra anh cũng không nhiều khuyết điểm đâu, chỉ là buổi sáng thích ngủ nướng, thức dậy hay cáu bẳn. Anh thích sạch sẽ, không thích mấy con vật nhỏ vì anh dị ứng với lông của chúng. Với cả, anh không thích làm việc nhà, không thích một chút nào, nhất là rửa bát đĩa giặt quần áo ấy. Còn gì nữa không nhỉ, anh nghĩ xem,

anh còn kén ăn... một cách nghiêm trọng. Cuối cùng là, cứ nhìn thấy em là anh chỉ muốn vồ lấy...”

Cốc Tử nheo mắt lại, làm bộ giận dỗi, “Được đây, anh giả vờ cũng giỏi lắm đây, giỏi.”

“Anh...”

“Anh xem trong số những điều trên, trước khi kết hôn anh đã thể hiện được điều nào? Hừ hừ, tôi nhìn nhầm người rồi.”

Trần Kiều cup đuôi mắt xuống vẻ thảm thương, hai con ngươi hấp háy trông đến tội nghiệp, anh lí nhí nói trong cổ họng, “Anh biết tiêu chuẩn chọn đàn ông của em, cho nên...cho nên... Nhưng giờ anh đâu có giấu em nữa?”

“Cho nên giờ anh đã có thể kê cao gối ngủ yên giấc rồi phải không? Hả?”

Cốc Tử thấy Trần Kiều không nói gì thì hừ một tiếng, “Thôi, bây giờ em ngủ cũng yên tâm hơn rồi, mau tắt đèn đi.”

Trần Kiều như chỉ đợi cô nói thế, cười hì hì tắt đèn rồi trèo lên giường nằm cạnh cô. Anh ôm lấy cánh tay cô nhưng bị cô hất ra, “Quên mất chưa nói với anh, em cũng có thói quen sạch sẽ, không thích người khác động vào mình.”

Trần Kiều ngờ ngác rồi kéo tay cô lại, mãi lâu sau Cốc Tử mới thủ thỉ, “Trần Kiều, anh muốn ở với em thì vẫn phải làm việc nhà, anh không thích giặt quần áo, rửa bát đĩa thì anh quét nhà, đổ rác, có được không?”

“Được được.” Trần Kiều gật đầu lia lịa.

“Đừng có gạt em đó!” Cốc Tử dường như chưa tin ngay vào sự “hợp tác” đó của anh.

“Nhất định không gạt em mà.”

Rồi họ đi ngủ. Nhưng Cốc Tử cứ quay qua quay lại mãi mà không ngủ được, bình thường hơn mười một giờ cô mới đi ngủ, giờ mới hơn tám giờ tối, đồng hồ sinh học của cô đã định thế rồi giờ không biết làm sao điều chỉnh lại được. Trần Kiều cũng không ngủ nổi, anh thúc vào eo cô, “Cốc Tử, anh cũng không ngủ được.”

“Em cũng thế.”

“Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc. Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng.” Trong bóng đêm, đôi mắt Trần Kiều hấp háy, khóe môi cong lên, “Trước khi ngủ, vận động một chút sẽ ngủ ngon hơn đấy, em yêu.”

“Ừ...thử xem sao.”

Chương 9: Trước và sau hôn nhân

Trước kì nghỉ Tết luôn có một cuộc họp tổng kết cuối năm. Cốc Tử vốn ghét tất cả những cuộc họp, đối với cô mà nói, họp đồng nghĩa với phiền não, sếp của cô sẽ đứng trên bục nói khoác một thôi một hồi, toàn những vấn đề chẳng mấy mới mẻ, hết nghiêm túc lại chuyển sang lật vặt đến linh tinh, vớ vẩn. Diễn thuyết xong, lại đến màn mỗi nhân viên phải đứng lên phát biểu ý kiến, khái quát tình hình công việc một năm vừa qua và tự phê

bình bản thân, là vì sếp yêu cầu vậy. Riêng phần tự phê bình, Cốc Tử lại cảm thấy khá dễ dàng, bởi cô là người xin nghỉ nhiều nhất.

Lúc cô phát biểu, sếp cứ nhìn cô chăm chăm. Cốc Tử nhanh chóng hiểu ra vấn đề, có lẽ lần trước cô nói với ông ta quan hệ giữa cô với Trần Kiều chỉ là ‘qua đường’ nên chắc giờ ông ta đang khinh bỉ cô lắm. Sau khi cô phát biểu xong, ông ta nhìn mọi người trong phòng hết một lượt rồi lên giọng lạnh lùng, “Còn ai muốn nói gì về Cốc Tử không?”

“Có!” Một giọng nam giới vang lên.

Mọi con mắt đổ dồn về phía người vừa lên tiếng, thế rồi ai nấy đều chú ý lắng nghe xem anh ta chuẩn bị nói gì. Người này thản nhiên nói, “Cốc Tử một mình nuôi con quả thực rất vất vả, có lẽ đã đến lúc nên tìm cho mình ai đó.”

Cốc Tử nghe đến đây thì đỏ bừng mặt, đột nhiên cô thấy buồn nôn, bình thường người này không hay nói chuyện, sao hôm nay tự nhiên lại phát biểu kì lạ vậy? Niềm an ủi lớn nhất của Cốc Tử sau buổi họp là mục sếp phát tiền mừng tuổi, có vẻ phong bao cũng dày dầy. Cốc Tử coi trọng từng đồng mình kiếm ra nên không bao giờ vung tay quá trán, giờ được nhận tiền mừng thì hỉ hả lắm.

Sau cuộc họp, sếp cô nói cả công ty phải đi nhậu một chầu, lại còn nói rất rõ, chị Hà đã đặt tiệc và phòng riêng cả rồi, mọi người nhất định phải đi, coi như tiệc mừng cuối năm.

Lúc nào đi tụ tập cũng vậy, tăng một là đánh chén, tăng hai là karaoke, uống rượu. Buổi sáng, Trần Kiều đã bảo cô hôm nay anh không đi làm mà ở nhà chuẩn bị đồ ngon đợi cô về, Cốc Tử vốn định về sớm nhưng sếp trên đã hạ lệnh xuống, không đi coi như không nể mặt ông, thành ra cô chẳng còn cách nào khác.

Mấy hôm trước, Dục Dục đã nghỉ đông nên thằng bé ở nhà cùng ba sửa soạn bữa tối đợi Cốc Tử về thì hí hửng ra mặt, chỉ một cuộc điện thoại mà làm hai cha con tụt hết cả hứng. Trần Kiều thể hiện rõ ràng chẳng vui chút nào bằng việc chỉ ậm ừ, “Vậy khi xong xuôi thì gọi điện cho anh, anh qua đón em về.”

Cốc Tử biết lát nữa sẽ phải chúc rượu nên cô lấy đầy mỳ vào bát ăn lót dạ trước, sau đó còn cẩn thận ăn thêm một vài thứ khác nữa. Bởi vì Cốc Tử ‘không hiểu chuyện’ cùng lí lịch của mình, nên tính ra trong văn phòng cô là nhân viên bậc thấp nhất, rượu bắt đầu chúc từ cô mà đi, phải mời từng sếp một, vừa mời rượu vừa nói cả đồng lời đường mật, vậy nên cô càng ghét mấy cuộc tụ tập kiểu này. Tuy nhiên, tử lượng của Cốc Tử khá tốt, người trong công ty cũng không nhiều nên chúc một hai lượt cũng không đáng ngại gì, mời rượu xong cô cúi thấp người xuống để mọi người khỏi chú ý tới cô mà lòi ra bắt chúc rượu tiếp, ăn xong thì cả công ty lại lòi nhau đi hát hò như kế hoạch.

Cốc Tử chần chừ không dám ngồi lên xe vì mọi người hầu như đều đã có hơi men, nhưng không còn cách nào khác, cô đành chui bữa vào một chiếc, không quên kéo cả Miêu Miêu vào cùng với mình. Chủ chiếc xe cô lên ngồi lại chính là người đàn ông vừa ý kiến về cô trong cuộc họp, lúc lên xe anh ta lại nhắc chuyện cũ. Hình như anh ta đã uống hơi nhiều, hơi thở ra chỉ nồng nặc mùi rượu. Cô ngồi cùng Miêu Miêu ở hàng ghế sau, cả người Miêu Miêu lúc này đã đổ vật ra ghế.

Cốc Tử nghe anh ta nhắc lại chuyện vừa xảy ra thì khẽ đáp, “Xin lỗi, tôi vừa đăng ký kết hôn mấy hôm trước, qua năm mới sẽ chính thức tổ chức lễ cưới, hy vọng khi đó mọi người sẽ đến chúc phúc cho chúng tôi.”

Miêu Miêu nghe Cốc Tử nói vậy thì bật ngồi dậy, gần như tỉnh hẳn, nhìn cô sững sờ, “Cốc Tử, thật ư?”

“Ừ, thật”

“Ai vậy?” Miêu Miêu hỏi không giấu nổi tò mò.

“Là người cậu cũng biết rồi đó.” Cốc Tử nháy mắt với Miêu Miêu, Miêu Miêu lập tức hiểu ý không hỏi thêm gì nữa, người đồng sự nghe họ nói chuyện một lúc mới lên tiếng, “Tôi tưởng cô vẫn chỉ có một mình thì vất vả quá. Nếu giờ có người phụ giúp chăm sóc thì chúng tôi đều mừng cho cô.”

“Cám ơn anh.” Cốc Tử lịch sự đáp lời.

Miêu Miêu định nói gì đó nhưng thấy không khí trên xe lúc này có phần không được bình thường nên lại không nói gì cả. Lúc xuống xe, cô nhéo mạnh vào eo Cốc Tử, “Cậu thật quá đáng, việc hệ trọng như vậy mà cậu không thèm nói gì với mình! Kết hôn rồi mà chẳng nói với mình một câu, hừ. Là anh chàng đẹp trai Trần Kiều phải không? Cậu chắc chắn là sợ mình cướp mất anh chàng nên không nói gì, phải không?”

“Haiz, cũng mới thôi mà, nên mình chưa kịp nói.” Cốc Tử cuống quýt giải thích với cô bạn đáng yêu nơi làm việc của mình.

“Hừ, cậu không coi mình là bạn, chuyện lớn như vậy mà không nói gì cả.” Miêu Miêu vẫn không vui, từ trước tới giờ cô vẫn nghĩ trong công ty cô và Cốc Tử thân thiết với nhau nhất.

“Vì mình ngượng mà” Cốc Tử cười ha hả rồi ôm lấy vai bạn, Miêu Miêu lườm bạn một cái rõ dài rồi mới cho qua, “Vậy mời mình ăn gì đi.”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Mình còn muốn làm phù dâu trong ngày cưới của cậu nữa cơ.”

“Được luôn!” Cốc Tử vui vẻ đồng ý rồi hai người kéo nhau vào phòng hát.

Trong mắt Cốc Tử, sếp của cô, thực cô không biết phải bình luận thế nào, trước mặt toàn thể nhân viên mà ông ta thản nhiên gọi cả mấy cô tiếp viên vào hát cùng. Mới vào công ty được gần một năm, cũng không tiếp xúc nhiều với sếp, cô chỉ nghe Miêu Miêu nói ông ta có máu dê, mê gái nhất trong các loại mê, có điều ở nhà đã có một bà vợ La Sát rồi nên chỉ đến những dịp lễ tết đặc biệt mới dám mò ra ngoài ăn vụng. Cốc Tử coi đó là hành động vô liêm sỉ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đó là chuyện riêng của người ta, cô chẳng có phận sự gì để bận tâm hay có ý kiến gì nhiều. Sếp cô sau khi hát vài bài thì mỗi tay ôm một cô tiếp viên vào ngồi trong một góc ‘tâm sự’, Cốc Tử hát một hai bài rồi ngồi xuống uống nước ngọt, trong lòng chỉ muốn về nhà.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Giữa buổi, cô ra ngoài nhà vệ sinh thì bất ngờ gặp Cốc Ánh Dương. Cốc Tử hơi ngạc nhiên chứ cũng không mấy tò mò, làm việc trong cùng một tòa nhà, đặt tiệc cùng một nơi cũng không có gì là lạ cả. Cốc Ánh Dương dường như đã uống nhiều, khuôn mặt trắng trẻo mọi khi giờ đã đỏ bừng, hai mắt cũng vậy, anh nhìn Cốc Tử vẻ ngạc nhiên rồi hỏi, “Cốc Tử, cậu ở đây làm gì?”

“Bỉ Cốc, cậu uống say rồi à, sao người lão đảo thế?” Cốc Tử thấy Cốc Ánh Dương sắp đổ về phía mình thì vội đưa tay ra đỡ lấy anh.

“Mình chưa say mà.” Cốc Ánh Dương dựa vào người cô, đột nhiên mặt anh ghé qua, phả hơi rượu vào cô, “Cốc Tử, mình ở bên nhau đi.”

“Gì cơ?” Cốc Tử tròn tròn mắt.

“Mình nói mình muốn ở bên cậu.”

“Cậu say rồi”. Cốc Tử chau mày đẩy anh ta ra định đi, nhưng Cốc Ánh Dương đã kéo cô lại, vì uống nhiều rượu nên mắt anh còn hiện lên những tia vằn đỏ rất đáng sợ, “Mình nói thật đấy, mình vẫn chưa có bạn gái, và lại mình thấy cậu rất tốt.”

Cốc Tử dứt khoát đẩy Bì Cốc ra, “Cốc Ánh Dương, cậu đừng đùa nữa!”

“Mình không đùa đâu, mình đã điều tra cả rồi, mình biết cậu là bà mẹ đơn thân. Mình cũng biết cậu có qua lại với Trần Kiều, nhưng mình thấy hẳn ta không hợp với cậu. Hẳn là người vui buồn bất chợt, sớm nắng chiều mưa, hẹp hòi gian trá, hơn nữa gia đình cậu ta cũng sẽ không bao giờ chấp nhận cậu đâu.”

Cốc Tử lùi lại sau, cô tỏ vẻ giận dữ, “Con mình là con của anh ấy, tụi mình đã kết hôn rồi, nên mong cậu đừng nói thêm những lời khó nghe đó nữa, mình không muốn nghe. Tạm biệt cậu.”

Cốc Tử nói xong rồi bỏ đi. Thực tình, Cốc Ánh Dương cũng có cảm tình với Cốc Tử thật, anh thích cô từ hồi nhỏ, sau lần gặp nhau ở công ty lại bị bạn bè khích vào nên anh cũng hơi mơ hồ về tình cảm của mình dành cho cô. Anh luôn nghĩ rằng duyên phận là do trời định, hai người vốn là bạn thanh mai trúc mã với nhau coi như cũng đã có duyên, nhưng giờ nhìn lại mọi thứ mới thấy có lẽ anh đã nghĩ xa xôi nhiều quá. Bất ngờ phía sau Cốc Ánh Dương có một người đàn ông đi ra, anh ta đập một xấp tiền vào tay Cốc Ánh Dương rồi nói, “Tuy cô ta nói không giống cậu nghĩ lắm, nhưng dù sao cậu cũng thắng rồi.”

Cốc Ánh Dương thản nhiên bỏ xấp tiền vào túi, vẫn còn đôi chút hụt hẫng nhưng rồi ngay sau đó quay ra vỗ vai người kia, “Diêu Thuật, thực ra

mình cũng thấy thích cô ấy thật.”

“Vậy thì theo đuổi đi!” Diêu Thuật nói tỉnh queo.

“Mình không có thói quen chòng ghẹo vợ người.”

“Haha, không phải cậu hàng nào cũng chơi hay sao? Hồi trước...” Nói đến đây, Diêu Thuật nhướn mày với anh, “Cậu là người thế nào, tớ còn không biết sao?”

“Nhưng cô ấy khác...” Cốc Ánh Dương chau mày, “Lúc trước mình tìm hiểu thì biết cô ấy độc thân, có lẽ mới kết hôn không lâu... Nhưng mình nghĩ họ sẽ không hạnh phúc được, sẽ sớm li hôn thôi.”

Lúc này Cốc Tử đã về đến phòng hát, nếu biết sau lưng mình lại có người trù úm hôn nhân của cô như vậy thì chắc chắn cô sẽ cho người đó biết tay. Vừa quay lại phòng, cô thấy một nhóm người cả nam cả nữ đang sát cả lại với nhau, không biết vì uống say rồi hay vì lí do gì, chỉ mỗi chị Hà là vẫn đang ngồi hát, không tham dự vào cuộc vui ấy. Mấy nam đồng nghiệp cũng đang ôm cả mấy cô tiếp tân mời rượu của nhà hàng, sắp cô thì khỏi phải nói, mỗi tay một cô hết sờ cô này lại nắn cô kia. Đến cả Miêu Miêu cũng đang ngồi nói chuyện thân mật với người đàn ông ban sáng có ý kiến với cô. Cốc Tử không thích không khí ấy, cô với tay lấy mic ngồi hát cạnh chị Hà, được nửa bài thì thấy điện thoại rung, là tin nhắn của Cốc Ánh Dương, “Cốc Tử, xin lỗi cậu, mình uống hơi nhiều.”

Cốc Tử đọc qua tin nhắn rồi cười nhạt.

Vừa lúc đó có điện thoại của Trần Kiều gọi tới, thấy đã gần mười một giờ đêm thì vội nói khẽ với chị Hà, “Em về trước đây chị, ở nhà thằng bé quấy quá.”

“Tiệc chưa tàn mà em.” Chị Hà đảo mắt xung quanh.

Cốc Tử chấp hai tay trước ngực, “Chị Hà, công ty mình ngoài sếp ra thì chị là lớn nhất rồi, em xin kiêu thôi, để thằng bé ở nhà một mình em không yên tâm.” Chị Hà gật đầu thông cảm, Cốc Tử nhanh chóng thoát ra khỏi gian phòng nồng nặc mùi khói thuốc, ra đến ngoài cô mới nhận điện thoại, giọng Trần Kiều bên kia đã hơi mất bình tĩnh, “Cốc Tử, sao em lâu thế? Em về được chưa, nếu không anh vào nói chuyện với sếp em.”

“Em ra rồi đây, anh đang ở đâu?” Cốc Tử vội chạy ra ngoài, thấy xe của Trần Kiều đã đậu sẵn ở đó, Trần Kiều đứng ở cạnh xe, thấy cô ra thì vội kéo cô vào trong xe, anh cầm lấy tay cô xuyt xoa rồi đưa cho cô túi chườm nóng, “Em lạnh không?”

“Ừ.” Cốc Tử thấy Dục Dục đang ngủ gục sau thì hỏi anh, “Sao anh lại mang cả con đi thế này?”

“Còn hỏi nữa sao? Để con ở nhà một mình làm sao anh yên tâm được.” Rồi anh gọi khẽ con, “Dục Dục, mẹ ra rồi này.”

Dục Dục bị đánh thức thì lồm ngồm bò dậy, nó ngáp ngủ hỏi Trần Kiều: “Ba, bây giờ chúng ta về ăn đêm phải không ạ?”

“Ừ.”

“Muộn thế này vẫn còn đi ăn hả anh?” Cốc Tử ngạc nhiên.

“Tất nhiên, nếu em no rồi thì nhìn hai ba con anh ăn là được. Anh và Dục Dục đợi em cả tối, bụng đói sôi lên rồi này.”

Thành phố về đêm cũng có sức sống riêng, nhộn nhịp hàng hàng quán quán, Trần Kiều đưa hai mẹ con vào một quán cháo, chọn chỗ xong xuôi

anh quay sang ghé vào cổ Cốc Tử khịt khịt mũi rồi nhăn mặt lại, “Em hơi quá!”

Cốc Tử như chẳng để ý điều Trần Kiều vừa nói, cô vừa ngáp vừa nói, “Buồn ngủ quá.”

“Tí nữa về em mà không tắm sạch sẽ thì đừng hòng cho em động vào người anh!”

“Em...”

Trần Kiều không đợi Cốc Tử nói hết câu vội quay sang vỗ vỗ vào má Dục Dục, “Con yêu, tối con ngủ một mình được không?”

“Tại sao ạ?” Dục Dục chu mỏ, vẻ mặt không vui chút nào, nó phụng phịu, “Con không chịu đâu.”

“Ba và mẹ phải nói chuyện riêng với nhau, con chịu khó ngủ một mình, lát ba mua đèn cho con một em gấu để ôm, chịu không?”

“Con không chịu mà.” Dục Dục lại chu cái miệng lên nhõng nhẽo.

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả, con không chịu là không chịu, hừ.”

Cốc Tử nhìn hai ba con nói chuyện thế thì phì cười.

Giường của Cốc Tử là giường đôi, ba người ngủ thì đúng là hơi chật hẹp. Cốc Tử lại rất chú ý đến giấc ngủ của mình, cô sợ hôm sau sẽ không còn tinh thần làm việc gì cả, lại phải nằm ỳ trên giường cả một ngày mới hồi sức

được. Vì Được Được không chịu nên Cốc Tử cũng từ chối thẳng thừng mong mỗi mỗi hôm nay của Trần Kiều.

Trần Kiều không sao ngủ ngon giấc được, bản năng cự quấy trong người khiến anh khó chịu, sáng hôm sau cả hai mắt đã thâm quầng, anh đi sang gõ cửa phòng Cốc Tử, Cốc Tử đang mơ màng bèn vỗ vào mông Được Được, “Dậy mở cửa đi con.”

Trần Kiều đứng ngoài hậm hực, mặt anh xịu xuống, “Em làm gì mà còn phải khóa cửa, nhất định phải đề phòng anh vậy hả!”

Một lúc sau Được Được ra mở cửa, trên đầu vẫn còn đội mũ con thỏ, hai cái tai thỏ rũ xuống trông thật đáng yêu, Trần Kiều thấy con yêu quá thì cúi xuống âu yếm con rồi khẽ bảo, “Được Được, đầu con nhỏ như vậy, cái mũ trùm hết cả mặt rồi còn gì!”

Được Được cũng còn đang ngái ngủ, vừa ngáp ngáp vừa trả lời ba, “Đây là mũ của mẹ đó ba. Ba à, mẹ bảo ghét ba làm phiền mẹ sớm như vậy.”

Trần Kiều hít một hơi rồi tưởng tượng tới mặt Cốc Tử lúc đội cái mũ này, anh cười bảo, “Thì ba đang nhớ mẹ con mà.” Anh cẩn thận đóng cửa lại rồi xoa đầu con, “Được Được, con yêu của ba, ông bà nội muốn gặp con lắm đó.”

Được Được chun mũi lại nhìn anh với vẻ phòng bị.

“Vậy nên ba đưa con tới thăm ông bà nhé.”

Được Được nào kịp phản kháng thì đã bị Trần Kiều bế ra cửa, nó giãy giụa đập lên vai ba, “Ba xấu quá, ba định làm gì thế?”

“Ba đưa con tới chúc tết ông bà nội sớm hơn một chút thôi.”

“Sau đó thì sau ạ?”

“Sau đó thì con ở đó chơi với ông bà luôn chứ sao!” Trần Kiều cười hì hì, anh bế con xuống rồi nhét Dục Dục vào trong xe, Dục Dục giãy giụa mãi, mặt phụng phịu, “Ba, từ sau con sẽ ngoan mà, có được không ba?”

“Không được, con sẽ không ngoan.” Trần Kiều như đã miễn nhiễm với tính tình thẳng bẻ, đoán trước được nó sẽ giở bộ mặt đáng thương ra, tuy cũng không nỡ lòng nào nhưng lần này anh quyết không khoan nhượng. Anh lái xe một mạch tới nhà bố mẹ mình rồi bế con ra khỏi xe, vừa bế vào nhà vừa cười hì hì với nó, “Con à, con chịu khó ở đây mấy hôm, sẽ có nhiều người tới chúc tết ông bà lắm đó, chắc chắn con sẽ nhận được nhiều tiền lì xì cho mà xem, như vậy mẹ cũng đỡ phải làm việc vất vả nhé.”

Dục Dục nhìn Trần Kiều, thấy ba nói vẻ nghiêm túc thì cũng không mè nheo nữa, nó hỏi lại, “Thế sao ba lại không được nhận tiền lì xì?”

“Bởi vì ba lớn rồi, giờ ba lại phải đi mừng cho người ta ấy chứ, con còn nhỏ thì người ta mới mừng. Với cả, người lớn mừng tuổi con thì đừng có khách khí, cứ nhận hết cho ba, có biết hay không? Ai mà cho con nhiều tiền lì xì thì cũng đừng quên chúc người ta ‘Chúc mừng năm mới, cung hỉ phát tài’ thật nhiều vào, nghe không?”

Dục Dục nhìn Trần Kiều cười lớn, “Hì hì, cái này con biết, con nhớ rồi ạ.”

Trần Kiều được như ý nguyện thì lòng mừng khắp khởi. Mẹ anh đang đi dạo trong vườn, thấy hai ba con Trần Kiều về thì mừng ra mặt, bà vội ngồi xuống ôm Dục Dục mà hôn lấy hôn để, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, bà ngẩng lên nhìn ra cổng hỏi, “Dục Dục, mẹ con đâu?”

“Mẹ đang ở nhà nấu cơm ạ.” Dục Dục nhanh nhẩu đáp.

Ngay từ nhỏ Dục Dục đã được Cốc Tử dặn, ở nhà phải nghe lời mẹ, ra ngoài phải giữ hình tượng hoàn mỹ của mẹ, cho nên thằng bé mới đáp như vậy. Bà Trần nghe thế thì rất hài lòng, Trần Kiều được thể nói với bà vài câu rồi để Dục Dục ở đó, thằng bé tuy vẫn chưa quen nhưng được bà nội đối tốt nên cũng nhượng bộ Trần Kiều. Bà Trần dẫn thằng bé lên phòng đọc sách trên lầu gặp ông Trần, “Ông à, ông xem ai tới này.”

Bà Trần Kiều đang ngồi luyện chữ, nghe vợ nói thế thì bỏ bút đẩy quay sang, thấy Dục Dục đang đứng đó cười tít cả mắt. Ông thấy thằng bé sao mà đáng yêu quá, ông reo lên “Dục Dục”, còn thằng bé thì cũng chạy nhào tới chỗ ông rồi ôm ông thắm thiết.

Dục Dục chẳng ngại ngần gì, mới ngồi được một lúc nó đã kêu đói bụng vì buổi sáng ba chẳng cho ăn gì đã bỏ lại đây, ông Trần nghe vậy thì bực mình lắm, ông sai bảo mẫu nấu cơm ngay cho cục vàng của ông ăn. Dục Dục lại bảo mình chưa đánh răng rửa mặt, ông Trần lắc đầu thở dài, thật không hiểu ra làm sao, hai đứa này vừa kết hôn đã bỏ mặc con cái như vậy... Ông dẫn Dục Dục vào nhà vệ sinh rồi tự tay rửa mặt cho nó, Dục Dục thấy ông bà nội đối tốt với mình quá, cái gì cũng chiều nó, cho nó ăn ngon chơi vui, rồi sau đó còn đúng như lời ba nó nói, ông bà nhét cho nó hai cái bao lì xì thật lớn vào túi. Dục Dục vui quá, nó liền liến thoắng ngay, “Cung hỷ phát tài”, làm hai ông bà vừa buồn cười vừa thấy yêu thằng bé hơn.

Trần Kiều lái xe về nhà trong lòng mừng như bắt được vàng, trên mặt còn lộ rõ nụ cười gian xảo, cũng không quên vòng qua cửa hàng mua chút đồ ăn sáng, trong bụng thầm nghĩ chắc hẳn giờ này Cốc Tử đã dậy rồi, đã chín rười rồi mà. Trần Kiều về tới nhà cô vẫn đang vui đầu trong chăn ngủ ngon lành, thấy cô không có vẻ gì như sắp dậy, anh bèn khóa cửa rồi lên

giường đè lên người Cốc Tử. Cốc Tử sức tỉnh đẩy anh ra, anh không nhúc nhích gì, cô tiếp tục đẩy anh, thấy anh vẫn không động tĩnh gì thì nổi cáu, “Trần Kiều, anh định làm gì vậy?”

Trần Kiều cúi thấp đầu xuống mân mê khuôn mặt cô, “Quân Quân, anh nhớ em!”

Cốc Tử biết không đẩy được anh ra nữa thì quay sang nghịch tóc anh, đột nhiên nhớ tới nội dung gì đó trong blog của anh thì khẽ bảo, “Tiểu Kiều cô nương, để lão gia ngủ thêm chút nữa coi.”

Trần Kiều nhướn mày lên trừng mắt với cô, anh đứng dậy cởi hết quần áo rồi chui vào chăn ôm chặt lấy Cốc Tử, “Gọi anh là Kiều lão gia.”

Cốc Tử có ngạc nhiên đôi chút nhưng rồi cũng lên giọng, khẽ khàng, “Kiều lão gia, để nô gia ngủ thêm chút nữa nhé.”

Lần này thì Trần Kiều bó tay, anh không động đây gì thêm, chỉ kéo cô quay mặt lại phía mình, ngón tay anh mân mê khuôn mặt đỏ hồng của cô rồi thì thầm, “Tối qua em cũng không ngủ ngon hả?”

“Không phải đâu, em là điển hình cho việc càng ngủ lại càng muốn ngủ đó.”

“Vậy thì tuyệt đối đừng ngủ nữa, em mà ngủ nữa sẽ mê muội đi mất!” Trần Kiều nhắc cầm cô lên rồi áp sát môi anh về phía đó, thế nhưng Cốc Tử mím môi rất chặt, dù môi Trần Kiều có cạy ra thế nào cũng nhất quyết không mở, mắt cô mở to nhìn anh vẻ đùa cợt tinh nghịch. Trần Kiều áp sát môi cô rất lâu không có kết quả gì thì mất hết kiên nhẫn, anh lật người đè lên Cốc Tử, “Mau nghe lời lão gia, nếu không lão gia cưỡng bức nàng.”

“Tiểu Kiều cô nương, hãy để ta chết đi.” Cốc Tử tiếp tục đùa cợt anh.

Trần Kiều hôn tới tấp xuống đôi môi hồng xinh của cô, Cốc Tử vốn định ngủ tiếp nhưng bị anh quây cho tỉnh cả ngủ, cô xoa đầu Trần Kiều, “Tiểu Kiều cô nương, lão gia rất có hứng thú, nhưng vì đói bụng quá nên phải dậy đi ăn gì đó đã, nàng tha cho ta nhé.” Lừa lúc Trần Kiều chưa kịp phản ứng lại thì cô đẩy anh ra rồi bỏ vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Trần Kiều ngơ ngác đứng dậy, lấy ra bộ đồ ngủ hình bò sữa mặc vào người, trông anh như trẻ ra đến cả chục tuổi. Cốc Tử đi ra nhìn thấy anh trong bộ dạng ấy thì chỉ buông được đúng một câu: “Em thấy mình như nuôi thêm một cậu con trai vậy.”

Trần Kiều quay người lại soi gương lắm bả, “Anh thấy đẹp mà.” Ngay sau đó, anh lẳng xăng đi lấy đồ ăn sáng vào phòng cho Cốc Tử, thực ra cô cũng lười xuống bếp, giờ lại có đồ ăn bày sẵn trước mặt như vậy thì cũng ăn ngon lành, xong xuôi thì vờn vai thoải mái, “Hôm nay thời tiết tuyệt quá!”

“Thời tiết không quan trọng, thời tiết không bỏ ra làm thức ăn cho em được.” Trần Kiều ngồi đối diện với Cốc Tử rồi nháy mắt cô, “Em ơi, mình tiến hành thôi nhĩ...”

Cốc Tử lườm anh rồi chối đây đây, “Lần sau, để lần sau nhé.”

Trần Kiều không chịu, cứ như đứa trẻ con nhất định đòi kẹo cho bằng được, đòi không được thì lại làm bộ nũng nịu đến thảm thương, đến lúc nào vừa ý mới thôi. Sau nỗ lực không mệt mỏi của anh, Cốc Tử cuối cùng cũng mủi lòng, cô vượt qua chướng ngại tâm lý của mình gật đầu đánh rụp, ban ngày ban mặt đồng ý “hành sự”. Trần Kiều bí bức suốt mấy hôm nay giờ mới được như ý nguyện, anh ra sức cống hiến, Cốc Tử nằm rên ri hết kêu trời lại than đất: “Ôi, cái lưng của em, em già rồi, lưng không xong rồi.”

Trong lúc ân ái, Trần Kiều trông rất gợi cảm, vẻ mặt anh hơi nghiêm nghị, môi mím chặt không nói lời nào, mồ hôi trên trán rơi xuống từng giọt

từng giọt. Đối với Cốc Tử mà nói, những lúc này là lúc cô cảm thấy yêu Trần Kiều nhất, ý nghĩ đó vừa lên đã khiến cô vừa nghi hoặc lại vừa áy náy với Trần Kiều.

Xong xuôi, Trần Kiều mãi nguyện vòng tay ôm lấy eo cô, “Cốc Tử, em tốt quá.”

“Tốt cái đầu anh... năm mới năm me chẳng để người ta nghỉ ngơi gì cả.” Rồi cô quay sang vò rối tóc anh, “Anh phiền quá, phiền phức nhất trần đời!”

“Nhưng đó là nghĩa vụ vợ chồng mà, em không thể tước đoạt hạnh phúc của anh chứ.” Trần Kiều xoa xoa tay mình lên má cô rồi lại cười tinh nghịch, nhìn cô hau háu ý như sói đói đang rình thỏ non.

“Hừ, hạnh phúc của anh được xây dựng trên sự đau khổ của em, cả Dược Dược nữa, không ngờ anh lại bỏ rơi nó như vậy.”

“Em ngoan nào...” Trần Kiều tự thấy mình đuối lý, anh vuốt ve mái tóc của cô rồi cười trừ, “Thỉnh thoảng mới một lần thôi mà.”

Rèm cửa đã được buông hết xuống nên trong phòng tối như bung, chỉ có ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn trên đầu giường. Một lúc sau, Trần Kiều ngồi dậy kéo hai chân Cốc Tử ra quan sát, Cốc Tử vừa ngượng vừa giận bảo anh, “Anh nhìn gì vậy hả?”

Trần Kiều làm bộ thương hại bảo, “Thật là đáng thương quá, sung hết cả lên rồi này...”

“Anh cắt ra mau!”

Trần Kiều quay lại với cái gì đó rồi dùng hai chân mình kẹp lấy hai chân Cốc Tử, đầu cúi thấp xuống, Cốc Tử nằm đó không biết anh đang làm gì, tưởng anh lại tiếp tục thì vội nhồm dậy, “Anh làm gì đó hả?”

Trần Kiều đột nhiên với tay lại, Cốc Tử thấy hơi lạnh, cô duỗi thẳng hai chân rồi hỏi, “Cái gì vậy anh?”

“Anh về nhà lấy trộm đó, là đồ tốt.” Trần Kiều hơi cong môi lên rồi cười đắc thắng. “Chỗ này chỉ đủ dùng một lần thôi, mình thử xem hiệu quả thế nào.”

Hóa ra là thuốc bôi trơn, tất nhiên có tác dụng nâng cao cảm giác, Trần Kiều lại lần nữa làm cho Cốc Tử mê mẩn, một luồng điện râm ran suốt qua khắp người khiến cô chủ động hơn rất nhiều tuy trong lòng vẫn hơi râm rứt, mọi nỗi bực bội dồn cả vào hàm, cô quay ra cắn mạnh vào cổ anh. Trần Kiều vừa đau vừa vui sướng, thời gian một ngày thoáng cái đã trôi qua.

Lúc hai người tỉnh dậy thì đã sáu giờ chiều, Trần Kiều gọi điện về nhà hỏi han tình hình Dục Dục ra sao, chuông điện thoại vừa reo đã thấy bà Trần nhắc máy, “Trần Kiều hả con?”

“Vâng, mẹ ạ, Dục Dục đâu mẹ, cho con nói chuyện với thằng bé.”

“Con à, muộn thế này rồi, hay để thằng bé ở đây luôn đi.”

“Dục mẹ ạ.” Trần Kiều thấy bên kia có ai đó cầm lấy ống nghe, thì bèn đổi giọng trẻ con, anh cười hì hì, “Dục Dục à, hôm nay có nhận được nhiều lì xì không con?”

“Con vừa đếm xong, ông bà nội mỗi người cho con một trăm tờ màu đỏ của Mao gia gia.” *(Là tờ một trăm tệ có in hình của Mao Trạch Đông).*

“Vậy con phải đền đáp lại tình cảm của ông bà, nghe không? Tối nay con ở đó nói chuyện cho ông bà nghe, nếu mà vui, lát nữa cụ tới còn mừng cho con nhiều hơn đó.”

“Ồ...” Dục Dục như vẫn còn đang do dự.

“Con biết không, tiền ông bà nội mừng tuổi bằng cả mấy tháng lương của mẹ đó, cho nên... được không con?”

“Vâng ạ.” Dục Dục ngần ngừ một lúc rồi đành gật đầu đồng ý, nó cúp máy xuống rồi quay sang ôm chân bà nội, “Bà ơi, ba không cần cháu nữa, huhu...”

“Ngoan nào, cháu ngoan, không khóc nữa, mai ông nội con sẽ đến bẻ gãy chân ba con cho biết tay.”

Dục Dục được ở nhà ông bà nội đến tận mừng hai Tết thì Cóc Tử và Trần Kiều mới qua thăm ông bà rồi đón nó về. Lúc về, túi nào túi nấy của thằng bé cũng đầy chặt tiền, hai tay nó còn ôm cả một đồng đồ ăn vặt, Cóc Tử hỏi con, “Dục Dục, con không vui à? Con không được tách mẹ nghe chưa, có trách thì trách ba con kìa.”

“Hừ... mẹ và ba đều giống nhau cả.” Dục Dục quay sang nhìn Trần Kiều hờn dỗi, “Con không chơi với ba nữa, ba lừa con ở đây tới tận năm ngày liền.”

Rõ ràng Trần Kiều đã hứa sẽ nhanh chóng đến đón Dục Dục, thế nhưng ngày nào Dục Dục nghe xong điện thoại cũng phải thất vọng, tuy ông bà nội rất tốt nhưng nó vẫn không vui. Tuy nhiên, mấy hôm vừa rồi bà Trần đưa Dục Dục đi khắp nơi để khoe, cho nên ưu điểm duy nhất mà nó còn tự an ủi mình trong lúc chờ bố mẹ sang đón chính là thu được rất nhiều lời khen ngợi, tiền mừng tuổi và quà cáp.

Cốc Tử ngồi bên cạnh cười ha hả rồi quay về phe Dục Dục, trợn mắt lườm Trần Kiều, “Anh cũng lừa em suốt năm ngày nay.”

Đối với Trần Kiều, năm ngày qua chính là những ngày ngọt ngào nhất trong cuộc đời anh. Anh và Cốc Tử ngày đêm quần quít thỏa mình hợp hoan, ngày lại qua ngày, anh sung sướng thấy mình chẳng khác nào thần tiên trên trời cả.

Cốc Tử cũng rất nhớ con, ngày nào cô cũng đòi Trần Kiều đưa đi đón con, không được thì cô lại gọi điện cho Dục Dục, mỗi lần như thế thằng bé đều tỏ ra đáng thương vô cùng. Cô xót con, nhưng chưa nói được mấy câu thì Trần Kiều đã vội giành lấy điện thoại rồi rít dạn Dục Dục, “Dục Dục ngoan, con tiếp tục ở đó đi, còn kiếm tiền cho mẹ nữa.”

Riêng chuyện chăn gối, Cốc Tử cũng có ham muốn mạnh mẽ nhưng không tới mức điên cuồng như Trần Kiều, việc gì cũng khiến anh liên tưởng tới chuyện đó được. Đơn giản như khi anh nhìn thấy chiếc lap xưởng, kiểu gì anh cũng tùm tùm, mắt la mảy lém nhìn cô rồi thủ thỉ: “Em có biết không, anh có người bạn, chỗ đó nhỏ như hạt đỗ ấy... một người bạn khác thì lại to như quả chuối... lại còn người khác thì...” Mỗi lần như vậy Cốc Tử nghe mà muốn ngất ngay tại chỗ.

“Trần Kiều, té bào não của anh chỉ để nghĩ về chuyện đó thì phải.”

“Ồ, em đoán đúng rồi!”

Thế là cô đành chào thua.

Cốc Tử chiều anh được hai hôm thì không chịu nổi nữa, bèn lấy lí do người không khỏe đòi đình công nghỉ một hôm. Vốn định ngày nghỉ thì không nghĩ tới công việc, không lên mạng nữa, nhưng mấy hôm liền không

sờ tới máy tính bản thân cô lại như thấy thiếu vắng thứ gì đó. Cô lên mấy trang web tình cảm vợ chồng gia đình lướt qua một lượt xem sao, thấy không có gì hay ho thì bỏ đi, xem lại chương trình giao thừa. Cô đang xem thì tự nhiên thấy màn hình đứng yên, chương trình không chạy nữa, đang chưa hiểu chuyện gì thì phát hiện tên biến thái Trần Kiều đã rút trộm dây mạng của cô. Trần Kiều như biết cô sắp sửa nổi cáu liền móc móc ngón tay với cô rồi cười híp mắt lại.

“Anh phiền quá đấy!” Cốc Tử tự dưng thấy bức bối.

Trần Kiều cười hì hì, “Anh đang download thứ hay lắm, nhưng tốc độ của wifi chậm quá.”

“Thế là...anh quyết định hy sinh em?”

Trần Kiều không vội trả lời, với lấy một túi gì đó ném qua cho Cốc Tử, Cốc Tử đưa tay ra bắt, hóa ra là một túi sô-cô-la, lại là của nhãn hiệu cô thích nhất nên mắt cô sáng rực, “Anh mua bao giờ thế?”

“Sáng nay. Trong tủ lạnh còn một thùng dâu tây, còn có sữa và bánh trứng nữa.” Trần Kiều thấy Cốc Tử vui vẻ hẳn lên thì chỉ tay ra phía tủ lạnh “báo công”. Cốc Tử nghe thế thì vui quá, cô chạy ra ngoài lấy cả một bát lớn dâu và bánh trứng vào, vừa ăn vừa cười sung sướng, “Tiểu Kiều cô nương, cảm ơn nàng nhé!”

Trần Kiều đang ngồi trước máy tính bèn quay lại lườm cô, “Đừng gọi anh như thế, không anh cho em biết tay bây giờ.”

“À, mà anh đang down cái gì vậy?” Giờ Cốc Tử mới quan tâm điều khi nãy Trần Kiều nói, cô để bát dâu xuống bàn bên cạnh anh rồi ngó xem tốc độ mạng ra sao, thấy tốc độ mạng có vẻ hơi chậm thật.

“Tí nữa em sẽ biết.” Trần Kiều ra vẻ bí mật cười hí hỏ rồi vụt qua ăn quả dâu trên tay Cốc Tử, cô thấy anh vừa đợi download vừa chơi dò mìn thì đã anh một cái sang bên cạnh, “Chẳng biết chơi gì cả, ra chỗ khác cho em chơi.”

Hai người vừa ngồi dò mìn vừa ăn dâu, được một lúc thì có tín hiệu download đã xong, Cốc Tử vội mở ra xem thứ bí mật mà Trần Kiều úp úp mở mở này giờ là gì thì bất ngờ thấy ‘cảnh nóng’ hiện ra ngay trước mặt mình, cô ngượng quá lườm anh, “Sao anh lại down cái này?”

“Ờ thì, để chúng mình cùng học ít kỹ thuật mà.” Nói rồi Trần Kiều nắm chặt lấy tay cô.

Màn hình được phóng to ra, trên đó là hai tấm thân lồ lộ quấn lấy nhau, gợi tình đến mức khiến Trần Kiều không chịu nổi, bỏ nhào vào Cốc Tử, anh hôn tới tấp vào cổ cô giọng thỏn thức, “Quân Quân, Quân Quân, anh yêu em...”

Miệng hai người vẫn còn mùi dâu vừa ăn, máy tính bày ra trước mặt họ, Trần Kiều và Cốc Tử nằm dưới đất, anh hôn môi cô, hai tay áp lên mặt cô, “Quân Quân, em nhìn anh đây, được không?”

Cốc Tử từ từ mở hai mắt ra, tuy vẫn hơi mơ màng nhưng con ngươi lại sáng lên, còn có cả vài tia giận dữ, Trần Kiều véo cằm cô cười tinh nghịch, “Quân Quân...”

Cốc Tử không biết nói sao, cô muốn đẩy anh ra khỏi mình, “Ra kia đi, không em đánh chết anh.”

Mắt Trần Kiều lộ rõ vẻ thất vọng, “Quân Quân, em chiều anh đi mà, anh nhớ em...” Nói rồi tay anh lần vào dưới áo Cốc Tử, vân vê đôi gò bồng đảo của cô, đưa lời thách thức. Anh hài lòng khi cảm nhận được toàn thân cô

run lên, anh đưa tay vuốt dọc xuống thân dưới của cô, nhóm lên ngọn lửa đam mê trên khắp da thịt cô.

Cốc Tử đẩy anh ra, “Nhớ gì mà nhớ, ngày nào anh cũng kêu nhớ không thấy chán ư. Đi ra đi, em muốn xem chương trình giao thừa, lần trước anh quậy quá em đã không xem được rồi.”

“Chương trình đó có gì hay đâu, em muốn xem người ta nhảy hay hát nào, anh biết hết, trông anh còn đẹp trai hơn bọn họ nhiều, đúng không?” Anh kéo mặt cô đối diện mặt anh, môi anh hơi cong lên, ánh mắt ánh lên ngọn lửa mê hoặc, nụ hôn của anh trút từ tai cô trở xuống, rồi đến mũi, tới miệng, anh mơn trớn cô một lúc rồi mới bế cô đặt lên giường, từ từ cởi quần áo cho cô. Trong khi đó, Cốc Tử vẫn trừng mắt nhìn anh, “Anh đi ra đi, em muốn xem chương trình giao thừa...”

Niềm đam mê Trần Kiều dành cho Cốc Tử tăng lên bội phần trước những tiếng rên rỉ đầy kích thích phát ra từ máy tính, nghe Cốc Tử nói vậy anh liền cắn cô một nhát, Cốc Tử đau quá hừ một tiếng, “Giờ này rồi vẫn còn nghĩ chuyện này...” Trần Kiều chẳng biết bày mưu tính kế từ khi nào, anh nhanh chóng rút thắt lưng bằng bông trên áo ngủ của mình ra trói ngược hai tay cô về phía sau, Cốc Tử bất ngờ không kịp phản ứng lại, “Anh làm gì thế?”

“Anh tạo sự mới mẻ mà.”

“Anh là đồ xấu xa!”

Cốc Tử không biết Trần Kiều làm thế nào mà tay chân cô vừa mới đó mà giờ đã bị quán chặt lại, không sao cởi ra được, Trần Kiều bò lên người cô cười hì hì, “Quân Quân, em muốn anh làm gì với em?”

Cốc Tử co rúm người lại, khẽ đáp, “Anh đừng đối với em như những gì em đang nghĩ trong lòng, được không?”

Trần Kiều ép người mình vào người cô, không hiểu sao hôm nay anh lại thấy hưng phấn lạ thường, nghe cô nói vậy anh ghé sát bên tai cô thủ thỉ, “Dù trong lòng em có nghĩ thế nào thì anh vẫn đối xử với em theo cách của anh.”

“Tiểu Kiều cô nương, nàng đã làm tổn thương ta rồi, hôm nay lại đòi hỏi, thật đáng ghét quá đi!” Cốc Tử phản ứng yếu ớt.

“Cốc lão gia, hôm nay chúng ta đối tư thế khác đi, không đau đâu...”

“Chúng ta, chúng ta... cứ làm kiểu cũ tự nhiên là được rồi...” Cốc Tử đáp khẽ, cô biết giờ thì chẳng còn cách nào có thể ngăn cản được anh nữa rồi.

Sau khi kết thúc trận ‘đại chiến’, Trần Kiều kéo Cốc Tử vào trong lòng mình rồi nghiêm túc xem phim, anh chỉ tay vào màn hình cũng đang chiếu ‘cảnh nóng’ mà nói, “Em xem, họ tự nhiên vậy cơ mà!”

Cốc Tử tỏ mặt làm ngơ, “Thế thì anh vào trong đó mà làm với cô ta.”

Trần Kiều lại nói, “Em xem, anh làm tốt hơn anh ta phải không?”

Cốc Tử đỏ mặt, “Em đi ngủ đây, anh đừng nghĩ lung tung nữa.”

Trần Kiều cười ghẹo cô, “Quân Quân, anh lại bị kích thích rồi, không chịu nổi nữa, lại đây em...”

Cốc Tử mệt lắm rồi nhưng vẫn ngồi lên người anh đánh cho một trận.

Trần Kiều chịu đựng suốt năm năm liền, giờ cũng đã đến lúc được gần gũi người mà anh thương yêu, anh mãn nguyện vô cùng. Cốc Tử tuy phản kháng nhiều hơn tình nguyện nhưng Trần Kiều đòi hỏi quá nhiều, quá đỗi nhiệt tình, lại rất biết cách khơi gợi nên hầu như lần nào anh cũng đạt được mục đích.

Trần Kiều thậm chí còn bảo cô, “Em xem, tuổi của em giờ là vừa đẹp. Em đang cần chuyện đó, anh cũng đang độ tuổi hưng phấn nên cũng cần nhiều. Thực ra chúng ta đều cần lẫn nhau, có gì phải ngại đâu em.”

Cốc Tử sau một hồi ngượng ngịu nghe Trần Kiều nói thế thì phụng phịu, “Anh có phải là em đâu, anh hiểu cái khi gì...”

“Nhưng anh vừa chạm vào là em đã có cảm giác rồi...” Trần Kiều láu lỉnh tổ giác cô.

Cốc Tử quay ra đánh tới tấp vào người anh, “Khôn kiếp, chắc dạo này anh thèm đòn lắm.”

Sau mấy ngày đầu năm thì Dục Dục cũng được đón về nhà, Cốc Tử thấy túi nào túi nấy của thằng bé đầy ắp tiền lì xì thì chóng hết cả mặt. Đúng như Trần Kiều nói, bằng nguyên cả năm tiền lương của cô, mà chính xác ra thì còn nhiều hơn là khác. Dục Dục đắc ý nói với mẹ, “Mẹ, con mang về nhiều tiền như vậy sang năm mẹ không cần phải đi làm nữa, phải không?”

Cốc Tử cười rồi xoa đầu con, cô đưa cho thằng bé mấy đồng bỏ lộn rồi đưa cả số còn lại cho Trần Kiều, “Anh mang về gửi lại ông bà đi, cầm thế này sao được?”

Trần Kiều không nghe, anh bảo, “Làm thế sao được? Giờ nhà mình có mỗi mình Dục Dục, tiền này ông bà cho thì cứ giữ lấy. Em không biết

chứ, dù gì ông bà đi mừng tuổi người ta cũng không ít đâu, giờ coi như mới thu lại được, haha... Anh vui quá, tiền nhà mình cũng đâu thể để chảy ra ngoài mãi được.”

Cốc Tử lắc đầu, “Đúng là em chịu anh rồi! Thôi được rồi, mai tới nhà anh đi, đăng kí xong mình vẫn chưa chính thức qua thăm hai ông bà. Xong rồi thì qua nhà em, Tết em vẫn chưa về nhà gì cả, thật đúng là đứa con bất hiếu...haiz”

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì vui mừng chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên, anh bước tới ôm cô vào lòng rồi hôn một cái rở kêu, “Bà xã thật chu đáo, ngày nào cũng ở bên cạnh anh.”

Cốc Tử lườm yêu anh rồi bảo, “Tiểu Kiều cô nương, là lão gia sợ nàng đến Tết không nơi nương tựa lại bị người ta bán vào lầu xanh.”

“Em nghiên cái tên đó rồi phải không?” Nói rồi Trần Kiều đẩy Cốc Tử ngã ra sô-pha, rồi tiếp đó Dục Dục được chứng kiến một màn ẩu đả giữa hai ba mẹ nó, thằng bé đúng là có khiếu cổ vũ. Khi hai người nện nhau một trận mệt đến không thở ra hơi thì miệng nó vẫn còn hô hào khoái chí, “Yeah, yeah, tiếp tục đi, tiếp tục đi...”

Cốc Tử gọi thằng bé lại, “Dục Dục, lại đây, để mẹ đánh cho một trận.”

Mùng ba Tết, Trần Kiều đưa Cốc Tử về nhà, Cốc Tử dừng lại ở siêu thị mua rất nhiều đồ để biếu ba mẹ chồng. Ấn tượng lần đầu tiên đến nhà gặp ba Trần Kiều không suôn sẻ khiến cô đến giờ vẫn hơi gượng gạo, Trần Kiều hiểu rõ tâm tư ấy của cô thì trấn an, “Em đừng lo, lần trước anh đã vì em mà bỏ nhà ra đi, ba anh còn mất đi mấy chú cá vàng thân yêu... nên anh chắc chắn lần này ông biết mình phải làm gì. Nếu không, chúng ta lại tiêu

diệt lũ cá vàng của ông, hì hì, với cả giờ em đã là con dâu nhà họ Trần rồi còn gì, vào đi nào.”

“Em...” Cốc Tử so vai, rồi cô hít một hơi thật sâu, “Ngay cả Tiểu Kiều cô nương còn bại trận dưới tay ta thì ông nội Dục Dục chắc chắn không phải đối thủ của ta...”

Trần Kiều nghe Cốc Tử nói vậy thì ‘bó tay toàn tập’.

Nhưng vào nhà rồi mới thấy sự lo lắng của Cốc Tử có phần thừa thãi, chắc bởi do cô đã nghĩ nhiều quá, ánh mắt của hai ông bà nhìn cô đầy hiền hậu, điều đó lại càng rõ ràng hơn khi họ hướng mắt về phía Dục Dục. Ba Trần Kiều tuy không nói lời xin lỗi nhưng ông chào cô rất nhẹ nhàng, rồi hỏi thăm xem Trần Kiều có đối xử tốt với cô không, cô luôn miệng vâng dạ. Trần Kiều thấy thế thì bước tới, đắc ý vô cùng, “Tiểu Quân cũng đối xử tốt với con lắm, buổi sáng mang đồ ăn tới phòng cho con, buổi tối lại giặt quần áo cho con, lại còn...”

Anh chưa kịp nói hết câu thì tay ba anh đã đập cái đóp lên đầu anh, ông nghiêm giọng, “Hư đồn, con lấy vợ hay lấy bảo mẫu thế hả?” Xong ông quay sang Cốc Tử nhẹ nhàng, “Tiểu Quân, con cứ mặc kệ nó. Nếu nó còn dám sai khiến con này kia, cứ cho nó nhin đói hai ba hôm luôn, còn nếu nó bắt nạt con thì phải nói ngay với ba, ba sẽ cho nó một trận.”

“Vâng ạ, con cảm ơn ba.” Cốc Tử cảm ơn ông xong trong lòng bỗng nhiên thấy ấm áp vô cùng, cuối cùng thì cô cũng chinh phục được ông, ba Trần Kiều thấy ‘con dâu’ cười thì cũng cười theo, rồi tự thấy hơi ngượng, ông quay sang chơi cùng Dục Dục. Trần Kiều kéo Cốc Tử lại sát mình nói khẽ, “Em xem, có chuyện gì đâu, anh đã nhận tội hết cho em rồi nhé...”

“Ồ, thật thế ư?”

“Hôm qua, em không muốn làm đồ ăn sáng, anh là người đi mua về, em còn nói mùa đông nước lạnh không chịu giặt quần áo, anh cũng là người phải giặt, rồi rác cũng là anh đi đổ...”

“Tiểu Kiều cô nương, còn tính toán thế thì từ sau đừng có hòng mong ta làm cơm cho ăn nhé.”

“Anh nói cho em biết, anh ghét món cà, không được nấu món đó cho anh nữa, nghe không?”

“Vậy sau này anh đừng ăn gì nữa.”

Hai người đấu võ mồm với nhau một lúc bất chợt Trần Kiều lại cười hì hì rồi với tay Cốc Tử nắm gọn trong tay mình, anh chơi bóng rổ nên lòng bàn tay lớn, còn tay cô lúc nào cũng lạnh, anh ủ ấm cho cô bằng bàn tay ấm nóng của mình, “Thế này có phải tốt không?”

“Ừm, tuyệt lắm.” Cốc Tử gật đầu cười sung sướng.

Sau đó, cả nhà vui vẻ vào phòng dùng bữa trưa, buổi chiều Trần Kiều đưa Cốc Tử đi thăm họ hàng, gặp ai Cốc Tử cũng tươi cười chào hỏi đến mỗi cả miệng. Họ hàng bên nhà Trần Kiều có vẻ đều đã nghe qua chuyện, với Trần Kiều, anh mất chút thể diện với họ cũng chẳng sao, nhưng danh tiếng của Cốc Tử tuyệt nhiên không thể xấu được. Mọi người ai cũng nghĩ Trần Kiều làm chuyện bậy bạ nên lại càng thương Cốc Tử nhiều hơn khiến cô có phần ngượng ngịu, cô không thích chuyện cũ bị nhắc lại nên cứ hể ai động tới chuyện đó là cô gạt ngay đi. Nhưng dù gì đây cũng là người thân của Trần Kiều, họ luôn muốn tốt cho anh nên luôn miệng dặn Cốc Tử chăm sóc anh thật tốt, đừng ghi hận năm xưa nữa. Cốc Tử nghe vậy thấy không vui, trên đường về cô đánh anh thùm thụp, “Mấy chuyện đó anh thấy hay ho lắm hay sao mà tuyên truyền khắp nơi vậy, hả?”

Trần Kiều không biết giải thích sao với cô, anh cố tình phóng đại sai lầm của mình lên như vậy cốt để cho Cốc Tử ở vị thế người bao dung, độ lượng chứ không hề có ý gì khác, giờ thấy cô giận thế thì cũng đành làm bộ hối lỗi, quay sang nhận sai liên hồi.

Đối với Cốc Tử, đó quả là vết sẹo còn lại từ quá khứ, tuy miệng nói là bỏ qua nhưng cứ nhắc tới thì vẫn thấy không vui, cô không thêm để ý tới anh nữa, mãi khi gần hết quãng đường về nhà mới nói, “Từ sau anh đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Nhắc mãi, chẳng ai cảm thấy thoải mái được.”

Trần Kiều áy náy, anh đã gây ra chuyện này, cho dù bao năm nữa trôi qua, anh vẫn là người có tội. Thấy cô đã bớt giận anh mới kéo tay cô, “Em đừng giận mà, Cốc Tử, đừng giận anh, giờ mình là vợ chồng rồi...”

“Không, chỉ là quan hệ nam nữ thuần khiết thôi.” Cốc Tử hừ một tiếng.

Trần Kiều im bặt không biết nói gì hơn.

Cốc Tử nói tiếp, “Anh cưỡng bức em một cách thuần khiết, em cũng chiếm đoạt anh một cách trong sáng, sự việc chính là như vậy.”

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì phì cười, khuôn mặt tuấn tú của anh mau chóng dần ra. Anh lái xe về đón Dược Dược, lúc rời đi bà Trần còn gửi thêm rất nhiều đồ ăn cho Cốc Tử, “Cái này cho con, cái này cho Dược Dược, cái này cho mẹ gửi biếu ông bà thông gia, còn kia là loại trà mà Trần Kiều thích, còn...”

“Mẹ, mẹ cho chúng con nhiều đồ quá.” Cốc Tử ái ngại nhìn đồng quà ‘mẹ chồng’ cô đã cất công chuẩn bị.

“Con nhận đi, người một nhà rồi, đừng ngại.” Ba Trần Kiều bảo rồi quay sang nhìn Trần Kiều, “Con nhận cho Tiểu Quân đi, mang hết về.”

Cốc Tử không từ chối được thì đành nhận cả, biết bao nhiêu là đồ, nào là sô-cô-la loại hảo hạng những cả ngàn đồng một cân, rồi thì bánh kem, tổ yến, cà phê, mỹ phẩm, cũng toàn của những thương hiệu cao cấp đắt tiền. Cốc Tử chẳng biết nói sao, có lẽ mẹ anh nghĩ bình thường cô tiết kiệm chi tiêu, không dám dùng những đồ này, nghĩ tới đây cô lại thấy may, may mà anh không ở cùng bố mẹ, chứ nếu ở cùng thì không biết cô sẽ còn khó xử thế nào. Cuộc sống của giới thượng lưu cô cũng không hiểu gì, có khi lúc ngồi ăn cơm cô ngồi sai tư thế cũng chưa biết chừng.

Trần Kiều thì không khách sáo gì, ba mẹ cho bao nhiêu đồ anh nhận hết, sắp đặt mọi thứ lên xe xong, đưa tay vẫy chào họ, Cốc Tử cũng lễ phép chào tạm biệt, “Ba mẹ, chúng con xin phép về đây ạ. Dạo Dạo chào ông bà đi con.”

“Con chào ông nội, bà nội.” Dạo Dạo vẫy tay với ông bà Trần rồi theo Cốc Tử bước vào xe.

Hôm sau, Trần Kiều và Cốc Tử đem rất nhiều đồ về thăm ông bà ngoại. Ba mẹ Cốc Tử vui mừng ra mặt, ba Cốc Tử đã chấp nhận anh nên thái độ với anh cũng tốt hơn rất nhiều. Cốc Tử muốn ở lại vài hôm, Trần Kiều gật đầu đồng ý chiều theo cô không hề do dự. Sang đến sáng ngày thứ ba, Cốc Tử đang ngủ thì Trần Kiều một mực gọi cô dậy, “Em mau dậy đi, mình đi hẹn hò.”

“Hẹn hò gì, em đang buồn ngủ đây, ra chỗ khác chơi đi.” Cốc Tử trở người tiếp tục ngủ, Trần Kiều lay cô mãi mà không được đành nằm một bên chờ cô dậy. Cốc Tử ngủ tới hơn mười một giờ mới chịu mở mắt, Trần Kiều thấy cô tỉnh thì lập tức xịu mặt xuống, “Em không nhớ hôm nay là ngày lễ tình nhân sao?”

Cốc Tử mặt mày tỉnh bơ sau một giấc ngủ đầy, vừa ngáp vừa vươn vai khoan khoái hỏi lại, “Lẽ tình nhân là gì?”

Trần Kiều ỉu xiu, anh chạy ra góc phòng lấy bó hoa đến đưa trước mặt cô rồi lạnh lùng đáp, “Là cái này.”

“Ôi, em cảm ơn.” Cốc Tử cười sung sướng rồi ôm lấy bó hoa hít hà.

Trần Kiều đưa tay ra trước mặt cô, “Thế quà của anh đâu?”

Cốc Tử kéo lấy tay anh rồi hôn chụt một cái rồi kêu vào lòng bàn tay anh, “Đây”.

“Chỉ có thế thôi á?” Trần Kiều tròn tròn mắt ngạc nhiên.

“Tiểu Kiều cô nương, nụ hôn của lão gia đáng giá lắm đấy.” Nói rồi Cốc Tử bò dậy khỏi giường định vào nhà vệ sinh nhưng Trần Kiều đã lập tức ôm lấy cô từ đằng sau lưng, “Lão gia lạnh lùng với thiếp quá, bảo sao bao nhiêu năm nay chẳng có nàng nào chịu ở bên cạnh lão gia cả.”

“Xì, không thế thì làm gì tới lượt Tiểu Kiều cô nương được hầu hạ cho ta chứ? Nói cho nàng biết, có rất nhiều người theo đuổi ta, nhưng ta không thèm đó.”

“Thế thì có gì đáng khoe, như ta đây cũng có cả đàn ông theo đuổi đó, xí.”

Cốc Tử nghe thấy câu ‘cũng có đàn ông theo đuổi’ liền tròn tròn mắt, cô quay người lại đá cho anh một cái, “Ai?”

“Một người đàn ông.” Trần Kiều hạ giọng, càng làm ra vẻ bí mật.

Cốc Tử đứng dậy vào nhà vệ sinh, rửa mặt chải đầu xong cô kéo tay Trần Kiều, “Tiểu Kiều cô nương, hôm nay nàng có kế hoạch gì nào, chúng mình đi hẹn hò thôi...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì anh đã ngắt lời, “Làm gì còn hẹn hò gì nữa? Anh hủy hết rồi.”

“Đồ ngốc, sao cứ phải tới mấy quán ăn sang trọng làm gì, chúng ta đi lang thang bên ngoài cũng được chứ sao?” Cô vừa nói vừa trừng mắt nhìn anh.

Nói rồi cô kéo anh lại chọn đồ để thay, còn tự tay thắt cà vạt cho Trần Kiều rồi kéo tay anh ra phố cùng mình.

Ngày lễ nên phố xá rất nhộn nhịp, từng đôi từng đôi tình nhân khoác tay nhau qua lại, già có, trẻ có. Hai người họ vào cùng đám đông, Cốc Tử chỉ tay về phía một người đàn ông, “Trần Kiều, anh xem, em rất thích kiểu đàn ông như vậy. Nếu giờ chưa có anh em chắc chắn sẽ xin số điện thoại của ông ấy.”

Trần Kiều nhìn theo hướng chỉ tay của Cốc Tử, chỉ thấy người đàn ông đó ngoài già hơn mình ra thì chẳng nhận thấy điểm gì hơn anh cả. Anh kéo lấy Cốc Tử để cô sát vào mình thêm chút nữa rồi véo một cái, “Em dám, em mà dám lăng nhăng thì chết với anh.”

Rồi anh chậm rãi bảo, “Nếu thích, phải thích người nào thực sự hơn anh kia.”

“Xì” Cốc Tử hừ một tiếng, “Em thích đàn ông dừ dừ một chút, chỉ cần có chút tuổi tác, em dễ bị thích ngay. Chẹp, nhóc con, em còn ít tuổi hơn cả chị.”

Trần Kiều bất ngờ quay sang hôn cô, “Hôn nhau giữa đường cũng là công việc đòi hỏi thể lực!” Rồi anh lại cười hì hì, “Anh thắng rồi, em gọi anh là anh đi.”

“Đồ trẻ con.” Cốc Tử lườm anh, má cô đỏ bừng lên, cô nhanh chân bước về phía trước.

Trần Kiều đột nhiên lại như nghĩ ra điều gì đó, anh chạy như bay vào siêu thị mua một thanh sô-cô-la. Anh đã hủy cuộc hẹn hò ngày lễ tình nhân nhưng lúc này đây cô vẫn ở đây, khiến những ‘hạt nhân lạnh mạn’ trong anh sống dậy, anh bóc lớp giấy bạc đưa cô cắn một miếng, rồi mình cắn một miếng, thấy cô nhai miếng sô-cô-la ngon lành anh thấy lòng mình ấm áp lạ thường. Trước giờ Trần Kiều vốn kĩ tính trong ăn uống, bao nhiêu năm nay nào chịu để người nào ăn cùng với anh cái gì, duy chỉ có một mình cô là anh chịu chia sẻ. Anh hạnh phúc ôm cô vào lòng rồi lại dịu dàng đặt nụ hôn lên môi cô.

Một lễ tình nhân đã nhẹ nhàng trôi qua đầy dư vị và yêu thương như vậy.

Trước khi ngủ, Cốc Tử vừa nằm vừa nhắm nháp lại hương vị ngọt ngào hạnh phúc của ngày hôm nay. Chỉ những điều đơn giản thế thôi từ anh cũng đủ khiến cô cảm thấy giờ anh đã không còn là nhóc con nhút nhát ngày nào nữa, mà đã ra dáng một người đàn ông lãng mạn lịch thiệp, nếu không phải vì anh đã bị kìm kẹp trong tay cô thì chắc chắn sẽ là một công tử phong lưu, bởi lẽ anh thực sự biết cách khiến phụ nữ bên mình vui vẻ.

Sau Tết, Cốc Tử đi làm trở lại. Trần Kiều vừa đi làm vừa chuẩn bị hôn lễ, công việc bận ngập đầu. Thấy anh bận bịu như vậy nhưng có nhiều việc cô lại chẳng thể tự tay giúp anh được nên càng thương anh hơn, chỉ biết ở bên sốt sắng, lo nấu từng bữa cơm ngon cho anh. Nhiều hôm quá nửa đêm

Trần Kiều mới về đến nhà, chỉ kịp rửa ráy qua loa là lên giường đi ngủ ngay. Một sáng anh tỉnh dậy, nét mặt hốc hác quay sang phía Cốc Tử, “Tiểu Quân, dạo này anh bận quá không dành nhiều thời gian chăm lo cho em được, anh xin lỗi.”

“Không sao mà, yên tâm đi, em cũng có nhu cầu quá nhiều đâu.” Nói rồi cô cười hì hì, rồi lại vuốt ve khuôn mặt anh, “Anh gầy đi nhiều đấy, lát em làm món gì cho anh ăn nhé.”

Cốc Tử hầm món canh bổ dưỡng cho Trần Kiều, anh sì sụp húp một hơi rõ dài rồi khen lấy khen để, rồi lại lấy có một mình mình ăn không hết, đòi cô ăn cùng. Cốc Tử cầm thìa ngồi bên cạnh cùng ăn với anh, nhìn vào rất giống như những đôi vợ chồng tâm đầu ý hợp, Cốc Tử hỏi anh, “Dạo này bận vậy sao anh?”

“Ừ, bận lắm em. Buổi chiều sửa nhà em chạy qua coi giúp anh, hôm nay việc ở công ty nhiều quá, chắc anh không đi được.”

“Vâng” Cốc Tử dọn bát đĩa rồi đẩy anh, “Anh nằm ngủ thêm chút đi.”

“Ừ.” Trần Kiều trở mình cười hì hì, anh giả vờ đáng thương một chút, Cốc Tử dịu dàng với anh quá, định bụng buổi trưa đền bù cho cô một chút nhưng thực là giờ đây anh quá mệt, lát còn có việc phải đi sợ không kịp giờ. Đàn ông mà, gan to tay trời, vào những lúc nước sôi lửa bỏng như vậy nhưng trong lòng vẫn có thể luyến lưu đến chuyện đó.

Sau lần tới thăm Trần Kiều ốm lần trước, hôm nay Cốc Tử mới đến căn hộ riêng của Trần Kiều. Hiện giờ nhà đã được sửa lại phần nhiều, Trần Kiều đã cho thay hết rèm mới, đồ đạc nội thất trong nhà và nhà bếp cũng được đổi toàn bộ, đang thi công lại, Trần Kiều muốn Cốc Tử tới xem xem còn cần bổ sung thêm gì nữa không. Cốc Tử ở đó xem xét một vòng, lúc quay về nhà đã hơn sáu giờ tối, cô vòng qua đón Dược Dược lúc này đang chu

mở giận dữ vì phải chờ lâu, rồi về nhà nấu cơm đợi Trần Kiều về. Trần Kiều về đến nhà chắc đã đói ngấu nên ăn liền hai bát cơm đầy rồi ra sô-pha ngồi nhắm mắt định thần.

Sang năm mới Trần Kiều và Dục Dục đã móc tay thỏa thuận được việc để Dục Dục ngủ một mình. Trẻ con rồi cũng sớm đến lúc trưởng thành, chỉ thêm một nửa kỳ học nữa là Dục Dục lên lớp lớn, sang năm đã chuẩn bị vào tiểu học rồi.

Buổi tối, Trần Kiều kéo tay Cốc Tử, “Món canh của em sáng nay thật là bổ dưỡng, thế nên bây giờ anh rất muốn làm chuyện đó... anh cảm thấy sinh lực tràn trề...”

“Anh tự làm một mình đi, nhờ món canh đó em cũng tràn trề rồi.” Cốc Tử ngúng nguẩy trả lời.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Ồ...”

Thấy điệu bộ ngờ ngác của Trần Kiều như vậy, cô thản nhiên nhún vai, “Hôm nay đến ngày đèn đỏ rồi, em xin lỗi nha...” Nói rồi cô đưa tay che miệng ngáp ngủ, lại bảo anh, “Thực ra thì, có lẽ là, em cũng rất muốn.”

Trần Kiều như chỉ đợi có thế, lập tức bò lên người cô, hôn tới tấp lên cổ cô, gương mặt phụng phịu, “Em lừa anh...” Nụ hôn của anh dồn lại cả trên cổ cô, “Em lừa anh... Em toàn lừa anh thôi...”

“Đừng, mai em mặc áo cổ thấp, em còn phải đi làm đấy.” Cô đẩy anh ra. Trần Kiều không chịu cứ quanh quẩn bên cô, nhìn cô như con thú đói mồi, “Anh không chịu được thật mà.”

“Anh tự làm đi.”

Trần Kiều kéo tay cô lại, “Anh thích em làm cho anh cơ... Tay em vừa mềm lại vừa ấm áp...”

“Haiz...”

“Dùng miệng cũng được em...”

“Được rồi được rồi, nằm xuống.” Cốc Tử bị anh làm phiền đến mức không chịu nổi thì đưa tay ra nắm lấy giúp anh rồi hỏi, giọng có vẻ vẫn ngượng ngịu, “Thế này phải không?”

“Ừ...” Giọng anh trầm xuống, “Nhanh lên em...”

“Mỗi tay quá...”

“Sắp rồi em, sắp rồi! Quân Quân yêu quý của anh, bảo bối của anh đang hưởng thụ, ừ...ừ...” Giọng Trần Kiều trở nên gấp gáp, hơi thở hỗn hển, làn da trắng của anh dần chuyển sang màu đỏ. Sau đó Trần Kiều chậm rãi thở, anh thỏa mãn rồi quay sang hôn cô.

Cốc Tử vào nhà vệ sinh rửa tay, trở ra cô đưa tay tắt đèn nhưng Trần Kiều không cho, “Đừng mà, anh thích để đèn ngủ.”

“Hai hôm trước em đã để đèn theo ý anh rồi, hôm nay không được.” Cô tức giận đập cho anh một cái, hai người suốt ngày chạnh chọc nhau về việc để đèn hay tắt đèn khi ngủ. Mấy hôm đầu Trần Kiều giả bộ nhượng bộ, đồng ý tắt đèn theo cô, nhưng mấy hôm nay Cốc Tử thấy anh mỗi mệt, cô chiều theo anh, được đến hôm nay thì mâu thuẫn lại tiếp tục. Sau một lúc đấu võ mồm thì mỗi bên thủ một chiếc gối để đánh bên kia, ban đầu Trần Kiều chỉ định vui đùa nhưng sau đó thấy cô thở mạnh thì biết cô giận nên lại quay sang nựng cô, chủ động đưa tay tắt phụt đèn, “Mình đừng cãi nhau nữa, được không em?”

Cốc Tử quay lưng vào anh không thềm nói chuyện, mặt cô xỉ xuống, trong lòng âm ứ vô cùng, cô vừa giúp anh giải quyết vấn đề sinh lý, thế mà quay đi quay lại anh đã lấy oán báo ơn, thật không thể chịu nổi! Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không nhường nhịn, Cốc Tử càng nghĩ càng bức bối, nghĩ bụng không thềm chung sống với anh nữa cho bỏ ghét. Trần Kiều biết

cô đang nghĩ vậy thì có lẽ anh sẽ chẳng suy nghĩ mà quỳ sụp xuống xin tha, có điều lúc này anh chỉ đơn giản nghĩ chắc cô đang giận, đến ngày mai mọi việc sẽ ổn ngay. Thế nhưng sáng hôm sau, Cốc Tử vẫn không thèm để ý tới anh, lúc cô đang trong nhà vệ sinh thì anh tự ý đẩy cửa đi vào rồi lấy tay quạt quạt mũi, “Thúi quá!”

Cốc Tử xấu hổ, nhưng chẳng lẽ lại không đi nữa, cô cứ ngồi lì đó, mãi không đi tiếp được. Mặt cô không biểu cảm, hai mắt trợn trừng, cứ tiếp tục thế này cô sẽ bị táo bón mất.

Trần Kiều tới trước mặt cô, “Haiz, Quân Quân, em nữ lòng nào giận anh thật ư? Anh nhận sai rồi không được sao?”

“Xì.”

“Em tha lỗi cho anh đi mà, để anh còn đi làm.”

“Hừ”

“Không là anh chụp ảnh đó.” Trần Kiều nói rồi cười hì hì.

“Đồ bất lịch sự, đồ vô lại, đồ đáng chết...” Cốc Tử mắng một thôi một hồi nhưng thấy Trần Kiều định lấy điện thoại ra thật thì vội vàng xua tay, “Thôi được rồi, thì cho qua, nhưng từ sau không được để đèn khi ngủ, nếu không em cho anh ngủ riêng đó.”

“Ừ ừ.” Trần Kiều ngoan ngoãn gật đầu lia lịa rồi lùi lại một bước, “Anh cũng muốn đi, em nhanh một chút được không? Dạo này em táo bón à? Để chiều anh mua chuối cho em nhé!”

“Cút đi!”

Tuy buổi sáng Cốc Tử đã nói đồng ý bỏ qua chuyện đêm qua nhưng Trần Kiều vẫn không dám chắc cô có tha cho anh thật hay không nên cả ngày vẫn lo lắng không yên. Tan sở, việc đầu tiên anh làm là chạy đi mua một nải chuối, thêm ít mật ong tốt về để nịnh cô. Về đến nhà đã thấy cô dọn sẵn cơm ngon canh ngọt đợi mình, Trần Kiều xúc động vô cùng, anh chạy tới ôm cô vào lòng. Về phần Cốc Tử, thấy anh mất công đi mua rồi mang về mấy đồ kia lại thấy ngượng ngùng, mặt đỏ như lên như gấc.

Trần Kiều giúp Dục Dục làm xong bài tập rồi cùng con xem phim hoạt hình một lúc, sau đó mới đưa con về phòng ngủ. Xong xuôi anh về phòng mình ôm Cốc Tử nói chuyện, vừa mới ngọt ngào được đôi chút thì Cốc Tử nói phải đi viết bài khiến anh mất hứng, tỏ vẻ không vui ra mặt, “Em đừng viết nữa có được không, ngày nào cũng viết thế mệt chết đi mà chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.”

“Em viết không phải vì tiền, mà vì em thích viết. Em thích, anh có hiểu không?” Cốc Tử nghe rồi cười cự lại.

“Này, em có biết hay không, nếu sau này nhà nước để ý tới thất chặt tiểu thuyết dạng này, em sẽ bị nhốt vào tù, đến lúc đó, anh không có mặt mũi nào đi xin cho em đâu đấy.”

“Xì, thế thì cứ để người ta nhốt em đi!” Cốc Tử hừ một tiếng, thấy Trần Kiều không nói gì lại tiếp lời, “Mà em cũng viết cả những chuyện tình yêu thuần khiết nữa cơ mà, sao anh không tính? Còn cả dịch tác phẩm kinh điển nước ngoài nữa, anh có biết không?”

“Hừ.” Trần Kiều hậm hực, “Em viết vát vả cả năm cũng không bằng anh kiếm một ngày, mà văn của em lại rất bình thường, rất phổ thông...”

Cốc Tử thấy có người khinh rẻ việc cô làm thì không vui, cô giận dữ gào vào mặt anh, “Cút đi.”

Không hiểu sao tối nay Cốc Tử lại rất có cảm hứng viết, cô ngồi dán mắt vào màn hình máy tính, tay gõ bàn phím lạch cạch mãi không thôi. Tám giờ Trần Kiều đã ngồi trên giường chờ cô, tới mười giờ, rồi mười một giờ vẫn chưa thấy cô có ý định tắt máy lên giường đi ngủ thì cất tiếng giục giã, Cốc Tử nghe nhưng chỉ âm ừ đáp lại, “Sắp xong rồi, em sắp xong rồi đây.”

Nhưng mãi tới mười hai giờ mà Cốc Tử vẫn lạch cạch chưa xong, Trần Kiều không chịu được nữa, anh cầm cái gối ném vèo về phía cô, Cốc Tử giật mình, cô giận dữ quay lại nhìn anh trừng trừng, “Anh làm cái gì thế?”

“Lên giường đi ngủ mau.” Trần Kiều làm bộ chu miệng nũng nịu.

“Sắp xong thật rồi mà.” Cốc Tử liếc nhìn đồng hồ thấy cũng đã muộn thật, cô nhanh chóng xuống giường.

“Không được!” Trần Kiều như được thể, ngồi nhồm dậy, uy hiếp, “Cho em hai lựa chọn, một là tự lưu lại rồi tắt máy tính, hai là anh rút điện ra.”

Cốc Tử liếc mắt nhìn anh, “Anh giỏi lắm!” Nói rồi cô bỏ máy tính đẩy đi rửa ráy mặt mũi, vừa quay đi thì Trần Kiều đã chạy ra ngồi chơi bài. Đến lúc cô quay lại thì anh không sao ngưng lại được, chơi hết ván này tới ván khác, đến lượt Cốc Tử giục anh không được, cô bất ngờ giơ tay rút phích cái phích cắm ở ổ điện ra.

Trần Kiều đang chơi hay, bỗng thấy màn hình máy tính đột nhiên đen ngòm thì tròn xoe mắt, anh bám lấy váy ngủ của cô mè nheo, giọng điệu rất tủi thân, “Em bắt nạt anh.”

“Em thích bắt nạt anh đấy.” Cốc Tử hừ một tiếng rồi quay người bò lên giường, Trần Kiều vẫn ở nguyên đó sục sục, “Em xấu tính quá, mình làm mãi thì không sao, còn người khác làm thì thị uy ăn hiếp.”

“Ôi buồn ngủ quá, mai còn phải đi làm nữa chứ.” Cốc Tử như chẳng để ý đến lời khiêu khích của Trần Kiều, cô lấy tay che miệng đang ngáp dài ra của mình.

Trần Kiều bò lên giường cắn vào cổ cô, “Em tưởng mình em phải đi làm hả, anh cũng phải đi làm chứ bộ. Em hành hạ anh cả tối chắc chắn mai anh sẽ không ra khỏi giường được, em phải đền cho anh.”

Cốc Tử quay người sang bên kia không thèm để ý tới anh, nhưng thấy anh cứ ngo nguậy không chịu nằm yên, còn thúc cả vào người cô, cô thấy khó chịu liền bảo, “Chúng ta ngủ riêng chỗ đi.”

“Còn lâu, ngủ riêng chỗ sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình cảm vợ chồng đấy.” Rồi đột nhiên Trần Kiều không nói gì nữa, anh ra khỏi giường lấy giấy bút hí hoáy viết bản cam kết rồi đem lại giơ ra trước mặt Cốc Tử, “Ký vào đây cho anh.”

“Sau mười một giờ phải lên giường đi ngủ! Cốc Tử muộn một phút sẽ bị phạt một trăm đồng, Trần Kiều muộn một phút sẽ bị phạt một nghìn đồng.”

Cốc Tử xem bản cam kết hồi lâu, cô hừ một tiếng rồi thẳng tay ký cái xoẹt, Trần Kiều còn ghi cả ngày tháng vào bản cam kết rồi thản nhiên bảo Cốc Tử, giọng đắc thắng, “Em nợ anh bảy nghìn đồng.”

Cốc Tử giơ chân đạp anh xuống đất, “Anh ngồi đấy mà mơ! Vậy thì anh còn nợ em một vạn đồng đó! Sau đó, ai là người ngồi chơi tiếp hả, đúng thật là, anh phải bồi thường phí hao tổn máy tính cho em.”

Trần Kiều không cãi lại được với miệng lưỡi của Cốc Tử, anh ngồi dưới đất phụng phịu, âm ức nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng, “Được lắm, được lắm,

em giỏi đấy, giờ anh đang ở nhờ nên không thể không nhường em, đợi sau này anh sẽ xử em cả thể.”

Cốc Tử lại giơ chân đạp đạp, Trần Kiều nhanh như cắt tóm lấy chân cô cắn một miếng, “Không được đá anh nghe chưa, đi ngủ đi, Quân Quân, anh mệt lắm rồi, mấy hôm nữa đùa với em sau.”

“Thật là, không biết ai đang đùa với ai, anh thật là, xì...”

Sau giấc ngủ đó thì hai người làm hòa với nhau như không có chuyện gì xảy ra. Ba ngày sau, Cốc Tử lại phải xin nghỉ phép một tuần vì cũng đến ngày hôn lễ của cô. Bố mẹ Cốc Tử muốn cô về sớm vì trước ngày tổ chức không nên gặp mặt, Cốc Tử biết điều đó thì bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, cô không thể nào tưởng tượng nổi chuyện tưởng như đơn giản đó lại khiến cô suy nghĩ vậy. Bình thường hai người đấu võ mồm với nhau cả buổi vì mấy chuyện cỏn con, những lúc ấy cô chỉ trách anh trước đó ngụy trang khéo quá, khiến cô không nhận ra được con người thật của anh, giờ anh không còn nhìn cô như trước khi cưới nữa, muốn nhìn là nhìn, mà muốn nổi giận là nổi giận được ngay, nhưng giờ phải về nhà, cả ngày không thấy anh khiến cô râm rứt khôn nguôi. Cô nhớ anh, rất nhớ.

Hơn nữa, trước kia Trần Kiều lúc nào cũng sẵn sàng quỳ trước mặt cô xin tha lỗi, mỗi lần như thế cô lại cảm thấy con người anh chẳng có tí khí chất gì, còn giờ, thấy được bản lĩnh của anh, cô biết anh có thừa khả năng trấn áp được bản thân thì lại rất trân trọng anh. Những lúc anh ngoan ngoãn nhận lỗi trước cô chẳng qua là nhường nhịn cô, tự thích bị đày đọa đấy thôi.

Cốc Tử nghĩ miên man một lúc rồi bắt chợt thở dài, hôm nay và mấy hôm tới sẽ không được thức khuya quá kéo tới ngày tổ chức hôn lễ mất thâm quầng ra thì không ổn chút nào. Mấy hôm nay cô cũng bận bịu đi làm đẹp, đi spa, còn tìm gặp mấy người nhờ làm phù dâu.

Mấy hôm nay, Trần Kiều cũng bận tối tăm mặt mũi, bên nhà anh lể nghi nhiều, Cốc Tử bảo mấy chuyện lật vặt, lằng nhằng bên nhà anh anh tự lo, thế nên chỉ buổi tối Trần Kiều mới có chút thời gian rảnh rỗi để gọi điện cho cô, “Tiểu Quân, anh nhớ em quá.”

“Ừ.”

“Em có nhớ anh không?”

“...”

“Có nhớ anh không hả?”

“Ừm”

“Có nhớ không hả em?”

“Có”

Cốc Tử chỉ nói một từ đó rồi bối rối ngượng ngùng, bên cạnh anh lâu như thế rồi nhưng cô chưa bao giờ nói cho anh biết suy nghĩ, tình cảm thực của mình.

Rất lâu sau bên kia mới có một tiếng, “Yeah”, “Anh vui lắm, à còn nhóc con Được Được, hôm nay được anh Cố dẫn sang bên đó chơi rồi.”

“Vâng, không sao đâu, đều là người trong nhà cả, nhưng Tiểu Tiểu đang có bầu, anh nhắc con đừng làm phiền phức nhiều.” Im lặng thêm một lúc Cốc Tử mới nói tiếp, “Buổi tối ra ngoài anh nhớ mặc thêm áo ấm nhé.”

“Đừng cúp máy mà, anh mới nói với em được mấy câu.”

“...”

“Còn chuyện này nữa, anh hỏi giùm ông nội.”

“Gì vậy anh?”

“Em nhớ mời bà nuôi tham dự hôn lễ nhé, hôm qua vô tình anh nghe ông nhắc tới.”

“Hi hi, yên tâm đi, chuyện này em nhớ rồi mà.” Cốc Tử cười rồi nghĩ tới chuyện ông nội và bà nuôi của cô.

Tập tục ở thành phố W quê Cốc Tử là phải nhờ cho bằng được chín người làm phù dâu, người nào đã lấy chồng thì không được làm phù dâu nữa, ngoài ra còn rất nhiều những luật lệ khác nữa, tưởng là dễ mà kỳ thực không hề đơn giản chút nào. Miêu Miêu và Tiểu Võ là hai người, số còn lại Cốc Tử phải gọi điện khắp nơi để nhờ vả, suốt cả một ngày trời mới xong được khoản này. Mà đâu phải chỉ cần gọi điện ngỏ lời một tiếng là xong, mỗi lần nhờ vả ai đó đều phải kể lại tường tận chuyện tình cảm của bản thân khiến đối phương vô cùng kinh ngạc, bản thân cô cũng phải thốt lên, “Kết hôn sao mà phức tạp quá vậy!”

Thực là, công cuộc chuẩn bị kết hôn của cô cũng hết như đường tình duyên của cô vậy, là một con đường vô cùng khúc khuỷu.

Ngày tổ chức hôn lễ, từ sáng sớm Trần Kiều đã lái chiếc xe Bossini màu trắng mới thay cho chiếc Mercedes trước đây, xe đã được trang trí thành xe đón dâu vô cùng sang trọng. Trần Kiều diện bộ com-lê trắng cao cấp, chần chu tới từng đường kim mũi chỉ, bên ngực trái đính hoa, thần sắc ngời ngời vô cùng hứng khởi, khóe miệng anh lúc nào cũng nở nụ cười không ngớt.

Trần Kiều đứng ở cửa, thấy anh họ Cốc Tử khoác tay đưa cô xuống thì mắt anh cứ như dính chặt vào cô không rời. Hôm nay cô đẹp quá, phải nói đẹp quá mức cho phép, đẹp không lời nào miêu tả nổi. Làn da trắng nõn nà, sống mũi thon cao, vẻ đẹp của Cốc Tử vừa thanh khiết vừa gợi cảm khiến anh say đắm. Vốn dĩ Cốc Tử đã đẹp, hôm nay cô lại như thay da đổi thịt thêm một lần nữa, anh ngắm cô hồi lâu mới định thần trở lại, nhanh chóng mở cửa ra để cô vào xe.

Trần Kiều cười tít cả mắt bảo cô, “Cốc Tử, hôm nay em đẹp quá, mắt anh sắp rớt xuống rồi đây. Bây giờ anh chỉ muốn nhìn em mãi cho tới khi trời đất sụp đổ.”

“Mới mấy ngày không gặp mà miệng lưỡi đã leo lẻo thế này, chúng ta mau đi thôi kẻo lỡ giờ lành.” Cốc Tử vừa thẹn vừa tít mắt nhìn anh, Trần Kiều rút điện thoại trong túi ra chụp cô một kiểu, miệng vẫn không ngớt lời, “Đẹp quá đi mất!”

Cốc Tử cười rồi lắc đầu ra về bó tay, xe lái tới khách sạn G, ở đó khách khứa đã an vị đâu vào đó. Ba mẹ của Trần Kiều và Cốc Tử đều đã đến, họ đang mời khách uống rượu, Cốc Tử ngồi giữa đám phù dâu cười nói ăn uống rôm rả. Miêu Miêu ngồi cạnh cô bỗng thúc nhẹ vào eo Cốc Tử rồi đưa ra lời nhắc nhở cô, “Này, cô dâu, giữ hình tượng chút đi, cậu cứ như bao lâu rồi chưa được ăn cơm vậy.”

Tiểu Võ ngồi đối diện Cốc Tử, cô chăm chăm nhìn bạn rồi cũng chỉ cười hỉ hả. Cốc Tử phụng phịu với bạn, “Để mặc vừa cái váy này mình đã phải nhịn đói hai hôm rồi đó.”

Trần Kiều từ đằng sau bước qua, nghe Cốc Tử nói vậy thì cúi người xuống sát cô thì thầm, “Tội nghiệp bà xã của anh, anh cũng nhịn đói mấy hôm nay rồi, tối về anh cho em ăn no nhé, chịu không?” Mối anh lướt qua tai cô khiến mặt cô bỗng đỏ bừng, bạn bè cô dâu đều chưa lấy chồng nhưng

cũng rất thạo chuyện đó. Thấy biểu cảm trên mặt cô như vậy thì họ lập tức đoán ra chủ rể vừa thì thầm chuyện gì với cô dâu thì mắt người nào người nấy lập tức ánh lên vẻ gian tà, họ quay sang nháy mắt với cô. Cốc Tử cúi đầu không nói gì, trong lòng hậm hực Trần Kiều lắm, ai lại nói mấy chuyện đó giữa đám đông như thế bao giờ.

Màn cuối của bữa tiệc là tiết mục cô dâu chú rể đi mời rượu mọi người, họ hàng hai bên đều nghĩ cho Cốc Tử nên không ai ép rượu cô cả, mỗi một bàn đều chỉ cần mời một ly là đủ. Nhưng bạn bè của Trần Kiều lại rất đông, hết người này tới người kia lôi kéo, mời mọc uống hết ly này tới ly khác, bày ra rất nhiều cửa ải khiến Cốc Tử trong lòng bức bối nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, quyết định liều mình. Cốc Tử nháy mắt với Trần Kiều, “Anh uống giùm em đi.”

Trần Kiều nhắm rượu cho cô, cả đám đông người ồ lên, Cốc Tử thì chỉ thấy đỏ bừng mặt.

Trần Kiều đã chiếm được lợi còn không biết điều, “Các cậu bắt nạt bà xã tớ, cứ liệu hồn đấy.”

Trong đám bạn Trần Kiều, anh là người kết hôn đầu tiên, những người bạn này về sau lần lượt bị anh trả thù thâm hiểm, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Hôn lễ hôm nay còn có một chuyện thú vị khác nữa. Cả Trần Kiều và Cốc Tử đều hợp sức dỗ dành để ông nội Trần Kiều và bà Đường ngồi cùng với nhau, mọi người xúm lại mời ông bà uống rượu. Bà Đường vốn là người cởi mở thế nhưng cũng bị trên đến ngưỡng ngừng, bà vội vàng giải thích hôm nay tới là để chúc mừng cho cô cháu nuôi yêu quý của mình thôi.

Cốc Tử tiếp lời, “Bà nuôi, bà cháu mình đã là người một nhà thì bà và ông nội cũng coi như họ hàng thân thích rồi, mau cạn một ly nào.” Vốn hai

người già không dễ dụ nhưng Trần Kiều và Cốc Tử không tha cho họ, cứ ép họ phải uống, ông nội trừng mắt nhìn Trần Kiều, Cốc Tử ở bên cạnh chỉ cười hì hì. Mẹ Trần Kiều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi Cốc Tử một câu, cô lém lỉnh trả lời, “Đây là em kết nghĩa của ông mẹ ạ.”

Vốn chỉ khi tổ chức lễ cưới thì cuộc hôn nhân mới được chấp nhận, nhưng khi biết rõ thân phận của hai người thì họ bắt đầu tò mò. Trần Kiều là con trai độc nhất của một gia đình danh giá giàu có, vừa tốt nghiệp đại học, sao lại vội vàng kết hôn như thế, mà đối phương lại là một bà mẹ đơn thân, xuất thân trong một gia đình quá đỗi bình thường.

Sau khi biết Được Được là con đẻ của Trần Kiều thì mọi người lại bàn ra tán vào chuyện Cốc Tử dùng tâm kế từng bước vào cửa nhà họ Trần. Cốc Tử hiểu rằng một khi đã lựa chọn kết hôn công khai thế này nghĩa là phải chấp nhận mọi lời thị phi của xã hội, cô vờ như không nghe thấy gì. Còn về phía Trần Kiều, anh lại cải biên câu chuyện của họ sang một phiên bản có thể công khai trước mọi người, trong đó toàn bộ sai lầm là từ anh, đều là vì anh si mê cô, anh muốn gắn bó cả đời mình với cô.

Đêm tân hôn, Trần Kiều uống say đến mức là hết cả người, vào tới phòng là anh ngủ gục bên cạnh Cốc Tử. Cốc Tử thì coi đây mới là đêm tân hôn của mình, thấy Trần Kiều nằm ngủ say như chết thì đành chấp nhận số phận. Sau một hồi âm ỉm, cô cởi quần áo, lấy khăn giặt nước nóng lau người cho anh. Cô thấy anh đang nằm ngủ ngon lành không chút phòng ngự gì cả thì lấy ngón tay vuốt nhẹ lên lông mày anh, trong lòng tự hỏi, “Cốc Tử à Cốc Tử, cứ từng bước từng bước thế này mày có hối hận không hả?”

Nhìn quanh căn nhà lạ lẫm được trang hoàng lộng lẫy, đầy đủ, cô tự nhủ từ nay trở đi, đây chính là nhà của mình. Đối với nhiều người, cô có vẻ như một bước trở thành phượng hoàng, nhưng tự cô biết rõ, nếu như có thể, cô thà không có những thứ này.

Cô chỉ cần một cuộc đời lặng lẽ bình an, tận hưởng tuổi thanh xuân trong thế giới nhỏ bé, đơn giản của bản thân. Từ trước tới giờ cô luôn rất tự tin, cô nghĩ rằng chỉ cần dựa vào chính sự cố gắng, nỗ lực của mình thì mọi thứ đều có thể vững bền. Trải qua mấy năm đau khổ, nay đột nhiên dắt tay con trai bước vào hào môn, có một người chồng khôi ngô tuấn tú, cô thấy những điều vừa đến với mình có gì đó không thực tế.

Sáng hôm sau, Trần Kiều tỉnh dậy thì Cốc Tử đã xuống bếp nấu nướng, nghe tiếng dầu mỡ lách tách trong chảo môi anh bỗng dung cong lên. Mẹ Trần Kiều đã đón Dược Dược về bên kia, bà bảo để cho đôi vợ chồng trẻ có thời gian nghỉ trăng mật với nhau. Cốc Tử nghĩ bụng may mà mẹ chồng cô tâm lý, không ở nhà chờ cô đến bung trà thỉnh an, lên mặt dạy đạo lý nọ kia, không thì chắc cô khó thở đến chết mất. Hôm qua lúc ngồi với đồng nghiệp, cô đã nghe họ kể nhiều chuyện ‘éo le’, chủ yếu là do quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt mà ra. Chẳng hạn như có cô nọ mang bầu, mẹ chồng đòi đĩa thịt trước mặt cô thành đĩa rau xanh rồi bảo, “Béo như thế rồi không nên ăn thịt nữa.” Thậm chí bà ta còn muốn con dâu phải có tư thế đứng đằng hoàng khi nói chuyện với mình, nào là hai chân khép sát, hai tay buông thẳng hai bên quần, đầu hơi nghéch lên, vân vân và vân vân. Nói tóm lại là rất nhiều quy tắc mà tất cả đều nhằm gây áp lực cho cô con dâu nọ. Cốc Tử nghe họ kể mà thấy rùng mình. Cô còn nghe chuyện lừa gạt hôn nhân, họ giấu giếm toàn bộ tình cảnh gia đình, đợi sau khi kết hôn mới vỡ lẽ không nhà không cửa, công việc cũng không, không gì cả. Cốc Tử im lặng nghe mọi người nói, thầm nghĩ nếu quả như vậy thì việc cô kết hôn với Trần Kiều cũng không tồi.

Trần Kiều xuống bếp, thấy Cốc Tử như đang nghĩ gì đó thì nhẹ nhàng đứng đằng sau vỗ vỗ vào lưng cô, Cốc Tử giật mình, quay ra hét với anh, “Vừa sáng sớm anh làm gì vậy?”

“Em nghĩ gì mà say sưa thế?”

“Em nghĩ gì nào, chỉ nghĩ là gặp được ba mẹ chồng tốt thì thấy may mắn. Máy chị em cùng công ty kết hôn sớm hơn em, vì có vấn đề với mẹ chồng mà bao nhiêu chuyện dù đơn giản đều trở thành chuyện đau đầu cả.”

Trần Kiều ôm lấy cô từ sau lưng, “Mẹ anh ấy à, tuy điều kiện tốt hơn các bà khác, nhưng làm việc gì cũng rất lí trí, việc gì nên làm việc gì không nên làm bà đều cân nhắc, không có mấy chuyện vớ vẩn đâu. Ba anh thì hơi nghiêm khắc nhưng cũng là người hiểu đạo lý. Thế nên em xem, vấn đề của chúng ta chủ yếu nằm ở phía em, chứ đâu có rào cản gì khác... Tất nhiên, điều may mắn nhất của em là lấy được anh, phải không nào?”

Cốc Tử nghe Trần Kiều nói vậy thì bụm miệng cười, cúi đầu xào nấu, môi Trần Kiều áp sát vào tai cô, rồi nhẹ nhàng hôn tai cô, đôi tay lại chuẩn bị đi du lịch khắp nơi, Cốc Tử thấy thế liền lấy thìa gõ vào tay anh nhắc nhở, “Đừng có nghịch lung tung.”

“Nhưng...nhưng mà...” Tay anh thôi không nghịch nữa, anh cắn vào tai cô phụng phịu, “Anh muốn mà.”

Cốc Tử quay lại, thấy đôi môi đỏ mọng của anh thì giật mình, “Anh uống nhiều rượu quá nên bị nhiệt rồi phải không?”

“Ừ, cổ họng anh đau rát, khó chịu lắm.” Trần Kiều gật đầu.

“Ai bảo anh đã không biết uống lại còn liều mạng uống nhiều như thế. Thôi được rồi, lát em làm canh giải nhiệt, anh uống một chút sẽ khỏi ngay. Anh đi rửa mặt đi đã, mắt vẫn còn gỉ kìa, xời...” Cốc Tử trề môi ra vẻ chế giễu, Trần Kiều ngượng ngùng bỏ cô ra rồi hừ một tiếng, “Quân Quân thật đáng ghét.”

Ăn cơm xong, Trần Kiều lại bám lấy Cốc Tử, cô giơ chân đá anh ra, “Ban ngày ban mặt ở trong nhà chán lắm, em muốn ra chơi, đi ăn uống, em

đói suốt mấy ngày nay rồi.”

Trần Kiều nhìn Cốc Tử rồi lại sờ bụng cô, ánh mắt thăm dò, “Có phải em có bầu rồi không?”

“Anh có bầu thì có. Cả nhà anh đều mang bầu.” Cốc Tử ngúng nguẩy đáp, “Anh có biết là vì vụ kết hôn này mà em phải nỗ lực thế nào không, em phải nhịn đói mấy hôm liền rồi đây.”

Trần Kiều xoa đầu cô, “Thôi được rồi mà, đừng mắng anh nữa, em ngoan nhé, mình ra ngoài ăn rồi đi tắm suối nước nóng như lần trước nhé.”

“Em không thèm.” Cốc Tử nhìn anh đề phòng, như thể cô đã thấu cả ruột gan anh. “Trần Kiều, em nói cho anh hay, anh đừng có nghĩ lung tung nữa, giờ em đang rất đói, em chẳng muốn làm gì hết cả.”

Trần Kiều tiến lại gần, hét véo nhẹ tai lại sờ mũi cô, “Ồ, em là Tiểu Quân Quân phải không, cứ như biến thành người khác rồi ấy. Rất lâu rồi mình chưa gần nhau, em không muốn, không nhớ thật ư? Không có chuyện em không muốn đâu.” Trần Kiều nhìn cô lém lỉnh như bóc mẽ.

Cốc Tử cốc vào đầu anh một cái rồi cười nhạt, “Em quá khô khan, em không muốn anh được.”

Thời gian này công việc của cả hai đều bận, tuần trăng mật đành gác sang một bên, chỉ có thể chơi bời trong thành phố hoặc hơn chút nữa thì sang thành phố bên cạnh đổi gió một vòng. Trần Kiều hỏi Cốc Tử, “Công việc của em bận như vậy, em có muốn đến công ty anh làm việc không? Dù gì cũng là nuôi thêm một người phiên dịch...”

“Em không thèm, ai cần anh nuôi chứ. Em tự kiếm tiền, tự tiêu tiền, biết chưa?”

“Xì, em ở đó chẳng phải vì nể mặt Hạ Dữ Quân hay sao, riêng điểm này anh đã thấy không thoả mái lắm rồi.” Trần Kiều vừa lái xe vừa càu nhàu.

“Đèn đỏ kìa, anh chú ý vào.” Cốc Tử lẩm bẩm, “Anh đừng tưởng kết hôn rồi thì có thể chỉ đạo em này kia. Em cũng nói để anh biết, anh không được can thiệp vào công việc của em, ảnh hưởng đến tôn nghiêm và nhân quyền của em, nếu không em không nói chuyện với anh nữa.”

Trần Kiều thấy Cốc Tử quả quyết thì cũng không muốn vì mấy chuyện nhỏ này mà làm mất đi không khí trăng mật của hai người, anh im lặng không nói gì nhưng khuôn mặt vẫn thể hiện vẻ không vui. Cốc Tử không thèm để ý tới biểu hiện của anh, cơn giận của cô lại vừa nổi lên, trong mắt cô lúc này mọi hi vọng ái ố của anh đều là giả tạo hết.

Đèn đỏ, Trần Kiều dừng xe quay sang nhìn Cốc Tử, thấy mặt cô không biểu hiện gì, anh nói với giọng nghiêm túc, “Ngày trước em làm việc gì anh đều không quản em, nhưng anh hi vọng từ bây giờ làm gì em cũng có thể bàn bạc với anh nhiều hơn.”

Cốc Tử nghe vậy thì thấy có gì không ổn, anh nói thế nghĩa là sao, có phải anh đang nghi ngờ nhân phẩm của cô không, cô lạnh lùng buông một tiếng, “Cho tôi xuống xe.”

Tất nhiên Trần Kiều không nghe theo, Cốc Tử kiên quyết, “Dừng xe lại đi!”

“Anh không có ý định áp đặt gì em, chỉ là đùa với em thôi mà.” Trần Kiều vội chữa lại.

“Tôi lại rất nghiêm túc, tôi muốn xuống xe.”

Thấy sắc mặt của cô lúc này Trần Kiều thực sự ý thức mình vừa lỡ lời, anh vội đưa tay kéo cô lại, “Cốc Tử, anh...anh...”

Cốc Tử đợi xe dừng hẳn thì lập tức xuống xe đi thẳng, không thèm ngoái lại sau lưng, Trần Kiều quay đầu xe lại chạy lẳng đặng ngay sau. Cốc Tử quay lại thấy anh bèn rảo bước vào một con đường nhỏ, Trần Kiều dừng xe xong thì không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tâm trạng Cốc Tử lúc này rất khó chịu, cô bị ám ảnh mơ hồ rằng đằng sau những lời anh vừa nói dường như còn ẩn ý gì đó, không biết có phải cô nhạy cảm quá không, chỉ biết trong lòng thấy bức bối vô cùng. Cô tìm một quán trà, gọi một ấm trà và một đĩa hạt khô, nhưng nhăm nháp được một lúc vẫn thấy miệng đắng ngắt thì đứng dậy đi tìm hàng đồ nướng. Vào hàng nướng, cô gọi một cốc bia và mấy chục xiên thịt nướng, một mình ngồi ăn ngon lành.

Trần Kiều biết Cốc Tử thích trà nên để ý tìm quán trà suốt dọc đường đi nhưng vẫn không thấy cô đâu, anh sốt ruột gọi điện nhưng cô không bắt máy. Cốc Tử uống hết cốc bia và mấy chục xiên nướng thì bụng đã hòm hòm, lại thấy tâm trạng có vẻ đã thoải mái hơn thì quyết định ra ngoài tản bộ, vừa lúc đó cô gặp Trần Kiều vẫn đang đi tìm mình. Nhìn thấy anh cô không trốn, chỉ đứng yên ở đó, vẻ mặt thản nhiên.

Trần Kiều thấy Cốc Tử thì mừng rơn, nhưng vẻ mặt cô lại thản nhiên như không có chuyện gì thì lòng lại dâm lo, anh không dám tiến lên ngay, chần chừ một hồi mới đủ dũng khí bước lại gần cô. Cốc Tử nhìn anh, vẻ mặt cương nghị, “Trần Kiều, trước đây dù tôi có chuyện gì với người ta thì cũng không liên quan gì đến anh.”

Trần Kiều lóng ngóng, hai tay đặt lên vai cô khẽ cất giọng, “Chúng ta về nhà nói chuyện được không em?”

“Bây giờ tôi đang rất ổn, tôi không phủ nhận những ngày tháng khó khăn trước đây có người giúp tôi, nhưng tất cả mọi thứ hiện nay có được đều do tôi bỏ công bỏ sức ra mà giành lấy. Giờ tôi cũng chỉ là nhân viên cấp thấp nhất trong công ty, nhưng tôi không thấy xấu hổ vì điều đó, tôi còn thấy rất vui, được tiêu tiền do chính mình làm ra khiến tôi thoải mái.” Ngưng một lát cô lại nói tiếp, “Năm năm nay, nếu tôi chịu dùng thân thể mình mà trao đổi thì tôi đã không phải sống cuộc sống như vậy rồi.”

“Anh biết, anh biết mà, chỉ là anh lỡ lời thôi chứ thực ra anh không hề có ý gì. Chúng ta về nhà nói chuyện đi em, về nhà đi được không em?” Anh luôn miệng xin lỗi cô, thực bụng anh quả không có ý đó.

Cốc Tử buông tiếng thở dài, “Anh đừng trách tôi chuyện bé xé ra to, với tôi, đó là sự sỉ nhục về nhân cách. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, lần sau anh còn ăn nói ảm ý như vậy tôi quyết không nhượng bộ.”

“Ừ, được rồi.” Trần Kiều vừa giơ hai tay lên như thể đang thề, vừa cúi mình gập đầu đảm bảo với cô. Anh cứ tưởng rằng lấy cô làm vợ rồi thì có thể yên tâm, nhưng kỳ thực con đường trước mắt của hai người vẫn còn rất dài, những điều cô nghĩ trong lòng anh không thể nào nắm bắt được, không thể nào thấu hiểu được.

Trần Kiều kéo cô lại gần hơn về phía mình, anh không dám nói thêm câu nào như sợ lại làm cô tổn thương, lại làm cô giận. Đi bộ đã khá lâu, Trần Kiều định ninh có lẽ cô đã nguôi giận phần nào thì mới quay lại khẽ cất giọng, “Quân Quân...”

“Hử?”

“Anh xin lỗi, anh thực sự xin lỗi em.”

“Ừ”

“Anh, thực sự anh không có ý đó...” Trần Kiều tiếp tục, “Chỉ là anh cảm thấy áy náy, chính anh là người đã khiến em phải sống vất vả, khổ sở như vậy suốt năm năm qua.”

“Thôi, anh đừng nói nữa.” Cốc Tử thở dài, “Chúng ta mới về đây được một ngày thôi đấy.” Cốc Tử bước lên đi cùng anh, “Mình về nhà đi.”

“Vậy có đi ăn cơm nữa không?” Trần Kiều nhìn cô chờ đợi.

“Em không có tâm trạng đi ăn nữa.”

“Vậy ăn đồ nhẹ thôi.”

Cốc Tử thấy anh rụt rè, đôi mắt thơ ngây chân thành như chờ đợi, mong mỗi thì không giận được nữa, khẽ gật đầu, “Ừ, mình đi.”

Trần Kiều vốn sành ăn từ nhỏ, ở đâu có đồ ăn ngon, ở đó có trò gì vui chơi anh đều biết cả. Anh đưa Cốc Tử tới một cửa hàng chuyên bán đồ ăn nhẹ, gọi đĩa sa-lát hạt dẻ, ít bánh pút-đinh hoa quả và xôi nếp nước dừa đủ. Cốc Tử có vẻ thích ăn những món này, nhân viên phục vụ vừa đưa ra cô đã nhanh chóng giải quyết gọn gàng. Ăn xong cô thoải mái ngồi dựa vào sô-pha, tay hết xoa xoa bụng rồi lại chống cằm quay sang nhìn Trần Kiều. Trần Kiều thấy cô cứ nhìn chăm chăm mình như vậy thì chột dạ, buột miệng hỏi, “Em nhìn gì vậy?”

“Gọi thêm một món đi...”

Trần Kiều định chiều theo ý cô, nhưng nhìn xuống thấy bụng cô đã căng phồng lên thì hỏi lại, “Em đã ăn nhiều như vậy rồi vẫn còn ăn được sao?”

“Gì mà nhiều, có mỗi một chút mà, gọi cho em món chân gà đi, bữa tối của chúng ta coi như giải quyết ở đây luôn nhé.”

“Ừ, được.” Trần Kiều cười tươi rói, anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, “Cho hai đĩa chân gà khai vị, một ấm trà hoa quả, cảm ơn.”

Đồ ăn đưa ra, Trần Kiều nhìn Cốc Tử ngồi ăn ngấu nghiến như người đang đói ngấu thì bảo, “Quân Quân à, em ăn từ từ thôi, trông bụng em căng phồng như sắp nổ tung rồi kìa.”

“Haiz, đáng đẹp hay cái gì cũng chỉ đều là phù du, thoát đến thoát đi, chị đây cuối cùng đã lấy được chồng, lo gì nữa.” Cốc Tử đột nhiên nói lớn, khí thế như muốn nuốt cả sơn hà vào bụng.

Thế nhưng trong đầu Trần Kiều lại hiện lên suy nghĩ khác, “Sao anh... sao anh cứ thấy...”

“Anh thấy gì?” Cốc Tử bất ngờ quay sang lườm anh, vẻ đanh đá.

“À không.” Trần Kiều chỉ muốn ngồi thụp xuống đất ngay, vợ anh sao lại cứ bắt nạt anh thế chứ.

Hơi ẩm trong gian phòng riêng của nhà hàng vừa phải, ánh đèn vàng nhẹ đổ từ trần xuống vô tình tạo ra một không gian rất lãng mạn, Trần Kiều thấy Cốc Tử như đã trút bỏ được tâm trạng tức giận lúc trước thì ra sức lựa lời khen cô, nào là cô xinh đẹp, tiểu thuyết cô viết rất hay, còn nói rất yêu cái tính bướng bỉnh của cô nữa. Cốc Tử biết anh đang nịnh nhưng vẫn thấy bùi tai, tâm trạng cô đã tốt dần nên ăn uống cũng thấy ngon miệng hơn nhiều, cô cứ ăn một lúc lại dừng, sau đó lại gọi thêm ít đồ ăn ngon khác, thỏa sức thưởng thức. Trần Kiều kén ăn nên không ăn mấy, Cốc Tử vừa thấy ngon lại vừa tiếc rẻ nên chẳng ngại ngần giải quyết hết cả phần của anh. Thấy cô

cười hì hì trở lại Trần Kiều cũng bớt lo lắng phần nào, anh hỏi cô, “Quân Quân, mai mình đi chơi đâu em?”

Cốc Tử lúc này đang ăn một miếng mì Ý, nghe anh hỏi thế cô chưa vội trả lời, nghĩ ngợi một lát rồi lại lắc đầu, “Em chưa nghĩ ra.”

“Nãy anh thấy một quán bar ngay bên cạnh cửa hàng vàng bạc gần đây, hay mai mình ra đó xem sao? Anh còn có bạn làm việc ở đó nên chắc được giảm hai mươi phần trăm nữa đấy, nghe nói trong đó có cả mấy nhóm nhảy và ca sĩ trình diễn cũng được lắm.”

Cốc Tử nhìn anh dò xét, “Anh chắc đã tới những nơi như vậy nhiều lần rồi?”

“Hì hì...” Nét mặt Trần Kiều thoáng chốc khó đoán, anh cười ngượng ngùng, “Đâu có.”

“Hừ hừ, nhìn cái là biết ngay, đừng có giấu em.” Nói rồi cốc Tử làm vẻ trách anh, “Mấy chỗ đó nên ít đến thì hơn, đừng có chơi mấy trò phong lưu đó nữa. Em nói cho anh hay, dù là anh vô tình hay cố ý, hể có chuyện gì lọt tới tai em thì...”

“Em đừng nói thế mà, anh tin em như thế em cũng phải tin anh chứ, cái gì nên làm cái gì không nên làm anh tự biết điểm dừng mà. Mấy năm qua có thể anh cũng hơi chơi bời, nhưng anh chưa làm chuyện gì quá đáng cả, ngay cả việc em không thích anh hút thuốc anh cũng đã cai rồi.” Tới đó Trần Kiều đột nhiên chuyển hướng, “Món mì Ý này ngon này, em ăn thêm đi.”

Cốc Tử lườm anh một hồi, Trần Kiều nói xong thì vội vàng cúi đầu xuống đĩa mì của mình, cô “hừ” một tiếng rồi lại gấp mì ăn ngon lành. Làm gì có ai mà quá khứ có thể trắng trợn như tờ giấy chứ? Quá khứ của họ

không hề dính dáng đến nhau, giờ so đo cũng chẳng có ích lợi gì, suy nghĩ ấy thoáng nhanh trong đầu Cốc Tử, cô xoa bụng mình, “No quá, không đi nổi nữa rồi, cũng không ăn thêm được miếng nào nữa rồi. Trần Kiều, anh ăn nhiều vào, ăn hết đi, đừng lãng phí đấy.”

Trần Kiều nhìn cô, thấy mắt cô ánh lên vẻ mong đợi thì cố ăn hết số thức ăn còn lại trên đĩa, vừa ăn vừa cảm râm, “Thực ra, mấy đồ em gọi anh không thích lắm.”

“Vậy anh gọi món nào anh thích ăn ấy.”

“Nhưng em ăn được thì anh cũng ăn được mà.” Trần Kiều tiếp tục ăn, ăn xong anh sang ngồi cạnh cô, ôm ngang người cô rồi kéo sát cô vào lòng, cọ cằm của mình trên tóc cô, “Quân Quân, anh rất muốn nói với em điều này, nhưng anh chỉ sợ em giận thôi.”

“Anh nói đi xem nào.”

“Thì...thì, ừm, có lẽ vì em từng trải nên em rất khó nịnh...”

“Hừ.” Cốc Tử né người định tránh Trần Kiều nhưng anh lại kéo cô vào gần hơn, “Không phải, ý anh là so với những cô gái khác anh từng gặp thì em khó đoán hơn nhiều. Hình như em vẫn chưa hài lòng về anh, vẫn chê anh trẻ con này khác, nhưng cũng như việc anh không thể ăn một miếng mà thành một tên béo được, anh cũng không thể trở thành cái chú như lúc nãy mà em thích được. Giống như đi cầu thang, phải bước từng bước mới thật chắc chắn, còn nếu ngay từ đầu đã nhảy lên cao thì có lẽ điểm rơi xuống sẽ còn thấp hơn cả mức ban đầu...”

“Trời ạ, anh ví dụ gì phức tạp vậy, em hiểu rồi mà.” Cốc Tử có vẻ hơi ngượng, có lẽ vì hồi nhỏ cô xem quá nhiều truyện tranh nên mới luôn mơ mộng và vẽ ra viễn cảnh tương lai việc mình sẽ gặp được một người đàn

ông lớn tuổi phong độ tốt vời, đáng để cô dựa dẫm. Thực ra, trong lòng cô hiểu rõ, cô chỉ mong muốn có được một người đàn ông trưởng thành, là bờ vai vững chắc, tin cậy để cô dựa dẫm vào, để cô được chăm sóc. Mẹ mất khi cô còn rất nhỏ, lúc nào cô cũng cảm thấy cô đơn nên mới thành ra như vậy. Dù gì đi nữa thì giờ đây cô đã chấp nhận lấy một người ít hơn cả tuổi mình, thấy Trần Kiều tỏ vẻ chân thành thì xoa xoa đầu anh, “Thực ra, em thích người lớn tuổi nhưng không có nghĩa là em sẽ lấy họ.”

Cốc Tử nhấp một ngụm trà, vị chanh thơm ngọt nhanh chóng tan trong miệng khiến cô cảm thấy thêm phần dễ chịu, cô thở nhẹ, đặt cốc lên bàn rồi dựa sát vào người anh, “Em cần một người đàn ông chín chắn, em không muốn một cuộc sống bấp bênh lúc lên lúc xuống, em sợ lắm. Bây giờ em chỉ biết con người anh, gia đình anh thôi, còn công việc của anh phức tạp quá, em chỉ biết đó là công ty cổ vấn đầu tư gì đó, à, ngân hàng tư nhân chứ nhỉ!”

“Còn có công ty hàng không, công ty thực phẩm, có điều trụ sở mấy công ty đó không ở đây. Công ty hàng không thì ba anh đang điều hành, còn mẹ anh quản lý công ty thực phẩm, mấy cô của anh thì làm bất động sản, chính là nhà chị Tiểu Võ đó, anh cũng có một số cổ phần trong đó. Anh rất biết kiếm tiền, điều này là sự thực, riêng về bất động sản thì gần như ở thành phố nào anh cũng có đất, có nhà ở, ở những nơi nổi tiếng về du lịch, anh còn có cả biệt thự. Nếu sau này em không thích ở đây nữa chúng ta có thể dời đi chỗ khác, thẻ ngân hàng mà anh đưa cho em, nếu em kiểm tra sẽ biết số dư tài khoản tiền trong đó cực lớn.”

Cốc Tử chớp mắt liên hồi, mãi sau mới lên tiếng, “Ồ, đúng là rất nhiều.”

“Anh chỉ nghĩ đơn giản rằng, nếu công việc không làm em thấy vui thì hãy cứ yên tâm là có thể dựa vào anh.”

Cốc Tử thấy khi nói điều này Trần Kiều rất thận trọng thì cũng không nổi khùng lên như lúc nãy, cô gật đầu, “Vâng.”

“Thường thì đầu năm công việc của anh sẽ rất nhiều nên không có mấy thời gian, nhưng sang khoảng tháng năm tháng sáu anh sẽ rảnh rỗi hơn đôi chút, khi đó nhà mình sẽ đi du lịch, kế hoạch như nào, đi đâu tùy em chọn nhé.”

“Vâng” Cốc Tử lại gật đầu.

“Giờ chúng mình đã là vợ chồng rồi, là người một nhà rồi, đừng chuyện gì cũng tự mình gánh vác, cũng đừng khách sáo nữa em nhé. Lần trước, anh mua cho em mấy món quà nhỏ, quay đi quay lại hôm sau em đã mua cho anh thứ khác. Tuy rằng anh rất vui vì nhận được quà, nhưng anh nghĩ em làm vậy là coi anh như người ngoài...”

“Ừm, chỉ là thói quen thôi...”

“Chúng mình đâu cần phải phân định rõ ràng như vậy, phải không? Tình yêu của chúng ta không xây dựng bởi những điều như thế.” Trần Kiều ôm Cốc Tử thật chặt rồi lại nói, “Anh muốn chăm sóc thật tốt cho em, em có thể đáp lại cho anh bằng tình yêu của em...”

Cứ như vậy hai người nói chuyện với nhau mãi cho tới khi trời tối, Cốc Tử tỏ ý muốn về nhà, Trần Kiều cởi áo khoác của mình khoác lên người cô, “Mình về nhà thôi, cũng hơi muộn rồi.”

Cốc Tử theo anh bước ra ngoài, nhớ tới Dục Dục, cô vừa đi vừa hỏi, “Đề con ở nhà ông bà có sao không anh?”

“Không sao đâu, Dục Dục ở đó còn thoải mái hơn nữa là khác. Lát nữa về mình gọi điện cho con, mình đang trong tuần trăng mật mà, chỉ có

hai chúng mình với nhau thì hơn.”

Về đến nhà, Trần Kiều vào nhà vệ sinh tắm qua, đang tắm dở thì chợt nhớ ra điều gì đó, anh cứ để mình trần như thế chạy ra kéo Cốc Tử lúc này đang mải mê chơi trò chơi trên máy tính vào phòng tắm cùng mình. Cốc Tử vừa thấy ánh mắt của anh liền đoán ra điều gì đó, vội cất tiếng rào đón, “Anh định làm gì vậy?”

Trần Kiều nhếch mép sang một bên, anh đẩy cô ra đứng dưới vòi hoa sen, hai tay bịt lấy tai cô rồi cười đầy ám muội, “Anh phải chiếm đoạt em.”

“Anh hâm thật rồi.” Cốc Tử giẫm mạnh vào chân anh, nhưng vì cả hai đều đang chân trần nên Trần Kiều chẳng đau chút nào, anh nhanh tay bật vòi nước, nước ấm xối thẳng xuống người Cốc Tử, cô kêu lên, “Anh đáng ghét!”

Trần Kiều nhanh chóng lột bộ đồ ngủ ra khỏi người Cốc Tử, cô phản kháng bằng cách đập tới tấp vào người anh, “Đáng ghét, em chỉ có một bộ đồ ngủ này thôi đấy.”

“Mấy bộ anh đặt cho em chỉ mai là được chuyển tới rồi, mà em cũng có thể mặc đồ của anh còn gì, anh biết thừa em đã thích chúng lâu lắm rồi.” Anh cúi đầu cắn nhẹ vào vai cô một miếng, “Bộ đồ ngủ kẻ sọc của anh đó em có thể mặc được, sẽ lộ ra đôi chân trắng của em, còn bộ...”

Cốc Tử phát hiện ra Trần Kiều rất biết cách khơi gợi cảm xúc trong cô, ví như bây giờ anh đã điều chỉnh ánh đèn hơi tối xuống từ lúc nào, phòng tắm rất rộng, nội thất lại đẹp, dòng nước ấm xối xuống tai cô vừa buồn buồn vừa dễ chịu. Trần Kiều cúi đầu mơn man đôi môi đỏ hồng của cô, các ngón tay anh di chuyển khắp người cô, tới vùng nhạy cảm thì dừng lại đùa nghịch. Môi anh luôn giữ nụ cười mãn nguyện, trong vòng tay anh Cốc Tử chỉ thấy mình như mê đi, hai đùi mềm ra, tứ chi tê dại, cả người cô run lên

một niềm hoan lạc. Trần Kiều hôn sâu hơn, đôi môi ngọt ngào của cô làm anh chỉ muốn đắm chìm vào đó mãi, anh thủ thỉ, “Ở chỗ của anh tốt hơn, chỗ nào cũng thích hợp cả, nhỉ?”

Trần Kiều nhẹ hôn vào tay cô, “Em xem xung quanh đều là gương, anh đã cho người lột gạch đi rồi lắp gương vào, anh thấy như thế thích hợp hơn...” Cốc Tử vô thức quay sang trái rồi sang phải nhìn, bên nào cũng thấy hai thân thể lồ lộ trong gương đang quấn lấy nhau. Nhân lúc cô không để ý anh kéo hông cô lên rồi nhẹ nhàng đi vào cơ thể cô. Cốc Tử thở gấp, cô khẽ văng một tiếng chửi tục nhưng điều đó càng khiến Trần Kiều hưng phấn, tiến sâu vào bên trong hơn nữa. Cốc Tử cắn mạnh vào vai anh, “Em mà là đàn ông thì em cũng cưỡng bức anh”. Trần Kiều cũng cắn trả một miếng, anh cắn vào đôi má bầu bĩnh hồng phấn của cô rồi lém lỉnh, “Nhưng em không phải, cho nên chỉ có đường bị anh chiếm đoạt mà thôi.”

Hai người quấn riết lấy nhau trong nhà tắm, Trần Kiều dường như rất thích không gian này, anh lấy lí do bắt cô đền bù cho anh nên cứ đòi hết lần này tới lần khác. Ban đầu Cốc Tử còn nhiệt tình ‘chiến đấu’ cùng anh, nhưng sau cùng thực sự không còn sức nữa, cô vồ vào sau lưng anh, “Ông nỡm ơi, em muốn đi ngủ rồi.”

Trần Kiều quay sang cười hì hì, “Không sao, em cứ ngủ phần em, anh cứ làm phần anh.”

“Cút ra kia.” Cốc Tử quát, “Em không đùa với anh nữa, em đi tắm đây.”

Nói rồi Cốc Tử vào bồn tắm đã có sẵn nước ấm, ngâm mình trong đó, “Đây là bồn mát-xa phải không, em chưa được tận hưởng lần nào.”

Trần Kiều nửa no nửa đói vẫn đang nghĩ tới chuyện đó nên quyết tâm nghĩ kế xem liệu có thể lừa cô thêm lần nữa không, còn Cốc Tử đề phòng,

quyết giữ vững trận địa, nhìn anh lạnh lùng, “Anh còn làm tới nữa thì mình ngủ riêng phòng đó.”

Trần Kiều bị cô dọa thì cúi đầu chỉ vào chỗ đó của mình, “Đừng có hung dữ như vậy nữa, nó sẽ sợ chết khiếp mà không dựng được lên nữa đấy.”

Nói rồi Trần Kiều ngoan ngoãn bước tới ngồi sau lưng cô, đôi giọng, “Đề anh mát-xa cho em.” Mặc kệ cho Cốc Tử phản đối, hai tay Trần Kiều đã nhanh chóng chuyển động trên lưng cô, hết đấm đấm lại xoa xoa, anh dùng sức vừa đủ nên Cốc Tử cảm thấy vô cùng dễ chịu, thấy vậy anh lại làm ra vẻ bất mãn, nói, “Ngày nào em cũng ngồi máy tính mà không thấy mệt sao? Từ giờ phải chăm chỉ ra ngoài vận động chút đi, nếu không sau này già rồi là mệt mỏi lắm đó.”

Cốc Tử nằm duỗi dài ra bồn tắm mắt lim dim hưởng thụ, tay Trần Kiều chuyển qua vuốt dọc từ vai xuống sống lưng cô, rồi cả hai tay anh dần nắn bóp hông cô, Cốc Tử ngượng ngùng mở mắt to đẩy anh ra, “Đồ dê già!”

Trần Kiều ảo não thở dài, “Thế em dê già với anh đi, được không?”

“Không, anh lúc nào cũng được voi đòi tiên hết á.”

“Vậy...”

“Đừng hòng!” Cốc Tử lớn tiếng quát xong rồi lại cười hì hì với anh. Cô chậm rãi tắm rửa sạch sẽ, lau khô mình rồi ngồi thụp xuống cất giọng gọi anh, ngọt ngào, “Tiểu Kiều cô nương...”

“Hử?”

“Thơm một miếng.” Cô hôn khóe môi anh đánh chọt một cái rồi vẫy tay, “Lão gia đi nhé...”

Cốc Tử ra khỏi phòng tắm rồi mà Trần Kiều vẫn cứ ngồi thần thờ ở đó, sao cô lại có thể quên rũ như vậy chứ?

Trần Kiều tắm qua rồi ra ngoài, lúc ra thấy máy tính đã tắt, Cốc Tử đang nằm dựa vào đầu giường đọc sách, hình như là sách về hôn nhân gia đình. Trần Kiều hiếu kì bò lên ngó qua mấy trang rồi thủng thẳng, “Em có thời giờ rảnh rồi đọc cái này thì chi bằng mây mưa với anh.”

Cốc Tử xì một tiếng, “Em cứ không mây mưa với anh đây, em đã chẳng vừa như thế rồi còn gì. Mà anh không thấy em đang phấn đấu học hành vì hôn nhân của chúng mình sao, anh phải tự hào về em mới đúng chứ!”

“Thực ra mấy điều này đều không đúng, em lại không biết sao? Ví dụ như em này, rõ ràng không biết thế nào là làm tình, thế mà viết truyện lại tỏ ra vô cùng thành thực, mấy người viết sách này chắc chắn chưa có gia đình nên viết vớ vẩn đó, đừng xem nữa.”

“Xì”. Cốc Tử bĩu môi chọc anh, “Anh thì biết gì chứ?”

Vừa quần quýt với nhau trong nhà tắm lâu như vậy, giờ đầu khẩu thêm một lúc thì hai người cứ như thế ngủ thiếp đi. Thực ra, Cốc Tử vẫn chưa quen được với chiếc giường này, căn phòng này, thậm chí chưa quen cả với cái ôm thân mật của anh, nhưng chẳng phải tất cả những điều đó đều phải thích ứng từ từ hay sao? Nếu trong cuộc hôn nhân này bản thân cô không cố gắng nỗ lực thì người cô cảm thấy có lỗi đầu tiên chẳng phải chính là bản thân cô sao?

[©STENT](#)

Sáng hôm sau, Trần Kiều là người tỉnh dậy trước, anh vào bếp pha sẵn hai cốc sữa đậu nành rồi xuống dưới mua đồ ăn sáng cho hai vợ chồng. Anh

biết Cốc Tử vốn thích ngủ nướng, tuy rằng anh còn thích nằm dài trên giường hơn cả cô, thế nhưng đây chính là biểu hiện của tình yêu. Lúc tỉnh dậy, Cốc Tử thấy hơi ngạc nhiên, cô dịu dàng nhìn vào mắt anh, Trần Kiều áp sát vào cô, “Hôn anh một cái thay lời chào buổi sáng được không?”

Cốc Tử nhoẻn miệng cười, hôn vào má anh một cái thật kêu, “Tiểu Kiều cô nương ngoan quá, sắp trở thành cô bé Ốc Sên rồi.”

“Xì, anh chẳng ham.” Trần Kiều véo véo má cô, đợi đến lúc ăn sáng gần xong Trần Kiều hỏi cô, “Em muốn xem phim không?”

Phòng của Trần Kiều có đặt sẵn thiết bị chiếu phim, cả gian phòng có hiệu ứng giống y như trong rạp chiếu phim vậy, Cốc Tử biết điều đó nên vội gật đầu, “Được đấy.”

Nhưng lúc xem phim, tới đoạn màn hình xuất hiện cảnh nóng thì mắt Cốc Tử lại mở to tròn, cô vỗ nhẹ vào má anh, “Tiểu Kiều cô nương, vừa sáng sớm ra đã thích mấy trò này à?”

“Không, đây là phim kinh dị mà, anh thề, em tin anh đi!” Trần Kiều nhìn cô với ánh mắt vô tội, “Thật, đây là phim kinh dị mà em.”

Cốc Tử ngồi co ro trong chăn, “Cắt đi mau lên, hơn mười phút rồi.”

“Ồ, hình như cảnh này những hai mươi phút lận.”

“Ồ...” Cốc Tử làm bộ bó tay bất lực, “Chỉ là phim kinh dị hả? Lừa người ta thì cứ liệu...”

“Ồ ờ.” Trần Kiều giơ hai tay lên thề vờ nghiêm túc, nhưng đến khi cơ thể anh chẳng may chạm phải người cô thì anh lại không chịu nổi nữa, cười hì hì, “Buổi sáng đàn ông nào mà chẳng thế hả em...”

“...”

Trong mấy ngày nghỉ trăng mật, dường như trong đầu Trần Kiều lúc nào cũng chỉ nghĩ về việc đó với Cốc Tử. Cốc Tử lại không nhiệt tình lắm với chuyện này, dù gì thì cũng đã bao lâu nay cô ở như vậy rồi, có lúc Trần Kiều còn tròn mắt nhìn cô, “Không phải em lãnh cảm đó chứ?”

“Anh lãnh cảm thì có, xì, một ngày bao nhiêu lần như thế, anh cứ là phụ nữ đi xem có chịu cho không?”

Trần Kiều xị mặt, “Còn lâu, anh thấy là em ngượng ấy. Bạn anh bảo là người yêu cậu ấy ngày nào cũng đòi ba bốn lần kìa, đến nỗi thứ cậu ấy phun ra không phải là tinh trùng mà là máu...”

Cốc Tử lặng người đi, cảm giác rất xấu hổ, nhưng thấy bộ dạng bình thản như không của Trần Kiều thì cô mau chóng đổi đề tài, “Trần Kiều, hôm nay trời đẹp, anh có muốn đi dạo không?”

“Hay chúng mình vào góc nào đó của công viên, hì hì...”

“Haizz, chúng ta nên hành động riêng rẽ thì hơn.”

“Chúng ta ăn gì đó đã rồi hãy ra ngoài nhé...”

Bỗng nhiên Trần Kiều có điện thoại, xong ra ngoài nhận bưu phẩm gì đó, lát sau đã quay lại phòng hồ hởi chìa mấy bọc ra trước mặt Cốc Tử “Cái đó tới rồi, em muốn thử ngay không?”

Cốc Tử cũng chỉ là người trần mắt thịt, nhìn thấy đồ đẹp thì mắt cô cũng sáng lên, nhanh chóng nhận lấy mấy bộ đồ lụa từ tay anh, thấy chất vải mềm, nhẹ, màu sắc lại trang nhã đúng như sở thích của mình thì ưng ý lắm.

Trần Kiều giở từng bộ ra cho cô xem, bộ mùa đông có bộ mùa hè có, bộ kín đáo có bộ gợi cảm có, bộ dễ thương có bộ quyến rũ có, tổng cộng có tới những hơn hai chục bộ. Cốc Tử xem hết một lượt, lại đếm qua số bộ thì không khỏi xuýt xoa, “Trời ơi, đẹp quá, nhưng chắc tốn nhiều tiền lắm. Sao anh hoang quá vậy hả, em đâu cần tới nhiều thế này đâu?”

“Cái này em đừng lo! Ngày nào cũng làm việc vất vả như vậy thì lúc ở nhà cũng phải hưởng thụ một chút chứ. Để anh treo lên cho em.”

Thực lòng Cốc Tử thích mê mấy bộ đồ này rồi, nhưng biết chắc Trần Kiều đã phải bỏ ra số tiền không nhỏ vào đó thì cũng thấy có phần xót ruột. Lúc hai người ra ngoài cô lại bóng gió nhắc anh đừng hoang phí, Trần Kiều chỉ cười, âm ờ cô vài câu cho qua chuyện.

Thấy vậy Cốc Tử trừng mắt quát anh, “Anh phải nghe lời em chứ!”

Trần Kiều thấy cô tự nhiên la lớn thì cười hì hì đầu cúi, “Vâng, thưa đại nhân bà xã.”

Cốc Tử cũng thừa biết nếu bắt anh sửa ngay cái tính tiêu tiền hoang phí trong một sớm một chiều là điều không dễ chút nào. Nghĩ lại mới thấy từ hồi cấp ba tới giờ chưa bao giờ anh tỏ ra keo kiệt với cô, tuy lúc nào cô cũng bảo mình là giáo viên thì phải trả tiền nhưng sau đó anh luôn mua cho cô đồ đắt hơn. Hồi đó cô đâu biết mấy thứ đồ trông có vẻ rất bình thường đó lại toàn là đồ hiệu, trong khi lúc ấy Trần Kiều cũng chưa hẳn là đã có khiếu thẩm mỹ, anh mua tặng cô một chiếc đồng hồ của một thương hiệu lớn kiểu cổ mà cô lại tưởng chỉ có mấy chục đồng, mãi sau nhìn nhãn hiệu mới biết món quà ấy trị giá lên đến cả nghìn đồng.

Trần Kiều tận dụng từng giây từng phút trong khoảng thời gian hai người được ở riêng với nhau, anh huyền thuyên với cô hết chuyện này tới chuyện khác, lúc nào thấy mệt lại rủ cô đi ăn. Anh ngắm cô cả ngày không biết

chán, tâm trạng lúc nào cũng háo hức muốn ở gần bên cô đến nỗi có lúc Cốc Tử phải bật cười chọc anh, “Anh còn trẻ con hơn cả Dục Dục đây!”

“Dục Dục ở bên em năm năm qua, trong khi suốt năm năm ấy chúng ta lại rời xa nhau.” Giọng anh u buồn, anh quay sang nhìn thẳng vào cô, Cốc Tử chỉ biết nhìn anh, nhovn miệng cười rồi lắc lắc đầu tinh nghịch.

Sau tuần trăng mật hai người trở lại nhịp sống bình thường. Trước ngày đi làm họ đón Dục Dục về nhà, buổi sáng lúc Trần Kiều thức dậy Cốc Tử đã đang làm cơm. Anh đứng ở cửa bếp nhìn cô, còn cô đang đeo tạp dề làm bếp, cúi đầu mỉm cười. Cảnh tượng êm đềm đó khiến anh không cầm lòng được, bước đến đằng sau ôm lấy eo cô, hít thật sâu mùi thơm trên người cô, giọng hơi phụng phịu: “Lát nữa lại phải đi làm rồi.”

“Chẳng phải buổi tối lại được về đó sao.” Cốc Tử nói như giúp anh tăng thêm hứng khởi chuẩn bị đi làm.

“Nhưng cả ngày anh sẽ chẳng được thấy em.” Trần Kiều lại hít hà hương tóc cô, Cốc Tử biết anh sắp giở trò làm nũng thì dẫm lên chân anh, “Đi ra chỗ khác cho em nấu cơm, đứng đây vướng quá.”

Dục Dục lúc này cũng đã tỉnh, mắt nhắm mắt mở ra ngoài phòng bếp, thấy ba mẹ đang âu yếm nhau thì khề khàng, “Ba mẹ tình cảm với nhau quá...”

Cốc Tử xì một tiếng, “Trẻ con tò mò quá, biết gì mà nói...”

Dục Dục cũng xì theo, “Tất nhiên con biết chứ, giờ bố mẹ chỉ muốn vút con đi.”

Trần Kiều bất ngờ với câu trả lời ngộ nghĩnh của con, anh ngồi xuống xoa mặt Dục Dục mà cung nụng, “Tiểu Dục à, sao con lại đáng yêu thế

chứ! Lại thom ba một cái nào. À, hôm qua cụ nội bảo đã đổi tên cho con rồi đó, tên của con từ bây giờ sẽ là Trần Được, nhớ chưa con?”

“Vâng.” Được Được chu mỏ lên, dù gì thì nó vẫn tên là Được Được, họ gì thì cũng được cả thôi.

Nói tới đây Trần Kiều lại như đột nhiên nhớ ra điều gì, anh quay lại phía Cốc Tử, “Quân Quân, lại anh kể cho em chuyện này.”

“Chuyện gì vậy anh?”

“Bà nuôi của em về nước rồi, giờ là hàng xóm của ông nội đó.”

“Ồ...” Cốc Tử ngạc nhiên, cảm thấy hưng phấn hẳn ra, trong đầu cô thoáng chốc chỉ nghĩ tới chuyện gì đó hay ho lắm.

“Đừng có làm toáng lên nhé! Lần này bà về bí mật, ngoài ông nội ra không ai biết nên em đừng có làm lộ bí mật này đó.”

“Em tiết lộ cho ai được chứ? Mau kể tiếp xem nào...”

“Vì muốn đổi tên cho con nên anh đi thăm ông nội, nhân lúc ông không để ý anh lấy trộm ít thư từ ngòi đọc, đại để khi xưa ông nội và bà nuôi là một đôi nhưng đại ca của họ, chính là chồng của bà nuôi sau này đã khiến họ hiểu lầm nhau, khiến hai bên đều tưởng người kia đã chết...”

“Thật vậy sao?”

“Hồi đó liên lạc khó khăn lắm, đâu dễ như bây giờ, chứ nếu gọi được điện thoại thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Bà nuôi của em khi ấy rất đau khổ và tuyệt vọng, được ông Đường đưa sang nước ngoài.”

“Trời... Bao nhiêu năm qua đi như vậy lúc gặp lại mọi vật đã vật đổi sao dời hết cả rồi.”

“Bốn mươi năm cơ đấy! Nhưng cũng may là giờ ông nội và bà nuôi đã gặp lại nhau.” Trần Kiều nhìn Cốc Tử cười mỉm, giọng anh như lạc đi, “Anh mới để lỡ năm năm mà tưởng như mình đã bỏ lỡ cả nửa cuộc đời.”

Cốc Tử nghe Trần Kiều nói vậy thì thực sự xúc động, cô nhìn anh cười âu yếm rồi nắm chặt tay anh.

“Còn chuyện này nữa, nhưng em nhớ không được nói với người khác đấy, ông nội già rồi nên cũng dễ xấu hổ lắm.”

“Em biết mà, chuyện gì nào?”

“Hôm chúng ta kết hôn ấy, anh cũng đã thử dò hỏi cả rồi, thấy ba mẹ và các cô đều đồng ý tác thành, giờ chỉ cần ông nội đồng tình nữa thì không còn trở ngại gì cả.”

“Nếu vậy thì hay quá!” Cốc Tử sung sướng, tay càng nắm chặt lấy tay của Trần Kiều, cô mơ màng nhìn anh, trong đầu đã nghĩ tới chuyện vui trong tương lai không gần giữa ông nội và bà nuôi của mình.

Ăn sáng xong Trần Kiều làm một vòng đưa Dục Dục tới trường, đưa Cốc Tử tới công ty rồi mới tới chỗ làm. Anh thấy lòng ngực mình rộn rã niềm hạnh phúc dâng trào. Lisa mang lên cho anh một ly cà phê rồi lịch sự thăm hỏi, “Sếp, hôm nay trông sếp rạng rỡ quá.”

Trần Kiều cong môi, “Lisa, cô cũng không còn trẻ nữa, sao không kết hôn đi, tìm một người đàn ông thực sự yêu thương cô.”

“Sếp à, không phải người phụ nữ nào cũng may mắn như phu nhân của sếp, có thể lấy được người đàn ông mình yêu thương mình đâu.” Lisa cười xòa.

Trần Kiều ra vẻ không hiểu, “Có chuyện gì vậy?”

“Anh ấy sẽ không lấy tôi đâu!”

“Anh ấy?” Trần Kiều vẫn chưa hiểu, rồi anh bất chợt nhớ tới người trước đây đã từng có lần tới đón Lisa, “Là người tên Diêu Thuật đó, phải không?”

“Không phải, Diêu Thuật là bạn thân của anh ấy...”

“Không phải là Cốc Ánh Dương đó chứ?”

“Sếp, sếp thấy anh ấy thế nào?” Lisa nghe thấy Trần Kiều nhắc tới Cốc Ánh Dương thì mím môi căng thẳng, mắt nhìn anh dò xét, “Hình như trước đây hai người có quen nhau?”

Trần Kiều cười ngượng ngịu, chưa biết nên trả lời Lisa thế nào.

Lúc trước thấy Cốc Ánh Dương và Cốc Tử gần gũi nhau nên anh đã thám thính, tìm hiểu thêm vài thông tin liên quan đến Cốc Ánh Dương, vốn hai người lại có chung một số người bạn nên thành ra cũng biết thêm đôi chút. Trần Kiều nghĩ một lát rồi lựa lời, “Lisa, nếu cô chỉ muốn chơi bời với anh ta thì tôi không nói làm gì, nhưng nếu thực lòng muốn kết hôn thì có lẽ nên sớm bỏ ý định đó đi, anh ta không chỉ có một mình cô đâu.”

Trần Kiều thực không thể hiểu, với Cốc Ánh Dương, không biết bản thân anh ta nghĩ thế nào, trong khi người nhà đã chọn cho anh ta một người, tuy chưa chính thức ăn hỏi cưới xin nhưng cũng coi như ván đã đóng thuyền, vậy mà anh ta vẫn lảng nhãng ở bên ngoài. Khi còn đại học thì thường

xuyên cặp kè hết người này lại sang người khác, có lúc một cô tay trái một cô tay phải. Anh ta còn có siêu năng lực khác, có thể khiến cùng lúc hai người phụ nữ dịu hiền vẫn ngoan ngoãn trong tay anh ta ngay cả khi biết được sự tồn tại của người kia.

Nghĩ tới đây, Trần Kiều đột nhiên thấy rung mình, nếu không gặp lại Cốc Tử tình cờ như vậy thì không biết bây giờ người mà anh kết hôn sẽ là vị tiểu thư nào trong số những người gia đình anh đã đưa vào tầm ngắm. Thực lòng anh quyết liệt phản đối chuyện kết hôn dựa trên gia cảnh xuất thân của đối phương, tuy chuyện kết hôn với Cốc Tử cũng không thiếu những lời gièm pha qua lại nhưng anh bỏ ngoài tai, anh vẫn còn đây thì đó chỉ là chuyện nhỏ. Thực lòng yêu một người thì chẳng gì có thể ngăn cản được.

Lisa không nói gì thêm, cô cúi người đưa cho anh tập giấy tờ trong tay, “Sếp, sếp xem mấy cái này đi ạ.”

“Nhớ đừng để ảnh hưởng tới công việc.” Trần Kiều mỉm cười dạn dò rồi để Lisa ra ngoài.

Xử lý xong đám giấy tờ, Trần Kiều vốn định rủ Cốc Tử đi ăn trưa nhưng Nhậm Hoằng Tử lại tới tìm anh, Lisa vốn biết Nhậm Hoằng Tử nên để cô tự vào phòng. Trần Kiều thấy cô thì hơi ngạc nhiên, “Hoằng Tử, em sao vậy, anh nhìn em có vẻ lo lắng. Nếu không vội thì lát cùng anh tới đón chị dâu đi ăn cơm.”

“Đừng, anh... Em... chuyện là... chuyện là...” Sắc mặt Nhậm Hoằng Tử lúc này trắng bệch, trông rất khó coi, cô cắn răng chặt vào môi khiến môi cô hằn cả những vết răng trên đó.

“Anh... đi phá thai với em.”

Trần Kiều vừa nghe thấy thế thì vừa bất ngờ, vừa phẫn nộ, anh đập mạnh chiếc điện thoại đang cầm trong tay xuống bàn làm việc, chiếc điện thoại bỗng chốc chia làm mấy mảnh, văng xuống sàn, “Hoàng Tử, em đừng có dọa anh.”

“Anh, em không có bạn bè. Em lại không tin chị họ, giờ em lại không có tiền... Còn ba mẹ em thì chuyện này chắc chắn em không dám nói rồi...”

“Hoàng Tử, em vẫn chưa tốt nghiệp mà.” Mặt Trần Kiều lặng xuống, có đôi nét cảm xúc khó tả hiện lên, “Thằng đó là ai?”

Nhậm Hoàng Tử ngồi thụp xuống gục đầu vào hai đầu gối khóc tu tu, “Em không biết, em không biết là ai, lúc đó em uống say. Anh, em xin anh, em không thể giữ lại đứa bé này, nếu mẹ em biết chắc em chết mất.”

Trần Kiều thấy Nhậm Hoàng Tử khóc lóc thảm thương như vậy thì không nổi mắng nữa, anh hít thở thật sâu cho nguôi cơn giận trong lòng rồi dần bình tĩnh trở lại. Anh biết, chuyện này mà lộ ra chắc chắn không hay, rồi sau đó quên cả việc cơm nước hay điện thoại cho Cốc Tử, Trần Kiều nhanh chóng đưa Hoàng Tử tới một bệnh viện tư nhân. Lúc ở ngoài đợi Tiểu Tử, một vài người đi qua ném cho anh cái nhìn dè bĩu nhưng anh tỏ ra mặc kệ, sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, không làm việc gì có lỗi thì sao phải xấu hổ. Tuy thế, anh vẫn thấy khó chịu trong lòng, bởi chính lúc này anh mới hiểu được phần nào cảm giác của Cốc Tử trước kia. Cô luôn miệng nói bản thân không hối hận, không hối hận cái con khi, anh biết cô có thể đã hối hận chết đi được!

Anh băn khoăn, lúc đó không biết Cốc Tử có khóc như Hoàng Tử bây giờ không, không biết lúc biết mình có mang cô đã bất lực như thế nào, cả khi biết mình không bỏ đứa con đi cô đã tuyệt vọng ra sao. Một mặt lo cho tình cảnh của cô em họ lúc này, một mặt lại thấy lòng đau nhói vì thương

Cốc Tử, Trần Kiều tự nhủ từ nay về sau anh nhất định sẽ phải bù đắp nhiều hơn nữa cho Tiểu Quân Quân của mình mới được.

Chương 10: Cầu tự

Lúc Hoằng Tử ở phòng tiểu thuật ra ngoài, sắc mặt cô nhợt nhạt đến khó coi, cả người như không còn chút sức lực nào, Trần Kiều phải đỡ cô tựa vào người mình mới có thể bước đi nổi. Ra đến gần chỗ đậu xe thì bất ngờ gặp người đàn ông của Lisa, Cốc Ánh Dương, anh ta cũng đang dìu một cô gái đáng chừng còn là sinh viên vào phá thai. Nhậm Hoằng Tử nhìn thấy Cốc Ánh Dương thì mặt cắt không còn giọt máu, như ban ngày gặp ma, Cốc Ánh Dương nhìn thấy họ thì cũng sững người trong giây lát, vẻ do dự nghi ngờ, anh ta chào Trần Kiều một tiếng rồi đi vụt qua.

Trần Kiều không mấy để ý đến phản ứng bất thường đó, anh dìu Nhậm Hoằng Tử lên xe rồi lái xe đến một khách sạn, thuê cho cô một phòng ở đó rồi nói, “Lát anh đi xin nghỉ học cho em, em cứ tạm ở đây một thời gian. Chút nữa anh và chị dâu sẽ qua thăm em.”

“Vâng.” Nhậm Hoằng Tử mắt rơm rớm gật đầu, “Anh, anh đừng nói chuyện này với ai, nhất là mẹ em.”

Trần Kiều gật đầu, “Em cứ ở đây đi, lát anh mang đồ ăn tới cho em, có gì không thoải mái cứ bảo anh.”

“Vâng.” Nhậm Hoằng Tử cười với anh, “Anh, anh tốt với em quá, em biết người mình đã từng yêu quý nhất định không hề tồi mà.”

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì nhũn hết cả chân, “Hoằng Tử...”

“Đều là quá khứ cả rồi, nhưng đúng là vậy anh ạ.” Cô nhìn thẳng vào mắt Trần Kiều gật gật đầu, rồi cô thở phào nhẹ nhõm quay sang hướng khác, “Nhưng giờ thì em không thích anh nữa rồi.”

Trần Kiều mở cửa ra khỏi phòng, cố gắng hít một hơi thật sâu. Trong lòng anh vốn có nhiều cảm xúc với Hoằng Tử nhưng tuyệt nhiên không hề có tình ý gì với cô ngoài tình cảm như với một người em gái. Thế nhưng việc của cô đến như ngày hôm nay thì anh không thể bàng quan đứng ngoài được, có thể giúp cô điều gì anh đều sẽ cố gắng giúp vì anh chỉ có mình cô là em gái. Ra đến ngoài trời đã sẩm tối, anh gọi điện thoại cho Cốc Tử, cô nhẹ nhàng hỏi anh trong điện thoại, “Anh vẫn chưa về sao?”

“Có chút chuyện xảy đến với Nhậm Hoằng Tử, lát anh đưa em tới thăm em ấy một chút.”

“Ừm, em biết rồi, khi nào anh tới thì gọi em.”

Cốc Tử bỏ máy xuống mới thở hắt ra, trong đầu chợt dâng lên ý nghĩ kì quái, là mang bầu ư? Hoằng Tử? Chuyện này thực sự... Nhưng ngay lập tức cô lắc lắc đầu để bỏ đi ý nghĩ đó, xoa đầu Dục Dục, “Con yêu, mẹ phải ra ngoài một chút, con chơi trò chơi rồi ở nhà một mình được không?”

“Dạ, dù gì con cũng quen rồi mà.” Dục Dục toét miệng cười, nói năng đúng như ông cụ non.

“Ai da, thằng nhóc con này, là cô họ của con có chút chuyện nên mẹ đi thăm cô ấy, biết chưa hả.”

“Dục Dục biết rồi mà, Dục Dục sẽ ngoan mà.” Dục Dục gật đầu lém lỉnh.

Cốc Tử xuống lầu thì Trần Kiều đã đứng đó đợi cô, anh bảo cô lên xe rồi thở dài đánh thượt, “Các cô gái bây giờ...”

“Em ấy sao vậy?”

“Đi quán bar rồi xảy ra tình một đêm, giờ giấu mọi người trong nhà tự đi nạo thai. Con bé mới mười chín tuổi.”

Cốc Tử im lặng không nói gì, cũng không biết nên nói gì. Trần Kiều im lặng, mãi lâu sau mới cất được tiếng, “Cốc Tử, anh xin lỗi em...”

“Gì vậy?”

“Ngày trước anh chỉ đứng từ lập trường của mình mà nhìn nhận vấn đề, nhưng sau chuyện này thì anh hiểu rồi.” Trần Kiều bậm môi trầm ngâm, Cốc Tử cũng không nói gì, mãi sau mới giơ tay nắm tay anh, nhẹ nhàng, “Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.”

Cốc Tử nói Trần Kiều dừng xe bên cửa hàng mua ít đồ bồi bổ, trong lúc ấy Trần Kiều gọi mấy cuộc không biết cho ai, thế nào mà nhanh chóng thuê được một bảo mẫu tới khách sạn chăm cho Hoàng Tử. Hoàng Tử thấy Cốc Tử đến thăm mình thì rất vui, luôn miệng gọi Cốc Tử là chị dâu, chị dâu. Cốc Tử dù gì cũng là người đã từng trải qua chuyện này nên nhẹ nhàng chia sẻ đôi điều với cô em họ, dặn dò cô chú ý giữ gìn sức khỏe, nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian cho hồi phục hẳn.

Trên đường về nhà Trần Kiều bỗng nhiên triết lý, “Con gái thật dễ bị thiệt thòi.”

“Đúng thế.”

“Nếu anh biết thằng đó là ai anh sẽ đâm vỡ mặt nó ra.”

Nói chuyện thiệt thòi thêm một lúc thì hai người chuyển qua chủ đề tình một đêm. Ban đầu Trần Kiều tưởng Cốc Tử sẽ không hào hứng tham gia nhưng thấy tinh thần cô thoải mái, nói chuyện liên tục với anh thì cũng thấy nhẹ nhõm phần nào, anh cũng kể cô nghe chuyện này trong đám bạn bè của anh trước đây là rất bình thường, thậm chí còn thường xuyên xảy ra.

“Anh nói cho em nghe, bọn họ có một hội với tên riêng 419. Bọn họ rất hay tụ tập bàn luận nhiệt tình về chuyện đó, lại thường xuyên đi đông vui với nhau như vậy, anh nghĩ là có quan hệ tập thể.” Trần Kiều nói xong lại hum một tiếng như để thăm dò ý tứ của Cốc Tử rồi lại nói tiếp: “Có điều, anh đảm bảo, anh không hề làm như vậy, chỉ lặng lẽ ngồi một bên quan sát thôi.” Cốc Tử tuy luôn cho rằng bản thân cô coi hiện tượng xã hội này là rất bình thường, nhưng đến khi chính tai nghe được nhiều chuyện người thật việc thật như vậy thì cũng bất giác lắc đầu than thở: “Thanh niên bây giờ thật là...”

Cả hai im lặng một lúc, mãi lâu sau Cốc Tử mới lên tiếng, giọng nghiêm trọng, “Có con trai cũng phải giáo dục nghiêm khắc. Được Được nhà mình nhất định không được giống anh ngày trước.”

“Sao, sao vậy?” Trần Kiều quay sang nhìn Cốc Tử, cô trừng mắt nhìn anh, “Lại còn muốn em nhắc lại hả?”

Trần Kiều gật đầu về ngượng ngùng, “Ừ, bà xã anh nói đúng rồi!”

“Thượng bất chính, hạ tắc loạn, người lớn mà không gương mẫu thì trẻ con nhất định sẽ nổi loạn ngay. Anh làm cha sau này nhất định phải nghiêm khắc với bản thân để làm gương cho con. Em cũng không mong Được Được làm lên công trạng to lớn gì, chỉ mong nó đừng làm chuyện gì sai,

nếu sau này nó dẫn cô nào đó vác cái bụng kênh về nhà chắc người làm mẹ như em chết mất.”

“Ừ.” Trần Kiều cười, quay sang nắm lấy tay cô, “Quân Quân, em tốt quá. À, chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra đâu, em yên tâm, nếu không anh sẽ đánh gãy chân Dục Dục.”

Hai người về đến nhà thì Dục Dục đã ngủ say từ lúc nào trên sô pha, Cốc Tử ngắm khuôn mặt ngây thơ của con khi ngủ thì không khỏi mỉm cười hạnh phúc, cô bế con vào giường đi ngủ rồi thì thầm, “Con mình trông đáng yêu quá, thằng bé nhất định sẽ trở thành một người đàn ông tốt.”

“Thực ra lúc nhỏ anh cũng đáng yêu như thế...” Trần Kiều nghe Cốc Tử nói thế thì lập tức hòa theo dây máu ăn phần.

“Anh còn mặt mũi mà nói thế à?” Cốc Tử làm bộ trừng mắt, lúc nhỏ anh có dễ thương không cô không biết, nhưng khi làm gia sư cho anh thì cô thấy anh chẳng đáng yêu chút nào, nếu không phải vì món tiền lương hấp dẫn ngày đó thì chắc cô đã sớm co giò chạy. Cô lấy chăn đắp cho Dục Dục rồi vừa đá Trần Kiều vừa nhăn mặt đẩy anh ra khỏi phòng, “Thực ra lỗi này không phải hoàn toàn của anh, thật may là Dục Dục của chúng ta rất đáng yêu.”

Trần Kiều hơi tủi thân, anh ôm chặt cô rồi đẩy cô vào tường hôn tới tấp, “Anh cũng đâu xấu đến mức đó, chẳng lẽ anh chỉ có một ưu điểm vậy thôi sao?” Hơi thở anh gấp dần, nhưng Cốc Tử đẩy anh ra, “Em muốn đi tắm bây giờ...”

“Mình cùng tắm nhé.” Anh cười khê rồi buông lỏng cánh tay đang ghì chặt cô ra, đặt cằm mình lên đầu cô rồi cứ đi đi lại lại trên đó, hơi thở anh dồn dập trên đầu cô. Anh vuốt mái tóc Cốc Tử rồi nói, “Cốc Tử, em thật tốt...”

Cốc Tử cười híp cả mắt, “À, Trần Kiều, hôm nay anh gặp Bì Cốc phải không, Cốc Ánh Dương ấy?”

“Ừm.” Trần Kiều đáp một tiếng rồi véo má cô, “Lúc chúng ta đang tình cảm tuyệt đối không được nhắc tới người đàn ông khác, nghe không? Anh sẽ ghen đó.”

“Anh thấy cậu ấy thế nào?” Cốc Tử cười cười hỏi lại.

Trần Kiều như chỉ đợi có thế, ra đòn vùi dập ‘đôi thủ một thời’, “Hắn ta ấy à, chỉ là một gã lãng nhăng nửa mùa, là kẻ thứ ba chỉ giỏi đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.”

“Xi, anh nói linh tinh.” Cốc Tử thấy Trần Kiều nói có vẻ nghiêm trọng quá thì cười phá lên.

“Ai thèm nói linh tinh với em.” Trần Kiều mở nước ấm xong thì quay sang lột mạnh quần áo Cốc Tử, Cốc Tử ngượng ngùng lùi lại phía sau, “Để em tự cởi mà...”

“Để anh làm cho...”

Giăng co mãi thì hai người cũng cởi xong quần áo, Trần Kiều kéo Cốc Tử vào ngâm mình trong nước ấm, anh ngồi sau lưng ôm lấy cô, hôn nhẹ lên lưng cô, “Gã đó làm ở tầng dưới công ty em đó, bình thường chắc em và hắn có thể sẽ gặp nhau. Anh nói cho em biết, em nhất định phải đề phòng hắn, hắn xấu xa lắm, chuyên đi hót vợ người khác đó.”

“Không, cậu ấy không thế đâu!” Cốc Tử tỏ vẻ không tin những điều Trần Kiều vừa nói, “Lúc nhỏ cậu ấy rất tốt, em vẫn nhớ hồi em học mẫu giáo cậu ấy vẫn hay tới đón em về vì khi ấy ba em làm việc ở nhà máy rất bận,

không có thời gian tới đón nên đều là cậu ấy đưa em về. Cậu ấy còn mua đồ ăn cho em, lúc nhỏ gia đình em không có tiền nên mấy đồ ăn vặt đều là cậu ấy để dành cho em đó.”

Trần Kiều nghe Cốc Tử nói thì thấy không thoải mái chút nào, “Em không biết chứ, con người ai cũng có thể thay đổi cả. Hắn trưởng thành trong môi trường nào nào, ba hắn cũng là người hám tiền hám sắc chuyên làm hại con gái nhà lành, thế thì hắn tốt đẹp được không, hồi học đại học hắn ra vào nhà nghỉ thường xuyên như cơm bữa. Có điều cũng không thể phủ nhận được rằng hắn rất thông minh, thành tích học tập hay thể thao đều rất tốt.”

“Ồ.” Cốc Tử nghĩ ngợi, trong lòng cũng hơi ngờ ngợ nhân cách thật của Cốc Ánh Dương. Cô biết việc Trần Kiều chạm trán anh ta cũng là do sau đó anh ta gọi điện cho cô có ý ly gián, chia rẽ hai người. Cô hít một hơi thật sâu, thật may là đã không có chuyện gì xảy ra. Suy cho cùng, cô cũng đã rút ra cho mình được vài bài học từ việc hiểu lầm lẫn lộn trước với Trần Kiều, đến giờ cô ở cạnh Trần Kiều đã lâu, cũng coi như là hiểu được phần nào cách đối nhân xử thế của anh. Nghĩ đến đây, Cốc Tử mím môi cười rồi quay lại ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh rồi đưa mấy ngón tay lên véo véo nghịch ngợm, cô cười thủ thỉ, “Thực ra anh cũng không gầy lắm nhỉ.”

“Tất nhiên” Trần Kiều hất nước lên cọ lưng cho cô, mài tay trên tấm lưng nõn nà của cô, “Anh vẫn đi tập gym đấy, em có muốn đi tập không, anh có thể kim cương, để anh làm cho em một cái.”

“Thôi, có thời gian như vậy em thà ở nhà ngủ còn hơn.” Cốc Tử uể oải đáp.

“Chúng mình đang độ trẻ trung, phải cố gắng gìn giữ bản thân mới phải chứ!” Trần Kiều túm lấy tay cô, “Tuần sau nữa anh đưa em đi mát xa chân nhé, bạn anh...”

“Lại là bạn anh, xì, này, trong đó có dịch vụ gì đặc biệt không?”

“Haiz, Cốc Tử, đầu em lại nghĩ mấy chuyện bậy bạ rồi đó.” Trần Kiều thở dài, “Nhưng anh vẫn chưa được thử, haha...”

“...”

Từ hôm sau đó, Cốc Tử thường xuyên tới thăm Nhậm Hoàng Tử, cứ hết giờ làm cô lại qua chuyện trò với cô em họ, hỏi xem cô bé có chỗ nào không thoải mái không, thỉnh thoảng còn hầm mấy món canh bổ dưỡng cho cô bé ăn. Nhậm Hoàng Tử ở đây tĩnh dưỡng vài hôm thì thấy đã khỏe hơn, cô nói muốn quay lại trường đi học. Cốc Tử không chịu, cô ấn Hoàng Tử ngồi xuống giường, nghiêm giọng nói, “Hoàng Tử, nạo thai tuy không hại người bằng sinh con nhưng vẫn phải nghỉ ngơi, chăm sóc thật cẩn thận mới được. Giờ em mới bắt đầu học kỳ thôi, cũng chưa có môn nào quá nặng nên cứ ở đây thêm vài ngày nữa, ngồi xem tivi hay nghịch máy tính cũng được. Bên ngoài giờ cũng lạnh lắm.”

“Chị dâu, chị tốt với em quá!” Người nhà Nhậm Hoàng Tử tuy yêu chiều cô, nhưng ngược lại cũng rất nghiêm khắc với cô, lại bận kinh doanh nên hầu như không có thời gian dành cho cô nhiều. Giờ nhận được sự quan tâm chân tình của Cốc Tử, Nhậm Hoàng Tử thực sự xúc động, thấy chị dâu mình rất ấm áp, cô ôm lấy Cốc Tử mà nước mắt cứ thế lăn dài hai bên má. Sụt sịt trên vai Cốc Tử một hồi cô mới bảo, “Chị dâu, em có nhiều chuyện muốn nói nhưng không dám thổ lộ cùng ai, em có thể nói với chị được không?”

“Em yên tâm, có gì cứ nói chị nghe.” Cốc Tử gật gật đầu.

Nhậm Hoàng Tử lau nước mắt, “Chị dâu, trước đây chuyện em thích anh họ là thật đấy...”

“Hả?” Cốc Tử mở to mắt, cô không dám tin vào điều tai mình vừa nghe.

“Nhưng chị yên tâm, việc này cũng chẳng đi đến đâu, vì anh họ không thích em, với cả tụi em còn là họ hàng của nhau.” Ngưng một lát Nhậm Hoằng Tử tiếp tục, “Bình thường, trước mặt mọi người em thường tỏ ra không bận tâm tới anh ấy, nhưng em thích anh ấy thật... Sau đó hai người kết hôn, em cũng quyết buông tay, trong lòng em buồn lắm. Em yêu đương qua lại với nhiều bạn trai nhưng lúc nào cũng ngầm đem họ ra so sánh với anh họ một cách vô thức, sau cùng thì cũng chẳng mối nào thành. Dạo trước em tới quán bar với bạn chơi, sau đó không biết lên giường với ai...”

Cốc Tử mím chặt môi, xoa đầu em họ, “Hoằng Tử, con bé này...”

“Em không phải là trẻ con nữa, phải tự chịu trách nhiệm với những việc mình làm. Đó không phải là lần đầu tiên của em nữa, nhưng em không ngờ lần này mình lại dính, em, em cứ chủ quan đến thời gian an toàn rồi nên... Có thể vì em uống thuốc giảm cân nên tuyến nội tiết bị rối loạn...”

“Trời, em còn uống thuốc giảm cân nữa ư?” Cốc Tử tròn xoe mắt, lấy tay sờ vào em Tiểu Tử, “Em đã gây đến thế này rồi.”

“Không, chị xem mặt em vẫn béo như thế này, giảm thế nào cũng không nhỏ gọn đi được.” Nhậm Hoằng Tử vừa nói vừa lấy tay sờ lên mặt mình, “Chị xem này, bao nhiêu là thịt.”

Cốc Tử thấy cô em họ tuy không còn nhỏ nữa nhưng tính cách thì vẫn rất trẻ con. Đột nhiên cô nghĩ đến Tiểu Võ, Tiểu Võ cũng được sinh trưởng trong môi trường như thế, nhưng quả thật bạn cô vẫn thuần khiết biết bao, cả như Trần Kiều nữa, thực ra cũng đâu đến nỗi.

Đằng sau cả gia tộc này là tiền bạc và quyền lực, con cái họ được hưởng thụ những đặc quyền mà những người bình thường có năm mơ cũng không bao giờ có được, muốn tránh khỏi bị cám dỗ bởi chúng cũng là điều rất khó khăn. Nhậm Hoằng Tử còn nói rất nhiều chuyện nữa với Cốc Tử. Hồi đại học, Cốc Tử có học qua môn tâm lý học đại cương, tuy không phải là chuyên ngành của cô nhưng cô cũng tìm hiểu nhiều nguồn tài liệu, đến giờ có thể hiểu được phần nào tâm lý Hoằng Tử, thậm chí Cốc Tử còn lấy ra vài bài để thuận đường khuyên nhủ cô em. Hoằng Tử nghe Cốc Tử nói này nói kia như hiểu ra được điều gì rồi, mà cũng hình như chưa hiểu lắm. Cuối cùng Cốc Tử bảo, “Em muốn giảm cân cũng được, nhưng tuyệt đối không được theo cách nguy hiểm này.”

Nhậm Hoằng Tử cũng khá nghe lời, đã hứa với Cốc Tử không làm việc gì thì sau này nhất định sẽ không làm nữa. Rồi Hoằng Tử nhanh chóng ngủ thiếp đi, Cốc Tử chỉnh chăn cho cô rồi ra ngoài. Hôm nay Trần Kiều khá bận, phải ở lại văn phòng giải quyết cho xong việc nên về hơi muộn, anh qua đón Cốc Tử về nhà. Cốc Tử vừa ngồi vào xe, Trần Kiều cầm lấy bó hoa đặt vào tay cô, “Tặng em này.”

“Hoa đẹp quá, sao tự nhiên lại tặng em?” Cốc Tử hít hà bó hoa vừa nhận.

“Làm gì có cái gì là tại sao với tự nhiên chứ!”

“Vì em chăm sóc em họ anh ư?”

“Em thực sự chẳng lãng mạn chút nào.”

“Nhưng trước đây anh chưa tặng hoa cho em khi nào...”

“Ai bảo anh chưa tặng em bao giờ, anh tặng rồi mà em ném đi đó, nên anh cứ tưởng em không thích.”

Trần Kiều quay sang nhìn Cốc Tử, “Hồi trước em đối xử với anh tệ quá, xì, phải như anh đây này, anh chẳng bao giờ thù lâu nhớ dai như em đâu.”

Cốc Tử quay sang cười với anh thật ngọt, “Vâng, vậy thì em biết rồi! Cám ơn anh.”

Thời gian này công việc của Trần Kiều rất bận, hầu như lúc nào cũng thấy anh vùi đầu vào công việc. Thỉnh thoảng Cốc Tử cũng thấy nhớ anh, nhưng như vậy cũng tốt, may mà anh không phải là phường vô tích sự, chứ gặp phải mấy công tử nhà giàu chẳng biết làm gì, ngoài tiền ra chẳng còn thứ gì khác thì thực sự vô cùng đau khổ.

Mỗi dịp cuối tuần Trần Kiều đều cố dành thời gian nghỉ ngơi với gia đình nhưng không phải lúc nào cũng thu xếp được, khi nào anh bận Cốc Tử lại một mình đưa Dược Dược qua thăm ông bà nội. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng tốt dần hơn, nhiều điều trước kia không nói ra được thì giờ bà Trần đã có thể nói với Cốc Tử, bà bảo nhà họ Trần ít người, giờ Cốc Tử còn trẻ nên sinh thêm con cái. Cốc Tử nghe vậy chỉ cười không nói lời. Mẹ Trần Kiều rất cưng cháu nội, mỗi lần Dược Dược đến bà đều mừng ra mặt, còn Dược Dược thì mỗi lần ở đó về đều rất quyến luyến, nó ngoắc hai cánh tay vào cổ bà nội, cái miệng chu lên nũng nịu, “Bà nội, tuần sau cháu lại tới, bà nội phải nhớ cháu nhé.”

Bà Trần cười rồi gật đầu, “Ừ, cháu ngoan quá.”

Sau đó, bà Trần thường xuyên chạy qua lại nhà Cốc Tử, mỗi lần sang đều không quên mang theo món ngon bổ dưỡng, rồi rất vui khi thấy món ăn được giải quyết sạch sẽ. Cốc Tử thì lại có vẻ ‘đau khổ’ về điều đó, buổi tối hôm đó kiêu gì cô cũng thủ thủ với chồng, “Này, em không muốn ăn đồ bổ quá đâu.”

Trần Kiều đang ngồi chỗ máy tính viết báo cáo kế hoạch cũng quay sang nhìn cô, “Em tưởng anh muốn hả, giống như phải uống xuân dược vậy, sau đó đi làm anh cũng nao nao hết cả người.”

Cốc Tử bùm miệng cười quay về chỗ mình rồi lại lạch cạch gõ bàn phím, rồi đột nhiên cô dừng lại hỏi chồng, “Này, hay mình sinh thêm đứa nữa nhỉ!”

Trần Kiều cười hóm hỉnh, “Thực ra anh thì rất sẵn lòng, thật đấy, em sinh mười đứa anh cũng chịu.”

“Xi...” Cốc Tử trừng mắt nhìn anh, “Để em nghĩ kỹ đã, chỉ là em thấy Dục Dục cũng lớn rồi...”

“Vì con lớn rồi nên nếu mình có con nữa thì Dục Dục cũng có thể giúp bố mẹ trông em được...”

“Ai da, anh thật là...” Cốc Tử cười phì, ngay sau đó cô lại chau mày, “Nhưng tuổi em cũng đã nhiều rồi...”

“Thế nên mới càng cần sinh con sớm mà...”

Một tuần sau, Trần Kiều đưa hai mẹ con đi ngâm chân. Đây là lần đầu Dục Dục được ngâm chân nên thấy rất thích thú. Cả nhà vừa ngồi xem tivi, uống nước ngọt, vừa ngồi ngâm chân, cảm giác thư thái và dễ chịu vô cùng, chỉ có điều ngâm chân xong lại khiến Cốc Tử khó chịu nhiều ngày sau đó.

Sau hôm đi ngâm chân, Cốc Tử thấy mình đến tháng, mà lại bị ra rất nhiều. Cô liên tục phải vào nhà vệ sinh, tâm trạng rất mệt mỏi, cuối cùng cô nắm lấy tay Trần Kiều méu máo, “Em cứ như bị sảy thai ý, ra nhiều lắm, hu...”

“Không phải chứ?” Mặt Trần Kiều trắng bệch, toàn thân anh run lẩy bẩy, “Mình...mình đi bệnh viện đi...”

“Không, em chỉ nói kiểu như thế thôi...” Nói rồi Cốc Tử ngồi phịch xuống sô-pha, “Chắc tại ăn canh bồ của mẹ nhiều, xong hôm qua lại đi ngâm chân nên thông kinh hoạt huyết đó, hì hì, lần này em...”

Vừa mới nãy Trần Kiều còn tái mặt, thực sự sợ hãi, giờ thì anh như trút được gánh nặng, đưa tay véo má Cốc Tử, “Em thật là, làm anh hết cả hồn...”

“Hì, thì em chỉ nói kiểu tương tự đó thôi mà...”

“Có cần anh mua bím cho em không?”

Cốc Tử ngáp một cái, mặt cô hơi đỏ lên vẻ ngượng ngùng, “Hình như không đủ dùng thật, anh mua giúp em nhé?”

“Được, em chỉ dùng của hãng ấy thôi, đúng không?”

“Thật không?” Cốc Tử bán tín bán nghi.

“Ừ, sao lại không?” Trần Kiều gật đầu, “Em còn muốn mua gì khác nữa thì nói nhé, anh đi mua cả thể.”

“Em còn muốn ăn dưa khô nữa, nhớ xin nhiều bơ cho em. Còn cả món... xôi nếp nước dừa trộn đu đủ...”

“Được.” Trần Kiều lại quay sang hỏi Dục Dục thích ăn gì rồi khoác áo đi xuống. Cốc Tử ngồi trên sô-pha bất giác mỉm cười mãn nguyện, trong

lòng cô lúc này thấy ấm áp vô cùng, có người chiều chuộng quả là thật thích. Hồi xưa mỗi lần đến tháng cô thường bị đau bụng, nhưng không ở gần mẹ nên cô chỉ chịu đựng một mình, giờ có Trần Kiều rồi thì khác, cô có thể nhõng nhẽo, làm nũng với anh, cơn đau vì thế cũng như giảm đi một nửa.

Cốc Tử nằm gọn trên sô-pha vừa xem tivi vừa nhí nhách ăn dưa khô, trên bàn còn để sẵn bát canh ấm mà Trần Kiều mới mang lên cho cô. Cô lấy ra một miếng dưa khô hua hua trước mặt anh, “Anh có ăn không?”

“Được Được còn không thèm ăn anh càng không thèm, em ăn đi cho đỡ ghìen.” Trần Kiều vốn không thích đồ ngọt, chỉ nhìn thôi đã thấy ngấy rồi.

Cốc Tử ngược lại rất thích món này, cô cho miếng dưa khô vào miệng rồi quay sang nhìn anh ra vẻ trêu ngươi, “Được, em ăn cho anh thèm nhỏ nước miếng thì thôi, chẹp chẹp...”

“Em ngốc...” Trần Kiều không mấy khi thấy Cốc Tử trong bộ dạng đó nên cốc nhẹ lên đầu cô, miệng cười tủm tỉm.

Nửa đêm Cốc Tử chợt tỉnh giấc, cô với tay bật đèn làm Trần Kiều cũng tỉnh theo, “Sao thế em?”

“Em bị ra nhiều quá thì phải...” Cốc Tử chau mày, cô cẩn thận bò xuống giường chạy ngay vào nhà vệ sinh, Trần Kiều thấy chỗ cô nằm cũng có vết máu thì mặt mũi trắng bệch cả ra, anh cũng vội bò dậy lấy áo khoác của mình vào nhà vệ sinh đắp lên đôi chân trần của cô, đứng bên cạnh xoa xoa mặt cho cô, “Khó chịu lắm không em?”

“Ừm, em không sao.” Cốc Tử ngáp ngủ.

Trần Kiều ra ngoài lấy quần chip và khăn cho Cốc Tử rồi lại đi pha một cốc nước đường đổ với nước ấm cho cô uống. Một lúc sau Cốc Tử mới khoác áo của anh đi ra, trông đáng điệu uể oải đầy mệt mỏi, “Trần Kiều, anh sợ nhìn máu thì sang ngủ với Được Được đi.”

“Không, anh không sao.” Trần Kiều lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, anh lột một lớp khăn lên chỗ Cốc Tử vừa nằm, “Em muốn ngủ tiếp hay mình đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện làm gì, chỉ là đến thàng bình thường thôi mà. Nhưng, lúc nào đó anh có thể nói thầm với mẹ được không, em không muốn ăn mấy đồ bỏ đó nữa đâu. Những thứ đó vừa đắt lại khó mua, nhưng... nhưng em không muốn ăn... Mà từ sau đừng có lôi em đi ngâm chân nữa đấy!”

Cốc Tử mệt mỏi, người cứ như lả đi do kinh nguyệt ra nhiều quá, vừa được một lúc lại muốn vào nhà vệ sinh ngay

“Ừ, ừ anh biết rồi.” Trần Kiều đưa tay tắt đèn rồi kéo cô vào sát mình, xoa xoa người để cô dễ chịu, luôn miệng thủ thỉ, “Ừ, sẽ không làm gì hết, không làm gì hết nữa...”

Cốc Tử bị ra nhiều máu quá nên phải ở nhà nghỉ ba hôm liền. Trong mấy ngày đó, Trần Kiều đưa Cốc Tử về nhà một bận rồi lựa lời nói với mẹ anh chuyện đó. Mẹ Trần Kiều vừa nghe đã thấy sợ, bà nắm lấy tay Cốc Tử xót xa, “Thế này thì không biết trôi mất bao nhiêu chất dinh dưỡng rồi. Không được, từ giờ mẹ sẽ bảo người mang đồ ăn ngon sang cho các con, Quân Quân thì không được đi làm nữa, phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian, mẹ thấy sắc mặt con không tốt lắm.”

Cốc Tử nghe bà Trần nói thế thì tròn mắt thất kinh, tình cảnh này thật đáng khóc trong bi thương quá, cô khẽ đá vào chân Trần Kiều ra hiệu cho

anh, Trần Kiều vội nói, “Mẹ, ngày nào mẹ cũng mang đồ ăn cho tụi con như vậy, mẹ nuôi Quân Quân cứ như nuôi... heo ấy à?”

“Sao, con không thích à?” Bà Trần trừng mắt nhìn Trần Kiều, “Còn trẻ như thế này, sức khỏe là trên hết! Mà con xem thân thể Cốc Tử cân đối như vậy, đừng có học con bé Nhậm Hoằng Tử mà giảm cân gì nhé, rõ ràng là đáng người đẹp lắm rồi mà cứ đòi giảm cân nữa, chẳng mấy chốc chỉ còn tro bộ xương không. À, Trần Kiều, dạo này Hoằng Tử có tới tìm con nữa không?”

“Không ạ, nó tìm con có việc gì?” Trần Kiều liền thoáng không chớp mắt.

“Con bé này không được rồi! Càng ngày càng tệ, lúc nào cũng ở ngoài lang bạt kỳ hồ, con gái con đưa gì mà chẳng biết tự trọng gì cả.”

Cốc Tử nghe mẹ chồng nói thế thì chẳng biết nói gì nữa đành ngồi im, bà Trần lại quay ra bảo con dâu, “Quân Quân, Tiểu Kiều thích ra ngoài chơi thì chẳng sao, đàn ông con trai mà, cũng nên giao thiệp bạn bè, ngoại giao công việc. Nhưng con vẫn phải quy định thời gian cho nó, tuyệt đối không cho nó ra ngoài ngủ lang ban đêm, cái gì nên nghe thì nghe theo, cái gì không nghe được thì phải cấm tuyệt đối. Con xem đó, ba Trần Kiều tính khí khó khăn như vậy, nhưng bao nhiêu năm nay mẹ và ba chưa bao giờ phải một lần đỏ mặt tía tai với nhau...”

“Mẹ à, mẹ khéo thật...” Cốc Tử cười hì hì, cô chợt nghĩ tới ba Trần Kiều, tính tình ông đúng là có hơi cổ quái thật, tuy rằng bây giờ quan hệ giữa cô và ông đã được cải thiện nhiều, nhưng về cơ bản cũng không thể gọi là thân thiết được, mỗi lần gặp ông cô đều cảm thấy mất tự tin một cách kì lạ.

Nói chuyện thêm một lúc, bà Trần gọi bảo mẫu mang ra ít đồ bổ dưỡng bày khắp mặt bàn, trước mặt con dâu và con trai, “Các con mau ăn đi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Không hiểu sao bà Trần ngày càng có cảm tình với Cốc Tử, phần vì thấy mẹ con nói chuyện rất hợp, thành ra có chuyện gì bà cũng đem ra nói với cô, Cốc Tử nghe mẹ chồng kể chuyện thì cũng cười hì hì tám chuyện với bà. Bà Trần còn nghe nói con dâu có viết tiểu thuyết nữa thì cũng tò mò, còn bảo lúc nào đưa cho bà một quyển để đọc, Trần Kiều định nói gì đó nhưng Cốc Tử đã vội đáp chân anh vì sợ anh lỡ lời, “Vâng, chắc một hai tháng nữa sẽ có sách mới ra, nhưng là sách cho tuổi teen ấy mẹ ạ.”

“Không sao, không sao, mẹ đọc được hết, con cũng thấy mẹ còn trẻ đây thôi.” Bà Trần cười híp cả mắt rồi lại tiếp, “Cho mẹ vài quyển có được không?”

Cốc Tử ngăn người ra, Trần Kiều vội đỡ lời, “Mẹ, mẹ làm gì vậy, mẹ định mang sách của cô ấy đi khoe ạ?”

“Ha ha, thì có sao nào, Tiểu Quân là con dâu của mẹ mà. Trong số bạn bè mẹ, người có tiền thì nhiều nhưng người có văn hóa thì không mấy đâu...”

Cốc Tử bất giác ghen hòng, ‘người có văn hóa’, cô ngượng ngùng, “Mẹ ơi, chỉ là mấy cuốn sách trẻ con thôi, không có gì to tát đâu ạ.”

[©STENT](#)

“Không sao, khoe với họ lấy hình thức là được rồi.” Bà Trần đắc ý cười lớn, “Mẹ muốn cho bọn họ thấy con dâu mẹ cũng có tài lắm chứ bộ. Mà như vậy mẹ cũng có thêm chút thể diện.”

Lúc đầu bà Trần còn có ý thăm dò thương lượng, nhưng giờ thì bà đã nói chắc chắn như đinh đóng cột thế này khiến Cốc Tử như bị đặt vào thế đã rồi, không dám nói gì thêm. May mà cô cũng chẳng coi trọng lắm mấy thứ đánh giá này nọ của thiên hạ, nên dù có đôi chút chột dạ trước thái độ hồ hởi như thế của mẹ đối với tiểu thuyết của mình, cô vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. lát sau, bà Trần lại quay sang Cốc Tử, “Mấy món này ngon không con? Mẹ biết con không thích ăn các món ngấy quá, nên dặn họ làm thanh đạm thôi, nhưng cái này nhiều chất dinh dưỡng lắm đó con, người khác không có mà ăn đâu.”

“Con cảm ơn mẹ.” Cốc Tử vốn chẳng muốn biết đây là món gì, với cô đồ bổ thứ nào cũng khó ăn cả, càng khó tìm càng quý hiếm, cô ăn lại càng thấy buồn nôn. Bà Trần thì vẫn cười hỉ hả, “Hôm qua ông nội các con nằm mơ, nửa đêm gọi điện cho ta bảo Cốc Tử có tin vui rồi...”

Đến lúc này thì thực sự Cốc Tử không biết nói gì hơn cả, cô chỉ muốn khóc, Trần Kiều cười hì hì vỗ vai mẹ, “Mẹ, mẹ phải tin tưởng con, chuyện này không vội được. Khi nào con có thời gian rảnh, tâm lý phải thoải mái thì Cốc Tử mới dễ có em bé được...”

Cốc Tử vốn định kế hoạch, chỉ có một con thôi, nhưng ai trong gia đình Trần Kiều cũng thích đông con nhiều cháu. Mà cô đâu phải chưa sinh chứ, đã có Dục Dục kháu khỉnh đáng yêu như thế rồi còn gì, cô vẫn phải sinh thêm sao? Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, nếu đã quyết định sinh thêm đứa nữa, thì thời điểm này cũng được coi là thích hợp, cô không muốn làm thai phụ khi đã lớn, để xong đã toan về già.

Còn nhớ lúc Dục Dục còn nhỏ nó chỉ muốn có thêm em để chơi cùng, nhưng giờ chắc thằng bé không còn nhu cầu đó nữa. Ở nhà ba mẹ Trần Kiều về tới nhà, Cốc Tử liền kéo Dục Dục lại nói chuyện, “Dục Dục, nếu mẹ sinh thêm cho con một em trai để chơi cùng, con có chịu không?”

Dược Dược chau mày phụng phịu, “Ba mẹ xấu quá, lúc nào cũng chỉ muôn gặt con đi thôi.”

“Không phải, không phải vậy đâu con.” Cốc Tử lắc đầu trấn an thằng bé.

“Nếu mẹ sinh em nữa có phải mẹ sẽ không còn yêu con nữa không?” Dược Dược vẫn tỏ vẻ lo lắng và bức bối, Cốc Tử thấy bộ dạng con thế thì toét miệng cười. Dược Dược lại bảo, “Từ lúc ba mẹ kết hôn mẹ chưa ôm con lần nào.”

Cốc Tử phá lên cười, cô kéo con vào lòng, thơm vào má con hết bên này đến bên kia một lúc lâu mà nựng, “Dược Dược à, con thật là đáng yêu, mẹ yêu con nhất trên đời. Nhưng con trai lớn lên chẳng phải sẽ ôm bà xã của mình sao?”

“Nhưng vợ con vẫn chưa sinh ra, vẫn trong bụng cô Tiểu Tiểu kia.” Thằng bé chau mày trả lời rất nhanh không cần nghĩ ngợi.

Trần Kiều rửa xong dâu tây thì mang lên cho hai mẹ con, anh nhón tay lấy hai quả cho vào miệng Cốc Tử và Dược Dược rồi ngồi xuống bên cạnh con trai, vuốt ve má nó, “Dược Dược à, bây giờ cô Tiểu Tiểu đã biết con muốn điều này nên nhốt em bé trong bụng mãi không cho em bé ra đó.”

“Anh này, ăn nói linh tinh.” Cốc Tử lườm Trần Kiều, không cho anh nói thêm câu gì hết.

Mẹ Trần Kiều vẫn tiếp tục chiến dịch bồi bổ cho họ, Trần Kiều ăn vào như ăn phải thuốc kích dục nên ham muốn tăng cao, anh ghé sát môi Cốc Tử thỏ thẻ, “Em ơi, không mặc áo mưa có được không? Có được không hả em?” Thấy cô có vẻ đã xao lòng thì quẹt mũi mình sang mũi cô nghịch ngợm, “Có được không hả em, mình sinh thêm một đứa nữa, hay hai ba đứa nữa cũng được nhỉ?”

Cốc Tử mơ màng nhìn anh, cô như bị thôi miên bởi giọng nói ngọt ngào đến hút hồn của chồng, “Em nghĩ đã nhé...”

Trần Kiều phủ phục lên người cô, thấy cô hoảng hốt thì tiến vào trong lòng, Cốc Tử dễ chịu thốt lên một tiếng, tay liên tục đập vào lưng anh, “Tiểu Kiều cô nương, hôn với lão gia quá.”

“Thưa nữ vương điện hạ, hãy đón nhận mầm giống của thần.” Trần Kiều cười hì hì nói, “Anh quyết định hộ em được không?”

Trần Kiều nói rồi tăng nhanh tốc độ lả lướt trên thân thể cô. Mọi khi anh rất nhớ lời cô, lần nào cũng mặc áo mưa trắng hoàng, từ sau khi hai người chính thức ở cạnh nhau đây là lần đầu tiên anh tự do cấy mầm sống của mình trên mảnh đất thân thể cô. Xong xuôi, anh lại lấy một cái gối chèn dưới hông cô, bắt cô phải nằm yên đó không được động đậy, Cốc Tử hơi bối rối, cô xua tay hỏi anh, “Anh làm gì vậy hả?”

“Để chúng kết hợp với nhau dễ hơn ấy mà.” Trần Kiều miễn cưỡng gật đầu, mắt cười nhú lại ra vẻ am hiểu, rồi lại như sợ Cốc Tử động đậy chân tay anh bèn giữ chặt tứ chi cô, năm phút rồi mười phút trôi qua, hai người cứ mở to mắt nhìn nhau như vậy, cuối cùng Cốc Tử không chịu được nữa bèn đẩy anh ra, “Anh ra kia đi.”

Trần Kiều cười phì, anh ngoan ngoãn bò xuống khỏi người cô rồi ôm cô vào lòng thủ thỉ, “Mình vào bồn tắm ngâm người chút đi em.”

Cốc Tử nằm yên trong lòng anh hồi lâu không nói gì, mãi sau cô mới thở thê, “Trần Kiều, hôm nay là ngày an toàn.”

“Hả?” Trần Kiều thảng thốt làm bộ chán nản gật đầu nói, “Ồ.” Tiếp đó anh lại vui vẻ lên tiếng ngay: “Ngày nào mình cũng thử, mà suốt một tháng

xem sao.”

“Em...” Cốc Tử véo mạnh vào phần thịt trên vai anh nhưng toàn bộ cánh tay anh rất rắn chắc, chẳng thể nhéo được. Sau đó, cô nhẹ nhàng bảo chồng, “Thứ năm tuần sau em phải đi công tác rồi.”

“Em không đi không được sao?” Trần Kiều buồn bã hỏi lại.

“Thế sao được! Lần này đúng ra tới lượt Miêu Miêu, nhưng mẹ cậu ấy ốm nên em đi thay. Trước kia em có con nhỏ không đi đâu, đều là cô ấy đi thế cho em, thế nên xét về tình hay lý, lần này em không từ chối được.”

“Em đi đâu, thời gian và địa điểm thế nào, nếu đi được anh sẽ đi cùng em.” Trần Kiều thấy việc này khó mà xoay chuyển từ phía Cốc Tử nên đành nghĩ cách khác.

“Anh cũng bận như thế cơ mà! Thôi, không cần phải uất ức đâu, em sẽ sớm về thôi. Giờ có anh thật tốt, anh sẽ chăm con cho em.”

Trần Kiều biết chuyện Cốc Tử đi công tác thì tụt hết cả hứng, muốn cười cũng không sao cười nổi, anh buồn bã ôm lấy cô, thỉnh thoảng lại quay sang cắn cô một miếng như để trả thù, “Vậy thì em đi, nhưng nhớ mau về với anh, nghe không?”

“Tiểu Kiều cô nương ngoan nhé, thỉnh thoảng nhớ em sẽ gọi điện cho. Mà từ giờ tới thứ năm tuần sau còn cả chục ngày, anh lo gì chứ?”

“Ừ nhỉ...” Trần Kiều gật đầu rồi lại cười hỉ hả, “Ý em là, anh có thể thoải mái...phải không?”

“Đừng mà...” Cốc Tử tá hỏa vội đẩy anh ra, Trần Kiều nắm lấy hai chân cô kéo ngang ra lôi sát vào phía mình, khi cơ thể Cốc Tử trôi sát lại phía

anh, cô bèn vội bám lấy hai thành bồn tắm, sợ đâu sẽ bị ngụp xuống nước. Cốc Tử đỏ mặt hất nước vào anh, “Anh, tại sao anh lại đáng ghét như vậy chứ...”

“Người ta bảo con gái nói ghét là yêu đó...”

‘Xí!’ Mặt Cốc Tử mỗi lúc một đỏ bừng hơn, thấy anh cười mãi nguyên thì mắt cũng như bị bỏ bùa vì vẻ đẹp của anh. Cốc Tử gồng hết sức nhào mình về phía trước một chút, tóm chặt lấy cơ thể anh, chuẩn bị hôn anh...

“Trời ơi, Cốc Tử... bỏ anh ra” Trần Kiều kêu oai oái, “Anh sắp gãy...sắp gãy tới nơi rồi.”

Cốc Tử hoảng hốt, cô vội lùi lại phía sau, Trần Kiều nắm lấy chỗ rung rung nước mắt, “Anh mà gãy là tội vạ đâu em chịu đó nghe.”

Cốc Tử cũng hoảng, cô vội trèo lên xả nước cho sạch, lau khô người rồi ngồi bên cạnh bồn tắm vuốt ve đầu anh, “Anh ổn chứ?”

“Anh mà phải đi viện vì chuyện này thì có phải rất mất mặt không...” Mặt Trần Kiều bị hơi nước nóng phả lên mặt đỏ bừng, mắt anh lúc này vẫn còn ngán lệ, trông đến thảm thương, Cốc Tử vội nựng, “Không đâu không đâu, anh còn đau lắm không, hay em đưa anh đi bệnh viện.”

Trần Kiều được Cốc Tử quan tâm thì được đà ôm lấy đầu cô rung tức một hồi, nước mắt rơi lã chã xuống cổ cô. Cốc Tử tỏ ra ngượng ngùng, vỗ vỗ lưng anh, “Tiểu Kiều cô nương, đừng khóc, đừng khóc nữa mà...”

“Nhưng anh đau, thực sự là anh đau lắm...” Trần Kiều mếu máo, miệng anh bẹt ra, nước mắt lại lưng tròng.

“Vậy để em xoa cho anh...”

“Ừ, đợi anh ra khỏi bồn đã.” Nói rồi, Trần Kiều lau sạch người rồi ra giường nằm để Cốc Tử xoa bóp cho mình.

Dù gì cũng là chỗ nhạy cảm ban đầu Trần Kiều không chịu nổi, anh kêu oai oái, Cốc Tử kiên nhẫn nhẹ nhàng xoa bóp thêm một lúc thì anh thấy dễ chịu hơn. Cốc Tử mở tròn mắt rồi cười ngượng ngịu, “Anh dễ chịu hơn chưa?”

“Em xoa thêm cho anh đi, cậu chàng thích em đây.” Trần Kiều nhắm hờ mắt lại, chỉ cảm thấy dễ chịu vô cùng. Anh nằm nghiêng trên gối ngắm Cốc Tử đang cần mẫn xoa bóp cho mình, biểu cảm trên khuôn mặt cô lúc đó thật sự là đẹp chết đi được, Cốc Tử quay sang thấy anh thế thì mừng yêu, “Đúng là đồ dâm đẳng.”

“Thật không? Thật không hả? Hay em cũng cùng với anh đi...” Trần Kiều nhếch môi cười mon trớn, trông vừa gợi cảm lại vừa mê hoặc.

“Ai da...”

“Em đừng ngừng lại, xoa thêm lúc nữa đi, anh đau lắm...”

Cốc Tử trừng mắt nhìn anh, “Coi như hôm nay em nợ anh, lần sau thì đừng có hòng nhé.”

Điều khiến Cốc Tử thấy phiền não nhất chính là, đây là lần đầu tiên cô chủ động với anh nhưng không ngờ lại khiến anh ra nông nổi này, thật là xấu hổ.

Cả buổi tối hôm đó Trần Kiều luôn cảm thấy vô cùng vui vẻ, người cứ bay bổng như trên chín tầng mây, từ nỗi lạc lõng lúc đầu cho tới say đắm cao trào hiện nay, nghĩ tới thôi thực sự đã quá đổi kích thích. Tối nằm ngủ,

anh ôm lấy thân thể mềm mại của Cốc Tử rồi hít hà hương thơm dịu nhẹ vấn vương trên người cô, thấy mãn nguyện khó tả. Đạo này hai người không còn mâu thuẫn với nhau chuyện đi ngủ nữa, anh đồng ý để cô tắt đèn, cô thì đồng ý để anh ôm cô ngủ, đúng là mỗi người nhường nhịn một chút thì đâu cũng vào đấy cả.

Hôm sau, Trần Kiều đến công ty với tinh thần thoải mái, vào tới văn phòng mới biết Lisa xin nghỉ phép. Lisa đã làm việc cùng anh hai năm, hai người cũng rất hợp nhau, giờ không có cô trợ giúp bên cạnh anh thấy có vẻ hơi bất tiện.

Mấy hôm sau Lisa mới đi làm trở lại, sắc mặt cô nhợt nhạt, Trần Kiều hỏi han tình hình thì không ngờ Lisa cũng thật thà kể lại với anh, “Sếp, tôi vừa đi nạo thai nên sức khỏe không tốt lắm.”

Trần Kiều chửi lên thành tiếng ‘khốn kiếp’ trong miệng, anh biết rõ thủ phạm lại là tên Cốc Ánh Dương kia, “Lisa, tôi cũng chẳng biết nên nói gì với cô cả, nhưng tôi có thể cho cô nghỉ phép năm.”

“Cám ơn sếp.” Lisa cúi gập người chào Trần Kiều rồi xin phép ra ngoài, Trần Kiều thoáng chút lo lắng, thời gian tới không có cô thư ký thạo việc này bên cạnh có lẽ công việc của anh cũng sẽ không được thuận lợi lắm.

Công việc của Trần Kiều độ này đã bận vậy, Cốc Tử cũng sắp phải đi công tác ngoại tỉnh. Ngay từ chục hôm trước Trần Kiều rất sợ đến ngày này, cuối cùng thì ngày này cũng đến, anh cảm thấy trống trải vô cùng. Hai vợ chồng trẻ vừa trải qua tháng ngày mật ngọt vẫn dính nhau như kẹo, giờ dù chỉ rời xa nhau mấy hôm thôi cũng thấy não ruột rồi. Trước ngày Cốc Tử đi công tác, Trần Kiều đích thân chuẩn bị hành lý giúp cô. Thấy Trần Kiều cái gì cũng muốn nhét vào va-ly bắt mình mang theo, Cốc Tử vội vã ngăn anh, “Em đi có hai hôm thôi mà, mang nhiều đồ như vậy dùng có hết đâu.”

Nhưng Trần Kiều cũng nhất định không nghe, “Sô-cô-la ngon lắm, bánh này cũng ngon nữa, trên đường lỡ thèm ăn thì em còn có cái mà ăn chứ! Với cả nhớ trong khách sạn không có gì thì em đói cũng có cái lót dạ, mấy thứ đồ này cũng không nặng.” Cốc Tử thấy anh nói cũng có lý thì đành gật đầu. Hôm sau, Trần Kiều lại đích thân đưa cô ra sân bay, lúc sắp tiến cô vào cửa anh vội hôn vào má cô, “Em sớm về với anh nhé.”

Cốc Tử cười, trêu anh, “Đừng như trẻ con ấy, anh xem Dục Dục còn khá hơn kia.”

Dục Dục cũng chạy lên ôm mẹ, “Mẹ sớm về với con nhé!”

“Ừ” Cốc Tử gật đầu, “Lần này em đi gặp khách nước ngoài là xong thôi, về sẽ mua quà cho hai ba con nhé.”

Lần này Cốc Tử phải đi gặp khách hàng người Anh cũng đã lớn tuổi, lúc ông cười đã hằn những vết nhăn, nhất là ở đuôi mắt. Vừa gặp Cốc Tử ông bắt tay cô rồi như chẳng muốn buông ra, Cốc Tử chau mày nhưng miệng vẫn cố giữ nụ cười lịch sự.

Đây là công việc, khách hàng của công ty lần này là một sếp lớn. Trong công việc, Cốc Tử luôn rất nghiêm túc, thận trọng, nói lời nào cũng đúng mực nghiêm chỉnh. Ban đầu ông khách của cô còn nói chuyện công việc, nhưng sau cùng lại đi lệch chủ đề, hau háu nhìn cô với thái độ bất lịch sự, thậm chí còn vô duyên vô cớ kể mấy chuyện cười khiếm nhã, dâm dục ngay trên bàn ăn cho Cốc Tử nghe.

Cốc Tử khéo léo từ chối rất nhanh, may mà đối phương cũng không o ép gì, cũng không còn nhìn cô với ánh mắt như trước nữa. Sếp Cốc Tử sau đó còn hỏi cô đầy ắp ý, “Hai người nói chuyện với nhau ổn chứ?”

“Cũng ổn...” Cốc Tử nhún vai gật đầu cho qua chuyện.

“Thế thì tốt, cô vất vả rồi.” Nói rồi ông ta đưa cho Cốc Tử một phong bì, “Ngày mai có thể về nhà rồi, cô đi mua ít quà cáp gì đi.” Cốc Tử cười cảm ơn, quay lưng bước đi cô mới hít một hơi thật sâu, may quá, cuối cùng thì cũng xong xuôi đâu đấy rồi. Cô ra trung tâm thương mại gần đó xem đồ, hết nhắc cái này lên lại đặt cái kia xuống do biết tính Trần Kiều cũng khá kén chọn, thậm chí có lần anh còn cản nhằn với cô, nói rằng quần áo cô mua không đẹp, không có gu thẩm mỹ... Cốc Tử nhớ lại chuyện đó thì lẩm bẩm mắng anh trong miệng nhưng vẫn luôn tay lựa đồ sao cho ưng ý. Xem qua xem lại, sau một hồi vất vả cuối cùng cô nhìn thấy một đôi nhẫn đôi, cô cẩn thận đeo thử lên tay thấy rất đẹp nên quyết định mua về. Chọn đồ cho Dục Dục thì đơn giản hơn nhiều, nhóc con cũng thích đẹp, nhưng thường đồ gì cứ Cốc Tử thấy đẹp thì thằng bé cũng thấy đẹp và ưng ý hết.

Cốc Tử về đến khách sạn rồi gọi điện về nhà cho Trần Kiều và Dục Dục, lát sau lại có điện thoại từ Cốc Ánh Dương gọi đến.

“Alô, Bỉ Cốc à?”

“Cốc Tử, cậu ở đâu đấy? Đang ở thành phố S hả?”

“Ừ, sao cậu biết?”

“Thì mình cùng chung một công ty mẹ mà, chuyện của cậu mình còn không rõ sao?” Cốc Ánh Dương nói rồi cười hì hì bên kia đầu dây, “Mình nhìn thấy cậu rồi, quay lại đi.”

Cốc Tử vẫn giữ ấn tượng tốt với Cốc Ánh Dương y như hồi còn bé, nhưng vì lần trước Cốc Ánh Dương đã bày tỏ tình cảm, rồi sau đó còn tỏ ý chia rẽ Trần Kiều và cô, cộng thêm những lời nhận xét của Trần Kiều về anh ta nữa nên lần này cô cũng hơi e dè. Thấy Cốc Ánh Dương cúp điện

thoại, đang đứng vẫy tay với cô ở đằng xa cô cũng bước lại phía đó, vừa đi vừa nói, “Tình cò quá.”

“Ừ, đúng là tình cò thật!” Cốc Ánh Dương cười rạng rỡ, anh ta nhìn thấy hai túi trên tay Cốc Tử thì đưa tay ra như muốn đỡ hộ, “Cậu đi mua đồ à?”

“Ừ, mình mua ít đồ cho Dục Dục ở nhà.”

Cốc Ánh Dương liếc xuống cổ tay nhìn đồng hồ rồi nói, “Vẫn còn sớm, chúng mình ngồi đâu đó uống gì đi.”

Cốc Tử không tiện từ chối, cô đi với Cốc Ánh Dương tới một hộp đêm ở bên kia đường, trong lòng bắt đầu thấy có gì e ngại. Cô vốn không thích những nơi như thế này, ngay cả với Trần Kiều cô cũng chưa bao giờ cùng anh đi tới những nơi như vậy. Cốc Ánh Dương gọi phục vụ mang tới hai ly ulyt-ki, dưới ánh đèn mờ ảo, Cốc Tử thấy mắt Cốc Ánh Dương hơi nhướng lên, là ánh mắt hồ ly điển hình, cô nhấp một ngụm rượu rồi hỏi, “Sao cậu lại ở đây?”

“Vì cậu...” Cốc Ánh Dương trả lời rất nhanh, khi nói câu đó mắt anh ta dạt dào tình cảm, lại bồi thêm đôi nét u buồn, “Tiếc là mình xuất hiện muộn quá.”

Không thể phủ nhận được rằng trong hoàn cảnh này anh ta rất hấp dẫn, có phần giống với vai nam chính trong những phim Hàn Quốc lãng mạn. Cốc Tử dè chừng, mắt cô chớp liên hồi, “Bỉ Cốc, cậu chưa uống rượu mà đã say rồi à?”

“Đúng, rượu chưa uống nhưng người thì đã say rồi.” Anh ta đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên trên tay Cốc Tử, “Cốc Tử, ở thành phố xa lạ này chúng mình bắt đầu lại có được không?” Nhân lúc Cốc Tử chưa kịp phản ứng, anh ta lấy ngón út nghịch ngợm đường chỉ tay cô, miệng cười rất gian xảo. Cốc

Tử thấy như vừa có một luồng điện chạy dọc sống lưng, bất chợt nhớ lại những hành động lỗ mãng của ông khách sáng nay, cơn giận dữ của cô dồn nén từ sáng giờ được dịp trỗi dậy, cô nhanh chóng rút tay lại rồi lạnh lùng cười nhạt, “Cốc Ánh Dương, mình vẫn còn tưởng rằng chúng ta là bạn bè.”

“Khoảng cách giữa bạn bè và tình nhân vô cùng mong manh...” Anh ta đứng dậy nghiêng người về phía cô, hơi thở phả ngang tai cô nồng nàn. Ấn tượng của Cốc Tử về Cốc Ánh Dương lúc này chẳng khác gì nhận định của Trần Kiều hôm trước, là một tay lừa tình chuyên nghiệp, nếu lý trí của cô không vững vàng dễ có lẽ đã bị hắn lừa lên giường. Đầu cô lúc này vụt qua hình ảnh Trần Kiều và Dục Dục, không suy nghĩ gì hơn, cô cầm ly rượu hất thẳng vào mặt hắn, “Cậu đang hoang lại đi.”

Dù gì hồi nhỏ hai người cũng chơi thân với nhau, Cốc Tử cũng không muốn động chân động tay với Cốc Ánh Dương ở chỗ như thế này, cô cầm túi đồ của mình bước nhanh ra ngoài, trong lòng lầm bầm chửi rủa Cốc Ánh Dương cặn bã, lại trách mình sao không nghe lời Trần Kiều căn dặn... Gã này đúng là một tên chuyên lừa tình vợ người trắng trợn, thật đúng là đồ cặn bã.

Cốc Tử vừa đi được vài bước, đang định bước lên taxi sát đó thì thấy có người kéo chặt mình về phía sau. Người lái xe taxi nhìn thấy thì văng tục một tiếng rồi bỏ đi ngay. Cốc Ánh Dương ghì sát Cốc Tử vào người hắn, rót vào tai cô những lời đường mật, Cốc Tử chau mày hỏi, “Cậu nói xong chưa?”

Cốc Ánh Dương nắm lấy tay cô, “Cốc Tử, cậu vẫn nóng tính như vậy.”

Cốc Tử im lặng không nói gì, chỉ nghe thấy hắn tiếp tục, “Thực ra mình không có ý gì khác, dạo này mình cố nhịn không gặp cậu nên mới theo cậu tới đây nói chuyện thôi. Mình đưa cậu về nhé!”

“Thôi khỏi, cảm ơn.”

“Ở đây không an toàn lắm, để mình đưa cậu về. Vừa rồi mình đã cư xử hồ đồ, thực lòng xin lỗi cậu.”

Cốc Tử bấm bụng cố tin hấn thêm một lần nữa, cô gật đầu đồng ý để hấn đưa về. Trên đường về Cốc Ánh Dương không đả động tới mấy lời đường mật nào nữa, chỉ kể lể là mình học hành thế nào, từng trải qua những việc gì, bản thân Cốc Tử viết tiểu thuyết bấy lâu nay cũng mong có thêm tư liệu để viết, nên hấn nói gì cô cũng ghi nhớ trong lòng, thỉnh thoảng mới hỏi lại vài câu lấy lệ. Không thể phủ nhận được rằng hấn cũng rất có duyên khi nói chuyện.

Cốc Ánh Dương đưa Cốc Tử tới sảnh khách sạn thì đột nhiên đẩy cô vào tường, Cốc Tử trừng mắt nhưng không hoảng hốt, cô nhếch mép cười, “Cốc Ánh Dương, cậu nghĩ tôi có gì khác với mấy cô gái kia?”

Mặt hấn ánh lên cảm xúc, “Em đẹp hơn tất cả bọn họ.”

“Thật ư?” Cốc Tử cười phá lên, “Cậu có biết người ta bảo rằng người phụ nữ càng đẹp thì tâm địa càng thâm độc không?” Nói rồi cô không đợi Cốc Ánh Dương phản ứng gì liền ra tay tấn công, tay trái tay phải thì nhau đâm tới tấp lên người hấn, với cách đánh này ít người có thể đỡ lại được. Chỉ trong vài phút Cốc Ánh Dương đã bị cô đánh nằm lăn ra đất, máu như muốn ộc ra khỏi miệng, hấn cố gắng muốn ngước đầu lên nhìn Cốc Tử, cảm giác như vẫn không thể tin vào sự việc vừa xảy ra với mình. Cốc Tử thung thả cúi xuống xách hai túi đồ của mình, tay chỉnh lại quần áo cho nghiêm chỉnh rồi quay đầu bước đi, trước đó còn kịp buông một câu đủ cho Cốc Ánh Dương nghe thấy, “Lần sau định lừa tình ai thì nhớ tìm hiểu cho kỹ càng trước đã nhé.”

Về tới phòng khách sạn, Cốc Tử vào nhà vệ sinh rửa tay thật sạch, sau đó đứng trước gương sửa lại tóc, vừa sửa vừa lẩm bẩm, “Cốc Tử, hình tượng vĩ đại của mày đã sụp đổ rồi.” Rồi cô thở dài một tiếng, hình ảnh Cốc Ánh Dương lúc còn bé trong cô so với hân bây giờ đã khác nhau một trời một vực, hóa ra con người ai cũng có thể thay đổi cả.

Cô vẫn nhớ Tiểu Tiểu thường nói với cô ‘thanh mai trúc mã’ ý nghĩa thế nào, tốt đẹp ra sao, cô thở dài, nhưng không phải thanh mai trúc mã nào đến khi trưởng thành cũng đều không thay đổi cả. Tắm rửa xong xuôi, Cốc Tử mở điện thoại ra xem thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ của Trần Kiều, cô vội vàng nhắc máy gọi về nhà, Trần Kiều bắt máy ngay, phàn nàn sao cô để cho anh lo phát sốt, trách cô sao không sớm nhắc máy cho anh yên lòng.

“Ui chai, Tiểu Kiều cô nương, em đi tắm một cái mà, đừng có trách em nữa được không?”

“Cùng nhau đi, hi hi...” Bên kia đầu dây giọng Trần Kiều đầy vẻ hứng khởi.

“Ha ha, mà hôm nay anh thế nào, Dục Dục có ngoan không?” Cốc Tử ôm lấy chần, vừa cười lớn vừa hỏi.

Dục Dục ở bên cạnh giật lấy điện thoại từ bố, giọng nũng nịu, “Mẹ ơi, mẹ sớm về với con, ba nấu ăn chán lắm, khó ăn kinh khủng. Dục Dục đói bụng... đói bụng lắm mẹ ạ...”

“Nhóc con, đưa máy cho ba.” Trần Kiều giật lấy điện thoại từ tay Dục Dục, thậm chí còn làm bộ dọa ép thẳng bé để nó tránh ra xa, “Chẳng phải sau đó ba đã mua đồ bù cho con rồi ư?” Cốc Tử nghe thấy thế thì cười phì, hai cha con nhà này, suốt ngày chí chóe.

Trần Kiều tám hết chuyện này tới chuyện kia với Cốc Tử, không muốn để Dục Dục làm phiền anh bèn chạy vào nhà vệ sinh nói cho thoải mái, lời ngọt ngào nào cũng có thể dễ dàng tuôn ra một cách trơn tru từ miệng của anh. Cốc Tử nghe mà mặt cũng đỏ lên như gấc, tim đập thành thịch, cô vội vã chuyển chủ đề, “Đưa máy cho em nói chuyện với con, không em cúp máy bây giờ...”

“Nhưng anh nhớ em lắm, mai em về phải không?”

“Ừm, đúng rồi, mai là em đã về rồi.”

“Em nhớ anh không?”

“Có.” Nói xong Cốc Tử lại thấy khuôn mặt mình thêm phần nóng ran lên.

“Em Quân Quân của anh thật đáng yêu.” Trần Kiều hôn chụt qua điện thoại hai cái rồi mới mở cửa nhà vệ sinh ra ngoài, đưa điện thoại cho Dục Dục, không quên mở loa ngoài rồi nói, “Này, đến lượt con nói chuyện với mẹ.”

Dục Dục xịu mặt xuống khi thấy ba mở loa ngoài, nghĩa là không tôn trọng quyền ‘bí mật’ của nó với mẹ thì liền quay sang lườm ba một cái, “Mẹ ơi, ba đáng ghét lắm, ba không chịu rửa bát, bát đĩa để cả chồng trong bếp. Quần áo ba cũng không giặt, bộ quần áo có hình con gấu tuyệt đẹp của con hôm nay không mặc được rồi. À, mà ba cũng không lau nhà, đi bẩn hết cả tất, ba còn vứt rác lung tung khắp nơi, tất bẩn cũng vứt quanh nhà hôi ơi là hôi ấy.”

“Nhóc con này, không được nói linh tinh”. Trần Kiều cốc đầu thằng bé rồi trừng mắt nhìn nó, “Còn nói nữa ba cho ăn đòn đấy.”

Cốc Tử biết Trần Kiều hoàn toàn có thể làm vậy nên cô thở dài, rời tay cô ra là thế, cô quay sang nựng con, “Được Được, mai mẹ về rồi mà ba vẫn còn thế thì từ sau hai mẹ con mình ngủ với nhau, không chơi với ba nữa, chịu chưa?”

“Vâng ạ...” Được Được thấy mẹ đứng về phía mình thì vỗ tay sung sướng.

“Hai mẹ con thật xấu quá, không thể như vậy được.” Trần Kiều phản kháng yếu ớt bên cạnh.

Sắp đến lúc được về nhà nên buổi tối hôm đó Cốc Tử ngủ không được ngon giấc lắm, hôm sau lên máy bay cô thấy người hơi mệt mỏi bèn đeo bịt mắt để ngủ cho ngon. Vừa thiếp đi được một lúc thì đã thấy có người lay lay mình, Cốc Tử hơi khó chịu bỏ bịt mắt ra, nào ngờ lại là Cốc Ánh Dương. Cô vừa nghi hoặc vừa phẫn nộ, “Là anh à? Sao lại là anh? Sao anh lại ở đây?”

“Mình đổi chỗ cho người ta.” Cốc Ánh Dương đoán Cốc Tử sẽ không ra tay ở chốn đông người này nên quay sang cười với cô, khéo môi hấn nhếch lên khiêu khích, “Thật tình cờ nhỉ?”

Cốc Tử âm ừ, trong lòng nghĩ bụng tình cờ cái con khỉ. Cô quay sang phía bên kia tránh không nhìn hấn, thật là, đang ngủ ngon mà lại bị làm phiền thì thật là khó chịu. Cô lấy một quyển sách trong túi ra ngồi đọc, Cốc Ánh Dương thấy cô không để ý gì tới mình thì hỏi, “Cậu đọc sách gì vậy?”

Cốc Tử quay sang liếc nhìn hấn rồi bảo, “Đây là câu chuyện về một người đàn ông và một người đàn bà.”

“Có hay không?” Cốc Ánh Dương tiếp tục giữ nụ cười mê hoặc trên môi.

“Hay”. Cốc Tử liếc hắt một cái, đuôi mắt hắt vẫn còn vết thương của trận đòn tối qua, tự nhiên cô thấy dễ chịu hơn một chút thì nói tiếp, “Câu chuyện kể về một người đàn ông có thói trăng hoa, đùa giỡn hết người phụ nữ này tới người phụ nữ khác, cuối cùng có một thiên sứ chính nghĩa xuất hiện cắt bỏ bộ phận đó trên cơ thể hắn đi, cho vào nồi áp suất ninh nhừ, khử trùng... Đọc thấy thật sảng khoái.”

Mặt Cốc Ánh Dương như thể bị rút gân, bỗng nhiên co rúm lại, hắn ngượng ngùng rồi cười lên mấy tiếng, “Thế có gắn lại được không?”

“Cậu nghĩ là có được không?” Cốc Tử cười nhạt, “Trên thế giới có rất nhiều người suy nghĩ không bình thường, cậu là người đào hoa cánh rơi là tả xung quanh, biết đâu có lúc... ha ha...”

Từ sau lúc đó Cốc Ánh Dương không nói gì với Cốc Tử cho đến khi máy bay hạ cánh. Lúc xuống sân bay, hắn bảo Cốc Tử hôm trước tự lái xe tới nên nghĩ muốn đưa cô về nhà, Cốc Tử nghe vậy thì từ chối thẳng thừng, “Cảm ơn, không cần đâu, ông xã tôi tới đón rồi.”

Cốc Tử nói câu này rất tự nhiên, thuận miệng đến nỗi ngay cả bản thân cô cũng phải ngạc nhiên, vừa nói xong thì Trần Kiều cũng đã xuất hiện bên cạnh cô từ lúc nào. Hôm nay thời tiết ấm áp, anh mặc một chiếc áo len màu trắng cổ chữ V, trông rất trẻ trung thoải mái, anh vội ôm chặt lấy cô, hôn lên má cô mấy cái, mắt sáng rực lên, “Em yêu, chào mừng em trở về.”

Cốc Tử sững sốt đẩy anh ra rồi khẽ phàn nàn về ngượng ngùng, “Này, đang ở nơi công cộng đây, chú ý một chút đi anh.”

“Anh nhớ em chết đi được áy!” Trần Kiều vòng tay ôm chặt lấy eo cô, sau đó tỏ vẻ như lúc này mới nhìn thấy Cốc Ánh Dương, anh giữ nguyên sắc mặt nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ không vui, “Sur huynh, sao tình cò vậy, anh cũng đi cùng chuyến à?”

“Ừm, tình cờ gặp Cốc Tử, bọn mình nói mấy chuyện ngày xưa, Cốc Tử vẫn nhớ những chuyện hồi tụi mình còn nhỏ.”

Cốc Tử chau mày lờm hẩn, đúng là kẻ nói dối chuyên nghiệp, nói bừa mà mặt không chút biến sắc.

“Thế à?” Trần Kiều nhìn sắc mặt Cốc Tử thì cười mỉm, “Bây giờ không giống ngày xưa nữa rồi, Quân Quân, em nói dối nhé, rõ ràng em ghét quá khứ, chẳng giữ tấm ảnh cũ nào...” Trần Kiều nói rồi lại quay sang Cốc Ánh Dương, “Cám ơn sư huynh đã hao tổn công sức chăm sóc vợ tôi.”

Cốc Tử cười ngượng ngùng mấy tiếng, cô bước lên bám lấy tay anh thoải mái, “Sao anh lại bóc mẽ em thế?”

Lúc này người ngượng ngùng nhất chính là Cốc Ánh Dương, trước khi quay lưng bước đi Cốc Tử còn quay sang vẫy tay với hắn, “Tạm biệt nhé.”

Cốc Tử và Trần Kiều đi được một lúc, cô mới hỏi, “Con đâu anh?”

“Mẹ đưa con về bên nhà rồi, bà bảo tối đưa sang. Chúng ta ngồi nói chuyện với nhau một chút đã nhé.” Trần Kiều nói rồi kéo tay Cốc Tử đi nhanh về phía trước, Cốc Tử trừng mắt, “Này, anh ghen đấy à?”

“Hơi hơi, nhưng không hiểu sao cứ nhìn thấy hắn là anh khó chịu.” Trần Kiều nói không cười chút nào, anh kéo tay Cốc Tử đi như bay, Cốc Tử cười tủm tỉm, “Đúng là Tiểu Kiều cô nương của em, rất có triển vọng.”

“Anh nhớ em lắm...” Trần Kiều quay lại cắn vào tai cô, Cốc Tử như sực nhớ ra điều gì, cô mở túi lấy cặp nhẫn đôi rồi đeo vào tay anh. Trần Kiều ngạc nhiên không để đâu cho hết, xong Cốc Tử đẩy người anh, “Này, anh có thích không đấy?”

Miệng Trần Kiều mở rộng hết cỡ, anh mân mê chiếc nhẫn đơn giản nhưng tinh tế, nhẫn cầu long lanh, rồi quay sang ôm chầm lấy cô. “Anh thích anh thích lắm, vô cùng thích, cảm ơn em nhiều nhiều.”

Cốc Ánh Dương đứng đằng sau thấy hết cảnh họ ân ái với nhau thế thì thấy hơi khó chịu trong lòng, nghĩ lại chuyện tối qua lại thêm phần mất mặt, chỉ muốn tìm cái hố nào để chui xuống ngay lúc ấy.

Không hiểu sao Trần Kiều ngày càng thấy ác cảm với Cốc Ánh Dương, anh vừa lái xe vừa kể hết mọi chuyện về hắn cho Cốc Tử nghe, thậm chí cả

chuyện cô thư ký Lisa của mình có bầu cũng nói tháo cả ra rồi dặn, “Chuyện này tuyệt đối không để lộ nghe em.”

“Em biết rồi.” Cốc Tử nghe xong thì rùng mình, cô cũng kể cho Trần Kiều nghe chuyện vừa xảy ra tối hôm qua với mình, tuy có lược bớt đi vài đoạn nhưng cũng khiến Trần Kiều lập tức sùng cồ lên, “Cái gì? Hừ, đáng lẽ vừa rồi anh phải cho hấn một trận.”

“Thôi, việc đó bỏ đi anh, xé ra to rồi chẳng ai cảm thấy thoải mái cả.” Cốc Tử chau mày. “Còn anh nữa, cứ hành động lỗ mãng tới lúc đó em biết phải làm sao!”

“Em yên tâm.” Trần Kiều gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn bức dọc, dám động tới bà xã thân yêu của anh ư, anh sẽ cho hấn xuống mười tám tầng địa ngục.

Cốc Tử về tới nhà thì thấy nhà cửa cũng không bừa bộn lắm, bát đĩa đều đã rửa sạch thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng, “Thế còn được, chứ nếu mà anh để nhà thành cái chuồng lợn thật thì cứ yên tâm là phải quỳ gối chịu phạt nhé.”

Trần Kiều như chẳng để ý tới điều Cốc Tử vừa nói, nhào tới đẩy cô tới sô-pha, anh hít hà tới tấp cổ cô chẳng khác nào chú cún con, “Quân Quân, anh yêu em...”

“Đừng thế mà anh, ban ngày ban mặt...” Cốc Tử đỏ mặt ngượng ngùng định đẩy anh ra nhưng Trần Kiều đã cười hì hì thanh minh, “Anh đang ngửi xem có mùi của ai khác không?”

“Đáng ghét! Mà có cũng liên quan gì tới anh, cứ nghĩ linh tinh đi, em đi tìm giai bao thật cho xem.”

“Em dám ư, nếu thế anh cũng đi tìm gái bao.”

“Vậy em sẽ cắt đứt ‘thằng nhóc’ của anh, ngâm vào nước muối, lại cho vào lò áp suất hầm nát, hầm xong lại băm tơi...” Cốc Tử lườm anh, Trần Kiều nói linh tinh một hồi rồi vỗ đét vào mông cô một cái, “Đánh chừa em.” Nói rồi anh nhanh tay kéo tay cô để vào chỗ bụng dưới của mình, “Em Quân, em sờ mà xem, nó sợ em ỉu xìu cả ra rồi.”

“Hứ, kinh sợ mà ỉu xuống rồi, chắc sau này không thể cứng lên được nữa nhỉ...?”

“Em đáng ghét.” Trần Kiều bắt đầu cởi quần áo.

Lúc hai người ở nhà tắm đi ra thì Dục Dục gọi điện về, giọng nói rất ngọt, “À lô, ai đấy ạ?”

“Mẹ đây con.”

“À, mẹ ạ, mẹ là ai ạ?”

“Nhóc con, mới mấy hôm mà đã quên mất cả mẹ rồi, con có muốn về không, mẹ đi đón.”

“Là lá la, con ở cửa rồi, ông nội đưa con về đây ạ.” Dục Dục cười hi hi.

Cốc Tử giật mình, cô cúp điện thoại rồi vội nhắc Trần Kiều, “Mặc quần áo vào ngay, Dục Dục và ba đang ở cửa đó.”

“Mặc cái gì mà mặc.”

Cốc Tử sững sốt, “Mau lên, nếu không ba anh sẽ nghĩ lung tung đó, rằng đòi sống vợ chồng của chúng ta truy lạc quá.”

“Xi, ba không nghĩ thế đâu.” Nói vậy nhưng Trần Kiều biết mình không thể ra mở cửa trong trạng thái trần như nhộng thế này được, anh với vội chiếc áo ngủ khoác vào còn Cốc Tử mặc một bộ đồ ở nhà rồi cùng ra mở cửa, “Con chào ba, ba đến rồi ạ. Con mời ba vào nhà ạ.”

“Ừ.” Ba Trần Kiều trả lời ngắn gọn rồi dắt tay Dục Dục vào nhà.

Sau khi Cốc Tử và Trần Kiều làm lễ cưới, đây là lần đầu tiên ông Trần tới đây. Ông ngồi trên ghế, đưa tay đón lấy chén trà Cốc Tử mới mang ra rồi nhìn xung quanh, đầu gật gật tỏ vẻ khá hài lòng, lát sau mới cất tiếng hỏi Cốc Tử, “Con mới đi công tác về hả?”

“Vâng ạ, con vừa mới về thôi ba.” Cốc Tử ngồi đối diện với ông Trần, điệu bộ vẫn hơi khép nép, cô ngồi trước ông như một học sinh nhỏ ngồi trước người thầy nghiêm khắc. Ông Trần thấy Cốc Tử có vẻ không tự nhiên lắm thì chậm rãi bảo, “Có lẽ trước đây chúng ta đã có chút hiểu lầm nhau. Ta là người làm cha nên hơi đó nói năng quá nghiêm khắc, giờ chúng ta đã là cha con một nhà rồi, giữa con và Trần Kiều ta cũng sẽ ưu ái con nhiều hơn.”

“Con cảm ơn ba...” Cốc Tử rung rung xúc động, dù gì ông cũng là người bề trên, dù ông đã từng nặng lời với cô điều gì thì giờ cô cũng không còn hờn trách ông nữa.

Ông Trần ngồi nói chuyện một hồi, trong đó có nhắc tới chuyện muốn Cốc Tử tới làm việc ở công ty Trần Kiều nhưng Cốc Tử lắc đầu từ chối, cô bảo mình không hiểu gì về tài chính, đầu tư, cô chỉ giỏi mỗi tiếng Anh, vả lại hiện giờ cô cũng khá hài lòng với công việc của mình. Ông Trần chú ý nghe Cốc Tử nói rồi gật đầu, cũng không muốn cô phải miễn cưỡng điều gì,

ông ngồi thêm một lát rồi nói có việc phải về ngay. Dục Dục tiễn ông ra cửa, vừa vẫy vẫy tay tạm biệt vừa lễ phép chào ông, “Cháu chào ông nội ạ.”

“Ông chào cháu, khà khà...” Tiếng ông Trần cười vang như tiếng chuông đồng, cũng vẫy vẫy tay chào lại Dục Dục, Trần Kiều nhìn thấy cảnh đó không khỏi cười theo, “Ba anh cũng có lúc làm mấy động tác trông đến là trẻ con.”

Cốc Tử cười phì, rồi như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô vội vàng bảo, “Thôi chết, hôm nay em còn phải làm nốt tài liệu...”

Dục Dục chào ông xong thì vội vàng quay vào ôm lấy chân mẹ, “Mẹ ơi, trước khi viết mấy thứ thiếu trong sáng đó Dục Dục muốn ăn cơm ngon của mẹ nấu cơ.”

Cốc Tử bẹo má con một cái vì sự lém lỉnh của nó rồi gật đầu đồng ý, cô quay sang nhìn Trần Kiều vẻ trách móc vì xót con, “Anh thật là, không biết làm món gì để thằng bé phải thèm thuồng tới mức này...”

Trần Kiều chu mỏ, đến lượt anh đưa tay véo má Dục Dục, “Con thật đáng ghét, hôm rồi ba chẳng đưa con đi ăn bò bít tết, hôm qua là cơm cà-ri lại còn cả cơm cà rốt nữa, con chả đã ăn no tới tròn cả bụng rồi còn gì?”

“Cái đó khác mà! Dù gì cơm mẹ nấu vẫn là ngon nhất trên đời.” Dục Dục chống chế, không quên nói thêm mấy câu khiến Cốc Tử mát lòng mát dạ.

Thấy Cốc Tử bắt đầu làm cơm, Trần Kiều lảng lạng về phòng gọi điện thoại cho một người bạn của mình, “Alô, Tiểu Chung hả?”

“Ai da, Trần thiếu gia, bỗng nhiên hôm nay ngài tìm tiểu nhân có chuyện gì ạ?”

“Lâu lắm không liên lạc với anh em thân thiết rồi, mai có thời gian không, qua gặp mặt một chút.”

“Dạ, tất nhiên là được thưa ngài, để em gọi mấy anh em cùng đi.”

Chương 11: Khủng hoảng hôn nhân

Trần Kiều cũng vốn là tay ăn chơi, tuy rằng trước đây cũng có làm không ít việc đại dột nhưng từ khi ở cùng Cốc Tử, cả ngày đi cùng cô, lại cũng biết tính Cốc Tử nên thành ra sau đó ít gặp 'chiến hữu' ngày xưa.

Giờ anh lại chủ động hẹn cả một đám tới, mấy người kia đều một phép cung kính với anh, Trần Kiều thấy vậy thì bật cười, sau khi mời họ uống rượu mới ngỏ lời đưa đẩy, “Các chú giúp anh một chuyện được chứ?”

“Trần thiếu gia, bản thân anh không biết uống rượu, vậy mà lần nào cũng mời bọn em uống loại rượu đắt như vậy, thực sự khiến anh em chúng em ngại quá.”

Trần Kiều cười, phẩy tay vài cái rồi lên tiếng bảo, “Giờ anh đã có vợ con rồi, càng không thể uống với các chú được. Nhưng các chú muốn uống bao nhiêu thì anh đều có thể mời, duy chỉ có một chuyện anh muốn nhờ các chú giúp anh.”

“Chuyện giúp anh là lẽ đương nhiên mà anh! Lúc trước anh đã thương mà tạo điều kiện cho tụi em như vậy, giờ dù anh có yêu cầu gì bọn em cũng sẵn lòng, mong anh cứ nói, đừng ngại.”

Trần Kiều nghĩ ngợi một chút rồi nhếch mép, mắt anh rục lên một tia gian xảo, “Thực ra chuyện lần này cũng không có gì to tát. Các chú chỉ cần theo dõi một tên dân đảng rồi chụp lại mấy bức ảnh khiếm nhã của hắn thôi, không biết việc đó các chú có giúp anh được không?”

“Ồ, Trần thiếu gia, anh định tổng tiền hắn phải không anh?” Một tên trong số đó nói rồi cả lũ đồng thanh cười ha hả vì tưởng Trần Kiều đang nói đùa.

“Chỉ muốn cảnh cáo hắn chút thôi.” Trần Kiều cười lạnh lùng, đôi mắt đẹp của anh giờ dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối ánh lên vẻ nham hiểm bất ngờ, chỉ cần nghĩ tới cảnh Cốc Ánh Dương bị hạ nhục trước mặt mọi người đã khiến anh khắp khởi mừng thầm trong lòng. Trần Kiều không nói chuyện này với ai, kể cả Cốc Tử, trả thù cho người đàn bà của mình là việc một đấng nam nhi đại trượng phu nên làm. Đám tay chân của Trần Kiều chỉ cần đã hứa là sẽ làm đến nơi đến chốn, cho nên tâm trạng Trần Kiều sau đó rất thoải mái, trên đường về nhà anh còn mua cho Cốc Tử rất nhiều đồ ăn ngon, về đến nhà lại ngồi cạnh Cốc Tử xem sách, nói cười rất vui vẻ. Cốc Tử thấy Trần Kiều hôm nay hơi lạ thì ngạc nhiên, “Trần Kiều, hôm nay anh có chuyện gì mà vui thế? Mới kiếm được khoản lớn à?”

“Việc còn đáng mừng hơn là kiếm tiền.” Trần Kiều đáp lấp lửng rồi không nói gì thêm, Cốc Tử có tò mò nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.

Đám lâu la kia của Trần Kiều làm việc khá hiệu quả, chỉ sau nửa tháng hoàn thành nhiệm vụ, đem về cho Trần Kiều được cả xấp ảnh. Lúc đầu Trần Kiều hớn hờ giở xấp ảnh ra để xem bao nhiêu thì ngay sau đó mặt anh biến sắc, nổi tức giận càng dâng lên ngùn ngụt bấy nhiêu, anh ném hết đồng ảnh xuống đất, khẽ rửa một câu trong miệng.

“Sao vậy anh?” Đám lâu la ngạc nhiên nhìn anh vẻ không hiểu có chuyện gì.

“Xử lý hết mấy bức ảnh này đi, kể cả file gốc, không được để lại bức nào, để anh nghĩ cách khác xử hấn.”

Tiểu Cường, một trong số những chân tay của Trần Kiều lật đi lật lại mấy bức ảnh rồi cẩn thận thừa với Trần Kiều, “Trần thiếu gia, người phụ nữ trong đây hơi giống Nhậm Hoằng Tử ... hic... không phải thế chứ?”

Trần Kiều trừng mắt nhìn hấn rồi trầm giọng, “Thằng chó chết ấy, nhất định phải tìm cơ hội xử nó mới được.”

Mỗi lúc Trần Kiều lại thêm hận Cốc Ánh Dương hơn, gã đàn ông thói tha này cả gan dụ dỗ vợ anh, rồi lại dám đùa giỡn với em họ anh, lại còn lăng nhăng với Lisa, thư ký của anh, thật là... thật là...

Nhưng việc anh muốn làm nhất lúc này là lôi Nhậm Hoằng Tử ra đánh cho một trận, con bé này sao ngu ngốc đến thế, không biết tự yêu và bảo vệ lấy bản thân mình. Nhưng ý nghĩ đó của Trần Kiều không thực hiện được, Nhậm Hoằng Tử vừa chủ động gọi điện cho anh giọng rất ngọt ngào, “Anh, em có bạn trai rồi, mẹ em rất hài lòng với anh ấy.”

“Ai thế?” Trần Kiều cố gắng kiềm chế cơn tức, đợi Hoằng Tử trả lời như nào.

“Là người quen của anh đó, tên là Cốc Ánh Dương. Trước đây anh ấy học cùng trường với anh, anh ấy bảo có lúc còn cùng chơi bóng rổ với anh nữa.”

“Em phải chấm dứt ngay với thằng đó, nếu không đừng gọi anh là anh nữa.” Trần Kiều nói như rít qua kẽ răng.

“Anh...” Nhậm Hoằng Tử sững sốt khi nghe Trần Kiều nói vậy, cô không ngờ anh họ lại phản ứng với chuyện vui của mình như thế này.

“Qua lại với một tên cặn bã như hấn chính là em tự tuyệt đường của mình đó, em biết chưa hả?”

“Anh, em hơi hận quá, đáng lẽ em nên sinh đứa bé đó... Anh à, thực ra gia đình em và gia đình anh ấy cũng môn đăng hộ đối, mà em thấy gần như anh ấy không có khuyết điểm gì.”

“Hấn, hấn chính là người tình một đêm của em hả?” Trần Kiều nói như hét lên trong điện thoại.

“Vâng, em nghĩ đó là duyên phận của tụi em.”

Trần Kiều thở hắt ra, anh tắt búp máy rồi tháo pin điện thoại. Một người kia nhìn thái độ của Trần Kiều thì không hiểu đã xảy ra chuyện gì khiến anh phần nộ đến như vậy. Trần Kiều hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh rồi quay lại nhìn đám đàn em đang đợi lệnh, “Các chú cứ về nhà chơi, anh bận chút việc, giờ anh phải về nhà.”

“Cốc Ánh Dương, mày đúng là thằng khốn nạn, ai mày cũng dám đụng tới, kể từ vợ, em họ tao cho tới thư ký của tao.” Trần Kiều điên tiết vừa đi vừa rửa thầm, sau khi cho lại pin vào điện thoại anh gọi về cho Cốc Tử nói cô chuẩn bị để lát cùng anh tới nhà ông nội. Cốc Tử nhận điện thoại xong thì vội vàng sửa soạn, thấy Trần Kiều về mặt mũi hằm hằm sốt ruột hỏi xem có chuyện gì, Trần Kiều như chỉ đợi có thế, kể hết một lèo cho Cốc Tử nghe. Cốc Tử nghe mà chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc, cô không biết phải nói gì thêm về người vốn được cho là 'thanh mai trúc mã' của mình.'

Trần Kiều kể xong lại đưa mấy bức ảnh cho cô xem, “May và vẫn chưa xử lý hết, hy vọng còn kéo được con bé Hoằng Tử về.”

“Chuyện này phải nói cho rõ ràng, nhưng cũng phải khéo léo một chút. Hoàng Tử cũng thật là hồ đồ quá.” Cốc Tử lật đi lật lại mấy bức ảnh, trong lòng cô lúc này đây chỉ thấy kinh sợ vô cùng, đương nhiên nhiều hơn cả là cảm giác ghê tởm, cô tròn tròn mắt chau mày nói với chồng, “Trần Kiều, những bức ảnh này là...”

“À, hần học Trần Quán Hy, tự chụp đấy...” Trần Kiều đáp.

“Chết mất thôi.”

Sau đó, Trần Kiều đem chuyện này nói cho ông nội anh nghe hết, tất nhiên bỏ qua chuyện bản thân Cốc Tử cũng bị tán tỉnh và chuyện Hoàng Tử vừa mới nạo thai. Ông nội anh nghe xong thì nổi trận lôi đình, lập tức điện thoại gọi Hoàng Tử và cha mẹ cô tới. So với lúc trước, da dẻ Nhậm Hoàng Tử đã không còn nhợt nhạt như trước nữa mà dễ coi hơn nhiều, đôi má cô phớt hồng, trang điểm nhẹ một chút trông đã xinh như một đóa hoa mới rộ sớm mai. Ông nội thấy Hoàng Tử tới thì lạnh lùng, “Quý ngay xuống!”

Môi Hoàng Tử hơi run, “Ông ơi...” Cô liếc thấy Trần Kiều đứng bên thì tỏ vẻ oán hận.

“Quý xuống đó!” Ông lại quát thêm tiếng nữa, Hoàng Tử vốn sợ ông ngoại nên dù không muốn vẫn phải ngoan ngoãn quý xuống, miệng vẫn còn cãi cớ, “Cháu sai ở đâu mới được chứ ạ?”

Trần Kiều bước đến ngồi xổm trước mặt Hoàng Tử trầm giọng, “Hoàng Tử, nghe lời anh, bỏ hần đi, có được không? Thằng đó không phải người tốt.”

“Anh ấy rất chân thành, vừa gần gũi vừa đối xử tốt với em, anh ấy vừa gặp đã yêu em ngay.”

“Đàn ông muốn lừa phụ nữ lên giường mới lấy đó làm có.”

“Anh, anh đối xử với chị dâu thế nào thì anh ấy đối xử với em như vậy, cho nên em tin anh ấy.”

Mặt Trần Kiều bỗng chốc đanh lại, Cốc Tử lập tức cảm thấy hơi ngượng, mồ hôi cô rịn ra đầy trán và hai bàn tay. Hai chuyện này nhìn bề ngoài tưởng giống nhau nhưng thực chất lại khác nhau hoàn toàn, Trần Kiều lúc này như không bình tĩnh hơn được nữa, anh đưa mấy bức ảnh ra trước mặt Hoàng Tử, “Em tự xem đi.”

Hoàng Tử quay đi, tránh không nhìn vào xấp ảnh Trần Kiều vừa chia ra, “Anh ấy đã nói tất cả với em rồi. Ngày trước anh ấy đào hoa, có quan hệ với nhiều phụ nữ, nhưng giờ anh ấy đã cắt đứt hoàn toàn tất cả rồi, từ giờ cho tới sau này sẽ luôn đối tốt với em. Anh ấy là con nhà khá giả nhưng lại tự xây dựng sự nghiệp theo cách của mình, riêng điểm này thôi đã khiến em thấy vô cùng khâm phục...”

Hoàng Tử vẫn đang kể về những điểm tốt của Cốc Ánh Dương thì Trần Kiều lên tiếng gạt đi, “Em mới ở cạnh hắn vài ngày mà đã bị hắn bỏ bùa mê thuốc lú đến thế này rồi ư, cái gì cũng nghĩ tốt cho hắn?”

Mẹ Tiểu Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt ngơ ngác nhìn hai anh em họ nói chuyện với nhau, Hoàng Tử vẫn kiên định với ý kiến của mình, cuối cùng cô nói như hét vào mặt Trần Kiều, “Có bản lĩnh thì anh lấy em đi, anh không lấy em thì đừng có lải nhải mấy điều vô ích đó nữa.”

Chỉ một câu của Nhậm Hoàng Tử đó thôi đủ khiến tất cả mọi người đang có mặt trong phòng lúc ấy không khỏi choáng váng, bầu không khí trong phòng tự nhiên đặc quánh lại.

Thời gian qua, tuy Cốc Tử quan tâm chăm sóc cho Hoằng Tử nhiều nhưng lúc này, bản thân cô cũng không biết nói gì, dù gì cô cũng chỉ là người ngoài. Trần Kiều nghe Hoằng Tử nói xong câu đó thì chỉ cười nhạt, anh quay qua chỗ Cốc Tử kéo về, “Hừ, thôi, đã thế thì mặc kệ mày, mày muốn sống muốn chết thì cũng chẳng liên quan gì đến anh nữa! Quân Quân, mình về thôi.”

Cốc Tử định nói mấy câu với Hoằng Tử nhưng cô bé hình như không muốn nghe, Trần Kiều kéo nhanh Cốc Tử ra khỏi phòng, không chào hỏi ai nữa, Cốc Tử vẫn cố ngoái lại chào ông nội và mẹ Hoằng Tử một tiếng, ra đến ngoài cô cũng chỉ dám nói khề một câu, “Hoằng Tử vẫn thích anh hả...”

CSTE.NT

“Vớ vẩn!” Trần Kiều tức giận gầm lên, Cốc Tử thấy anh như vậy thì không dám nói gì thêm, nhưng hành động ấy của anh lại gây ấn tượng mạnh trong cô ngay lúc đó, mạnh mẽ, dứt khoát, đậm chất đàn ông...

Chưa đầy phút sau Trần Kiều ngượng ngùng quay sang cô, “Quân Quân, anh xin lỗi, anh không hề, không hề cố ý lớn tiếng vậy với em, đừng giận anh nhé, anh xin lỗi em...”

Cốc Tử gật đầu, “Mình về đi, chuyện này mình anh không làm gì được đâu.”

“Ừ.” Trần Kiều gật đầu, trong lòng nghĩ ông nội đã biết chuyện thì chắc chắn sẽ không cho phép Hoằng Tử tiếp tục qua lại với tên cận bã Bĩ Cốc kia nữa, chỉ là anh không thể ngờ rằng một tuần sau đó bà Trần gọi điện tới báo tin Hoằng Tử sắp đính hôn...

Trần Kiều lặng hết cả người, anh nhìn Cốc Tử rồi lắc đầu chán nản, “Cô em họ của anh... Đầu óc nó có vấn đề rồi em ạ, hay có khi vì uống nhiều thuốc giảm cân nhiều quá nên não nó cũng teo hết rồi?”

“Thế ông nội nói sao?”

“Tiểu Tử gan lì như thế chắc ông nội cũng hết cách rồi, còn mẹ Hoàng Tử thì lại rất thích thằng cha đó. Em xem, hần có một gia đình bề thế như vậy, rồi đây một nhà làm quan một nhà làm bất động sản mà làm thông gia với nhau, có phải biết bao nhiêu lợi không? Thằng đó trông cũng được cái mẽ ngoài, miệng lưỡi lại ngọt như được tẩm mật. Thôi kệ đi, việc đã tới nước đó thì anh cũng chẳng quan tâm nữa, anh cũng đã có hết sức rồi.”

Nhưng chưa kịp đính hôn thì Cốc Ánh Dương bị thương phải nằm viện điều trị, Hoàng Tử chăm sóc người yêu về thì chạy ngay tới chất vấn Trần Kiều xem có phải anh là thủ phạm không. Mất Hoàng Tử đỏ rực, vừa gặp Trần Kiều đã như phát điên lên, Trần Kiều cười nhạt, “Chuyện vớ vẩn của mày không đáng để anh nhúng tay vào.”

Cốc Tử chưa kịp pha trà đã thấy Hoàng Tử ùng ùng bỏ về, cô linh cảm thấy chuyện này từ đầu chí cuối đều là bi kịch. Cô nhìn Trần Kiều vẻ thăm dò, “Trần Kiều, em cũng chỉ biết qua loa công việc của anh thôi, có phải anh làm không vậy?”

Trần Kiều quay ra nhìn Cốc Tử rồi xông tới cắn cô hai cái, “Anh bảo không là không, em không tin anh sao!”

“Cũng chưa tới mức đấy...” Cốc Tử ngập ngừng nhấp một ngụm trà, “Chỉ có điều em biết với tính khí của anh thì anh không dễ dàng bỏ qua cho hần.”

“Haha... Chuyện này, thực sự anh không muốn nhúng tay vào, nhưng anh biết nguyên nhân vì sao. Lần này là hẳn lại chọc ghẹo vợ một người anh em của anh ... cho nên... người làm anh cả như anh không thể đứng ngoài cuộc, anh đã cho phép chúng đánh tập thể, đánh không nương tay, không phải vì quan hệ nào mà nể mặt cả.”

Cốc Tử thốt lên, “Trần Kiều, anh thật là quá oai.”

"Vốn anh định nghĩ cách rút sạch tiền của hắn, để hắn trắng tay luôn, nhưng lại nghĩ kể cả hắn có nghèo thì cha hắn vẫn giàu. Nghĩ đi nghĩ lại thì công kích trực tiếp vào thân xác hắn vẫn thấy sung sướng hơn, mà mấy đứa ra tay với hắn đều là con nhà bè thế hết, gia đình toàn người có chức có quyền, có gây lộn cũng chẳng lo hậu quả.”

"Anh xấu tính quá." Cốc Tử lắc lắc đầu, “Nhưng thật lạ, là sao trên đời vẫn còn người không biết sĩ diện là gì như hắn, có bạn như vậy cũng thật mất mặt quá đi. Nhưng theo em, chuyện này anh không nên can dự vào nữa thì tốt hơn, kéo đến lúc người ta lại ném đá mình.”

"Anh không sợ, hắn có người anh cũng có người, nhưng, vì em đã nói thế nên anh sẽ nghe lời em, bà xã, hôn anh một cái nào..." Trần Kiều nói rồi xán lại gần Cốc Tử, cô đẩy anh ra rồi trừng mắt, “Mấy hôm nay em thấy anh suốt ngày ra ngoài, đã vậy ngày nào về cũng nồng nặc mùi rượu, thuốc lá. Em nói cho anh hay, sức chịu đựng của em cũng có hạn thôi đó.”

"Anh sai rồi, anh biết lỗi rồi, lần sau anh không thế nữa." Trần Kiều vừa nói vừa giơ hai tay lên thề thốt.

Cốc Ánh Dương tuy chỉ bị thương không nhẹ nhưng lễ đính hôn vẫn hoãn lại, tạm thời chưa tổ chức. Hoàng Tử vì nghĩ chuyện này có Trần Kiều dính dáng vào nên giận lây sang Cốc Tử, không thèm liên lạc gì với cô nữa. Cốc Tử cũng kệ, trong lòng thầm nghĩ, trên đời vẫn có những cô gái đại dột

ngô nghê quá thể, không để cho họ ném quả đấm thì mãi mãi sẽ không biết thế nào là đau. Mỗi con đường đều do người ta đi mà thành, cô chẳng có bản lĩnh mà phù phép trải phẳng đường cho họ bước đi được.

Tối đó, Trần Kiều về nhà hơi muộn, đồng hồ đã chỉ quá hai ba giờ. Thời gian này, Cốc Tử cũng chẳng biết mấy giờ anh dậy, chỉ thấy mỗi ngày anh lại về nhà muộn hơn. Nhiều hôm cô rất bực mình, vì cứ vừa thiêm thiếp được một lúc lại bị anh làm phiền, duy có “điểm được” chính là thu được khá nhiều tiền của Trần Kiều nhờ vào bản cam kết hai người đã ký hồi mới lấy nhau về. Trần Kiều hình như thấy rất thoải mái khi đưa tiền cho vợ nên vẫn về nhà muộn khiến Cốc Tử thấy thực tình ăn ngủ không ngon, ngồi máy tính mà cứ ngáp triền miên, hoàn toàn không có tinh thần làm việc.

Lần đầu tiên nhận được điện thoại giục giã của Cốc Tử, Trần Kiều hỉ hả lắm. Mỗi lần tụ tập thấy bạn bè lần lượt nhận được điện thoại giục giã của vợ, họ luôn miệng kêu phiền toái, không hề biết rằng vô hình trung đang được Trần Kiều ngưỡng mộ. Bây giờ, Cốc Tử đối với anh không còn lạnh nhạt như hồi đầu nữa, nhiều khi chuyện chăn gối vợ chồng cô còn chủ động, nhiệt tình hơn hẳn, nhưng bấy nhiêu đó chưa đủ khiến Trần Kiều thấy cuộc sống quan hệ vợ chồng đậm đà. Việc Cốc Tử thờ ơ với chuyện đi sớm về muộn của anh, có hôm nửa đêm canh ba anh mới về nhà mà trước đó cô cũng chỉ nhắn tin gọn gọn một hai câu khiến anh thấy bất an vô cùng.

Hôm nay, lần đầu nhận được điện thoại của Cốc Tử, Trần Kiều vui sướng lắm, anh thấy mình là người hạnh phúc nhất trong số bạn bè ở đây, thậm chí còn nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong mắt họ. “Alô, Quân Quân hả em? Có chuyện gì vậy?”

Cốc Tử ở bên đầu dây kia chau mày, “Ồn ào quá!”

"Anh... Anh về ngay đây, em muốn ăn gì không?" Trần Kiều nói xong lập tức thấy hối hận ngay, cô còn chưa nói gì mà anh đã cúp đuôi, những

lời muốn nghe đều chưa xuất hiện. Anh vội chạy vào nhà vệ sinh hy vọng nói chuyện với cô thêm một lúc nhưng rốt cuộc Cốc Tử chỉ dặn anh lái xe cẩn thận rồi tắt máy ngay. Thế nhưng anh vẫn thấy rất vui, trên đường về còn rẽ qua một quán ăn mua cho Cốc Tử món hạt dẻ tẩm đường mà cô vẫn thích.

Về đến nhà vẫn thấy Cốc Tử đang ngồi trước máy vi tính, tay gõ lạch cạch trên bàn phím, thấy anh vào phòng, cô hừ một tiếng, “Tiểu Kiều cô nương, hôm nay về sớm nhỉ?”

Trần Kiều xỏ đôi dép mềm đi trong nhà tới trước mặt cô, đặt gói hạt dẻ lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh bóc từng hạt cho cô, thỉnh thoảng lại hôn chụt vào má cô một cái. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Trần Kiều, Cốc Tử nghiêng răng tắt phụp máy rồi quay lại nhìn Trần Kiều đang hùng hực ham muốn thì vòng tay vào cổ anh, hôn một miếng vào khóe môi anh, “Đáng yêu quá...”

Trần Kiều như tê dại cả người, mỗi lần Cốc Tử nhiệt tình như vậy anh lại thấy như mình như bay bổng trên không trung. Cốc Tử quả thật rất đẹp, khuôn mặt cô thon dài, đôi mắt đen to tròn, sống mũi cao nhỏ gọn, đặc biệt lúc cô mỉm cười lại tỏa ra sức cuốn hút vô hạn, khiến anh chẳng thể nào kìm lòng được. Trần Kiều vẫn đang đắm say thì Cốc Tử cong môi, lạnh lùng buông thông một câu, “Xem ra anh ngày nào cũng đến quán đèn xanh đèn đỏ, vô cùng khoái lạc, anh cũng có thể không cần quay về căn nhà này nữa.”

Nói xong cô buông anh ra, quay đi lấy đồ tắm rồi vào nhà vệ sinh chốt chặt cửa lại. Trần Kiều vẫn đứng trơ ở đó, cô ấy có giận, phải không, giờ cô ấy đang bùng nổ rồi phải không?

Nhưng căn hộ này vốn là của Trần Kiều, anh cũng là người biết dự liệu nên phòng nào chẳng chuẩn bị thêm một bộ chìa khóa xơ cua cho mình? Lúc

anh mở cửa phòng tắm đi vào Cốc Tử đã đứng đó, thân hình mảnh dẻ của cô phản chiếu trên những tấm gương trông lại càng quyến rũ. Cốc Tử không phòng bị gì, cô đứng yên dưới vòi hoa sen nhìn anh lại gần, Trần Kiều bước tới ôm chặt cô vào lòng cười hi hỏ, “Thực ra, những lúc em giận trông cũng đáng yêu lắm!”

Cốc Tử hơi chau mày, thực lòng cô thấy ngượng ngùng nhiều hơn, cô vừa lạnh nhạt với anh như thế, giờ đã gần gũi thân thiết như thế này, Trần Kiều thì vẫn hồn nhiên như thế, anh cọ cọ khuôn mặt mình vào mặt cô, giọng nũng nịu, “Quân Quân ngoan, đừng giận anh nhé.”

Làn nước nóng len vào khắp thân thể họ, thế nhưng Cốc Tử sau đó lại trừng mắt đẩy anh ra, “Em đi ngủ đây.”

Trần Kiều thả cô ra, anh vội vã xả nước tắm qua rồi nhanh chóng lên giường ôm lấy cô. Cốc Tử vẫn lặng im không nói gì mấy, hai hôm trước cô đã nói rõ ràng với anh nhưng anh không nghe, quả như người ta vẫn nói, đàn ông trước và sau khi kết hôn khác nhau một trời một vực chẳng sai chút nào.

Có lúc, Cốc Tử đã ân hận vì mình kết hôn quá vội vã, chưa kịp tìm hiểu hết những 'thói hư tật xấu' của anh, ngay lúc này đây cô cũng thấy lòng mình bức bối, Trần Kiều thì cứ ở bên cạnh kéo cô lại định nói gì đó nhưng lại không dám mở lời. Cứ như vậy suốt cả đêm, Cốc Tử ngủ mơ mơ màng màng không ngon giấc chút nào, buổi sáng tỉnh dậy cả hai nhìn nhau bốn mắt đều đã thâm quầng. Trần Kiều cười chọc cô, “Em trông giống gấu trúc quá.”

"Anh là gấu trúc thì có." Cô đưa tay gõ vào trán anh.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi thì Dục Dục tỉnh ngủ. Dục Dục có vẻ gầy đi, cu cậu mặc chiếc áo len kẻ màu sọc xanh mắt nhắm mắt mở chạy ra

chỗ Cốc Tử nũng nịu, vừa ngáp ngáp vừa ôm lấy chân cô nhõng nhẽo, “Mẹ ơi, con buồn ngủ quá.”

Cốc Tử mỉm cười, ngồi thụp xuống xoa đầu con, “Dược Dược đáng yêu quá, con tới trường đi học, trưa lại được ngủ tiếp nhé, ngày nào cô giáo cũng gọi điện cho mẹ nhắc nhở con không ngủ trưa làm ảnh hưởng tới các bạn khác đó, biết chưa con.”

"Hi hi..." Dược Dược cười cười rồi đưa tay gãi đầu.

Ăn sáng xong, Trần Kiều đưa Dược Dược tới trường rồi đưa Cốc Tử tới công ty như thường lệ, lúc Cốc Tử xuống xe Trần Kiều kéo lấy tay cô hỏi, “Em vẫn giận anh à?”

Cốc Tử không nói gì, Trần Kiều hơi lấp bắp, “Thực ra, thực ra... anh... anh...”

Cốc Tử nhìn bộ dạng của anh thì lắc đầu khẽ cười, rồi cô lại nghiêm mặt bảo, “Em biết anh thích chơi, nhưng chơi bởi cũng phải có chừng mực thôi chứ! Đạo này em ngủ không ngon, rất không ngon là đằng khác, chẳng tập trung làm được việc gì cho ra hồn cả. Công việc của em đang trôi chảy tự nhiên bị thế này đều là vì anh làm phiền đó. Từ sau đúng mười một giờ em khóa cửa, anh không về trước giờ đó em cho anh đứng ngoài luôn.” Trần Kiều nghe Cốc Tử nói vậy thì gật lấy gật để, anh mím môi cố gắng nở một nụ cười thật tươi với cô.

Hôm nay vừa tan làm Trần Kiều đã vội vã về đón con, năm giờ đã có mặt ở nhà đợi Cốc Tử, anh còn làm mấy chiếc bánh pút-đinh cho hai mẹ con có dịp thưởng thức tài nghệ của mình. Dược Dược ăn bánh trước, nó ngồi ở ghế vừa xem tivi vừa nhăn mặt nhăn mũi cố ăn, thấy Cốc Tử về thì mừng rồi rít, gọi mẹ toáng cả lên, còn định đưa chiếc bánh trong tay cho mẹ. Trần Kiều thấy vậy thì trừng mắt nhìn con, “Bánh của mẹ con ở bên này rồi.”

Dược Dược biết không thể không ăn tiếp, nó khẽ khàng bảo, “Mẹ, mẹ phải cẩn thận nhé... trong bánh có bom đó.”

Cốc Tử đưa tay đỡ lấy chiếc bánh Trần Kiều đưa cho cắn một miếng, cô tỏ vẻ sững sốt một chút rồi điềm nhiên moi hoa quả trong bánh ra ăn tiếp, phần còn lại ném luôn vào thùng rác. Trần Kiều chau mày, “Khó ăn đến thế sao?”

"Rất khó ăn." Cả hai mẹ con cùng đồng thanh.

Hôm nay, Trần Kiều làm việc rất chăm chỉ, việc gì cũng giành lấy để mình làm, nhưng rõ ràng là anh vụng về, làm gì cũng đánh rơi đánh vãi, không đến nơi đến chốn. Cốc Tử thấy vậy thì vói tay gỡ cái tạp dề trên người anh đeo lên mình rồi lườm anh, “Thôi được rồi, em tha cho anh, đừng có cố chuộc tội nữa.”

Trần Kiều cười, mắt anh sáng rực lên, anh quay sang hôn vợ cái chụt ngay trước mặt Dược Dược. Cốc Tử cúi đầu cười, Trần Kiều được thể ôm lấy cô từ sau lưng thả thả, “Quân Quân, thực ra là anh cố ý đó...”

"Cái gì?" Cốc Tử trừng mắt lờ anh, cô đang rất mệt mỏi, Trần Kiều vội đưa tay đấm lưng cho cô còn miệng thì không ngớt, “Không, không có gì, là anh đùa đó, em làm nhanh rồi còn đi nghỉ đi.”

Suốt nửa tháng sau đó, ngày nào Trần Kiều cũng về đúng giờ qua con kinh ngạc, Cốc Tử lại đẩy anh rồi tỏ vẻ thăm dò, “Tiểu Kiều, sao anh lại thế này, đàn ông ngày nào cũng bám lấy vợ thì không nên đâu.”

"Hả?" Trần Kiều tròn xoe mắt không hiểu ý Cốc Tử là gì.

“Anh cũng phải có cuộc sống riêng chứ, chỉ là đừng chơi bời thái quá mà thôi. Thi thoảng anh ra ngoài gặp bạn bè tiệc tùng một chút đều được, lỡ say quá không về được thì gọi điện cho em, em vừa lấy bằng rồi, xe mà ba cho tụi mình em lái được rồi đó.”

Trần Kiều sững sốt, chưa kịp hỏi lại cho chắc hôm nay Cốc Tử có làm sao không thì lại nghe vợ bảo, “Đã là đàn ông thì phải mạnh mẽ một chút...”

Trần Kiều nghe xong câu ấy của vợ thì thấy tâm đắc vô cùng, anh ừ một tiếng rồi gật đầu không biểu lộ thái độ gì.

Vì câu nói ấy của Cốc Tử mà Trần Kiều gần như sầu não cả buổi tối hôm đó. Anh soi mặt mình trong gương, tự thấy mình cũng ra dáng nam tử hán, cũng đàn ông ra phết... Đẹp trai, vui vẻ, hào sảng, ga lăng, Trần Kiều anh có thiếu gì đâu chứ? Còn vì sao anh bám lấy cô, chẳng phải vì anh yêu cô quá hay sao?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng phải thừa nhận là anh chưa đạt được đến độ già dặn, chín chắn như mẫu người mà Cốc Tử vẫn thích. Già dặn, chẳng phải muốn ám chỉ người đàn ông chín chắn, lạnh lùng, nghiêm túc hay sao?

Tối hôm sau, Trần Kiều quyết định ra ngoài chơi, tới hơn mười giờ mới về nhà, lúc này Dục Dục đã ngủ. Về đến nhà cũng chẳng nói một câu, anh buông mình xuống góc sofa rồi châm một điếu thuốc, mãi tới khi Cốc Tử đi ra anh mới nghiêng mặt nhìn cô, ánh sáng hắt lên khuôn mặt anh nửa tối nửa sáng, ngón tay anh cong cong cầm điếu thuốc vừa sang trọng vừa gợi cảm, ra đúng bộ người đàn ông đang đầy nổi ưu phiền. Cốc Tử thấy mặt anh hơi phảng phất chút u buồn thì chậm rãi tới bên cạnh, tay khẽ đẩy vào người anh, “Trần Kiều, anh sao vậy?”

Trần Kiều không đáp, Cốc Tử sau đó có hỏi thêm gì anh cũng không đáp khiến cô đột nhiên thấy lo lắng vô cùng, cô thận trọng ôm lấy vai anh rồi lựa lời, “Có gì khó khăn anh cũng đừng nghĩ ngợi nhiều nhé, tất cả rồi sẽ qua thôi.” Ngón tay Cốc Tử luôn vào mái tóc anh, Trần Kiều thấy mình run lên, quả nhiên cô thích anh như vậy. Giờ anh không biết mình nên nói gì cho phải, thêm nỗi sợ nữa là sợ bản thân không duy trì được vai diễn cho đến lúc tròn vai. Cốc Tử thấy anh không phản ứng gì thì rút từ túi anh ra một điều thuốc đặt lên miệng, “Em bỏ thuốc cũng lâu rồi, hôm nay để em hút cùng anh một điều.”

Trần Kiều sửng sốt, anh vội giật lấy điều thuốc trong tay cô dụi vào gạt tàn, sau đó anh rít một hơi từ điều thuốc của mình rồi áp sát vào miệng Cốc Tử. Thấy anh như vậy, Cốc Tử buột miệng thốt lên, “Đẹp trai quá!”

Trần Kiều ngượng ngùng, biết rằng bản thân diễn chẳng ra sao cả thì dập thuốc rồi đứng lên, “Anh đi tắm đây.”

Cốc Tử vẫn ngồi đó, trong lòng cô lúc này thực sự chỉ muốn đưa lời an ủi, vỗ về anh, “Để em đi lấy đồ cho anh...” Nói rồi cô đi lấy đồ, xong lại hỏi, “Anh có muốn ăn gì không, em làm cho anh?”

"Cảm ơn em, cho anh cốc nước lọc thôi." Trần Kiều quay lưng đi vào nhà tắm, Cốc Tử tần ngần đứng ở cửa phòng tắm hồi lâu rồi mới thở dài, “Hóa ra cậu nhóc dày mặt này cũng có lúc đẹp trai đến vậy.”

Trần Kiều tắm rửa rồi lại soi gương hồi lâu, anh ngẫm qua ngẫm lại chiếc cằm của mình rồi ngẫm nghĩ, giá ở đây có thêm ít râu thì chắc trông anh sẽ già dặn hơn. Còn tóc nữa, có nên để kiểu này nữa không nhỉ? Riêng về quần áo, nhất định anh sẽ thay bằng mấy kiểu trông cho già dặn hơn, khuôn mặt thì phải luôn tỏ ra lạnh lùng, nghiêm khắc hơn chút nữa, im lặng ít nói hơn nữa, tất cả đều nén cả ở trong lòng mới được. Trần Kiều bỏ tay ra khỏi mặt,

đúng là trông mình non quá, bảo sao trong mắt Cốc Tử anh vẫn chỉ là một cái cây chưa lớn hẳn.

Lúc vào phòng ngủ Trần Kiều khá bất ngờ khi không thấy Cốc Tử ngồi máy tính như mọi hôm, trong khi vẫn còn nửa tiếng nữa mới tới giờ đi ngủ theo quy định. Anh lên giường nằm, đưa tay kéo đầu Cốc Tử sát vào ngực mình rồi cựa quậy cái cằm trên đầu cô. Anh ôm cô thật chặt, không để cô nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này, Cốc Tử cũng không giãy giụa phản ứng gì, một lúc sau cô chủ động đưa tay ôm lấy anh. Trần Kiều cảm thấy vô cùng vui sướng, anh tự nhủ nhất định phải thực hiện theo kế hoạch như đã định.

Sáng hôm sau, Trần Kiều dậy rất sớm, anh hôn Cốc Tử rồi chạy sang phòng Dục Dục thơm con. Sau đó anh viết một tờ giấy nhắn dán trên tủ lạnh, đại để là dặn Cốc Tử đợt này anh có việc không về nhà nửa tháng. Thực ra công việc của anh bây giờ cũng nhẹ nhàng, Lisa đã trở lại làm việc bình thường nên cô có thể trợ giúp anh một phần, chỉ là Trần Kiều đang 'âm mưu' chuẩn bị tìm một nơi nghỉ mát vừa để thư giãn vừa để trong thời gian ấy anh sẽ “nuôi râu”, tạo cho mình một hình ảnh hoàn toàn khác trong mắt Cốc Tử, nhất định khiến cô phải bất ngờ. Biết rằng một mình đi chơi sẽ chẳng vui vẻ gì nên anh đã chủ động kéo theo cả mấy người anh em nữa đi cùng mình.

Trần Kiều không phải người lớn tuổi nhất trong nhóm, nhưng anh khôn khéo, thông minh nhất, tiền vào tay anh thì sẽ lãi mẹ đẻ lãi con chứ chẳng chịu nằm yên, vì thế anh luôn nhận được sự nể phục và yêu mến của mọi người. Lần này anh lại chịu gọi cả bọn cùng đi chơi với mình, chả mấy chốc đội ngũ đã sẵn sàng, tất cả đều tề tựu đông đủ. Biết Trần Kiều tổ chức đi chơi cả hội đều không khỏi tròn mắt ngạc nhiên, “Trần thiếu gia, dạo này anh gặp phải chuyện gì khó xử sao?”

"Anh muốn đề râu." Trần Kiều thủng thẳng trả lời, xong anh chỉ vào một người trong số đó, "Kiều ria mép hình chữ bát như thế này này."

Người mà Trần Kiều chỉ tên là A Hoán, lớn hơn anh ba bốn tuổi gì đó, thấy Trần Kiều nói vậy anh ta bỗng cười hả hả, "Cậu đùa phải không ạ, mặt cậu thư sinh như thế, cứ phải làm giống tôi làm gì?"

"Vợ anh thích anh đề râu không?"

"Cũng chẳng hẳn là thích hay không, chỉ là lúc hôn cô ấy kêu dậm lẩm."'

Trần Kiều cũng cười phá lên, cảm giác đó cũng đâu tệ lắm. Trần Kiều đưa cả hội đi ngâm nước nóng, rồi đi uống bia, cả một đám người tự nhiên có cơ hội tới đây gặp gỡ liên hoan, vô lo vô nghĩ y như hồi đại học. Sau đó họ rủ nhau đánh bài, Trần Kiều có khả năng nhớ bài rất tốt, lại như được thần may mắn chiếu tướng nên thắng nhiều, một đêm thôi mà anh thắng đến cả nửa số tiền trên chiếu, trong lòng càng thêm thoải mái. Đến khuya có người hỏi Trần Kiều có phải về hay không, anh chỉ cười vẻ bí ẩn, mãi sau mới nói, "Từ giờ tới nửa tháng tới, anh sẽ chỉ ở đây, các chú có thời gian cứ qua đây chơi đừng ngại nhé."

"Hả, Trần thiếu gia, không phải anh với chị dâu... làm sao đấy chứ?" Một người trong hội hoảng hốt hỏi lại Trần Kiều.

"Đừng có ăn nói linh tinh." Những lời nói kiêu đó Trần Kiều rất kỵ, mặt anh quạu lại, "Chỉ là anh muốn tạo cho chị dâu các chú một bất ngờ thú vị thôi."

Ngay từ buổi tối Trần Kiều đã gọi điện về cho Cốc Tử báo mình thấy trong người không được thoải mái lắm nên muốn ở ngoài, anh dặn cô đừng lo lắng gì cả. Cốc Tử chỉ bảo anh giữ gìn sức khỏe, sớm quay về nhà chứ cũng không nói gì thêm. Trần Kiều nghe cô nói thế thì thở dài, cô cũng thật

là, chẳng lẽ không lo anh ở ngoài có bà hai hay cặp kè cô nọ cô kia hay sao? Nhưng tiếp đó lại nghĩ, chắc là bói Cốc Tử đã hoàn toàn tin tưởng vào anh, dành cho anh niềm tin tuyệt đối!

Trong nửa tháng Trần Kiều không về nhà cũng không tới công ty, thỉnh thoảng mới bảo Lisa đưa đồ hay giấy tờ cần thiết tới cho anh ký tá, còn lại chỉ ở đây tĩnh dưỡng. Nửa tháng sau, Trần Kiều nhìn mình trong gương, thấy râu trên cằm cũng đã lởm chớm rồi, tuy có hơi lạ mắt lại nghĩ chắc Cốc Tử thích anh như vậy thì cười hì hì, anh bắt đầu cắt tỉa lại cho gọn gàng lại đôi chút cho ra hàng ra lối. Anh tới tiệm cắt tóc, yêu cầu cắt sang một kiểu mới sao cho già dặn hơn, sau đó còn thay sang bộ quần áo màu xanh lục vừa nhã nhặn vừa chừng chạc rồi mới trở về nhà.

Lúc Cốc Tử mở cửa, nhìn thấy Trần Kiều cô đã lặng người đi, mãi lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi, “Xin hỏi, chú là chú của Trần Kiều phải không ạ?”

Trần Kiều cười nghiêng ngả, anh nhào lên trước ôm chặt lấy Cốc Tử rồi cọ râu vào mặt cô, “Quân Quân yêu quý của anh, anh nhớ em quá!” Bị râu cọ vào mặt Cốc Tử chỉ thấy đau, cô đẩy anh ra rồi chau mày nhìn, “Anh là Trần Kiều thật hả?”

“Thật mà.” Trần Kiều đưa tay sờ sờ lên bộ ria của mình rồi hỉ hả, “Có phải trông anh đẹp trai phong độ lắm không, là anh cố tình nuôi đấy.”

Cốc Tử sững sốt, chợt hiểu ra lí do nửa tháng nay anh không ở nhà là vì đâu, cô thẳng tay thui cho anh một đám, Trần Kiều đứng yên không động đậy, nắm đám sượt qua tai anh vào tường, Cốc Tử mặt bi thảm nói với anh, “Trần Kiều, anh làm em nghĩ tới...”

“Anh chàng đẹp trai phải không?” Trần Kiều lập tức hỏi lại Cốc Tử, ánh mắt háo hức chờ đợi.

“Không, ông già Khốt-ta-bít.” Nói rồi Cốc Tử lớn tiếng gọi con, “Dược Dược, con ra mà xem ba con bị biến dạng này.”

Dược Dược từ trong nhà chạy ra, vừa nhìn thấy Trần Kiều nó đã ôm bụng cười lăn lộn, “Ba, trông ba như kẻ biến thái ý.”

Trần Kiều mất hết hứng thú vừa mới bùng bùng trong lòng trước khi vào nhà, anh quan sát hai mẹ con họ hồi lâu rồi mới xác nhận rõ ràng họ không đùa anh. Anh hậm hực kéo Cốc Tử rồi hỏi, “Quân Quân, không phải em vẫn thích các ông chú già dặn hay sao?”

Cốc Tử cười ngặt nghẽo, cố kéo anh vào phòng riêng mới nói, “Trần Kiều, mỗi người đều có một ý thích, em bảo em thích người lớn tuổi nhưng đâu có nghĩa là em sẽ ở bên cạnh họ. Ôi, có lẽ những lời em nói trước đây khiến anh hiểu sai ý em rồi, thực ra ban đầu ý em là anh không nhất thiết mọi việc đều phải chiều theo ý em, anh cũng cần có chính kiến của riêng mình. Ví như buổi tối anh có thể đi chơi, gặp gỡ bạn bè nhưng đừng về muộn quá, đừng vì một câu nói của em mà cứ ở lì trong nhà. Còn về những thay đổi bề ngoài của anh lần này... Bình thường em thấy anh rất có mắt thẩm mỹ, sao giờ đột nhiên lại tự hủy hoại thành thế này? Anh xem, đầu tóc rồi râu ria thế này trông chả khác người Nhật là bao, còn bộ quần áo nữa chứ... trông cũng được, nhưng chẳng gọi cảm tí nào...”

Đến lúc này thì Trần Kiều thực sự đã tụt hết cả hứng, hóa ra anh mất công mất sức cả nửa tháng nay mà chẳng được tích sự gì, anh thở dài nhìn Cốc Tử, “Em thật đáng ghét.”

Cốc Tử cong môi rồi lại cười ha hả, cô bảo anh, “Thực ra cũng không đến nỗi, Tiểu Kiều cô nương vốn dĩ sắc đẹp vô song, khuynh nước khuynh thành mà, để thế nào cũng đẹp...” Không dừng lại ở đó, cô còn lấy điện thoại ‘xìn’ của Trần Kiều chụp lại vài kiểu của anh lúc này, rồi lại kéo anh

vào đứng cạnh mình chụp thêm vài kiểu nữa, còn hứng chí post lên blog với chú thích ảnh theo phong cách rất “Cốc Tử”: ‘Cốc Tử với chú già đẹp trai.’

Xong xuôi đâu đây cô quay lại kéo Trần Kiều vào nhà tắm, “Ngoan nào, Tiểu Kiều cô nương không nên để râu, cạo hết chúng đi có được không?”

“Anh vừa cạo nuôi xong giờ em lại bắt anh cạo đi, cạo xong có khi lại giống thái giám.” Trần Kiều phản bác có phần hậm hực, khó khăn lắm anh mới thay đổi được hình ảnh bản thân thế mà cô lại tỏ rõ vẻ không ưa tới mức như vậy. Nhưng Cốc Tử vì không quen với hình ảnh anh như thế này, bèn ra sức nựng anh, “Lại đây em cạo cho.”

Trong phòng tắm, Trần Kiều được Cốc Tử chăm sóc rất dịu dàng, cô cạo râu cho anh... gội đầu cho anh... tắm rửa cho anh, sau đó cùng nhau lên giường đi ngủ.

Trần Kiều nhẹ nhàng ôm lấy thân hình Cốc Tử, thỉnh thoảng anh lại đưa tay vuốt ve tấm lưng trần của cô, khẽ bảo, “Cốc Tử, em có thể chủ động với anh hơn được không, như thế anh mới không có mấy ý nghĩ bậy bạ giống lần này.”

Cốc Tử ngẩng đầu nhìn anh, giọng có vẻ không vui, “Anh trách em đối với anh qua tệ phải không?”

Trần Kiều nghe Cốc Tử hỏi vậy thì sợ cô nói thêm điều gì nữa, anh vội ép chặt môi mình vào môi cô, mãi sau mới nói, “Dù có như thế nào thì anh cũng vẫn đối tốt với em, cả đời này sẽ tốt với em, mãi mãi luôn luôn là như thế, đối tốt với em...” Nửa tháng qua có lẽ Trần Kiều đã nhận nhận quá nhiều, giờ được ở bên cô anh lại càng thấy nhớ cô nhiều hơn.

Trần Kiều nghĩ cô chưa đủ tốt với anh sao? Từ ngày cưới nhau xong, cô suốt ngày lên mấy trang web về tình cảm gia đình học hỏi kinh nghiệm, giờ

nghe anh nói vậy cô có chút hoang mang và giật mình. Thế nhưng thực sự ra suy nghĩ đó của Trần Kiều cũng không có gì là lạ cả, bởi bình thường Cốc Tử chẳng mấy khi nói lời ngọt ngào với anh mới khiến anh cảm thấy như vậy.

Trần Kiều nhiều lúc cũng thể hiện khí thế đàn ông, nhưng có lẽ do tuổi trẻ, anh chưa có đủ thời gian để chín chắn hơn nên tâm lý vẫn còn trời sụt, hơi khó đoán. Đàn ông rất cục vẫn chỉ là một đứa trẻ to xác, không sao già dặn hơn được.

Cuối tuần, Cốc Tử tự tay chuẩn bị một bàn những món ăn ngon, cốt để an ủi Trần Kiều. Trong bữa ăn, Cốc Tử một mực ép nên Trần Kiều lần đầu tiên phá lệ, ăn một số món mà bình thường chẳng bao giờ anh động đũa. Để thêm phần thuyết phục, Cốc Tử nói, “Ba thế nào con sẽ như vậy, anh mà kén ăn thì Dục Dục cũng sẽ học anh như thế, mà đến cả em bé chưa ra đời cũng học theo anh thì biết phải làm sao. Mà anh kén ăn, con sinh ra sẽ không đủ chất dinh dưỡng đâu.”

Nghe Cốc Tử nói vậy, Trần Kiều ngạc nhiên lắm, anh liếc cô vẻ tò mò thì lại thấy cô nháy mắt cười cười với mình, đột nhiên anh thấy lòng nhẹ bẫng, tim đập rộn ràng.

Dục Dục nhớ lời Tiểu Võ dạy, nếu ba mẹ đánh mất đưa tình với nhau thì nhất định không được nhìn, nó cúi đầu ăn cơm, ăn xong xuôi thì ngoan ngoãn về phòng chơi đồ chơi. Một đứa trẻ ngoan thì không thể làm kỳ đà cản mũi bố mẹ được.

Cốc Tử thấy Trần Kiều cảm động thì thấy hơi ngượng, cô đưa mắt ra chỗ khác rồi lấy muống múc cho anh một thìa đầy món gà xào mà anh vẫn thích, Trần Kiều ăn hết sạch rồi lại hồ hởi nhìn Cốc Tử, “Anh muốn ăn nữa.”

Cốc Tử lườm yêu, “Anh không tự gấp được sao?”

“Anh muốn em lấy cho anh mà.” Trần Kiều làm bộ phụng phịu, mà phụ nữ quả là đổi tính đổi nét đến là nhanh, vừa mới đây thôi còn dịu dàng như vậy, thoát một cái đã đành hanh ngay được rồi.

Cốc Tử thở nhẹ, cô lấy thìa xúc một miếng đưa sát miệng anh, Trần Kiều miễn cưỡng há miệng thật to, đúng lúc Dục Dục đi vệ sinh ngang qua, thấy cảnh đó thì chu mỏ lên, “Eo ơi, buồn nôn!”

“Trẻ con biết gì.” Trần Kiều vừa nói vừa lườm yêu con, rồi anh đưa tay xua xua ra hiệu cho tên tiểu tử mau chóng trở về phòng mình.

Cốc Tử thấy hai ba con như vậy thì chỉ biết cười trừ, “Em đến bó tay với hai ba con anh thôi!”

Ăn xong cơm, Trần Kiều đứng bên cạnh Cốc Tử giúp cô rửa bát. Thời gian trước Trần Kiều luôn miệng nhận về mình mấy việc rửa bát quét nhà nhưng lại thường xuyên không làm, thành ra mấy việc đó lại tới tay Cốc Tử. Cũng vì chuyện này mà hai người làm mình làm mẩy với nhau không biết bao nhiêu bận, rốt cuộc vẫn chẳng đi đến kết quả gì do miệng lưỡi quá trơn tru khi nịnh vợ của Trần Kiều. Hôm nay tự nhiên Trần Kiều lại chủ động tích cực phụ giúp Cốc Tử một tay khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Xong xuôi việc nhà, Trần Kiều vào phòng Dục Dục đưa thằng bé cùng ra ngoài rồi tỉ tê, “Dục Dục, sang chơi với ông bà nội đi con.”

Nghe ba nói thế, Dục Dục hừ một tiếng như ông cụ non, “Ba mẹ lại trón con đi hẹn hò phải không?”

Cốc Tử thấy Dục Dục quả là khôn như rận, nghe thằng bé hỏi lại thế cô đột nhiên thấy ngượng, mặt mày nóng ran lên cả. Trần Kiều thấy Cốc Tử

cười ngượng ngùng thế thì тет vào mông thằng bé, “Con hư quá...” rồi anh lại bảo, “Con cứ lớn lên một chút nữa đi, ba sẽ dạy con...”

“Đừng có dạy điều xấu cho con là được.” Cốc Tử vỗ vai anh tiếp lời.

Từ sau khi kết hôn không hiếm khi họ hẹn hò riêng với nhau, nhưng tự nhiên hôm nay Trần Kiều thấy Cốc Tử ‘đầu tư’ rất nhiều cho hình ảnh của mình. Đồ cô mặc hôm nay rất khác mọi khi, không phải là đồ công sở bình thường mà là một chiếc váy xếp nếp sáng màu, còn đeo thêm phụ kiện trông rất nữ tính và sành điệu. Lúc hai người đi, cô còn chủ động khoác tay anh. Đi qua mấy cửa hàng bán đồ đắt tiền, Trần Kiều đều kéo Cốc Tử vào xem nhưng cô lập tức kéo anh đi ngay, đến lúc thấy cửa hàng nào đề biển giảm giá cô mới chủ động kéo anh vào cùng mình, đây chính là điểm khác biệt giữa họ, cũng là điểm khác biệt giữa phần lớn đàn ông và phụ nữ. Thứ Trần Kiều thích thường phải đẹp và đắt, nếu không anh sẽ chẳng thương tình mà đưa lời dè bủ, “Đồ này không tốt.”

Nghe anh nói vậy, Cốc Tử đá mạnh vào chân anh rồi chỉ vào chiếc nhẫn cô mua lần đi công tác trước mà anh đang đeo trên tay, “Chiếc nhẫn này em chỉ mất có hai mươi đồng thôi đấy, anh có đeo không?”

“Có chứ, tất nhiên anh phải đeo rồi.” Trần Kiều cười hì hì đầu dụi.

“Nó không tốt hả?”

“Những thứ em tặng đều tốt.” Trần Kiều lại chữa cháy.

Bỗng nhiên, Cốc Tử bị thu hút bởi một cửa hàng gần đấy, cô kéo Trần Kiều vào cùng mình, ngắm đi ngắm lại một chiếc ghim cài tay áo có gắn đá

rồi sau đó quyết định mua. Trần Kiều móc ví ra thanh toán nhưng Cốc Tử nhất định không nghe, anh bèn véo vào mông cô, “Anh là đàn ông mà.”

Cốc Tử xấu hổ, phản xạ theo lẽ thường, cô lập tức đập mạnh lên bàn tay đáng ghét của anh, nếu không phải là đang ở trung tâm thương mại cô sẽ chẳng nhẫn nhịn mà ra tay cho anh một trận, lại dám thô lỗ sờ soạng cô ngay trước đám đông, giữa ban ngày ban mặt.

Người bán hàng sau khi cố gắng không để lộ thái độ gì trước hai vị khách kỳ quặc, định bọc lại món hàng Cốc Tử vừa mua nhưng cô nói không cần, ngay sau đó lại cúi đầu, gắn chiếc ghim đó vào tay áo anh.

Trần Kiều bất ngờ quá chẳng biết làm gì, anh cúi xuống, thấy những lọn tóc của cô, trong giây phút ấy bỗng thấy mình chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, cô đối với anh thật là tận tâm, thật tình cảm. Trần Kiều ôm lấy cô, trọng lượng cả cơ thể anh dồn cả sang cô khiến cô phải khẽ kêu lên, “Anh làm gì vậy?”

“Chân anh mềm hết ra rồi, cả người cũng mềm nhũn ra rồi. Anh hạnh phúc quá, chỉ muốn tan chảy cả ra thôi.”

Cốc Tử hơi đẩy anh ra rồi lém lỉnh, “Chỗ đó, cũng nhũn ra rồi sao?”

Trần Kiều đỏ mặt như bị ai đó phát hiện ra bí mật, anh hừ một tiếng rồi ghé sát tai cô, “Cái đó tất nhiên phải cứng chứ, cứng như thép luôn!” Không chỉ thế, anh còn làm bộ thách thức, “Em có muốn sờ thử không?”

“Đáng ghét, anh tránh xa em ra! Đang giữa đường giữa chợ thế này...” Cốc Tử bỏ tay anh ra, mặt cô đã đỏ bừng tự bao giờ, “Mình đi ăn gì đó rồi uống trà nhé?”

“Ừ, được.” Trần Kiều gật đầu cái rụp, trong đầu đã trầm suy tính, giữa đường giữa chợ không thể làm chuyện đó, tìm một phòng riêng biệt, lúc đó còn ngần ngại gì nữa nào?

Cốc Tử thấy thức ăn rất vừa miệng nên ăn khá nhiều, Trần Kiều thấy vậy thì chỉ cười nhìn khuôn ngực đầy của cô tấm tắc, “Quân Quân, em ăn nhiều thế mà không béo.”

“Tất nhiên!” Cốc Tử nói giọng kiêu ngạo, ngay sau đó Trần Kiều lại bảo, “Em chỉ béo ngực thôi.”

“Đáng ghét! Anh còn nói thế nữa là em cho anh đi luôn đó!” Nhưng như không thể chịu thua, Cốc Tử quay sang bảo anh, “Người anh chỗ nào cũng gây, bao gồm cả cái đó cũng vậy.”

Trần Kiều lập tức xì mặt dài ra còn Cốc Tử cười nghiêng ngả.

“Không được cười nữa!” Trần Kiều bỗng quát lớn, Cốc Tử cũng im bật ngay sau đó. Phải rồi, chính là cảm giác đó... chính thứ cảm giác khiến cô bị khuất phục trước anh. Thấy cô ngược lên nhìn mình bằng ánh mắt tràn đầy ái mộ, Trần Kiều chủ động sang ngồi bên cạnh cô, anh kéo vai cô vào sát người mình, “Cốc Tử à, em là người thích bị ngược đãi?”

“Hả?”

“Em thích bị anh ngược đãi phải không?”

Cốc Tử hơi giật mình, chẳng nhẽ cô bị anh đọc trúng tim đen một cách dễ dàng như thế? Cô làm bộ chau mày rồi đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào má anh, “Tiểu tử này, dám nói mấy lời linh tinh như vậy với lão nương sao?”

Trần Kiều đột nhiên đưa tay véo mạnh mũi cô, Cốc Tử á lên một tiếng rồi đề anh xuống sofa thúi một trận, “Dám bắt nạt em hả, đợi đến kiếp sau đi nhé.”

“Á...” Trần Kiều tự nhiên thấy mình bị kích quá, Cốc Tử chỉ ‘ưa nặng’ ở lời nói chứ không ‘ưa nặng’ ở hành động, nhưng dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không nương tay với cô hơn. Cốc Tử đã ngầm ra hiệu với anh chuyện sinh con, nên dù gì anh cũng không để cô phải thất vọng. Cô bảo mảnh đất cơ thể cô không phì nhiêu, nhưng anh thì chắc chắn sẽ gieo vào đó mầm sống khỏe mạnh, nếu không sao có Dục Dục như ngày hôm nay được?

Cốc Tử vốn định không sinh thêm con nữa nhưng giờ cô lại bắt đầu nghĩ khác, sinh thêm một đứa cũng chẳng có gì là không tốt, dù gì thì bây giờ cô vẫn còn trẻ. Còn Trần Kiều nữa, anh tự nhiên có một cậu con trai mà chưa từng chịu vất vả nhọc nhằn gì, cô nhất định phải sinh thêm đứa nữa để anh nếm trải qua những cảm giác đó, chẳng phải sao?

Ngay lúc hai người đang vui vẻ với nhau thì được tin Nhậm Hoảng Tử chuẩn bị đính hôn. Sức khỏe của Cốc Ánh Dương cũng đã sắp bình phục hẳn, nhưng trước khi đính hôn Hoảng Tử lại gọi điện cho Trần Kiều giọng bối rối đầy thiếu ngủ, “Anh à, có rất nhiều phụ nữ gọi điện cho em đòi nói chuyện, làm sao bây giờ anh?”

Trần Kiều biết chắc Hoảng Tử sẽ kết hôn với Cốc Ánh Dương nên chỉ cười nhạt, “Cô đã là người lớn rồi, cũng có khả năng phán đoán như ai rồi, nếu xác định đây là thứ cô cần thì phải biết tự chịu trách nhiệm cho tương lai của mình. Cả nhà đã khuyên cô nhưng cô không nghe, sau này cô có chuyện gì bất mãn thì đó là chuyện của cô.”

Cốc Tử đang đánh răng, nghe thấy Trần Kiều nói với giọng như vậy thì huých huých anh, “Dù gì cô ấy cũng là em gái anh, là người một nhà mà.”

“Em gái, em gái gì chứ, càng ngày càng chẳng được tích sự gì.” Trần Kiều than thở, “Cốc Tử, tên Cốc Ánh Dương này cũng có bản lĩnh thật đấy! Mà thôi, chúng ta cứ kệ đi, quản một mình Được Được là được rồi, à mà con gái tương lai của chúng ta nữa em nhỉ?” Nói rồi Trần Kiều nháy mắt nhìn cô.

Lễ đính hôn của Nhậm Hoằng Tử tuy diễn ra muộn hơn so với dự định vài tháng nhưng cuối cùng vẫn được tổ chức, ông nội giận quá định không tới dự, nhưng nếu làm thế thì cả gia đình Hoằng Tử lẫn gia đình Cốc Ánh Dương đều mất hết thể diện. Cốc Ánh Dương phải tới tìm ông, quỳ xuống thề thốt với ông nhất định sẽ làm cho Hoằng Tử hạnh phúc ông mới chịu đến.

Cốc Tử huých tay Trần Kiều, “Này anh xem liệu lần này có phải hẳn đã chịu thay tâm đổi ý thật rồi không, việc như vậy mà cũng chịu làm.”

Trần Kiều nhếch mép cười, “Việc đó bảo dễ thì không dễ nhưng bảo khó thì cũng chẳng phải, chỉ là quỳ xuống đất thôi mà, vừa thể hiện tình cảm lại vừa giữ được thể diện với người ngoài, chẳng phải thế cũng tốt sao?”

Cốc Tử xì một tiếng, cô cười híp mắt hỏi anh, “Trần Kiều, ban đầu anh quỳ xuống trước mặt em cũng với tâm thế này?”

Trần Kiều thấy cô lại nhắc chuyện cũ thì cười ngượng ngùng, “Này này, Cốc Tử, sao em lại nghĩ vậy được, em nghĩ nhiều rồi đó.”

“Thực ra quỳ thế cũng tốt, quỳ một tí mà có cả vợ cả con cơ mà. Chỉ tiếc là em không may mắn được như anh, chỉ cần quỳ mà có được chồng được con.”

Trần Kiều dờ khóc dờ cười, anh xoa đầu Cốc Tử rồi gấp vào bát cô thêm một ít thức ăn, “Em ăn đi... Nếu em thấy chưa vui thì anh làm túi cát cho

em thoải mái xả giận.”

Sau lễ đính hôn, Nhậm Hoằng Tử và Cốc Ánh Dương chính thức dọn về ở chung, sống trong một căn biệt thự ở ngoại ô. Ban đầu ngày nào Hoằng Tử cũng lên mạng chat với Cốc Tử, kể lể Cốc Ánh Dương tốt với cô như thế nào, cô cảm thấy hạnh phúc ra sao. Cốc Tử biết cô em họ muốn mượn mình làm trung gian để làm hòa với Trần Kiều, tất nhiên cô cũng kể lại cho chồng nghe nhưng Trần Kiều nghe xong cũng chỉ ơ hờ để đó, anh lắc đầu, “Quân Quân, chúng ta cá cược xem, chúng ở với nhau được bao lâu thì chia tay?”

“Đã hạnh phúc được một tuần rồi, có lẽ ba tháng chẳng?”

“Không, không, anh thì nghĩ chỉ một tuần nữa thôi, giấc mơ hạnh phúc của chúng sẽ tan như bong bóng xà phòng ngay thôi.”

“Sao vậy?”

“Có lẽ anh cũng nên sa thải cô thư ký của mình.” Trần Kiều lại thùng thảng đáp, Cốc Tử không khỏi tròn mắt nhìn anh.

Mấy hôm nay mưa liên hồi không ngớt, trời vừa âm u vừa lạnh lẽo, trước khi đi làm Cốc Tử vốn đã mặc áo sơ mi rồi lại phải thay ra mặc áo len, cô tìm áo ấm mặc cho Dục Dục. Trần Kiều đợi cô chuẩn bị xong xuôi hết thì cả nhà lên xe, sau khi đưa Dục Dục đến trường anh lại đưa Cốc Tử tới công ty như thường lệ, anh cầm lấy tay cô mà xuýt xoa, “Tay em lạnh thế!”

“Còn tay anh sao ấm thế!” Cốc Tử nắm lấy tay anh không rời, nhưng rồi cô lại bỏ ra ngay, “Thôi để anh lái xe cho an toàn.”

“Đừng, đừng có vượt đèn đỏ, nếu không lần sau em không ngồi xe anh nữa đâu.” Tới gần ngã tư, Cốc Tử hốt hoảng nhắc Trần Kiều, trời mưa

thường khiến đường xá ùn tắc nghiêm trọng, đoạn đường này tuy không có xe nhưng không phải vì thế mà không tuân thủ luật giao thông.

“Ừ được rồi mà, nhưng tí nữa mà tắc đường thì em đừng có trách anh đấy nhé.” Trần Kiều vừa nói vừa dừng xe lại.

Cốc Tử gạt đầu quay sang nhìn Trần Kiều cười âu yếm, “Tối anh về sớm nhé, trời lạnh quá.”

Trần Kiều cúi đầu hôn cô một cái rồi cười hì hì, “Tối nay anh có tiệc, khi nào đến giờ em gọi cho anh nhé?”

“Ừm.” Cốc Tử cười, mắt cô sáng long lanh, cô đưa hai tay ra nắm lấy tay anh rồi rướn người ra hôn vào khóe miệng anh.

Trần Kiều sửng sốt, hành động ấy của cô... tự nhiên khiến anh chịu không nổi, còn cô vẫn thản nhiên như thường, “Đèn xanh rồi anh, mau lái xe đi.”

“Vâng, thưa đại nhân bà xã.” Trần Kiều thấy toàn thân mình run lên như khi đạt tới cao trào vậy.

Sau đó tắc đường thật, Cốc Tử muộn giờ làm, nhưng Cốc Tử là ai chứ, cô là người Hạ Dĩ Quân giới thiệu vào nên đi muộn chỉ là chuyện nhỏ.

Chiều tan làm Cốc Tử đi mua ít đồ ăn nhẹ rồi về nhà nấu nướng cho hai ba con. Cốc Tử thích ăn ngon, ngày trước tiền không dư dả nên cô rất hay chịu khó xem mấy chương trình nấu ăn trên tivi, đài báo, rồi sau đó tự mình mày mò làm món cho Dục Dục ăn. Sau bao năm rèn luyện, giờ cô đã nấu ăn thành thạo như một bà nội trợ thực thụ rồi. Dục Dục tính tình giống mẹ, thằng bé không kén ăn, món gì vừa miệng là đều ăn cả, lại đặc biệt thích các món mẹ làm. Thường thì Cốc Tử cứ nấu xong sẽ bày vào đĩa cho

con, thằng bé chỉ việc ngoan ngoãn mang đĩa thức ăn ra sofa ngồi, vừa ăn vừa xem tivi một cách mãn nguyện và ngon lành.

Dược Dược đang ăn thì đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì đó bèn quay lại hỏi mẹ, “Mẹ ơi, sao dạo này mẹ không viết tiểu thuyết nữa ạ? Sao thế hả mẹ?”

“Ồ...” Cốc Tử bối rối chưa biết trả lời con thế nào, bản thân cô cũng ngỡ ngàng phát hiện ra hiện giờ mình nợ đã khá khá bản thảo rồi, mà thời gian qua cô chẳng viết thêm được gì cả. Thời gian này cô cũng không hay lên mạng chat, tránh không để biên tập tìm mình, tự chủ từ sau chắc sẽ không dám nhận nhiều như vậy nữa. Từ khi ngủ cùng phòng với Trần Kiều, anh đã ra quy định không cho cô ngồi máy tính khuya, nếu không có việc gì của công ty phải làm gấp, cô nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời anh. Mà bây giờ cô cũng không phải lo về kinh tế nhiều như trước nữa, cũng không phải trả tiền phòng định kỳ nên chuyện tiền nong thoải mái hơn rất nhiều. Lát sau, Cốc Tử mới tùm tùm rồi trả lời con, “Mẹ mà viết nhiều thì không thể nấu món ngon cho con ăn đâu.”

“Vâng ạ, mẹ viết nhiều quá thì còn đâu thời gian nấu cơm cho con nữa nhỉ?” Dược Dược hỏi lại mẹ như để xác nhận, rồi nó làm bộ liếm mép, quay sang thẽ thọt, “Mẹ ơi, món nem này mẹ làm ngon quá, mai mẹ làm nữa cho con nhé.”

“Được rồi, con yêu.” Cốc Tử cười rồi tiếp tục quán nem.

Khoảng mười rưỡi tối Cốc Tử gọi điện cho Trần Kiều, anh bắt máy rất nhanh, “Quân Quân hả em?”

“Anh uống rượu hả?” Lần đầu tiên cô gọi điện cho anh để thúc giục anh về như vậy, chưa quen nên cô chẳng biết nói những gì.

“Ừ.” Trần Kiều ngoan ngoãn trả lời, khoe miệng từ từ nhoẻn lên. “Giờ anh về nhà được không?”

“Được mà em.”

“Bảo lái xe đưa về nhé, đừng tự lái.”

“Ừ, còn việc gì nữa không em?” Trần Kiều chờ đợi cô nói mấy lời giục anh về, kiểu như nhớ anh, anh về với em...

Cốc Tử âm ờ, “Mà, em thấy không khỏe lắm, anh...”

“Hả, em không khỏe sao, anh về ngay đây.” Trần Kiều căng thẳng tắt máy rồi vội cười cáo lỗi với mọi người, “Xin lỗi mọi người, bà xã tôi không khỏe, tôi xin phép về trước.”

Những người tham dự bữa tiệc hôm nay hầu hết đều là những nhân vật tai to mặt lớn, qua lại với anh một vài lần đều cùng chung đánh giá anh thuộc mẫu đàn ông hiếm có, không chơi bởi gái gú, không dính đến tin xấu nào trên báo tài chính, điều mà trong giới tài chính là chuyện rất hiếm. Một nữ khách hàng trong số đó không ngớt lời khen ngợi anh. Cô này đã li dị chồng vì anh ta bỏ bịch, giờ gặp người đàn ông như Trần Kiều thì thấy vô cùng thần phục, cô trực tiếp giới thiệu Trần Kiều tới nhiều khách hàng đáng tin cậy khác. Trần Kiều cũng tặng lại cô một bức tranh quý coi như lời cảm ơn.

Lý do Trần Kiều đưa ra quá chính đáng khiến mọi người chẳng ai nữ làm khó anh, hôm nay họ mời anh uống cũng không ít rượu, Trần Kiều thấy hơi choáng một chút nhưng người vẫn cảm thấy rất hưng phấn. Anh để lái xe đưa mình về nhà, Cốc Tử nhận điện thoại xong thì xuống lầu chờ sẵn rồi đỡ anh lên. Hơi thở anh phả ra toàn mùi rượu, anh quay sang nói với Cốc Tử, “Quân Quân, anh vui lắm, anh hạnh phúc lắm em ơi.”

Cốc Tử hiểu ý bèn ôm lấy anh rồi cười bảo, “Em biết rồi, ngoan nào, mau lên nhà rửa mặt đi, hôm nay em làm nhiều nem cho anh lắm, anh có đói không?”

“Em thật tốt với anh...” Trần Kiều nửa say nửa tỉnh, mượn hơi men ép Cốc Tử vào cầu thang rồi hôn cô tới tấp. Cốc Tử ú ớ vài câu, định đẩy anh ra nhưng lại nghĩ giờ anh đứng còn không vững, cô mà đẩy nữa thì anh ngã nên lại thôi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại đón nhận vụ “cưỡng hôn” này. Miệng Trần Kiều nồng nặc mùi rượu, Cốc Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì bèn cốc mạnh vào đầu anh một cái, chau mày lên tiếng, “Anh hư hỏng quá, bao nhiêu lần bảo bỏ thuốc bỏ rượu mà sao hôm nay còn uống nhiều vậy?”

Trần Kiều á lên một tiếng rồi lão đảo ôm lấy cô nũng nịu, “Anh xin lỗi em mà, xin lỗi em yêu của anh mà, đột nhiên anh quên mất, nhưng đợt trước anh cai thật rồi đấy, hôm nay anh có lý do đặc biệt nên mới uống.”

“Lại leo lên cái mồm.” Cốc Tử làm bộ dỗi thật.

“Em xem có phải trong bụng em đã có rồi không?” Trần Kiều bất giác đưa tay xuống sờ bụng Cốc Tử, “Anh nhớ đợt trước em ra nhiều lắm mà, giờ này không thấy nữa ... thế có phải lần này nó sẽ không tới nữa không?”

“Là vì vẫn chưa tới tháng, đồ ngốc ạ, thôi mau lên nhà đi.”

Trần Kiều lên nhà rửa mặt, sau khi uống hết cốc trà đắng mà Cốc Tử vừa pha cho thì thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Sau đó, anh ăn nem Cốc Tử làm từ trước, ăn rất nhiều, vừa ăn vừa không ngớt lời khen ngon, Cốc Tử thấy anh ăn ngon lành thế thì cũng ném một cái, còn lại bao nhiêu thì cho vào hộp gói ghém kỹ càng trước khi cho vào tủ lạnh, còn nhắc Trần Kiều, “Nhưng anh cũng đừng ăn no quá, không tốt cho dạ dày đâu.”

Trần Kiều định tắm rửa qua loa rồi đi ngủ luôn thì điện thoại gọi tới, là số của Hoàng Tử. Vừa nhắc máy lên anh nghe thấy tiếng mẹ Hoàng Tử ở đầu dây bên kia đang khóc thút thít, anh vội hỏi, “Sao thế dì?”

“Tiểu Kiều, cháu mau tới khuyên nhủ Hoàng Tử cho dì đi, mau lên cháu!”

Mặt Trần Kiều tối sầm lại, anh quay sang nói thầm với Cốc Tử, “Có chuyện rồi.”

Trần Kiều kéo Cốc Tử ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Cốc Ánh Dương là thằng tệ bạc, ban đầu anh đã nói rõ ràng với tất cả mọi người, thế nhưng có ai nghe anh nói đâu, ai cũng chỉ nhìn vào gia thế hiển hách nhà hắn thôi, hừm.”

Ra tới chỗ để xe, Trần Kiều định ngồi lên ghế lái thì Cốc Tử kéo tay anh lại không cho, “Anh...”

“Em lái hả?”

“Nhưng em vẫn chưa lấy được bằng về, em lái được không?” Cốc Tử bối rối.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

“Thôi để anh lái, em lái anh không yên tâm. Mắt em không tốt, lại đi lúc trời tối đêm thế này.”

Xe dừng lại trước nhà dì Trần Kiều, đèn điện vẫn bật sáng trưng, rất đông người đã tề tựu trong phòng khách như đang bàn bạc chuyện gì nghiêm trọng, sắc mặt ai cũng đều rất khó coi. Trần Kiều vào phòng, sau khi cúi đầu chào mọi người thì cất tiếng hỏi dì, “Hoàng Tử đâu ạ?”

“Nó ở trong phòng ấy cháu.” Dì anh đáp một tiếng, tiếng thờ dài kể tiếp ngay sau đó.

Ông nội Trần Kiều mặt mũi lúc này đã đỏ gay, lên tiếng trách mắng, “Tôi đã bảo với các anh các chị rồi, rằng không được đồng ý cuộc hôn nhân này. Giờ sinh chuyện rồi bắt đầu đòi sống đòi chết, tôi không hiểu người làm mẹ như chị nghĩ thế nào.”

“Thôi ông ơi, ông bớt giận đi ạ.” Cốc Tử đưa lời hy vọng làm dịu cơn tức giận của ông nội rồi nháy mắt với Trần Kiều, Trần Kiều liền đi vào phòng xem Tiểu Tử thế nào, chưa đầy năm phút sau đã hăm hăm bước ra, tay đóng cửa cái rầm phía sau lưng.

Mặt Cốc Tử biến sắc, cô vội chạy về phía anh, chưa kịp nói gì đã bị Trần Kiều đẩy ra, “Chuyện này em đừng bận tâm.”

Cốc Tử biết không ngăn nổi anh thì cũng không muốn hỏi Hoàng Tử xem rốt cục là có chuyện gì nữa, có lẽ mọi người ở đây cũng như cô, đều chưa rõ thực hư gì cả. Có rất nhiều chuyện Hoàng Tử chỉ muốn nói riêng với Trần Kiều chứ không phải ai khác, Cốc Tử biết điều đó, cô cũng thấy không tiện khi bỏ về luôn lúc này nên ngồi lại nghe ông nội giáo huấn. Lần này ông nội giận thật, không khí trong phòng ngột ngạt kinh khủng. Ông nội mắng đủ rồi thì bảo mọi người ai về nhà nấy rồi cũng ra về, tiện đưa Cốc Tử về luôn.

Trên xe, ông nội và Cốc Tử ngồi hàng ghế sau, ông nói chuyện với cô về Trần Kiều, “Ngày trước người khiến ta lo lắng nhất là thằng bé đó, nhưng giờ người để ta an tâm nhất lại chính là nó.”

Không đợi Cốc Tử nói gì, ông lại tiếp, “Cái con bé Hoàng Tử này... càng ngày càng bướng bỉnh, còn Tiểu Võ thì rõ ràng đính hôn rồi mà giờ lại

đi cặp kè với người khác, ai da, mấy đứa này sao chẳng đứa nào làm ta yên lòng vậy. Như Trần Kiều lại hay, lấy được cháu rồi lại có con nữa.”

Cốc Tử gật đầu như đang chăm chú theo dõi lời ông nội nói nhưng trong lòng lúc này bỗng nhiên thấy thắc thỏm không yên. Tiểu Võ cặp kè với người khác là sao, sao cô chưa biết chuyện này không phải cô nàng và Ngụy Tử Minh vẫn bám nhau như sam suốt ngày sao?

“Ta nói thực lòng, thằng bé Trần Kiều này được đó cháu, ngoại trừ đôi khi tính khí nó vẫn còn hơi trẻ con, còn những mặt khác đều rất tốt. Một tay ta nuôi lớn nó nên ta hiểu rõ tính nết nó lắm.”

“Vâng, thưa ông.”

“Tiểu Quân à, không phải vì con cháu nhà ta mà ta khen nó đâu.”

“Cháu biết mà ông.” Cốc Tử gật đầu rồi khẽ mỉm cười. “Tiểu Kiều đối xử với cháu rất tốt, anh ấy chăm sóc cháu chu đáo lắm ạ.”

“Ai da, nhưng mà cũng phải nói là thằng bé lười lắm, chẳng chịu động tay động chân làm gì cả, cháu thì nhất định không được vất vả một mình nhé, thỉnh thoảng cũng phải bắt nó làm cháu ạ. Miệng nó cứ kêu không muốn làm nhưng cháu nói nhất định nó sẽ làm theo.”

“Vâng ạ.” Cốc Tử trả lời ông rồi lại cười hì hì.

Xe dừng lại trước nhà Cốc Tử thì ông nội lại hỏi, “Dược Dược ngủ rồi hả cháu? Giờ cũng muộn rồi, thôi để hôm khác ông vào thăm cu cậu sau.”

“Vẫn chưa muộn mà ông, ông lên nhà uống tách trà đã ạ.”

“Thôi, ta về đây.” Ông nội xua tay rồi bảo lái xe chở ông về nhà. Cốc Tử lên lầu thấy Dục Dục đã ngủ rồi, trong lòng thấy thật an tâm khi thấy con ngoan ngoãn, không cần cô phải lo lắng gì nhiều. Cô khẽ mỉm cười, thời kỳ khó khăn nhất đã qua rồi, chẳng phải sao?

Cốc Tử không vào phòng ngay mà ngồi xem tivi đợi Trần Kiều về. Cô thấy hơi lo, lúc này khi anh từ phòng Tiểu Tử đi ra trông vô cùng hung hãn, mà tối nay anh còn uống rượu nữa, không biết đã tỉnh hẳn hay chưa. Đắn đo mãi, cô quyết định lấy điện thoại gọi cho anh, đúng lúc ấy thì ngoài cửa có tiếng chìa khóa lách cách, cô vội đứng lên thì thấy Trần Kiều bước vào, mặt anh vẫn hằm hằm, còn có vài vết thương nhẹ. Cốc Tử thấy anh như vậy thì vừa xót vừa bực, cô chau mày do dự không dám bước lên.

Trần Kiều thấy Cốc Tử vẫn đứng đó thì ngạc nhiên, anh bước tới ôm cô thật chặt rồi khẽ hỏi, “Em chưa đi ngủ sao?”

“Em đợi anh...”

Trần Kiều hôn lên môi cô thật ngọt, anh đưa lưỡi mình quấn lấy lưỡi cô. Cốc Tử thấy có mùi máu, định nói gì đó nhưng rốt cuộc chẳng nói được gì, chỉ thấy đầu mình hỗn loạn, cứ như cô đang đứng dưới bùn trong mưa vậy, bàn chân trên bùn mỗi lúc một thụt sâu xuống khiến cơ thể tê cứng, không sao cử động được. Cô chỉ cảm thấy bản thân mình cũng đang từ từ đang rộng hai cánh tay ôm chặt lấy người anh.

Trần Kiều hôn cô xong thì thấy trong lòng thoải mái phần nào, anh kéo Cốc Tử đi cùng mình, “Em đi tắm với anh nhé?”

“Mấy vết thương này là sao đây anh?” Lúc này, Cốc Tử mới cất tiếng hỏi được, tay cô cẩn thận đưa lên sờ vào phần da bị tróc ở đuôi mắt anh, “Có đau lắm không anh?”

“Đau...” Trần Kiều mím môi, “Lát em bôi thuốc cho anh nhé.”

“Được rồi!”

Hai người tắm xong, Trần Kiều ngồi đó còn Cốc Tử quỳ ở một bên lấy tăm bông tỉ mỉ chấm thuốc rồi bôi vào vết thương cho anh, Trần Kiều xuýt xoa kêu rát, cô ấn mạnh hơn vào vết thương, bất ngờ đổi giọng “Đáng đời, không ngờ lại dám hung dữ với lão nương! Lúc đó, em thực sự muốn tấn cho anh một trận nên thân.”

“Xin lỗi em, lúc đó anh giận quá.” Trần Kiều vội nhận sai rồi cúi đầu nghĩ ngợi, băn khoăn không biết có nên nói cho Cốc Tử nghe rõ mọi chuyện không. Ngập ngừng một lát anh mới nói, “Thực ra chuyện này... anh cũng không biết có nên nói cho em nghe không nữa.”

“Sao vậy?”

“Cái tên cận bã đó đã đi tìm Diêu Thuật chơi trò... ba người...”

Cốc Tử vẫn đang bôi thuốc cho Trần Kiều, nghe anh nói vậy thì giật mình, để cả tăm bông quẹt vào mắt Trần Kiều khiến anh kêu ré lên rồi vội chạy vào nhà tắm rửa cho sạch mắt, mãi lâu sau mới đi ra. Trần Kiều phụng phịu cầm lấy tăm bông trên tay Cốc Tử, “Thôi để anh tự làm, rồi anh kể tiếp cho em nghe.”

“Thế cũng được. Anh nói đi.”

“Hoàng Tử lại vừa giết một mạng người rồi... Ý anh nói là đứa bé, vì nó không biết là con của ai nên lại đi phá thai rồi.”

“Cái gì? Chuyện này... chuyện này...” Cốc Tử kinh ngạc đến độ miệng cô há hốc, như không tin nổi vào những gì Trần Kiều vừa nói.

“Hoàng Tử có thể nào thì cũng là em của anh. Thù này anh phải trả cho nó, nhưng sẽ không có lần sau đâu, anh đã nói rõ với con bé lần sau có chuyện gì nó sẽ phải tự chịu trách nhiệm. Từ sau chúng ta cũng không dây vào những chuyện thế này nữa.”

Cốc Tử thở dài, cô không thấy chồng mình nói gì sai cả, cô bảo anh, “Đáng lẽ vừa rồi anh phải bảo với em, để em đi cùng anh mới phải.”

“Anh không muốn để thằng đó nhìn thấy em, nhìn ánh mắt hằn thực sự anh thấy phát ốm.” Trần Kiều nói xong thì đưa tay tắt đèn rồi trở mình ôm chặt lấy cô, “Ngủ đi em.”

“Ừm.”

“Hôm nay anh mệt lắm rồi nên...”

“Cút đi!”

“Còn lâu!” Anh ôm cô chặt hơn trong vòng tay mình.

“Đừng động đây nhiều không thuốc bôi hết vào mặt em.”

“Ừ.”

Chuyện đã qua vài hôm, Cốc Tử cũng không nghe Hoàng Tử nói chuyện chia tay, nhưng vì Trần Kiều nói không để ý nữa nên cô cũng không nói gì thêm, không phải cô ích kỷ, vô tâm, mà vì cô sợ Trần Kiều có chuyện.

Cốc Ánh Dương làm việc ngay ở lầu bên dưới công ty cô, có chuyện gì là cô biết ngay, nghe nói hần đã xin nghỉ phép vài hôm, hôm quay lại làm

việc thì chân vẫn còn đi khắp khiêng. Cốc Tử nhủ thầm, loại đàn ông như hắn có mặt trên đời này thật chẳng khác nào một nỗi hiểm họa, nhưng giờ biết làm sao, gia đình hắn, khuôn mặt khô ngò tuấn tú của hắn đều là tài sản đảm bảo cho sự tồn tại của hắn. Dù hắn có giết người thì ngoài việc thêm vài thông tin xấu, thế nào ba hắn cũng tìm được cách lôi hắn ra, huống hồ chỉ là mấy chuyện gái gú vợ vắn vắn này. Vả lại mấy người đàn bà đó đều tình nguyện cả.

Đạo này Trần Kiều lại về nhà hơi muộn, Cốc Tử hỏi nguyên do thì anh ậm ừ, nói đợt trước có nhờ mấy anh em giúp mình vài việc nên giờ phải ngồi để tiếp họ, coi như cảm ơn.

Cốc Tử biết tính Trần Kiều, nếu thấy đã muộn mà anh chưa về thì gọi điện, chỉ cần nói là mình không khỏe thì Trần Kiều sẽ lập tức về ngay. Đám anh em của Trần Kiều ban đầu cười anh bị vợ quản chặt nhưng sau vài lần thấy anh kiên quyết ra về thì cũng quen dần, Trần Kiều đặc ý bảo họ, “Vợ quản chặt thì có làm sao chứ, dù gì cũng là anh sẵn lòng tình nguyện bị quản mà.”

Mấy hôm nay trời mưa không ngớt, thời tiết thay đổi liên tục, lúc nóng lúc lạnh, không biết có phải bị lây từ các bạn ở trường mẫu giáo không mà Dục Dục không được khỏe, mặt mũi lúc nào cũng đỏ bừng, về tới nhà là rũ người ra ngủ thiếp đi, lại còn nói mê nói sáng suốt cả buổi, Cốc Tử sốt ruột gọi điện giục Trần Kiều về sớm. Bình thường Trần Kiều nghe Cốc Tử nói cô không khỏe, nhưng đột nhiên hôm nay lại tới lượt Dục Dục thì cũng lo lắng, không hiểu chuyện gì, vội thu xếp về nhà, thế nhưng trước anh đang chơi bìa với mọi người, lại gặp vận may nên thắng suốt, mọi người dứt khoát không cho anh về.

“Thằng bé hôm nay không khỏe, anh phải về xem sao.” Trần Kiều thanh minh.

“Thôi đừng lừa tụi em, chị dâu cũng thật là... Bình thường tụi em để anh về ngay, nhưng hôm nay anh thắng thế này rồi lại đòi về thì coi sao được?”

“Đừng có cản anh mày!” Trần Kiều bất ngờ nổi đóa.

“Đừng mà đại ca, đánh một lượt nữa thôi, dù anh thắng hay không tụi em cũng để anh về ngay.” Một trong số mấy người chơi lên tiếng.

“Đúng đó đại ca, ban đầu anh còn bảo dẫn tụi em đi tắm hơi nữa, giờ mới bảy giờ mà.”

Trần Kiều bị cánh đàn em nói nhiều quá thì cũng tặc lưỡi gật đầu đồng ý, “Thôi được rồi, đánh một lượt nữa thôi đấy nhé.”

Ở nhà, Cốc Tử mãi không thấy Trần Kiều về thì sốt ruột vô cùng. Hà có gì mà cô phải dựa dẫm anh nhiều như vậy, lúc trước không có anh cô vẫn chăm sóc con đâu ra đấy đó thôi, nghĩ vậy cô liền tắt tả chuẩn bị vài thứ cần thiết rồi đưa con tới bệnh viện, cũng may là nhà cô cách bệnh viện không xa lắm. Biết là giờ này khó mà gọi được xe, cô bèn cõng con chạy bộ ra bệnh viện.

May mà lúc này bệnh nhân không nhiều nên nhanh chóng tới lượt Dược Dược vào khám, bác sĩ sau khi kiểm tra một hồi cho Dược Dược thì quay sang trách Cốc Tử sao không chịu đưa thằng bé tới sớm hơn, giờ có lẽ cậu đã bị nhiễm viêm phổi. Cốc Tử nghe xong giật nảy cả mình, nước mắt cứ thế trào ra không dứt. Dược Dược đang sốt tới bốn mươi độ, Cốc Tử lại tắt tả ôm con đi kiểm tra khắp nơi, sau đó phải tiêm ngay. Mãi một lúc sau, Cốc Tử mới ngồi bên thở phào nhẹ nhõm, từ từ lau mồ hôi lạnh toát đang chảy ra đầm đìa trên trán. Cô ngồi cạnh con, tay run rẩy sờ khắp khuôn mặt thằng bé, có vẻ nó đã đỡ hơn nhiều.

Giờ Cốc Tử mới có thời gian bình tĩnh lại, thấy điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ thì mệt mỏi bấm gọi lại nhưng cũng không buồn nói gì nhiều, chỉ gọn lỏn một câu, “Phòng truyền dịch ở bệnh viện gần nhà.”

Cốc Tử tắt máy xong thì thấy bụng đau nhói lên, rồi lại thấy như thân dưới của mình đang có gì chảy ra, cô sợ hãi muốn gọi người giúp mình nhưng toàn thân lúc đó đã rũ xuống như tàu lá héo, đầu ngã sang một bên ghé mê man rồi không biết trời đất gì nữa cả...

Cốc Tử hôn mê rất lâu mới tỉnh lại, mở mắt ra cô thấy hình ảnh Trần Kiều mờ mờ nhòe nhòe đang ngồi bên cạnh cầm lấy tay cô, mắt anh hằn lên những tia đỏ, có vẻ như đã thức cả đêm không ngủ, tiêu tụy vô cùng. Cốc Tử đưa mắt mệt mỏi nhìn quanh rồi hỏi, “Dược Dược đâu?”

“Bà nội đang trông con.”

Cốc Tử không nhìn Trần Kiều nữa, mắt cô lơ đãng hướng lên trần nhà, mặt lạnh tanh không cảm xúc, cô nói, “Anh nói đi.”

“Xin lỗi, anh xin lỗi em...” Trần Kiều cúi rạp người xuống ôm cô, đầu anh gục vào cổ cô, nước mắt anh chảy đầy trên đó.

Cốc Tử vẫn nằm yên như vậy, lòng cô như đã chết lặng, ánh mắt vẫn lạnh lùng đến mơ hồ nhìn trần trần vào trần nhà, nước mắt ở hai khóe tự nhiên trào ra... Sao lại đau đớn thế? Sao mọi sự lại tới nhanh rồi đi nhanh như vậy, “Mình li hôn đi.”

“Không, không đâu...” Trần Kiều ôm chặt lấy cô, “Rồi mình sẽ lại có con khác mà em, anh xin lỗi, anh xin lỗi em, là anh sai rồi, là lỗi của anh...” Trần Kiều nói trong tiếng nấc, anh nào biết được chỉ một quyết định tưởng như đơn giản vậy lại gây ra hậu quả khủng khiếp đến nhường này.

Chương 12: Chuyện tình yêu

Lúc này bà Trần đẩy cửa bước vào chỉ nhìn thấy hai khuôn mặt vô hồn không cảm xúc của Cốc Tử và Trần Kiều, khuôn mặt bà cũng hiện rõ nỗi bi thương. Sau khi nghe được hung tin bà cũng khóc như mưa, nước mắt trào ra không dứt, khuôn mặt bà cũng tái nhợt hẳn đi. Nhưng giờ người khuyên nhủ được họ chỉ có bà, bà đi tới ngồi bên mép giường, cầm lấy tay Cốc Tử nhẹ nhàng, “Quân Quân, con đừng nghĩ ngợi nhiều quá, rồi sẽ ổn mà con, rồi sẽ có đứa khác con ạ.”

Cốc Tử hơi gật đầu, trông cô vẫn thất thần như không còn biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, cô chỉ thấy từ lúc mình tỉnh lại đến giờ, tim cô lúc nào cũng nhói lên nỗi đau đón lạ lùng.

“Trần Kiều sai rồi... haiz...” Bà Trần cũng ghen ngào, thấy bộ dạng hoảng hốt của Trần Kiều thì vội vỗ vỗ vào vai con, “Tiểu Kiều, con ở đây chăm lo cho Quân Quân, Dục Dục bên kia ba con đang trông, mẹ về nhà nấu cơm mang cho mấy đứa bồi bổ sức khỏe.”

Trần Kiều gật đầu như cái máy, đợi mẹ ra ngoài xong, anh lại nắm lấy tay Cốc Tử đặt lên mặt mình, miệng không ngớt cầu xin, “Quân Quân, anh không ly hôn đâu, có chết anh cũng không chịu.”

Cốc Tử im lặng suốt mấy tiếng đồng hồ không nói gì, mắt cô đờ đẫn không nhìn đi đâu khác ngoài trần nhà, không biết cô đang nghĩ gì, Trần Kiều vẫn ở nguyên đó, lấp bắp một hồi lâu cũng chỉ một câu xin lỗi. Bàn tay Cốc Tử trong tay Trần Kiều cũng đã lạnh giá vì nước mắt anh rơi ướt đầm tay cô. Cô rút tay lại lạnh lùng, “Em mệt rồi, em ngủ chút được không vậy?”

“Ừ.” Trần Kiều nghe cô nói vậy thì cầm tay cô dúi vào chần, kéo lại chần cho ngay ngắn đắp cho cô, Cốc Tử cảm thấy mệt mỏi thực sự nên nhanh chóng thiếp đi. Một lát sau, bà Trần tới cùng với cặp lồng thức ăn trên tay, thấy Trần Kiều đang ngồi chờ đợi ở một bên giường Cốc Tử thì không khỏi xót xa. Từ nhỏ con trai bà đã được chiều chuộng hết mực, chưa bao giờ bà thấy con trong bộ dạng thần thờ như mất hồn thế này, bà chỉ biết thở dài, đưa cặp lồng cho Trần Kiều rồi khẽ lên tiếng, “Người đau khổ nhất bây giờ là Quân Quân, trong lòng nó giờ rất tủi thân nên có nói nặng lời với con điều gì con cũng đừng nghĩ ngợi quá. Được Được sắp tỉnh rồi, mẹ nấu ít cháo cho thằng bé để lát nó ăn. Quân Quân tỉnh lại thì nhớ nói vài lời an ủi, cuộc sống vợ chồng nhiều gian truân lắm.”

“Vâng.” Trần Kiều gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười mà chẳng khác nào mếu máo, giờ tay đỡ lấy cặp lồng thức ăn từ tay mẹ. Lúc Cốc Tử tỉnh dậy thấy anh vẫn ngồi đó cầm chiếc cặp lồng lóng ngóng không biết làm gì, cô nhớ lại những điều tốt đẹp anh đã làm cho mình thì thấy đau xót với dẫu đi phần nào, lại thấy mình không thể nhẫn tâm với anh được, cô định nói gì đó nhưng mãi sau cũng không nói được lời nào, thấy chiếc cặp lồng thức ăn thì cảm giác mình cũng đói bụng rồi.

Trần Kiều hiểu ý bèn lấy hai chiếc gói chồng lên cho cô dựa lưng, vừa làm vừa nhẹ nhàng, “Đề anh, đề anh.” Cốc Tử không phản đối, cũng chẳng nói gì, cô ngồi yên để anh bón cho từng thìa cháo, mùi cháo thơm vị lại rất vừa, rất thanh, cô đang đói còn cào nên ăn một mạch hết sạch số cháo trong đó. Đợi cô uống nước xong, Trần Kiều lại định đỡ cô nằm xuống nhưng Cốc Tử đã ra hiệu ngưng lại rồi gạt tay anh ra, “Em ngủ đủ rồi, chúng ta nói chuyện đi.”

Trần Kiều đặt cặp lồng xuống bên cạnh, thần sắc cũng thất thần tức khắc, anh vội đưa tay bịt lấy miệng cô, “Không, anh xin em đừng nói gì...”

Cốc Tử buồn bã, cố gắng gạt tay anh ra, “Em không nói câu đó...”

Trong giây phút Trần Kiều tưởng như trút được cả gánh nặng lòng.

“Thực sự em thấy rất buồn và cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng chuyện đã xảy ra không hoàn toàn là lỗi của anh...”

Trần Kiều lập tức nhào ra ôm lấy cô, anh không muốn nói gì cả, cũng không muốn bao biện gì cho mình, lỗi ở anh hết, chỉ cần cô không rời xa anh là được, sau này anh sẽ đối xử với cô tốt hơn trước, chu đáo hơn trước, không vô tâm như vậy nữa.

“Nhưng giờ em muốn về nhà ngoại một thời gian. Em thấy mệt mỏi, muốn được mẹ chăm sóc.”

Trần Kiều không biết nói thêm gì cả, niềm vui ban nãy bỗng chợt tan biến nhanh chóng. Cô muốn về nhà nghỉ ngơi, có phải là muốn rời xa anh một thời gian để không phải nhìn thấy anh cho đỡ tức sao? Nhưng anh không biết phản đối sao đây, biết nói gì đây? Người Cốc Tử cần nhất lúc này không phải là anh.

Là vì anh không tốt, không xứng đáng để cô cần đến lúc này. Nếu không phải là vì anh hoài nghi nhiều đến thế có lẽ hai người đã không tới mức ngượng ngùng khó nói như ngày hôm nay.

Với Cốc Tử, chuyện này xảy ra quá ngẫu nhiên, cũng có phần trùng hợp... Sau khi sinh con đau đầu đốn, lại thêm việc một thân một mình nuôi con vất vả, Cốc Tử vốn không mấy mặn mà chuyện sinh thêm đứa nữa, cô cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên. Nhưng đứa trẻ đó thực sự đã đến rồi lại bỏ đi vội vã như vậy, bản năng làm mẹ khiến cô đau đớn vô cùng, từ đó sinh ra nhiều oán hận bản thân, nếu như... nếu như cô không đi sai một bước, bi kịch này sẽ không xảy ra.

Cô bất giác đưa tay ôm lấy bụng mình, hai mắt long lanh đầy nước.

Trong thời gian Cốc Tử ở bệnh viện, không biết bà Trần xin được ở đâu một tấm bùa cầu an đem đến đeo vào cổ cho cô. Cốc Tử dở khóc dở cười, nhưng nghĩ đây là ý tốt của mẹ chồng, cũng vì muốn mọi sự bình an đến với cô nên nhận lấy, lúc đeo cho cô bà Trần còn dặn, “Đạo này lắm chuyện xui xẻo xảy đến với nhà họ Trần, con đeo vào cho bình an.”

“Con cảm ơn mẹ.” Cốc Tử cúi đầu lí nhí nói lời cảm ơn bà.

“Quân Quân, Tiểu Kiều...” Bà Trần như định nói gì rồi lại thôi, chỉ biết nhìn thẳng vào con dâu.

“Mẹ, mẹ yên tâm ạ. Con hiểu mà mẹ.” Cốc Tử như hiểu được nỗi lòng mẹ chồng mình lúc này, cô nhìn bà rồi nhẹ nhàng mỉm cười để bà yên tâm.

Chuyện Cốc Tử ở viện ngoài ông bà Trần và ông nội ra thì không ai được biết, vừa vì sợ người ta đến làm phiền trong lúc cô cần được nghỉ ngơi, vừa như sợ ai đó sẽ vô tình nhắc lại nỗi đau vừa tới khiến cô thêm đau lòng. Thời gian họ tới thăm thường hạn chế, cũng không biểu lộ cảm xúc gì nhiều, nhưng đối với Trần Kiều thì chửi mắng rất thậm tệ.

Cốc Tử đợi cho hồi phục rồi xuất viện về nhà ngay, Trần Kiều giúp cô xin nghỉ phép một thời gian dài ở công ty. Được Được khỏe rồi lại chạy nhảy tung tung, Cốc Tử cũng không muốn thằng bé lo lắng về mẹ nên bảo Trần Kiều đưa nó sang nhà nội.

Cốc Tử muốn về nhà, Trần Kiều cũng không dám làm trái ý cô, ban đêm anh lái xe đưa Cốc Tử về rồi kể mọi chuyện cho ba mẹ Cốc Tử nghe, chấp nhận việc tiếp tục bị mắng cho một trận te tát nữa. Cốc Tử bỗng nhiên thấy ngần ngại, cũng thấy mình quá bướng bỉnh, làm cho mọi chuyện to tát lên

để bây giờ lại khiến ba mẹ cô lo lắng như vậy. Còn Trần Kiều thì lại bị mắng thêm một trận, nhưng trong lòng cô vui hơn được bao nhiêu?

Trần Kiều cũng biết Cốc Tử không muốn gặp mình, anh cũng không khéo léo trong việc chăm sóc người ốm, hôm sau lại phải đi làm nên dù đêm đã khuya vẫn cố lái xe về. Tâm trạng Trần Kiều lúc này thật hết sức nặng nề, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, anh đã biết lỗi, đã nhận sai rồi, thế nhưng cô vẫn không chịu tha thứ cho anh.

Cốc Tử sau cú sốc vừa qua thì rơi vào tình trạng mất ngủ. Bà Lâm Thanh thấy cô gầy hẳn đi thì lo lắng, bà nấu cho cô thật nhiều loại đồ ngon và bổ dưỡng để cô ăn cho lại sức, vừa ép cô ăn bà vừa an ủi, “Cốc Tử, không sao đâu con, rồi con sẽ nhanh chóng mang bầu lại thôi, các con đều trẻ mà.”

Năm nay cô hai mươi tám, nói trẻ không trẻ mà bảo già cũng chưa già, đây là tuổi vẫn còn sinh con được nhưng đối với cô thì điều đó chưa chắc đã thành sự thật.

Trần Kiều vẫn thường xuyên gọi điện cho cô, nhưng điện thoại của cô luôn trong tình trạng tắt máy, cô không muốn nhận điện thoại của ai ở thời điểm này. Những phiền toái, bức bối trong lòng cô thực sự vẫn chưa giải tỏa được. Ăn đồ ngon mẹ nấu có giúp cô lấy lại giấc ngủ ngon hơn trước, nhưng nhiều khi cô lên giường nằm cả ngày trong trạng thái mê man không buồn dậy. Đây không phải là chuyện đánh mất một vài trăm bạc mà là một sinh mạng bé nhỏ, là một phần máu thịt của cô. Cốc Tử nghĩ ngợi mãi, càng nghĩ lại càng thấy đau buồn.

Bà Lâm Thanh thấy cô đã ngủ lại được nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, bản thân bà cũng không biết phải an ủi cô sao cho đặng, điều duy nhất bà có thể làm lúc này là nấu món ngon bồi bổ cho cô. Bình thường Cốc Tử làm việc cũng vất vả rồi, giờ coi như có thời gian nghỉ ngơi bù lại cho những ngày tháng trước, bà nghĩ vậy thì cũng thấy dễ chịu hơn.

Mấy hôm Cốc Tử nghỉ dưỡng bệnh ở nhà, bà Đường cũng chạy qua thăm nom và nói chuyện với cô, giúp cô suy nghĩ thông thoáng hơn mọi chuyện, “Cháu xem ta từng này tuổi rồi mà số phận cũng long đong chẳng kém, người yêu ta và người ta yêu đều rời ta mà đi cả rồi. Ta cũng đau lòng chứ, nhưng vẫn phải sống, vì ta còn có những thứ mà ta phải trân trọng.”

Cốc Tử nghe bà nói vậy thì tự nhiên thấy ghen cả cổ họng, mắt cô đỏ hoe, chỉ một câu nói của bà thôi đủ cho cô thấy mình còn hạnh phúc hơn bà và hơn những người khác rất nhiều. Cô còn có cha mẹ, chồng con ở đó, giờ chỉ vì mất đi một mầm non mà phải hành hạ mình như vậy, còn định lãng quên đi tất cả những thứ quý giá đó, sao có thể như vậy được!

Cô xúc động nắm chặt tay bà Đường, hết rung rúc rồi lại khe khẽ hỏi, “Bà ơi, bà với ông nội có ổn không ạ, cháu mong được nhìn thấy bà hạnh phúc.”

”Ui chao, cháu xem, ta và ông ấy đều đã lớn tuổi thế này rồi, lại còn có gia đình của riêng mình. Có rất nhiều chuyện đều không thể quay về như xưa được nữa, nhưng giờ ta và ông ấy là bạn tốt của nhau.”

"Bà nuôi, đời người ly hợp thật không dễ dàng mà. Cháu biết bà có dự định của riêng mình, cháu chỉ muốn nói là nếu cả ông và bà đều thương yêu nhau thì không cần phải để ý tới con mắt thế gian làm gì.”

“Cháu à, cháu chỉ giỏi khuyên người khác, nhưng sao với bản thân cháu lại nghiêm khắc thế? Đợt vừa rồi ta có đọc một vài cuốn sách của cháu, thấy cháu cũng bắt đầu có những suy nghĩ riêng về chuyện tình cảm. Nhưng cháu à, làm thân con gái cũng không nên quá bướng bỉnh, mạnh mẽ quá, thỉnh thoảng cũng nên tỏ ra yếu mềm một chút để đàn ông chiều chuộng mình, thấy được là chỗ dựa cho mình, thì họ mới có động lực để làm việc và ở bên cháu. Lần này, Tiểu Kiêu có lỗi, cháu lạnh lùng với nó vài bữa

cũng được, nhưng kéo dài thì thật không nên. Thằng bé kém tuổi cháu, có thể với cháu suy nghĩ của nó cũng còn ấu trĩ, nhưng đàn ông muốn trưởng thành cũng phải cần một thời gian nhất định cháu ạ.”

Cốc Tử nghe bà Đường nói vậy thì cười gượng, chẳng nói thêm gì.

Trong thời gian Cốc Tử về bên ngoại tỉnh dưỡng, Trần Kiều ở nhà một mình vừa lo lắng vừa sợ hãi, đêm anh ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng cứ vừa thiếp đi lại mơ tới cảnh trong bệnh viện cô lạnh lùng bảo anh, “Chúng ta li hôn đi.”

Mỗi lần giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm như vậy, nhìn vào màn hình điện thoại chỉ thấy trắng trơn anh càng thấy lòng mình trống trải vô cùng, nổi đau như quặn lên thành từng cơn trong cơ thể, vặn rút hết da thịt. Không liên lạc được với Cốc Tử, ngày nào anh cũng gọi điện về nhà cô nói chuyện với bà Lâm Thanh để hỏi han tình hình, biết cô vẫn khỏe mạnh anh yên tâm hơn nhiều. Anh còn dò hỏi bà xem thái độ cô bây giờ ra sao, cô còn đau lòng buồn bực nhiều không.

Bà Lâm Thanh nghe anh ý tứ vậy trên điện thoại thì chép miệng thở dài, sau đó cũng đưa lời động viên, “Mọi chuyện đã qua cả rồi, có buồn bao nhiêu nữa thì cũng sẽ qua cả thôi. mấy hôm nay tâm trạng con bé ổn hơn nhiều rồi, bao giờ con có thời gian qua nựng mà đón nó về. Phụ nữ da mặt mỏng, nhiều lúc muốn thật đấy nhưng lại ngại không dám nói ra.”

“Con cảm ơn mẹ!” Trần Kiều lại thêm vững tâm được mấy phần, nghĩ việc Cốc Tử ở nhà ngoại cũng khá lâu rồi, anh quyết định gác công việc sang một bên lái xe thẳng về nhà cô ngay sau đó.

Lúc anh tới, Cốc Tử đang ngồi trên giường xem tivi, tay ôm một chiếc gối ôm, cô chăm chú xem đến nỗi không hề biết anh đến, phải đến lúc Trần Kiều bước tới hươ hươ tay trước mặt cô, Cốc Tử mới quay sang nhìn anh

ngơ ngác, “Anh đến rồi à? Dục Dục đâu?” Lâu lắm rồi cô chưa gặp con nên đang rất nhớ thằng bé.

“Em không nhớ anh sao?” Trần Kiều ra bộ tủi thân.

“Anh uống nước thì tự rót nhé.” Cốc Tử nói rồi cười ha hả, sau cô thấy sắc mặt anh không được tốt lắm thì lại dừng ngay. Anh hốc hác đi nhiều, đôi mắt trũng sâu mệt mỏi, cô định nói vài lời quan tâm nhưng lại thấy ngượng ngùng chẳng thể thốt thành lời.

“Chúng mình về nhà nhé! Dục Dục rất nhớ em, anh cũng nhớ em. Mẹ mời chúng ta về bên đó ăn cơm.”

Cốc Tử nghĩ cũng đến lúc phải về rồi, nhưng chuyện đứa bé, thực lòng đến giờ cô vẫn chưa nguôi ngoai hẳn.

“Em đi với anh tới chỗ này được không, những chuyện khác đừng nói vội, đi với anh một chút đã.” Trần Kiều xuống giọng hỏi lâu, bà Lâm Thanh thấy Cốc Tử cũng cần ra ngoài đi dạo một chút, chứ cứ ru rú trong nhà thế này chắc sẽ càng buồn bực u uất hơn nên hòa cùng Trần Kiều giục Cốc Tử đi, Cốc Tử thấy hai người nói nhiều thì cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Trong lòng cô hiểu rõ, dù thế nào thì giờ cô cũng phải về thôi, cô còn phải lo cho tương lai của Dục Dục nữa. Điều Cốc Tử ngạc nhiên là việc Trần Kiều đưa cô tới phòng công chứng, ban đầu cô không hiểu anh muốn công chứng gì, mãi sau mới biết đó là di chúc của anh, mặt Cốc Tử đột nhiên bọt bọt hẳn đi, cô nói mà như quát, “Đang yên đang mạnh khỏe như này lại đi viết di chúc làm gì? Ai cần di chúc của anh, ai cần tài sản của anh, có phải anh bị khủng rồi không? Đầu óc có vấn đề gì rồi phải không?”

Chẳng hiểu sao đầu óc Cốc Tử đột nhiên hiện lên nhiều ý nghĩ không hay, ý nghĩ nào cũng khiến cô rợn người hoảng hốt, cô lên trước sửa lại cổ

áo cho anh rồi nhẹ nhàng, “Anh sao vậy, có phải có chuyện gì mà anh giấu em không?” Cô rất sợ, thực sự cô rất sợ, cô không thể tưởng tượng tới việc một người bình thường khỏe mạnh đột nhiên lại viết di chúc để làm gì.

Nếu không còn đứa con kia, cơ hội đến vẫn có thêm được, nhưng nếu anh không còn nữa thì với cô chẳng khác nào bầu trời sụp xuống, cô sợ lắm, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Cô hôn hên hít thở, cố gắng hít vài hơi thật sâu rồi giữ vai anh mà lắc, “Trần Kiều, Trần Kiều?”

Trần Kiều thấy cô phản ứng mạnh như vậy thì cũng khóc dở mếu dở, nhưng đột nhiên anh thấy ấm lòng, cô vẫn còn quan tâm tới anh. Anh vội kéo cô ngồi xuống sô-pha bên cạnh rồi đặt tay lên vai cô thủ thủ, “Quân Quân, em bình tĩnh, không có chuyện gì cả đâu.”

“Thế thì tại sao?” Cô vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn anh chăm chú như cần lời giải thích, cảm giác như mọi sợi dây thần kinh trong cô đều đang căng như dây đàn.

“Bên dưới còn có bao nhiêu giấy tờ khác thì em không xem, lại cứ nhất quyết chỉ đọc mỗi cái này làm gì! Anh định chuyển hết tài sản cho em, như vậy em sẽ không nỡ bỏ anh, phải không em?” Anh chớp mắt nhìn cô.

Mắt Cốc Tử đầm đìa nước mắt tự lúc nào không hay, cô kéo mạnh áo Trần Kiều rồi gục mặt mình vào lòng anh, nức nở, “Anh gầy đi nhiều quá!”

Trần Kiều hạnh phúc vô cùng, anh xúc động đặt tay lên đầu cô xoa nhẹ, “Em cũng thế...”

Hai người cứ ngồi tựa vào nhau như vậy rất lâu.

Rời phòng công chứng, Cốc Tử về qua nhà chào bà Lâm Thanh rồi cùng Trần Kiều về nhà ngay. Về tới nơi cô mới biết Trần Kiều thời gian vừa rồi đã cố gắng rất nhiều, việc gì anh cũng ra sức lo cho thật chu toàn, không để cô phải bận tâm. Sau đó cũng không cho cô động tay vào làm gì mà tự mình làm hết, Cốc Tử thấy vậy thì không khỏi tò mò, “Từ bao giờ mà anh lại chăm chỉ đột xuất thế này nhỉ?”

“Vì em, anh sẵn sàng thay đổi tất cả.” Trần Kiều cười nhìn cô rồi đáp nhẹ tênh.

“Thôi được rồi, đừng ở nhà cả ngày với em như thế, anh đi làm đi.” Cốc Tử thấy phòng ốc được quét dọn tinh tươm, bản thân mình không phải động tay làm gì còn Trần Kiều thì cứ bám riết lấy cô như muốn được tha thứ thì cũng thấy nhẹ nhõm phần nào.

“Mấy hôm nay công việc của anh không bận lắm, anh ở nhà với em được.” Trần Kiều cười hì hì ngồi ở đầu giường nhìn cô.

“Đừng để lỡ công việc đấy, em có phải tiêu thư khuê các gì đâu, em cũng khỏe lên nhiều rồi.”

“Không, em phải nghỉ ngơi cả tháng luôn ấy, em đừng làm gì cả, cả giặt quần áo nữa, cứ để cho anh.” Mặc cho Cốc Tử phản đối, Trần Kiều nói rồi xăm xăm vào nhà vệ sinh giặt hết đám quần áo Cốc Tử vừa thay, kể cả đồ lót. Bình thường Cốc Tử chẳng hay giặt đồ cho anh, đa phần là của ai người này giặt, giờ thấy anh chăm chỉ như vậy cô không khỏi cảm thấy lạ lẫm.

“Anh mở máy tính lên mạng xem có tin tức gì không, với cả giúp em liên lạc với biên tập, nói em sẽ gửi bản thảo lần này sau hai tháng, còn việc gia hạn hợp đồng thì thôi vậy.”

Trần Kiều khẽ ừ một tiếng, lát sau anh quay lại hỏi cô, “Cô ấy bảo mỗi quyền sẽ tặng tiền gấp đôi cho em.”

“Thôi, em không đủ thời gian, không kịp đâu.”

Trần Kiều thấy Cốc Tử nói vậy thì trong lòng hỉ hả lắm, anh tùm tùm quay người lại trước máy tính gõ câu trả lời, “Đạo này tôi bận chăm ông xã, không có thời gian viết nữa đâu.”

“Thôi vậy cũng được, nhưng nếu sau này cô đổi ý thì chúng tôi vẫn rất hoan nghênh...” Biên tập bên kia trả lời lại.

Một lát sau Trần Kiều lại quay lại, anh nhìn Cốc Tử ngập ngừng, “Mà...”

“Gì hả anh?”

“Hạ Dữ Quân bảo em tới sân bay đón anh ta...” Trần Kiều đã bỏ đi đoạn Hạ Dữ Quân gọi Cốc Tử là “Em yêu”, anh nghiêng răng ken két, tự dưng trong lòng thấy mâu thuẫn vô cùng, anh trách mình sao tự dưng lại nói chuyện này với Cốc Tử làm gì.

“Được mà.” Cốc Tử bảo.

“Em không được đi!”

“Em không đi, chẳng phải còn anh hay sao?”

“Em bảo anh đi đón hấn ư?” Trần Kiều tròn mắt nhìn Cốc Tử vẻ không hiểu.

“Anh mà không đi thì em tự đi!” Cốc Tử chớp mắt quay mặt vào bên kia rồi kéo chăn trùm lên che kín đầu.

Trần Kiều nghĩ ngợi một chút rồi thấy thế cũng tốt, chẳng phải Cốc Tử đang dành cơ hội cho anh đó sao? Hôm sau, anh lái xe tới sân bay, Hạ Dữ Quân thấy Trần Kiều tới thì hơi sinh nghi, Trần Kiều nhìn anh ta rồi cười lém lỉnh, “Có muốn tới ôm tôi một cái không?”

Hạ Dữ Quân nhìn Trần Kiều bằng ánh mắt kiêu bạc như chẳng bận tâm, anh ta nhìn ra phía sau ra về tìm kiếm rồi mới hỏi, “Cốc Tử đâu?”

“Bà xã tôi ở nhà chứ đâu! Không phải anh không về nữa hay sao mà chưa tới nửa năm đã về rồi?” Trần Kiều nói rồi trề môi giễu cợt.

“Tôi muốn gặp vợ nuôi và con nuôi của tôi.” Hạ Dữ Quân đáp, như không quan tâm tới mấy lời khích bác của Trần Kiều.

“Xi.” Trần Kiều quay lưng bỏ đi, Hạ Dữ Quân lúc này mới chạy theo, vừa chạy đi vừa đề nghị, “Tới nhà anh đi.”

Nói Trần Kiều không thấy khó chịu thì không phải, nhưng anh ngại từ chối. Lúc Hạ Dữ Quân tới, Cốc Tử đang xào mỳ, cô mặc một bộ đồ ở nhà, trông từ phía sau lưng vừa dịu dàng vừa đáng yêu, anh ngửi mùi trong phòng thì thấy một cảm giác quen thuộc trào lên dường như đã từ rất lâu rồi. Anh lại thấy sắc mặt Cốc Tử không được tốt lắm nhưng hai lúm đồng tiền bên má thì vẫn hằn rõ, có lẽ cô ấy đang hạnh phúc. Hạ Dữ Quân mang một ít quà về, lại bảo Cốc Tử lần này anh về là vì bạn bè có việc nhờ, nhân tiện qua thăm cô luôn.

Hạ Dữ Quân ở lại chơi một lúc, anh ngồi nói chuyện với Cốc Tử còn Trần Kiều cũng ngồi cạnh Cốc Tử nhìn Hạ Dữ Quân chăm chăm, anh lo ngại việc Hạ Dữ Quân có hành vi gì ám muội. Thế nhưng lần này tới, Hạ

Dữ Quân nói chuyện rất có chừng mực, không đả động gì đến chuyện riêng tư mà chỉ xoay quanh công việc, lại hỏi Cốc Tử giờ làm ở đó thế nào, có muốn thăng chức không.

Cốc Tử cười cảm ơn anh rồi lịch sự từ chối, thăng chức cũng tốt nhưng nếu vậy cô sẽ bận rộn thêm. Hơn nữa, cô cũng muốn việc thăng chức phải bằng chính sự nỗ lực của mình, như thế mới có ý nghĩa.

Trần Kiều quan sát họ hồi lâu thì các cơ mặt cũng bắt đầu dần dần ra, anh thấy có cảm tình hơn với Hạ Dữ Quân, lúc Hạ Dữ Quân về cũng ra tiễn anh ta tận cửa rất chu đáo.

Hạ Dữ Quân ra về còn trừng mắt bảo Trần Kiều, “Nếu anh làm cô ấy buồn tôi nhất định sẽ đem cô ấy đi bằng bất cứ giá nào, mặc cho cô ấy có bằng lòng hay không.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ chỉ đem lại hạnh phúc cho cô ấy thôi.” Trần Kiều mỉm môi, mắt anh tỏ rõ vẻ kiên định khó lay chuyển, “Tôi vui mừng vì bản thân sạch sẽ hơn anh, anh đã không còn tư cách ấy từ lâu rồi.”

Hạ Dữ Quân quay lưng bước đi, anh chợt nghĩ thực ra mối quan hệ giữa anh và Cốc Tử cũng không nhất thiết phải kết hôn, nếu có thể làm bạn tốt của nhau cả đời thì cũng chẳng tồi.

Lúc Trần Kiều quay về thì Cốc Tử đang ngồi trên giường đọc sách, không hiểu sao từ lúc Hạ Dữ Quân quay lưng từ biệt thì trong lòng anh lại dâng lên cảm giác ghen tức rất vô cớ, thế nhưng anh cũng không dám nói gì nặng nề, chỉ khẽ nhắc cô, “Giờ em không được ra khỏi giường, thế mà hần vừa đến em đã dậy, còn làm đồ ăn đón tiếp hần nồng nhiệt nữa... Em phải chú ý giữ gìn sức khỏe đó, nghe không?”

“Chỉ là trùng hợp thôi mà.” Cốc Tử cười chống ché, anh chàng to xác của cô lại bắt đầu giở thói phụng phịu như trẻ con nữa rồi, cô vẫy tay với anh, “Lại đây ôm cho em để ngủ nào.”

Trần Kiều sung sướng như chỉ đợi cô nói thế, anh nhanh chóng cởi áo khoác ngoài rồi bò lên giường, anh không biết cô đã thực sự tha thứ cho anh chưa nhưng chắc chắn là cô đã chấp nhận anh trở lại, chỉ ngần ấy thôi đối với anh đã đủ lắm rồi.

Thời gian này tâm trạng Cốc Tử phập phù, lúc lên lúc xuống, có lúc cô đối xử tốt với anh, có lúc lại hờ hững lạnh lùng, Trần Kiều biết trong lòng cô vẫn chưa thể nguôi ngoai mọi chuyện nên cũng giữ chừng mực, không dám chọc giận cô. Một hôm thấy Cốc Tử ngồi yên nhìn anh chăm chăm những một lúc lâu, anh ngạc nhiên rồi tò mò tới trước mặt cô hỏi, “Em sao vậy?”

Cốc Tử vẫn giữ yên ánh mắt ấy nhìn anh, nhẹ nhàng đưa tay lên xoa xoa mặt anh, khẽ khàng nói, “Nếu có duyên thì con sẽ lại đến với chúng ta thôi, anh đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Trần Kiều quay trở lại với công việc ở công ty, nhiều việc dồn lại nên có vẻ còn bận rộn hơn trước, cả ngày lo giải quyết. Cốc Tử thấy anh vất vả thì làm đồ bổ dưỡng cho anh, còn thêm cả ít nguyên liệu có tác dụng an thần vào món canh hầm, để tối về anh ăn. Trần Kiều thấy Cốc Tử đang trong thời gian nghỉ dưỡng mà vẫn phải bận rộn vì anh như vậy thì cảm thấy áy náy, Cốc Tử biết ý, bảo anh, “Em cũng ăn mà, hai chúng mình cùng ăn.”

Trần Kiều ngược mắt nhìn cô, định nói gì đó nhưng sau lại thôi, nhả nha nuốt canh xuống bụng. Cốc Tử gấp mấy miếng gan trong bát mình sang bát anh, bảo, “Em biết anh không thích ăn, nhưng quen rồi thì tốt.”

Trần Kiều nhìn mấy miếng gan thì nhăn nhó, cô bắt anh uống canh này đã khó chịu lắm rồi, giờ còn thêm gan nữa. Cốc Tử nhìn bộ dạng của anh thì suýt phì cười, cô xoa đầu anh, “Đàn ông khi bị áp lực thì gan là nơi dễ tổn hại nhất. Người ta thường nói ăn gì bổ nấy, anh xem, dạo này tóc anh rụng nhiều thế, anh còn trẻ mà đã như này rồi thì sau này già biết sẽ như thế nào? Nếu bị hói sớm quá là em xấu hổ đấy.”

“Quân Quân...” Trần Kiều nhìn cô mỉm cười, anh rướn người qua rồi đặt một nụ hôn lên trên chỗ có má lúm đồng tiền của cô, “Cứ như thế này thôi, chỉ cần thế này thôi là anh hạnh phúc lắm rồi.”

Nói rồi Trần Kiều nhắm mắt bịt mũi ăn hết mấy miếng gan trong bát canh, tuy thế vẫn không mất đi cảm giác ghê ghê trong cổ họng, nhưng vì Cốc Tử ngồi bên giám sát nên anh cũng chẳng còn cách nào khác cả. Ăn xong rồi anh ngồi bên cạnh thở than, “Khó chịu quá em ơi. Thực sự là rất khó chịu.”

“Cố chịu đi.” Cốc Tử nghiêm mặt nhìn anh.

“Ừ.” Anh ngoan ngoãn đáp lời.

Tối hôm đó Trần Kiều ngủ ngon, sáng ra còn nằm ỉm mãi trên giường không chịu dậy, Cốc Tử cũng không muốn dậy, hai người cứ thế nằm ngủ mê mết trên giường, mãi tới chín rưỡi lúc thư ký của Trần Kiều tới tận nhà gõ cửa. Trần Kiều nghe tiếng gõ cửa thì lồm ngồm bò dậy, thấy Lisa, anh ngạc nhiên hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Thưa sếp, mười giờ có cuộc họp quan trọng, sếp quên ạ?”

“Tôi nhớ mà.”

“Sáng sớm gọi cho sếp không được nên tôi thấy lo.”

“Thôi chết, đợi chút. Cô đợi tôi ở dưới lầu, tôi sẽ xuống ngay.” Trần Kiều quay lại phòng véo mũi Cốc Tử gọi cô, “Dậy thôi em ơi, em còn ngủ nữa, tới tối không ngủ được nữa bây giờ.”

Cốc Tử mơ màng mở mắt, “Ồ... buổi trưa anh mang cơm cho em được không?”

“Được được, anh làm cho em ít đồ ăn sáng, buổi trưa về anh sẽ gọi điện cho em.”

Từ khi Cốc Tử sảy thai, Trần Kiều giận mình giận luôn sang đám bạn bè của anh, suốt cả thời gian rồi không hề liên lạc gì với bọn họ. Chuyện tuy không phải to tát lắm nhưng dù gì nhà Trần Kiều cũng là gia đình bề thế, Cốc Tử làm con dâu trong một gia đình như vậy nên chuyện cũng sớm bị đồn ra ngoài. Mấy người bạn kia của Trần Kiều biết chuyện thì cũng có phần áy náy, tìm tới nhà thăm nhưng anh nhất định đóng cửa không thèm gặp. Còn lâu anh mới tiếp bọn họ nữa!

Cốc Tử vốn chỉ xin nghỉ một tháng nhưng Hạ Dữ Quân về nước đã xin cho cô nghỉ nửa năm, cô thấy hơi ngại, định từ chối thì Hạ Dữ Quân đã mào đầu, “Chuyện nhỏ thế này mà anh còn không làm được thì sao xứng là bạn em?”

Không phải đi làm, việc nhận làm thêm cũng giãn bớt nên thời gian này Cốc Tử ở nhà suốt, thế nhưng bản thân cô cũng không thấy buồn chán hay sốt ruột gì nhiều, ngày nào cô cũng ngủ cho đã mắt rồi dậy lên mạng đọc tin tức, viết bản thảo, có hôm không viết gì thì cũng chỉ cảm thấy hơi hăng một chút, nhưng ngay sau đó cũng qua đi. Sau chuyện đó, giữa Cốc Tử và Trần Kiều đã nảy sinh một thứ vô cùng kỳ diệu.

Tự nhiên Trần Kiều lại thấy rất phiền, anh thấy mình trở thành khách ở trọ trong nhà, còn cô thì trở thành bà chủ, chỉ khác là không thu tiền nhà của anh mà thôi. Lúc Dục Dục ở nhà, Cốc Tử làm cho con nhiều đồ ăn ngon, rồi lại đưa thằng bé đi dạo phố, mua sắm quần áo, còn lúc Dục Dục sang nhà ông bà nội thì cô chẳng làm gì, ngày nào cũng cho phép mình ngủ tới trưa rồi nhờ Trần Kiều mang cơm về cho cô. Cô cũng đang trong thời kì kiêng cử, chưa được động vào nước lạnh nên quần áo bát đĩa cũng đều do Trần Kiều giặt giũ rửa ráy cả, có lúc anh lại thấy mình như đang bị đàn áp vậy, bị bóc lột sức lao động để trả thay tiền thuê nhà hàng tháng.

Hóa ra nợ nào cũng đều phải trả, lúc trước cô chăm sóc cho anh, giờ tới lượt anh chăm sóc lại cho cô.

Một hôm, Trần Kiều sau khi dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, quay lại ngắm Cốc Tử một hồi thì kinh ngạc thốt lên, “Bà xã, em béo ra đó!”

Cốc Tử ngáp ngủ đưa tay lên che miệng, “Thì em đang phải bồi bổ cơ thể còn gì!”

Rốt cuộc thì Trần Kiều đã hiểu, hóa ra cách cô bồi bổ cơ thể là như vậy, anh nhoen miệng cười rồi ừ một tiếng, ngày nào anh cũng lao động vô điều kiện như vậy chẳng một câu than vãn, chỉ cần cô vui là được. Thi thoảng thấy cô ngồi trước máy tính chăm chú xem gì đó rồi cười rữ rươi anh lại thấy lòng mình tràn ngập niềm vui. Anh cũng thử bắt tay vào làm đồ ăn, kết quả không ngon thì lại hỏi bí quyết của cô, lúc nào tâm trạng cô vui vẻ thì sẵn sàng truyền lại cho anh không giấu giếm. Ngày nào cô cũng lên mạng mấy tiếng, các việc khác gần như không làm nữa, mấy bản thảo còn nợ biên tập hồi trước cô cũng đã hoàn thành, sau đó còn sửa lại đôi chút theo ý kiến của biên tập. Lúc bản thảo cuối cùng được hoàn thiện, Cốc Tử sung sướng vươn vai nói lớn, “Cuối cùng thì cũng xong rồi!”

“Em không phải tham công tiếc việc như vậy chứ!”

“Tất nhiên em không cần phải thế, giờ em là người giàu có rồi.” Cốc Tử lém lỉnh đáp trả, còn Trần Kiều thì cười mà như mếu, anh thì giờ chẳng có gì, lại trở thành người làm công ăn lương bình thường rồi.

Cốc Tử vào nhà vệ sinh tiện thể soi mặt mình trong gương một hồi lâu. Do ngủ ngon giấc nên da dẻ của cô hồng hào lên nhiều, mà đúng là cô cũng có béo lên, ây da, đây không phải là dấu hiệu của hai cằm sao? Cô bẹo bẹo vào cằm rồi vào hai má mình, nói cho cùng thì cô cũng đâu còn là một cô gái trẻ nữa, công cuộc giảm béo thực sự sẽ rất vất vả đây. Rõ ràng cô đang nghỉ dưỡng vì sảy thai mà lại cứ như là đang có bầu vậy, và cũng lần đầu tiên cô cảm thấy mình sắp mọc râu tới nơi khi suốt ngày ngồi ở trong nhà.

Mấy hôm nay thời tiết đẹp, nhiệt độ đã tăng lên, không khí cũng ấm dần, cô muốn ra ngoài đi dạo một chút. Cô trang điểm nhẹ nhàng, chải đầu rồi chọn một bộ quần áo dễ chịu để thay, lúc ở phòng ngủ đi ra, Trần Kiều đang lau sàn nhà, anh nhìn cô mà như không tin vào mắt mình nữa, anh tròn mắt lèo đèo đi sau lưng cô, “Quân Quân, em sao thế?”

Cố giật lấy cây lau nhà trong tay anh rồi nói như ra lệnh, “Mau đi thay quần áo, chúng mình ra ngoài chơi thôi.”

Trần Kiều nghe cô nói vậy thì vui ra mặt, thời gian này công việc ở công ty anh cũng đã ổn dần nên anh cũng ít nhiều có thời gian rảnh rỗi, có lúc còn cảm thấy khá vô vị, anh nhanh chóng lựa một bộ quần áo cùng tông với bộ Cốc Tử đang mặc do bản tính cũng chăm chút bề ngoài. Lúc nào đi cùng Cốc Tử anh cũng thích mặc đồ đôi, xong xuôi anh kéo Cốc Tử ra ngoài.

Trong mắt Trần Kiều, Cốc Tử không phải mẫu người thích thông dong ngoài phố, nhưng lần này cô lại là người chủ động rủ anh đi, xem ra đã khác nhiều, trên đường đi cô hỏi Trần Kiều, “Theo anh, em mặc đồ gì thì đẹp?”

“Vào cửa hàng này đi!” Trần Kiều chưa vội trả lời cô ngay, rồi chỉ ngay vào một cửa hàng thời trang bên đường vốn là nhãn hiệu đắt tiền, “Ngày trước anh nhìn mấy kiểu quần áo rất đẹp, rồi lại tưởng tượng ra lúc em mặc, anh nghĩ chúng hợp với em.”

“Anh có đem theo thẻ ngân hàng không đấy?” Cốc Tử cười lém lỉnh.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

“Tất nhiên, đem rồi đây.” Trần Kiều cười rạng rỡ còn hơn cả cô.

Hai vợ chồng vào thử cả dãy quần áo, cuối cùng cũng chọn được mấy bộ, Cốc Tử còn mặc luôn một bộ trong số đó rồi nói với nhân viên ở đó, “Số còn lại gấp vào giúp tôi.”

Trần Kiều vui vẻ quẹt thẻ, mặt anh rạng rỡ bội phần như chưa khi nào việc quẹt thẻ lại có ý nghĩa với mình như vậy. Lúc ra khỏi cửa hàng, anh còn lén véo yêu cô một cái, “Quân Quân... Em có phải là Quân Quân không đấy?”

“Sao thế?” Cốc Tử nghiêng nghiêng người nhìn sang anh.

“Anh đang nghĩ, hay là em đã bị một linh hồn bất minh nào xuyên không về thời đại này rồi nhập vào.”

Cốc Tử kêu lên một tiếng rồi tự xoa đầu mình, “Giờ tiền của anh cũng là tiền của em... Tuy số tiền này trước đây là của anh, nhưng em tiêu tiền của anh chắc cũng không sao đâu nhỉ? Anh là chồng em mà, em hưởng thụ công sức lao động của anh cũng có gì là sai. Giờ em nghĩ chúng ta đã chung sống với nhau rồi, quan hệ lỏng lẻo thêm chút, anh thấy không phiền chứ?”

Trần Kiều thấy tim mình đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, một niềm vui khó tả dâng lên chiếm toàn bộ tâm trí anh, anh cúi đầu véo má cô, “Em có thấy xót tiền không?”

“Xót cái gì mà xót.” Cốc Tử cười hì hì, “Anh giúp bạn anh kiếm được nhiều tiền như vậy, đủ cho em mặc đồ hiệu cả chục đời, và lại anh cũng có tiền mà...” Cốc Tử nói rồi cười phá lên sung sướng.

“Ồ, cũng phải.” Trần Kiều gật đầu, anh lại chỉ vào gian hàng kế bên, nói “Bên này còn đắt hơn nữa đó, em muốn thử không? Em yên tâm, sau này anh kiếm được tiền sẽ đưa cả cho em.”

“Thôi thôi, đủ rồi, không cần nữa đâu, em cũng phải tiết kiệm chút.” Không đợi Trần Kiều phản ứng, cô lại tiếp lời, “Với cả, số quần áo này đủ cho em mặc ba năm rồi đó.”

“Nếu mà em cứ nghĩ như thế thì không cần phải mua nhiều như vậy.” Trần Kiều làm bộ lạnh tanh ra vẻ không hài lòng lắm.

Thế nhưng hôm nay, Cốc Tử đột nhiên cảm thấy vô cùng hưng phấn, cô không kén chọn quần áo nhiều lắm, nhưng nghĩ bụng sau này có dịp nhất định sẽ ra ngoài với anh nhiều hơn, mà như thế cũng phải có mấy bộ tử tế cho khỏi mất mặt Trần Kiều chồng cô. Lát sau, Cốc Tử kêu đói bụng, hai người lại đưa nhau đi ăn mấy món nhẹ nhàng.

Lúc hai người đã ở trong phòng riêng, Trần Kiều lại thiếu đứng đắn, anh kéo tay Cốc Tử để vào chỗ khóa quần mình rồi quay sang cô, “Quân Quân, nó cần sự an ủi của em.”

Cốc Tử hơi ngượng nhưng cô vẫn gật đầu, “Nếu anh dám thì cứ thế này đi...”

Xong xuôi đâu đó Trần Kiều ra vẻ rất mãn nguyện, anh rút mấy tờ giấy đưa cô lau tay nhưng đến lúc đó thì Cốc Tử đã không thèm ăn nữa, cô vội đi rửa tay, lúc trở lại đã thấy Trần Kiều lười biếng ngả mình trên sô-pha nhìn cô âu yếm.

Cốc Tử ngồi xuống bên cạnh anh rồi mới ăn thêm một chút, được một lát Trần Kiều lại rói rít, “Quân Quân, thêm chút nữa có được không?”

“Ồ...” Cốc Tử vốn định từ chối thẳng thừng nhưng phải nghĩ rất lâu cô mới nặn ra được một lý do vừa khéo léo lại vừa nhẹ nhàng, sau đó mới nghiêm nghị bảo, “Trần Kiều, anh nhìn đi một chút, nhìn được sau đó sẽ càng thêm tinh hoa.”

Trần Kiều nhìn cô phụng phịu, “Đợi lúc anh nhìn xong, anh muốn dùng cũng chẳng dùng được nữa đâu.”

Cốc Tử thản nhiên mím môi bảo, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Trần Kiều thấy cô bỗng nhiên như vậy thì thấy hơi chột dạ, anh bò dậy, bắt đầu run lấy bầy.

“Này, anh cứ làm như em sắp phán tội tử hình cho anh vậy!”

“Em nói đi.” Trần Kiều có phần sốt ruột.

“Thực ra em đã nghĩ rất nhiều, về cơ bản cũng biết vấn đề của chúng ta nằm ở đâu. Máy chuyện không vui trước đó mình đừng nhắc tới nữa, dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi, nhưng tương lai thì sao?”

Trần Kiều im lặng ngồi bên cạnh nghe cô nói.

“Nói tóm lại, anh vẫn cảm thấy em yêu anh chưa nhiều, phải không?” Cốc Tử nói rồi nhìn thẳng vào mắt anh, “Nhưng anh phải biết, có một số người không biết cách thể hiện tình yêu, tuy vẻ bề ngoài họ tỏ ra rất lạnh lùng...”

Trần Kiều vẫn ngồi im nhìn cô, nghe cô nói.

“Giờ nếu anh bắt em nói thẳng, nói rõ ra thì em cũng chịu, em chỉ có thể nói em thích anh, rất thích anh, ở bên cạnh anh em thấy rất thoải mái. Tuy thì thoảng có lúc anh vẫn hơi trẻ con làm em bực mình, làm em tức đến ghen hòng...”

Lúc này, Trần Kiều không biết mình đang ngạc nhiên hay vui mừng nữa, nghe những lời cô nói anh cũng hiểu ra đôi phần, anh đặt tay mình lên tay cô, khẽ mím môi, “Anh hiểu mà.”

Sau đó Cốc Tử đề nghị Trần Kiều đi bệnh viện, anh hoảng hốt, “Sao lại phải đi bệnh viện? Em không khỏe ư?”

“Đi khám xem lúc nào em có bầu là hợp lý...” Cốc Tử vừa nói vừa cười trấn an Trần Kiều.

“À...” Trần Kiều giờ mới vỡ lẽ, anh không giấu nổi niềm vui, mắt long lanh cứ thế nhìn cô âu yếm.

“Nhưng anh có đảm bảo là anh thích cuộc sống như thời gian gần đây không? Nếu em có bầu hoặc có con nhỏ, em thích ở riêng, anh cũng biết rồi đó. Nếu anh không thích hoặc không nhẫn nại nổi thì...”

Trần Kiều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc để cô không phải nói gì thêm, “Anh đồng ý mà, anh sẵn lòng mà, anh sẵn sàng.”

“Cứ như là em cầu hôn anh vậy!”

Sau đó, hai người đưa nhau tới bệnh viện, sổ khám bệnh trong tay Trần Kiều, Cốc Tử căng thẳng tới mức chẳng dám xem, bác sĩ kê cho cô một ít thuốc về uống. Buổi tối, Cốc Tử trần trọc mãi không ngủ được, Trần Kiều cũng xoay qua xoay lại hồi lâu nhưng cả hai đều không nói gì.

Một lúc lâu sau, khi Cốc Tử đã lơ mơ ngủ rồi thì loáng thoáng thấy Trần Kiều nắm lấy tay cô thì thầm, “Cơ hội của mình rất lớn em ạ, em đừng lo, mọi việc sẽ tốt cả thôi.”

Cốc Tử thở phào nhẹ nhõm nhưng vờ như đã ngủ, không trả lời anh rồi thiếp vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Dạo này Trần Kiều ham muốn nhiều hơn, sáng nào anh cũng quấn lấy cô đòi hỏi này nọ, Cốc Tử đành phải dùng tay giải quyết cho anh, Trần Kiều vừa hưởng thụ vừa hưng phấn nói với cô, “Em ngày càng điều luyện, dễ chịu quá...”

“Ồ...” Máy chuyện này vốn là Cốc Tử học trên mấy diễn đàn rồi luyện nhưng cô ngại không nói với anh, nếu không anh sẽ lại vùi vĩnh nhiều hơn trong khi bản thân Cốc Tử lại không mấy hứng thú với việc này cho lắm.

Đến một hôm, hai tay Cốc Tử tự nhiên nhúc nhích mỗi lạ thường, cô đuổi Trần Kiều sang ngủ ở phòng khách bên cạnh, còn mắng yêu anh, “Khách tới trọ mà dám sàm sỡ chủ nhà, xì...”

Cuộc sống của họ lúc này giống như quay về lúc trước khi kết hôn, mỗi người ngủ một phòng, Trần Kiều cũng không phản đối gì cả, những lúc ôm cô anh luôn thấy thèm thuồng, ham muốn dâng lên mạnh mẽ, nhưng lúc không được ở bên cô, tuy rằng rất nhớ nhưng ham muốn cũng giảm xuống đôi chút, không khiến anh tới mức khó chịu quá.

Cốc Tử sau khi sảy thai cũng chú ý chăm chút bản thân mình rất nhiều, mấy tháng sau đó về cơ bản cô không làm gì. Trần Kiều cũng không phản nản gì cả, Cốc Tử nói gì anh cũng tuyệt đối nghe theo. Cốc Tử bảo muốn ăn đồ ăn vặt, Trần Kiều lại về nhà mẹ để lấy cho cô một loạt các loại đồ ăn thức uống được nhập khẩu từ nước ngoài, đều của những thương hiệu lớn, ngon và đắt tiền. Cốc Tử chớp mắt bóc vỏ một chiếc kẹo rồi bỏ vào miệng, sợi dừa ngon ngọt trộn với vị quả khô tan trong miệng khiến cô vui thích, cô quay sang bảo chồng, “Anh làm thế này không được, ngày nào cũng về vợ vết mẹ sẽ nói em đó...”

“Nhà anh vốn làm ngành thực phẩm mà, mẹ cũng biết em thích nên cứ nhét cho anh đó. Mấy thứ này anh lại không mê lắm, em cứ từ từ mà giải quyết cho hết nhé.”

Phụ nữ dường như bao giờ cũng thích mấy đồ ăn vặt hơn đàn ông thì phải. Trần Kiều vốn là người kén ăn, không phải cứ cái gì ngon anh cũng thích, chỉ trừ những món Cốc Tử nấu anh ăn lại cảm thấy ngon lành hơn rất nhiều.

Tới tháng năm, công việc của Trần Kiều lại thêm phần rảnh rang hơn, anh hỏi Cốc Tử có muốn đi du lịch với mình không, Cốc Tử vẫn đang trong kỳ nghỉ nhưng Dục Dục vẫn còn đi học nên cô hơi băn khoăn. Thời gian này, Dục Dục ở bên nhà ông bà nội nhiều, lần này đi du lịch chẳng lẽ lại để thằng bé ở nhà nữa, có thể nó sẽ rất tủi thân.

“Anh đã nói chuyện với Dục Dục rồi, anh còn hứa với con tới khi nghỉ hè cả nhà mình sẽ cùng đi nữa, nên giờ chúng ta cứ đi trước đã.” Trần Kiều cười với cô, chuyện Cốc Tử sảy thai lần trước và kết quả khám sức khỏe hôm trước khiến cả hai đều cảm thấy áp lực không hề nhỏ. Thế nên Trần Kiều mới quyết định đi nghỉ thời điểm này, đang bàn tính đến chuyện địa điểm là đâu thì dì của anh gọi điện tới, hỏi có thể cho Hoàng Tử đi cùng không. Trần Kiều nghe dì đề nghị vậy thì sững sốt ra hiệu Cốc Tử lại gần, anh viết vài chữ lên quyển sổ gần đó, Cốc Tử liếc mắt nhìn qua nhưng không nói gì cả.

Trần Kiều nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới quả quyết đáp, “Dì à, cháu không đưa Hoàng Tử theo cùng được đâu ạ.”

“Ai da, Tiểu Kiều à, dạo này em gái cháu bị chứng trầm cảm, tinh thần nó không được tốt lắm, ốm yếu liên miên, chúng ta giúp nó không được. Dì nghe mẹ cháu nói mới biết các cháu sắp đi du lịch nên mới gọi điện, cháu xem thế nào... liệu có thể... À, mà từ nhỏ con bé chỉ nghe lời cháu, lần trước chuyện xảy ra tới giờ chúng ta vẫn không biết, nhưng cháu thì chắc hẳn biết phải không? Với cả Tiểu Quân hình như thời đại học cũng có học cả môn tâm lý... có lẽ sẽ giúp được con bé, đúng không cháu?”

Trần Kiều nghe dì nói vậy thì càng lúc càng chau mày lại, Cốc Tử ở bên cạnh nghe rõ mồn một từng lời dì anh nói. Là dì anh đang ép người quá đáng, không cho anh có thời giờ suy nghĩ từ chối sao cho khéo léo, nói cho cùng bà cũng chỉ muốn con gái bảo bối của mình có dịp được ra ngoài giải tỏa tâm trạng mà thôi. Cốc Tử thở dài, một kỳ nghỉ lãng mạn như mơ vừa

được vẽ ra thì đột nhiên bị người ta phá hỏng cô chán nản viết hai chữ ‘được rồi’ cho xong lên cuốn sổ.

Trần Kiều cúp điện thoại xong thì thấy bí bách vô cùng, anh đứng ngồi không yên, chưa biết giải quyết sao cho ổn thỏa, Cốc Tử thấy thái độ chông như vậy thì đưa lời xoa dịu, “Thôi dù gì cũng là em họ anh, lúc trước chẳng phải anh cũng đã đứng ra giải quyết công việc cho con bé hay sao?”

Trần Kiều trừng mắt, “Nhưng mà giờ khác.”

"Có gì khác đâu."

"Lúc đó anh trả thù giúp nó..." Trần Kiều quay sang nhìn cô rồi ngồi xuống cạnh vuốt ve khuôn mặt cô, “Anh mặc kệ, anh kệ nó, anh không muốn nó đi theo chúng mình... Anh không muốn nó trở thành kỳ đà cản mũi.”

“Ồ...” Cốc Tử đẩy đầu anh ra, như chợt nhớ ra điều gì, “Ồ mà Cốc Ánh Dương đâu?”

“Làm sao anh biết được!” Nói vậy, nhưng Trần Kiều cũng cảm thấy có phần nghi hoặc, nghĩ ngợi một lát rồi đột nhiên ‘à’ lên một tiếng, “Đột này không thấy mọi người nhắc gì tới hấn, cũng chẳng ai thấy hấn, hay là đã gặp phải chuyện gì đó rồi? Có lẽ hấn đã bay lên thiên đường làm thiên sứ rồi cũng nên.”

"Loại người như hấn làm sao lên thiên đường làm thiên sứ được!" Cốc Tử cười ha hả rồi nói tiếp, “Nếu hấn có chuyện gì thì nhà anh chẳng lẽ lại không biết? Hấn vốn là một đứa trẻ tốt như vậy, sao lớn lên lại thành ra biến chất, trở thành hiểm họa cho xã hội như thế nhỉ? Đúng là hoàn cảnh sống dễ làm thay đổi con người.”

"Nhưng cũng phải công nhận là gia đình hần bè thế thật! Em xem, ai bị hần động vào coi như gặp xui vậy. Lần này chúng ta cũng coi như đã động vào cái đuôi đầy xui xẻo ấy, sau này có chuyện gì dứt khoát anh không thềm đề ý tới nữa." Những chuyện liên quan tới Cốc Ánh Dương giống như một chuỗi đô-mi-nô, giờ nhắc tới hần, Trần Kiều không khỏi thấy lợm giọng vì khinh bỉ.

Trần Kiều cứ băn khoăn mãi về chuyện đi du lịch, anh nghĩ nếu đã cho cả Hoảng Tử đi cùng thì chi bằng mời thêm vài người bạn thân nữa cùng đi cả. Có điều Tiểu Tiểu sắp lâm bồn, Cố Triết Xuyên không cho vợ đi đâu hết, bản thân cũng ngày ngày ở nhà tận tay chăm sóc cho cô. Tiểu Võ và Ngụy Tử Minh thì càng lúc càng quăn lầy nhau một cách điên cuồng chỉ thích ở với nhau nhưng lại làm cao thao thao bất tuyệt nói không thích để lộ chuyện riêng tư của bản thân ra ngoài, thế nên cũng không đi cùng Trần Kiều và Cốc Tử được. Hừm, nghĩ mãi chẳng thấy ai sẵn lòng đi cùng mình, Trần Kiều quyết định đưa cả Dược Dược, Cốc Tử nhanh chóng tán thành, thế là Dược Dược được xin nghỉ học đi chơi với ba mẹ.

Hoảng Tử ở nhà nghỉ ngơi tỉnh dưỡng đã được một thời gian nên sắc mặt cũng đã hồng hào dễ coi trở lại, cô cũng cười nhiều hơn trước. Cốc Tử thích nhìn mấy cô gái trẻ hoạt bát sôi động, Hoảng Tử chủ động nói chuyện với cô, cô cũng vui vẻ đáp lại. Cốc Tử thấy cô em họ chẳng có tí triệu chứng nào của căn bệnh trầm cảm cả, trong lòng lại có chút lẩn tẩn. Ngày trước mẹ Hoảng Tử ra sức ngăn cấm không cho con gái mình gặp Trần Kiều, giờ tự nhiên lại chủ động cho cô bé đi theo, không biết có ý đồ gì ở đây không...

Hoảng Tử vốn bị say máy bay nên khi máy bay cất cánh mặt mũi đã tái nhợt đi, ban đầu Cốc Tử ngồi cạnh cô nhưng sau phải đổi chỗ cho Trần Kiều để anh sang chăm sóc em họ. Cốc Tử bực bội, thực ra trong lòng cô cũng hơi ghen, chẳng lẽ cô không chăm sóc được cho Hoảng Tử hay sao?

Lát sau quay sang, Cốc Tử đã thấy Hoằng Tử dựa lên vai Trần Kiều thì cơn hậm hực bắt đầu khó dần lại ở trong lòng.

Trần Kiều ái ngại quay sang nhìn Cốc Tử không biết phải làm sao. Được Được thấy vậy thì cũng quay sang nhìn ngạc nhiên, “Mẹ ơi, sao cô Hoằng Tử chiếm chỗ của mẹ?”

Cốc Tử vỗ vỗ đầu con khề giải thích, “Chỉ là chỗ ngồi thôi mà...”, trong lòng nghĩ thầm, “Chứ có phải giường đâu.”

Thế nhưng suy nghĩ ấy cũng không khiến Cốc Tử cảm thấy dễ chịu hơn, từ lúc cô gặp lại Trần Kiều tới giờ bên cạnh anh chưa từng xuất hiện người đàn bà nào khác, tuy Trần Kiều có nói với cô trước khi anh theo đuổi cô cũng từng có một người khác, nhưng giờ người ta ở đâu anh cũng không rõ. Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác ghen tuông, nhưng giờ tự nhiên lại bị ám ảnh bởi suy nghĩ, hình như mình gặp phải đối thủ mà đối thủ này không làm cách nào xua đuổi được, cũng không thể mạnh tay được.

Trên thực tế thì cha mẹ Hoằng Tử chỉ mong cô bé không nhĩ tới chuyện tự tử nữa, còn những việc khác thì hoàn toàn không màng tới.

Điểm đến trong chuyến du lịch lần này của họ là một thành phố cổ, vì Hoằng Tử nói thích tới thành phố nào đó lớn hơn nên Trần Kiều quyết định thay đổi lộ trình, anh hỏi hết bạn bè này khác mọi thông tin rồi phút chót thông báo sẽ tới một thị trấn nhỏ để nghỉ dưỡng cho thoải mái. Trần Kiều đặc ý bảo Hoằng Tử, “Em có biết là chị dâu em lợi hại thế nào không, cô ấy viết văn tuyệt lắm đó, lần này tới đây du lịch là để chị em tìm kiếm cảm hứng đó.”

Nhậm Hoằng Tử trong lòng không thoải mái lắm nhưng cũng không nói gì, tuy vậy cũng phải công nhận, thị trấn này tuy đẹp nhưng không nằm trong top danh lam thắng cảnh nên các dịch vụ không được chu đáo lắm,

đặc biệt là vấn đề chỗ ở. Ngay tối hôm đến thị trấn Hoàng Tử đã nói với Cốc Tử, “Chị ngủ với em được không, chị dâu? Em sợ ngủ một mình lắm.”

Cốc Tử chưa kịp trả lời thì Dục Dục đứng bên đã khóc lóc âm ỉ, nó ôm lấy chân mẹ mà nước mắt ngấn dài, “Con không chịu đâu, con muốn ngủ với mẹ cơ...” Dục Dục khóc mỗi lúc một hăng hơn, đầm đìa hai má, chảy xuống cả chân Cốc Tử. Thấy thằng bé khóc dữ vậy Hoàng Tử cũng không nói gì hơn, cô quay sang nhìn Trần Kiều thì anh ngó qua chỗ khác đàng hẵng, “Hoàng Tử, em coi đây như nhà mình đi, ở nhà ngủ một mình hoài có sao đâu.”

Nói xong anh liền kéo Cốc Tử và Dục Dục vào phòng rồi ôm lấy con hôn lấy hôn để, “Con yêu, con ngoan, ba yêu con quá!”

Cốc Tử nhin cười, tay cũng véo nhẹ vào má con, “Con ngoan quá!”

Dục Dục hừ một tiếng, “Thật đáng ghét, còn dám cướp mẹ của con.” Dục Dục lại ra hiệu cho Trần Kiều ngồi thụp xuống, Trần Kiều còn đang ngơ ngác không hiểu con định làm gì, vừa ngồi xuống đã thấy Dục Dục vỗ vỗ vào vai ba rồi chu miệng lên bảo, “Chỗ này chỉ dành cho mẹ thôi đó ba.”

"O..." Cả Trần Kiều và Cốc Tử đều im bật, không nói được câu nào.

“Cô Tiểu Võ nói, là đàn ông phải biết tự trọng.”

Trần Kiều biết là anh đành phải bó tay trước cậu con trai lém lỉnh của mình, anh xoa đầu con rồi bảo, “Chúng ta ngủ đi, buổi tối ra ngoài chơi, nghe nói món nướng ở đây được lắm đó.”

Từ sân bay tới đây họ đã phải ngồi một chặng đường dài trên ô tô nên ai cũng đều mệt mỏi, ngủ một mạch cho tới khi trời xẩm tối, mãi tới lúc

Hoàng Tử gọi họ mới tỉnh dậy. Hoàng Tử kêu đói bụng, mấy người bèn kéo nhau tới phố ẩm thực nhỏ gần đó, Hoàng Tử vừa ăn vừa nhẩn nhá vì không quen món lắm, ngược lại, Trần Kiều lại thấy rất ngon miệng, theo như cách nói của Cốc Tử thì khẩu vị của Trần Kiều quả là khác biệt người thường.

Ăn tới xong, Trần Kiều đề nghị về nhà, trên đường về Hoàng Tử tỏ rõ vẻ hậm hực, “Biết thế này em không tới đây thì hơn, ở đây còn chán hơn ở nhà.”

“Thế à? Anh lại thấy ở đây được đó chứ, không khí trong lành, nhiệt độ vừa phải, đồ ăn cũng ngon.” Trần Kiều tỉnh bơ.

“Cũng chẳng có chỗ nào chơi cả.”

“Sao em cứ nghĩ tới chơi hoài vậy? Chúng ta tới đây là có lý của nó đó.”

“...” Hoàng Tử vùng vằng nhưng không nói gì.

“Đây là thị trấn cổ, tới đây anh cảm nhận được những nét văn hóa riêng của vùng này, còn có thể điều chỉnh được tâm trạng của bản thân. Nhịp sống ở đây cũng nhẹ nhàng nên đầu óc được thanh thoi, dạo này công việc của anh quá bận rộn nên muốn tìm chỗ nào đó thư giãn một chút, chứ nếu muốn tìm chỗ chơi thì anh tới đây làm gì!”

Cốc Tử thì thấy chỗ này thật tuyệt, cô vừa tới đã thích nơi đây vì tránh xa được những ồn ào náo nhiệt của thành phố. Bóng đêm đang bao trùm khắp nơi, chỉ có ánh đèn vàng khẽ hắt xuống đường phản chiếu bóng người lác đác qua lại càng khiến nơi đây đượm đầy cảm giác bình yên.

Hoàng Tử nghe Trần Kiều thuyết giáo một hồi như vậy thì không vui lắm, cũng không có gì, cô cúi đầu vừa đi vừa đá mấy hòn sỏi trên đường. Trần Kiều thấy bộ dạng em họ như vậy thì không nỡ, dù gì cô bé cũng là

người chơi cùng anh từ nhỏ, lại thấy bên đường có bán kẹo bông anh liền mua một cây cho cô, một cây cho Dục Dục, anh quay sang hỏi Cốc Tử có ăn không nhưng cô lắc đầu, vừa ăn cơm xong vẫn rất no, cô không muốn ăn thêm đồ ngọt.

Mấy người kéo nhau về nhà nghỉ, Hoàng Tử cứ ngồi lì trong phòng họ không về, Trần Kiều phải lên tiếng đuổi khéo mấy lần mới có thể đẩy Hoàng Tử ra khỏi phòng. Cốc Tử khó chịu, khóc dờ mếu dờ nói: “Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Em cứ có cảm giác như người phải đi là mình ấy...”

Trần Kiều tròn tròn mắt nhìn cô, “Em không ghen hay sao?”

“Em muốn ghen lắm chứ, à không, em đang ghen thật đấy, mặc dù biết cơn ghen này thật thiếu lí trí.”

Đem đã khuya mà cả nhà ba người vẫn không ngủ được, còn về việc tại sao không ngủ được thì lí do hoàn toàn là một âm mưu, ban ngày họ đã ngủ bù để lát nữa trốn “ai đó” ra ngoài chơi. Dục Dục vẫn nhớ ba Trần Kiều bảo ở đây có món nướng ngon lắm, từ chiều nó đã đòi được ăn không ngớt mồm. Xem tivi được một lúc thì Trần Kiều ngoác tay gọi Dục Dục, “Đi thôi!”

Cốc Tử vẫn thấy làm vậy không được thì hỏi Trần Kiều về áy náy, rằng có dẫn Hoàng Tử đi cùng không, dù gì thì Hoàng Tử cũng là em họ anh, nhất là dạo này tâm trạng cô bé đang không được vui. Trần Kiều cương quyết lắc đầu, “Giờ này chắc chắn con bé đã ngủ rồi, chỉ nhà chúng ta đi thôi.”

Trần Kiều đưa họ tới quán nướng đầu đường, hình như ở đây tập trung toàn khách ngoại tỉnh, tuy đã muộn rồi mà người ra vào quán vẫn nườm nượp, gần như không còn mấy chỗ trống. Phải một lúc sau Trần Kiều mới

tìm được một chỗ ngồi rồi gọi một ít đồ nướng theo khẩu vị của ba người, anh cười híp mắt, “Than nướng ở đây khác với chỗ mình, dầu và gia vị cũng khác nên chắc sẽ ngon lắm đấy!”

“Hi.” Cốc Tử cười, lúc món nướng được đem lên cô cẩn thận thổi phù phù cho nguội rồi mới dám cho vào miệng. Dục Dục háu ăn nên chẳng kịp đợi cho đồ nóng đã cho vào miệng nhai ngấu nghiến, mãi sau mới biết đã bỏng cả miệng, nhưng vì món ăn quá ngon với thằng bé nên nó vẫn mặc kệ, vừa ăn vừa há miệng kêu đau. Trần Kiều nhìn con thích chí cười lớn, rồi xoa đầu nó nhẹ nhàng, “Sao ăn vội vậy con, uống ngụm nước đã nào.”

Trần Kiều và Cốc Tử đều đã bỏ rượu nên tối nay dù thức ăn ngon thế nào họ cũng không uống ngụm nào. Vì Trần Kiều gọi nhiều quá nên cả ba người đều cố ăn cho hết, đến mức căng cả ruột, Cốc Tử sờ bụng rồi kêu đi không nổi nữa, Trần Kiều cười ha hả khom lưng trước mặt Cốc Tử, “Bà xã, mau lên đây.”

Cốc Tử chẳng cần đến một giây để do dự, cô nhảy phốc lên lưng anh như sợ anh đổi ý, Dục Dục đứng bên cũng xoa bụng bảo, “Con cũng muốn được công cơ.”

Trần Kiều giữ chặt vợ sau lưng rồi cười với con, “Đàn ông con trai phải tự đi bộ chứ con, coi như tập thể dục luôn, để người béo quá là không đẹp đâu.”

Dục Dục bĩu môi, “Sau này con cũng phải tìm ai để công mới được!”

Cốc Tử nghe con trả lời vậy thì bò dài người sau lưng Trần Kiều cười hì hì, “Dục Dục, lần trước cô Tiểu Tiểu nói cô đang bầu em bé gái đó, đợi em bé sinh ra con phải đến chiêm luôn, tránh để người khác cướp mất. Con xem, cũng may mà chú Tiểu Xuyên nhanh một bước, nếu không chưa chắc đã lấy được cô Tiểu Tiểu đâu.”

“Vâng ạ, vâng ạ!” Dục Dục sung sướng nhảy chân sáo đi, đi được một lát Cốc Tử nói Trần Kiều để mình xuống tự đi, cứ ngồi trên lưng anh mãi thế này có khi cô nôn ra mất, xuống đi bộ vài bước cho tiêu đồ ăn trong bụng. Mùi thơm vị ngậy của những món nướng vẫn ngào ngạt sau lưng, nếu dạ dày còn chỗ chứa chắc Cốc Tử vẫn có thể còn ăn tiếp được.

Ba người tung tăng dắt nhau về nhà nghỉ, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả, lúc về đến cổng nhà nghỉ thì trời đã khuya lắm rồi. Hoằng Tử đang ở đó, cô ngồi thụp xuống đất nhìn họ chăm chăm, mặt lạnh lùng không nói câu nào, ánh đèn trước nhà nghỉ heo hắt rọi xuống khuôn mặt cô xám ngoét.

Trần Kiều thực sự không nghĩ tới khả năng này, Cốc Tử bối rối khi phát hiện ra ánh mắt Hoằng Tử đang nhìn chăm chăm vào mình đầy ghen tức và bất mãn, như có thể nhìn xuyên qua người cô vậy. Cốc Tử không nói gì, thành ra Dục Dục lại là người lên tiếng trước, “Cô Hoằng Tử, muộn thế này rồi sao cô còn ở đây, trời ban đêm lạnh lắm đây.”

“Ở trong đó một mình sợ quá nên cô ra đây đi dạo chút.” Hoằng Tử ơ hờ trả lời thẳng bẻ.

Cốc Tử lạng người giây lát, cô quay sang nói với Trần Kiều, “Trần Kiều, anh đưa con về phòng đi, em sang ngủ với Hoằng Tử.”

Cốc Tử theo Hoằng Tử về phòng, cô rửa ráy qua loa rồi lên giường nằm. Tiểu Tử không muốn tắt đèn ngủ nên Cốc Tử bị chói mắt, lại cảm thấy hơi đau đầu, cô tự nhủ không biết thói quen này có phải từ gen di truyền bên nhà Trần Kiều hay không. Hai người vừa đặt lưng được một lúc thì Hoằng Tử mở lời trước, “Chị dâu, chị ghét em lắm phải không?”

Cốc Tử không nghĩ Hoằng Tử lại thẳng thắn như vậy, cô dừng lại đôi chút rồi mới nói, “Đâu có.”

“Em biết em giống như cái đuôi lẻo đẻo theo anh chị, anh chị chắc chắn thấy không thoải mái.” Nói đến đây, Hoàng Tử thở dài, giọng cô trầm xuống, “Chị dâu, em biết em sai rồi, em sai thực sự rồi.” Cô trở mình vùi mặt xuống gối bật khóc lớn thành tiếng, may mà ở đây phòng được cách âm tốt nên chắc người ngoài không nghe thấy. Cốc Tử tự nhiên thấy thật bí bức, cảm giác như bản thân trở thành tội phạm mưu sát đến nơi vậy.

Cốc Tử cố gắng ngồi dậy vỗ vỗ vai Hoàng Tử để an ủi cô bé, “Em đừng khóc nữa, có gì nói cho chị nghe xem nào.”

Hoàng Tử khóc rất lâu mới ngừng lại được, vừa nói vừa nức, “Chị dâu, thực sự em thấy rất ghen tị với chị, thật đấy ạ. Từ nhỏ em đã chơi với anh họ, hề có ai bắt nạt em là anh ấy đều đứng ra bảo vệ em. Em không nói rõ được cảm giác đối với anh ấy, nhưng quả thật em chỉ muốn giữ anh ấy cho riêng mình em thôi. Thấy anh ấy chẳng để ý tới ai ngoài em, trong lòng em rất vui, nhưng sau đó dường như mọi chuyện lại quay ngoắt 180 độ, nhất là khi kết hôn xong, anh ấy càng có vẻ tránh xa em rất nhiều...”

Cốc Tử thở dài không nói gì.

“Lần này đi là ý của em, vì dạo này em cảm thấy trong lòng bức bách, muốn theo đuôi anh họ... cũng có thể vì em muốn dựa dẫm vào anh ấy.”

“Chị hiểu mà.”

“Thực ra đi như thế này em cũng rất ngượng, nhưng em nghĩ sau này em không còn cơ hội nữa, em đã phiền anh chị rồi.”

“Đừng khóc nữa em.” Cốc Tử cố gắng làm dịu xuống nỗi xúc động của Hoàng Tử, cô vừa an ủi vừa lau nước mắt cho em họ.

“Chị dâu, Cốc Ánh Dương là người như thế nào hả chị?”

“O...”

“Anh ấy nói là thanh mai trúc mã với chị, có lẽ chị là người hiểu anh ấy nhất.”

“O...” Cốc Tử vẫn chưa hết ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ của Hoàng Tử.

“Anh ấy còn bảo em, sau khi kết hôn ai làm việc người ấy, gia đình hai bên vốn môn đăng hộ đối, chỉ cần luôn tỏ ra là đôi vợ chồng hạnh phúc trước mắt người là được.”

Cốc Tử ái ngại vì suy nghĩ của Hoàng Tử còn non nớt quá, tuy nhà có tiền có của nhưng được bao bọc yêu chiều quá mức thành ra mọi hành vi cử chỉ của cô bé đều khiến Cốc Tử cảm thấy ấu trĩ so với tuổi, những lời nói như thế mà cô bé vẫn có thể tin được.

“Anh ấy còn bảo, giờ xã hội cởi mở, thoáng hơn nhiều rồi, mọi người cùng chơi... là việc quan hệ tập thể ấy, là rất bình thường, anh ấy không thấy điều đó có vấn đề gì cả, chỉ cần mọi người đều thấy vui vẻ là được.”

Cốc Tử càng nghe càng sờn gai ốc, tới đó cô lắc đầu, cô biết nếu bây giờ cô có nói chưa chắc Hoàng Tử hiểu hết, nhưng có mấy điều cô buộc phải nói với cô em họ, “Hoàng Tử, chị nhắc em, nếu em không gặp phải Cốc Ánh Dương thì chị tin cả đời này em sẽ luôn được vui vẻ, gần như sẽ không gặp phải bất kỳ khó khăn gì. Nếu chị là em, và có người đàn ông nào nói với chị những lời lẽ đó, chị sẽ không ngần ngại mà vả vào mặt hắn mấy cái thật mạnh.”

“Chị dâu???”

“Quan điểm mỗi người khác nhau. Chị không biết bây giờ suy nghĩ của em về Cốc Ánh Dương thế nào, nhưng mọi người thì đều không chấp nhận hẳn.”

“Chị dâu, ban đầu là em bị hấn... cưỡng bức. Thời gian này em rất không vui, sau hai lần phá thai liên tục vừa rồi, bác sĩ nói sẽ ảnh hưởng tới khả năng sinh đẻ của em, nhưng chị biết đấy em cũng không thích trẻ con, như vậy cũng tốt.” Hoằng Tử bậm môi một lát rồi lại nói tiếp, “Em có quen một người bạn trên mạng, anh ấy có ảnh hưởng tới em rất nhiều.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Cốc Tử gật đầu, trong lòng cô lại nghĩ thực ra Hoằng Tử thật đáng thương hơn là đáng trách, là người chẳng có tâm địa gì.

“Em thấy anh ấy trông cũng đẹp trai, nếu em cắt đứt được với Cốc Ánh Dương rồi thì em sẽ thử gặp mặt anh ấy xem sao.”

Nghe tới đây, Cốc Tử lại tá hỏa lắc đầu, “Hoằng Tử, em cần phải biết là thế giới ảo trên mạng rất khác so với cuộc sống thực bên ngoài, em tuyệt đối đừng có lún sâu vào.” Cốc Tử không biết nói gì thêm với mấy chuyện kiểu này, cô hỏi, “Hoằng Tử, mà em bảo sẽ cắt đứt với Cốc Ánh Dương là sao?”

“Em nghĩ hấn đùa giỡn với em như thế đủ rồi, em cũng chơi với hấn đủ rồi, giờ chỉ là hai bên cha mẹ không đồng ý cho bỏ hôn ước thôi, bảo là như thế thì mất mặt cả hai nhà nên bảo tụi em cứ ở cạnh nhau thêm một thời gian nữa xem sao...”

Cốc Tử thực sự không biết nói sao, trời ạ, là đạo lý gì đây, đây là con cái của ai chứ?

Hoàng Tử lại quay sang cười bảo Cốc Tử, “Dù gì em cũng thấy mình không thể ở cạnh anh ta nữa rồi, anh ta quá bần thủ. Em nghỉ học lâu rồi giờ cũng muốn quay lại trường, mà em học hành cũng không tệ lắm, chắc em sẽ thi lên thạc sỹ. Mẹ em bảo em muốn học bao nhiêu thì học, kinh tế nhà em không cần em phải lo, kể cả em không đi làm cũng được.”

Cốc Tử bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, “Đi học tốt đấy em ạ! Ngày trước chị cũng muốn học thêm vài năm nhưng điều kiện không cho phép, em may mắn hơn chị, cứ hưởng thụ cuộc sống trường lớp với bạn bè đi đã nhé.”

Hai người tí tê nói chuyện với nhau đến tận khuya, đột nhiên Hoàng Tử cần môi quay sang hỏi chuyện Cốc Tử, “Chị dâu, thực ra kỹ thuật của hân rất tuyệt.”

“Hả?”

“Ý em là chuyện làm tình đó, không biết anh họ thế nào ạ?”

“À thì...”

“Chị dâu, chị đừng ngại, cứ nói cho em nghe xem.”

“Ồ thì cũng tốt.” Cốc Tử ngần ngừ mãi mới nói ra được mấy từ đó, nói xong còn thấy mặt mình nóng bừng lên.

Chẳng hiểu sao Hoàng Tử đột nhiên lại hứng khởi nói rất nhiều về chủ đề đồ chơi tình dục, sau khi liên thuyên một hồi hết về loại này đến loại kia thì quay sang hỏi Cốc Tử, “Bọn chị có dùng cái này không?”

“Ồ...”

“Một số loại dùng khá được đó chị...”

Cốc Tử chẳng biết đáp chuyện em họ chồng thế nào, cô giả vờ ngủ thiếp đi, mấy chuyện riêng tư này cô thực không muốn nói với ai, lại càng ghét việc ngồi thảo luận như vậy. Tuy trên mấy diễn đàn cô tham gia cũng đôi ba lần bàn luận chuyện này chuyện nọ, cô cũng vào xem nhưng chỉ là thích xem cái mọi người thảo luận chứ không thích nói về chuyện của mình, vì theo cô đó là chuyện riêng tư. Nhưng nếu thực sự phải bình luận gì về kỹ thuật của Trần Kiều thì cô cũng chẳng biết là tốt hay không nữa, vì bản thân cô còn có ai để so bì đâu, chỉ thấy hai người rất hợp nhau, cô thấy cơ thể mình rất sảng khoái và thoải mái mỗi khi gần gũi anh. Nghĩ tới đây mới nhớ đã hơn ba tháng rồi cô không gần anh. Ban đầu là vì lý do sức khỏe, sau thì chiến tranh lạnh, sau đó nữa lại là vấn đề của chính cô, Trần Kiều chẳng nói gì, cũng không ép cô chiều anh, dù khó chịu đến mức tự giải quyết...

Đột nhiên, Cốc Tử thấy mình thật có lỗi với Trần Kiều mà không nói rõ được nguyên do, có lẽ vì nhất thời ngộ ra nên muốn đối xử tốt với anh thêm một chút, giờ nếu anh đang bên cạnh chắc chắn cô sẽ ôm anh thật chặt, thật chặt. Cô biết, thực ra bản thân cũng chẳng nên yêu cầu nhiều quá ở anh, chỉ là đôi lúc muốn anh trở thành kiểu người mình thích, kiểu người vừa thân thiện vừa có khí chất. Nhưng nếu một ngày nào đó Trần Kiều thực sự trở thành mẫu người như vậy thật thì có lẽ anh đã không còn là Tiểu Kiều của cô nữa, cũng chưa hẳn đã là một Trần Kiều dành cho cô một tình yêu sâu sắc trong suốt những năm tháng qua.

Cốc Tử trần trọc tới gần sáng mới ngủ được, cô cảm thấy mình mới như vừa nhắm mắt đã lại bị Hoàng Tử gọi dậy, “Chị dâu, mình đi leo núi đi, vừa rồi em có hỏi ý kiến của anh họ, anh ấy đồng ý rồi.”

“Chị không đi đâu, bọn em đi đi.” Cốc Tử mệt rũ rượi, đến mức không mở nổi mắt ra.

Hoàng Tử không chịu, cô lắc tay chị dâu nũng nịu, “Đừng thế mà chị, lát nữa em dẫn Dục Dục cho, chị mà không đi anh họ cũng không chịu đi đâu. Em nghe nói trên núi có một miếu thờ cầu bình an rất linh nghiệm, em cũng muốn xem một thể của Nguyệt Lão nữa, xem đường tình duyên của em ra sao.”

Cốc Tử bị em họ năn nỉ mãi như vậy thì cũng đành bỏ dẫy đánh răng rửa mặt rồi nhắm mắt thần thờ đi ra, đến khi Trần Kiều trông thấy bộ dạng ấy của cô thì trùng mắt với Hoàng Tử, “Có phải đêm qua em ngủ xấu tính nên chị dâu em ngủ không ngon, phải không?”

“Đâu có, hôm qua chị em em ngủ sớm mà, phải không chị dâu?”

“Ồ, à ừ.” Cốc Tử cười gượng, tuy cô vẫn đang buồn ngủ díu cả mắt nhưng cũng không thể nói rằng khi ấy bản thân chỉ giả vờ ngủ cho qua chuyện được.

Ngọn núi họ leo không cao lắm nên lúc trèo lên cảm giác rất tuyệt, ngay từ hồi học cấp hai Cốc Tử đã thích môn thể thao này. Lúc trèo lên tới đỉnh là lúc tâm trạng cảm thấy thư thái tuyệt vời nhất, cô đứng trên đỉnh hít hà mấy hơi thật sâu, thấy trong người như có một luồng sinh khí mới trào lên. Cô tìm một chỗ ngồi xuống, Trần Kiều cũng ngồi cạnh cô tiện đưa tay lên ôm vai cô rồi ngả đầu xuống vai cô nũng nịu, “Mệt quá.”

“Hi.” Cốc Tử phì cười vì điệu bộ của chồng, cô đưa tay sờ đầu anh, “Để chị đây xoa đầu cho dễ chịu nào.”

Dục Dục thấy cảnh đó thì lè lưỡi ra trêu, “Lêu lêu...”

Hoàng Tử đúng là tới để lễ, cô xin rất nhiều bùa bình an để dành cho mỗi người một cái, miệng lẩm bẩm niệm không ngớt, lúc Cốc Tử lại gần thì

nghe thấy Hoàng Tử đang tập trung khăn vái, “Nam mô Bồ Tát đại từ đại bi cho con gặp được một người đàn ông tốt.”

Hoàng Tử ở cùng với họ vài hôm thấy suy nghĩ đã thông suốt rồi thì mua mấy món đồ quý tặng Cốc Tử, lúc đưa quà cô cúi đầu cảm ơn họ, “Cảm ơn anh chị đã chăm sóc em, giờ em thấy tinh thần đã thoải mái lên nhiều, em muốn quay lại trường học. Đợt tới em sắp tham gia biểu diễn nhạc hội dân tộc nên phải sớm luyện tập mới được.”

Trần Kiều thấy đề mình Hoàng Tử về trước như vậy thì thấy không yên tâm, định sắp xếp đề cả nhà về cùng luôn nhưng Hoàng Tử nhất định không nghe, cô nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Anh, anh thật là nhỏ mọn, cho nên mới lôi em tới cái chỗ tồi tàn này, nhưng thực ra bây giờ em lại thấy thích nó rồi. Chỉ có điều ở đây muỗi hơi bị nhiều, chỉ bằng bây giờ hai người đưa em ra sân bay đi, rồi tiện thể tới một thành phố lớn nào đó khác vi vu tiếp.”

Trần Kiều nhìn điệu bộ cô em họ và phương án quá hợp lí nó mới đưa ra thì phì cười, “Cũng được.”

Cốc Tử cũng thấy ở đây mấy ngày đã hết chỗ chơi rồi nên cũng gật đầu đồng ý, theo như kế hoạch thì cô còn được chơi bởi tới cả một tháng nữa. Trước kia cô không thích đi du lịch, thứ nhất là vì không có tiền, thứ hai vì không có thời gian, giờ cả hai thứ đó đều đã có rồi, lại có người nhà đi cùng nữa thì đi du lịch thực sự là một điều hạnh phúc.

Trần Kiều lại đưa hai mẹ con Cốc Tử tới thành phố M. Ở thị trấn nhỏ có cách chơi của thị trấn nhỏ, thành phố lớn lại có kiểu hưởng thụ của thành phố lớn, vì đi nhiều nơi liên tiếp nên một tháng trôi qua vèo vèo, tới khi chỉ còn hai ngày nữa thì Cốc Tử cuống cuống ở trong phòng lo sắp xếp các loại quà cáp cho chu đáo. Đang bận tới mắt với một núi quà thì đột nhiên Hoàng Tử gọi điện cho cô, cả chục phút liền chỉ nghe tiếng gầm rú, gào thét của

Hoàng Tử trong điện thoại. Cốc Tử thấy màng nhĩ tai mình sắp thủng đến nơi, sau cùng cô em họ mới hạ giọng xuống rồi hỏn hên, “Chị dâu ơi, em sợ quá chị ơi... Em sợ quá, em sợ quá, em sợ quá...”

“Sao vậy em?” Cốc Tử hốt hoảng, “Có chuyện gì vậy?”

“Cái tên Cốc Ánh Dương cận bã đó, hắn bị nhiễm AIDS rồi chị ơi... Em sợ hết cả hồn, em lo mình cũng mắc theo hắn, nhưng mấy người trong bọn bảo hồi trước hắn ra nước ngoài chơi bời với bọn gái Tây nên mới thế... Em sợ quá, vì bình thường hắn không thích đeo bao. Chị ơi chị cũng nhắc anh họ đừng có ra ngoài chơi bời kéo mang bệnh tật về nhà, rồi chẳng mấy chốc mà đi đời nhà ma...”

“Em đừng lo quá, Hoàng Tử.” Giọng Cốc Tử cũng hơi run run, mắc bệnh này rồi đúng là vô phương cứu chữa. “Em đừng lo quá, giờ vẫn chưa có kết quả hả?”

“Em thấy người khỏe, tuy vậy vẫn hơi lo. Giờ em sẽ chủ động cách ly mọi người trong nhà hơn một chút, đợi thời gian nữa em tới bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm xem sao. Nếu em may mắn thoát được căn bệnh thế kỷ đó, nhất định anh chị phải chúc mừng em đó.”

“Ừ, nhất định thế.”

Chương 13: Anh yêu em

Cả nhà Trần Kiều vừa về đến nhà thì hay tin Tiểu Tiểu sắp sửa lâm bồn, giờ đã nhập viện, Cốc Tử vội chạy đi thăm bạn, thấy Tiểu Tiểu tuy căng

thẳng nhưng sắc mặt vẫn ổn thì cũng yên tâm phần nào, cô chủ động nói vài chuyện linh tinh để bạn đỡ lo.

Chỉ mới qua một đêm mà Cốc Tử đã hay tin Tiểu Tiểu sinh rồi, một nàng công chúa xinh xắn đáng yêu. Cô đột nhiên thấy sinh mệnh nhỏ bé này cũng chào đời nhanh chóng quá, vội kéo cả Trần Kiều và Dục Dục tới thăm bạn thì đã thấy trong phòng có mấy người ở đó, Cố Triết Xuyên đang cầm tay Tiểu Tiểu nói nhỏ gì đó. Dục Dục bạo dạn đi tới chào Tiểu Tiểu rồi hỏi, “Cô Tiểu Tiểu ơi, vợ cháu đâu ạ?”

“Haha... haha...” Tất cả mọi người đều cười vang.

Lúc ở bệnh viện, Dục Dục luôn miệng khen con gái Tiểu Tiểu dễ thương, xinh xắn, nhưng vừa ra khỏi bệnh viện, lúc lên xe ngồi thì bỗng nhiên quay sang hỏi Cốc Tử, “Mẹ ơi, sao vợ tương lai của con lại xấu thế ạ?”

“Haha... haha...” Cốc Tử không thể bùm miệng nên cười lớn, “Con thấy chú Cố Triết Xuyên và cô Tiểu Tiểu ai cũng đẹp vậy liệu có thể sinh ra cô con gái xấu được không? Trẻ con chưa lớn nên vậy đó, lớn lên rồi sẽ khác Dục Dục ạ.”

Trần Kiều cũng cười phì, phụ họa theo Cốc Tử, “Con ngốc quá, không được nhìn mặt mà bắt hình dong nghe không? Sau này con ở gần bà xã của con nhiều, hai người sẽ tự đẹp giống nhau đó.”

“Thật không ạ?” Dục Dục hỏi lại vẻ chưa tin lắm nhưng trong lòng cu cậu có vẻ mãn nguyện lắm rồi.

Chớp mắt một cái đã tới hè, Cốc Tử ngồi trên sô-pha xem tivi miệng còn tóp tép nhai một quả táo, ăn xong cô lại đòi đi ngủ ngay, Trần Kiều cũng đồng ý với cô. Dạo này Cốc Tử không thức khuya nữa, cũng không hay

dùng máy tính như trước, ngồi máy tính cũng có cái vui nhưng chẳng bỏ bèo gì, thậm chí ngồi lâu quá còn thấy toàn thân nhức mỏi. Thời gian vừa rồi cô không dùng máy tính, tự nhiên thấy thân thể dễ chịu thoải mái lên nhiều, da dẻ cũng mịn màng hồng hào hơn. Cô ngồi ở đầu giường cười hì hì với chồng, “Trần Kiều à, tiếc là giờ không phải mùa đông nữa nếu không anh có thể giúp em giữ ấm giường.”

Trần Kiều đang thay quần áo, thấy vợ nói vậy thì nghe như hơi thở mình ngừng lại, anh lùi lại ngồi xuống bên cạnh vuốt ve khuôn mặt vợ, mặt anh sát lại gần cô, chớp mũi họ chạm lại với nhau.

Cốc Tử cười nhẹ đưa tay ra ôm lấy anh, Hơi thở của Trần Kiều mỗi lúc một gấp gấp hơn, môi anh áp mạnh vào môi cô rồi mon trón hôn lên khắp khuôn mặt. Cốc Tử thấy người mình rạo rực, nhưng đột nhiên lại thấy có vẻ như mình đang dụ dỗ anh thì ngượng ngùng không động đây gì thêm. Trần Kiều thấy cô chủ động với anh thì lập tức hiểu ngay không chút hồ đồ, nhanh chóng đè cô xuống giường, mắt anh nhìn cô âu yếm.

“Ồ...” Cốc Tử mở tròn mắt nhìn anh chăm chăm.

“Hi hi...” Trần Kiều cười, anh lại đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô đùa nghịch, “Quân Quân, em nhớ anh rồi sao?”

“Xì...” Cốc Tử xì một hơi rõ dài nhưng rõ ràng khuôn mặt cô đang ửng đỏ.

Có lẽ đã khá lâu rồi không gần gũi nên lúc này cả hai đều thấy vô cùng rạo rực. Trần Kiều mau chóng cởi bỏ lớp quần áo vướng víu, Cốc Tử nâng chân lên, cảm thấy anh ra vào vừa nhanh vừa mạnh, cô nhắm hờ mắt tận hưởng, lại buông một câu, “Cầm thú.”

“Không, anh còn không bằng cầm thú nữa kìa.” Trần Kiều càng lúc càng hưng phấn, mồ hôi anh chảy thành từng giọt lớn lăn từ mặt mình xuống mặt cô, Cốc Tử bất ngờ dùng sức lật anh lại rồi cười lém lỉnh, “Sao em lại cứ phải ở dưới anh nhỉ?”

Lần này Trần Kiều xúc động thực sự, hai tay anh đặt cạnh hai bên gối, đôi mắt nhìn cô ngây thơ trong sáng cứ chớp chớp liên tục. Họ vốn không có nhiều tư thế, đây là lần đầu tiên Cốc Tử ở trên, không biết mình nên làm gì, cô bò lên người anh đặt môi vào cằm anh rồi cứ nhìn anh chăm chăm như vậy. Trần Kiều cảm nhận được cái ôm nóng bỏng của cô, làn da mềm mại của cô kích thích từng tế bào thần kinh của anh, anh vỗ nhẹ vào mông cô khích lệ, “Em cứ động đi, không anh mềm oặt ra bây giờ?”

Cốc Tử lắc đi lắc lại một chút rồi ngượng ngùng bảo, “Em không biết mà.”

Trần Kiều cong môi ra điều thách thức, “Sao em lại không biết được? Nghe nói em là người có nhiều lý thuyết mà, giờ chỉ là chuyện nhỏ phải không?”

Nói tóm lại, tối đó những gì nên làm họ đều đã làm cả, Cốc Tử cũng là người nhiệt tình, hào sảng, sau khi những ngượng ngùng ban đầu qua đi cô bắt đầu trở nên bạo dạn. Eo cô rất săn chắc, lại cũng rất mềm, có lẽ vì đã luyện võ, sức cũng đủ mạnh nên duy trì được lâu... Cốc Tử bỗng nhiên cảm thấy việc đổi tư thế cũng khá thú vị, chỉ có điều đến sáng hôm sau thì lưng cô mỏi nhừ như vừa bị ai đánh đòn vậy.

Trần Kiều thì sung sướng và mãn nguyện ra mặt, xong xuôi anh ôm lấy Cốc Tử thủ thủ, “Thực ra lúc trước anh cũng muốn, rất muốn... nhưng có Được Được ở bên, lại cũng sợ em chưa chịu...”

“Em có phải bị lãnh cảm đâu.” Cốc Tử lè lưỡi buông lời nhìn anh.

“Nếu vậy mình thêm vài lần nữa đi, hồi trước em nợ anh nhiều lắm đó.” Trần Kiều mặt dày bảo cô, Cốc Tử phải nhanh chóng dập tắt ngay ý đồ của anh, “Không, nhiều quá không tốt đâu, em sẽ dễ mắc bệnh đó.” Cốc Tử gói đầu lên cánh tay Trần Kiều rồi bắt đầu thủ thi, “Trần Kiều, cảm ơn anh, dạo này anh khiến em cảm thấy rất vui.”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ban đầu Trần Kiều hơi sững người, rồi anh cười ha hả, siết thêm vòng tay để ôm cô chặt hơn, mặt anh sát gần mặt cô, “Anh phải cảm ơn em mới đúng, nếu không có em thì có lẽ anh đã không biết cuộc đời mình sẽ ra sao.” Là Trần Kiều đang bày tỏ thành thực lòng mình với cô, ngón tay anh miết lên cằm cô âu yếm, “Giờ nghĩ lại hồi còn học phổ thông lại thấy buồn cười quá, lúc anh mới tán tỉnh em cũng rất buồn cười... Thực ra bây giờ nhiều khi anh cũng thấy buồn cười chính mình, nhưng anh đã thỏa mãn rồi, ít nhất là giờ em đã chấp nhận anh.”

Cốc Tử cười bò, cô cũng đưa tay ôm lấy anh rồi nằm gọn trong lòng anh, “Nếu chúng ta không quen nhau như vậy thì mọi thứ liệu có khác đi không, những khó khăn vất vả liệu có giảm bớt đi được không?”

“Nếu chúng ta không quen nhau như thế thì anh cũng thà chẳng lựa chọn con đường dễ dàng hơn.”

Tiểu Tiểu đang trong thời kỳ kiêng cử nên không đi đâu được. Là bạn thân của Tiểu Tiểu, thỉnh thoảng Cốc Tử lại chạy sang thăm cô, hết mang cho cô đồ nọ đồ kia rồi lại ngồi nói chuyện cùng bạn, giúp bạn trông con, Cốc Tử cũng hiểu những ngày bắt đầu trông trẻ sẽ cảm thấy nhàm chán.

Hai người nói chuyện về Tiểu Võ, Cốc Tử nhăn mặt bảo, “Nàng ta cũng tệ thật đấy, rủ đi du lịch cũng không chịu, giờ cậu sinh đẻ xong cũng lại lí

do còn việc phải xử lý, mấy hôm nữa mới về, thật đáng ghét quá đi!”

“Haha...” Tiểu Tiểu cười vang, “Tiểu Võ ngày nào cũng than thở với mình Ngụy Tử Minh điểm này điểm kia không tốt, dọa sẽ bỏ bịch cặp kè này nọ, nhưng thực ra cô nàng chỉ mạnh miệng vậy thôi, nói một đằng làm một nẻo à. Giờ cậu cứ thử tách bọn họ ra xem, nàng ta lại chẳng giãy nảy lên ấy chứ. Đời thời gian nữa mình khỏe hẳn rồi sẽ đi chơi với các cậu, giờ mình chỉ muốn bay nhảy khắp nơi thôi, ở nhà chán chết đi được. Lát nữa mẹ mình rồi tới mẹ chồng tới, lại bắt mình ăn cái nọ bỏ cái kia, ôi, nghĩ đến đã thấy béo chết đi được.”

“Úi dà, người phụ nữ nào chẳng vậy, cậu còn than thở gì, nếu không có mẹ chồng và mẹ đẻ tốt thì cậu lại chẳng khóc giãy lên vì tủi thân ấy chứ. Cũng may là mẹ chồng cậu đã biết cậu từ nhỏ tới lớn nên coi cậu cũng như con đẻ, cậu biết đấy, rất nhiều gia đình mẹ chồng con dâu không hợp nhau, thành ra chiến tranh ghê lắm đó.”

“Cậu cũng không tệ mà. Mẹ Trần Kiều cũng rất nhẹ nhàng và tử tế với cậu đấy chứ!”

Hai người cứ ngồi nói chuyện với nhau cả buổi như thế, mãi tới khi Trần Kiều gọi điện giục Cốc Tử về nhà thì câu chuyện mới được tạm dừng. Cốc Tử ra khỏi nhà Tiểu Tiểu thì đã thấy Trần Kiều đứng đợi ở cửa, thấy cô anh mở cửa xe bước ra rồi đứng đó cười với cô, cơn gió khẽ khàng thổi qua tóc mái, để lộ ra đôi mắt sáng như sao đêm của Trần Kiều. Cốc Tử thấy anh thì cũng cười tươi rồi đáp lại. Trời đã nhập nhoạng tối nhưng không khí vẫn còn chút hơi nóng của ban ngày, Cốc Tử vào xe rồi quay sang nhìn Trần Kiều cười mỉm, “Tối nay mình ăn gì hả anh, hay em về nấu cơm?”

“Anh mới học được món mới, hay để anh trở tài làm thử nhé?”

Mặt Cốc Tử biến sắc, cô lắc đầu nguầy nguậy, “Thôi, em cảm ơn, nhưng không cần đâu.”

Trần Kiều cười như mèo, “Món anh làm khó ăn vậy sao... Không được, anh làm có khó ăn tới đâu cũng chỉ cần sự phụ như em đây chỉ bảo thêm là được, em có trách nhiệm rèn giũa anh cho tới khi làm được một mâm cơm ngon lành mới được thôi.”

“Chắc tới kiếp sau quá!” Cốc Tử nhìn anh cười lém lỉnh.

Nói vậy nhưng Cốc Tử cũng không nỡ từ chối Trần Kiều, dạo này anh cũng hay phụng phịu làm nũng Cốc Tử, nhưng chỉ cần một câu nói của cô thôi thì dù anh đang làm gì cũng lập tức quay sang giúp cô. Cốc Tử biết Trần Kiều còn hay chơi game, trước anh sợ cô biết được, toàn phải đợi đến nửa đêm mới lén ra ngoài chơi, Cốc Tử phát hiện ra điều đó thì lắc đầu bó tay, tên tiểu tử này đến là nhiều thú vui. Có điều, nghe nói lâu quá mà không chơi thì sẽ bị đá ra khỏi bang phái. Giờ Trần Kiều làm việc nhà ngày càng thuần thục, lúc làm trông cũng rất ra dáng. Có hôm bà Trần tời đúng lúc anh đang mặc tạp dề quỳ xuống lau sàn nhà, trông có vẻ rất cần mẫn thì thái độ của bà bỗng chốc trở nên khá nghiêm nghị.

Cốc Tử cũng hơi ngượng với mẹ chồng, chính cô là người kéo con trai bảo bối của bà ra ngoài ở, rồi để anh khổ công làm lụng như này, người làm mẹ như bà liệu có không khỏi chạnh lòng thương con mà ghét cô? Cô hoang mang rồi khẽ gọi một tiếng mẹ.

Lúc đưa một túi đồ ăn vặt lớn cho Cốc Tử, bà Trần trông lại hớn hờ ra mặt, như kiểu đang thăm tán dương con dâu, ‘con rất khá, trị được cả Trần Kiều’, “Những đồ này ăn này không béo đâu con, Trần Kiều bảo dạo này con đang giảm béo, nhưng cái gì cần ăn thì vẫn phải ăn con ạ. Nếu con thích thể thao thì bảo Trần Kiều cùng tập với con cũng được, nhé!” Nói

xong bà ngồi thụp xuống nhìn Trần Kiều cười hì hì, “Chao ôi, người này là ai đây?”

Trần Kiều ngượng, từ nhỏ tới lớn anh có bao giờ phải động tay động chân vào việc gì đâu, bà Trần lại nói, “Quả nhiên là con dâu đảm, một tay rèn giữa con thành thế này rồi.”

Trần Kiều bối rối ngược mặt lên chữa thẹn, “Mẹ, mẹ đừng trêu con nữa, lần sau con rửa chân cho mẹ là được chứ gì!”

“Ôi, lại còn rửa chân cơ đấy, không biết đời này có tới lượt mẹ hưởng phúc này không?”

Cốc Tử thấy hai mẹ con họ đối đáp như vậy thì đứng bên cạnh cười lớn, mẹ con nhà này kể ra cũng hóm hỉnh ra phết đó chứ!

Bà Trần dường như thời gian qua cũng rất mong ngóng chuyện Cốc Tử

có bầu, thế nhưng bà không biết phải nói thế nào, chỉ nhắc nhở cô giữ sức khỏe, rồi lại quay sang nhắc Trần Kiều đừng hút thuốc đừng uống rượu, phải sinh hoạt điều độ, lúc nào không làm việc cũng đừng ngủ nướng tới trưa kéo đến tới sẽ ảnh hưởng tới Cốc Tử. Bà còn bảo Cốc Tử mời hai ông bà thông gia lên chơi, giờ đang là kỳ nghỉ hè, cả nhà cùng xếp lịch đi dã ngoại cho thêm phần gắn bó, vui vẻ.

Cốc Tử vâng dạ đồng ý ngay, đột nhiên cô thấy mình bất hiểu quá, ba cô lớn tuổi như vậy rồi vẫn phải làm việc trong nhà máy, bản thân cô còn không nghĩ chu đáo được bằng mẹ chồng cô, cô trách mình bất tài, không biết cách giúp ba mẹ có cuộc sống thoải mái, hưởng thụ nhiều hơn. Nhưng cô cũng hiểu tính ba cô, chắc chắn họ sẽ không thoải mái khi tiêu tiền của nhà bên này, điều này trước khi cô cưới ba cô cũng đã nhắc tới. Cốc Tử còn nhớ như in lời ba nói với cô, “Cốc Tử à, điều kiện nhà mình không bị được

với nhà họ, nhưng chúng ta cũng có sĩ diện của mình, không được dựa dẫm vào họ kéo mặt mặt lăm.”

Những điều này Cốc Tử đều hiểu cả, nhưng cô cũng muốn ba mẹ được sống an nhàn đầy đủ. Họ là những người đã sinh ra cô, nuôi lớn cô, dù thế nào cô cũng sẽ tìm cách để họ có được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Cốc Tử như không tin vào mắt mình khi gặp lại bà Lâm Thanh, cô thấy bà ăn vận rất trẻ trung, còn trang điểm nhẹ, bà mặc một chiếc váy liền trông rất nữ tính. Cốc Tử ngạc nhiên rồi kéo tay bà xuýt xoa, “Mẹ, mẹ con mặc như thế này trông đẹp quá!”

Bà Lâm Thanh hơi ngượng ngùng nhưng cũng xoay một vòng rồi cười bảo, “Cũng không tồi đấy chứ nhỉ?”

“Đẹp lắm mẹ ạ.” Cốc Tử gật đầu lia lịa.

Bà Lâm Thanh lại nhìn bà Trần rồi bảo, “Bà thông gia nói chẳng sai chút nào, mình mặc đẹp cũng tự tin hơn rất nhiều.”

Cốc Tử nhìn mẹ chồng đang ngồi bên cạnh cười thì đến bên cạnh ôm lấy bà âu yếm, “Mẹ, con cảm ơn mẹ.”

Trong thời khắc ấy không hiểu sao Cốc Tử lại xúc động đến chảy cả nước mắt. Mẹ kế của cô lấy ba cô từ rất lâu rồi, vốn dĩ bà đã có thể đẹp như vậy nhưng lại cố tình che giấu đi vẻ đẹp của mình, vì gia đình này mà bà đã tiết kiệm từng xu từng hào một thế nhưng lại chưa bao giờ cắt giảm tiền tiêu vặt của cô. Hai anh của Cốc Tử cũng chiều Cốc Tử, có gì ngon cũng nhường cho cô, có gì vui cũng để cô chơi trước. Giờ Cốc Tử nghĩ lại mới thấy hối hận vì trước đây đối xử lạnh nhạt với bà, có lẽ chính vì thế mà cảm xúc đột nhiên dâng trào, hóa ra cô nợ bà nhiều như vậy, nợ bà cả một tuổi thanh xuân.

Mấy ngày nay, Cốc Tử đều quần quýt bên mẹ kế Lâm Thanh, tâm sự với bà cảm xúc của mình. Bà Lâm Thanh nghe cô nói thì gật đầu cười bảo, “Đúng như ta nói, thằng bé Trần Kiều này là người tốt phải không con? Tuy gia đình bên đó bề thế như vậy nhưng nó cũng không kiêu cách ngạo mạn như những người cùng tầng lớp với mình, cái tâm của nó rất chân thật. Nhưng dù gì nó cũng là đàn ông, học thói xấu rất dễ, nên con cũng phải cẩn thận đó. Về mặt tiền bạc, đồ vật nữa, nó thích nịnh con để con vui thì con cứ nhận thôi, cũng đừng tính toán kỹ càng quá làm gì...”

“Vâng, con biết rồi mẹ ạ.”

“Từ nhỏ con đã nói với mẹ như vậy, nhưng đã hiểu thực sự chưa? Lúc trước bảo con học toán con cũng bảo con hiểu rồi, con xem, sau cùng môn Toán điểm lúc nào cũng dưới trung bình. Bảo anh con dạy kèm con, chẳng hiểu kèm cặp thế nào mà hai anh em lôi nhau đi câu cá. Con có biết lúc trước mẹ lo cho việc học của con lắm không...”

“Mẹ...” Cốc Tử ngập ngừng nhìn bà, mắt đã bắt đầu long lanh.

“Lần đầu tiên mẹ gặp con, con mới có mấy tuổi, năm tuổi thì phải, lúc ấy con dữ như bà chằn, con xem...” Lâm Thanh chỉ cạnh mũi của mình rồi nói, “Cái vết sẹo này đến giờ vẫn không khỏi được đây này...”

Cốc Tử nghe bà kể lại chuyện ngày xưa thì nước mắt cứ thế trào ra, “Mẹ ơi, mẹ vất vả quá.”

Bà Lâm Thanh cười hiền, nói, “Tất nhiên là vất vả. Con phải biết là hồi ấy mẹ và ba con cưới nhau cũng vì cuộc sống xô đẩy, một người cần chỗ để dựa dẫm, một người cần người nâng khăn vá áo. Tính tình ba con lại thất thường, lúc nhà máy mới mở có nhiều áp lực, chuyện gì không vui, ông ấy dồn hết lên mẹ cả. Chúng ta cãi nhau không biết bao nhiêu lần, thậm chí có

lúc còn đánh nhau nữa, nhưng những lúc ấy chúng ta khóa cửa bên trong, lại đều vào những lúc các con đi học. Đánh nhau xong mẹ lại nhin đau ra ngoài nấu cơm, lúc con về không làm bài tập cứ như con khỉ hoang vậy, không làm sao bắt con ngồi yên ở nhà, có bắt con ở nhà thì lại nằm lì ra giường vừa làm bài vừa xem tivi. Con xem, mắt mũi con, mới học lớp ba mà mỗi khi nhìn ai đó đã phải nheo lại...”

Cốc Tử cười, bà Lâm Thanh thở dài, “Lúc đó mẹ lại đi khắp nơi hỏi han, món gì tốt cho mắt đều làm cho con ăn, nhưng con xem con đó, có bao giờ chịu ăn hay không? Có lần con còn nói đồ mẹ làm đắng quá, sau đó đập vỡ cả chiếc bát.”

Cốc Tử nhớ lại lúc mình còn nhỏ, đã xấu tính lại còn hay nghịch ngợm, giờ tự nhiên mẹ kể nhắc lại khiến cô thấy ngượng vô cùng.

“Khi đó mẹ cũng bực lắm, thực sự rất bực. Mẹ tự nhủ sao mà làm mẹ kể lại khổ vậy trời! Con thì ngày nào cũng làm mẹ bực, hình như mẹ không bực thì con không vui hay sao ấy, nhiều lúc mẹ chỉ muốn đem hai anh con đi khỏi nhà thôi.”

“Trời, mẹ, lúc đó mẹ không đi có phải vì mẹ không nỡ rời xa con không?” Cốc Tử hỏi rồi lém lỉnh nhìn bà chờ đợi câu trả lời.

“Ừ. Lúc đó tuy con xấu tính thật đấy nhưng cũng không đến mức quá đáng. Con biết không, sau đó mẹ còn nghĩ thế này, dù mẹ có cố gắng như nào thì con cũng đối xử với mẹ như vậy, nên mẹ cũng không muốn đối xử tốt với con nữa. Nhưng sau đó, có một hôm con đánh nhau với thằng bé Hòa Miêu hàng xóm, xong thì mếu máo chạy về ôm lấy chân mẹ, rồi mẹ mới lại nghĩ, dù gì thì con cũng là một đứa con gái bé nhỏ, cần được che chở, cần được bảo vệ.”

“Hi hi, con còn nhớ mà, lúc đó thật sự là con rất sợ...”

“Con còn nói nữa à, sau đó ba mẹ thằng bé còn tìm sang nhà mình, mặt mũi Hòa Miêu thì đầy vết thương, răng cũng rụng mất mấy cái.”

“Hi hi, vâng, nhưng mà mẹ ơi, nhiều năm rồi con thấy ba thường hay làm theo lời mẹ, mẹ có bí quyết nào vậy ạ?”

“Haha, nào có bí quyết gì to tát chứ! Con phải biết là cái nhà này mà không có mẹ thì con cũng chẳng sống yên thân được. Con xem ba con, ông ấy cứ luôn miệng bảo yêu con thương con, nhưng ông ấy thì chỉ biết nói mồm thôi, ngày nào cũng uống rượu, hút thuốc, đánh cờ, đánh bạc, ây da, thôi, cái đó khỏi nói, ông ấy lại không thích rửa chân nữa chứ! Lúc đầu nói thế nào cũng không nghe, sau mẹ phải ép ông ấy, bảo nếu ông hút một điếu tôi sẽ hút hai, ông đánh bạc tôi sẽ đi chơi mát chược không thèm nấu cơm nữa, ông không rửa chân thì đừng có vào phòng... May mà ba con vẫn còn chút lương tâm, ép mãi như vậy, cuối cùng ông ấy cũng hồi tâm chuyển ý.” Ngưng một lát bà lại nói tiếp, “Nhưng con cũng phải biết là cha con vất vả lắm, lúc đó thường xuyên có người tới kiếm chuyện, có khi nửa đêm vẫn phải ra nhà máy trông coi.”

“Mẹ, con biết là mẹ còn làm đồ ăn đêm mang ra cho ba.”

“Theo con thì không làm có được không? Ông ấy mà đòi là có tật đánh người đó.”

“Hic...” Cốc Tử lè lưỡi nhìn mẹ.

“Nhưng mọi chuyện đều qua rồi, qua thật cả rồi. Giờ tuy rằng ba con vẫn lảm lì ít nói nhưng tính tình đã tốt hơn xưa. Hai anh của con giờ công việc làm ăn cũng ổn định, người mẹ lo nhất là con thì giờ cũng có nơi có chốn ổn thỏa cả rồi. Giờ mẹ già rồi, cũng đã đến lúc hưởng phúc rồi, phải cố bù đắp lại cái thời thanh xuân đã trôi qua mất kia.”

“Vâng ạ, sau này con sẽ từ từ báo hiếu mẹ, mẹ đừng bảo chỉ cần các anh con mà không cần con nghe mẹ. Hai anh hiểu chuyện hơn con, từ nhỏ tới lớn con luôn là người khiến ba mẹ phải đau đầu lo lắng nhất. Mà tất cả gia sản của nhà mình ba mẹ đã dành cho con cả rồi...”

“Con đừng nói vậy! Dịp Tết vừa rồi Trần Kiều cũng để lại cho chúng ta rất nhiều, đợt rồi không chỉ làm bảo hiểm cho ba mẹ mà còn mua cho chúng ta một căn nhà có cả đất làm vườn, mà từ chối thế nào cũng không được. Con xem, đầu óc ta bây giờ đây, hôm qua đến công trường, quay về muộn rồi nên quên mất không nói.”

“Ồ, thế ạ?” Cốc Tử ngạc nhiên nhìn mẹ, chuyện tiền nong thì cô có biết nhưng mấy chuyện sau đó thực tình Trần Kiều chẳng cho cô hay biết chút nào.

“Tiểu Cốc, nhưng không phải vì mấy chuyện đó mà ta nói tốt cho Trần Kiều. Nó đúng là người tốt thật đấy con ạ. Con có biết cô con gái thứ hai của nhà bên cạnh nhà mình không, ngày nào bà mẹ cũng đi bán rau để nuôi nó lớn, vậy mà giờ nó lấy được chồng giàu rồi, dễ đến hai năm cũng không về thăm nhà lấy một lần, còn nói không muốn nhận họ hàng với người nghèo nữa. Trước tiên chưa nói đứa con gái đó thế nào, nhưng người con rể kia cũng thật không hiểu chuyện, con nói có phải không?”

“Vâng ạ.” Cốc Tử gật đầu, nhoẻn miệng cười rồi đột nhiên thấy mình thật may mắn quá.

“Mà con ạ, con phải xem xét thế nào mà lên kế hoạch sinh đứa nữa đi thôi.”

"Dạ?" Cốc Tử bất ngờ vì mẹ cô đột ngột chuyển chủ đề.

“Con xem hai anh con, giờ đứa nào cũng chưa có bạn gái, làm mẹ tức chết đi được. Hay là con sinh thêm đứa nữa rồi để mẹ trông giúp? Mẹ thấy nhà Trần Kiều cũng neo người, thêm con lại thêm của, con sinh thêm đứa nữa cho vui cửa vui nhà.”

"Vâng... Để con tính mẹ ạ."

Mấy ngày hôm nay, mọi người trong hai gia đình thường xuyên đi bộ nói chuyện với nhau, Cốc Tử cũng biết hỏi cô còn nhỏ, ba cô bảo không thích ra ngoài đi chơi thực ra là nói dối, thế nên giờ lớn tuổi rồi nhưng đã chơi thì cũng rất nhiệt tình, còn dám chơi cả trò tàu lượn cùng Dục Dục, thậm chí còn lôi kéo được cả ông thông gia cùng tham gia cùng.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi, khi đã tiễn ba mẹ ra về, Cốc Tử kéo tay Trần Kiều xúc động, “Em cảm ơn anh nhiều lắm.”

Trần Kiều mím môi ngừng lại một lúc rồi hỏi cô, “Thế định trả ơn anh thế nào đây?”

"Ồ..." Cốc Tử ngơ ngác, chưa biết trả lời anh thế nào.

“Lại đây hầu hạ lão gia mau...” Trần Kiều nhìn cô khiêu khích.

“Tiểu Kiều cô gương khôn kiếp.”

Nhưng cũng phải nói rằng, giờ đây Cốc Tử đã nhớ như in trong lòng những điều mẹ kế đã khuyên nhủ. Bà và ba cô kết hôn với nhau vốn không phải bắt đầu từ tình yêu nhưng đến giờ lại khăng khít và gắn bó như vậy, cô và Trần Kiều có xuất phát điểm tốt hơn, đáng lẽ phải không có vấn đề gì mới đúng. Suy nghĩ mọi việc theo chiều hướng ấy cô thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, phải rồi, không thể lúc nào cũng bắt người ta cho đi, bản thân

mình cũng phải nỗ lực vun đắp thì tình cảm đôi bên mới phát triển và bền vững được.

Đã hiểu chuyện hơn nên Cốc Tử cũng tự nhủ sẽ cố gắng hiểu Trần Kiều hơn, cũng như học cách thay đổi bản thân mình để cuộc sống vợ chồng ngày càng trở nên hài hòa, thắm thiết.

Từ sau ngày Cốc Tử sảy thai, Trần Kiều gần như đã tuyệt giao với đám bạn đó. Máy người ấy làm đủ mọi cách tiếp cận anh để xin lỗi nhưng đều bị anh cự tuyệt thì lại quay sang nhờ Cốc Tử giúp đỡ. Cốc Tử bị quấy rầy, phiền phức đến mức dờ khóc dờ cười không biết thế nào cho phải, sau cô lại tự nhủ, chuyện lần trước chẳng qua là không may, cứ so đo tính toán rồi lại trách cứ người ta mãi thì cũng không hay. Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện vốn không thể xuôi chèo mát mái một cách dễ dàng, không thể đổ lỗi hoàn toàn cho người khác mà cũng nên dùng cảm đối mặt với thực tế để nhìn nhận một cách khách quan trách nhiệm của bản thân. Nghĩ vậy, Cốc Tử đem chuyện đó nói lại với Trần Kiều, anh chỉ hừ một tiếng, “Cái lũ chó chết, lại còn dám tìm em nhờ vả! Em mặc kệ chúng đi, còn dám làm phiền em nữa thì anh sẽ cho chúng biết tay.”

"Nhưng mà..." Cốc Tử chau mày, "Em đã nhận lời họ tham gia buổi tụ tập tối nay rồi."

“Hả? Buổi tụ tập nào?”

"Thì họ nói hôm nay là sinh nhật một người nào đó, nên em cũng ngại, không tiện từ chối."

"Anh không đi đâu!" Trần Kiều lạnh lùng rồi quay sang nhìn Cốc Tử, "Em muốn thì cứ đi đi."

“Em đã nhận lời họ rồi mà, nên không đi sao được? Anh nỡ để em đi một mình sao?”

“Em cũng đi á?” Trần Kiều tròn xoe mắt hỏi cô.

“Vâng.” Cốc Tử gật đầu.

Trần Kiều nhìn cô bán tín bán nghi, “Nhưng tại nó tụ tập đều đi hộp đêm đó, em chắc chắn muốn đi chứ?”

"Anh đừng trẻ con như thế mà, chuyện lần trước em nghĩ thôi, chúng ta nên bỏ qua đi. Mấy người bạn này của anh tuy rằng khá lộn xộn nhưng em lại thấy họ thực long với anh. Giờ họ đã chủ động lùi một bước rồi anh cũng nên nể mặt đi chứ. Hôm nay là sinh nhật ai đó, mình mua quà gì tặng cho họ đây anh?" Cốc Tử vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn anh.

Trần Kiều ôm lấy cô, “Chuyện này... thật áy náy với em quá.”

"Em đã bằng lòng đi cùng anh rồi, anh còn muốn gì nữa nào?" Cốc Tử được đà cong môi, “Khó khăn lắm mới có được một lần chồng hát vợ khen hay mà.”

"Được rồi anh đi mà. Quân Quân, em thật tốt bụng.”

"Chúng mình đi chuẩn bị thôi.” Cốc Tử hào hứng giục Trần Kiều.

Cốc Tử mở tủ chọn một bộ quần áo thật đẹp, lúc đi ra cô vờ vai Trần Kiều, “Tiểu Kiều cô nương, ta biết nàng thích những chốn đông vui, đừng vì ta mà cứ nhốt mình trong nhà thế chứ, không thấy buồn sao?”

"Sao anh cứ thấy cảm giác này thật thiếu chân thực nhỉ?" Trần Kiều cười hì hì rồi nhanh tay kéo cô ra khỏi cửa.

Đến nơi, Cốc Tử mới để ý thấy thực ra hộp đêm cũng không phải là nơi hỗn loạn như cô vẫn tưởng. Không gian ở đó khá ổn, lúc cô tới có một anh ca sĩ da màu đang hát, giọng ca trầm buồn sâu lắng, Cốc Tử chợt hồi hận sao không theo Trần Kiều tới đây sớm hơn, tiếng hát này thực sự quá lay động lòng người.

Ban đầu tâm trạng Trần Kiều có vẻ không tốt lắm, thậm chí thể hiện ra vẻ mặt không bằng lòng, nhưng vì hôm nay sinh nhật của bạn nên anh cũng không để mình tỏ ra thất thố. Lát sau thì mọi chuyện có vẻ khá hơn, vì sao ư, vì họ thật khéo biết cách nịnh anh, hay nói thô hơn là biết ‘gãi đúng chỗ ngứa’, nào là khen Cốc Tử xinh đẹp, không những thế lại còn dịu dàng hiền thực, suy nghĩ thấu đáo, bao dung, nói chung Cốc Tử có điểm nào tốt họ cũng tìm đủ mọi cách để nói ra bằng được.

Trần Kiều thấy tâm trạng mình vui hơn, lại thấy đám bạn anh vẫn đứng cạnh một câu chị dâu thế này hai câu chị dâu thế kia thì quát lớn, “Đừng có làm phiền bà xã anh nữa, không anh cho ăn đòn đấy!”

Vì câu nói này của Trần Kiều mà cả đám cười nhón nháo cả lên, lúc sau Trần Kiều vào nhà vệ sinh thì họ nhanh chóng quay sang tặng quà Cốc Tử, cô hơi ngượng bèn bảo, “Quà hôm nay các anh nên tặng cho Thọ Tinh mới phải chứ.”

"Chị dâu ơi chị nhận lấy đi ạ, đây là chút tấm lòng của tụi em, chúc chị sớm sinh quý tử." Một người trong nhóm lên tiếng.

“O...”

“Chị dâu, lúc Kiều thiếu gia ở đây có những điều tui em không dám nói ra, xin lỗi chị, lần trước đều là vì tui em cả. Sau này nếu anh ấy muốn về, dứt khoát tui em không dám níu lại dù chỉ là nửa khắc, tui em đảm bảo sẽ lái xe như bay để đưa anh ấy sớm về cạnh chị.”

"Thôi đừng nói chuyện cũ nữa mà." Cốc Tử có phần bối rối, mấy người này nhắc lại chuyện đó chẳng phải càng khiến cô buồn lòng sao?

Trần Kiều quay lại thấy không khí có vẻ gì hơi khác thì lập tức trừng mắt nhìn họ, “Các chú mày định giờ trò gì thế hả?”

"Không, không có gì đâu ạ..." Cả bọn áp ứng, Trần Kiều nhìn thấy mấy túi quà thì cười hỉ hả, anh vợ cả lấy cho vào túi xách của Cốc Tử rồi cất tiếng hào sảng, “Đều là đồ tốt cả, em cứ cầm đi.”

Cốc Tử tròn mắt ngạc nhiên, cô đá vào chân anh một cái, hừm, thực là chẳng biết khách khí gì!

Ăn uống xong xuôi đâu đấy, Trần Kiều thấy đã muộn thì bảo muốn về, rút kinh nghiệm chuyện lần trước, lần này không ai dám mở miệng giữ anh một câu, cả bọn khúm núm cúi chào từ biệt họ. Cốc Tử thấy Trần Kiều đi đâu cũng được người ta trọng vọng quá mức thành ra kiêu ngạo, chẳng có chút lịch sự gì cả, Cốc Tử bèn quay lại chào từng người rồi mới ra về.

Trên đường, Trần Kiều dắt tay Cốc Tử đi chậm chậm, vẻ mặt anh lộ rõ vẻ đắc ý. “Hi hi, hôm nay anh không uống rượu nhé.”

"Hôm nay anh ngoan quá!" Cốc Tử mỉm cười, cô sát lại gần anh thêm một chút, lúc trên bàn tiệc Trần Kiều bảo muốn sinh con nên không uống, anh nói thế thì ai dám mở miệng ép anh? Cốc Tử nghĩ ngợi một chút rồi khẽ bảo, “Kiên trì tới cùng, kiểu gì cũng thành công thôi.”

"Ừ." Trần Kiều cong môi, "À, mà Dục Dục bảo muốn có bút chì phát sáng gì đó, giờ mình đi xem cho con luôn nhé."

"Vâng." Cốc Tử gật đầu, "Nhanh thật, Dục Dục sắp lên lớp lớn rồi."

"Ừ." Trần Kiều gật đầu xong đột nhiên ôm lấy cổ Cốc Tử rồi cắn ngay một miếng. "Anh vừa ra trường đã bị gái già là em ăn thịt mất rồi."

"Ồ." Cốc Tử lặng người, ngược đầu nhìn anh vẻ không bằng lòng.

"Em cảm thấy thành công lắm đúng không, cơ mà, anh chỉ muốn hỏi, em thấy thịt anh có ngon không?" Trần Kiều láu cá hỏi Cốc Tử. Nhưng Cốc Tử cũng chẳng vừa, cô lém lỉnh phản bác ngay lập tức, "Những câu hỏi này rất dễ gây hiểu lầm, anh hy vọng em bày tỏ ý kiến về phương diện nào?"

Trần Kiều liếc sang một bên nhìn ánh đèn nhấp nháy ở phía xa xa rồi ghé sát tai cô thì thầm, "Là phương diện bí mật nhất, khó nói thành lời nhất ấy."

Cốc Tử cười, khuôn mặt bùng lên nhiều cảm xúc, "Ồ ngon lắm."

Tranh thủ kỳ nghỉ hè của Dục Dục chỉ còn lại vài ngày, Cốc Tử và Trần Kiều đưa Dục Dục về nhà ngoại chơi, còn mua cho con rất nhiều đồ dùng học tập, Dục Dục đã được lên lớp lớn hơn, cũng đã hiểu chuyện hơn rất nhiều. Khi Cốc Tử đi làm trở lại, vì quy mô công ty vừa mở rộng nên lượng công việc khá nhiều, hiếm có đủ thời gian để nghỉ ngơi nhưng Cốc Tử không một lời phàn nàn, ngược lại cô thấy cuộc sống của mình rất ổn, rất đầy đủ.

Chớp mắt đã tới mùa đông, Trần Kiều lại phải đi công tác. Vừa tới nơi anh đã gọi điện ngay cho Cốc Tử, hỏi han mọi chuyện xong lại bảo một người bạn hồi nhỏ của anh sắp đính hôn, nhờ Cốc Tử chuẩn bị một bình rượu quý để tặng họ rồi anh sẽ cho người tới lấy mang đi. Cốc Tử trong lúc

đi tìm rượu mới phát hiện Trần Kiều còn có cả một ‘kho tàng nho nhỏ’, không chỉ có rượu mà còn có cả đá quý, ngọc trai và nhiều thứ tinh xảo vô cùng. Cô hừ một tiếng, tên Trần Kiều xấu xa này, dám giấu cô cất giữ riêng cho mình nhiều món đồ quý như vậy!

Lăn trong đám đồ quý hiếm đó tự nhiên có một bình thủy tinh trong suốt, trông không có vẻ gì quý hiếm, thậm chí còn rất bình thường, chiếc bình được để trong góc sâu, bên trong đựng rất nhiều mảnh giấy nhỏ.

Vốn Cốc Tử không định xem những mảnh giấy đó chứa bí mật gì, nhưng không hiểu sao tính tò mò tự nhiên lên cao quá, cô bèn giở ra xem rốt cuộc trong ấy có gì.

“Nếu lần này thi tiếng Anh được trên tám điểm thì tôi sẽ đi chơi game với cậu.” Nét chữ của cô vẫn còn đó, đằng sau là chữ của anh, “Đồng ý.”

“Nếu lần này cậu lọt vào top mười của trường thì tôi sẽ cho cậu đi trượt băng với nhóm của tôi.” Đây là mẫu giấy cô viết, đằng sau anh ghi thêm, “Mình làm được rồi.”

Cứ thế, Cốc Tử giở từng mẫu giấy nhỏ ra đọc, những ký ức tươi đẹp khi xưa giữa hai người lần lượt ủa về. Sau đó còn có một sổ tờ như là nhật ký của Trần Kiều, còn ghi rõ cả ngày tháng, xem ra cứ hai ba tháng anh viết một lần, đôi lúc chăm chỉ thì một tháng viết một lần.

“Mình thích cô ấy, mình nhớ cô ấy, nhưng hình như cô ấy thích người khác mất rồi.”

“Tôi qua mình đã làm một chuyện khiến mình hối hận vô cùng, nhưng mình cũng rất vui, mình sướng đến phát điên, mình chỉ hận sáng sớm hôm nay sao không mở miệng nói thẳng với cô ấy được.”

“Em ở đâu, sao không ai biết em ở đâu, rốt cuộc em bị làm sao thế?”

“Mình sắp phát điên rồi!”

“Ngoài lời xin lỗi ra anh chẳng còn biết nói gì hơn với em, nhưng anh yêu em vô cùng, anh thực lòng muốn ở bên em mãi mãi.”

Đúng lúc đó chuông cửa reo, Cốc Tử bê vội bình rượu ra rồi đưa cho người được Trần Kiều nhờ tới lấy. Cô về phòng tiếp tục xem những mẫu giấy còn lại thì chuông điện thoại reo, Trần Kiều ở đầu dây bên kia bảo cô, “Em đóng cửa cẩn thận nhé, trong đó toàn bảo bối của anh đó, sau này tới sinh nhật em anh sẽ chọn một món đồ thật đẹp tặng em.”

“Ồ... Không phải tất cả đều là của em sao?” Cốc Tử giả giọng sao cho tự nhiên nhất sau những cảm xúc cô vừa có.

“Ừ ừ, thì đều là của em, của em tất...”

“Vậy giờ em mang đi hết nhé?”

“Đừng mà...” Giọng Trần Kiều có vẻ hơi bối rối, “Em khóa lại cẩn thận, khi nào về anh sẽ tự tay lấy tặng em.”

“Được rồi.” Cốc Tử trả lời anh rồi mỉm cười nhẹ, nụ cười kỳ bí vô cùng.

Mấy mảnh giấy sau đó cô đọc đều là Trần Kiều viết trong thời gian gần đây, “Quân Quân đối với mình rất tốt, mình mãi nguyện lắm rồi, nhưng chỉ chờ tới lúc cô ấy nói một tiếng yêu mình thôi.”

"Hình như hôm nay mình đã làm cô ấy giận rồi, cô ấy rất không vui, lần sau mình quyết không tái phạm nữa.”

Xem một hồi tự nhiên Cốc Tử thấy sống mũi mình cay cay, nước mắt trào ra từ lúc nào cô cũng không hay biết. Cô cẩn thận gấp lại từng tờ rồi bỏ vào bình như cũ, cuối cùng mới đặt chiếc bình lại chỗ ban đầu. Xong đâu đấy cô với lấy điện thoại của mình, gửi cho anh một tin nhắn vồn vện ba chữ, “Em yêu anh.”

Điều đó đáng lẽ cô phải sớm nói ra với anh mới đúng, cứ giấu mãi trong lòng không hiểu là để làm gì. Cô cầm điện thoại rất lâu trong tay, mãi lâu sau mới nhận được điện thoại của Trần Kiều, cô cảm thấy rõ ràng anh ăn nói lộn xộn hơn mọi khi, vẻ lúng túng thể hiện rõ qua giọng điệu, cô khẽ cười, “Em yêu anh, thế không được sao?”

“Quân Quân...Quân Quân...” Anh chỉ gọi tên cô rồi ngập ngừng mãi sau mới thốt lên lời, “Anh vui lắm em ạ. Anh thực sự hạnh phúc vô cùng.”

“Ừm, thế còn nói gì với em nữa không, điện thoại đường dài đắt tiền lắm đấy.”

“Quân Quân...”

"Em đây."

“Anh yêu em.”

“Em biết rồi.” Cô khẽ cười, cô vẫn luôn biết điều đó, biết rất rõ, rằng anh yêu cô.

Trần Kiều bỏ điện thoại xuống mà tim đập rộn ràng, chưa bao giờ anh thấy mình hạnh phúc hơn lúc này, anh thấy mình dường như không còn là mình nữa. Anh bắt tay vào làm việc, cố rút ngắn thời gian công tác lại, anh muốn sớm về với cô, anh muốn xác nhận lại lời nói của cô hôm nay.

Sáng sớm ngày thứ ba, Cốc Tử vẫn đang ngủ ngon thì thấy tự nhiên như có một khối thịt đè lên người mình, cô giật mình kêu thất thanh, nhưng rồi cô mau chóng bị bặm miệng lại, thì ra là Trần Kiều, anh ghé sát tai cô bảo, “Quân Quân, là anh đây, đừng sợ.”

Cốc Tử thở gấp, vẫn chưa kịp hoàn hồn, “Anh hay thật, làm em sợ chết khiếp. Ô mà em có mơ không nhỉ, sao anh lại về hôm nay?”

“Người ta nhớ em mà!” Trần Kiều ngẩng đầu lên cắn vào tai cô một cái, “Quân Quân, anh muốn nghe em nói ba từ đó.”

"Ba từ nào cơ?" Cốc Tử giả vờ không hiểu, nhắm mắt lại.

“Ba từ hôm trước em nhắn tin cho anh ấy, ‘em ... ờ... anh’...” Trần Kiều vội vã lên tiếng, khẽ lắc vai cô.

“Ờ?” Cốc Tử vẫn ra vẻ chưa hiểu, “Em có bảo anh là em nhớ anh ấy hả? Hai hôm trước em đưa con ra ngoài chơi rất vui, quên mất là phải nhớ anh.”

“Em thật đáng ghét, suốt ngày bắt nạt anh thôi!” Trần Kiều nằm đè lên người cô, mặt phụng phịu, “Anh muốn nghe ba từ đó cơ.” Nói rồi anh rút điện thoại ra, mở tin nhắn cô gửi hôm trước cho mình rồi giục, “Đây, em mau đọc lại tin nhắn này đi.”

“Ồ, anh không nhớ là em vẫn chưa tốt nghiệp đại học sao? Thế nên làm sao em đọc được ba chữ đó. Mà không phải, em biết ba chữ đó, nhưng mà ba chữ ấy kỳ diệu lắm, em lại không hiểu nên chẳng biết nói thế nào.”

Trần Kiều sắp rơi nước mắt tới nơi, “Quân Quân à, em còn muốn bắt nạt anh thế nào nữa đây?”

"Hi hi." Cốc Tử xoa đầu anh, “Ngoan nhé, chị cho kẹo ăn này.”

"Ồ..." Trần Kiều ngập ngừng, khuôn mặt anh tự nhiên hiện lên nét bí hiểm, anh cười nhẹ, "Em dứt khoát không nói, không nói phải không..." Nói rồi anh dùng tay kéo người cô, Cốc Tử đột nhiên nghe thấy tiếng vải rách, sau đó là cảm giác cơ thể mình lạnh lạnh.

Trần Kiều cười hì hì nắm lấy vai cô, "Tiểu Quân Quân, bắt nạt anh là phải trả giá đắt đấy."

"Tiểu Kiều cô nương, lão gia yêu nàng là được chứ gì?" Cốc Tử giả vờ non tơ run rẩy trong tay Trần Kiều.

Trần Kiều đưa hai tay lên áp vào hai má cô, "Nói cho anh nghe, em làm sao anh?"

"Em, làm sao anh."

Trần Kiều cười phì rồi vuốt ve cằm cô, "Anh nói cho em biết, nếu em không nói anh sẽ tung bức hình đó lên mạng đó... hì hì... không thì phóng to ra treo trong phòng mình cũng được... ha ha ha..."

"Thật đáng ghét!" Cốc Tử bĩu môi rồi há to miệng cắn cắn anh, "Em bảo em yêu anh không được sao, hả?"

"Ồ, em nói lại đi..."

"Không nghe rõ thì thôi, hứ..."

"Hì hì, anh nghe rồi, nghe thấy rồi." Trần Kiều cười mãn nguyện, khoe môi anh cong lên lém lỉnh, "Đừng tưởng bảo em yêu anh rồi anh sẽ tha cho em nhé."

Sau đó một thời gian, Trần Kiều lại muốn đi chơi cho thay đổi không khí, lần này vừa rủ mọi người đều nhất loạt đồng ý tham gia. Cả nhà Cốc Tử, Tiểu Võ, Tiểu Tiểu đều đi, họ rủ nhau đi picnic trong công viên cho vui vẻ. Tên tiểu tử Dục Dục chắc chắn đã bị Trần Kiều dạy hư, không ngờ lại dám ‘sàm sỡ’ con gái của Tiểu Tiểu, chuyện này khiến cho Cố Triết Xuyên đâm ra lo ngại, phải nhắc, “Em bé còn nhỏ, em bé vẫn đang bú sữa mẹ mà.”

“Em bé còn bú sữa thì vẫn là vợ của cháu.” Dục Dục cười hì hì lém lỉnh.

Cố Triết Xuyên nghe thằng bé nói vậy thì xanh cả mặt, không nói được lời nào.

Hôm đi dã ngoại, Ngụy Tử Minh chính thức cầu hôn Tiểu Võ trước mặt mọi người. Có điều cô nàng Tiểu Võ thực sự quá dỗi xấu xa...

Vì Ngụy Tử Minh và Tiểu Võ nên Cốc Tử và Tiểu Tiểu đã sớm ra về, trên đường về lại vào một quán trà ngồi tám chuyện. Tiểu Tiểu và Cốc Tử đã lâu không nói chuyện với nhau thì nay được dịp buôn hết từ chuyện nọ sang chuyện kia, câu chuyện đang sôi nổi thì tự nhiên Tiểu Tiểu bảo bạn, “Cốc Tử à, mình có một miếng thờ cầu tự linh nghiệm lắm.”

"Hả... mình không tin cái đó."

Trần Kiều nãy giờ vẫn để ý câu chuyện của hai người, nghe thấy vậy anh vội vàng chen vào, “Anh tin, anh tin, ở đâu vậy?”

Tiểu Tiểu nhìn họ cười, “Mình nghĩ hai người cứ nên đi một chuyến xem sao, địa chỉ đây...”

Bình thường Trần Kiều tỏ ra bình thản với mọi chuyện, nhưng thực chất trong lòng anh lại khá sốt ruột về chuyện con cái, cứ được ai mách có cách

nào hữu hiện là anh lại phải làm cho bằng được mới thôi. Nhưng có lẽ ông trời vẫn đang đùa giỡn anh, anh cầu xin hết lần này đến lần khác nhưng ông vẫn làm họ thất vọng không ngừng.

Có lúc Cốc Tử cảm thấy phiền toái, cả ngày hết đi khám tây y đông y rồi lại đi miếu cầu tự, còn phải ăn cả đồng đồ linh tinh nữa, cô sinh ra buồn bực trong lòng. Hôm đó cô như hét lên với Trần Kiều, “Em không sinh con nữa đâu, em quyết rồi! Anh xem, ba năm nay mình tốn công tốn của mà có tác dụng gì không? Không hề! Mà ăn toàn mấy đồ linh tinh thế em đến buồn nôn mất thôi.”

Trần Kiều im lặng, Cốc Tử nhìn thần sắc Trần Kiều rồi lại vỗ vào vai anh, “Ba năm rồi, anh chưa thấy mệt mỏi ư? Nếu có duyên thì chắc chắn mình sẽ có thôi, đừng miễn cưỡng nữa anh, cứ thuận theo tự nhiên thôi, được không?”

Trần Kiều đưa tay ôm cô vào lòng, “Quân Quân, mấy năm nay anh thật hồ thẹn, vì thế anh đã tự dày vò rồi vô tình làm tổn thương em. Anh xin lỗi.”

“Ừm...”

“Xưa nay anh đều nghe lời em, em quyết là được. Sau này chúng ta quyết không động tới mấy thứ linh tinh đó nữa, nhé?”

Cốc Tử như đã không còn hào hứng với mấy chuyện con cái nữa, dù gì thì họ cũng đã có Dục Dục rồi. Nhưng số phận đúng thật chẳng ai ngờ, thuận theo tự nhiên đôi khi chỉ đơn giản là chấp nhận những điều ở thời điểm hiện tại, còn trong tương lai, đôi khi lại có những thứ đến ngoài sự trù liệu của con người. Sau quyết định không có con ba tháng, Cốc Tử được lệnh phải đi công tác, nhưng vừa tới sân bay tự nhiên cô bị ngất, Trần Kiều

nghe tin cũng sợ quá bỏ dở cuộc họp quan trọng đang tham dự tới thẳng sân bay đón cô, đưa cô đi bệnh viện.

Tới bệnh viện, sau khi kiểm tra xong mới biết, hóa ra kết quả lại hoàn toàn tốt đẹp khiến Trần Kiều chỉ muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng, Cốc Tử đã có mang!

Trần Kiều gần như không dám tin vào điều bác sĩ vừa thông báo, anh vui sướng như điên, chỉ biết ôm chặt cô vào lòng, nước mắt lẫn rơi xuống vai cô. Khi đưa con đầu lòng của anh ra đời, anh đã không thể ở bên cạnh mẹ con cô, đứa con thứ hai chưa thành hình chỉ vì lỗi lầm của anh đã bỏ họ mà đi, lần này chắc chắn sẽ là cơ hội để anh chuộc lỗi, bù đắp cho những lỗi lầm của mình trước kia.

Anh lại nhớ tới đêm đầu tiên họ ở bên nhau, thực ra hồi đó anh thực sự không có ý đồ xấu xa gì với cô, chỉ là không chịu được khi cô buồn bã. Nhìn bộ dạng cô khóc thảm thương anh chỉ muốn vứt bỏ tất cả, chỉ muốn ôm cô vào lòng mà dỗ dành. Đó cũng là lần đầu tiên anh thấy cô uống rượu mà như nốc nước lẽ vậy.

Khi anh định bỏ tay ra thì cô đã quàng hai tay vào người anh, mắt cô vẫn nhắm nghiền, má cô ửng hồng vì say rượu. Mặt cô áp sát mặt anh rồi cười nhẹ, anh thì cười đau khổ vì tin chắc rằng cô không biết mình đang ở cạnh ai, nhưng với anh, đó vẫn là lần đầu tiên cô chủ động với anh như vậy. Anh chụp lại tấm ảnh đó và gìn giữ như một hồi ức quý báu của đời mình.

Những việc xảy ra sau đó nằm ngoài tầm kiểm soát của anh, anh không biết từ lúc nào mình đã cởi bỏ quần áo của cô rồi phủ phục lên người cô. Lần đầu tiên anh thấy căng thẳng, anh không biết gì về chuyện nam nữ, thậm chí còn không tìm được chỗ chuẩn xác, lại vì cô kêu đau nên anh thấy càng căng thẳng đến mức nhũn cả lại.

Anh ảo não bò sang bên cạnh cô, ôm lấy tấm thân mềm mại của cô rồi áp mặt mình vào cổ cô khẽ khẽ cất tiếng, “Cốc Tử ơi Cốc Tử, anh phải làm sao bây giờ?”

Lúc đó anh đã thích cô từ rất lâu rồi, anh thấy cô thật xuất sắc, tiếng Anh lưu loát, hát lại rất hay, những lúc cô cười trông ngây thơ như một đứa trẻ, hai má lúm đồng tiền hằn sâu trên má khiến anh phải say lòng. Lúc cô quậy lên thì cũng rất điên cuồng, trò gì cũng dám chơi, cái gì cũng dám thử. Nghĩ một hồi thì cơn thèm muốn lại dâng lên trong anh mạnh mẽ, anh bật đèn ngắm nghía cơ thể cô, chính vào lúc ấy, dòng máu trong người lại cuộn cuộn sôi. Lúc anh tiến sâu vào trong, anh chẳng nghĩ gì cả, không nghĩ đến việc mình làm thế có đúng hay không, anh chỉ biết anh yêu cô, anh thèm muốn cô, muốn cô đón nhận anh, muốn cô yêu anh.

Lúc Trần Kiều vẫn đang chìm đắm trong hồi ức thì Cốc Tử đã tỉnh táo lại, cô cười, “Sao anh lại khóc vậy?”

"Anh không biết, anh chỉ nghĩ bao nhiêu năm nay tất cả mọi việc đều không dễ dàng chút nào." Anh muốn cười mà nước mắt chẳng hiểu sao lại tuôn ra nhiều hơn, “Cốc Tử, anh không muốn khóc, thực sự anh không muốn khóc.”

"Em trai ngoan nào, ngoan chị cho kẹo ăn này." Cốc Tử làm trò để Trần Kiều bật cười, anh toét miệng cười ngay được thật, “Chị à, em không thích ăn kẹo, em chỉ thích ăn thịt chị thôi.”

Hậu ký

Thấm thoát đã mười năm kể từ ngày Trần Kiều và Cốc Tử kết hôn, Trần Kiều giờ đã không còn là cậu trai non nớt hồi nào, anh đã thực sự trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều. Sáng Cốc Tử tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt anh đang ở sát mặt mình, cô lại cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, thứ hạnh phúc ngọt ngào và yên bình. Hai tay anh đặt ở eo cô rồi từ từ siết chặt lại, bao nhiêu năm nay hành động đó như đã trở thành thói quen, như sợ cô sẽ đột nhiên bỏ chạy khỏi anh nếu anh không làm như vậy.

Có đôi lúc nghĩ lại, Cốc Tử thấy những suy nghĩ của mình hồi trước thật buồn cười, cứ thích người lớn tuổi, nhưng có ai trưởng thành già dặn mà không từng trẻ chứ? Đàn ông giống như rượu vậy, càng trầm đọng càng thơm nồng, càng say đắm lòng người, cô cứ lặng người đi ngắm anh, vậy thôi đã mê say lắm rồi.

Trong mười năm qua, thi thoảng hai người vẫn tranh cãi này kia, đôi lúc còn sử dụng đến cả “vũ lực” nữa, nhưng phần nhiều thời gian vẫn là mật ngọt. Khi khoảng thời gian trực trực giữa hai người qua đi thì hạnh phúc ngày càng lan tỏa, ngày càng nồng sâu. Có lúc Cốc Tử còn nghĩ, cuộc đời có bao nhiêu lần mười năm như vậy, con trai đã lớn, con gái cũng đã được năm tuổi, cô có một công việc vừa đúng sở trường vừa rất nhàn hạ, không phải lo lắng về kinh tế gia đình, lúc nào cũng nhận được nhiều quà tặng và quần áo đẹp, lại hay được đi du lịch khắp nơi, cuộc sống như vậy còn mong muốn gì hơn nữa?

Trần Kiều dường như cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn mình, anh mỉm cười hé mắt nhìn cô rồi vỗ về, “Ngủ thêm chút nữa đi em.”

"Vâng."

Đôi môi Trần Kiều khẽ áp sát môi cô, mắt anh nhắm nghiền lại rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tuy đã cố gắng sửa rất nhiều tật xấu nhưng thói

quen ngủ nướng trên giường vào mỗi sáng thì đến giờ Trần Kiều vẫn chưa sửa được, thường thì cô thêm được càng lâu càng tốt, trừ phi không còn cách nào khác anh mới chịu thức dậy, ra khỏi giường.

“Trần Kiều?”

"Hử?" Trần Kiều vẫn nhắm mắt đáp lời cô.

“Em nghỉ cả đêm rồi, mình đi Hawaii chơi được không?”

“Được, được, chị gái mặc bikini là tuyệt nhất!”

"Anh đi chết đi."

“Không đâu không đâu, em muốn ở với chị suốt đời cơ.” Trần Kiều vừa nói vừa làm bộ nũng nịu rồi cọ chiếc cằm lồm chồm râu mới mọc vào má Cốc Tử rồi lại lăn ra ngủ tiếp.

Cốc Tử cong môi, thật là một buổi sáng tươi đẹp và một lời hứa ngọt ngào.

Bất chợt một ngày, Trần Kiều giao lại toàn bộ công việc ở công ty cho Dục Dục khi đó mới học năm thứ hai đại học. Dục Dục vừa bất ngờ vừa có vẻ không hiểu lắm việc này, vì ba Trần Kiều của mình đang ở độ tuổi thanh xuân rực rỡ, ba anh thật đáng ghét quá. Ngay cả Cốc Tử cũng hoàn toàn không biết gì về chuyện đó cho tới khi tự miệng Trần Kiều nói ra, cô hậm hực chỉ muốn cho anh một trận, “Còn trẻ như vậy mà đã muốn nghỉ hưu là sao?”

"Ai bảo em anh nghỉ hưu, anh chỉ không muốn phải dậy sớm đi làm thôi." Trần Kiều nói rồi quay sang Dục Dục, "Dục Dục cứ tự tin làm đi con, hàng ngày ba vẫn tới công ty vào thời gian rảnh để hướng dẫn con thêm, đợi khi con thuần thục rồi ba sẽ đưa mẹ và em gái con đi chơi một chuyến."

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

"Con biết ngay là ba có ý đồ gì rồi mà." Dục Dục hậm hực.

"Nhưng ba cũng đâu có chơi không đâu, ba còn phải nhận công việc từ ông nội con nữa đó, có hiểu không hả? Khó khăn lắm mới nuôi con lớn bằng này, con phải chia sẻ nhọc nhằn với ba chứ." Tới đây anh quay sang giọng thì thầm, "Mình cùng ủng hộ nhau mà, con giúp ba có cơ hội ra ngoài lãng mạn với mẹ con, ba cũng ủng hộ con kết hôn sớm nếu con muốn, được không?"

"Dạ được." Dục Dục nghe Trần Kiều nói vậy thì hí hửng ra mặt, gật đầu lia lịa.

Ngoại truyện về Trần Dục

Có một loại tình cảm gọi là thanh mai trúc mã.

Sau khi ba mẹ kết hôn, Trần Dục gần như bị "bỏ rơi" nên sớm đã dành hết tâm sự cho con gái của vợ chồng Tiểu Tiểu và Cố Triết Xuyên, cô bé tên là Cố Tư Yên, tên gọi ở nhà là Đô Đô.

Trần Được lên cấp hai thì gia đình Trần Kiều chuyển nhà về gần trường cho con tiện việc học, cũng ngay gần nhà Cố Triết Xuyên, thế là lại trở thành hàng xóm của nhau. Mỗi ngày sau khi đi học về, Trần Được lại đón Đô Đô cùng về.

Hồi Đô Đô mới học lớp ba, sau khi tan học thì bất ngờ cậu bạn lớp trưởng gọi cô bé lại, mặt đỏ bừng bừng còn tay run rẩy đưa cho cô một lá thư. Đô Đô chẳng nghĩ ngợi nhiều, vừa đi vừa bóc thư ra xem, không ngờ Trần Được đột nhiên xuất hiện, sắc mặt lạnh lùng, giơ tay về phía cô bé giọng đầy quyết đoán, “Đưa đây cho anh!”

Đô Đô giật mình, chưa biết phải làm thế nào, khuôn mặt cô bé lộ vẻ hoảng hốt rõ rệt, lúng túng định giấu lá thư vào cặp thì Trần Được đã nhanh tay giật lấy, sau đó hai mắt nheo lại, lạnh lùng hỏi, “Định giấu anh hả?”

Đô Đô cúi đầu, bẽn lẽn đáp khẽ, “Đâu có ạ.”

Trần Được thấy bì thư màu hồng thì bắt đầu dọa nạt, “Anh sẽ mách mẹ em là em có bạn trai rồi.”

“Em không có mà...” Đô Đô hoảng hốt định giật lại bức thư trong tay cậu.

“Vậy đó là gì?” Trần Được huơ huơ lá thư trên tay rồi xẵng giọng hừ một tiếng.

“Em không biết, em không có thật mà! Nãy em mới đang mở ra xem còn gì.” Nói đến đây thì cơn giận của Đô Đô vụt tắt, thay vào đó cô bé cúi mặt như chuẩn bị khóc tới nơi.

“Từ sau hôm em nhận mấy thứ này, nghe không?”

"Vâng." Đô Đô mím môi, gật đầu, Trần Dược bèn ném lá thư vào thùng rác bên cạnh rồi nắm lấy tay cô bé, "Mình về nhà đi."

Mắt Đô Đô lúc này vẫn còn ngấn nước nhưng không dám khóc, cô bé nhìn trộm Trần Dược vẻ hơi ảm ức rồi mãi mới lên tiếng, "Anh không mách mẹ em chứ?"

"Không, anh sẽ mách ba em." Trần Dược nói nghiêm túc.

Đô Đô òa khóc nức nở, đưa tay cầm lấy tay Trần Dược rồi lắc liên hồi, "Em sai rồi, em sai rồi mà, huhu..."

Trần Dược lúc này mới bật cười xoa đầu cô bé, "Em không thích cái cậu tên là Lâm Vũ gì đó thật phải không?"

"Không có, không có mà..."

"Ừm, được! Vậy anh thì sao?"

"Có ạ! Có ạ!" Vì đang bị Trần Dược uy hiếp nên cô bé gật lấy gật để.

Trần Dược vui sướng cong môi lên rồi xoa má Đô Đô, "Ngoan lắm, vậy anh dẫn em đi ăn kem."

Đô Đô về đến nhà mà vẫn lấm lét như sợ Trần Dược sẽ nói chuyện vừa nãy cho ba mẹ mình biết, cả buổi tối cứ thấp tha thấp thỏm không yên. Lúc Đô Đô về phòng, cậu em trai Yêu Yêu lại từ đâu chạy đến níu áo cô rồi cười hì hì, "Chị, chị có người yêu nhé."

"O?" Đô Đô ngớ người, mặt cô bé tự dưng đỏ lựng.

“Hôm nay em nhìn thấy chị với anh ấy còn nắm tay nhau.”

"Chị cho em một trận bây giờ." Đô Đô đuổi em ra ngoài rồi đóng cửa lại, hai má vẫn nóng bừng bừng.

Cốc Tử sinh con gái nên vui không để đâu hết, Trần Kiều thì vất vả, ban đêm mỗi lần con tỉnh, thay tã, pha sữa... đều do anh đảm nhiệm hết. Cốc Tử thì vừa ngáp ngủ vừa dặn dò anh, “Việc này anh phải học mà làm chứ, lúc trước em sinh Dục Dục thì anh chẳng phải làm gì hết cả, nhàn rồi quá còn gì.”

Trần Kiều tất nhiên phải làm, kể cả khi Cốc Tử không nói những lời “giao hẹn” ấy. Từ lúc thấy Cốc Tử sinh con đau đớn vật vã tới mức nào, anh đã không ngừng tự nhắc mình, Cốc Tử đã phải chịu đau đớn như vậy lúc sinh con để cái rồi, giờ anh càng phải đối xử với cô tốt hơn ngàn lần.

Cốc Tử tuy đã có con gái nhưng vẫn rất yêu quý Đô Đô nhà cô bạn thân Tiểu Tiểu, con bé quả thực cũng đáng yêu vô cùng. Một hôm, Dục Dục rủ Đô Đô về nhà mình chơi, Đô Đô hỏi Dục Dục vì sao thì Dục Dục chỉ cười hì hì lém lỉnh, mãi sau mới nói, “Thì anh chỉ muốn cho con dâu có cơ hội gặp mẹ chồng thôi mà.”

"Em không tin đâu." Đô Đô nghe Trần Dục nói thế thì bỗng co rúm người lại, Trần Dục kệ, kéo tay cô bé đi theo mình rồi vừa đi vừa nhắc rõ ràng từng từ một, “Em nói sao? Em không đi ư?”

“Em... có đi.” Cô bé sợ sệt gật đầu.

Yêu Yêu, em trai Đô Đô đứng ở cửa trông thấy Trần Dục như vậy thì xuýt xoa tỏ vẻ thán phục, “Ôi, đàn ông quá!”

Trần Dược đưa Đô Đô về nhà mình, Đô Đô gặp Cốc Tử thì ngọt ngào cất tiếng khẽ chào cô một câu rồi quay sang chơi với Bàn Bàn, bé gái nhà Cốc Tử (*tên ở nhà của cô bé, ý nghĩa là mũm mĩm*). Lát sau Trần Dược đã đứng ngay sau lưng cô bé, “Đi rửa tay rồi ăn cơm đi em.”

"Vâng, được ạ." Đô Đô vui vẻ ở lại ăn cơm vì những món ăn mà cô Cốc Tử làm đều rất ngon, ngon hơn cả các món ba Cố Triết Xuyên vẫn làm. Đang ăn cơm thì Trần Kiều về, thấy Đô Đô cũng ở cả đó thì vui ra mặt, cất tiếng chào cô bé, “Đô Đô, cháu tới rồi đây à?”

Khi cả nhà đang ngồi ăn cơm, Cốc Tử bảo, “Đô Đô, sau này cháu lấy Dược Dược nhà cô rồi ngày nào cô cũng làm thật nhiều món ngon cho cháu.”

Trần Dược vừa ăn, vừa tằm tằm không nói gì, Đô Đô thì đỏ bừng mặt, mãi sau mới thẽ thọt thưa, “Cô ơi, cháu không lấy anh Dược Dược thì cô vẫn nấu cho cháu ăn chứ?”

Cốc Tử định cười thì Trần Dược đã lên tiếng lạnh lùng bảo, “Em dám ư?”

Đô Đô không nói gì cả, lại cúi đầu và cơm, Cốc Tử thấy vậy thì trừng mắt nhìn con, “Dược Dược, con thật là quá đáng, làm gì có ai lại uy hiếp con gái như vậy?”

"Mẹ, mẹ không hiểu đâu." Trần Dược nhìn Cốc Tử rồi lấp lửng.

“Thằng nhóc chết tiệt này, ai lại ăn nói như thế bao giờ!” Trần Kiều vỗ vào lưng con, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười từ nãy đến giờ, lòng đầy đắc thắng, “quả là hổ phụ sinh hổ tử mà!”

Trần Dược vốn tự lập sớm nên với cậu, Đô Đô dù kém cậu sáu tuổi cũng chỉ là một cô bé con, thế nhưng không phải vì thế mà cậu chịu bỏ qua cho cô bé chỉ vì chuyện tuổi tác này.

Một hôm, cậu lại bắt gặp Đô Đô nhận thư tình của bạn gửi cho. Cậu quyết định đứng từ xa quan sát, cậu muốn tận mắt chứng kiến cảnh Đô Đô từ chối nhưng diễn biến cuối cùng lại không như vậy, đối phương nằn nì quá nên Đô Đô lại đành nhận lấy. Đô Đô đang nghĩ xem phải xử lý bức thư ra sao thì Dược Dược đã xuất hiện trước mắt, mặt hầm hầm, “Đô Đô?”

Đô Đô vốn sợ cậu, vội vàng quay lưng chạy biến đi. Trần Dược mau chóng đuổi theo, sau khi tóm được cô bé thì hỏi khẽ, “Em chạy cái gì hả?”

Đô Đô bị giữ lại thì đứng yên ở đó không dám quay lại, cô bé cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ gì. Trần Dược đang định nói gì tiếp thì Đô Đô quay lại chủ động bỏ bức thư vào tay Trần Dược, “Em không biết gì, không biết gì hết cả.”

Trần Dược cầm lấy lá thư, cậu cười rồi cúi người xuống sát Đô Đô, “Lần sau phải từ chối ngay lập tức cho anh, nghe không?”

"Vâng, em biết rồi."

Lúc này, Trần Dược mới thấy cô bé chúm chím môi rồi lè lưỡi ra vẻ biết lỗi, trông đáng yêu quá thì thấy tim mình bỗng chốc nhảy nhót tung bồng trong lồng ngực, cậu bảo, “Em nhắm mắt lại đi.”

“Nhưng...”

"Mau lên."

"Vâng." Đô Đô tưởng Trần Dược định cho cô món quà gì đó nên ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vừa nhắm mắt lại đã thấy có gì đó ấm nóng chạm vào môi mình rồi ngay sau đó nhanh chóng rời đi, cô bé vội mở to mắt ra mơ màng nhìn Trần Dược, cậu bé cười ha hả rồi khẽ bảo. "Mình về đi."

"..."

Trần Dược tỏ vẻ bình thản như không khiến Đô Đô càng bối rối, cũng không thể hiểu vừa có chuyện gì xảy ra với mình.

Đô Đô lên lớp sáu.

Dạo này cô bé cảm thấy buồn và tủi thân vì Trần Dược không để ý tới mình như trước, cũng không tới trường đón cô về nhà nữa trong khi cô bé chẳng hiểu lý do vì sao.

Chiến tranh lạnh kéo dài một tuần, cuối cùng Đô Đô là người chủ động tìm tới nhà tìm Trần Dược. Trần Dược vẫn chưa tan học, Cốc Tử đang ở nhà xem tivi, thấy Đô Đô tới bèn kéo cô bé lại gần hỏi han thân mật, "Đô Đô? Sao dạo này không thấy cháu tới chơi, hôm nay ở đây ăn cơm nhé!"

"Cô ơi, anh Trần Dược đâu rồi ạ?"

"Anh Dược Dược chưa đi học về cháu ạ." Cốc Tử cười lém lỉnh, cô muốn rất muốn biết quan hệ của hai đứa dạo này ra sao, nhưng chuyện này không thể nói rõ ràng ra được, dù thực lòng yêu quý Đô Đô vô cùng nhưng cô cũng không muốn bọn trẻ yêu nhau quá sớm, Đô Đô vẫn còn nhỏ quá.

Đô Đô vâng một tiếng rồi đón lấy cốc nước hoa quả từ tay Cốc Tử, cô bé cảm ơn Cốc Tử rồi cùng ngồi xem tivi. Lát sau Trần Dược về, thấy Đô Đô đang ngồi cạnh mẹ thì mặt lạnh tanh nhìn qua một lượt rồi bảo mẹ, “Mẹ, con về phòng đây.”

Đô Đô như chực khóc tới nơi nhưng rồi cũng trấn tĩnh lại được, xin phép Cốc Tử rồi theo Trần Dược vào phòng. Cô bé ngồi khếp nép ở mép giường Trần Dược, với tay ôm lấy cái gối ở đầu giường, Trần Dược thì ngồi vào bàn học mở sách vở ra bắt đầu làm bài tập, coi như Đô Đô không có mặt ở đó. Từ đầu chí cuối, cậu cố tình không hề để ý tới cô bé dù chỉ là một chút, Đô Đô ngồi mãi như vậy thì vừa tủi thân vừa chán bèn ôm gối ra ngồi cạnh Trần Dược, nghiêng đầu nhìn cậu.

Con gái tới tầm tuổi này cũng đã bắt đầu biết thương biết nhớ, cũng có chính kiến về sự xấu đẹp rồi. Trần Dược đang làm bài tập, dáng vẻ trông rất chăm chú, lại rất bảnh trai, đầu cậu hơi cúi xuống, bàn tay nắm hờ lấy cái bút bi màu đen lướt qua cuốn vở trông rất cuốn hút, cậu giải quyết một cách nhanh chóng mấy câu hỏi trông có vẻ rất phức tạp, Đô Đô thấy được hết những điều đó thì càng thêm phần ngưỡng mộ. Nhưng ngồi như vậy được một lúc thì Trần Dược thấy không thoải mái vì cứ có người ngồi nhìn mình chằm chằm thì đẩy cô bé ra, “Đừng có nhìn nữa.”

"Tại sao vậy?" Đô Đô không hiểu.

“Vì anh không thích cho em nhìn.”

“Nhưng tại sao mới được chứ?”

"Chẳng tại sao cả." Trần Dược hét lên một tiếng rồi quay trở lại tiếp tục làm bài tập, thế nhưng thực ra tâm trí cậu đã bị Đô Đô mê hoặc rồi, chẳng thể tập trung làm bài được nữa.

Đô Đô kéo ghế xích lại gần bên cậu, tựa đầu mình lên vai cậu rồi cất giọng nũng nịu, “Sao tự nhiên anh lại không để ý tới em, tại sao hả anh?”

“Đi ra đi, anh không thích để ý tới em.” Được Được đỏ mặt, cậu đưa tay đẩy đầu cô bé ra khỏi vai mình nhưng lại không dám mạnh tay quá.

“Ồ...” Đô Đô nhìn cậu, “Vậy em về đây, sau này sẽ không tới tìm anh nữa, xì.”

“Em dám à?” Mỗi lần nói câu này cậu đều tỏ ra rất hung hãn khiến cô dù có bực mình mấy cũng đành phải nén lại. Đô Đô đứng ở đó không xong, bước đi cũng không xong, Trần Được nhìn điệu bộ lúng túng đó thì phì cười, sau đó nghiêm mặt lại, cậu đưa tay kéo cô bé lại gần rồi áp tay mình lên má cô bé, “Cho anh leo cây thú vị lắm hả?”

“Ồ...” Đô Đô ngó người ra.

Giọng cậu trầm xuống, “Làm anh phí công chuẩn bị quà cho em, giờ anh đổi rồi, không đưa cho em nữa.”

Đô Đô chợt nhớ ra mấy hôm trước là sinh nhật mình, Trần Được đã dặn đúng bảy giờ ra ngoài để cậu tặng quà cho cô nhưng hôm đó bận bịu cô lại rủ đi liên hoan nên cô quên mất, thảo nào cậu giận cô lâu đến vậy.

Trần Được thấy cô bé đã nhớ ra mọi chuyện thì hỏi, “Em nhớ ra rồi chứ?”

“Em xin lỗi... em sai rồi.” Đô Đô ôm lấy một cánh tay cậu, thái độ rất thành khẩn, xin lỗi cậu nhiều lần xong cô bé lại phụng phịu, “Anh, anh đưa quà cho em đi.”

“Thôi để năm sau đưa. Năm sau mà em còn thế nữa thì anh sẽ không bao giờ chuẩn bị quà cho em nữa đâu.”

"Đừng thế mà, năm nay anh cũng tặng cho em đi." Đô Đô phụng phịu, cô bé nói xong thì lại ngồi xuống ghế nhất định không chịu đi, Trần Dược cũng mủi lòng, cậu kéo ngăn bàn lấy ra một chiếc hộp nhỏ bỏ vào tay Đô Đô. Nghĩ sao sau đó rất nhanh cậu lại bỏ vào trong cặp cô bé rồi dặn, “Thôi, em về rồi hãy mở ra.”

"VẬY EM VỀ ĐÂY."

Trần Dược khẽ nheo mắt rất ranh mãnh, “Nhận được quà rồi là về ngay hả?”

"Vâng, thế còn chuyện gì nữa không ạ?"

Dược Dược kéo cô bé vào lòng mình, “Em cứ ngồi đó, đừng động đây, cũng đừng nói gì cả.” Cậu để cô bé ngồi trong lòng mình như vậy rồi tiếp tục làm bài tập về nhà, hơi thở ấm áp đều đều phả vào gáy cô bé.

Mãi một lúc lâu Đô Đô mới do dự cất lời, “Sao em thấy hai quả tim đập nhanh thế nhỉ?”

"VÌ MỘT TRÁI TIM LÀ CỦA ANH." Dược Dược vẫn cúi đầu làm bài tập cho xong rồi mới ngẩng lên, hai tay ôm vào eo cô bé thật chặt, cậu khẽ thì thầm bên tai cô, “Em nhớ lần sau phải nghe lời anh, biết không? Nếu không... anh sẽ không thêm chơi với em nữa.”

Lúc ấy cửa phòng đột nhiên bật mở, Trần Kiều đã đứng ở cửa từ lúc nào, thấy cảnh tượng đó thì không khỏi khẽ thốt lên kinh ngạc, bọn trẻ bây giờ chẳng biết ý tứ gì cả. Anh húng hắng ho lên vài tiếng, Dược Dược quay lại

nhìn thấy ba thì nháy mắt rất tự nhiên rồi trấn tĩnh bảo, “Ba, nếu ba là người lịch sự thì xin ba vui lòng đóng cửa lại.”

[©STENT](#)

Trần Kiều tròn tròn mắt nhìn con không nói được lời nào, đó có thật là con trai anh không vậy?

Một năm sau, Trần Dục vào cấp ba, học trong trường chuyên và là đối tượng được hưởng chế độ đào tạo đặc biệt, ngày nào cũng phải làm rất nhiều các thể loại bài tập, thế nên thời gian riêng tư để vui chơi của cậu thực sự rất ít, bản thân cậu cũng luôn cố gắng học hành chăm chỉ. Giờ Đô Đô vẫn còn nhỏ nên cậu biết mình còn nhiều cơ hội, thỉnh thoảng có thời gian cậu lại cùng Đô Đô dẫn em trai em gái của cả hai nhà ra ngoài chơi. Tốt nghiệp cấp ba, Dục Dục thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng tốt nhất ở phía Bắc. Ngày nhận thông báo nhập học, Đô Đô cũng vui mừng thay cậu. Dục Dục nắm tay cô bé đi dạo phố, mời cô bé ăn uống. Cả một mùa hè, tuy rằng thường xuyên dẫn các em ở hai bên nhà ra ngoài chơi, nhưng lần này cậu quyết không mang theo mấy đứa chuyên gia làm kỳ đà cản mũi kia.

Ngày Trần Dục phải đi học xa, Đô Đô khóc như mưa ở sân bay, cô cũng không biết tại sao mình lại khóc nhiều như thế, chỉ là không muốn cậu đi. Sắp tới giờ lên máy bay, Dục Dục cúi đầu lau nước mắt cho cô đỡ dành, “Ngoan nhé, đừng khóc nữa, tới kỳ nghỉ anh sẽ về thăm em, bình thường chúng mình vẫn có thể chat có webcam hoặc điện thoại nữa mà.”

"Vâng..." Đô Đô vẫn mếu máo, cô đưa hai tay ra ôm cậu phụng phịu, “Anh phải nhớ đấy nhé.”

“Ừ.”

Mấy người lớn ý tứ đứng ở xa nhìn hai đứa trẻ, Cốc Tử vừa cười vừa lên tiếng, “Bông hoa này nở sớm thật!”

“Ừ.” Tiểu Tiểu cười đáp, cô biết con gái mình là một đứa trẻ giàu tình cảm và rất chu đáo.

Đi đi về về tuy rằng rất tốn thời gian nhưng suốt trong bốn năm đại học, kỳ học nào Trần Dục cũng cố gắng về thăm nhà một lần rồi nhân thể đưa Đô Đô đi chơi. Có lần Cốc Tử ‘dần mặt’ con, “Dục Dục, con không được làm chuyện gì bậy bạ đó! Tuy ba mẹ đều không phản đối nhưng cấm không để ảnh hưởng tới chuyện học hành của con bé đâu, nghe chưa?”

Dục Dục nghe mẹ nhắc thế thì chỉ cười tủm tỉm, “Mẹ, mẹ phải tin con chứ, con chẳng nói gì cả... hoặc cô ấy chẳng biết gì cả.”

“Ồ... Mà xa xôi như vậy, mỗi lần con đi đi về về thế này có mệt lắm không? Ai bảo con lại chọn trường xa như vậy, con có biết ban đầu chú Cố Triết Xuyên ...”

“Mẹ, mẹ không hiểu, cô ấy lúc nào cũng được bao bọc nên tính tình yếu đuối, con đi học xa cốt là dành cho cô ấy thời gian để rèn luyện, như vậy cô ấy mới trưởng thành được. Mà chưa hẳn con đã là lựa chọn tốt nhất của cô ấy, cô ấy còn những lựa chọn khác nữa, không thể lúc nào cũng ỷ lại vào con.”

“Ha ha... Dục Dục, con thật là vĩ đại, mẹ yêu con người con như vậy.”

"Tất nhiên rồi ạ. Nếu cô ấy dám thay lòng đổi dạ, con nhất định sẽ cho cô ấy biết tay."

"Hả?" Cốc Tử chỉ biết thốt lên như vậy với con trai mình.

Bốn năm đại học của Trần Dược thoát cái đã sắp kết thúc để cậu có thể về nhà, bỏ qua tất cả mọi đặc cách cậu có được từ thành phố này trong suốt mấy năm gây dựng vừa qua. Cậu phát hiện thời gian bốn năm thực sự quá dài, cậu không muốn chờ đợi thêm nữa. Chỉ có điều, lúc quay về thì cậu cũng phát hiện ra thêm một điều, rằng cậu đã không thể khắc chế được Đô Đô như ngày xưa nữa, hay nói cách khác là Đô Đô bây giờ đã không còn là cô bé hồn nhiên ngày xưa hay bị cậu bắt nạt nữa, cô bé đã có chính kiến và suy nghĩ của riêng mình, trở nên bướng bỉnh vô cùng.

Từ nhỏ Đô Đô đã được Trần Dược bao bọc nên tính tình mềm yếu, nhất là những khi cậu chỉ cần quát một câu "Em dám à?" thì lập tức cô bé lại co rúm người lại, chẳng còn hồn vía đâu mà giữ lấy chính kiến của mình, chỉ biết gật đầu đồng tình với cậu.

Nhưng giờ cô bé không như vậy nữa.

Khi Trần Dược quay về thì Đô Đô đang nghỉ hè, kỳ nghỉ cuối cùng ở cấp hai trước khi thi lên trường điểm của thành phố. Biết Trần Dược về cô bé rất vui, theo cha mẹ ra ngoài dùng bữa cùng gia đình Trần Dược rồi về nhà học bài.

Trần Dược trong lòng có rất nhiều điều muốn tâm sự với cô, chỉ là trước mặt người lớn cậu thấy không tiện nên chưa thể nói. Sau đó cậu gọi điện cho cô nhưng cô lại bảo cô vừa tắm không ra ngoài, dù cho Trần Dược có nói thế nào cô cũng không chịu, thậm chí sau đó còn tắt điện thoại cái rụp.

Trần Dược ngó người mất một lúc, trong đầu hiện lên khá nhiều điểm mâu thuẫn, cô nhóc này lại dám không coi cậu ra gì sao? Cậu quyết định tới nhà tìm cô, vì cha mẹ và em trai Yêu Yêu đều ra ngoài cả nên chỉ có một mình Đô Đô ở nhà, thấy Trần Dược tới thì cô hơi ngạc nhiên, chớp chớp mắt, “Anh à?”

Trần Dược lúc này đã cao hơn cô rất nhiều, cậu cúi xuống nhìn cô, ánh mắt ấy tràn đầy nguy hiểm, “Sao em không chịu ra ngoài?”

"Em bận mà, còn nhiều bài em chưa học xong nữa. Mà nửa đêm thế này rồi ra ngoài với con trai thì nguy hiểm lắm." Đô Đô đáp mặt tỉnh bơ, cô cũng không có ý định mời Trần Dược vào nhà mà vẫn đứng ở ngưỡng cửa hỏi ra, “Anh à, anh định về chưa?”

Trần Dược cười hì hì rồi mặc kệ cô phản đối, cậu bước lên đi vào nhà rồi với tay đóng cửa lại, thấy Đô Đô sợ ra mặt thì bảo, “Em sợ gì chứ?”

“Đâu có.” Đô Đô đáp rồi quay lưng định đi nhưng Trần Dược đã kéo lấy áo cô bé giữ lại. Hôm nay Đô Đô mặc chiếc áo kéo khóa, Trần Dược vừa dùng lực kéo áo chỉ định giữ Đô Đô lại thôi nhưng không ngờ cái khóa kia đã bực ngay ra, để lộ cả áo lót ra ngoài, Đô Đô hét hoảng hét ầm lên rồi đưa tay giữ lấy ngực mình, “Đừng... đừng động đây!”

Trần Dược đứng từ sau nhìn thấy rõ mồn một, cậu đỏ mặt rồi cũng vội buông cô bé ra, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy mất mặt trước Đô Đô như vậy. Nhưng cũng chính từ thời khắc ấy cô bỗng trở thành một người phụ nữ thực thụ trong mắt cậu.

Đô Đô vội sửa lại quần áo cho chỉnh tề, ngượng ngùng tới mức chỉ muốn có lỗ nẻ nào ở đó để chui xuống ngay. Trần Dược thấy cô bé định đi thì đưa tay kéo lại rồi áp cô bé vào tường, cậu cúi đầu xuống nhìn cô bé, tóc Đô Đô đã được tóm bừa ra sau, các lọn tóc hơi rối, mặt cô ửng hồng lên vì ngượng

ngừng, lại vừa mới tắm xong nên trên người vẫn còn thoang thoảng mùi hương rất nhẹ nhàng, Đô Đô căng thẳng tới mức không chịu nổi như vậy bèn đẩy Trần Dược ra nhưng hai tay cậu đã giữ cô chặt hơn rồi môi cậu ghé sát môi cô gần hơn nữa.

Vừa lúc đó có tiếng mở cửa, Trần Dược vội bỏ Đô Đô ra, Đô Đô vừa được thả ra thì chạy biến vào trong phòng đóng cửa lại sau đó áp sát tai vào cửa nghe ngóng. Trần Dược thấy vợ chồng Cố Triết Xuyên bỗng bé Yêu Yêu về thì bình thản như không, cất tiếng chào, “Cô chú và em về rồi ạ?”

"Dược Dược, cháu ở đây à, để cô lấy gì đó cho cháu ăn." Tiêu Tiêu vội bảo.

“Dạ thôi, không cần đâu ạ, cháu định tới nói chuyện với Đô Đô, nhưng chưa đầy nửa năm mà em ấy đã bảo ngưng không dám gặp cháu, lại chạy vào phòng mất rồi.”

Trần Dược thấy Đô Đô cứ lần này lần khác trốn mình thì rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Nhưng cậu không có ý định ép cô vì đã tìm hiểu và biết được chính xác vài chuyện. Thứ nhất, cậu đã dò la tin tức rất cẩn kẽ, ở trường Đô Đô không có quan hệ thân thiết quá mức với bạn khác giới nào, thứ hai, xem trên mạng cũng không có dấu hiệu gì bất thường, và lại nghĩ cô bé đang học cấp ba nên cậu quyết định nhẫn nhịn chờ đợi, trong khoảng thời gian đó không ngừng chăm chú làm việc.

Trần Dược bắt tay vào tiếp quản công việc ở công ty của ba, ngay năm đầu tiên Trần Kiều đã giao cho cậu rất nhiều việc khiến nhiều khi cậu cảm thấy áp lực vô cùng. Có lần Trần Kiều bảo con, “Con trai, ba đã vất vả bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng chờ được tới lúc con trưởng thành...”

"Ba thật biết cách bóc lột sức lao động của con! Ba thật quá quắt!"

"Con cố gắng vài năm đi, đợi tới lúc em gái con trưởng thành, haha..."

Trần Dược chẳng biết làm gì khác ngoài cách ngậm bồ hòn làm ngọt cả. Nhưng dạo này cậu phần nộ, vì bây giờ ba mẹ cậu dường như còn tình cảm hơn xưa, ba càng già càng tràn đầy nét hấp dẫn của đàn ông từng trải và thành đạt, còn mẹ ngày xưa vốn lạnh lùng thế mà giờ bỗng lại như đôi tính đối nết, cả ngày cứ bám lấy ba, công việc cũng giao hết lại cho cậu. Cô em gái nhỏ ‘mũm mĩm’ của cậu thì ngày ngày chỉ biết ăn chứ chẳng có hứng thú với bất cứ gì khác, còn nói sau này sẽ trở thành một chuyên gia ẩm thực, hừ, đến lúc lớn rồi thì còn lâu con bé mới tới đây chia sẻ bớt một phần công việc với cậu cho coi.

Tuy vậy Trần Dược vẫn làm việc hết sức chăm chỉ, bởi bản thân cậu dù gì cũng yêu thích công việc này, nó cũng rất hợp với cậu, sau vài tháng nỗ lực cậu cũng thu được chút thành tích ban đầu đáng nể.

Lúc mới giao việc cho con, Trần Kiều cũng có phần lo lắng, nhưng sau một thời gian giám sát thấy con làm khá tốt thì rất yên tâm, gần như không còn tới công ty nữa. Tiếp đó, anh đưa Cốc Tử và con gái đi du lịch nhiều nơi.

Thế nên, thời gian gần đây Trần Dược thường kiếm có tới nhà Đô Đô ăn cơm vào mỗi dịp cuối tuần. Mỗi lần đi chơi xa, Trần Kiều gọi điện về cho con rồi rít khoe, “Dược Dược, cảnh ở đây đẹp lắm con, đợi Đô Đô thi xong thì các con cũng qua đây luôn nhé.”

"Ba, khoan hãy nói mấy chuyện vô vị đó, giờ con phải xác định quan hệ với cô ấy đã chứ." Rồi không đợi Trần Kiều nói gì tiếp, Dược Dược đã lại tiếp lời, “Với lại bây giờ công việc của con rất bận, không có việc gì quan trọng thì ba đừng có gọi điện khoe khoang mình hạnh phúc như thế nào

nhé!” Nói xong cậu nhanh chóng cúp điện thoại cái rụp, bên kia Trần Kiều chỉ còn biết quay lại than thở với vợ, “Quân Quân, con trai chúng mình giống ai vậy em? Nó nói năng với ba nó chẳng ra sao cả!”

“Ồ... có khi là gen di truyền đó.” Cốc Tử cười vang rồi quay ra ngắm cảnh hoàng hôn đang buông, cô ôm lấy đứa con gái bé bỏng của mình thì thầm, “Bàn Bàn, chị dâu con sẽ nhanh chóng bị anh con lừa về nhà thôi.”

Hôm nay, Trần Dục tan làm sớm, Đô Đô cũng đã thi xong môn cuối cùng, cậu đứng ở cửa đợi cô. Dạo này thời tiết khá nóng nực, Trần Dục đứng ngoài nhìn cô cúi đầu viết có vẻ rất thoải mái, lát sau cô đã làm xong, ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của cậu đang mỉm cười với mình thì ngượng ngùng đỏ mặt.

Chuông vừa reo, Đô Đô nộp bài cho giám thị rồi ra ngoài, mặt cô vẫn đỏ bừng như ban nãy, Trần Dục áp tay mình vào má cô rồi bảo, “Đô Đô, anh chờ thời khắc này đã từ lâu lắm rồi.”

"Ba bảo sẽ tới đón em." Đô Đô lùi lại sau một bước hòng thoát khỏi nỗi bối rối Trần Dục vừa gây ra cho mình.

“Anh đã nói ba em về rồi.” Trần Dục cười lém lỉnh, “Ba em đã đồng ý rồi, còn em thì sao?”

"Gì ạ?"

Cậu đưa tay ra nắm lấy tay cô, lòng bàn tay khô ráo ấm áp, cậu dắt cô đi được nửa đường thì dừng lại hỏi, “Đô Đô, em đang nghĩ gì mà ngây người ra vậy?”

"Anh không nghĩ là mình nên hỏi em thì có tốt không ư?" Đô Đô vừa nói vừa cúi gằm xuống, mắt chớp chớp.

"Cái đó có ý nghĩa gì đâu." Trần Dục nói rồi kéo sát cô vào lòng mình, "Anh nghĩ đã đến lúc mình hẹn hò được rồi."

Đô Đô giãy giụa, "Em không muốn đâu, em không muốn thế." Từ nhỏ đến lớn cậu luôn bắt nạt cô, uy hiếp cô, giờ cậu muốn yêu cô mà lại chỉ buông một câu dễ dàng như thế sao được.

"Cho anh lý do được không?" Trần Dục nheo mắt lại nhìn cô âu yếm.

Đô Đô nghĩ ngợi hồi lâu, trước ánh mắt nồng nàn và 'nguy hiểm' của Trần Dục, thực cô không biết phải nói những gì.

"Em mau cho anh biết câu trả lời đi, nếu không anh sẽ làm một việc mà anh đã muốn làm từ lâu rồi trước mặt mọi người đó."

"Cái ... cái gì?" Đô Đô hoảng hốt ngó xung quanh, cô không thể phản kháng cậu, nhất là ở giữa phố xá như này, cô lắp bắp định nói câu gì đó rồi chạy đi nhưng cậu đã nhanh tay giữ chặt cô lại, rồi nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô...

"Đô Đô, em còn nợ anh một câu nói." Trần Dục đứng ở cửa ký túc xá nữ nắm tay Đô Đô thật chặt không cho cô đi, ánh mắt cậu lúc này bỗng trở nên sâu thẳm.

"Haha, chúc anh ngủ ngon." Đô Đô cố gắng giữ bình tĩnh cho mình bằng cách cười lớn rồi kéo tay ra nhưng anh nắm chặt quá, cô không sao rút tay mình ra được, đành nhăn mũi bảo, "Trần Dục, anh ép người ta quá đó."

Trần Dược cười lém lỉnh, “Em nói rất phải.” Một tay cậu nắm tay cô, tay kia ôm lấy eo cô kéo ra ngoài, Đô Đô bối rối đập vào bàn tay Trần Dược đang trên eo mình, “Anh đừng như thế mà, em sai rồi, em sai rồi mà, được chưa?”

Trần Dược dừng tay ậm ờ ra vẻ nhượng bộ, “VẬY em nói cho anh nghe đi, nếu thấy hài lòng anh sẽ bỏ em ra.”

"Giữa bao nhiêu người thế này em xấu hổ lắm." Đô Đô nói khẽ rồi cúi đầu xuống.

Trần Dược như chỉ chờ Đô Đô nói thế rồi ngay lập tức tiếp lời, “VẬY thì tới chỗ anh đi rồi em nói thầm cho anh nghe.”

Mặt Đô Đô đỏ lựng lên, cô giẫm mạnh vào chân cậu rồi chạy như bay vào trong. Trần Dược lắc đầu, cô nàng chạy nhanh thật đó, thôi đành để đến mai tóm cô tiếp vậy.

Hôm sau, Đô Đô vừa tan học đã thấy “ai đó” đứng ở góc tòa nhà đợi mình cười bí hiểm. Trần Dược nheo mắt cười, trông cuốn hút đến mê hồn, Đô Đô trừng mắt lườm cậu rồi định bỏ chạy tiếp nhưng Trần Dược đã mau chóng bắt lại, cậu thì thầm vào tai cô, “Nếu không muốn anh làm chuyện xấu trước mặt mọi người thì em phải ngoan ngoãn nghe lời đi nhé.”

”Anh thật đáng ghét!” Đô Đô chuyển từ trừng mắt sang phụng phịu, “Việc gì cũng do anh quyết định là sao, từ hẹn hò cho tới hôn môi, giờ có mỗi câu đó cũng bắt em phải nói trước.”

"VẬY anh nói trước rồi em lặp lại có được không?" Trần Dược chẳng đợi cô phản ứng gì ôm ngay cô vào lòng, Đô Đô lọt thỏm trong cánh tay cậu, “Anh thích em, Đô Đô, anh muốn suốt đời được ở bên em.”

Đô Đô then thùng vui đầu vào lòng cậu, hơi thở của cậu nhẹ nhẹ bên tai cô, cô thấy tim mình đập loạn xạ, cô từ từ ngẩng đầu lên, anh mắt họ long lanh nhìn nhau. Đô Đô vẫn đang do dự thì môi cậu đã áp nhẹ vào trán cô, Đô Đô ngẩn người chưa kịp phản ứng gì cậu đã kéo tay cô đi, “Đô Đô, sau này có gì không thoải mái em cứ nói với anh, đừng giấu trong lòng như vậy nữa nhé. Môi trề ra sắp treo được cả chiếc bình rồi đấy.”

“Anh... anh... anh...” Đô Đô đỏ lựng hết cả mặt mũi rồi ôm lấy ngực mình trừng mắt nhìn Trần Dục lấp bắp, anh thật quá đáng, đang trong phòng làm việc hần hoi, nhớ có ai vào thì cô biết làm thế nào.

Trần Dục nháy mắt với cô rồi lại cười lém lỉnh, anh tiếp tục cúi đầu xem giấy tờ, trong lòng bàn tay vẫn còn nguyên cảm giác mềm mại của cô. Một lúc sau khi đã giải quyết hết đồng giấy tờ, anh ngẩng đầu lên vẫy tay cô, “Em lại đây.”

“Em không muốn.” Đô Đô vừa nhìn anh hất cằm thì mặt đã lập tức đỏ lên, nhớ lại vừa xong môi anh vừa hôn cô mà tay thì đã du lịch khắp người cô mà thấy bối rối vô cùng. Dáng vẻ đó của anh khiến cô vừa sợ vừa háo hức, cảm giác đó cũng rất lạ lẫm. Trần Dục thấy cô ngồi e dè trong góc thì bước lại, hai tay để hai bên ghế, anh cúi sát mặt xuống cạnh cô, chóp mũi như sắp đụng vào mũi cô, “Đô Đô, tối nay về nhà anh đi, ba mẹ anh không có nhà, Bàn Bàn cũng ở trường rồi.”

“Không, còn lâu.” Đô Đô phản kháng yếu ớt, mắt nhìn sang một bên chứ không dám nhìn thẳng vào anh.

“Vậy thì mình đi khách sạn.” Anh cười ha hả.

“Không, cũng không được.” Đô Đô nhìn ánh mắt anh thì cũng trở nên bối rối, cô chẳng biết phải từ chối như nào bèn nghĩ ra một cớ vô cùng hoàn hảo, “Ba em bảo con gái phải dám nói không với con trai mới được.”

Trần Dược cúi xuống cọ đầu vào tóc cô, “Em thật quá đáng, anh sắp bị em dày vò đến chết mất thôi...”

Đô Đô cười hì hì, thấy khuôn mặt rầu rĩ của Trần Dược thì giang tay ôm lấy anh rồi nói, “Anh à, em biết anh luôn đối tốt với em nhất.”

Trần Dược ôm cô mà vẫn hậm hực trong lòng, “Em trốn được mừng một, không trốn được ngày rằm.”

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>